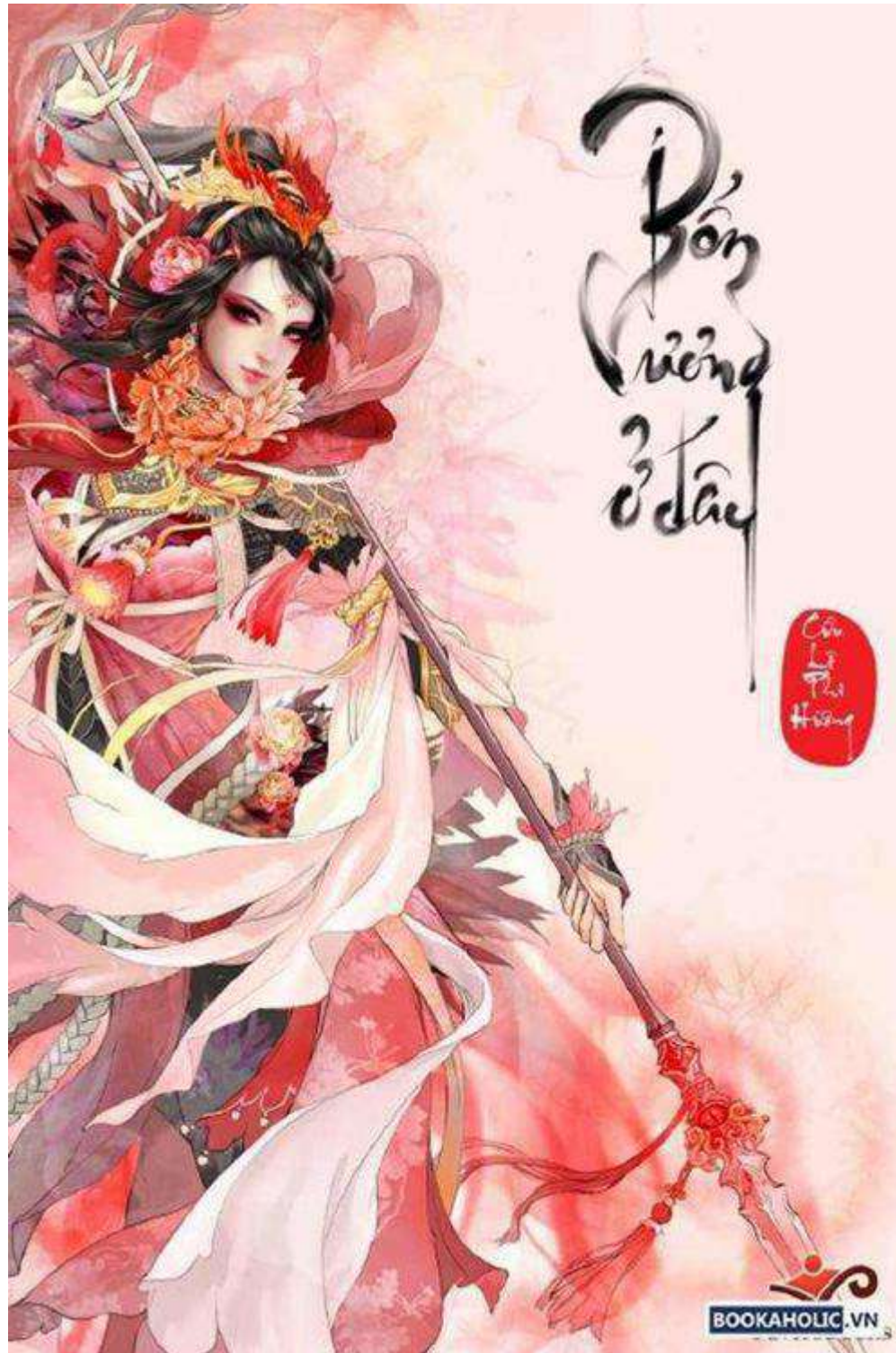

Đón xuân ở đây

dovachook.com

Tên ebook: **Bốn vương ở đây (full prc, pdf, epub)**

Tác giả: **Cửu Lộ Phi Hương**

Thể loại: **Cổ đại, HE, Huyền huyền, Ngôn tình, Văn học phương Đông**

Dịch giả: **Mic2huang**

Tạo prc: **Saturn2302**

Nguồn: **diendanlequydon.com**

Ebook: **Đào Tiểu Vũ's eBooks - <http://www.dtv-ebook.com>**

Giới thiệu:

“**Bốn Vương ở đây**” là tác phẩm mới nhất và thành công nhất của **nhà văn trẻ Cửu Lộ Phi Hương**. Tại Việt Nam, *Cửu Lộ Phi Hương* được đông đảo bạn đọc biết đến qua những tác phẩm như: *Tam sinh vong xuyên bất tử* (tên trên mạng) hay *Tình kiếp tam sinh*, *Nhất thời xúc động bảy kiếp không may* (**tài eBook**), *Vài lần hôn mộng...*

“**Bốn Vương ở đây**” là tác phẩm thành công nhất của cô thuộc thể loại huyền huyền, nằm trong Top 10 truyện huyền huyền hay nhất trên bảng xếp hạng của Tấn Giang trong nửa cuối năm 2013. Vào ngày 20 tháng 11 năm 2013, Công ty TNHH Pavico đã kí hợp đồng với Công ty khoa học kỹ thuật mạng Tấn Giang Bắc Kinh xuất bản độc quyền tại Việt Nam tác phẩm này.

“**Bốn Vương ở đây**” là câu chuyện tình yêu giữa nàng – Bích Thương vương thống lĩnh tam quân của Ma giới ngậm châu mà sinh ra, uy dũng cương liệt, hào khí ngất trời, không có kẻ địch trên chiến trường... và chàng – Hành Chỉ thần quân, vị thượng thần tính tình cổ quái tối cao của tam giới ... Tình yêu là điều kì diệu nhất trên cuộc đời, bởi lẽ, chỉ có tình yêu mới có thể đem hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau kết hợp lại với nhau thành một thể thống nhất, có cùng chung nhịp đập của con tim ...

“**Bốn Vương ở đây**” là một trong những tác phẩm thuộc đề tài huyền huyền thành công nhất của *Cửu Lộ Phi Hương*. Nếu các bạn đã đọc *Tam Sinh Tam Thế – Thập Lý Đào Hoa* (**tài eBook**), *Tình kiếp Tam Sinh* (*Tam Sinh Vong Xuyên Bất Tử*) thì chắc chắn, bạn sẽ không thể bỏ qua tác phẩm này!

Lời nhắn của tác giả:

Cửu gia xinh đẹp đáng yêu trên thông thiên văn dưới tường địa lý trân trọng nhắc nhở: Nữ chính hơi thô lỗ, nam chính hơi khác người, nhây hồ có nguy hiểm, khi đọc hãy cẩn thận.

Mời các bạn đón đọc [Bốn vương ở đây](#) của [tác giả Cửu Lộ Phi Hương](#).

MỤC LỤC

CHÍNH VĂN

○ Mở đầu ○

○ Chương 1 ○

○ Chương 2 ○

○ Chương 3 ○

○ Chương 4 ○

○ Chương 5 ○

○ Chương 6 ○

○ Chương 7 ○

○ Chương 8 ○

○ Chương 9 ○

○ Chương 10 ○

○ Chương 11 ○

○ Chương 12 ○

○ Chương 13 ○

○ Chương 14 ○

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

[◊ Chương 41 ◊](#)

[◊ Chương 42 ◊](#)

[◊ Chương 43 ◊](#)

[◊ Chương 44 ◊](#)

[◊ Chương 45 ◊](#)

[◊ Chương 46 ◊](#)

[◊ Chương 47 ◊](#)

[◊ Chương 48 ◊](#)

[◊ Chương 49 ◊](#)

[◊ Chương 50 ◊](#)

[◊ Chương 51 ◊](#)

[◊ Chương 52 ◊](#)

[◊ Chương 53 ◊](#)

[◊ Chương 54 ◊](#)

[◊ Chương 55 ◊](#)

[◊ Chương 56 ◊](#)

[◊ Chương 57 ◊](#)

[◊ Chương 58 ◊](#)

[◊ Chương 59 ◊](#)

[◊ Chương 60 ◊](#)

[◊ Chương 61 ◊](#)

[◊ Chương 62 ◊](#)

[◊ Chương 63 ◊](#)

[◊ Chương 64 ◊](#)

[◊ Chương 65 ◊](#)

[◊ Chương 66 ◊](#)

◊ Chương 67 ◊

◊ Chương 68 ◊

◊ Chương 69 ◊

◊ Chương 70 ◊

◊ Chương 71 ◊

◊ Chương 72 ◊

◊ Chương 73 ◊

◊ Chương 74 ◊

◊ Chương 75 ◊

◊ Đại kết cục ◊

NGOẠI TRUYỆN

◊ Phụng Lai ◊

◊ Vấn vương... ◊

REVIEW

Review by Hoa Ban

Review by Smile Everyday

Review by Vũ Huyền My

CHÍNH VĂN

○ Mở đầu ○

Tiếng sấm trâm thấp, không khí trên đám mây đen càng nặng nề hơn.

“Ma quân có lệnh, Bích Thương vương lập tức cùng chúng thuộc hạ hồi cung!”

Mái tóc dài được buộc bằng một sợi dây vàng múa theo gió, vạt áo tung bay, nữ nhân được gọi là Bích Thương vương chậm rãi nói: “Bổn vương không về!” Trên bộ hắc bào bó sát người thêu hình đóa mẫu đơn nở rộ kiêu kì, giống hệt giọng điệu của nàng, chứa đầy anh khí và sự quyết đoán hiểm nữ nhân nào có, “Lệnh của ai cũng vô ích!”

“Nếu vậy Vương thượng đừng trách chúng thuộc hạ đắc tội!” Nam nhân áo xám cầm đầu vung tay, hai bóng người xông ra từ sau lưng hắn, bày thế chân vạc bao vây Thẩm Ly ở giữa.

“Dám cản bổn vương, có gan lắm!” Thẩm Ly quắc mắt, một cây trường thương màu bạc trong lòng bàn tay, mũi thương vạch một đường cong màu bạc, sát khí tỏa ra khắp người, chấn động vạt áo: “Đến đây giao chiến!”

Nam nhân đi đầu liếc một trong hai người kia, rõ ràng là có phần e sợ, tung một đòn công kích mạnh mẽ, “Mặc Phương không được kích động!” Người đi đầu hét lớn, nhưng đâu còn kịp nữa. Thẩm Ly nhíu mày, ngân thương trong tay không hề do dự tiếp đón, chỉ nghe “keng” một tiếng, âm thanh giòn giã của binh khí chạm nhau mang theo pháp lực mãnh liệt chấn động tứ phương.

Hai người còn lại nghiêng răng, vung đao xông lên vây đánh Thẩm Ly.

Ba người này ai cũng có thể được xưng là nhân vật hàng đầu của Ma giới, nhưng cùng Thẩm Ly đối địch vẫn cảm thấy vất vả, dù sao song quyền cũng không địch được tứ thù, Thẩm Ly lại không nhẫn tâm giết họ. Tuy

pháp lực của nàng mạnh hơn ba người, nhưng bị vây đánh nên khó tránh rơi vào thế hạ phong, chỉ một lúc đã lộ ra sơ hở, Mặc Phương không hề do dự vung kiếm đâm đến, hướng ngay tim nàng.

Một người hét lớn: “Mặc Phương! Không được làm hại tính mạng Vương thượng!”

Mặc Phương phớt lờ, mũi kiếm xé rách y bào cắm vào da thịt, lực đạo mạnh đến mức đẩy thân thể nàng ra khỏi vòng vây của ba người. Thảm Ly nổi giận: “Tiểu tử nguoi giỏi lắm! Không hổ là binh tướng dưới tay ta. Ra tay độc ác lắm!” Mặc Phương không nói gì, chỉ khẽ nghiêng thân hình về một góc hai người kia đều không thấy được, chủ động đưa cổ vào đầu thương của Thảm Ly, máu tươi bắn vào không trung, trong dòng máu ảm ướt Thảm Ly trợn to mắt không dám tin hỏi hấn: “Làm gì vậy? Muốn hù chết bốn vương sao!”

“Vương thượng!” Mặc Phương nhỏ giọng, “Mặc Phương chỉ có thể giúp cô đến đây. Bảo trọng!” Nói xong, hấn dùng hết toàn lực đẩy Thảm Ly ra. Thanh kiếm cắm vào sát tim cũng được rút ra ngoài, máu tươi bắn ra mạnh mẽ, thân hình nàng lập tức ngã xuống khỏi đám mây. Mặc Phương bị thương nặng được hai người kia tiếp được, không biết hấn nói gì với bọn họ, ba người lắc mình biến mất.

Trong tiếng sấm vang chớp giạt, Thảm Ly chợt hiểu ra, thì ra Mặc Phương đang giúp nàng. Có lẽ hấn biết, lúc này nàng thà chết cũng không về Địa cung Ma giới.

Hảo tiểu tử! Thật không hổ là binh tướng dưới tay nàng, nghĩa khí lắm!

◉ Chương 1 ◉

Mây đen bỗng như muốn xô đổ cả thành, trong mây sấm chớp cuộn cuộn, người trong thành trấn đều trốn không ra khỏi cửa, chỉ có chủ nhân của một hộ bình thường ở Thành Tây lại mở rộng cửa sân sau, hàng rào trúc và dây leo trong sân bị gió kéo phát ra âm thanh sột soạt, tóc hấn và vạt áo cũng theo gió tung bay như lá trúc.

“Thời tiết... xấu đi rồi.” Khóe môi cong lên, hấn ngẩng mặt nhìn trời, thấy trong mây đen có một đốm sáng bạc từ từ rơi xuống rồi biến mất ở vùng rừng núi ngoài thành, “Có biến số.”

Ngày thứ hai, Hành Vân mặc áo xanh quần trắng đi ngang qua phố chợ náo nhiệt, trong âm thanh huyên náo dường như có một giọng nói đang gọi hấn, khiến hấn bất giác dừng bước. “Bán gà đây, gà béo đây!” Giọng người bán hàng rong sang sảng lọt vào tai, chân hấn xoay về hướng đó.

Trong lồng gà, mười mấy con gà đang chen chúc, bên trong có một con gà trụi lông trông vô cùng bắt mắt. Có điều tinh thần nó xem ra hình như không tốt lắm, cúi đầu cụp mắt như sắp chết đến nơi. Hành Vân nhìn chăm chăm nó một lúc lâu, sau đó cười nói: “Ta muốn con này!”

Người bán hàng rong đáp lời: “Haiz, con gà này xấu quá, nếu muốn thì tôi tính rẻ cho ngài một chút...”

“Không cần!” Hành Vân lấy tiền để vào trong tay người bán hàng, “Nó đáng giá này, mua rẻ thì nó sẽ không vui đâu!”

Gà cũng biết giận sao? Người bán hàng gãi đầu nhìn hấn đi xa, quay đầu lại xòe tay ra nhìn, ngẩn ra một lúc rồi bỗng nhiên hét lớn: “Ê! Công tử, tiền ngài đưa không đủ mua con gà đó... Ê! Công tử kia! Ê! Đây! Ai da! Tên khốn kiếp kia đứng lại cho lão tử! Người đưa thiếu tiền rồi!”

Còn Hành Vân thì đã mất dạng từ lâu.

Thế giới hỗn độn một mảng, Thẩm Ly mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một đại hán cao to râu ria đầy mặt đi về phía mình, hấn không hề khách sáo xách

nàng lên cười gian xảo.

“Cái tên gan to bằng trời kia! Thả bọn vương ra!” Da thịt nàng đau rát, nàng liêu mình giãy dụa, dùng hết sức lực muốn trốn chạy, nhưng quá suy yếu nên vẫn bị người ta tóm chặt cánh tay từ phía sau, trói hai chân lại, sau đó...

Lột sạch lông vũ toàn thân.

Đồ khốn! Có gan thì cời trói cùng nàng quyết chiến một phen, nàng nhất định đâm mù đôi mắt chó của phàm nhân nông cạn này!

Ác mộng bừng tỉnh, Thẩm Ly hôn hên thở, một lúc sau nàng mới từ từ ngẩng đầu trên bãi cỏ, nhìn trái nhìn phải, hình như đây là sân sau của một nhà nào đó, có những viên đá được chất bao bọc xung quanh một cái ao nhỏ, có một giàn nho vừa mới đâm chồi, dưới giàn nho còn có một cái ghế lắc bằng trúc, trên ghế có một nam nhân đang nằm lười nhác, không phải là một thợ săn cơ bắp đầy mình, cũng không phải là một tên bán gà về mặt gian ác, mà là một nam nhân trắng trẻo áo xanh quần trắng, hấn nhắm mắt, mặc cho ánh nắng xuyên qua giàn nho rơi xuống thân mình.

Thẩm Ly lập tức ngăn người, cho dù từng gặp không ít mỹ nam tử, nhưng người có khí chất xuất trần như vậy cho dù là thần tiên ở Thiên giới cũng chẳng có mấy ai... Thẩm Ly đảo mắt, bây giờ không có thời gian để chìm đắm trong mỹ sắc, Thẩm Ly biết nếu nàng ở một nơi nào đó lâu quá thì nhất định sẽ bị phát hiện, nàng phải nhanh chóng rời đi...

“A, dậy rồi à?” Thẩm Ly còn chưa đứng dậy đã nghe nam nhân kia cất giọng khàn khàn mới tỉnh ngủ: “Ta còn tưởng ngươi chết rồi chứ!” Thẩm Ly quay đầu nhìn hấn, thấy nam nhân kia đang ngồi trên ghế lắc, thân hình không hề dịch chuyển, nhìn nàng cười, hấn tiện tay vứt miếng bánh bao trong tay về phía nàng, sau đó miệng phát ra tiếng gọi gà nhỏ, “Cục cục tác.”

Gọi... gọi gà!

Thẩm Ly lập tức cứng đờ, nguyên thân của nàng là phụng hoàng, nhưng từ khi sinh ra đã là hình người, còn ngậm Thượng cổ Thần vật Bích Hải Thương Châu khi sinh ra, từ nhỏ đã rất được coi trọng. Lúc nàng năm trăm tuổi, sau lần đầu lập chiến công, Ma quân phong nàng là Bích Thương vương, từ đó về sau càng thêm vinh quang vô thượng, đôi mắt khắp Ma giới

không ai dám khinh khi nàng một câu, nay... nay nhất bá của Ma giới lại bị một phàm nhân coi là gia cầm mà đùa cợt. Đúng là sỉ nhục vô cùng!

Thẩm Ly nghiên răng cô sức muốn đứng dậy, nhưng nàng không ngờ một kiếm đâm vào tim của Mặc Phương lại lợi hại thế này, khiến nàng bây giờ cũng không thể nào động dậy. Nàng nằm trên mặt đất co giật một lúc, vừa phần hận lại vừa bất lực, khi nàng vừa ngẩng đầu nhìn lên, nam nhân đó cong cong đuôi mắt, vẫy tay với nàng: “Gà lại đây nào!”

Lại đây cái đầu người ấy! Thẩm Ly nổi quạu, liềm mình lét về phía trước, loạng choạng đứng dậy, nhưng nhào tới chưa được một thước thì lại ngã sõng xoài trên mặt đất, vừa hay chọc mỏ vào miếng bánh bao.

“Đừng vội đừng vội, ở đây vẫn còn.” Nam nhân nói xong, vào nhà lấy ra một cái bánh bao to, ngồi xồm xuống đưa đến trước mặt nàng, cười ôn hòa, “Nè!”

Ai cần ngươi bỏ thí chứ! Thẩm Ly hận đến nghiên răng, nhưng tình thế bức bách nàng chỉ đành nhắm mắt, dùng mỏ chọc một cái lỗ trên mặt đất, nhét đầu mình vào trong, hận không thể chôn sống mình ở đây cho xong.

Nam nhân nhìn cái đầu trọc lóc của nàng, khóe môi cong lên cười nói: “Không ăn hả, vậy đi tắm trước nhé!” Nói xong hắn túm đôi cánh nàng, xách lên đi về phía ao nước.

Í... Khoan đã! Tình huống gì đây! Tắm? Ai nói là muốn tắm! Đồ khôn kiếp! Thả bọn vương ra! Chờ bọn vương về Ma giới rồi nhất định cho người tru di trên dưới chín mươi tộc của ngươi! Chỉ cần ngươi dám động vào một cọng lông của bọn vương! Một cọng lông...

Thẩm Ly sững sờ nhìn bóng mình trong ao nước... Rõ là một cọng lông cũng không còn...

Hôm qua nàng bị Mặc Phương đâm một kiếm hiện nguyên hình rơi xuống núi, bị người đi săn nhặt được, nàng biết lông vàng rực rỡ toàn thân đã bị người ta nhổ đi, nhưng vạn lần không ngờ là đám thợ săn thô lỗ kia lại lanh tay lẹ mắt một cách quá đáng như vậy. Đây rõ ràng là đã đem nàng nhúng vào trong nước sôi! Trên người nàng một cọng lông cũng không còn! Một cọng cũng không còn nữa! Hắn rút cuộc đã làm thế nào vậy! Thẩm Ly khóc không ra nước mắt, nàng bỗng nhớ lại trước đó vài ngày mình còn cười một văn thần trong triều bị rụng tóc, lúc đó nàng hồ đồ, không hiểu sao

hắn lại khóc, bây giờ hận không thể đem mình khi đó đâm thủng thành một cái rỗ, tại nàng ác mồm nên hôm nay bị báo ứng...

“Tắm đi!” Còn chưa chờ Thẩm Ly bình phẩm tạo hình của mình một lời nào, nam nhân đột nhiên vung tay, vớt thẳng nàng vào trong ao.

Vừa rơi xuống Thẩm Ly đã sặc mấy ngụm nước, khát vọng sinh tồn khiến hai cái cánh trụi lông của nàng không ngừng quẫy đạp, nam nhân vốn vẫn còn đang cười nàng nhát gan, nhưng khi thấy Thẩm Ly quẫy đạp kịch liệt, hắn nhíu mày khổ não hỏi: “Ừa, ngươi không biết bơi à?”

Gà nhà ngươi biết bơi sao! Rốt cuộc ngươi có hiểu biết thông thường không vậy hả!

Thân mang trọng thương, không còn pháp lực, chỉ quẫy đạp một lúc nàng đã không chịu nổi nữa, đương lúc nàng tưởng hôm nay mình sẽ bị một phàm nhân đùa cợt đến chết thì một cây sào trúc quét qua vớt nàng lên đặt bên ao, nam nhân ngồi xổm xuống ấn ấn lồng ngực trụi lông của nàng: “Giữ vững hô hấp, không được đứt đoạn, như vậy là ngươi có thể sống lại.”

Thân thể ướt như chuột lột không tìm được nên co giật, trước lúc hôn mê, Thẩm Ly trừng mắt nhìn hắn: Cái tên này đang cố ý giày vò nàng phải không! Tuyệt đối là cố ý mà!

Nhíu mắt nhìn Thẩm Ly ngất xỉu, hắn chỉ cười nhạt, chọc chọc vào cái đầu trọc lóc của nàng: “Làm người phải biết lịch sự, ta tên Hành Vân, không phải là tên này đâu nhé!”

◊ Chương 2 ◊

Lúc Thảm Ly tỉnh lại đã là sáng hôm sau, trong ánh nắng sớm, nàng vừa hay nhìn thấy người đó đang nằm sấp bên ao ngắt bánh bao cho cá ăn, hình như hẳn rất thích ao cá này, tay áo nhúng vào trong nước cũng không hề hay biết, gương mặt nghiêng nghiêng phản chiếu trong ánh sáng lại có vài phần thần thánh khó tả.

Thần thánh? Một phàm nhân?

Ký ức bị hẳn giày vò mãnh liệt dâng trào, Thảm Ly cố sức chớp chớp, vút bỏ ánh mắt đắm đuối, thay bằng ánh mắt đề phòng.

Có lẽ ánh mắt nàng quá sức nóng bỏng, Hành Vân lập tức quay đầu liếc nhìn nàng, nhàn nhạt nói: “Ta tên Hành Vân.” Tựa như cố ý nhấn mạnh vậy. Thảm Ly ngẩn ra, lại thấy Hành Vân phui phui áo đứng dậy, vừa đắm đắm đôi chân tê mỏi, vừa lẩm bẩm nói “À, phải uống thuốc rồi.” Sau đó khập khiễng đi vào trong nhà, tư thế không được tự nhiên, có chút tức cười.

Thảm Ly cảm thấy nhất định là mắt nàng có vấn đề gì đó, loại người như thế thì có chút nào giống thần thánh đâu, hẳn rõ ràng... vô cùng bình thường.

Không thêm hao phí tâm tư cho một người phàm nữa, Thảm Ly lúc lắc đầu thử đứng dậy, nàng vốn nghĩ, với thương thế hôm qua mà nói thì bây giờ nhất định không đứng dậy nổi, vậy mà vừa mới thử một lần đã phát hiện sau lần quẫy đạp hôm qua, thể lực lại hồi phục nhanh hơn bình thường một chút.

Thảm Ly không suy nghĩ kỹ, lập tức thăm dò trong người, nàng thất vọng thở dài, quả nhiên pháp lực không thể nào khôi phục nhanh vậy được... Như vậy cũng tốt, người của Ma giới tạm thời không thể dò ra được hơi thở của nàng. Nhưng với thủ đoạn lôi đình của Ma quân, tìm ra nàng chỉ là chuyện sớm muộn, đến lúc đó nếu nàng vẫn chưa khôi phục pháp lực...

“Cục cục tác, lại đây!”

Thẩm Ly đang suy nghĩ, bỗng nghe thấy tiếng gọi sau lưng, nàng tức giận quay đầu lại, thấy nam nhân áo xanh quần trắng kia đang ngồi trên thềm đá, đưa cho nàng một cái bánh bao to: “Ăn cơm đi!”

Thẩm Ly hừ lạnh trong lòng, quay đầu phớt lờ, nhưng giật mình nhớ lại tội nàng phải chịu hôm qua, hình như là do “không chịu ăn cơm” mà ra. Thân thể nàng cứng đờ, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đành cắn răng, gương cao cổ kiêu ngạo đi đến trước mặt nam nhân kia một cách không tình nguyện.

Ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt tỏa ra trên người hắn, lúc này Thẩm Ly mới nhìn kỹ Hành Vân, thấy môi hắn dường như có sắc đen, bọng mắt cũng hơi thâm, là tướng đoán thọ.

Tốt quá! Thẩm Ly thầm nghĩ, phạm nhân này tuy nhìn thấy bộ dạng xấu xí của nàng, nhưng may là hắn đoán mệnh, chờ sau khi chết đi vào luân hồi sẽ quên hết tất cả, nàng vẫn là Bích Thương vương chối lợi không có vết nhơ nào. Nghĩ vậy, tâm nàng thoáng hơn, đưa cổ mổ lấy một miếng bánh bao, thức ăn mềm mềm khiến đôi mắt Thẩm Ly lập tức sáng rỡ, bánh... bánh bao này, nó ngon một cách bất thường!

Chưa chờ nam nhân phản ứng lại thì Thẩm Ly đã há to mỏ giật lấy cái bánh bao, đặt trên một hòn đá xanh ngòm ngòm nuốt chửng.

Ma tộc không như đám thần tiên không cần ăn uống cũng không chết trên trời, họ cũng cần thức ăn như người, nhưng Thẩm Ly xưa nay chỉ ăn mặn, không ngó ngàng đến một chút đồ chay nào, có thể khiến cho nàng ăn bánh bao, thật không dễ.

Mở sạch sẽ cái bánh bao, lúc này Thẩm Ly mới ngẩng đầu lên nhìn Hành Vân. Thấy người bên cạnh đang chống cằm, ánh mắt dịu dàng, như cười như không nhìn nàng, thật ra đây vốn là ánh mắt nhìn sủng vật vô cùng bình thường, nhưng Thẩm Ly nhất thời vô ý, bị ánh mắt bình thường kia nhìn đến mức tim giật thót, nàng ngượng ngùng ngoảnh đầu sang chỗ khác.

Các văn thần ở Ma giới sợ nàng. Võ tướng kính nàng, nam nhân khác cách nàng ba bước đã bắt đầu run rẩy, làm gì có ai dám nhìn nàng như vậy. Nhưng tim chỉ loạn trong nháy mắt, Thẩm Ly dù sao cũng là một Vương gia quen với mưa gió, nàng tức tốc rút chiếc dầm cắm trong tim ra, hủy diệt nó một cách không thương tiếc, sau đó dùng cánh gà trụ lủi không hề

khách sáo vồ vồ vào đầu gói Hành Vân, lại dùng mỏ chọc chọc lên chỗ cái bánh bao vừa ăn hết.

“Hả? Muốn một cái nữa à?”, Hành Vân cười “Hết rồi, hôm nay chỉ làm chừng đó thôi!”

Nói xong hắn đứng dậy đi vào nhà, Thẩm Ly ngăn ra, vội vã theo hắn vào trong. Thật là hỗn xược, dám dùng một cái bánh bao để đuổi nàng đi! Có nói gì nàng cũng phải lấy hai cái!

Nàng đuổi theo Hành Vân, nhưng bây giờ thể lực nàng không đủ, chỉ bò qua bậc cửa thôi đã không ngừng thở dốc, đành trơ mắt nhìn Hành Vân xách một cái túi đi ra trước nhà, đẩy cửa rời đi, chỉ để lại một câu nhàn nhạt: “Cục cục tác, trông nhà nhé, ta bán thân xong sẽ về!”

Khôn kiếp! Dám sai bảo nàng như chó giữ nhà! Không đúng... Khoan đã, nàng ngạc nhiên nhìn theo bóng nam nhân mất hút ngoài cửa, vừa rời hắn nói bán... cái gì nhỉ?

Thẩm Ly nằm trên mặt đất quan sát bên trong ngôi nhà một lượt, người này sống không giàu có mà cũng chẳng nghèo khổ lắm, hắn đường đường là một nam nhân mình cao bảy thước, chân tay lạnh lặn, có gì không thể làm, lại đi làm... A, đúng rồi, nói không chừng người ta lại thích nghề này. Thẩm Ly hiểu ra, nhưng nhìn sắc trời bên ngoài bất giác nhíu mày, nghề này ban ngày cũng làm được sao... Thôi đi, nói không chừng người ta thích thì sao. Nàng cũng chỉ ở đây dưỡng thương mấy ngày thôi, mặc kệ hắn.

Thẩm Ly gác đầu lên bực cửa sân sau nghỉ ngơi, ánh nắng trong sân dần dần nghiêng thành góc chiều, bên tai luôn văng vẳng âm thanh của những chiếc lá non trên giàn nho bị gió thổi lay động, những ngày tháng thoải mái như thế này đã lâu không thấy, nhất thời Thẩm Ly khẽ chìm đắm, những chuyện phức tạp trong đầu dường như đều biến mất, trong lúc nàng sắp ngủ thiếp đi, một tiếng động khe khẽ truyền tới.

Người quen chinh chiến sa trường đều rất miễn cảm, Thẩm Ly bưng mở mắt, đôi mắt lạnh lùng nhìn về hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một thiếu nữ áo vải từ ngoài tường thò đầu vào, nhìn trái nhìn phải, động tác vụng về leo lên tường, nhưng leo lên được trên tường rồi nàng ta lại không biết làm sao để xuống, cuối cùng vì gấp gáp nên cả người nặng nề té ngã.

Ngã đau thật, Thảm Ly trầm nghĩ, ngốc như vậy mà còn làm kẻ trộm, chưa trộm được đồ gì thì đã bị trêu đùa chết trước rồi.

Cô nương ta phải mông đung dậy, đi thẳng vào trong nhà. Thảm Ly lặng lẽ lui vào góc tối, nhưng chỉ thấy thiếu nữ áo vải ấy tìm chổi và giẻ lau, âm thầm nhanh nhẹn quét tước trong nhà, sau khi dọn dẹp xong, nàng ta lại bắt đầu lau bàn, nhưng đang lau thì nước mắt rơi lã chã, cuối cùng úp mặt xuống bàn khóc òa lên.

Thảm Ly cố hết sức mới có thể nghe được trong miệng nàng ta nức nở những lời như là “Không gặp được nữa rồi” gì đó, hình như cô nương này thích Hành Vân. Thảm Ly đang trầm suy nghĩ, thấy cô nương ta sau khi khóc đã đủ thì dùng giẻ lau hết nước mắt của mình trên bàn, quay người định rời đi.

Đúng lúc này, Thảm Ly vì quá chuyên tâm quan sát nàng ta nên không kịp tìm chỗ trốn, hai người đối mặt, nhìn nhau một lúc lâu. Thảm Ly vốn nghĩ bây giờ mình đã bị đánh về nguyên hình, chắc sẽ không dẫn đến những hiểu lầm không cần thiết, nào ngờ cô nương ta xông thẳng về phía nàng, lẩm lẩm nói: “Hành Vân ca thật là, gà vịt lông rồi sao còn thả chạy ra ngoài như vậy, phải mau chóng đem hầm mới được.” Nàng ta chùi nước mắt, “Coi như làm một bữa cơm cáo biệt với huynh vậy.”

Làm cái đầu nguoi đó! Ai cần nguoi lo chuyện bao đồng! Thảm Ly nghe vậy cả kinh, bây giờ nàng không hề có pháp lực, nếu đem bỏ vào nồi hầm thật thì quả lớn chuyện. Nàng xoay người chạy ra khỏi nhà. Cô nương ấy cũng không chịu yếu thế, nhắc chân đuổi theo ngay: “Ai da, chạy dơ hết thì khó rửa lắm!”

Lúc này Thảm Ly thật hận không thể trét phân đầy mình, nàng thà bản đến chết còn hơn!

Thê lực Thảm Ly không đủ, may là cô nương ấy cũng khá vụng về, nàng nhờ một ít kĩ xảo chiến đấu mà trốn được vài lần đoạt mệnh hung hiểm, nhưng hai móng dù sao cũng không bằng hai chân, thấy cô nương phía sau đuổi theo đến xì khói, sắp nổi cơn lôi đình, Thảm Ly quạt cánh muốn bay lên, nhưng đôi cánh trụ lông kia ngoài việc khiến nàng chạy trốn khó khăn hơn thì vốn chẳng có tác dụng gì! Thảm Ly cũng đã chuẩn bị tinh thần để chui lỗ chó, nhưng sân nhà Hành Vân quá chắc chắn, ở chân tường đừng nói là lỗ, ngay cả một khe hở cũng không có!

Nàng chưa bao giờ cảm thấy bất lực, bi thương và tuyệt vọng đến vậy, nàng phát thệ! Huyết thệ! Nếu hôm nay nàng trở thành gà hầm, nàng nhất định phải biến thành lệ quý, giết lên Cửu thập trùng thiên, phun máu đầy người Đế quân kia! Nếu không phải vì mối hôn sự đó thì sao nàng lại ra đến nông nỗi này!

Lời trong đầu còn chưa nghĩ xong thì đôi cánh đau nhói, cô nương áo vải dùng sức nắm chặt xách Thảm Ly lên, đôi tay túm chặt lấy cánh nàng, mặc cho hai chân Thảm Ly giãy dựa thế nào cũng không chịu buông ra.

“Hừ, con gà hoang này, xem ta giải quyết ngươi thế nào!” Cô nương ấy xách Thảm Ly đi vào nhà bếp.

Thảm Ly giãy dựa đến mức sắp gãy xương, lúc bị đặt lên thớt, Thảm Ly bất chợt nhớ lại lúc nàng đâm thương về phía kẻ địch trên chiến trường, thì ra... kẻ yếu thế có cảm nhận như thế này đây...

“Ồ, đang làm gì vậy?”

Một giọng nói bình thản của nam nhân xuất hiện một cách bất thành linh vào giờ phút này.

Thảm Ly vô thức quay đầu, ở ranh giới sinh tử, nam nhân áo xanh quần trắng đang dựa vào cửa, ánh sáng sau lưng hắn tựa như một vầng hào quang từ bi, con dao rơi xuống trước mặt Thảm Ly cắm vào trong thớt, chắn ngang tầm nhìn của nàng.

Cô nương áo vải vừa rời tư thế vô cùng hung hãn, lúc này hai tay đặt sau lưng, ngượng ngùng đỏ mặt: “Hành Vân ca... Muội, à, muội vốn muốn đến thăm huynh. Con gà này vật lông rồi, không hầm nữa thì nó sẽ chết, lúc đó không ngon nữa đâu.”

Ngay cả co giật Thảm Ly cũng không còn sức, nàng nằm trên thớt như đã chết rồi.

“Con này không thể hầm.” Vừa dứt lời, Thảm Ly được ôm vào trong một vòng tay ấm áp, mùi thuốc nhàn nhạt tràn ngập hốc mũi nàng, nàng bỗng cảm thấy mùi vị này thật thơm tho vô cùng.

“A... Ấy, xin lỗi, muội không biết. Muội chỉ muốn để lại cho huynh chút gì đó trước khi đi...” Ngón tay sau lưng của cô nương áo vải xoắn lại, mắt

phiếm đồ. “Ngày mai muội phải theo cha xuống phía Nam kinh doanh, có thể... có thể không bao giờ quay về nữa. Sau này không được gặp Hành Vân ca nữa...”

“Ô, ngày thường ta cũng đâu có gặp cô.” Giọng Hành Vân bình thản, mắt cô nương áo vải đã đẫm lệ, má cũng đỏ như tròng mắt: “Không phải! Ngày nào muội cũng có thể nhìn thấy huynh! Mỗi ngày đều có thể len lén nhìn thấy...” Giọng nàng ta run lên, khiến Thẩm Ly nghe thấy cũng không nỡ trách nàng ta điều gì, chẳng qua là một cô nương si tình thôi.

“Aiz, vậy thì chết thật, ta lại chẳng thấy cô lần nào cả, một lần cũng không.”

Thẩm Ly kinh hãi há miệng, á khẩu cứng họng, lúc thế này mà nam nhân này lại nói những lời như vậy sao, còn cố ý nhấn mạnh thêm vậy nữa, người có đại thù với cô ta à?

Cô nương đó quả nhiên tái mặt còn Hành Vân vẫn nở nụ cười như thường, “Cô đến đòi quà tiễn biệt à? Ô, ta cũng không có gì tặng cô hết, nếu cô không chê...”

“Không cần.” Cô nương ấy vội nói, “Không cần đâu.” Nàng ta ôm ngực, sắc mặt ảm đạm, loạng choạng bước đi.

Hành Vân vẫy vẫy tay: “Đi từ từ nhé!” Tiếp đó hắn không hề lưu luyến mà quay người, vút Thẩm Ly xuống rồi bắt đầu lục lọi nôi niêu, vừa xắn tay áo nói: “Nấu cơm thôi.”

Thẩm Ly nằm trên đất, nhìn cô nương kia đi đến cửa vẫn còn quyến luyến quay đầu nhìn lại, cuối cùng đành lau nước mắt nước mũi, cúi đầu rời khỏi. Thẩm Ly thở dài, cô nương này đúng là hơi ngốc một chút, tính tình cũng quá cố chấp, nhưng lòng thì rất thủy chung, sao lại đi thích một nam nhân buôn bán xác thịt mà không hiểu phong tình như vậy chứ?

Tiếng lục lọi nôi niêu dừng lại: “Hả? Buôn bán cái gì?”

Chẳng phải là vừa bán thân về sao, còn có thể buôn bán cái gì nữa?

Trong lòng Thẩm Ly vừa đáp xong, phát giác có điều không đúng, nàng lập tức quay đầu lại nhìn, Hành Vân cũng đang nhíu mày nhìn nàng. Thẩm Ly kinh ngạc, hắn... hắn đang nói chuyện với nàng?

“Ai da!” Hành Vân ngẩn ra rồi liền bật cười, “Nhất thời không chú ý, bị người biết được rồi,” Hấn ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Ly, “Ta bán thân thì sao?”

Thẩm Ly nào có tâm trạng để ý đến hấn, nàng quá đỗi ngạc nhiên, hấn thật đang nói chuyện với nàng? Thẩm Ly hoảng sợ toàn thân co giật, cái tên này ngay từ lúc bắt đầu đã có thể đọc được tiếng lòng của nàng rồi, hay là từ lúc bắt đầu hấn đã biết nàng không phải là gà? Vậy thật ra hấn đang trêu đùa nàng đúng không...

“Không sai!” Hành Vân hí mắt cười: “Đang trêu đùa người đó!”

Thẩm Ly chấn động toàn thân, đối diện với sự khiêu khích ngang nhiên như vậy, nhất thời nàng bỗng ngây ngốc.

“Còn nữa, tên ta là Hành Vân, gọi tên ta cho tử tế vào, với lại ta bán thân thì đã sao?”

Bán... bán thân thì đã sao, trêu đùa nàng thì đã sao! Cái tên này đã ăn hết trình tháo tiết tháo rồi hay sao mà có thể điềm nhiên nói ra những lời như vậy! Yêu nghiệt phương nào đây!

“Chẳng qua là bán thân, trêu đùa người thôi, có phải là chuyện cùng hung cực ác gì đâu?” Hành Vân làm như không có gì xảy ra, “Được rồi được rồi, lần sau không để người phát giác là được rồi.” Nói xong, hấn khẽ chọc chọc lên đầu Thẩm Ly, đứng dậy tiếp tục nấu cơm.

Thẩm Ly dùng hết sức lực bò ra khỏi nhà bếp, người này quá nguy hiểm rồi, nàng phải tìm một nơi khác dưỡng thương, nếu không cứ dưỡng kiểu này không chết cũng không sống nổi! Nhưng khổ nỗi hiện giờ thể lực của Thẩm Ly lại cạn kiệt, lại phí sức bò lâu như vậy, chỉ bò đến trước cửa sân thôi thì toàn thân đã rã rời, cửa lớn gần trong gang tấc nhưng nàng có làm thế nào cũng không thể đến được, ánh hoàng hôn thể lương chiếu trên đôi vai trụi lủi của nàng, nghe Hành Vân gọi to: “Ăn cơm thôi!” Sau đó nàng bị xách về sân sau, đặt trước một chén cơm trộn.

Thôi vậy... Ăn no trước rồi tính!

Đêm nay ánh trăng mờ nhạt, dường như Thẩm Ly mơ một giấc mộng, nàng khôi phục được hình người nằm dưới giàn nho, khí lạnh theo ánh trăng xuyên vào da thịt, nàng không nhận được mà ôm lấy cánh tay trần trụi

của mình. Lúc này một tấm thảm mỏng như từ trên trời rơi xuống, đắp lên người nàng, hơi ấm và mùi thuốc nhàn nhạt bao phủ khiến nàng không nhận được mà nhếch khóe môi, nàng túm lấy một góc chăn cuộn lại, rơi vào trong mộng cảnh sâu thẳm.

“Ô!” Đắp chăn giúp Thẩm Ly, Hành Vân ngồi bên cạnh nàng, đưa tay giật giật mấy sợi tóc đen bị xõa trên mặt đất, cười nói: “Tóc cũng rậm rạp nhỉ!” Ánh mắt dịch xuống, dừng lại trên ngũ quan của nàng, tỉ mỉ quan sát, “Dung mạo cũng xinh đẹp, một cô nương không tệ!”

◊ Chương 3 ◊

Tháng ba, đêm vẫn còn dài, lúc gà trống gáy trời còn chưa sáng, Thẩm Ly bừng tỉnh từ trong mộng, vì phát giác trên mặt đất truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, khi nàng vừa mới mở mắt thì phát hiện mình đã bị một miếng vải che lại từ lúc nào. Nàng cả kinh, không phải nàng bị túi Càn khôn của Ma quân nhốt lại rồi chứ!

Hoảng loạn giãy dụa một lúc, cuối cùng cái đầu cũng hít thở được không khí bên ngoài, không có Ma quân, cũng không có truy binh đến, nàng vẫn ngủ dưới giàn nho, vẫn trong bộ dạng gà hoang trụi lông. Trong không khí nồng đậm hơi sương. Có âm thanh khe khẽ truyền từ sân trước đến, Thẩm Ly phòng bị đi về phía đó.

Cửa hé mở, bên ngoài có tiếng động ồn ào, Thẩm Ly lén thò đầu qua khe cửa nhìn ra, ánh đuốc sáng cả con hẻm, hai chiếc xe ngựa đang dừng trong hẻm, cô nương áo vải hôm qua đang đứng cùng cha mẹ, nam đinh trong nhà đang thả đồ đạc lên xe ngựa, Hành Vân cũng đang giúp đỡ họ, sau khi đặt hết đồ lên, những người khác đều lục đục lên xe, chỉ có cô nương kia và mẹ vẫn đứng bên ngoài.

“Hành Vân, cha mẹ cậu mất sớm, bao nhiêu năm nay tuy là hàng xóm, nhưng chúng tôi cũng không giúp được gì cho cậu, bây giờ nghĩ lại thật thấy hổ thẹn, lần này đi e là không còn gặp lại nữa, sau này cậu ngàn lần bảo trọng nhé!”

“Đại nương yên tâm, Hành Vân biết!” Hắc cười đáp lại một câu, nữ nhân trung niên dường như vô cùng thương cảm, thở dài một tiếng rồi lên xe. Chỉ còn tiểu cô nương đứng đối diện với Hành Vân.

Cô nương đó cúi đầu không nói tiếng nào, ánh đuốc bập bùng chiếu rọi đôi mắt ướt đẫm của nàng ta.

“Lúc này mà đi về phương Nam nhất định hoa đào khắp chốn.” Hành Vân nhìn về cuối con hẻm, bỗng nhiên nhẹ giọng nói, “Ta không phải là người thích hợp.” Mấy chữ này khẽ trầm xuống, Thẩm Ly nghe xong bất

giác ngược mắt lên nhìn hắn, trong ánh sáng phản chiếu gương mặt nghiêng nghiêng kia mang một vẻ đẹp động lòng, nhưng đáy mắt hắn lại không chút gợn sóng, không phải vô tình mà là lạnh nhạt. Thẩm Ly ngơ ngẩn quan sát hắn, bỗng nhiên nàng cảm thấy, người này có lẽ còn phức tạp hơn nàng tưởng tượng nhiều.

Cô nương đó nghe thấy câu này, mắt lập tức đỏ lên, hai giọt lệ rơi xuống, nàng ta cúi thấp người từ biệt: “Hành Vân ca, bảo trọng!”

Lần này đi không có ngày về, từ đây không bao giờ gặp lại. Thẩm Ly thờ dãi một tiếng, nhìn Hành Vân đưa mắt tiễn xe ngựa đi xa, trong tiếng bánh xe lộc cộc...

Trong tiếng bánh xe lộc cộc chắc tiếng chân nàng chạy đi sẽ không rõ ràng đâu nhỉ?

Mắt Thẩm Ly lập tức bừng sáng lên, nhìn trái nhìn phải, bốn phía không có người, chỉ có Hành Vân vẫn đưa mắt tiễn hàng xóm. Thẩm Ly lách qua khe cửa, cong chân điên cuồng chạy về phía con hẻm nhỏ.

Chạy tới đường lớn, lúc này trên con đường đã có mấy quầy hàng rong bày bán điểm tâm. Thẩm Ly nhìn về phía sau, không thấy Hành Vân đuổi theo, nàng thở phào một hơi. Hành Vân này quá thần bí, nghe được lời nàng nói nhưng không hề sợ nàng chút nào, bây giờ nàng thân mang trọng thương, lại phải trốn truy binh của Ma giới, thật tình không có tinh thần hao phí với hắn. Khoan đã... Thân mang trọng thương? Thẩm Ly khó hiểu giương cánh, hôm qua quẫy đạp một trận như vậy rồi, bây giờ nàng làm gì có hơi sức để chạy đến đây?

Nghĩ kỹ lại, hình như sáng hôm qua tỉnh lại cũng như vậy, thể lực khôi phục rất nhanh. Lẽ nào Hành Vân kia đã làm gì nàng sao? Hay vì đồ ăn có vấn đề gì? Nghĩ đến cái bánh bao thơm ngon đến bất thường và com trộn quá thơm tới qua, Thẩm Ly bất giác giương cổ, nuốt nước bọt.

“Con gà quái này ở đâu ra vậy?” Sau lưng chợt truyền tới giọng nói thô lỗ của một đại hán. “Chạy ra giữa đường là muốn ta xách đi nấu một bữa ngon phải không!”

Thẩm Ly quay đầu, nhìn thấy nam nhân hung hãn sau lưng đưa tay muốn tóm cánh nàng, có kinh nghiệm hôm qua, nàng làm sao dễ dàng để bị bắt như vậy nữa, lập tức rụt cổ, mỗ thật mạnh lên bàn tay chìa tới kia. Đại hán

kêu lên đau đớn, tức giận nói: “Con gà kia! Ta không bẻ cổ ngươi không được mà!”

Thẩm Ly lắc người, chui xuống bàn của quầy hàng bên đường, đại hán tức giận đuổi theo, lật quầy hàng lên, chủ quầy không cho, hai người cãi nhau âm lên. Thẩm Ly nhân cơ hội này chui qua các quầy hàng khác, phía trước bị một miếng gỗ chắn đường, nàng chỉ dùng có một khắc thôi mà cổ đã bị tóm, sau đó cả người bị xách lên: “Đừng ồn ào nữa, con gà ở đây nè!” Một người bán hàng khác xách Thẩm Ly về phía đó.

Thẩm Ly nín thở, giương móng lên, cào ba vết máu trên tay người kia: “Á! Con gà hoang này!” Người kia bị đau lập tức buông tay, Thẩm Ly rơi xuống đất, nào còn sức lực để ý đến lời mắng của hắn, nàng lăn tròn, nhanh như chớp rẽ vào một con hẻm nhỏ, mãi đến khi sau lưng không còn ai đuổi theo nàng mới dừng lại, nằm bệt trên đất thở dốc.

Làm một con gà bình thường thật không dễ dàng chút nào...

Nàng đang suy nghĩ thì cánh cửa sau lưng “cạch” một tiếng mở ra, một chậu nước đầy bùn đất và lá rau “ào” một cái đổ ập lên người nàng: “Hôm nay đường phố thật náo nhiệt.” Giọng nữ nhân vang lên, Thẩm Ly cảm nhận được lá rau thôi trượt từ đầu mình rơi xuống “phạch” một tiếng trên đất, nàng bất chợt tức giận, chậm quay đầu nhìn về phía nữ nhân trẻ tuổi sau lưng.

Đồ cái thứ gì lên người nàng vậy hả...

Thật... quá hỗn xược mà!

Hai con mắt nàng trực diện chống lại đôi mắt của nữ nhân kia, khoảng cách về độ cao khiến Thẩm Ly lập tức nhớ ra thân phận hiện giờ của mình, kết hợp cảnh ngộ hôm qua và hôm nay, Thẩm Ly vừa thảm than chết rồi thì đã bị nữ nhân kia tóm lấy đôi cánh: “Gà nhà ai nuôi vậy? Vật lông rồi sao còn thả chạy ra ngoài?”

Thẩm Ly duỗi chân, liếc mình giãy dụa, thấy một nam nhân từ trong nhà bước ra: “Nhà bên không ai nuôi gà đâu, không biết từ đâu tới thì đem hầm đi, vừa hay hôm nay nhiều việc, tôi về bồi bổ.”

Hầm cái đầu ngươi! Thẩm Ly tức giận muốn chửi đồng, đừng cứ thấy gà là muốn ăn thịt! Tốt xấu gì cũng là một mạng, sao các người ai nấy đều nói

nghe nhẹ tênh tênh!

Nam nhân chỉnh sửa y phục chuẩn bị rời đi, nữ nhân tiến hẳn ra đến cửa, trước khi đi nam nhân còn xoa đầu nữ nhân: “Hôm nay nương tử lại vất vả rồi!”

Nữ nhân đỏ mặt, tay lỏng ra, Thảm Ly chớp lấy cơ hội quay đầu cản nàng ta một phát, nữ nhân hét lên. Thảm Ly giãy ra rơi xuống đất, sau đó thực mạng chạy trốn ra ngoài, để lại đôi phu phụ kia tiếp tục tình ý triền miên.

Chạy một mạch tới trưa, ra đến ngoại thành, Thảm Ly gặp ít nhất mười tên muốn bắt nàng ăn thịt, nàng thật không thể chạy nổi nữa, vừa mệt vừa đói, đặt mông ngồi trên thảm cỏ bên bờ sông, đầu gục xuống uống vài ngụm nước, sau đó yên lặng ngẩng nhìn mây đen bao phủ khắp trời, sắp có một trận mưa xuân giáng xuống.

“Ông muốn chơi ta đến chết phải không?” Thảm Ly hỏi ông trời, giọng điệu vô cùng thê lương.

Trong tiếng sấm xuân, từng giọt mưa rả rích rơi xuống, Thảm Ly gắng sức chống người dậy muốn tìm một nơi trú mưa. Vừa quay đầu đã thấy nam nhân áo xanh quần trắng kia đang vác giỏ đứng bên bờ sông, bốn mắt nhìn nhau, nhất thời Thảm Ly không kìm được cảm động. Cảm giác tâm linh được an ủi giống như vừa đi qua một lượt mười tám tầng Địa ngục, sau đó lại thấy được hoa vàng dưới ánh mặt trời. Cho dù người đứng bên bờ sông kia còn hơn cả hoa vàng, cho dù cảnh tượng một người một gà nhìn nhau khiến cho khung cảnh không được mộng mơ cho lắm.

Cách một màn mưa ngày càng mờ lung, Hành Vân nhìn bụi đất trên người Thảm Ly một lúc lâu, sau đó cúi đầu che miệng bật cười.

Đây... đây tuyệt đối là cười nhạo!

“Gà ngốc!” Hành Vân lăm bắm, lấy trong giỏ sau lưng ra một chiếc quạt bằng giấy dầu mở ra, sau đó từng bước từng bước chậm chậm đi về phía Thảm Ly. Thảm Ly đã không còn sức trốn chạy, cũng không còn lòng dạ trốn chạy nữa, tuy không biết Hành Vân này rốt cuộc là thứ gì, nhưng đối với Thảm Ly bây giờ mà nói thì kết quả xấu nhất chẳng qua là bị đem hầm thối, ở chỗ Hành Vân, dù thế nào thì trước khi chết nàng cũng có thể ăn ngon hơn một chút.

Chiếc quạt giấy dầu mở ra một khoảng trời quang trên đỉnh đầu: “Cục cục tác, ta tưởng là người chạy đi sẽ không về nữa chứ, thì ra người ở đây chờ ta về nhà đó à?” Thảm Ly rút đầu mặc kệ hẳn. Hành Vân không sợ bản mà xách nạng lên đặt vào chiếc giỏ sau lưng, “Người thật có bản lĩnh nhỉ, chỉ có nửa ngày thôi mà có thể khiến mình bê bết đến mức này rồi, hảo công phu!”

“Cục!” Lo đi đường của người đi! Thảm Ly không nhìn được quạt lên, “Cục!” Đừng có phí lời.

Hành Vân nhin cười, không lên tiếng nữa. Một chiếc quạt giấy hoàn toàn che hết nước mưa trên đầu, không một giọt nào rơi xuống người Thảm Ly.

Mệt mỏi cả ngày, Thảm Ly lác lư theo độ cong của chiếc giỏ sau lưng hẳn, một lúc sau đã ngủ thiếp đi, nhưng ngủ chưa được bao lâu thì bị một luồng hơi lạnh đánh thức, nạng vô thức rút người, giương móng há mở muốn cắn người.

“Con gà này thật hung dữ quá!” Hành Vân xách chiếc gáo khế lùi về phía sau một bước.

Thảm Ly hắt hắt nước trên đôi cánh, đề phòng nhìn hẳn: “Làm gì vậy?”

“Còn làm gì nữa?” Hành Vân cười hỏi nạng, “Người dơ không khác gì đồ vữa đào dưới đất lên, ta giúp người và bọn chúng cùng tắm rửa sạch sẽ, hay là người thích nghịch nước dưới ao hơn?”

Thảm Ly nhìn sang bên cạnh, phát hiện mình đang nằm chung với một đám nhân sâm đại trong một cái chậu gỗ to, nạng dùng móng cào cào mấy củ nhân sâm như mấy cục đất, Hành Vân giữ móng nạng lại nói: “Nhẹ thôi, làm xấu đi thì bán không được giá đâu.”

“Người... bán loại sâm[1] này đây sao?”

[1] Sâm và thân đều đọc là shen.

“Không thì là loại nào?” Hành Vân kéo móng nạng, dùng một miếng vỏ mướp chà chà, sạch sẽ rồi lại kéo một cái móng khác, giống như đang nghĩ gì, hẳn dừng động tác, cười híp mắt nhìn Thảm Ly, “Chứ người tưởng là loại nào?”

Khoảng cách quá gần, dung mạo quá đẹp khiến tim Thẩm Ly như hụt một nhịp, nhìn nụ cười trên môi Hành Vân, nhất thời lại có cảm giác bị trêu ghẹo. Bích Thương vương thẹn quá hóa giận hét to: “Hỗn xược!” Cái mỗ nhọn chọc về phía trước, mỗ vào mũi Hành Vân. Hành Vân không hề đề phòng, bị mỗ ngã ngửa về phía sau, lùi mấy bước mới ổn định thân hình, ôm mũi một lúc không ngẩng đầu lên.

Lòng Thẩm Ly vẫn còn tức giận, nhưng thấy Hành Vân cứ cúi đầu, nàng lại nghĩ có phải mình mỗ nặng “miệng” rồi không, rui hấn có bề gì thì làm sao đây? Hơn nữa... nếu như hấn muốn đối phó với nàng của bây giờ thì... Thẩm Ly im lặng.

Đang hoang mang thì vai Hành Vân khẽ run lên. Thẩm Ly không hiểu ra sao nhìn hấn, nghe thấy hấn bật cười. Thẩm Ly càng ngạc nhiên hơn, mỗ nàng có độc sao? Hấn bị mỗ đến ngốc rồi ư?

Hành Vân buông tay, ôm cái mũi sưng đỏ, không sợ chết bước đến, vồ nhẹ lên đầu nàng: “Hảo công phu!” Hấn không hề tức giận, lấy vỏ mướp tiếp tục ngồi bên cạnh chà rửa nhân sâm.

Thẩm Ly khó hiểu ngồi trong chậu gỗ, lần đầu tiên nàng không hiểu một người...

“Gà ngốc!” Theo tiếng gọi khẽ khàng, Thẩm Ly ngẩng đầu lên, một đồng bùn đất rơi “phạch” xuống mặt nàng. Bùn đất chảy xuống, bít chặt lỗ mũi vốn không to của Thẩm Ly, nàng vội vàng há miệng hít thở, nhưng bùn đất lại chui vào miệng nàng. Thẩm Ly ho khù khụ lẫn lộn trong chậu.

Hành Vân tiếp tục điềm nhiên rửa nhân sâm.

Cái tên này... cái tên này đúng là một đứa trẻ! Một đứa trẻ quý quái lòng báo thù vô cùng nặng!

Thẩm Ly quyết định tạm thời ở lại nhà Hành Vân, có hai nguyên nhân, thứ nhất, ở đây thể lực của nàng hồi phục rất nhanh, mới có hai ba ngày thôi mà vết thương Mặc Phương để lại trên người nàng đã hoàn toàn không còn ảnh hưởng gì đến hành động của nàng. Thứ hai là, nàng không muốn bị người ta bắt đem hầm.

Điều khiến Thẩm Ly sầu não là pháp lực của mình không biết lúc nào mới có thể hồi phục, không biết lúc nào mới khôi phục lại hình người,

không biết lúc nào mới có thể rời khỏi đây, cũng không biết truy binh của Ma giới lúc nào sẽ đuổi đến. Nhưng may là ngày tháng trên trời nhanh hơn ở Nhân giới, khiến nàng lợi được không ít thời gian.

“Ăn cơm thôi!” Hành Vân ở trong nhà gọi một tiếng, Thẩm Ly hì hục đến ngồi bên bàn ăn.

Thẩm Ly cho rằng đồ ăn Hành Vân làm khiến thể lực của nàng hồi phục nhanh như vậy, do đó mỗi ngày đều ăn sạch sẽ đồ hắc làm, chỉ là... “Tại sao lại là bánh bao?” Thẩm Ly nhìn đĩa thức ăn trước mặt, bất mãn dùng móng gõ gõ lên thành đĩa. Đồ ăn có ngon bao nhiêu đi nữa nhưng này nào cũng ăn sẽ khiến người ta phát ngán. Quan trọng nhất là, nàng muốn ăn mặn!

“Không ngon sao?”

“Ngon, nhưng ta muốn ăn thịt!”

“Không có tiền!”

Mấy chữ quyết đoán quá mức khiến Thẩm Ly ngẩn ra, ngược lên nhìn Hành Vân cũng đang gặm bánh bao như mình, nàng quan sát hắc từ trên xuống dưới: “Thỉnh thoảng ăn một bữa thịt cũng không được sao? Xem bộ dạng người tuy không giàu có lắm, nhưng cũng đâu phải là nghèo?”

Hành Vân điềm nhiên cười: “Ta nghèo lắm, nhưng khí chất quá tốt thôi!”

Tuy lời này nghe ra khiến người ta không được sáng khoái lắm, nhưng điều hắc nói cũng là sự thật. Thẩm Ly ngoảnh đầu nhìn đám nhân sâm hắc phơi trong sân nói, “Đám sâm đại người bán kia thì sao? Chắc cũng kiếm được không ít tiền chứ?”

“Đổi thuốc với ông chủ tiệm thuốc hết rồi.” Hắc nói một cách nhẹ nhàng, dường như không hề để tâm đến bệnh của mình.

Thẩm Ly nghe thấy liền sững sốt, ấp a ấp úng một lúc, nàng không dám nói nhiều nữa, chỉ im lặng vùi đầu ăn bánh bao.

Lúc nửa đêm, Thẩm Ly ước chừng Hành Vân đã ngủ, mượn ánh trăng trong sân ngưng tụ một lúc lâu, sau đó đưa móng điềm lên hòn đá phía trước, trên hòn đá lóe lên ánh vàng, dường như nó đã biến thành một thỏi vàng, nhưng chỉ một lúc sau, nó vẫn lại là một hòn đá bình thường như cũ.

Thẩm Ly thở dài, quả nhiên vẫn không được, trong người nàng khí tức trống rỗng, ngay cả pháp thuật hóa một hòn đá thành vàng đơn giản cũng không làm được. Nàng thất vọng ngồi bên hòn đá, lần đầu tiên trong đời nàng cảm nhận được cảm giác bất lực như vậy.

Thẩm Ly nhìn vào trong ngôi nhà tối đen, gió đêm mang một ít mùi thuốc từ bên trong bay ra. Thẩm Ly vẫy vẫy hai cánh, dùng chân cố gắng đứng dậy một lần nữa, tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng, ngưng thần tụ khí. Hành Vân này dù sao cũng có ơn với nàng, nàng cũng biết đạo lý chịu ơn phải báo đáp, nhưng mà tuy nàng là vương gia nhưng cũng lại là Võ tướng, giết địch tác chiến thì được, cứu người trị bệnh thì không, nếu đã không chữa trị được cho tên bệnh tật này thì khiến hấn lúc còn trên đời sống tốt hơn một chút vậy.

Thẩm Ly hít thở thật sâu, hút tinh khí của ánh trăng vào người, nàng cúi xuống mổ lên hòn đá, ánh sáng lóe lên. Thẩm Ly mở to mắt, nhìn hòn đá không ngừng lúc lắc trong ánh sáng vàng, nhưng cuối cùng vẫn biến mất. Nàng tức giận, đập hòn đá một cước thật mạnh: “Đồ vô dụng!” Chưa dứt lời thì nàng đã xoắn móng lại, kêu lên một tiếng, “Đau quá!” Khập khiễng một chân nhảy vài vòng, Thẩm Ly tức giận nhìn hòn đá mắng “Đá cứng đầu!”

Xong rồi nàng lại đứng trước hòn đá, tiếp tục thi pháp chỉ đá hóa vàng.

Trong lúc toàn tâm toàn ý với hòn đá, Thẩm Ly không biết rằng sau cánh cửa tối đen có một đôi mắt vẫn luôn mang đậm ý cười, thu hết hành động của nàng vào trong đáy mắt. Sau khi Thẩm Ly thất bại không biết đến lần thứ mấy, vạt áo xanh khẽ phất, quay người đi vào trong phòng.

Hành Vân lục lọi trong tủ lấy ra mười đồng tiền, suy nghĩ một lúc: “Ngày mai đi mua hai cân thịt vậy.”

◊ Chương 4 ◊

Thẩm Ly hít ánh trăng cả đêm nhưng vẫn không có kết quả. Sáng hôm sau nàng buồn bã ỉu xiu gác đầu ngủ trên hòn đá, bỗng nghe thấy tiếng mở cửa trong sân, nàng phấn chấn tinh thần chạy tới sân trước, thấy Hành Vân đang muốn ra ngoài, không vác giỏ cũng không cầm đồ, nàng lấy làm kì quái, hỏi hấn: “Hôm nay ngươi không đi bán sâm à?”

“Sâm vẫn còn đang phơi kia!” Hành Vân cúi người vỗ vỗ lên đầu Thẩm Ly: “Ta ra ngoài mua chút đồ, ngoan ngoan trông nhà nhé!”

“Ta cũng đi, chờ đã!” Thẩm Ly quay người chạy về sân sau, ngậm mấy hòn đá tói qua chưa biến thành công trong miệng, rồi hí hục chạy trở lại, nói mập mờ không rõ: “Đi thôi!” Nàng nghĩ tinh hoa của mặt trăng không có tác dụng vậy thì thử tinh hoa của mặt trời vậy, nếu nàng chỉ đá hóa vàng thành công thì vừa hay có thể mua chút đồ ngon về nhà.

Hành Vân nhìn hòn đá trong miệng nàng, ngần người một lúc, không hỏi nhiều mà chỉ cười nói: “Ngươi muốn ra ngoài với ta thế nào đây? Phố chợ đông người, đi lạc mất thì không chừng ngươi sẽ biến thành một nồi canh đó. Chi bằng ta lấy dây cột cổ rồi dắt ngươi đi, được không?”

Thẩm Ly nghe vậy giận dữ: “Hỗn xược!” Hai cánh quỳ đập không ngừng, “Ta đi chợ với ngươi là có ý tốt, xuất phát từ cảm kích, đương nhiên là ngươi phải ôm bôn... ôm ta! Mau đi, ôm ta lên!”

Nhìn Thẩm Ly dang hai cánh, Hành Vân lại ngần ra một lúc, sau đó bật cười, hấn thật sự cúi xuống ôm Thẩm Ly lên, mặc nàng cựa quậy trong lòng mình hồi lâu, cuối cùng tìm được tư thế thoải mái nằm yên, sau đó dặn dò hấn: “Đi đường cẩn thận một chút, đừng dẫn xóc quá.”

Hành Vân cười nhẹ: “Được, nghe theo gà hét!”

Thẩm Ly thi pháp suốt dọc đường vẫn không có kết quả. Hành Vân cũng mặc kệ nàng đang làm gì, chỉ điềm nhiên đi đường của mình, đến phố chợ, từ xa đã nghe thấy người bán thịt đang rao giá. Hành Vân suy nghĩ, không

được, thịt lại lên giá rồi, không mua nổi hai cân... Con gà này bụng bự nhất định là ăn không no, rồi sẽ lại than thở, lại không biết còn định chọc vào hòn đá này đến ngày tháng năm nào nữa đây...

Vào lúc này, bỗng nghe bên cạnh có người nói: “Bói phú quý mười đồng đây!”

Hành Vân quay đầu nhìn, một nam nhân khoảng ba mươi tuổi đang giơ tấm bảng bói toán, xưng là Bán tiên, đang cầm tay một người khác thao thao bất tuyệt: “Từ vân tay có thể thấy là tướng đại cát, gần đây công tử có phúc...” Hành Vân im lặng một lúc, bỗng nhiên bước tới phía trước: “Vị huynh đài này.” Hắn chen vào nói, “Giờ Ngọ hôm nay nhà huynh có thể có họa hoạn, nếu lúc này không về nhà thì sau này nhất định hối hận.”

Lời vừa nói xong, nam nhân bói toán và người thanh niên kia đều ngây ngốc, ngay cả Thẩm Ly đang ở trong lòng ngực hắn cũng khó hiểu ngược lên nhìn. Người bói toán phản ứng lại trước tiên, hắn cau mày khó chịu nói: “Nói bậy bạ gì vậy! Đi đi, đừng làm loạn phúc khí của vị công tử đây.”

“Có phải nói bậy hay không công tử về nhà sẽ biết.” Hành Vân cười nhạt, “Chiều nay ta vẫn ở đây chờ công tử.”

Nam nhân kia đã đến bói toán thì chắc là người tin đạo này, thấy hắn khẳng định như vậy, trong lòng khó tránh hoảng hốt, do dự một lúc, cuối cùng vẫn rút tay khỏi người bói toán, quay bước về nhà. Thẩm Ly dùng cánh khê chọc chọc vào cánh tay Hành Vân: “Người lừa người ta sao?”

“Đừng phá!” Hành Vân sờ đầu nàng, “Chuyện liên quan đến hai cân thịt đó!”

Lời Hành Vân chưa dứt, người bói toán bỗng vứt bảng hiệu tức giận nói: “Ta nói con người người sao lại thế này! Có biết quy tắc trong nghề không! Có ai đi phá chuyện làm ăn của người khác như ngươi không!”

Đối diện với sự tức giận của hắn, Hành Vân vẫn bình tĩnh không ngờ, “Không phải muốn giành mỗi làm ăn của ông, lời ta nói đều là sự thật, nếu ông không tin thì có thể ở đây chờ đến chiều, nếu lời ta nói ứng nghiệm thì ông hãy cam tâm tình nguyện đưa tiền bói toán ban nãy hắn trả ông cho ta.”

“Ha ha! Ngươi đấu với ta phải không! À, được lắm!” Nam nhân bói toán nói như đang nguyên rủa, “Vương bán tiên ta lăn lộn trong nghề lâu như

vậy, ta không tin người đâu! Chờ thì chờ, chút nữa nếu tiểu tử kia không quay lại hoặc người không nói đúng thì người...” Hấn đánh giá Hành Vân một lúc, “Người hãy đưa con gà kia cho ta!”

Thẩm Ly tức giận, lập tức dang cánh ra, còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị Hành Vân nhẹ nhàng ấn trở lại: “Yên tâm, có ta đây, không ai cướp người đi được đâu!”

Không biết trong lời nói của hắn có sức mạnh kỳ dị đến dường nào mà khiến cho Thẩm Ly xưa nay luôn xông lên phía trước bỗng được xoa dịu một cách thần kỳ, nếu đã chọn lựa... Được rồi, tôi chọn tin người trước vậy. Là vì... trước đó luôn được hắn bảo vệ sao? Được một phàm nhân yếu đuối như hắn bảo vệ...

Cảm giác thật kỳ diệu!

Thời gian chậm chậm trôi qua, sau giờ Ngọ, thanh niên kia vẫn không trở lại, Vương bán tiên dần dần lộ vẻ đắc ý, Hành Vân cũng không nóng vội, chỉ thỉnh thoảng liếc về phía hàng thịt không xa, lắng tai nghe giá thịt được người bán hàng rao có giảm xuống hay không.

Một canh giờ sau, nam nhân đó vẫn chưa đến, Vương bán tiên cười lớn: “Tiểu tử! Người nên nhận thua rồi đó, đưa con gà cho ta.”

“Tại sao phải đưa cho ông?” Hành Vân dừng dừng nói, “Chẳng phải hắn đang trên đường đó sao?”

Wương bán tiên nhìn về phía con đường: “Tiểu tử đừng nói đùa! Làm gì có ai!” Vừa nói xong, ngay tại khúc quanh có một đôi phụ tử xuất hiện, chính là người thanh niên kia và đứa con nhỏ. Hấn vừa đi đến trước mặt Hành Vân lập tức cúi đầu tạ: “Đa tạ vị huynh đài đây! Nếu không phải huynh khuyên ta về nhà thì tiểu nhi nhà ta chắc chắn đã bị chết cháy trong phòng củi rồi. Hồ tử, còn không đa tạ thúc thúc này đi!”

Đứa trẻ cắn ngón tay, phát âm không rõ ràng: “Đa tạ thúc thúc!” Người thanh niên cười nói: “Tôi không có gì để cảm tạ huynh, nương tử nhà tôi bảo tôi lấy miếng thịt muối để trên xà nhà năm ngoái xuống, huynh xem...”

Mắt Thẩm Ly sáng lên, mắt Hành Vân cũng sáng theo, hấn mạnh mẽ gạt đầu nhận lấy: “Vậy ta không khách sáo.”

Đưa mắt nhìn người thanh niên và đưa trẻ đi xa, Hành Vân quay đầu lại ung dung nhìn Vương bán tiên: “Mười văn tiền.”

Wang bán tiên trợn mắt cứng họng, vỗ ngực nói: “Haiz, thật là tà môn, vậy mà cũng có thể đoán đúng được.” Hắn lấy trong túi ra mười văn tiền đặt vào lòng bàn tay Hành Vân, trước khi đi lại nói, “Chi bằng người cũng bói cho ta một quẻ đi!”

Hành Vân cười cao thâm khó lường: “Hôm nay ông gặp nạn thấy máu.”

Wang bán tiên bị dọa một mẻ, chộp lấy bằng hiệu vội vã chạy về nhà.

Mấy hôm sau, Thẩm Ly nghe nói Vương bán tiên kia sau khi về nhà, vì “không kiếm được xu nào” nên bị nương tử dùng giày nện rách mặt. Còn tại sao Thẩm Ly lại nghe được những chuyện nhỏ nhặt này, đó là vì kể từ hôm đó, trong Kinh thành có lời đồn về một vị bán tiên thật, đã truyền đi khắp hang cùng ngõ hẻm.

“Người thật biết bói toán sao?” Thẩm Ly vì vậy mà kinh ngạc.

“Biết một chút!”

Thẩm Ly im lặng một hồi: “Tiết lộ thiên cơ sẽ bị trời phạt đó!”

“Ta biết, bởi vậy chẳng phải ngày nào ta cũng đều uống thuốc đó sao.” Hành Vân vẫn điềm nhiên đáp, thấy Thẩm Ly nhìn hắn không chớp mắt, hắn cười nói: “Có được ắt có mất, Thiên đạo tự nhiên, vạn sự đều phải cân bằng.”

Nào phải Thẩm Ly không biết đạo lý này, nàng chỉ bàng hoàng hiểu ra rằng, thì ra tướng đoán mệnh của hắn là vì nguyên nhân này mà ra. Nhưng nàng lại kinh ngạc, một người phạm lại có thể thấy được thiên cơ, mà còn thấy rõ như vậy nữa, không nghĩ cũng biết thân thể hắn nhất định phải chịu sức mạnh phản phệ vô cùng to lớn, còn hắn lại cân bằng Thiên đạo sống đến bây giờ.

Thân phận của tên Hành Vân này ngày càng khiến người ta khó đoán.

Lời đồn bên ngoài ngày càng khoa trương, nhưng dường như không hề ảnh hưởng gì đến cuộc sống của Hành Vân, hắn vẫn ở trong tiểu viện như cũ, ngày ngày nuôi cá, phơi nắng.

Một ngày buồn chán, Thảm Ly nhìn Hành Vân đang nằm sấp bên bờ ao hỏi: “Người được trời sinh dị bẩm, có bản lĩnh như vậy sao không bói toán mưu sinh?” Một Bán tiên có bản lĩnh thật sự giống như hấn thì có thể trèo cao hơn một chút, chuyên bói toán cho quan lại hay người giàu có, cho dù một năm bói một lần thôi cũng có thể khiến cuộc sống của hấn tốt hơn bây giờ gấp mười lần, nhưng Hành Vân lại đăm đạc quá mức, ở chung với hấn bao nhiêu ngày nay, ngoài việc kiếm được hai miếng thịt muối và mười văn tiền kia, hấn gần như không hề dùng đến năng lực này.

“Đây có phải là bản lĩnh tốt lành gì đâu!” Hành Vân chỉ cười nhạt nói, “Hại người không lợi mình, không dựa vào nó ta vẫn sống tốt được đó thôi!”

Thảm Ly nhú mày, không ngờ một phàm nhân lại có thể giác ngộ như vậy. Nếu hấn đã hiểu thấu triệt được như thế, Thảm Ly cũng không tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, nàng hỏi sang chuyện khác: “Hành Vân, mỗi ngày người nấu đồ ăn, có phải bỏ thứ gì đó bồi bổ nguyên khí vào trong đó không, đem ra cho ta xem thử nào?”

Hành Vân bật cười, quay đầu nhìn nàng: “Người nghĩ ta mua nội thứ đó sao?”

Thảm Ly im lặng, đứng nhĩ... cái tên này là người ngay cả thịt cũng không mua nội, đâu có tiền mà bỏ thêm thuốc bổ gì vào trong bánh bao chứ. Nhưng nàng ở đây đích thực thể lực hồi phục nhanh hơn bình thường rất nhiều, thời gian này nội tức cũng dần dần ổn định, có lẽ chỉ mấy ngày nữa thôi sẽ khôi phục hình người.

“Cốc cốc cốc!” Hai người đang trò chuyện ở sân sau, bỗng nghe một tràng tiếng gõ cửa dồn dập. Hành Vân đáp một tiếng, chậm rãi bước ra sân trước mở cửa.

Kỳ lạ thật, Thảm Ly ở đây bao nhiêu ngày nay, ngoại trừ cô nương trèo tường leo vào kia, đâu thấy ai chủ động đến tìm Hành Vân. Nàng hiếu kỳ tự nguyện đi theo. Hành Vân vừa mở cửa, Thảm Ly lập tức phát giác ra được một luồng khí tức kỳ lạ, sắc mặt nàng nghiêm lại, thấy một bàn tay vàng vọt từ ngoài cửa thò vào, níu chặt lấy cánh tay Hành Vân.

Người này dường như sức lực rất mạnh, đẩy Hành Vân lui về phía sau vài bước, suýt chút nữa thì giẫm chết Thảm Ly ở sau chân hấn.

Cửa lớn mở ra, lúc này Thẩm Ly mới thấy, người níu tay Hành Vân là một bà lão, gương mặt bà ta rất kích động, sắc mặt hơi hoảng hốt: “Tiên nhân, Tiên nhân...” Bà ta khàn giọng gọi mấy tiếng, “Ngài chính là Tiên nhân có thể biết quá khứ thấy tương lai mà họ nói đó phải không?”

Thẩm Ly ngẩng đầu nhìn bà ta, thấy trên thân thể người này bị một luồng khí tức kỳ lạ vây quanh, khổ nỗi bây giờ pháp lực của nàng không đủ, không thể nào nhìn ra nguyên do.

“Ô... Chắc ta là người bà muốn tìm rồi!” Hành Vân nói, “Nhưng mà...”

Hành Vân chưa nói xong, chỉ nghe ngoài hẻm truyền đến mấy tiếng hô to: “Đệ muội!”[1] Lúc này sau lưng có một nam nhân trung niên bước đến, hấn kéo phụ nhân kia nói, “Đệ muội! Đừng làm bừa nữa! Theo ta về!”

[1] Đệ muội: em dâu.

Người kia xem ra không quá bốn mươi tuổi, nhưng phụ nhân này lại trông giống như một bà lão năm mươi, lưng khòm, mặt đầy nếp nhăn, xem ra đã bị cuộc sống giày vò không ít. Bà ta không để tâm đến người kia, nhìn Hành Vân nói: “Tiên nhân, ngài hãy giúp tôi! Cầu xin ngài hãy giúp tôi, tương công đã nhập ngũ mười lăm năm của tôi bây giờ đang ở phương nào?”

“Ai da, đệ muội! Muội bị bọn thuật sĩ giang hồ gạt còn chưa đủ sao? Đừng hỏi nữa, đã bao nhiêu năm rồi...” Câu này dường như đã chọc vào nỗi đau của phụ nhân kia, bà ta hét lên: “Có bao nhiêu lâu cũng phải hỏi! Người ra đi bao nhiêu năm nay cũng là trượng phu của muội! Ngày nào chưa tìm được chàng thì ngày ấy muội vẫn tìm! Ngày này qua ngày khác rồi cũng sẽ có ngày tìm được chàng!”

Thì ra là thê tử của một quân nhân, Thẩm Ly khẽ cúi đầu, nàng rất rõ, người đã ra chiến trường thì một khi chết đi có lẽ ngay cả xương cốt cũng tìm không thấy, cho dù người thân có mong ngóng hết ngày này qua ngày khác, tìm kiếm hết ngày này qua ngày khác.

Hành Vân khẽ gỡ tay phụ nhân kia ra, cười nhạt nói: “Vị phu nhân đây, quẻ này ta bói không được đâu, bà về đi!”

Bà lão ngờ ngác: “Không phải ngài là thần tiên sao? Tại sao ngài không chịu bói giúp tôi, tôi chỉ muốn biết chàng ở đâu thôi... Nếu ngài không giúp tôi bói ra chàng ở đâu, vậy thì ít nhất cũng phải cho tôi biết chàng sống hay chết!”

Hành Vân cười với nam nhân trung niên kia: “Làm phiền.” Hắn làm tư thế tiễn khách, “Ta phải đi nấu cơm.”

Nam nhân trung niên ngẩn ra, vội gật đầu thể hiện ý cáo lỗi, vừa kéo vừa khuyen đưa phụ nhân kia đi. Hành Vân lãnh đạm đóng cửa lại, đi về phía nhà bếp nấu cơm như thường lệ. Thảm Ly theo bên chân hắn nói: “Người nhìn ra điều gì rồi phải không? Tại sao không chịu cho phụ nhân kia biết? Trượng phu của bà ta chết rồi sao?”

“Không!” Hành Vân nhàn nhạt nói, “Ta chẳng nhìn ra gì hết.”

Thảm Ly ngẩn ra: “Nhưng mà... Nhưng mà...” Nàng lắp bắp cả buổi cũng không biết nên nói gì. Hành Vân không dùng khả năng của mình để can thiệp vào chuyện của người khác đương nhiên không sai, trước đó nàng thậm chí còn tán thưởng, nhưng trong tình huống này, nàng vẫn không nhận được mà muốn giúp một phen, nếu binh tướng của nàng chiến tử sa trường, nàng nhất định không để người nhà của họ không biết gì cả mà chờ đợi trong vô vọng.

Thảm Ly ngẩng đầu nhìn Hành Vân, im lặng đi về phía sân sau. Hành Vân này có thể vì hai cân thịt mà cứu một đứa trẻ, cũng có thể trơ mắt nhìn bà lão kia khóc lóc mà không hề động lòng.

Thật sự hắn sống không hề tùy tiện, mà có lẽ là... lạnh nhạt.

Đến đêm, bốn phía không một tiếng động. Hành Vân không có thói quen khóa cửa nên Thảm Ly có thể vạch khe cửa âm thầm chui ra ngoài, dựa vào một chút pháp lực vừa hồi phục của mình, nàng lần theo hơi thở của phụ nhân kia, tất tả chạy về phía đầu hẻm.

Trong cánh cửa chưa đóng, một tiếng thở dài truyền ra: “Con gà này thật quá nhàn rồi!”

◊ Chương 5 ◊

Thẩm Ly lần theo hơi thở tìm đến cửa một tiểu viện nhỏ, đang không biết làm thế nào để vào thì cửa viện bỗng “cạch” một tiếng rồi bị đẩy ra, Thẩm Ly vội trốn vào một chỗ tối ở sau cửa.

Một nam nhân mặc y phục tuần đêm đang xách lồng đèn bước ra, hẳn chính là nam nhân trung niên lúc sáng: “Sắp tới giờ trực rồi, ta đi trước đây, nàng trông chừng đệ muội nhé, đêm hôm khuya khoắt đừng để muội ấy lại chạy đi tìm Bán tiên gì đó nữa.”

Nữ nhân bên trong đáp: “Chàng cẩn thận nhé!”

Nam nhân đáp lời rồi quay người rời đi, cửa viện bị đóng lại. Thẩm Ly đang nóng lòng không biết làm sao để vào thì cửa lại được mở ra lần nữa, nữ nhân bên trong cầm áo khoác đuổi theo: “Đại Lang, áo khoác của chàng đây, đêm lạnh, đừng để bị cảm.”

Thẩm Ly nhìn vào, cửa đang mở, hai người kia cũng cách rất xa, nàng xông lên chui thẳng vào trong, vừa nhìn đã thấy phòng của phụ nhân kia vẫn còn sáng đèn, bà ta đang ngồi trước cửa sổ khâu áo, bóng đổ trên cửa sổ giấy, vô cùng cô tịch. Cửa phòng bà ta chưa khóa, Thẩm Ly thò đầu lén chui vào khe hở, vừa nhìn vào, nàng bỗng hiểu ra tại sao hôm nay lại cảm giác được một luồng khí tức kỳ lạ trên người phụ nhân này.

Sau lưng phụ nhân, một nam nhân trẻ tuổi y giáp tàn tạ đang nhìn y phục khâu dở trong tay bà, biểu hiện của hắn rất dụi dàng, ánh mắt ám áp, giống như đang nhìn vật quý giá nhất trên thế gian này, nhưng hắn không có chân. Ban ngày dương khí quá thịnh không nhìn rõ thân thể hắn, cuối cùng đến đêm cũng hiển hiện ra.

Đã biến thành linh thể rồi sao... Thẩm Ly bất giác thở dài. Phụ nhân kia không bao giờ tìm thấy phu quân của bà ta được, cũng không cần tìm phu quân nữa, vì nam nhân kia chưa bao giờ rời khỏi bà ta.

Thẩm Ly không ngờ tiếng thở dài của nàng lại khiến cho nam nhân mặc áo giáp kia lập tức quay đầu lại, đôi mắt đen đang nhìn Thẩm Ly lập tức biến thành màu đỏ, hắt há miệng, một luồng âm khí từ trong miệng hắt bay ra không cho Thẩm Ly thời gian phản ứng, hung ác xông về phía nàng. Hai cánh Thẩm Ly hoảng loạn vùng vẫy: “Đứng lại! Khoan...” Hai tiếng gà kêu còn chưa ra khỏi miệng thì linh thể kia xuyên qua người nàng, âm khí tràn ngập khiến nàng loạng choạng, lăn hết mấy vòng, đến khi va vào bình gốm ở góc tường mới dừng lại.

“Dừng tay! Dừng tay... Khụ...” Thẩm Ly vội lắc cổ.

Hồn ma kia không nghe nàng nói, chỉ u ám đầy sát khí nhìn Thẩm Ly, chuẩn bị công kích nàng lần nữa.

Thẩm Ly vội nói: “Ta đến để giúp các người!” Người kia nghe vậy khẽ ngậy ra, sắc mặt hòa hoãn đôi chút. Thẩm Ly hít vài hơi, đang muốn lên tiếng thì nữ chủ nhân bên phòng nọ bị âm thanh trước đó kinh động, mở cửa phòng bên đó, nữ nhân đó không thấy hồn ma, chỉ kỳ quái nhìn Thẩm Ly: “Con gà trụi lông này ở đâu ra vậy?” Nói xong liền đi thẳng về phía này, nhưng chưa đi được mấy bước thì một hòn đá bỗng đập lên đầu nàng ta, nữ nhân trợn trắng mắt ngã xuống ngất xỉu.

Sau lưng nàng ta là Hành Vân thân ảnh xuất trần, hắt ném hòn đá trong tay, giọng điệu bất lực: “Cục cục tác, người lại chạy loạn gây họa rồi!”

Thẩm Ly ngẩn ra nhìn hắt: “Sao người vào đây được?”

“Trèo tường.” Hắt nhàn nhạt nói xong, bước lên phía trước ôm Thẩm Ly vào lòng, “Đêm có giới nghiêm đó, người không biết sao? Về thôi!”

“Khoan đã!” Thẩm Ly dùng cánh vỗ lên mặt Hành Vân, một chút lông vũ mới mọc khiến Hành Vân đau cả mặt, “Người không nhìn thấy sao! Ở đây còn chuyện chưa xử lý xong!”

Hành Vân ấn cánh nàng xuống: “Chuyện gì?”

Thẩm Ly vung cánh: “Hồn ma to như vậy mà người không thấy ư?”

Hành Vân nhíu mày: “Ta chỉ thông thiên cơ chứ không phải người tu đạo, không nhìn thấy hồn ma.”

Điểm này đúng là Thảm Ly không ngờ đến, Hành Vân này quá sức thần bí khiến nàng lầm tưởng rằng chuyện gì hẩn cũng biết. Nàng suy nghĩ một hồi, giải thích với Hành Vân: “Sáng nay, lúc phụ nhân kia tìm đến ta đã cảm thấy trên người bà ta có một luồng khí tức kỳ lạ, nhưng ban ngày dương khí quá thịnh nên không nhìn ra, tối nay đến đây mới phát hiện ra hẩn. Chắc là năm xưa sau khi hẩn chiến tử sa trường, vì chấp niệm quá sâu nên không thể vào luân hồi, cuối cùng hồn quay về đây phiêu dạt bên cạnh bà ta, sau đó vẫn luôn ở bên cạnh bà ta cho đến giờ.”

Thảm Ly quay đầu nhìn hẩn, nam nhân kia cặp mắt khẽ gật đầu.

“Người có biết bà ta vẫn luôn chờ người, luôn tìm người không?” Thảm Ly quay đầu hỏi hẩn, nam nhân vẻ mặt cay đắng, nhìn bóng nữ nhân trên cửa sổ, khẽ gật đầu. Thảm Ly lại nói: “Người muốn cho bà ta biết người đang ở đâu không?”

Hẩn mừng rỡ nhìn Thảm Ly, vẻ mặt khẩn cầu, dường như đang hỏi nàng: “Có được không?”

Thảm Ly gật đầu: “Hành Vân, chuyển lời đi.”

Hành Vân thở dài: “Thật là một con gà ngốc!” Hẩn nói, “Người bảo ta hươ chân múa tay để mô tả một hồn ma sao? Lời nói suông ai mà tin chứ?” Hẩn đặt Thảm Ly xuống đất, sau đó đi bốn phía tìm mấy hòn đá, rồi sắp xếp theo thứ tự của trận pháp gì đấy, “Nếu đã nhúng tay vào, thì phải làm cho thật tốt. Nhưng mà sau khi xong việc người đừng hối hận.”

Thảm Ly im lặng, chờ Hành Vân bày trận xong, hẩn lấy ngón tay làm bút, không biết viết chữ gì ở giữa rồi lui ra nói: “Kêu hồn ma kia bay đến đứng trên chữ này.”

Nam nhân kia y lời hẩn, dừng lại trên chữ ấy, dường như có một luồng sáng truyền vào trong chữ, mấy hòn đá trong sân lần lượt sáng lên, luồng sáng cuối cùng tập trung trên người nam nhân, thân thể hẩn dường như rõ ràng chân thực hơn lúc nãy. Hành Vân cười nói: “Cục cục tác, đi gõ cửa đi, cho bà ta biết phu quân của bà ta về rồi.”

Thảm Ly cũng không hỏi gì, vội vã chạy tới dùng mỏ gõ vào cửa gỗ, một lúc sau, cửa mở ra, phụ nhân cau mày nói: “Tối nay ồn ào quá, y phục ta khô cho Tam Lang vẫn chưa xong...” Giọng nói chợt dừng, đôi mắt đục ngầu của phụ nhân phản chiếu ánh sáng tràn ngập trong sân.

Bà ta không dám tin mà bước tới từng bước: “Tam Lang...”

Nam nhân không biết nên làm gì, hấn không dám bước tới phía trước, chỉ dám nhìn chằm chằm phụ nhân kia, ngay cả đôi tay cũng không biết nên để đâu, lúc thì nắm chặt lại, lúc thì đưa ra. Hấn mấp máy miệng, nhưng không phát ra tiếng nào, phụ nhân kia lại hiểu hấn đang nói gì, hấn đang gọi “Nương tử!” Đây là xưng hô đã mười lăm năm nay bà ta chưa từng nghe được.

Đôi mắt đục ngầu bỗng chốc ướt đẫm: “Chàng về rồi... Chàng về rồi!” Bà ta vui mừng đến run giọng, trên gương mặt đầy nếp nhăn lộ ra nụ cười như trẻ con, bà ta vội vã tiến thêm mấy bước, bước vào trong trận, nhưng lúc sắp chạm được nam nhân kia, đột nhiên chững lại.

Bà ta run rẩy sờ lên tóc và mặt mình: “Chàng xem thiếp chẳng chuẩn bị gì cả, ngay cả cơm cũng không chuẩn bị cho chàng. Thiếp mong chàng trở về bao nhiêu năm nay...” Giọng bà ta không nén được nức nở. “ Bao nhiêu năm nay chàng đã đi đâu? Chàng có biết thiếp chờ chàng lâu lắm rồi không... Chàng có biết người ta đều tưởng thiếp điên rồi không, ngay cả thiếp cũng tưởng là mình điên rồi... Thiếp sắp không chờ được nữa rồi. Không biết chàng sống hay chết, không biết tung tích chàng, y phục may xong cũng không biết gửi đi đâu, thư viết xong cũng không ai đọc! Chàng đã trốn đi đâu vậy!”

Nước mắt bà ta không ngừng rơi xuống, trong ánh sáng của trận pháp, thời gian dường như quay trở lại năm nào, xóa đi các nếp nhăn và nét tang thương của phụ nhân, biến bà trở thành một nữ nhân đương tuổi thanh xuân, y giáp của nam nhân cũng như mới, dung mạo như cũ, dường như là đêm cuối tiễn trượng phu, họ vẫn còn niên thiếu, không hề có cách biệt sinh tử mười lăm năm.

Gương mặt nam nhân buồn bã, cuối cùng không nhìn được, đưa tay muồn chạm vào gương mặt phụ nhân. Hành Vân ở bên cạnh im lặng cắn đầu ngón tay, nhỏ vài giọt máu lên hòn đá bày trận, ánh sáng trong trận càng mạnh hơn, nam nhân thật sự chạm vào được phụ nhân, đó lẽ ra phải là tay của một hồn ma! Cảm nhận được xúc cảm chân thật, nam nhân bỗng đưa tay xiết chặt phụ nhân vào lòng.

Thẩm Ly ngạc nhiên nhìn Hành Vân: “Trận này...” Trận này thông sinh tử, nghịch hành Thiên đạo, sức mạnh vô cùng to lớn.

Hành Vân chỉ nhàn nhạt nói: “Trận này không duy trì được bao lâu. Bởi vậy có gì thì người mau nói hết với họ.”

Thẩm Ly nghe vậy lại ngậy người, người này lại nhìn ra được nàng muốn làm gì...

Hôm nay nàng đoán được phụ nhân kia bị hồn ma nhập thân, vốn tưởng là một tiểu quỷ bị chấp niệm của bà ta dụ đến, không ngờ lại là phu quân bà ta tìm bao lâu nay, nhưng người ma cách biệt, nếu họ ở bên nhau lâu dài thì khó tránh ảnh hưởng đến phụ nhân, dương thọ của bà ta sẽ bị suy giảm.

Bởi vậy nàng vốn định bắt hồn ma kia rời khỏi phụ nhân, nhưng bây giờ...

Thấy Thẩm Ly cả buổi vẫn bất động, Hành Vân chỉ nói: “Sao không giao cho họ tự quyết định!” Thẩm Ly ngẩn người, Hành Vân lại nói tiếp, “Họ đều là người bình thường, không biết đạo Âm Dương, càng không biết âm khí đối với người sẽ gây nên ảnh hưởng lớn dường nào, nếu đã làm đến bước này rồi thì hãy cho họ biết hết sự tình, để họ tự quyết định nên đi về đâu.”

Thẩm Ly máy máy miệng, nhưng vẫn không lên tiếng, vì nàng muốn cho họ bên nhau thêm chút nữa, cho dù chỉ là một lúc thôi.

Hành Vân thở dài cất giọng: “Người ma khác biệt, huynh đài có biết huynh ở bên nàng ta mười mấy năm, đã khiến dương thọ của nàng ta sắp tiêu hao gần hết rồi không?”

Hai người bên kia nghe vậy đều sững sốt, nam nhân kinh ngạc quay đầu nhìn Hành Vân, phụ nhân nắm chặt bàn tay lắm bầm: “Ồ bên cạnh thiếp mười mấy năm? Chàng ở bên cạnh thiếp mười mấy năm rồi sao? Chàng...” Lúc này bà ta mới nhìn thấy y phục của nam nhân và dung mạo không hề thay đổi của hắn, sắc mặt hơi hoảng hốt, “Vậy sao... Thì ra là như vậy...”

“Cố ở lại nhân gian thêm nữa không chỉ hại nàng ta mà bản thân huynh cũng không chôn yên nghỉ.” Giọng điệu Hành Vân bình thản, “Đương nhiên, đi hay ở đều do huynh đài quyết định.”

Nam nhân quay đầu nhìn phụ nhân, lúc này ánh sáng trong trận tối lại, thân hình nam nhân mờ đi, dung mạo phụ nhân lại khôi phục vẻ già nua, dường như tất cả vừa rồi chỉ là một giấc mộng. Phụ nhân không thấy bóng dáng của nam nhân đâu, sắc mặt bắt đầu hoảng loạn, bà ta không biết tay của trượng phu mình vẫn luôn chạm vào má mình... nhưng bị ngăn cách bởi sinh tử không thể nào vượt qua được.

Cuối cùng nam nhân vẫn gật đầu, hấn cam lòng rời khỏi.

Kết quả này đương nhiên là tốt, nhưng lòng Thẩm Ly không thể nào vui lên được.

Hành Vân hỏi Thẩm Ly: “Ta biết bày Độ hồn trận, nhưng không có pháp lực, không thể độ hồn, người có biết Dẫn hồn thuật không?”

“Ừ, biết!” Sau mỗi trận chém giết trên chiến trường, nàng luôn là người dẫn hồn phách của các tướng sĩ thủ hạ về Vong Xuyên, Thẩm Ly vô cùng quen thuộc với Dẫn hồn thuật, “Không cần bày trận.” Giọng nàng khe khẽ, chỉ có pháp thuật này, bất luận tình huống nào nàng cũng không thất bại. Bởi vì nàng đã dùng thuật này để dẫn hồn cho trăm ngàn huynh đệ, bất luận thân nàng mang vết thương nặng đến đâu, thì thuật này cũng không bao giờ thất bại.

“Hành Vân, cởi áo ngoài ra.”

Hành Vân ngây người, y lời nàng cởi chiếc áo xanh, Thẩm Ly chui vào trong áo. Một lúc sau, ánh sáng từ trong chiếc áo tỏa ra, ánh sáng lóa mắt tỏa bùng, trong khoảnh khắc Hành Vân nhắm mắt, người bên cạnh đã bước về phía trước.

Nàng chân trần tóc xõa, chiếc áo xanh kia quá rộng so với nàng, nhưng mặc trên người nàng lại không thấy thùng thình, bóng lưng nàng thẳng tắp, mang theo anh khí hơn cả nam nhi chậm rãi bước tiến lên phía trước.

“Ta lấy tên ta dẫn Vong Xuyên!” Từng chữ sang sảng, tay nàng hươ lên điểm vào mi tâm của nam nhân, ánh sáng bùng lại rồi dịu lại, thân hình nam nhân từ từ hóa thành vô số đốm sáng lấp lánh giống như đom đóm mùa hạ, vây quanh người phụ nhân, lượn lờ rồi dần dần bay về phía bầu trời đêm sâu thẳm.

“A...a...” Phụ nhân run rẩy đưa tay níu giữ, nhưng nào bắt được gì.

Trần duyên của họ đã hết từ lâu.

Màn đêm lại khôi phục vẻ yên tĩnh, chỉ có phụ nhân nhìn lên bầu trời thõn thức điều gì không rõ.

“Phụ nhân!” Thảm Ly nhẹ nắm lấy bàn tay vàng vọt của phụ nhân, “Hắn vì muốn bà sống tốt hơn nên mới rời đi. Tâm ý này bà có cảm nhận được không?”

“Cảm nhận được...” Im lặng một lúc, cuối cùng phụ nhân khàn giọng nói, “Làm sao không cảm nhận được, tôi còn nghe thấy nữa... Chàng ngâm nga khúc hát quê nhà lúc ra đi. Chàng muốn tôi yên tâm.” Nước mắt ẩm ướt của bà ta rơi đầy tay Thảm Ly. Thảm Ly im lặng dìu bà ta về phòng.

Phụ nhân dường như vô cùng mệt mỏi, một lúc sau liền ngủ thiếp đi.

Thảm Ly ở bên cạnh bà ta một lúc mới ra khỏi phòng, lúc bước ra cửa, Thảm Ly chỉ cảm thấy đầu óc vác vác, pháp lực vốn chưa hồi phục được bao nhiêu mà lại bị phung phí như vậy nên càng cạn kiệt hơn, bước chân nàng không vững, lúc sắp ngã liền được Hành Vân bên cạnh dìu lấy, chưa kịp đáp tạ thì Thảm Ly cảm thấy tim mình co rút, thế giới chợt như trở nên to lớn, nàng lại hóa nguyên hình, Thảm Ly còn chưa kịp ngạc nhiên đã nghe Hành Vân cười khẽ ôm lấy nàng.

“Kết quả như vậy người có vừa lòng không?”

Thảm Ly biết hắn đang hỏi chuyện của phụ nhân và phu quân bà ta, nàng im lặng một lúc rồi nói: “Kết quả này từ mười lăm năm trước đã gieo mầm khiến người ta không vừa lòng rồi.” Một khi người không còn, bất luận là kết quả thế nào cũng đều không phải là kết quả tốt.

Hành Vân cười: “Ồ? Xem ra người đối với chuyện này xúc cảm cũng sâu sắc nhỉ!”

“Chẳng qua là đã nhìn thấy quá nhiều cô hồn chiến tử trên chiến trường thôi.” Giọng Thảm Ly nặng nề, “Ta không biết hôm nay khuyên bà ta như vậy là đúng hay sai, cũng không biết hôm nay như vậy là tốt hay xấu, nhưng ta nghĩ, nếu ngày sau ta có người thân người yêu, nếu ta chiến tử, trong lòng ta hi vọng nhất là họ phải mau chóng quên ta đi. Bởi vì quá khứ đã trở thành hư vô, chỉ có tương lai mới được gọi là cuộc sống.”

Hành Vân sững sờ, nhưng lại cười nói: “Gà ngốc, chỉ có hiện tại mới được gọi là cuộc sống thôi.”

“Về thôi!”

Hành Vân đẩy cửa ôm Thâm Ly đi về nhà. Hai người quá mệt mỏi nên đều không phát hiện, sau cánh cửa có một nam nhân mặc áo khoác đang trốn, thấy hai người đi ra, hấn mới run chân bước vào nhà, dìu nương tử lúc nãy bị Hành Vân đánh ngất trong sân, miệng lầm bầm: “Thật sự là một thần tiên, nương tử! Thật sự là một thần tiên!”

◉ Chương 6 ◉

Khói trắng bay lên từ lư hương trong phòng, người ngồi sau thư án gõ đàn gác bút, khẽ cao giọng: “Thật có chuyện này sao?”

Người quỳ bên dưới run rẩy hồi đáp: “Tiểu nhân có mười lá gan cũng không dám dổi gạt Thái tử Điện hạ! Em dâu của tiểu nhân mấy ngày trước còn điên điên khùng khùng, nhưng mấy ngày nay đã khôi phục như người thường, chuyện thần kỳ đêm đó cũng là tiểu nhân tận mắt trông thấy, vợ của tiểu nhân tuy lúc đó hôn mê không biết gì, nhưng hàng xóm cũng trông thấy ánh sáng phát ra từ nhà tiểu nhân! Còn chiếc áo xanh này... Tiên nhân kia biến con gà hăn mang theo thành một mỹ nhân, đây là áo hăn cởi cho mỹ nhân mặc, sau đó mỹ nhân kia lại biến thành gà, áo rơi dưới đất hăn quên lấy đi.”

“Chuyện này đúng là thú vị!” Đan Phụng nhíu mắt, “Phù Sinh, đem người kia về phủ để ta xem hăn có bản lĩnh gì!”

“Dạ!”

Ngày tháng trong tiêu viện vẫn tĩnh lặng như thường, lá trên giàn nho dần dần phủ kín, che hết ánh nắng ngày một nóng hơn của tiết trời mùa hạ. Hành Vân nằm trong sân nghỉ ngơi, bỗng chiếc ghế lắc bị húc một cái, Hành Vân mở mắt, liếc nhìn con gà đang lăn lộn dưới đất.

“A a! Tại sao không biến lại được!” Thảm Ly lăn lộn toàn thân đầy bụi đất, tức giận kêu âm lên, “Tối đó rõ ràng đã thành công rồi mà! Mấy ngày nay pháp lực cũng phục hồi rồi, tại sao vẫn không biến lại được!”

Hành Vân khẽ cong đôi mắt, một lúc sau mới nhàn nhạt nói: “Đừng kêu nữa!” Hăn nhìn chiếc áo vải bị Thảm Ly giày xéo dưới đất: “Chui vào trong y phục mà biến, cô cứ như vậy mà biến thành hình người thì không hay đâu.” Vừa dứt lời, hăn bỗng nhớ lại dáng lưng thẳng tắp của Thảm Ly trong ánh sáng tối hôm đó, nhất thời có chút thất thần.

Nghe Hành Vân nói vậy, Thẩm Ly đứng dậy nhìn hẳn: “Hôm đó thấy người bày trận cũng lợi hại lắm, hay là người bày cho ta trận nào có thể ngưng tụ tinh hoa nhật nguyệt thử xem.”

“Chỗ này đã có loại trận mà cô nói rồi!” Hành Vân cười nói, “Đến đây lâu như vậy mà cô không hề cảm nhận được gì sao?”

Thẩm Ly ngẩn ra, nhìn trái nhìn phải mới phát hiện đá và cây cỏ được trồng ở sân sau này đích thực đã được xếp theo một quy luật nhất định, chẳng qua là đã được bày rất nhiều năm rồi, rất nhiều chỗ đã mọc cỏ xanh nên không nhìn rõ ranh giới, vì vậy mới mê hoặc được mắt Thẩm Ly. Nàng hiểu ra, chẳng trách nàng ở đây thể lực hồi phục nhanh chóng như vậy, thì ra là nhờ trận pháp được bày chỗ này.

“Hành Vân, người ngày càng khiến ta không đoán được đó!” Thẩm Ly đi quanh tiểu viện xem xét kỹ lưỡng một vòng rồi đến trước mặt Hành Vân ngồi xuống nói: “Một phàm nhân mà có thể đoán được thiên mệnh, lại biết nhiều trận pháp hiểm có như vậy, nhưng không có pháp lực cũng chẳng biết chút pháp thuật nào, rốt cuộc người là ai?”

Hành Vân híp mắt cười đáp: “Người tốt!”

“Ta thấy là quái nhân thì có!” Thẩm Ly nói, “Tính tình quái, hành vi cử chỉ cũng quái. Người nhìn ta đi, nhìn dáng vẻ này của ta đi.” Thẩm Ly xoay một vòng. “Không có lông, biết nói chuyện, còn có thể biến thành người, nhưng người không hiếu kỳ cũng chẳng sợ hãi mà còn nuôi ta trong nhà... Lẽ nào người đã đoán ra được gì rồi sao?”

“Chẳng phải ta nói rồi sao, gieo quẻ bói toán chẳng phải là bản lĩnh tốt lành gì đâu, ta cũng không thích làm mấy chuyện này. Ta không hỏi cô chỉ vì không muốn hỏi thôi, duyên khởi tương ngộ, duyên diệt ly tán, hỏi nhiều vô ích. Chúng ta chỉ cần biết đối phương vô hại là được rồi.”

Lời này khiến Thẩm Ly lại ngẩn ngây, cuối cùng nàng nghiêm túc nói: “Người nhất định là đệ tử xui xẻo của tên lừa trọc nào đó trên trời rơi xuống trần lịch kiếp phải không?”

Hành Vân ngẩn người, chỉ quan sát Thẩm Ly rồi híp mắt cười mà không nói gì.

Mãi đến trưa, hấn âm thầm lấy thịt muối người ta tặng đem xuống ăn hết. Mặc cho Thảm Ly lăn lê dưới chân bàn cả buổi cũng không thèm nhìn nàng một lần.

Chờ sau khi ăn sạch sẽ, hấn ôm Thảm Ly lên bàn, để nàng kinh ngạc nhìn hai chiếc đĩa trống trơn chỉ còn lại dầu mỡ, thỏa mãn nấc một tiếng rồi cười nói: “Ta chỉ muốn chứng minh một chút. Ta không phải là đệ tử xui xẻo của tên lừa trọc nào đó trên trời xuống trần lịch kiếp. Không có ý gì khác.” Nói xong hấn đem luôn hai chiếc đĩa chỉ còn dầu mỡ đi, để lại Thảm Ly một mình trên bàn vỗ cánh giậm chân tức tối.

“Ói ra! Ngươi ói ra cho ta! Đồ khốn kiếp!”

Đi đến sân trước, Hành Vân bỗng nghe có người gõ cửa, hấn đáp một tiếng rồi bung chậu nước ra mở cửa, cửa được mở ra, ba nam nhân mặc cẩm phục đeo đai đao đang đứng bên ngoài, xem ra là thị vệ của nhà quan nào đó. Người cầm đầu cổ áo màu đỏ, hai người hai bên cổ áo đều màu xanh, sắc mặt bọn họ nghiêm túc quan sát Hành Vân, thị vệ cầm đầu nói:

“Vị công tử này, chủ nhân nhà ta có lời mời.”

“Hình như các vị tìm lầm người rồi.” Hành Vân cười nhạt đáp, bước chân vừa lui về phía sau thì hai người hai bên đã túm kéo cánh tay Hành Vân, vì bị kéo bất ngờ nên chiếc chậu trong tay Hành Vân rơi xuống đất vỡ tan tành.

Thị vệ cầm đầu không hề liếc nhìn chỉ nói: “Có phải tìm nhầm người hay không bọn ta tự biết cần nhắc, mời công tử.”

Hành Vân nhíu mắt, độ cong trên môi giảm đi mấy phần: “Ta không thích người khác cưỡng ép ta...” Lời còn chưa dứt, thị vệ cầm đầu đã đâm vào bụng Hành Vân một quyền khiến hấn cong người lại, đau đến mức cả buổi cũng không đứng thẳng lên được.

Còn chưa chờ Hành Vân ho xong, người kia liền nói: “Ta không thích người ta phỉ lời với ta đâu.” Ánh mắt hấn miệt thị, “Đưa đi.” Hai người còn lại y lời, không quan tâm thương thế của Hành Vân ra sao, định lôi hấn đi.

Hành Vân khom người, lúc bị đưa ra khỏi cửa sân, hấn như vô ý đá nhẹ một hòn đá dưới đất khiến cho hòn đá lăn mấy vòng. Một lúc sau, trong nhà

lóa lên kim quang. Bước chân của ba người kia khựng lại, chỉ nghe tiếng nữ nhân quát khê: “Đập cho hắn ói ra rồi hãy lôi đi!”

Hành Vân nghe vậy, đương trong tình cảnh bị người ta bắt cũng thấp giọng bật cười.

“Kẻ nào?” Thị vệ cầm đầu bước vào cửa sân, hắn thấy một nữ nhân thân mặc áo vải dơ bẩn, không biết nàng từ đâu xé ra một sợi vải, vừa cột cao tóc lên vừa bước ra.

Thẩm Ly tuy nói vậy, nhưng thấy Hành Vân bị đánh đến mức không đứng dậy nổi, nàng lập tức nhíu mày, nhìn thị vệ cầm đầu nói: “Ngươi là cái thứ cậy thế hiếp người từ đâu đến mà dám gây sự trước mặt bản công nương. Chán sống rồi hay là muốn chết?”

Ở Ma giới Thẩm Ly nổi tiếng bao che, binh tướng dưới tay nàng phạm lỗi, nàng tự có luật lệ xử lý, phạt rất nặng, thậm chí suýt mất mạng. Nhưng binh tướng của nàng thì người khác không được trừng phạt, ngay cả mắng một câu cũng không được, nói hay ho một chút là yêu binh như con, nhưng nói trắng ra thì là rất sĩ diện, người hay vật thuộc về Bích Thương vương nàng, đâu thể để cho người khác bức hiếp được.

Thị vệ cầm đầu nhíu mày: “Công nương khẩu khí lớn quá nhỉ!” Hắn quan sát Thẩm Ly từ trên xuống dưới, tuy nàng ăn mặc dơ bẩn, nhưng đôi mắt lại vô cùng sắc bén, trong Kinh thành ngoạ hồ tàng long rất nhiều, hắn thoáng cân nhắc, lách lệnh bài bên eo xuống, kim bài lấp lánh vô cùng chói mắt trong ánh mặt trời. “Bọn ta phụng mệnh của Thái tử đặc biệt đến mời công tử về phủ một chuyến, mong công nương biết điều một chút...”

“Biết điều?”

Thẩm Ly cột tóc xong, thân hình như bóng ma bước đến bên cạnh thị vệ cầm đầu, bây giờ pháp lực của nàng không mạnh, nhưng võ công thân pháp vẫn ghi nhớ trong lòng, dư sức đối phó với mấy tên phạm nhân này. Trong lúc thị vệ cầm đầu còn chưa kịp phản ứng thì kim bài trong tay hắn đã bị Thẩm Ly đoạt lấy, nàng lật tay lại, chỉ nghe một tiếng giòn giã vang lên, hai mảnh kim loại bị vút dưới chân thị vệ cầm đầu, “Ngươi dạy ta xem hai chữ này viết thế nào hả.”

Tròng mắt thị vệ cầm đầu co lại, chưa kịp phản ứng đã cảm thấy trời xoay đất chuyển, một cơn đau từ sau óc truyền đến, trước mắt không biết tối

đi bao lâu, đến khi phản ứng kịp thì hấn và hai thị vệ kia đều đã bị ném ra ngoài cửa.

Thẩm Ly liếc nhìn ba người, vẻ mặt có chút khinh bỉ: “Muốn gặp người dưới tay thì cho dù là Thái tử, Nhi tử hay Thiên vương lão tử cũng bảo hấn tự cú đến đây!”

Cửa đóng lại, ba thị vệ dìu nhau đứng lên, đang im lặng nhìn nhau thì trong tường bỗng bay ra hai vật, cắm trước mặt bọn họ như hai mũi tên, sâu hơn một tấc, ba người nhìn kĩ, đó là lệnh bài của thị vệ cầm đầu.

Sau một hồi im lặng, sân trước của Hành Vân yên tĩnh trở lại.

“Ta trở thành người dưới trướng của cô lúc nào vậy?” Hành Vân ôm bụng đứng dậy, như cười như không nhìn Thẩm Ly.

Thẩm Ly không đếm xỉa đến hấn, nàng lạnh lùng nhìn chòng chọc hấn một lúc rồi chỉ vào hòn đá bị dịch đi ở cửa hỏi: “Đó là cái gì?”

“Đá.”

“Người vẫn muốn ăn đòn à?”

“Thôi được rồi, đó thật ra là hòn đá đè lên mắt trận pháp.”

“Tại sao phải đặt hòn đá ở đó?”

“Để không chế sức mạnh của trận pháp.”

“Tại sao phải không chế?”

Hành Vân nhìn nàng, do dự một lúc rồi nói: “Tôi ngày thứ hai khi đem cô về đây thì ta đã đặt nó ở đó, nếu không thì sau khi cô biến thành hình người sinh hoạt sẽ hơi bất tiện, cũng không tiện trêu đùa... Đương nhiên, nam nữ khác biệt mới là nguyên nhân quan trọng nhất khiến ta đặt hòn đá ở đó, chúng ta cô nam quả nữ ở chung một nhà dù sao cũng không hay lắm.”

“Cũng tức là ngày thứ ba được người đưa về, ta đã có thể biến thành người rồi...”

Lúc đó, lúc đó, à đúng rồi, sáng đó, hấn đang tiễn cô nương áo vải đi, theo hấn nói thì... “Hôm đó lúc ta chạy đi, vốn dĩ có thể biến thành người

rồi, vốn dĩ không bị đám phàn nhân kia coi như gà trụi lông mà đuổi bắt đem hầm.”

Nàng vốn dĩ chẳng chật vật như vậy...

“Ồ, hình như là vậy đó.” Giọng Hành Vân chợt dừng, dường như vô cùng bất lực nên thở dài: “Lại có một bí mật nữa bị cô khám phá ra, thật là buồn.”

Bù... buồn? Hắn còn mặt mũi mà buồn sao? Nàng mới là người nên buồn đúng hơn chứ!

Cái tên này rốt cuộc có biết vì hòn đá của hắn mà tôn nghiêm của nàng đã bị tổn thương đến nhường nào không! Không... Tên này nhất định là biết, hắn nhất định là đã ản núp trong góc tối xem nàng làm trò hề, xem nàng rốt cuộc có thể giãy dụa đến mức nào!

Thẩm Ly sát ý dâng trào, hận đến mức toàn thân co giật: “Không giết người thì không đủ vui đi nổi huyết hận trong lòng ta.” Nàng nghiêng răng nói hết từng chữ từng chữ, ngẩng đầu lên lại thấy Hành Vân ôm bụng khuyu xuống đất, nàng trừng hắn, “Làm gì vậy! Xin lỗi thì đã muộn rồi!”

Hành Vân cười khò: “Không, chỉ là... khụ...” Còn chưa dứt lời thì cả người hắn bỏ nhào về phía trước ngất xỉu.

Thẩm Ly ngây ngốc, nàng cảm thấy hơi thở của Hành Vân trong không khí đã yếu đi nhiều, người này vốn hư nhược, thị vệ kia đánh hắn chắc cũng không nương tay, lẽ nào đã... đánh cho hắn bị gì rồi sao. Nghĩ vậy, không biết tại sao một bụng lửa giận còn chưa bộc phát của Thẩm Ly như bị tạt một chậu nước lạnh, hoàn toàn tắt lụi, nàng vội cúi xuống bên cạnh Hành Vân, đưa tay bắt mạch cho hắn. Tiếp đó sắc mặt khẽ tái đi.

Yếu, chậm, tướng sắp chết...

◊ Chương 7 ◊

Vút Hành Vân trong sân, sau đó tiêu sái bỏ đi... Thảm Ly nghĩ vậy đó. Nhưng nàng do dự cả buổi rồi cũng đỡ hấn dậy vút trên chiếc ghế lắc ở sân sau.

Thảm Ly cảm thấy hấn phải trả giá thật lớn cho những ngày tháng xem nàng làm trò hề, chứ không thể để hấn dễ dàng chết đi như vậy. Thảm Ly lục lọi trong nhà một hồi lâu, cuối cùng tìm được thuốc mà thường ngày Hành Vân hay uống, mất cả buổi mới sắc xong, nàng bung thuốc đi đến trước mặt Hành Vân, thấy hấn vẫn hôn mê. Thảm Ly suy nghĩ rồi đưa tay bóp cằm hấn, không chút do dự cạy răng hấn ra, chén thuốc mới sắc xong cũng chẳng thổi lấy một hơi, định đổ vào miệng Hành Vân.

“Khoan đã!” Sóng chết trước mắt, Hành Vân bỗng thình lình lên tiếng, sắc mặt hấn vẫn trắng bệch, ho khan vài tiếng rồi nhẹ đẩy tay Thảm Ly ra, thở dài, “Để ta làm cho!”

Thảm Ly nhíu mày: “Người đang bày khô nhục kế à?”

“Không, thật sự là đã ngất xỉu một lúc, vừa nãy mới tỉnh lại, chỉ là muốn hưởng thụ mùi vị được người ta chăm sóc một chút thôi.” Hành Vân bật cười, “Nhưng hình như ta muốn quá nhiều rồi.”

“Người đâu chỉ muốn quá nhiều! Hôm nay người đã ăn thịt muối của ta, lại trêu đùa ta bao nhiêu lâu nay, còn dám vọng tưởng rằng ta sẽ chăm sóc cho người nữa!” Thảm Ly cố nén lửa giận, vén vạt áo dưới hông tự nhiên định ngồi xuống đất, nhưng chợt nhớ ra bây giờ mình đã không còn mang thân gà nữa, nàng đang nửa ngồi xổm xuống thì lại gượng người đứng lên.

Mà Hành Vân lại không muốn sống, bật cười trước mặt nàng: “Cô xem, vẫn là làm gà tự tại hơn đúng không?” Thần sắc bị che lấp bởi bệnh tật lại mang một sắc thái đặc biệt khiến người ta xao động.

Lúc này, bất kể Hành Vân có đẹp tuyệt mỹ đến đâu đi nữa, Thảm Ly cũng chỉ nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu nói: “Người còn có thể tìm một lý do

nào để ta không giết người không?”

Câu nói của nàng vốn mang sát khí cực độ, nhưng Hành Vân nghe xong chỉ cười nhẹ: “Đừng làm rộn, ta còn chờ cho cô hai miếng thịt muối trong bếp đó, lúc nào đói ta sẽ nấu canh thịt cho cô ăn.”

Câu này tựa như tứ lạng thẳng ngàn cân, đánh một đòn vào lòng Thẩm Ly.

Lý do để không giết hắn... được hắn nói ra một cách dễ dàng như vậy...

Bàn tay không thể nắm chặt nữa, Thẩm Ly cảm thấy nhất định là Hành Vân đã bày trận pháp kỳ lạ gì đó trong ngôi nhà này, khiến nàng dần dần trở nên không giống một Vương gia của Ma giới nữa.

Khôi phục hình người nhưng nội tức vẫn không ổn định, pháp lực cũng chỉ có một hai phần, Thẩm Ly suy nghĩ cả buổi chiều về việc lúc nào mình sẽ rời khỏi tiểu viện này. Trận pháp của Hành Vân rất tốt, ở đây có thể hồi phục nhanh hơn một chút, nhưng nếu cứ ở đây mãi, chỉ e là người của Ma giới sẽ nhanh chóng tìm đến, đến lúc đó thì phạm nhân này...

“Lấy thịt muối giúp ta đi! Giọng của Hành Vân đột nhiên vọng ra từ phía sau, “Miếng thịt đó treo cao quá, ta không đứng thẳng được nên không với tới.”

Thẩm Ly liếc nhìn Hành Vân, chỉ bị đâm một cú thôi mà đã đau đến vậy rồi, nếu hắn gặp phải truy binh của Ma giới thì coi như xong, không hồn phi phách tán cũng không được. Thẩm Ly thở dài: “Ở đâu?”

Nàng bước vào nhà bếp nhìn lên trên, nửa miếng thịt muối treo trên xà nhà. Hành Vân ở bên cạnh đưa cho nàng một cây sào. Thẩm Ly không lấy, chỉ cầm một cái chén không ở bên cạnh, giống như ném một chiếc đĩa bay vào không trung, cái chén như một thanh đao bay nhanh đến cắt sợi dây treo miếng thịt, trước khi chạm vào tường lại tự động vòng về, vừa hay đón được miếng thịt đang rơi xuống, vững vàng bay trở lại trong tay Thẩm Ly.

Thể hiện ngón nghề như vậy, Thẩm Ly vô cùng đặc ý, nàng liếc mắt nhìn sang bên cạnh, vốn muốn nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc và ngưỡng mộ của một phạm nhân, nào ngờ chỉ thấy Hành Vân đứng dậy lấy dưới bếp ra một miếng giẻ vô cùng giờ bản, đưa cho nàng nói: “Quá tốt rồi, nếu cô có công

phu này thì luôn tiện “vù” một cái, chùi sạch bụi trên xà nhà trong bếp luôn đi.”

Thẩm Ly buông chén, nhìn miếng giẻ đã không thể nhận ra là màu gì trong tay hẳn, giọng điệu cao thâm hỏi: “Người có biết người đang sai bảo ai không?”

Hành Vân chỉ cười nói: “Chẳng phải ta vẫn chưa hỏi thân phận cô sao, làm sao biết đang sai bảo ai được!”

Sắc mặt Thẩm Ly càng thêm khó coi.

Hành Vân đành lắc đầu rút miếng giẻ đi, “Được rồi được rồi, không chùi thì không chùi. Vậy cô giúp ta đi xách hai thùng nước vào đi!” Thẩm Ly đặt chén xuống, tròng mắt một cái, nhưng lại thấy Hành Vân ôm bụng, “Đau... Thịt được nấu chẳng phải để cho cô ăn đó sao!”

Thẩm Ly nghiêng rặng quay người ra cửa, trong nhà bếp chật hẹp, lúc Thẩm Ly bưng bưng lửa giận đi lướt qua người Hành Vân, vô tình ngực chạm vào lồng ngực của hắn, đây vốn chỉ là một sự tiếp xúc vô ý, nếu Thẩm Ly đi nhanh một chút có lẽ hai người đều không cảm giác được gì, nhưng nàng đang mặc y phục của Hành Vân, vạt áo dài rộng vô tình mắc vào chiếc kèm gấp than ở góc tường, thân hình Thẩm Ly khựng lại đứng vào thời khắc ngưng ngừng này.

Ánh mắt Hành Vân thoáng nhìn xuống, nhưng lại dời đi ngay lập tức, khẽ dịch sang bên cạnh vài bước, lách người, hẳn ho vài tiếng nói: “Cô xem, ta nói là không tiện mà đúng không...”

Thẩm Ly chỉ giật vạt áo đó ra, thần sắc điềm nhiên mà ngạo mạn: “Có gì mà không tiện, chuyện bé xé ra to!” Nàng bước ra khỏi nhà bếp giống như không có chút cảm giác gì.

Hành Vân dựa vào bệ bếp đứng một lát, chờ độ nóng trên ngực dần dần nhạt đi, hẳn khẽ khom lưng, ánh mắt xuyên qua khung cửa, nhìn ra góc tường trong sân, nữ nhân cứng miệng nào đó đang cúi người nhào về cái lu múc nước, nhưng nàng nhào người một hồi lâu cũng không thấy múc được giọt nước nào.

Hành Vân nghiêng đầu, bất giác lấy tay xoa lồng ngực, chắc là không chờ được nước rồi, thôi đành xào vậy...

Tiểu viện này quả nhiên có chỗ nào đó không đúng! Thảm Ly nhìn bóng mình trong lu nước, không dám tin mà đưa tay chọc chọc, hai vết hồng hồng trên má nàng là sao vậy! Ai vẽ lên cho nàng vậy? Tại sao nàng lại cảm thấy không chân thực chút nào.

Bích Thương vương vì một phạm nhân mà... đỏ mặt.

“Cục cục tác, ăn cơm thôi.”

Thảm Ly không biết chìm đắm trong suy nghĩ bao lâu, bỗng nghe một tiếng gọi như vậy, gò má trăm ngàn năm nay mới nóng lên một lần lập tức thôi không đỏ nữa, giương cao giọng: “Bỏn... cô nương tên là Thảm Ly! Người thử dùng tiếng gọi súc sinh gọi ta một lần nữa thử xem!” Nàng ngoảnh đầu, thấy Hành Vân đang bung đĩa thức ăn đứng trước cửa, ánh chiều tà kéo bóng hắn dài ra, không biết tại sao thần tình hắn hơi ngây ngốc.

Thảm Ly kì quái nhìn hắn, Hành Vân chớp mắt, lập tức hồi phục lại tinh thần, lại kéo cong khóe môi cười nói: “Thảm Ly, ăn cơm thôi!”

Lời này vừa dứt lại đến phiên Thảm Ly ngẩn người, nàng đã từng nghe “Vương gia, dùng bữa thôi!”, từng nghe “Thảm Ly! Đến giao chiến với ta!”, nhưng chưa từng có ai thử kết hợp như vậy, dùng tên của nàng gắn với ba chữ thường dùng hàng này kia lại kỳ quái đến mức khiến nàng... có cảm giác đã tìm được nhà.

Thảm Ly hát đầu đi về phía Hành Vân: “Nếu làm hư thịt thì người phải đền cho ta miếng khác đó!”

Hành Vân cười thấp: “Nếu làm quá ngon thì sao? Cô đền cho ta một miếng à?”

Thảm Ly suy nghĩ: “Nếu ngon thì sau này người hãy làm đầu bếp cho ta đi!”

Hành Vân ngẩn ra, cười nhạt không nói gì.

Người mà bánh bao cũng có thể làm thành một món ăn ngon sao nấu thịt lại dở được, kết quả là ngày thứ hai khi Hành Vân muốn ra ngoại thành hái sâm, Thảm Ly sống chết không cho, biến hai cục đá thành hai thỏi vàng to nhét vào trong y phục hắn: “Đi mua thịt!” Thảm Ly yêu cầu như vậy, nhưng lấy hai thỏi vàng to này đi mua thịt thì chỉ e là hắn sẽ bị bắt lên quan phủ

ngay. Hành Vân không chịu, đang lúc đưa đẩy bỗng nghe tiếng gõ cửa. Thảm Ly nhíu mày vút hai thỏi vàng đi, vừa rơi xuống đất, ánh vàng lấp lánh liền biến mất, lại hóa trở thành hai hòn đá.

Hành Vân muốn đi mở cửa, nhưng Thảm Ly cản hẳn: “Để ta.” Cũng không nghe Hành Vân nói gì, nàng tiến lên vài bước kéo cửa ra.

Bên ngoài là hai thị vệ mặc y phục xanh đậm, đeo đại đao và mang ngọc bội, hai người nhìn Thảm Ly rồi ôm quyền cúi người: “Làm phiền rồi, tối nay chủ nhân nhà ta muốn đến bái phỏng hai vị, mong hai vị chờ ở nhà một ngày, bọn ta cũng bài trí trong quý phủ một chút...”

“Tại sao hẳn muốn đến thì bọn ta phải tiếp đãi?” Thảm Ly cau mày, “Hôm nay không rảnh, bảo hẳn chờ đi, rảnh sẽ gọi hẳn.” Nói xong liền đóng cửa.

Hai thị vệ áo xanh chưa từng bị đối đãi như vậy, nhất thời sửng sốt, đưa tay muốn giữ cửa lại, nào ngờ nữ nhân này động tác trông có vẻ nhẹ nhàng, nhưng khi bọn họ muốn đẩy cửa vào trong thì lại có một sức mạnh từ sau cửa truyền đến, hai người chân động lui về phía sau một bước, bọn họ nhìn nhau, đang định giở bản lĩnh thì cánh cửa bị đóng kia đột nhiên lại mở ra, đối lại là một nam nhân áo xanh quần trắng cười híp mắt đứng đó, hẳn chắn trước mặt nữ nhân đó rồi hỏi hai thị vệ: “Các người muốn đến bài trí à? Tốt quá, vào đi!” Hẳn lui ra một bước, thái độ hợp tác khiến hai người nhíu mày nghi hoặc, nhưng vẫn bước vào.

Hành Vân đưa họ đến nhà bếp chỉ lên xà: “Đó, các người xem, trên đó dơ quá, phải dọn dẹp một chút, giẻ ở sau bệ bếp đó.” Hẳn vờ vờ vai một người, “Ở đây giao cho người đó.” Sau đó lại đưa một người khác đến sảnh trước, “Ở đây cũng lâu lắm rồi không có người quét dọn, vừa hay có thể dọn dẹp giúp ta, tối nay bày tiệc mời chủ nhân các người.”

Hẳn bố trí công việc cho hai người kia xong, vác giỏ lên vai nói: “Thảm Ly, giám công, ta đi hái sâm rồi sẽ về.”

Cửa sân đóng lại, che mất bóng dáng Hành Vân, để lại Thảm Ly khóe miệng co giật, cái tên này... đúng là kỳ quái đến mức khiến người ta không thể nào hiểu nổi!

Đêm đến, sân trước.

Hành Vân nấu một bình trà đặt trên bàn đá trong sân, nhìn khoảng sân được quét dọn sạch sẽ, hấn vô cùng vừa ý, tiếng bước chân nặng nề bên ngoài đang từ từ tiến gần, Thẩm Ly ôm tay đứng ở cửa, sắc mặt không vui. Hành Vân cười vui vẻ với nàng: “Tốt xấu gì cũng sắp gặp Thái tử một nước, sao mặt ủ mày ê thế?”

“Ai mặt ủ mày ê chứ?” Thẩm Ly nói, “Chẳng qua đã đoán được tình hình của tên Hoàng thái tử kia thôi, chủ nhân thế nào thì thuộc hạ thế ấy, hai tên hạ nhân đến thôi mà đã ngạo mạn vô lễ như vậy rồi, người cảm thấy chủ nhân sẽ khá hơn sao?”

Hành Vân cười cười nhấp một ngụm trà, không nói tiếng nào.

Một cỗ kiệu xa hoa dừng ở trước cửa, thân kiệu to đến mức sắp chiếm hết cả con hẻm nhỏ. Một bóng người mặc y phục gấm vóc chậm rãi bước xuống. Thẩm Ly nhíu mắt quan sát hấn, một đôi mắt dài hẹp, một đôi môi đỏ, nhưng mà thân hình béo mập sắp trở thành quả cầu thịt này là thế nào vậy?

Hoàng thái tử bước vào nhìn Thẩm Ly đang đứng ở cửa, sau đó lách mình vào trong sân, tùy tùng sau lưng hấn muốn đi theo. Thẩm Ly đưa tay: “Trên bàn chỉ có một ly trà, mời một người thôi.” Một thị vệ áo xanh lập tức đặt tay lên cán đao, Hoàng thái tử béo tròn lại phát tay: “Chờ ở ngoài đi.”

Thẩm Ly nhíu mày, xem ra cũng phóng khoáng lắm.

◊ Chương 8 ◊

Cửa lớn đóng lại, trong sân xem ra chỉ có ba người là Hành Vân, Thẩm Ly và Hoàng thái tử, nhưng ba người có mặt đều biết, trong lúc “bài trí” hôm nay, trong nhà đã có thêm nhiều chỗ để người ta ẩn nấp.

Hoàng thái tử ngồi trên ghế đá: “Gặp công tử một lần thật không phải dễ.”

Hành Vân cười nhạt: “Vẫn dễ hơn gặp Thái tử một chút.”

Thẩm Ly từ nhỏ trưởng thành ở Ma giới, Ma giới chuộng võ, bất kể là quan hay dân đều hào sảng thẳng thắn. Nàng cũng vậy, ghét nhất là người ta khách sáo với nàng, cũng không thích thấy người khác khách sáo. Thẩm Ly liền chui vào bếp lục nồi tìm thức ăn.

“Nghe nói công tử có thể thông quỷ thần, biết tương lai, ta thấy hiếu kỳ nên đến xem, mong cầu được một quẻ, không biết công tử có bói cho không?”

“Không bói!”

Nghe hấn quả quyết như vậy, sắc mặt Thái tử trầm đi. Hành Vân làm như không thấy, “Ta không có ý gì khác, chỉ là không thích hành nghề bói toán, cũng không phải là người thông quỷ thần. Nếu Thái tử có điều nghi hoặc xin hãy tìm cách khác.”

“Ha.” Thái tử cười lạnh, “Không phải công tử muốn đề bạt bản thân mình sao, được, nếu công tử có thể đoán được chuyện trong lòng ta, ta sẽ cho ngươi vinh hoa phú quý quan cao tước hậu, chờ sau khi ta đăng cơ rồi, phong ngươi làm Quốc sư cũng không phải không được.”

Hành Vân lắc đầu: “Không đi!”

“Công tử đừng nên không biết cân nhắc như vậy.” Thái tử quan sát xung quanh, “Hôm nay ta muốn đập bằng tiểu viện nhỏ này của ngươi cũng là chuyện vô cùng dễ dàng.”

Hành Vân uống một ngụm trà, không biết nghĩ ra chuyện gì, khẽ bật cười: “Thái tử phí công phí sức đến đây chẳng qua là muốn biết lúc nào mình có thể đăng cơ thôi, nhưng thọ mệnh của Thiên tử liên quan đến quốc vận, không phải tại hạ không chịu đoán mà đích thực là không đoán ra. Còn hôm nay Thái tử muốn đập bằng chỗ này, ta thấy không dễ đâu, nhưng nếu ngài muốn ngồi bằng chỗ này thì cũng có thể đó.”

Thái tử biến sắc, đập bàn đứng dậy hét lớn: “Thật to gan!”

Thẩm Ly nhìn từ trong bếp, thấy một thị vệ áo xanh không biết từ đâu nhảy ra, kè kiếm lên cổ Hành Vân. Thái tử kia vô cùng tức giận, tạt bình trà nóng trước mặt lên người Hành Vân. Hành Vân muốn tránh nhưng bị người phía sau khống chế, nước nóng văng khắp người hắn.

Thẩm Ly nghe Hành Vân hự một tiếng, nghĩ chắc hắn bị bỏng nặng rồi, tròn mắt nàng co rút lại, lòng dậy lên một luồng tà hóa, đang định ra cửa thì hai thị vệ áo xanh khác đáp xuống trước mặt, rút kiếm ra khỏi vỏ. Thẩm Ly cười lạnh, một cước đập văng một người trước mặt khiến hắn bay thẳng ra ngoài, va vào thanh y vệ sau lưng Hành Vân, hai người ngã chổng lên nhau. Người chắn trước mặt Thẩm Ly thấy vậy thì gương kiếm đâm tới. Thẩm Ly đưa tay nắm lại, chộp thẳng lấy lưỡi kiếm, lòng bàn tay khẽ bóp, thanh kiếm thép kia bị nàng vò nhẹ nhẵn nhúm như một tờ giấy. Thanh y vệ kinh hãi lạnh người.

Thẩm Ly vút kiếm, không ngó ngang đến hắn, thân pháp như bóng ma lướt đến trước lu nước ở góc tường, múc một vốc nước rồi dùng tay tạt ra, nước băng lạnh như những mũi tên bắn hết lên người Thái tử, lực đạo mạnh đến mức cả người hắn bị đẩy ra khỏi ghế, bùn đất bám đầy người: “Á, á da...” Hoàng thái tử toàn thân ướt đẫm, tóc tai rối bời dính đầy trên gương mặt thịt.

Những động tác này của Thẩm Ly chỉ diễn ra không chớp mắt, trong sân nhất thời không có ai khác nhảy ra cản nàng. Giống như bị nàng dọa đến ngây người.

Thẩm Ly bước lên phía trước, giật lấy cổ áo Thái tử lôi hắn từ dưới đất lên, nhìn vào đôi mắt dài hẹp của hắn nói: “Cút hay là chết?” Trên người nàng sát khí bùng bùng, đôi mắt phát ra ánh sáng đỏ kinh người trong đêm tối.

“Yêu... yêu nghiệt to gan...” Thái tử sợ hãi toàn thân co giật, cố gắng trấn tĩnh thốt lên bốn chữ, thấy sắc đỏ trong mắt Thẩm Ly càng đậm, hấn lập tức nói: “Đi, đi!”

Thẩm Ly kéo cổ áo lôi hấn ra cửa, mở cửa ném hấn ra ngoài. Hoàng thái tử cao quý lập tức được chúng nhân đón lấy, có thị vệ rút đao ra khỏi vỏ, Thẩm Ly cười lạnh nhìn Hoàng thái tử nói: “Xem ra các ngươi muốn chết ở đây rồi.”

Thái tử lập tức té lăn một vòng, chui vào trong kiệu hét lớn: “Đi! Còn không đi mau! Đám phé vật này!”

Sau một hồi loạn lạc, tiêu viện lại khôi phục vẻ yên tĩnh, Thẩm Ly bực bội đóng cửa, nhưng thấy Hành Vân đang dùng y phục ướt đầm che mặt mình, sau đó lại nhìn về khoảng sân sũng nước thở dài, trong lòng Thẩm Ly lại tức giận một cách kỳ lạ: “Người ngốc à? Ngày thường trông có vẻ cao thâm khó lường, sao trước mặt kẻ khác chỉ luôn bị ức hiếp!”

Hành Vân nhìn Thẩm Ly đang lửa giận bùng bùng, hấn cười nhẹ: “Ta không lợi hại như cô, cũng không lợi hại như cô nghĩ.” Hấn chỉ là một phạm nhân mà thôi, không thoát khỏi sinh lão bệnh tử, cũng không thể rời khỏi tục thế hồng trần này.

Nhìn vết bỏng đỏ hồng trên mặt hấn, còn có đôi môi tái nhợt kia, lòng Thẩm Ly bỗng nghẹn lại, không biết nên nói gì. Phải rồi, hấn vốn chỉ là một người bình thường, một chút nước nóng kia cũng có thể khiến hấn bị bỏng, một khi bị người có võ công không chế hấn liền không động đậy được, có thể biết được thiên mệnh khiến hấn có vẻ như chuyện gì cũng làm được, nhưng lại không có năng lực đó, hấn cũng chỉ là một nhục thân, sẽ dễ dàng bị chết.

Vậy... rốt cuộc hấn lấy đâu ra sức lực mà sống bình thân thế này!

Thẩm Ly thở dài, ngồi xuống ghé đá, im lặng một lúc rồi cúi đầu hỏi: “Hôm nay ta làm vậy có phải đã khiến sự tình trở nên tệ hại... gây phiền phức cho người rồi không?”

Tuy nàng đánh người ta rất sáng khoái... nhưng Bích Thương vương có thể tỉnh ngộ sau khi gây chuyện, biết mình đã gây phiền phức, chuyện này mà truyền về Ma giới không biết lại có bao nhiêu người kinh hãi nữa đây.

“Phải mà cũng không phải, dù sao thì lỗ thủng này cũng là ta đâm, chẳng qua cô khiến nó rách to hơn một chút thôi.”

Thẩm Ly hiếu kỳ: “Rốt cuộc người đã nói gì với hấn?”

Hành Vân cười nhìn nàng nói: “Tóm gọn lại thì có thể nói thế này, hấn bảo ta làm người của hấn, ta không chịu, hấn uy hiếp ta là sẽ đập bằng chỗ này, ta cười hấn chỉ có thể ngồi bằng chỗ này thôi, hấn giận ta cười thân hình của hấn nên ra tay, sau đó thì bị cô đánh.” Hành Vân bắt lực lắc đầu, “Xem ra đụng chạm đến thân hình người khác đúng là đại kỵ.”

Đáng đời người...

Nụ cười trên môi Hành Vân bỗng khẽ tắt: “Người này cố chấp lại ngạo mạn, lúc nào cũng mong chờ phụ thân huynh đệ chết sớm, nếu giao quốc gia vào tay loại người này thì e là thiên hạ khó lòng yên ổn.” Hấn ngẩng đầu nhìn sao trên trời, nhìn một lúc rồi nói: “Sợ là thiên hạ sắp đổi chủ.”

Thẩm Ly không hiểu: “Không phải người không thích bói toán đoán mệnh dự báo tương lai sao?”

“Đây không phải là bói toán. Chuyện này liên quan đến quốc vận, cho dù ta muốn đoán cũng không đoán ra được gì.” Hành Vân đứng dậy đi vào nhà, giọng từ xa xa truyền đến. “Theo bản tính của hấn thì thấy được như vậy, còn tương lai... có thể để nó từ từ phát triển theo hướng đó.”

Lại nói những lời cao thâm khó lường, Thẩm Ly mím môi, nàng đã không thể đoán được người này rốt cuộc là mạnh mẽ hay yếu đuối nữa rồi.

“Thẩm Ly, lấy giúp ta chút nước, ta phải nấu thuốc cao. Nếu không trị cho tốt thì ta sẽ bị phá tướng đó.”

Thẩm Ly nghiêng răng: “Sai bảo người khác thì đúng là cao thủ.” Vừa dứt lời, lúc này dường như nàng mới kịp phản ứng, cao giọng nói: “Tại sao ta phải giúp người chứ!” Thái tử cũng vậy mà lấy nước cũng vậy, đều là chuyện của hấn, tại sao bây giờ nàng cũng bị lôi vào. Bây giờ rõ ràng nàng chỉ nên suy nghĩ một chuyện là “Lúc nào rời khỏi đây” thôi!

Trong bếp bỗng truyền đến mấy tiếng ho, vẻ mặt tức giận của Thẩm Ly chợt tắt, nàng chỉ thở dài một tiếng, ngoan ngoãn đến chỗ lu múc nước đem vào bếp: “Đi nằm đi!” Thẩm Ly đẩy Hành Vân ra khỏi kệ bếp, “Để ta làm!”

Hành Vân ngậy ra, đứng một bên không động tĩnh, thấy Thẩm Ly lục lội nồi niêu một lúc sau đó quay sang hỏi: “Thuốc cao... phải làm thế nào?”

Hành Vân cười thấp: “Để ta làm thì hơn!”

Giúp không được gì, Thẩm Ly chỉ đành đứng một bên, im lặng nhìn Hành Vân khuấy thuốc, hiếm khi yên tĩnh ở bên cạnh hắn, nhìn một lúc lâu, lúc Hành Vân sắp nấu thuốc xong, Thẩm Ly bỗng nói: “Hôm nay nếu không có ta thì người sẽ làm thế nào? Rõ ràng không chịu đòn được mà cứ giả vờ ra vẻ như chuyện gì cũng làm được.”

“Nếu không có cô thì đương nhiên ta sẽ không xác láo như vậy.” Hành Vân vừa khuấy thuốc vừa nói, “Nhưng chẳng phải là có cô đó hay sao.” Hắn nói tự nhiên đến mức Thẩm Ly nghe thấy liền khẽ ngậy ngậy, hắn không nhìn Thẩm Ly mà tiếp tục cười, “Cô còn xác láo hơn ta nhiều, khiến ta cũng xác láo theo. Chỉ với bá khí đây mình kia thôi cũng đã khiến người ta thán phục rồi. Tuần tú vô cùng!”

Tuấn... tuần tú...

Chưa từng có nam nhân nào khen Thẩm Ly như vậy, lúc nàng tức giận toàn thân sát khí dày đặc, có lúc thậm chí khiến Ma quân cũng cảm thấy bất lực, làm gì có ai khen nàng như vậy.

Thẩm Ly ngậy ra nhìn gương mặt đang mỉm cười của Hành Vân, tuy trên mặt hắn còn có một vết bỏng đỏ hồng, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến dung mạo của hắn, cũng không hề ảnh hưởng đến việc hắn đã lay động con tim nàng.

“... Cô đưa ta miếng giẻ kia, ấm thuốc nóng quá không cầm lên được.” Dường như Hành Vân đã nói gì đó, nhưng trong lúc ngợ ngậy Thẩm Ly chỉ nghe mấy chữ phía sau, đầu óc nàng dường như vẫn còn trong trạng thái mơ hồ vì sự xao động kia, phát giác Hành Vân quay đầu nhìn mình, Thẩm Ly lập tức dịch chuyển ánh mắt, dùng tay cầm ấm thuốc lên. Hành Vân còn chưa kịp ngăn cản, nàng đã nắm lấy tay cầm của ấm thuốc đang sôi, đổ thuốc vào trong chậu.

Mãi đến khi đặt ấm thuốc xuống Thẩm Ly mới nhận ra lòng bàn tay mình hơi rát. Nàng chớp mắt vài cái, chùi loạn bàn tay vào người: “Nè, đổ thuốc ra rồi đó!”

Hành Vân ngây người, nhưng thấy Thẩm Ly giấu bàn tay sau lưng chùi chùi như một đứa trẻ, Hành Vân thở dài: “Tốt xấu gì cũng là một cô nương, thật sự coi mình là nam nhân sao...” Hấn nhẹ nhàng kéo bàn tay Thẩm Ly đang giấu sau lưng, mượn ánh đèn xem xét kỹ lưỡng, bàn tay và ngón tay đều bị bóng sừng đỏ, nhưng nếu là người bình thường thì e đã bóng hồng cả bàn tay rồi. Hấn nói, “Nam nhân cũng không làm như cô vậy đâu... Chờ ta làm xong thuốc cao trị bóng này thì có thể cùng thoa.”

Cổ tay bị Hành Vân nắm lấy có chút kỳ quái, Thẩm Ly không tự nhiên rút tay về, trong lúc hoảng loạn, nàng tùy tiện tìm một chủ đề nói: “Hôm qua ta chỉ nói ngươi là đệ tử của tên lừa trọc nào đó thôi mà ngươi cũng tính toán, lấy thịt muối để chọc giận ta, lần này ngươi bị tên Hoàng thái tử kia làm bị thương hai lần, sao không thấy ngươi giận? Ngươi cảm thấy ta dễ ức hiếp hơn à?”

“Sao cô biết ta không giận?” Hành Vân lọc bã thuốc, “Chỉ là chuyện giải quyết người này thì không gấp được.”

Thẩm Ly ngẩn ra nhìn hấn: “Ngươi? Giải quyết Hoàng thái tử?”

Hành Vân cười nhạt: “Ta thì chắc là không được rồi, nhưng có thể mượn đao giết người thử xem. Thẩm Ly, ngày mai cùng ta ra ngoài nhé!”

“Ồ... Hả? Khoan đã, tại sao ngươi bảo ta đi cùng thì ta phải đi!”

◊ Chương 9 ◊

Tại sao lại bảo Thảm Ly đi cùng, đương nhiên là vì gây ra chuyện như vậy, ngày tháng sau này sao có thể không có sát thủ mai phục bên cạnh. Hoàng thái tử bị chọc giận, lý nào lại không báo thù, nhưng chuyện hẳn đi xem bói đương nhiên không thể để Hoàng đế biết, bởi vậy muốn giết Thảm Ly và Hành Vân chỉ có thể âm thầm ra tay.

Hôm qua chúng nhân đều thấy, Hành Vân là một người không biết võ công, chỉ có Thảm Ly mới là uy hiếp lớn nhất, sát thủ được Hoàng thái tử phái đi không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ chọn lúc Hành Vân một mình mà ra tay, sau này có thể đối phó với Thảm Ly hay không, cứ lấy mạng một người giao phó trước rồi tính sau.

Hành Vân lý nào lại không nghĩ đến điều này, đương nhiên là lúc nào cũng kéo Thảm Ly đi cùng.

Nhưng khi Thảm Ly thấy mấy chữ trên cửa thì đôi mày nhíu lại: “Duệ vương phủ?”

Hành Vân gật đầu: “Hoàng đế có bảy người con, Thái tử là đích trưởng[1]. Duệ vương này là trưởng tử thứ xuất[2], nhưng Mẫu phi của hắn đang được ân sủng, sau lưng lại có gốc rễ gia thế phức tạp trong triều, nếu xét xem ai có thể đối kháng với Thái tử thì chỉ có hắn thôi.”

[1] Đích trưởng: con trưởng vợ cả

[2] Thứ xuất: vợ lẽ sinh

Thảm Ly nghe vậy sững sốt: “Bình thường người trông có vẻ đăm đăm, nhưng mấy chuyện này lại biết rõ quá nhỉ?”

“Trước đêm qua đích thực ta không biết chút gì!” Hành Vân cười nhạt, “Nhưng muốn xử lý người ta thì cũng phải chuẩn bị một chút mới được.” Hành Vân vừa dứt lời, bỗng nghe ở góc tường truyền đến tiếng roi, đó là tiếng dọn đường, tiếng roi truyền đến ngã rẽ vào cửa phủ mới dừng, một lúc

sau, một cỗ xe ngựa có thị vệ hộ tống từ từ tiến đến. Hành Vân bước lên phía trước cao giọng: “Phương sĩ[3] Hành Vân cầu kiến Duệ vương.”

[3] Thuật sĩ

Trong xe im lặng một hồi: “Phương sĩ?” Giọng nói khàn khàn không dễ nghe, dường như hắt cười lạnh vài tiếng, “Phương sĩ to gan, người có biết ta ghét nhất là mấy chiêu lừa bịp của các người không, yêu ngôn hoặc chúng bọn vương quá rõ rồi.”

Hành Vân cười: “Nếu vậy Điện hạ có thể gọi ta là mưu sĩ. Tại hạ có một kế muốn hiến cho Điện hạ có thể giúp Điện hạ mưu thành đại sự, không biết ý Điện hạ thế nào?”

“Tại sao bọn vương phải tin người?”

“Tôi qua Thái tử muốn cầu kế này nhưng chưa được...” Hành Vân chỉ nói nửa câu rồi cười, “Nếu Điện hạ có lòng thì chi bằng vào phủ rồi bàn tiếp!”

Rèm xe vén lên, một nam nhân mặc cẩm phục màu tím sẫm từ trong xe bước xuống, thân hình hấn cao to anh tuấn, chỉ là gương mặt không biết bị thứ gì vạch một đường, để lại một vết sẹo từ trán trái kéo dài đến miệng, trông vô cùng đáng sợ.

Thẩm Ly thầm nói, đương kim Hoàng đế chắc đã từng làm những chuyện khiến trời giận người oán, bởi vậy mới báo ứng lên người con hấn...

Duệ vương nhìn Hành Vân từ trên xuống dưới, lại liếc Thẩm Ly đứng bên cạnh, rồi khàn giọng nói: “Đưa bọn họ đến Hậu viện.”

Vương phủ vô cùng rộng lớn, đình đài lầu các không thiếu thứ gì. Thẩm Ly trưởng thành ở Ma giới hoang vu hẻo lánh, đường biên giới giáp với Khư Thiên Uyên[4], truyền rằng trong Khư Thiên Uyên trấn áp những ác quỷ yêu thú làm nhiều chuyện ác, quanh năm sát khí bồn bệ, khiến khắp nơi ở Ma giới đều bị chướng khí bao phủ, quanh năm không thấy mặt trời, ngay cả trong phủ Ma quân cũng không mọc nổi một ngọn cỏ, chứ đừng nói là cả vườn đây hoa và hồ nước lóng lánh như vậy. Chỗ này lớn thì rất lớn, chỉ một sảnh bên thôi đã lớn hơn tiểu viện của Hành Vân rất nhiều, đẹp thì cũng đẹp vô cùng, xà cột điêu khắc khiến người ta nhìn không chớp mắt,

nhưng Thảm Ly lại không thích ở đây. Bốn phía như toát lên một luồng tử khí ngọt ngào, không phải cảnh không đẹp, mà là khung cảnh quá mức tuyệt mỹ được cố ý vẽ ra khiến lòng người trong nhà đều bị che lấp hết. Không thoải mái tự nhiên như tiểu viện của Hành Vân, thậm chí còn không tự do tự tại như ở Ma giới hoang vu.

[4] Uyên: vực, hổ

Theo hạ nhân trong phủ đi đến một hoa viên, trong đình đài, Duệ vương đã thay y phục ngồi ở đó ngắm cảnh, Hành Vân hành lễ với Duệ vương, nói vài câu khách sáo rồi bắt đầu bàn chính sự. Thảm Ly nghe mà muốn ngủ gục, viện có chuồn đi, lúc này Duệ vương và Hành Vân đang nói hăng say, đầu rảnh để tâm đến nàng.

Rời khỏi Hậu viện, Thảm Ly dễ dàng vứt bỏ mấy tên nô bộc dẫn đường, một mình nghênh ngang dạo chơi trong Vương phủ.

Trong hồ hoa sen còn ngậm sương, Thảm Ly trông thấy bèn động lòng, thò người ra khỏi lan can đá định hái búp sen kia, bỗng nghe sau lưng có giọng nữ nhân kinh hô: “Người làm gì vậy! Không được đụng đến hoa sen của ta!”

Thảm Ly nghe vậy thu tay lại, nghiêng người xem thử sau lưng là ai, không ngờ một bóng người nhào đến trong lúc người nàng đang nghiêng, lan can bảo vệ trên cây cầu này vốn đã thấp, nữ nhân kia lại nhào đến như vậy, hơn nửa thân hình ập tới phía trước, Thảm Ly nhanh tay chụp được thắt lưng của nàng ta kéo lại, nhưng không ngờ không khống chế được lực đạo, vậy là “soạt” một tiếng, thắt lưng của nàng ta bị giật đứt.

Chiếc váy phức tạp của nữ nhân tụt xuống, nội y bên trong cũng suýt rơi theo, nàng ta kinh hô, tay chân hoảng loạn giữ lấy y phục của mình, nhưng kéo ở trên thì không quản nổi ở dưới, trong lúc nóng vội chỉ đành ngồi sụp xuống đất ôm đầu.

Cô nương thật thông minh! Như vậy mất gì thì mất chứ không mất mặt!

Thảm Ly cảm thán trong lòng, nhưng tay vẫn nắm mảnh vải bị xé rách kia nên có hơi ngượng ngùng: “Xin lỗi... Ta không ngờ là y phục của cô lại... ày, lại giòn như vậy!”

Nghe vậy, cô nương khẽ ngẩng đầu lên từ trong cánh tay, đôi mắt nhìn thẳng vào Thẩm Ly: “Cô là nữ nhân?”

Thẩm Ly nhìn ngực mình: “Không rõ ràng đến vậy sao?”

Thẩm Ly đã hỏi phục được mấy phần pháp lực, ngày thường ở trong tiểu viện của Hành Vân cũng không để tâm lắm, vẫn luôn mặc bộ y phục dơ bẩn của hắn, dù sao thì y phục của nàng trên chiến trường còn bẩn hơn gấp mười lần, bởi vậy nàng cũng lười thay, hôm nay lúc ra cửa, Hành Vân còn đặc biệt tìm cho nàng một bộ y phục khá hơn một chút, nhưng lục lọi hồi lâu cũng không tìm ra bộ nào vừa người. Thẩm Ly suy nghĩ một lúc rồi vỗ tay, biến ra một bộ y phục thường ngày của mình, tóc cột cao áo thụng, anh tuấn có thừa nhưng không thon thả mấy. Nhìn từ sau lưng đúng là càng giống một nam nhân.

Cô nương áo hồng đỏ mặt lắc đầu, giọng mềm đi: “Cũng rõ ràng lắm, chỉ là nhìn từ phía sau thì không thấy được thôi!”

Nhìn từ phía sau mà thấy mới lạ đó...

Hai người im lặng nhìn nhau một hồi, Thẩm Ly thấy cô nương này mặt hoa da phấn, mày như núi xa, đôi mắt đào hoa linh hoạt động lòng, nhất thời không nhìn được mà có ý trêu ghẹo, nàng đưa tay giật y phục của cô nương áo hồng, mặt cô nương càng đỏ hơn, vừa ngồi dịch qua một bên vài bước, Thẩm Ly thấy vui nên lại giật vài cái nữa, cuối cùng nàng ta không nhìn được mà lên tiếng cầu xin: “Cô... nương đừng đùa nữa, nếu có tốt bụng thì giúp ta tìm một sợi thắt lưng đi, ta như vậy... không thể nào đứng lên đi được.”

“Thắt lưng thì ta có nè!” Nói xong Thẩm Ly bèn đứng dậy cởi thắt lưng ra, trên y phục này của nàng, sợi thắt lưng màu tím bên ngoài thực tế không có tác dụng mấy, bên trong còn có một sợi nữa bó chặt y phục lại, nàng muốn tháo sợi màu tím bên ngoài cứu nguy cho cô nương, nhưng cô nương kia vội đưa tay che mắt: “Không được đâu, không được đâu!”

“Không sao, bên trong vẫn còn...” Thẩm Ly chưa nói xong thì bỗng nghe một tiếng kinh hô: “Tặc tử to gan! Dám hỗn xược trong Duệ vương phủ!”

Lúc này Thẩm Ly đang đứng cởi thắt lưng, còn cô nương đang ngồi che mắt, nhìn từ phía sau giống như Thẩm Ly đang cưỡng bức người ta. Nhưng

trong lòng Thảm Ly lại thấy cảnh này có gì không đúng, nàng nhìn về phía sau, hai người ăn mặc kiểu gia đình đang vội vã đi về phía này, cô nương áo hồng ngồi xổm trên đất vội vẫy tay với họ: “Đừng qua đây, đừng qua đây!”

Hai gia đình dừng bước: “Tiểu tặc to gan dám uy hiếp Tiểu Hà cô nương!”

Khóe miệng Thảm Ly giật giật: “Không...” Không chờ nàng nói hết, một gia đình đã chạy đi, xem ra chắc là đi gọi người. Thảm Ly thầm nói nguy rồi, cô nương này ngay cả nội y cũng tụt rồi, chờ người kia gọi một đồng thị vệ đến, lẽ nào muốn một đồng thị vệ này nhìn sao... Nữ tử phạm nhân lại xem trọng danh dự, muốn nhìn cho nàng ta chết luôn à...

Thảm Ly bóp trán, quay đầu sang nói với Tiểu Hà: “Chi bằng ta đưa cô đi trước đã nhé?”

Tiểu Hà toát mồ hôi lạnh đầy đầu: “Đi... đi đâu?”

Trong lúc Thảm Ly suy nghĩ, gia đình kia đã dẫn một đội thị vệ đến, nàng thở dài, Tiểu Hà giật vạt áo nàng lo lắng nói: “Như vậy sao được?”

“Bây giờ chỉ còn cách đào hầm mà đi thôi!”

“Hầm[5] là cái gì?”

[5] Nguyên văn là Độn thổ mà đi, vì đồng âm nên Tiểu Hà nghe thành từ “hầm” trong “hầm canh”.

Hai người đang nói thì bỗng nghe một giọng nói trần khàn hét lên: “Àm ĩ chuyện gì đây?”

Mặt Tiểu Hà lộ nét mừng, nhưng nghĩ đến tình trạng hiện giờ của mình nên lại cắn môi không nói gì, giật giật vạt áo Thảm Ly, dịch về sau lưng nàng vài bước. Thảm Ly nhìn đám người bên kia, thấy Duệ vương và Hành Vân một trước một sau bước đến.

Hành Vân từ xa đã nhìn nàng, thở dài lắc đầu như đang nói, chẳng qua là không thấy cô có một lúc thôi, sao lại gây chuyện nữa rồi.

Duệ vương lại gằn, quan sát Thảm Ly rồi dời ánh mắt sang Tiểu Hà đang ngồi xổm dưới đất, hấn nhíu mày, nhưng giọng điệu bỗng trở nên dịu dàng:

“Làm sao vậy?” Tiểu Hà giật giật vạt áo Thảm Ly không nói, Thảm Ly thờ dài: “Cho thị vệ trong phủ ngài lui hết đi đã.” Tiểu Hà gật đầu phụ họa.

Duệ vương vẫy tay, chúng nhân tản đi hết, phát giác Tiểu Hà đã buông tay, Thảm Ly lập tức dịch qua một bên ho khan mấy tiếng, nàng vẫn chưa nói gì thì thấy Duệ vương khom người, kê tai bên môi Tiểu Hà, Tiểu Hà nhẹ giọng nói với hắn mấy câu. Duệ vương ngẩn ra, khóe môi lại cong lên, nụ cười làm dịu đi vết sẹo trên mặt hắn. Hắn cởi áo ngoài phủ lên người Tiểu Hà, bọc nàng ta lại, trước khi đi bỗng quay đầu nói với Hành Vân: “Chỉ bằng công tử ở lại trong phủ của tiểu vương đi.” Chỉ trò chuyện một lúc thôi mà giọng điệu Duệ vương đối với Hành Vân đã khách sáo hơn rất nhiều. Hàm ý trong lời này rõ ràng là đề ra ý bảo vệ Hành Vân.

Thảm Ly suy nghĩ, cũng được, để Hành Vân ở trong phủ Duệ vương thì nàng có thể yên tâm ra đi rồi. Nào ngờ Hành Vân lại lắc đầu nói: “Đa tạ hảo ý của Duệ vương, nhưng hôm nay ta hiến kế cho Duệ vương để mong có thể yên tâm sống trong tiểu viện của mình thôi, hơn nữa nếu ta vào đây ở, e là sẽ mang đến nhiều bất tiện cho Duệ vương. Hôm nay tại hạ xin cáo từ trước.”

Duệ vương cũng không miễn cưỡng, gật đầu để Hành Vân tự rời đi.

“Cô thật là không ngừng nghĩ một khắc nào.” Chờ người đi rồi, Hành Vân bước lên rầy la Thảm Ly. Thảm Ly hiếm khi lại không đáp trả hắn, ngược lại còn nhìn hướng Duệ vương đi mà nhíu mày suy tư. Hành Vân nhìn nàng một lúc, “Lẽ nào cô ưng cô nương nhà người ta rồi?”

Thảm Ly nhíu mày, “Không, ta chỉ kỳ quái là Hoàng tử một nước tại sao lại nuôi dưỡng yêu linh.”

Hành Vân khẽ ngẩn người, Thảm Ly vẫy tay: “Thôi đi, cũng không liên quan đến ta.” Nàng quay đầu nhìn Hành Vân nói: “Còn người đó, tại sao không thuận thế ở lại trong Vương phủ luôn? Người như vậy...” Bảo nàng làm sao đi được. Lời chưa nói ra thì Hành Vân đã vỗ đầu Thảm Ly:

“Đừng ồn nữa, Duệ vương rộng rãi nên đã cho ta một ít tiền, hôm nay đi mua thịt ăn đi.”

Khóe miệng Thảm Ly mấp máy, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, thôi vậy, nể tình chung sống bao nhiêu lâu nay, bảo vệ hắn thêm mấy ngày nữa vậy!

◊ Chương 10 ◊

Hương khói vây quanh, cửa sổ đóng chặt, bốn phía trên tường đều dán bùa tránh tà. Hoàng thái tử ngồi sau chiếc bàn gỗ đàn, sắc mặt lạnh lùng: “Duệ vương phủ, bọn chúng đúng là biết tìm chỗ!” Phật châu ngọc xanh bị vỗ mạnh xuống bàn, chấn động chiếc ly sứ, mặt nước sóng sánh, hắc y sát thủ quỳ trước bàn không nói tiếng nào, “Lần này thì ta không thể giữ mạng bọn chúng nữa rồi. Phù Sinh! Mấy tên hòa thượng và thuật sĩ kia đâu?”

“Hồi Thái tử, đang chờ bên ngoài.”

Hoàng thái tử vừa ý gật đầu: “Hừ, được, để ta xem thử yêu nghiệt kia còn có bản lĩnh gì!”

Lá nho trong tiểu viện đong đưa theo gió. Thâm Ly nhìn lá nghĩ chắc mình sẽ không ăn được quả của nó, đồ ăn Hành Vân nấu ngon như vậy, quả cây hắc tròng chắc cũng ngọt lắm. Nàng quyết tâm trong ba ngày tới phải đi, bất kể chỗ Hành Vân lúc đó có trở thành thế nào đi nữa nàng cũng không thể ở lại được, đến lúc đó chỉ e sự tình sẽ càng tệ hại. Hoàng thái tử uy hiếp thì có thể tránh ở Duệ vương phủ, nhưng Ma giới uy hiếp thì... một người phạm làm sao ứng phó nổi.

“Bụp” một tiếng, Thâm Ly thò đầu nhìn về phía sân trước, thấy Hành Vân đang phí sức dời một hòn đá trong sân, mồ hôi trên mặt hắc nhỏ xuống, hình như hắc đang tính toán gì đấy, khéo môi khê động, lắm bảm tụng niệm. Hiếm khi thấy được biểu hiện nghiêm túc như vậy của hắc, Thâm Ly nhất thời bỗng nhìn đến ngơ ngẩn, trong lòng dậy lên một ý nghĩ: Nếu không có hôn ước kia thì tốt rồi.

Nếu không có hôn ước kia thì nàng không cần đào hôn, cũng không cần vội vã rời khỏi, nàng có thể...

Có thể...

Cái gì?

Thẩm Ly hoang mang sức tỉnh, ý nghĩ đột nhiên ở đâu chui ra khiến nàng hoảng sợ đến quên cả chớp mắt. Trong lòng nàng rớt cuộc đang chờ mong điều gì vậy...

“Thẩm Ly!” Một tiếng gọi từ sân trước truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của Thẩm Ly, nàng vứt bỏ những cảm xúc hỗn tạp trong đầu bước ra sân trước.

Mấy hòn đá đặt tán loạn ở sân trước đã được sắp xếp lại, Hành Vân đứng trước lu nước vẩy tay với Thẩm Ly: “Chúng ta cùng khiêng lu nước này đi.” Thẩm Ly mím môi bước tới, một tay xách lu nước cao bằng nửa người lên hỏi: “Để đâu?”

“Ở góc kia.” Hành Vân chỉ tay, nhìn Thẩm Ly nhẹ nhàng xách lu nước đi, hắn nói, “Trận pháp trong nhà ta đã sửa thành Cục hung trận, đặc biệt là tối nay, trận này vô cùng lợi hại, cô nhớ là đừng ra sân trước, muốn ra ngoài cũng phải đi cùng ta.”

Thẩm Ly biết ở phương diện này thì Hành Vân có chút bản lĩnh, nhưng trước nay nàng vẫn cảm thấy một phạm nhân bày được trận ngưng tụ tinh hoa nhật nguyệt cũng chưa chắc có thể bày ra được hung trận gì, có hung sát đến đâu đi nữa cũng đâu thể nào hơn nhất bá của Ma giới này? Nàng chỉ coi lời của Hành Vân như gió thoảng qua tai, không hề để tâm, ngược lại còn chuyển chủ đề hỏi: “Sao đột nhiên lại đổi trận vậy?”

Hành Vân cười: “Chẳng phải để chúng ta có thể ngủ ngon sao?”

Giống như cô ý chống đối với lời Hành Vân, đến đêm, lúc đèn đóm nhà nhà đều tắt, bên ngoài tiểu viện bỗng vang lên tiếng niệm kinh lúc trầm lúc bổng. Hành Vân ở trong nhà dùng chần bịt tai thở dài: “Không ngờ lại giờ một trò tệ hại như vậy. Ta thật đã đánh giá cao Hoàng thái tử rồi.” Hắn còn chưa lắm bấm xong, trong tiếng niệm kinh âm ỉ chui vào tai bỗng truyền đến một âm thanh giòn giã. Hành Vân lập tức trở mình đứng dậy, chộp lấy y phục ở đầu giường tiện tay khoác lên rồi bước ra sảnh trước.

Sau khi Thẩm Ly biến thành người vẫn luôn ngủ trên chiếc giường ghép từ mấy cái ghế ở sảnh trước, đêm đêm hắn dậy uống nước đều có thể nhìn thấy nàng nằm trên chiếc ghế chật hẹp, nhìn hắn một cái rồi tiếp tục ngủ, do bản tính cảnh giác, mà cũng do sự yên tâm đối với hắn.

Nhưng hôm nay Thẩm Ly đã không còn nằm trên ghế. Hành Vân thầm nói không hay, vội ra cửa nhìn vào trong sân, đã có năm người đổ gục trong hung trận, ngoài ba hắc y nhân có hai người ăn mặc như đạo sĩ, bọn họ đều thoi thóp nằm dưới đất, còn người duy nhất đứng thẳng như một đỉnh núi trong tiểu viện là cô nương có tên Thẩm Ly kia, đầu gối và sống lưng nàng dường như chưa từng cong lại, mạnh mẽ đến mức gần như khiến người ta bất lực.

Trong lúc Hành Vân thở dài, đôi mắt đang nhắm của Thẩm Ly bỗng chảy ra hai vệt máu, kinh tâm động phách, nhưng đôi tay nàng vẫn nắm chặt thành quyền, ngay cả khớp môi cũng chưa từng run rẩy. Hành Vân biết trận này không hại đến tính mạng, nó chỉ khơi dậy nỗi sợ hãi từ sâu thẳm trong lòng người, đánh tan ý chí khiến người ta gục ngã. Nếu cố chống chọi như Thẩm Ly thì sức mạnh trong trận sẽ ngày càng mạnh mẽ. Hành Vân không ngờ có người lại chống chọi được trong hung trận này lâu như vậy. Nhưng cứ tiếp tục thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì...

Giống như không thể nào tiếp tục nhìn được nữa, Hành Vân không đè nén kích động trong lòng, bước ra sân trước, tiến vào hung trận do chính tay hắn bày.

Vào lúc này, hắn bỗng thấy thất khiếu Thẩm Ly chảy máu, đôi tay nắm chặt đột nhiên buông ra, thân hình từ từ ngã xuống. Hành Vân nhắm mắt, khẽ điều chỉnh hơi thở, tiếp tục tiến về phía trước, đến khi hắn lại mở mắt ra thì cảnh tượng vừa rồi đã như một giấc mơ, không hề tồn tại, Thẩm Ly vẫn nắm chặt tay đứng đó, trên mặt cũng chỉ có hai vệt máu.

Không có định lực như Hành Vân, thế giới của Thẩm Ly đang sụp đổ, vô số con dân của Ma giới biến mất trong dòng dung nham nóng chảy, những binh sĩ kiêu dũng thiện chiến kia đưa tay cầu cứu nàng, còn nàng bị trói chặt không thể nào động đậy, Ma cung nguy nga hóa thành tro bụi, nàng đang lo lắng cho sự sống chết của Ma quân, hoang mang quay đầu, bỗng thấy Ma quân thân mặc hắc bào trói đôi tay nàng lại, giọng điệu băng lạnh: “Đây vốn là một nơi không nên tồn tại. Các người cũng không nên...” Đầu óc trống rỗng, Thẩm Ly còn chưa kịp lên tiếng bỗng thấy Ma quân há miệng cắn vào cổ nàng, xé da thịt nàng ra, muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Không...

“Thẩm Ly!” Một tiếng gọi nhẹ nhàng như từ xa truyền đến, khiến tất cả cảnh tượng như chợt ngừng lại, “Tĩnh lại đi!”

Ai đang gọi nàng...

Mắt nhói đau, một gương mặt quen thuộc đập vào tầm mắt: “Đều là giả thôi, không sao rồi!”

Cảnh tượng hỗn loạn đỏ rực kia dần dần lui đi, đôi tay không còn bị trói, Thẩm Ly thấy cảnh tượng xung quanh người đó dần dần trở nên chân thực, vẫn là tiểu viện đó, bên ngoài còn có tiếng niệm kinh. Hành Vân dùng tay vạch mí mắt nàng ra, thổi “phù” vào bên trong mấy cái rồi lại nói: “Mau tĩnh lại!”

Mắt bị thổi cay xè, Thẩm Ly không nhịn được, nhắm mắt lại. Hành Vân tưởng nàng chưa tỉnh, lại cố vạch mí mắt nàng ra, hít một hơi thật sâu, đang định thổi thì Thẩm Ly quay đầu tránh đi: “Đừng thổi nữa!” Nàng lấy tay xoa xoa vào mắt. “Sắp mù rồi.”

Hành Vân cười nói: “Chẳng phải là thổi cho ác mộng của cô chạy mất sao!” Hắn kéo cánh tay còn lại của Thẩm Ly, “Tóm lại hãy rời khỏi hung trận này trước đã!”

Thẩm Ly bị hấn dắt đi, nhìn vết máu trên cánh tay mình, nàng thất thần ngẩn ra một lúc, hung trận này thật sự lợi hại vậy sao... nàng ngẩng đầu nhìn bóng Hành Vân, thất thần hỏi: “Vì ngươi là người bày trận, nên hung trận này không làm tổn hại ngươi sao?”

“Làm gì có. Chỉ là một trận pháp thôi, làm sao biết nhận người được.” Giọng Hành Vân nhàn nhạt, “Chẳng qua là lòng không sợ hãi nên không bị trận này tác động thôi.”

Lòng không sợ hãi... Thẩm Ly im lặng, lòng không sợ hãi chẳng phải là lòng không tạp niệm đó sao. Hành Vân này thật quá lạnh nhạt. Nhưng mà... Thẩm Ly cụp mắt, ánh mắt dừng trên bàn tay đang được nắm lấy, người này lại khiến người ta cảm thấy yên tâm một cách kỳ lạ.

Hành Vân không nói một lời kéo Thẩm Ly vào sảnh trước, hắn không hề nhắc đến cảnh tượng mình nhìn thấy lúc mới bước vào hung trận.

“Những người này làm sao đây?” Thảm Ly chỉ mấy người đang nằm dưới đất.

“Chờ sau khi trời sáng thì kéo họ ra ngoài là được.”

“Đám hòa thượng tụng kinh bên ngoài thì thế nào?”

Thảm Ly trầm ngâm, bỗng tiếng kinh dừng lại, “Đều là một đám phế vật!” Bên ngoài đột nhiên vang lên giọng của một thanh niên, hấn lạnh lùng ra lệnh: “Đốt đi cho ta!” Tiếp đó một mũi tên đang cháy được bắn từ bên ngoài vào cắm trên mái hiên, chỉ trong chốc lát nóc nhà bằng gỗ đã bùng cháy lên, giống như khởi động cơ quan, vô số mũi tên tiếp tục bắn vào.

Thảm Ly nhíu mày: “Người của bọn họ còn chưa ra mà đã muốn phóng hỏa rồi sao?”

Hành Vân không đáp, quay đầu nhìn về sâu sau, ở đó cũng tràn ngập ánh lửa. Giàn nho bị đốt hơi nghiêng xuống, khí tức của hung trận cũng dần dần yếu đi. Mỗi một vật thể trong tiểu viện của hấn đều là một bộ phận của trận pháp, liên quan chặt chẽ với nhau, một vật bị tổn hại kéo theo cả trận. Hành Vân thấy cảnh này nhưng đôi mày không hề sàu nào mà cười nói: “Bao nhiêu năm nay đúng là ta đã nghĩ tốt cho người ta quá rồi.”

Tiểu viện của hấn trái phải liền kề với hàng xóm, nếu đốt chỗ này ắt sẽ liên lụy đến người khác, hấn vốn cho rằng Hoàng thái tử chỉ muốn đối phó với một mình hấn, nhưng không ngờ vương công quý tộc lại coi sinh mạng bá tánh giống như cỏ rác vậy.

“Là ta suy nghĩ không chu đáo, hại đến người khác.”

Thảm Ly liếc hấn: “Người cũng biết áy náy sao?”

Hành Vân cười nhạt không nói, chỉ là độ cong trên khóe môi lại có phần khiên cưỡng. Thảm Ly dịch chuyển ánh mắt, hấn loạn chùi hai vệt máu trên mặt, bước tới hai bước, giọng khẽ trầm đi: “Giúp người lần cuối cùng, hôm nay ở đây bị cháy, ngày mai người hãy đến Duệ vương phủ đi, ta cũng nên đi rồi.”

Lần đầu tiên nàng nói đến chuyện ra đi. Hành Vân ngẩn ra, chỉ thấy một tay nàng vung lên, ánh sáng bạc ngưng tụ trong tay, chưa tới một khắc, một thanh Hồng anh thương lập tức xuất hiện trong tay nàng, đầu thương khí

lạnh bức người, phản chiếu ánh lửa xoay trong tay Thảm Ly, phát ra sát khí sắc bén.

Thảm Ly dùng lực dưới chân, phá nóc nhà nhảy lên không trung, ngân thương trong tay vạch bốn đường trong không trung, nàng hét nhỏ một tiếng, bốn đạo ngân quang chụp xuống, ngăn cách với các nhà xung quanh một khoảng chừng hai thước. Đêm nay không có gió, lửa ở đây không cháy lan sang nhà khác được.

Thảm Ly lắc người rơi xuống sân, lúc này không còn bức tường ngăn cản, nàng nhìn rõ mấy người bên ngoài, mười mấy thị vệ đang nắm cung tên, run rẩy lùi về phía sau, chỉ có một thanh niên đứng giữa đám người, lạnh lùng nhìn nàng,

Thảm Ly không khách sáo lần lượt đá năm người ngất xỉu ra ngoài, để bọn thị vệ đỡ lấy: “Hôm nay bốn vương không muốn thấy máu. Cút hết đi!”

◊ Chương 11 ◊

Thanh niên kia nhíu mắt, đang định lên tiếng thì có thị vệ bên cạnh hắn cản lại: “Phù Sinh đại nhân, cẩn thận, yêu nghiệt này lợi hại...”

Thái tử không yên tâm nên ngay cả thân tín của mình cũng phải đến, Phù Sinh nghe vậy cười lạnh: “Đương kim Thánh thượng có thất tử, đều có thể xưng vương, yêu nghiệt ngươi có gì cũng là vương!”

Nụ cười của Thẩm Ly còn lạnh hơn hắn: “Ta là Hỗn thế[1] Ma vương!” Nói xong nàng hươu ngân thương, một luồng sáng bạc vạch qua, chúng nhân chỉ cảm thấy thất lưng nhẹ đi, đao đeo ở lưng đồng loạt rơi xuống, cùng rơi với đao còn có thất lưng và quần. Chúng nhân hoảng hốt vội vàng kéo quần lên.

[1] Hỗn thế: càn quấy

Thẩm Ly cong môi cười, độ cong còn chưa lớn thì sau lưng có một đôi tay ấm áp bịt mắt nàng lại, giọng Hành Vân mang theo tiếng thở dài: “Đừng nhìn, dơ lắm!”

Thẩm Ly ngẩn ra, để mặc bàn tay ấm nóng kia phủ lên mặt mình, nàng nhất thời quên hết hắn buông ra. Bất kể thời gian qua trước mặt Hành Vân Thẩm Ly đã làm bao nhiêu chuyện hung hãn, dường như hắn vẫn luôn dùng ánh mắt bình thường mà đối xử với nàng như một cô nương.

Hắn xem nàng là một nữ nhân thật sự...

Chúng nhân thấy cảnh này, vội nhặt đao kéo quần chạy mất, thất lưng của Phù Sinh hình như không giống người khác, sắc mặt hắn không chút lúng túng, ngược lại còn ẩn chứa vài phần thâm ý, ánh mắt dừng lại trên người Thẩm Ly trong chốc lát, không lên tiếng làm khó nữa mà quay người rời đi, chỉ để lại ngọn lửa ngút trời đang thiêu cháy căn nhà và hai người quá đỗi điềm nhiên ở sân trước.

Thẩm Ly thu lại thương nhưng không gỡ tay Hành Vân ra, hàng mi lướt qua lòng bàn tay hắn, nàng nói: “Đi thôi, ta đưa ngươi đến Duệ vương phủ.”

Sau đây nàng phải rời đi.

“Ừ!” hành Vân đáp một tiếng, buông Thẩm Ly ra, nhìn ngọn lửa: “Chờ thêm một lúc đi!”

Thẩm Ly nghiêng đầu nhìn Hành Vân, thấy trong mắt hắn phản chiếu ánh lửa bùng bùng, khóe môi hiếm khi không còn độ cong. Nàng chợt nhớ lại những lời Hành Vân nói với Duệ vương hôm qua, hắn muốn bảo vệ tiểu viện vì đây là nhà của hắn, còn bây giờ chốn dung thân của hắn đã bị hủy, bị đốt cháy rụi, tâm trạng của hắn làm sao dễ chịu được.

Thẩm Ly siết chặt nắm tay, nếu có thể, nàng muốn Hoàng thái tử kia phải trả món nợ này, nhưng bây giờ nàng đã dùng pháp lực ở đây, chỉ e là truy binh của Ma giới sẽ đến ngay, nàng không thể tiếp tục ở lại nữa. Thẩm Ly nhìn tiểu viện đang dần hóa thành tro bụi. Nàng biết những ngày tháng ở đây đích thực nên kết thúc rồi, nhưng cảm giác tắc nghẹn chưa từng có trong đáy lòng này rốt cuộc là thế nào vậy...

“Không biết còn cháy bao nhiêu lâu nữa đây!” Trong lúc Thẩm Ly đang cụp mắt không nói, Hành Vân bỗng một mình lẩm bẩm, “Sau khi cháy xong không biết còn nhặt mấy con cá trong ao ở sân sau lên ăn được không, phí công nuôi bao lâu nay thật đáng tiếc!”

“Ngươi... đang suy nghĩ chuyện này sao?”

“Không thì còn có thể suy nghĩ gì nữa!”

Thẩm Ly hít một hơi thật sâu, kéo cổ áo Hành Vân độn thổ.

Trong hoa viên của Duệ vương phủ hoàn toàn vắng lặng, ánh sáng bạc lóe lên, hai người từ dưới đất xuất hiện trong tiểu đình ở hoa viên. Hành Vân mượn ánh trăng quan sát bốn phía rồi cảm thán: “Đúng là pháp thuật một khắc đi ngàn dặm tiện lợi hơn, nhưng mà tại sao lại đến hoa viên không người này vậy?”

“Ngươi tưởng ta muốn đến à?” Thẩm Ly nói, “Chẳng phải là không tìm được Tầm thất của Duệ vương sao!”

Hành Vân bật cười: “Vẫn phải tự mình tìm rồi.” Hắn cất bước định ra khỏi tiểu đình, nhưng Thẩm Ly đột nhiên kéo cổ tay hắn nói: “Lẽ nào ngươi không nhìn ra được ở đây có gì kỳ quái ư?”

“Kỳ quái chỗ nào?” Bên tai Hành Vân chỉ nghe tiếng côn trùng, mắt cũng chỉ thấy ánh trăng chiếu xuống hoa lá cỏ cây, không khác gì với cảnh đêm bình thường. Thảm Ly vung tay, không biết bắt được thứ gì trong lòng bàn tay, giọng điệu khẽ trầm đi: “Ban ngày ta không nhìn ra là trong Duệ vương phủ này lại nuôi nhiều yêu linh chưa thành hình đến vậy.”

Hành Vân nhú mày, trong lúc Thảm Ly không chú ý bèn rút tay lại, bước ra khỏi tiểu đình, trước khi Thảm Ly lên tiếng ngăn cản, hấn dang hai tay bước vài bước, quay người lại nhìn Thảm Ly nói: “Chỗ này không có ác ý. Tuy ta không nhìn thấy được cái gọi là yêu linh, nhưng cũng có thể cảm giác được khí tức của nơi này. Thảm Ly, cô cả nghĩ đấy thôi.”

Không phải Thảm Ly cả nghĩ mà vì Hành Vân không nhìn thấy, bởi vậy hấn không biết lúc này trên trời dưới đất đều là những quả cầu phát ra ánh sáng yếu ớt, giống như một bầy đom đóm trong đêm mùa hạ, hòa vào ánh trăng chiếu rọi đến từng góc một ở hoa viên này. Hấn cũng không biết, khoảnh khắc hấn dang hai tay ra đó, thật giống như một thần minh mà phàn nhân trên thế gian kính ngưỡng, ôm lấy ánh sáng đẹp nhất, chói mắt đến mức khiến Thảm Ly phải nhú mày, khẽ thất thần.

Nam nhân này là người đã đánh thức nàng từ trong ác mộng hỗn loạn, là người che dù cho nàng bên bờ sông mưa bay lát phát, là nam nhân nhắm mắt nằm nghỉ dưới ánh nắng xuyên qua giàn nho, rõ ràng hấn yếu đuối hơn nàng rất nhiều, nhưng lại có thể khiến nàng cảm thấy yên tâm, người như vậy...

“Đi thôi!” Hành Vân từ xa chìa tay ra với Thảm Ly, “Nếu cô sợ thì ta dắt cô đi.”

Hấn thật sự đối đãi với nàng như một nữ nhân, cũng không nhìn thử xem...

Thảm Ly nắm lấy bàn tay hấn dùng lực kéo lại khiến hấn loạng choạng vài bước, Hành Vân còn chưa ổn định thân hình thì đã bị Thảm Ly giật áo, Hành Vân khẽ ngẩn ra ngược nhìn Thảm Ly, “Làm sao vậy?”

“Người cũng không nhìn thử xem người đang đứng trước mặt người là ai hả?”

Hành Vân ngẩn ra một hồi lâu, tiếp đó bật cười bất lực: “Phải, Thảm đại vương, là ta không đúng, xem thường cô...”

“Người nghe cho kĩ đây, ta muốn thông báo với người một chuyện!” Thảm Ly không nghe những lời Hành Vân nói, chỉ chăm chăm nhìn hấn nghiêm túc tuyên bố, “Hình như ta ưng người rồi đó!”

Tiếng côn trùng không dứt, nhưng lời của Thảm Ly lại khiến Hành Vân yên tĩnh một lúc rất lâu, hấn cũng nhìn chăm chăm Thảm Ly, sau đó nhếch miệng cười: “Ha, biết rồi, đi thôi!”

Hấn... tưởng nàng đang đùa với hấn sao? Lấp liếm như vậy... Câu trả lời mà ngay cả lấp liếm cũng không bằng này là thế nào đây hả! Còn có nụ cười đó nữa! Là nụ cười gì vậy chứ! Ngay cả cười mỉa mai cũng còn hàm chứa nhiều sự tán dương hơn nụ cười đó nữa!

Bàn tay đang nắm áo của Hành Vân run lên, còn chưa kịp bộc phát cơn giận trong lòng thì đầu mũi nàng động đậy, một luồng khí tức vô cùng nhạt từ trong không khí bay đến, Thảm Ly lập tức thu lại cảm xúc, toàn thân căng thẳng đề phòng.

Là Ma khí. Vô cùng nhạt nhưng không thể khiến người ta bỏ qua sự tồn tại của nó. Thảm Ly buông áo Hành Vân, ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm, tiểu yêu linh bay lượn đầy trời trong tiểu viện đã cản trở tầm nhìn của nàng, trong khoảnh khắc người được khí tức đó, nàng lơ mơ phát giác ra nó từ hướng Đông Nam truyền đến, nhưng đến lúc nàng tỉ mỉ thăm dò thì không tìm được nữa.

Thảm Ly khẽ nhíu mày, luồng Ma khí này không giống khí tức phát ra từ truy binh của Ma giới, nó hơi bất thường...

Thảm Ly đang nghĩ bỗng không khí xung quanh náo động, các tiểu linh vốn là một đốm sáng trắng dường như bị khí tức gì đó xâm chiếm, tất cả chững lại trong không trung, Thảm Ly thậm chí nói không hay, vội kéo Hành Vân ra phía sau mình, toàn thân phát ra pháp lực, đẩy yêu linh quanh mình ra, nhưng thấy những đốm sáng kia bay trong không trung, dần dần bắt đầu run rẩy, sau đó từ trong ra ngoài dần dần biến thành màu đỏ như máu.

“Sao vậy?” Giọng Hành Vân khẽ trầm xuống, ắt hẳn chắc cũng cảm giác được sự biến hóa của khí tức.

Thẩm Ly lắc đầu: “Tóm lại không phải là chuyện tốt, chúng ta rời khỏi hoa viên này đi tìm Duệ vương đã.” Nếu Duệ vương xảy ra chuyện thì Hành Vân thật không còn chỗ nào để đi nữa.

Thẩm Ly còn chưa dứt lời thì bỗng trong màn đêm truyền đến tiếng thét kinh hãi của nữ nhân, âm thanh vô cùng thê lương, dường như hàm chứa vô số oán hận, yêu linh trong không trung như bị tiếng thét đó kích động, lập tức hơi run rẩy kịch liệt, có con thậm chí còn phát ra tiếng khóc của trẻ con, vô cùng thảm thiết trong đêm tối.

Hành Vân khẽ nhíu mày nói: “Mau rời khỏi đây!”

Ngay cả Hành Vân cũng nghe được sao? Vậy... Thẩm Ly vung tay, pháp lực quét qua, đẩy hết các yêu linh trong hoa viên sang hai bên vạch một lối đi, đưa Hành Vân bước nhanh về phía trước, lúc này đã có thể nghe thấy tiếng kinh hô vang dậy trong Duệ vương phủ.

“Yêu quái!”

“Cứu mạng!”

Ra khỏi hoa viên bị các bức tường vây quanh, Thẩm Ly thấy cảnh tượng trước mắt thì ngây người ra, trong Duệ vương phủ rộng lớn, bốn phía đều là yêu linh đỏ như máu, có con đã hóa thành đứa trẻ, một đứa trẻ mới sinh toàn thân đầy máu, bọn chúng bò trên mặt đất, trên hành lang, thậm chí còn bò trên người, chúng không ngừng gào khóc, huyết lệ chảy ra giống như kịch độc, khiến da thịt người ta bị bỏng, các thị vệ tỳ nữ hoảng loạn tìm đường chạy, ánh đuốc hòa chung với huyết quang khiến Thẩm Ly hoa cả mắt, giống như địa ngục trong ác mộng, khiến người ta sợ hãi.

Đôi mày Hành Vân càng nhíu chặt, Thẩm Ly một mình lẩm bẩm: “Yêu linh cần chủ, nuôi dưỡng yêu linh thất bại rồi. Mau đi tìm Duệ vương.”

Yêu linh không dễ có, trong trăm ngàn vạn sinh linh có khi chỉ có một vật tư chất thông minh có thể trở thành yêu linh hoàn chỉnh, hóa thành người, còn không thì cho dù ngày đêm tận tâm chăm sóc, nhiều nhất cũng chỉ có thể hóa thành linh thể, không có linh thức, không thể nào hóa linh. Trong Duệ vương phủ này e là chỉ có Tiểu Hà kia có thể hóa linh thành hình người. Nhưng với tình hình lúc ban ngày, bất luận thế nào Tiểu Hà cũng sẽ không đột nhiên sinh ra oán hận lớn như vậy, vì tức giận mà cần chủ, tại sao đột nhiên lại trở thành như thế này...

Thẩm Ly nghĩ đến luồng Ma khí vừa mới biến mất lúc nãy, sắc mặt hơi trầm xuống.

“Thẩm Ly!” Hành Vân bỗng đưa tay chỉ về góc Đông Nam, “Duệ vương ở bên kia.”

Thẩm Ly ngẩng đầu lên nhìn, ở góc Đông nam đã không nhìn ra được phòng ốc gì nữa, chỉ có một đám huyết anh nhi^[2] phát sáng đang bò khắp phòng, giống như muốn ăn sạch cả phòng. Thẩm Ly rùng mình, nàng quay đầu nhìn Hành Vân, vốn muốn để hấn lại đây nhưng huyết anh nhi cũng từ từ bò về phía họ. Thẩm Ly nghiêng răng nắm tay Hành Vân: “Chút nữa dù thế nào cũng không được rời khỏi ta ba bước.”

[2] Em bé máu

Hành Vân cười: “Nắm chặt như vậy ta không hát ra được đâu.”

Trước mắt tối đi, đến khi họ lại mở mắt thì đã vào bên trong một căn phòng, căn phòng thường ngày bề thế nhưng giờ đây khắp nơi toàn máu nhỏ từ trên người những huyết anh nhi bên ngoài, trong lúc Hành Vân không chú ý, tay bị một giọt máu nhỏ lên, hấn cảm thấy đau rát, tay bốc lên khói xanh, thủng một lỗ đen ngòm.

Hành Vân không lên tiếng, Thẩm Ly cũng không biết, nàng nhìn trái nhìn phải, phát hiện một cánh cửa ngằm phía sau tủ sách, cửa ngằm chưa đóng, thông đến một gian phòng tối om. Thẩm Ly chụm hai tay, một ngọn lửa bùng sáng lên trong lòng bàn tay. Nàng đi phía trước, dắt theo Hành Vân, mỗi một bước đều vô cùng cẩn thận.

“Á!”

Lại là một tiếng thét nữa, trong đường hầm chật hẹp càng trở nên vang vọng chói tai. Thẩm Ly càng nóng lòng hơn, nếu Duệ vương chết đi...

Ánh lửa trong lòng bàn tay chiếu đến lối ra ở phía trước, là một căn phòng rộng rãi, có ánh nến bập bùng bên trong, còn chưa vào phòng đã nghe giọng nói thê lương của Tiểu Hà: “Chu Thành Cẩm! Người không sống được nữa đâu, cô ta cũng không sống được nữa, các người đều phải chết!”

Bước vào phòng, Thẩm Ly một cước đạp văng bình phong chắn mắt tầm nhìn, chỉ thấy Tiểu Hà tóc đen tán loạn, đang bay trong không trung như oán quỷ, còn Duệ vương tay đang nắm Thanh phong kiếm dài ba thước đứng bên một chiếc giường, khóe môi đã có vết máu. Trên chiếc giường mà hắn đang tử thủ có một nữ nhân sắc mặt tái nhợt đang nằm yên ở đó, vẻ mặt an nhiên, dường như đã ngủ rất nhiều năm.

◊ Chương 12 ◊

Thẩm Ly và Hành Vân đột nhiên xông vào khiến Tiểu Hà giật mình, đôi mắt đỏ như máu nhìn hai người, mở miệng hét lên: “Ai cản ta đều phải chết!” Yêu khí như đao xông ra từ miệng Tiểu Hà, xé rách không khí, nhắm đến Thẩm Ly và Hành Vân.

Thẩm Ly chắn trước mặt Hành Vân, tay vung lên, yêu khí như va phải một bức màn vô hình, tản đi hết, nhưng oán khí ẩn chứa bên trong vẫn bao trùm trước mặt Thẩm Ly, nồng đậm đến mức khiến nàng nhú mào: “Ta vẫn thích bộ dạng đỏ mặt xấu hổ của cô hơn. Nếu cô không tự biến trở lại, ta sẽ khiến cô không bao giờ trở lại được nữa!” Lời chưa dứt, Hồng anh thương xuất hiện trong lòng bàn tay, nàng vừa động sát tâm bỗng nghe Duệ vương hét lên: “Không được làm tổn thương cô ấy!”

Giọng hấn khản đặc, nhưng từng chữ rất rõ ràng, nếu không phải vì tình cảnh này, Thẩm Ly vẫn tưởng Duệ vương thật sự vô cùng yêu Tiểu Hà, ngay cả trong tình huống này cũng không nỡ làm tổn thương nàng ta.

“Không được làm tổn thương ta?” Tiểu Hà nghe vậy cổ họng phát ra một âm thanh như cười như khóc, “Chu Thành Cẩm... Chu Thành Cẩm! Người từ bi hay tàn nhẫn đây?” Giọng Tiểu Hà vừa dứt, lệ khí khắp người càng đậm, “Nếu vậy thì các người hãy chết chung đi!”

Mặt đất rung chuyển, một âm thanh sụp đổ cực lớn từ bên ngoài động truyền vào, Thẩm Ly nghĩ nhất định là đám huyết anh nhi kia đã đè sập căn phòng bên ngoài, chỗ này ở dưới đất nên chưa bị ảnh hưởng, nhưng ra vào chỗ này chỉ có một thông đạo kia, lúc này cửa động đã bị phong bế, rõ ràng là muốn chôn sống tất cả mọi người trong này dưới lòng đất, không cần Tiểu Hà ra tay, chờ khi hết không khí thì tất cả mọi người đều bị ngộp chết.

“Người cứ bảo vệ cô ta đi, người có thể vĩnh viễn bảo vệ cô ta rồi.” Thân hình Tiểu Hà dần mờ đi, “Còn ta, ta sẽ hủy cả Duệ vương phủ này của người.” Thẩm Ly lắc người, muốn bước lên chộp lấy nàng ta. Tiểu yêu linh bên ngoài chịu ảnh hưởng của Tiểu Hà, nếu giết nàng ta lúc này, có lẽ sẽ

giải tỏa lệ khí trên người nàng ta thì yêu linh bên ngoài tự nhiên sẽ khôi phục trạng thái bình thường. Nhưng Thẩm Ly quên mất, lúc này Hành Vân đang nắm tay kia của nàng, động tác hơi bị vướng víu nên không kịp bắt lấy tay Tiểu Hà.

Thẩm Ly nghiến răng, tức giận hất mạnh tay Hành Vân ra, nàng quay đầu trừng mắt nhìn Hành Vân với vẻ mặt vô tội, còn chưa lên tiếng thì Hành Vân đã thở dài: “Lúc này cô bảo ta nắm chặt một chút mà!”

Thẩm Ly tức giận, cố nén lửa giận trừng mắt nhìn Duệ vương, thấy vẻ mặt hấn âm trầm, sắc mặt tái nhợt, Thẩm Ly cũng không vội hỏi nguyên do, chỉ nói: “Ta đưa hai người các người ra trước, chút nữa lại vào vắc nữ nhân này ra.”

“Không được!”

“Không thể!”

Hai nam nhân đồng thời lên tiếng, Duệ vương nhìn Hành Vân rồi im lặng. Hành Vân thở dài; “Chỗ này có Phục[1] hòn trận.” Hấn nhìn nữ nhân trên giường, “Rời khỏi chỗ này cô ấy sẽ không sống được.”

[1] Ràng buộc

Nghe vậy, Thẩm Ly lại nổi giận trừng Duệ vương: “Nói! Chuyện là thế nào?”

Duệ vương lúc này mới vất vả chống người dậy ngồi bên giường, đầu còn thời gian truy cứu thái độ “đại thất kính” của Thẩm Ly, hấn nhìn nữ nhân đang nằm trên giường một lúc, khàn giọng nói: “Đây là thê tử của ta, Duệ vương phi. Ba năm trước, một lần ta và nàng ra ngoài đã bị hành thích, ta bị hủy nửa mặt, còn nàng vì bảo vệ ta nên đã trúng vô số đao, sau đó lại vì ta mà dẫn dụ thích khách, rơi xuống vực núi... Ta tìm được nàng dưới đáy vực, đem nàng trở về đặt ở đây, chờ nàng mở mắt.”

Thẩm Ly nhíu mày: “Chỉ chờ thôi sao? Vậy đám yêu linh khắp phủ người là thế nào đây? Bây giờ Tiểu Hà hóa oán muốn cắn chủ kia lại là thế nào nữa hả?”

Duệ vương im lặng một lúc, cuối cùng đáp: “Lúc ta đưa nàng ấy về, tất cả mọi người đều nói nàng ấy đã chết, bảo ta nén đau thương, nhưng ta biết,

nữ nhân như Diệp Thi làm sao dễ dàng chết đi như vậy được. Ta tìm tiên pháp đạo thuật khắp nơi, cuối cùng cầu được hai cách để đánh thức nàng....”

Hắn chưa nói hết nhưng Thẩm Ly đã hiểu, hai cách này là Tục mệnh trận và nuôi dưỡng yêu linh, dùng mạng đổi mạng.

Thẩm Ly cười lạnh, không hề lưu tình mà vạch trần hắn: “Tự ngươi không bảo vệ nổi thê tử, để ba năm trước cô ấy vì ngươi mà chết, nhưng ngươi không tiếp nhận được sự thật nên đã vọng tưởng muốn cô ấy sống lại, tìm cách nghịch hành Thiên đạo để giữ hồn cô ấy, lại nuôi yêu linh để dùng mạng đổi mạng. Thật là một kẻ ngông cuồng!”

Duệ vương im lặng: “Vậy thì sao, ta chỉ cần Diệp Thi tỉnh lại.”

Thẩm Ly khẽ nhíu mắt, nếu không phải sau này Hành Vân do hắn bảo vệ thì nàng thật sự muốn khoanh tay đứng nhìn, mặc cho tên Vương gia ích kỷ này muốn làm gì thì làm: “Bây giờ sao Tiểu Hà lại thành như vậy?”

Duệ vương lắc đầu: “Mỗi đêm ta đều đến chỗ này để thăm thê tử của ta, hôm nay không biết vì sao Tiểu Hà lại xông vào. Không biết cô ấy biết những chuyện này từ đâu nên đã sinh oán hận.”

Đương nhiên sẽ sinh oán hận. Thẩm Ly nói: “Tính tình yêu linh cố chấp, cô ấy coi ngươi là duy nhất trong đời, còn ngươi lại muốn giết cô ấy để đổi mạng cho người khác, nếu không hận thì đúng là đồ ngốc. Còn chưa nói đến...” Thẩm Ly nhìn nữ nhân trên giường, cảm thấy lời này không cần nói tiếp nữa. Tiểu Hà thích Duệ vương thì đã sao, từ đầu chí cuối, Vương gia này chỉ để tâm đến mỗi Vương phi của hắn.

Đúng lúc này, mặt đất lại rung chuyển, không biết lâu các nào bên ngoài đã bị sập. Thẩm Ly khẽ trầm tư, nghiêm túc nhìn Duệ vương nói: “Ta mặc kệ trước đây ngươi bố cục thế nào, nhưng hôm nay cục diện đã trở thành như vậy, nếu ngươi đã lực bất tòng tâm thì bây giờ ta sẽ giải quyết theo cách của mình. Chờ sau khi tìm được Tiểu Hà, nếu không có cách nào khiến cô ấy hóa giải lệ khí thì ta sẽ giết cô ấy.”

Ánh mắt Duệ vương lạnh đi nhìn Thẩm Ly, nghe nàng nói rõ ràng từng chữ: “Ngươi hãy nhớ kỹ, nếu Tiểu Hà chết đi, liên lụy đến Vương phi của ngươi, thì là ta, Thẩm Ly đã giết cô ấy. Không liên quan đến người khác.”

Hành Vân đang im lặng bên cạnh lập tức ngược mắt nhìn Thẩm Ly, nhưng trước lúc nàng quay đầu lại hẳn đã dời ánh mắt đi nơi khác.

Thẩm Ly tự nhiên kéo cổ tay Hành Vân nói: “Ở đây bị bịt lại rồi, đám huyết anh nhi kia tạm thời không vào được, nhưng không khí có hạn, để lại cho họ thở. Bây giờ bên ngoài chắc loạn lắm, ngươi và ta ra ngoài bày trận trong phủ, cho những người không liên quan rời khỏi, sau đó chúng ta có thể tìm yêu quái khắp phủ này.

Ánh mắt Hành Vân không biết đang rơi ở chỗ nào, chỉ gật đầu đồng ý.

Giờ đây Thẩm Ly đâu còn tâm trí để ý đến động tác nhỏ của Hành Vân, miệng niệm chú đưa Hành Vân trở về mặt đất. Lúc này trời đã hửng sáng, ánh nắng mang đến dương khí khiến đám huyết anh nhi đầy mặt đất không thể động đậy, nhưng cho dù là vậy, trận bạo ngược đêm qua đã khiến Duệ vương phủ trở thành một bãi chiến trường. Đình đài lầu các sụp đổ, thi thể thị vệ nô tỳ trong Duệ vương phủ đang bị huyết anh nhi cuời lên, y phục và da thịt đã bị máu của bọn chúng ăn mòn không còn nguyên vẹn, vô cùng ghê tởm đáng sợ.

Cho dù là người quen thấy thi thể như Thẩm Ly cũng rùng mình, ngân thương trong tay vung lên, sát khí lan tỏa, dọn sạch chỗ để đặt chân xuống. Nàng nói với Hành Vân: “Nhân lúc mặt trời mới lên, ngươi hãy bày trận trước đi, sau khi không chế được đám yêu linh này, những người còn sống sẽ nhân cơ hội này mà rời khỏi Duệ vương phủ.”

Hành Vân ngẩn ra một hồi rồi cười nói: “Cô tưởng bày trận là chuyện đơn giản sao? Ta không rõ bố cục trong Duệ vương phủ, không bày trận được.”

Thẩm Ly ngẩn ra: “Nếu vậy lúc này ở dưới kia sao ngươi không nói? Nếu không thể bày trận thì một mình ta đi tìm Tiểu Hà là được rồi, dắt theo ngươi ra đây làm gì?”

Hành Vân ho nhẹ vài tiếng: “Vừa rồi ở dưới ta đâu có nghe cô nói cái gì!”

Không nghe thấy mà ngươi gật đầu cái gì vậy hả! Thẩm Ly cố nén cơn giận, đúng là càng bận rộn lại càng thêm loạn mà. Nếu như ở trong quân doanh của nàng thì nàng đã cho người lôi tên lính gác này ra quát cho một trận từ lâu rồi.

Nàng vốn định đưa Hành Vân đến Duệ vương phủ rồi đi, nhưng không ngờ lại kéo dài lâu như vậy! Bây giờ nàng ở đây thêm khắc nào thì sẽ nguy hiểm thêm khắc đó, chờ truy binh của Ma giới tìm đến, nếu nàng động thủ với họ thì không phải là chuyện sập mấy căn phòng nữa.

Thẩm Ly còn chưa nghĩ xong thì mũi đã ngửi thấy một luồng Ma khí vô cùng quen thuộc, tim nàng thất lại, lập tức ngẩng đầu nhìn về chân trời, nhưng khí tức gần lại thì Thẩm Ly cũng khẽ yên tâm, chỉ có một người, một người nàng rất quen thuộc.

“Mặc Phương!” Nàng hét lên trời, một đám khí đen lập tức rơi xuống trước mắt Thẩm Ly, sương khói nồng đậm tan đi, Mặc Phương một thân hắc y xuất hiện, hấn quỳ một gối trước mặt Thẩm Ly cung kính hành lễ: “Vương thượng!” Từ sau lần Mặc Phương dùng thủ đoạn giúp nàng chạy trốn, trong lòng Thẩm Ly vẫn luôn cảm kích hấn, tuy sau đó bị đối xử bất nhân... Nhưng lòng trung thành của Mặc Phương đối với nàng không thể nghi ngờ. Thẩm Ly vỗ vỗ vai bảo hấn đứng dậy. Nhưng Mặc Phương lại khấu đầu, “Ngày trước đả thương Vương thượng, Mặc Phương tội đáng muôn chết!”

Thẩm Ly ra vẻ tức giận: “Đứng dậy! Ta phiền nhất là ngươi làm trò này với ta!”

Hành Vân lui về phía sau một bước, im lặng quan sát nam nhân đang quỳ trên mặt đất. Thẩm Ly chỉ nghĩ hấn đề phòng nên quay đầu lại nói với hấn: “Không sao, hấn là thuộc hạ của ta.” Nói xong, Thẩm Ly lại suy nghĩ, cảm thấy Mặc Phương ắt có chuyện lớn mới đến tìm mình, để Hành Vân biết quá nhiều chuyện của Ma giới Tiên giới cũng không ổn, một phàm nhân như hấn có thể đoán ra chuyện Phàm giới đối với thân thể của hấn đã là một gánh nặng cực lớn, nếu để hấn biết thêm bí mật của Tiên gia, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị sét đánh.

Thẩm Ly quan sát bốn phía, đám huyết anh nhi kia bị ảnh hưởng bởi ánh nắng, toàn bộ đều bò trên mặt đất không động đậy, nhưng đề phòng vạn nhất, Thẩm Ly vẫn đưa Hồng anh ngân thương trong tay cho Hành Vân nói: “Ngươi cầm lấy đi, tạm thời đi xa một chút, ta có chuyện muốn bàn với hấn, trên ngân thương này có sát khí, tiểu yêu linh không dám làm gì ngươi đâu.”

Hành Vân chưa nói là lấy thì Thảm Ly đã nhét ngọn thương vào lòng hắn, hắn nhìn ra được ban ngày đám huyết anh nhi sẽ bất động, vốn muốn từ chối nhưng thấy Mặc Phương đang quỳ lập tức ngẩng đầu, ánh mắt nóng bỏng chăm chăm nhìn hắn, ánh mắt đó như đang nói: “Dám nhận thương của Vương thượng! Đáng chết!”, Hành Vân im lặng, vậy là hắn ôm ngọn thương vào lòng, nhàn nhã bước sang một bên, cuối cùng còn quay đầu cười ôn hòa với Mặc Phương.

Nắm tay Mặc Phương siết chặt, Thảm Ly cười đỡ hắn dậy, vỗ lên cánh tay hắn: “Hảo tiểu tử, lần trước đa tạ ngươi đã thương ta mới phải, nếu không ta đã bị bắt về từ lâu rồi!” Mặc Phương cao hơn bọn họ một cái đầu, Thảm Ly nhìn lên, thấy trên cổ Mặc Phương có một vết sẹo do Hồng anh thương của nàng để lại, cho dù năng lực phục hồi của Ma tộc có tốt đến đâu đi nữa, vết sẹo này cũng không thể mờ đi.

Thảm Ly thở dài: “Chờ ngày sau hôn ước này được phé trừ, ta trở về Ma giới nhất định sẽ bù đắp cho ngươi.”

Mặc Phương cúi đầu: “Thuộc hạ không dám!” Mặc Phương không phí lời nữa, thẳng thắn nói, “Tối qua có phải Vương thượng đã dùng pháp lực? Ở trên đã có người phát giác, truy binh sắp đến, nếu Vương thượng không đi, chỉ e là sẽ khó mà đi nữa.”

Đạo lý này đâu phải Thảm Ly không biết, chỉ là tình hình bây giờ như vậy bảo nàng làm sao mà đi, Tiểu Hà hại chết Duệ vương, trong triều không còn ai đối kháng với Thái tử nữa, ai có thể bảo vệ Hành Vân đây?

◊ Chương 13 ◊

“Hôm nay e là ta vẫn chưa thể đi!” Ánh mắt Thẩm Ly nhìn đám huyết anh nhi xung quanh, “Ở đây vẫn còn việc chưa xử lý xong.”

Thấy Thẩm Ly khó xử, Mặc Phương cũng bất giác nhíu mày, hẳn thật không muốn hối thúc Thẩm Ly, nhưng chuyện này đích thực không thể chậm trễ, hẳn ôm quyền khuyên: “Vương thượng! Chuyện rời đi không thể kéo dài nữa. Nếu Vương thượng bị bắt về, Ma quân sẽ không để Vương thượng có cơ hội đi nữa. Thiên giới đang chuẩn bị hôn sự rồi, lúc này...”

Lúc này thì sao, Thẩm Ly rõ hơn ai hết, nàng nhìn về phía sau, Hành Vân đang đứng đó, cầm Hồng anh thương của nàng hiếu kỳ đập lên mông một huyết anh nhi, ngay cả tiếng khóc còn chưa kịp phát ra thì nó đã bị sát khí trên ngọn thương xé thành mây khói, Hành Vân dường như cũng thấy vậy mà cảm thán, lại xoay tới xoay lui tỉ mỉ xem xét ngọn ngân thương.

Khóe miệng Thẩm Ly giật giật, quay đầu lại xoa mi tâm: “Ừ, ta biết rồi, chỉ là bây giờ ta không thể nào để mình đi được!”

“Vương thượng?” Đôi mày nhíu chặt của Mặc Phương truyền đạt sự khó hiểu của hắn, trong mắt hắn, xưa nay Thẩm Ly chỉ nói làm và không làm, hiếm khi có cách nói “Không thể làm được” như vậy, “Thuộc hạ không hiểu!”

“Thời gian này ta ở Nhân gian đã trải qua nhiều chuyện, vô tình đã để mắt đến một người.” Nàng bắt chột dừng lại, nhìn sang Hành Vân, Mặc Phương sắc mặt ngơ ngác, dõi theo ánh mắt nàng nhìn sang nam nhân bên cạnh, y phục của người đó sau một đêm bôn ba đã vô cùng hỗn loạn, sắc mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt, vừa nhìn đã biết là tướng đoán mệnh.

Đây là... người Vương thượng để mắt tới sao?

Vào lúc này cổ tay của Hành Vân dường như vô lực, không giữ được ngân thương nữa để nó rơi xuống đất, lăn tròn về đám huyết anh nhi, sát khí toàn thân ngân thương giết cho đám yêu linh đã bị ánh nắng đoạt đi sức

manh không còn manh giáp, nhưng oán khí trong người yêu linh lại vọt ra, khiến Hành Vân đang đuổi theo phía sau ho không ngừng. Đến khi hấn nhất được ngân thương lên thì người lại tiều tụy thêm vài phần nữa.

Thẩm Ly khẽ thở dài: “Là một người như vậy đó, trước lúc gặp hấn ta cũng không ngờ...” Thẩm Ly ngược mắt, thấy Mặc Phương nhíu chặt mày, nàng nói: “Hấn khác với chúng ta, thân thể yếu đuối kia bị giày vò mây chốc thì sẽ chết. Bây giờ ta thực sự không yên tâm để hấn ở lại. Ta phải sắp xếp cho hấn ổn thỏa rồi mới có thể rời đi. Tuy ta ưng hấn nhưng cũng biết người ma khác biệt, phạm nhân thọ mệnh rất ngắn, kiếp sau cũng không tiếp tục ký ức của kiếp trước.” Thẩm Ly dừng lại, giọng điệu chậm rãi nhưng kiên định: “Ta không thể ở bên hấn, chỉ mong có thể khiến kiếp này của hấn bình an mà thôi.”

Nghe được sự kiên quyết trong giọng nói của nàng, Mặc Phương biết những chuyện Thẩm Ly đã quyết định thì bất kể người khác có nói thế nào, nàng cũng làm theo cách mình đã quyết, ánh mắt Mặc Phương sụp xuống, im lặng một hồi, nửa quỳ dưới đất, cam tâm thần phục: “Thuộc hạ nguyện phân ưu cho Vương thượng, xin Vương thượng an bài.”

Thẩm Ly hơi trầm ngâm: “Nửa ngày.” Nàng xoay người đi về phía Hành Vân, “Nếu có thể giúp ta kéo dài nửa ngày thì có thể xử lý xong chuyện ở đây.”

“Tuân lệnh!”

Thẩm Ly quay đầu nhìn hấn: “Đa tạ!”

Ánh mắt Mặc Phương khẽ động, không nói thêm lời nào nữa, thân hình như một cơn gió, lác một cái đã không thấy bóng dáng.

Thẩm Ly lấy lại ngân thương trong tay Hành Vân, Hành Vân cười nói: “Thương này của cô thật lợi hại.”

“Có thể giữ nó lâu như vậy, người cũng lợi hại lắm.” Thương này giết người quá nhiều, sát khí nặng, rất nhiều sinh linh nhìn thấy nó đều sợ hãi, tên Hành Vân này tính tình đạ m bạc, nên ngay cả những cảm xúc như là sợ hãi ưu thương cũng nhạt rồi, ở một ý nghĩa nào đó mà nói thì hấn đúng là một cao thủ. Không dừng lại ở chủ đề này, ánh mắt Thẩm Ly rảo quanh một vòng rồi lảm bảm, “Yêu linh vẫn còn trong Vương phủ, Tiểu Hà nhất định chưa đi xa, rốt cuộc đang trốn ở đâu đây...”

“Điều này còn phải hỏi sao!” Hành Vân cười, “Trẻ con ra ngoài đánh bị thương, ngoài chạy về nhà thì còn có thể đi đâu nữa.”

Mắt Thẩm Ly sáng lên: “Hoa sen trong hồ!” Đó là chân thân của nàng ta, bây giờ nàng ta không ra ngoài hại người thì nhất định là trốn trong đó! Thẩm Ly nghĩ thông mấu chốt này, lòng vui mừng nhấc nhấc chân định đi, nhưng bỗng chững lại trừng mắt nhìn Hành Vân, “Nếu ta không hỏi thì người định không cho ta biết phải không?”

“Làm gì có!” Hành Vân cười nhẹ, “Cô cả nghĩ rồi, ta chỉ cảm thấy với trí thông minh của cô, nhất định đã nghĩ ra mấu chốt bên trong từ lâu, không cần ta nhắc nhở.”

Thẩm Ly liếc hẩn, không nói thêm gì nữa, chỉ là trong lòng có một cảm giác kỳ quái, dường như kể từ khi bước vào Duệ vương phủ đến giờ, Hành Vân như cố ý như vô tình mà cản trở chuyện nàng làm, giống như... không muốn nàng nhanh chóng giải quyết hết mọi chuyện vậy.

Thẩm Ly tiện tay nhặt một viên đá, nhẹ nhàng ném đi, đánh vào một nụ hoa, nâng cao giọng nói: “Ra đây!” Không có động tĩnh, Thẩm Ly khẽ nhíu mắt, “Nếu đã vậy thì đừng trách ta nhé.” Nàng xoay ngón thương trong tay, một đạo sát khí sắc bén chặt gãy cuống hoa, cổ tay bỗng bị Hành Vân kéo lại. Thẩm Ly nhíu mày, “Làm gì thế?”

Hành Vân buông tay nhẹ giọng nói: “Không có gì, chỉ là không ngờ cô hỏi có một lần đã muốn lấy mạng cô ấy. Hơn nữa trong chuyện này cô ấy cũng vô tội, ta sợ cô vung tay lần nữa thì sẽ kết liễu tính mạng cô ấy, sau này sẽ hối hận.”

“Sao người đột nhiên lại có lòng dạ bỏ tạt vậy?” Thẩm Ly nói, “Bây giờ ta phải kết thúc chuyện này, cô ta không hợp tác, ta chỉ đành dùng cách nhanh chóng nhất thôi.” Nàng đẩy Hành Vân ra, giọng điệu khẽ lạnh đi, “Ta không phải hạng lương thiện, để đạt được mục đích, ta phải tạm gác lương tâm qua một bên. Tránh ra!”

Lúc đối địch, Thẩm Ly chưa bao giờ từ bi mềm lòng, đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng còn trẻ tuổi mà đã được phong vương. Sát phạt quyết đoán, tàn nhẫn lạnh lùng, đó là những thứ mà người đứng ở trên nhất định phải học.

Hành Vân không cảm nữa, im lặng đứng sang một bên, trong lòng lại suy nghĩ, cô nương tên Thẩm Ly này rốt cuộc là còn có bao nhiêu mặt nữa đây. Thật khiến người ta hứng thú muốn tiếp tục nghiên cứu...

“Á!”

Sóng nước trong hồ chấn động, một tiếng thét thê lương phát ra từ trong hoa sen, bộ y phục hồng của Tiểu Hà như bị máu nhuộm đỏ, nàng ta ôm mặt, trong hoa sen từ từ hiện ra hình người, nếu không phải oán hận trong lòng khiến mặt mũi hung dữ thì xem ra cũng là một hà hoa tiên tử xinh đẹp tuyệt trần, chỉ tiếc là...

“Tại sao phải giúp hắn!” Đôi mắt đỏ rực của Tiểu Hà chằm chằm nhìn vào Thẩm Ly, “Tại sao cô lại giúp hắn!” Nàng ta dường như đã mất lý trí, thân hình nhào về phía Thẩm Ly.

Vậy mà lại bớt chuyện, Thẩm Ly tóm lấy cổ tay của Tiểu Hà đang nhào đến, ấn vào mệnh môn, bẻ tay nàng ta ra sau lưng giữ lại, tiếp đó vòng tay qua cổ Tiểu Hà ấn nàng ta xuống lan can bên cầu, ném Hồng anh thương vào không trung, ngọn thương lập tức biến mất. Trong ánh mắt hơi kinh ngạc của Hành Vân, Thẩm Ly vung tay thật mạnh, “bốp” một tiếng giòn giã đánh vào mõng Tiểu Hà: “Nhận sai!”

Thẩm Ly đánh không nhẹ, khiến Tiểu Hà toàn thân run rẩy, nhưng yêu linh thân đầy lệ khí làm sao chỉ bị một đòn này mà đã sợ, nàng ta gắng sức giãy dụa: “Ta làm gì có sai! Sai là ở Chu Thành Cẩm!” Thẩm Ly cũng không phí lời với nàng ta, từng cái từng cái vỗ xuống, đánh đến khi toàn thân Tiểu Hà co giật, kêu la liên tiếp, cuối cùng la đến khản giọng, lý trí dần dần hồi phục, nhưng miệng vẫn nói: “Chu Thành Cẩm phụ ta! Ta nhất định bắt hắn chết không có chỗ chôn thân, ta phải hủy Duệ vương phủ!”

“Nhận sai!”

“Trời xanh bất nhân!”

“Nhận sai!”

“Ta không sai... Huhu...”

“Nhận sai!” Thẩm Ly đánh không ngừng đến khi Tiểu Hà khóc lớn: “Ta sai rồi! Ta sai rồi huhu...”

“Sai ở chỗ nào?” Thảm Ly ngừng tay, trận đòn này khiến tay nàng cũng hơi mỏi.

Y phục trên người Tiểu Hà đã khôi phục màu sắc vốn có, hoa sen trong hồ cũng hồng mịn như hôm qua, huyết anh nhi trong Duệ vương phủ lúc này cũng không thấy bóng dáng, biến trở lại thành yêu linh trong trạng thái linh thể, trôi nổi trong không trung, người thường không thể nhìn thấy được.

Tiểu Hà bò trên lan can khóc đến rách tim rách phổi: “Ta không nên hại người khác! Ta không nên hại người khác! Ta sai rồi!”

Lúc này Thảm Ly mới thả nàng ta ra, mặc cho Tiểu Hà bò trên lan can, nước mắt nước mũi từng dòng từng dòng rơi xuống mặt hồ.

Hành Vân thở dài: “Thì ra yêu linh hóa oán cũng sợ bị đánh. Chiêu này tuy đơn giản nhưng lại có ích đến không ngờ.”

“Là trước đó ngươi đã nhắc nhở ta.” Thảm Ly nhìn Tiểu Hà vẫn đang khóc than nói, “Chẳng phải cô ta có tính khí trẻ con đó sao, bị phụ tâm ý liền muốn báo thù, nhưng lại chưa từng nhẫn tâm ra tay với người đó.” Cho dù là ở trong địa thất kia nàng ta đã có ý định này nên bít lại lối ra, nhưng nếu nàng ta muốn giết Duệ vương thì lúc đó có thể trực tiếp ra tay. Thảm Ly thở dài: “Bị thương bèn trốn trong nhà, nếu không có yêu linh khắp nơi thì e là cô ta chưa lật một hòn gạch lên thì đã trốn mất rồi. Một kẻ có tính cách trẻ con như vậy đương nhiên phải đánh. Nhưng nếu cô ta không ra thì ta cũng chỉ đành ra tay giết cô ta thôi. Diệt cỏ tận gốc.”

Hành Vân bật cười: “Tóm lại là đều dùng vũ lực chế phục.”

Mặc cho Tiểu Hà đau lòng khóc lóc thật lâu, Thảm Ly mới vỗ vỗ vai nàng ta nói: “Ta đồng tình với cô, chuyện đã đến nước này, cô có khóc cũng vô ích. Duệ vương phủ không phải là nơi cô có thể tiếp tục ở lại, cô đi đi, sau này ta sẽ nói với Duệ vương là ta đã giết cô rồi, hắn cũng không thể làm gì ta được.”

Tiểu Hà từ từ nín khóc lắc đầu: “Ta không... Đến bây giờ ta vẫn không tin...” Cả người nàng ta vô lực khụy xuống đất, “Người đối với ta tốt như vậy, mà... chỉ coi ta là một vị thuốc thôi, đối với ngài ấy, nhìn thấy ta giống như là nhìn thấy hi vọng để cô ấy sống lại... Ta chỉ là một vật thay thế thôi. Thậm chí ngay cả vật thay thế cũng không bằng.”

Thẩm Ly im lặng, đang không biết an ủi nàng ta thế nào thì Hành Vân đột nhiên lên tiếng: “Ừ, không sai, cô chỉ là một vị thuốc thôi. Theo ta thấy thì giữa họ vốn không có khe hở nào để cô chui vào đâu.” Lời hắn nói rất đơn giản, Thẩm Ly liếc nhìn hắn, thấy cái miệng kia lại thốt ra một câu khiến người ta không vui...

“Con gà còn muốn sống, huống gì là một yêu vật thông minh như cô, bởi vậy, để không bị đem hầm, cô hãy đi mau đi.”

Lúc này mà người nhắc đến gà là có ý gì hả!

◊ Chương 14 ◊

Tiểu Hà lau nước mắt, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lại nói: “Ta vẫn muốn gặp ngài ấy một lần... Nếu ta đi rồi thì sau này không thể gặp ngài ấy nữa. Tuy trong mắt ngài ấy ta chẳng là gì cả, nhưng từ thời khắc đầu tiên nhìn thấy thế giới này, ngài ấy chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời ta.” Dường như Tiểu Hà nhớ lại rất nhiều chuyện trước đây, tròng mắt từ từ đỏ lên, “Ta cố gắng biến thành người, học nói chuyện, học quy tắc, lấy lòng ngài ấy... chỉ là vì muốn được ở bên ngài ấy... Không phải để ngài ấy giết ta...”

Thẩm Ly thở dài, ngồi xổm xuống nhìn nàng ta: “Tuy lời này có hơi tàn nhẫn, nhưng cô cũng phải nghe, Duệ vương kia từ thời khắc bắt đầu nuôi cô, đã muốn giết cô rồi, đối với hắn mà nói, đây là giá trị duy nhất để cô tồn tại. Cho dù cô có làm nhiều chuyện hơn nữa, trả cái giá thảm khốc hơn nữa hắn cũng chẳng mấy may động lòng, điều đó không hề có ý nghĩa, cô có hiểu không?” Thẩm Ly nâng mặt nàng ta, dùng ngón tay cái lau nước mắt cho nàng ta nói, “Bởi vậy, hảo cô nương, vì bản thân mình, cô hãy mau đi đi. Quên hắn đi, thế gian này còn nhiều điều thú vị mà cô không ngờ đến đó.”

Hành Vân ở sau lưng im lặng xem xét Thẩm Ly, Tiểu Hà cũng ngẩn ra nhìn nàng, sau đó cúi đầu: “Cô nương tiêu sái, nhưng ta...” Nàng ta khựng lại, vùi đầu vào gối, nhưng vẫn không cam lòng nói, “Ta vẫn muốn xem thử, rốt cuộc là nữ nhân thế nào mà có thể khiến ngài ấy phí bao tâm huyết để cứu. Ta muốn biết ta và người ngài ấy thích rốt cuộc cách nhau bao xa.”

Thẩm Ly ngẩng đầu nhìn Hành Vân, Hành Vân nói: “Đi xem thử đi, dù sao cũng phải triệt để chấm dứt hy vọng chứ.”

Thẩm Ly mấp máy môi muốn nói, còn xem gì nữa đây, sự thật chẳng phải bày ra đó rồi sao. Cho dù Tiểu Hà tốt hơn nữ nhân nằm ở dưới kia mọi mặt, nhưng Duệ vương không thích nàng ta thì cũng đâu còn cách nào. Nhưng thấy Tiểu Hà kiên trì như vậy, nàng bèn nuốt lời này xuống bụng nói: “Đi thôi, xuống dưới, chút nữa cô trốn trong thông đạo đừng ra ngoài.

Hành Vân, người hãy chặn cô ấy lại. Ta sẽ đưa Duệ vương đi, cô muốn làm gì nữ nhân đó cũng được.” Dù sao đó cũng là một người chết, Tiểu Hà cũng không làm gì nàng ta được.

Thẩm Ly thi pháp, ba người lập tức di chuyển đến bên ngoài thông đạo dưới địa thất, Thẩm Ly đưa mắt nhìn Hành Vân, Hành Vân ngoan ngoãn chặn trước mặt Tiểu Hà. Thẩm Ly lúc này mới bước ra, thấy Duệ vương vẫn ngồi bên giường, ánh mắt dán chặt vào nữ nhân trên giường, nàng nói: “Tiểu Hà đã bị ta giết rồi.”

Một câu nói nhàn nhạt vang lên trong phòng, thân hình Duệ vương cứng lại, không hề quay đầu. Thẩm Ly nói tiếp: “Những yêu linh hóa oán trong Vương phủ đã trở lại bình thường, ta đưa người ra ngoài.”

Căn phòng trống rỗng yên lặng một hồi lâu, Duệ vương bỗng cười thấp, khàn giọng nói: “Tại sao phải ra?” Hấn cúi người, nhẹ nhàng đặt một chiếc hôn lên trán nữ nhân băng lạnh, “Diệp Thi không tỉnh lại được, Chu Thành Cẩm sống cũng như chết, có gì khác biệt đâu!”

Tiểu Hà đang tròn trong thông đạo tối đen siết chặt bàn tay, tia sáng cuối cùng trong mắt cũng mờ đi.

“Kiếp này Chu Thành Cẩm mưu cầu quá nhiều, Hoàng vị, quân quyền. Đối với ta Diệp Thi chẳng qua chỉ là một nữ nhân mà thôi, bao nhiêu năm bầu bạn, ta cứ ngỡ ta vô tình, nhưng tình đã len vào tận xương tủy từ lâu. Ba năm nay, ta đêm đêm mơ nàng tỉnh lại, nhưng lại ngày ngày thất vọng, ta phó thác tất cả hi vọng vào Tiểu Hà... Nay cô ấy cũng chết rồi.” Duệ vương cười khổ, “Đúng là quay đầu lại chẳng còn gì cả!”

Hấn chỉnh sửa mái tóc cho Diệp Thi: “Các người đi đi, ta sẽ ở đây cùng nàng ấy. Không cần gì nữa, không đi đâu hết!”

Thẩm Ly im lặng, những lời này thật sự đã khiến người ta triệt để châm dứt hi vọng. Nhưng nếu lúc này Duệ vương một lòng muốn chết, vậy thì sau này Hành Vân... Thẩm Ly còn chưa nghĩ xong thì một bóng người màu hồng chạy ngang qua người nàng, nàng nhất thời thất thần nên không kịp giữ nàng ta lại.

Thấy Tiểu Hà đứng trước mặt Duệ vương, “bốp” một tiếng vung tay tát lên mặt hắn, dường như đã dùng hết sức lực của đời này, nàng căm hận nói: “Ta ghét ngài!”

Duệ vương ngơ ngẩn nhìn nàng ta, trong lúc chúng nhân còn chưa hồi thần thì bóng người Tiểu Hà bỗng hóa thành một luồng sáng trắng, chui vào trong thân thể Diệp thi, trong không khí chỉ vương lại giọt lệ cuối cùng rơi trên cánh tay Duệ vương, nhưng sau khi nữ nhân trên giường phát ra một tiếng ho nhẹ, nó liền bị Duệ vương không phát giác mà hắt đi, ánh mắt hẩn nóng bỏng nhìn nữ nhân trên giường. Trần đầy kì vọng.

Thẩm Ly cảm thấy lòng chột lạnh, nàng thấy không đáng cho Tiểu Hà: “Cô nương ngốc!” Nàng thở dài, bên tai dường như còn sót lại tiếng khóc của Tiểu Hà trước khi biến mất.

“Tại sao lại là ta? Tại sao lại là ta?”

“Nếu như chưa bao giờ biến thành người thì tốt rồi, nếu như ta chưa bao giờ gặp được ngài thì tốt rồi...”

Nàng ta rõ ràng chỉ là một vai phụ trong câu chuyện của bọn họ, tại sao vẫn ngốc đến mức chết vì người này.

“Khụ... khụ...” Nữ nhân trên giường ho kịch liệt hơn, mắt Duệ vương sáng lên, vui mừng đến mức tay chân hoảng loạn: “Diệp Thi, Diệp Thi...” Hắn chỉ lẩm bầm tên nàng, cẩn thận ôm nàng vào lòng, “Nàng chờ đó, ta sẽ đưa nàng ra ngoài ngay.” Duệ vương ôm nàng ta bước đến trước mặt Thẩm Ly, giọng điệu khẩn khoản: “Lối ra bị bít rồi, phiền cô!”

Đó là một nữ nhân khiến Vương gia kiêu ngạo này có thể cam tâm tình nguyện cúi đầu cầu xin người khác. Thẩm Ly kéo tay Duệ vương nhẹ giọng nói: “Tiểu Hà nói, cô ấy cố gắng làm người như vậy không phải để người giết đi, nhưng bây giờ cô ấy lại vì người mà tự sát.”

Duệ vương ngẩn ra, Thẩm Ly vô cảm nói: “Tại ta, là ta sơ ý, người nuôi dưỡng yêu linh làm sao không phát giác được hơi thở yêu linh mình nuôi chứ. Tuồng này Duệ vương diễn quá hay rồi. Chỉ là...”

Nàng không nói hết, nhưng Duệ vương làm sao lại không đoán ra được nàng muốn nói gì.

Tiểu Hà nhìn thấu được hẩn, nhưng vẫn ngốc nghếch thuận theo ý hẩn. Câu “đáng ghét” kia là vừa ghét Duệ vương sử dụng tâm kế với nàng ta, vừa ghét bản thân không thoát được sự khống chế của hẩn.

Thật là một nha đầu ngốc từ đầu đến chân.

Duệ vương im lặng, Thẩm Ly nói với Hành Vân: “Ta đưa họ ra ngoài trước, người chờ ở đây, ta sẽ đến đón người.”

Một tay Hành Vân giấu sau lưng, bọng mắt hấn thâm đen, dựa vào tường, gật đầu nhẹ, nhưng lúc này Thẩm Ly lại không chú ý đến chi tiết này, chỉ siết cánh tay đang kéo Duệ vương. Duệ vương cảm thấy trước mắt tối đi, người đã ở trên hành lang trong phủ.

Trong phủ một mảng tĩnh lặng, không chút sinh khí, trong hồ còn mấy thi thể của thị vệ đang nổi lềnh bềnh, hấn nhíu mày, vừa muốn hỏi thì Thẩm Ly chẳng chào lấy một tiếng đã biến mất, người trong lòng lại ho vài tiếng, Duệ vương nóng lòng bước nhanh qua hành lang, ánh mắt bất giác bị đóa sen trong hồ thu hút.

Lá và hoa khô héo cho thấy mạng sống của người đó đã lụi tàn. Khoảnh khắc này, đầu óc Duệ vương bỗng xuất hiện một cảnh tượng sống động, cô nương áo hồng cười hi hi sà vào lòng hấn, nàng còn chưa biết nói nên không ngừng dùng má cọ sát vào ngực hấn, biểu đạt sự quyến luyến với hấn, sau đó lấp bắp nói, “Chu... Chu, Hà thích Chu, thích, Hà, thích không?”

Hấn nhớ lúc đó hấn không hề do dự mà đáp: “Thích!” Lời nói dối dễ dàng thốt ra kia lại gạt được tiểu cô nương lộ ra nụ cười xán lạn. Đôi mắt sáng đó dường như có thể chiếu vào lòng hấn, khiến hấn nhìn rõ tất cả mọi góc ngách tối tăm của mình.

Lừa bịp! Hấn là một kẻ đại lừa bịp! Từ nay về sau, thế gian này sẽ không còn một cô nương như vậy nữa... Khoảnh khắc này, Chu Thành Cẩm lại có chút căm hận con người bỉ ổi của hấn.

Thẩm Ly một chưởng vỗ nát chiếc giường trong địa thất, Phục hấn trận bị phá, bụi đất tứ tung khiến Hành Vân che miệng ho nhẹ: “Hà tất trút giận lên đồ vật.” Hành Vân nói, “Là ta khuyên cô đưa cô ấy trở lại, nếu cô giận thì cứ trút lên ta là được.”

Thẩm Ly nhắm mắt để tâm trạng từ từ bình tĩnh lại: “Nếu ta là cô ấy, nhất định sẽ giết chết nam nhân này, bắt hấn đền mạng cho tâm ý của ta.” Giọng nàng lạnh lùng, “Để thành toàn cho loại nam nhân như vậy mà chết, thật sự quá không đáng rồi.”

“Đáng hay không đáng người ngoài đâu thể phán xét được.” Hành Vân nói, “Chỉ cần cô ấy bằng lòng, không ai có tư cách bình luận chuyện này là đúng hay sai.”

Thẩm Ly tức giận trong lòng: “Tên đó vốn không biết hấn đã hại chết cái gì.”

“Làm sao hấn không biết được chứ.” Hành Vân cười nhạt, “Nhưng biết thì đã sao, đối với hấn thì tâm ý của Tiểu Hà cô nương vốn không hề quan trọng.”

Thẩm Ly im lặng, nàng nổi nóng: “Bởi vậy loại nam nhân tình cảm dây dưa này là đáng ghét nhất!” Nàng nhớ lại mấy lời đồn lãng nhăng liên quan đến Phát Dung quân, lại liên tưởng đến hoàn cảnh bây giờ của mình, phiền càng thêm phiền, “Nếu ta ưng nam nhân nào thì ta sẽ không để hấn dính líu đến người khác dù chỉ một chút! Có lấy thì ta phải lấy hết, thiếu một phân một lượng ta cũng không thềm! Nếu hấn mà dám tính kế với ta thì ta nhất định đâm nát mỗi một khúc xương của hấn.”

Lời này của nàng kiên định quyết đoán, dọa cho Hành Vân ngẩn ra, chớp mắt nhìn nàng: “Thật táo bạo!”

Thẩm Ly sự tình giải đầu: “Đương nhiên, tuy lúc trước ta nói ưng người, nhưng sau này ta sẽ không ở bên người đâu, bởi vậy người vẫn có thể tự do cưới gả.” Nghe nàng nói vậy, Hành Vân bất giác bật cười, ý cười chưa thu hết thì Thẩm Ly lại nói, “Ta cũng không có thời gian ở đây nữa, đi, ta đưa người ra ngoài.”

“Được.” Hành Vân y lời đưa tay ra, nhưng trước lúc nắm được bàn tay Thẩm Ly thì bỗng rút lại, hấn ho nhẹ một tiếng rồi cong người.

Thẩm Ly cả kinh, còn chưa kịp hỏi thần thì thấy Hành Vân ói ra một ngụm máu đen, Thẩm Ly hoảng sợ: “Làm sao vậy?”

Hành Vân dường như muốn nói, nhưng vừa cứ mở miệng thì một ngụm máu đen lại trào ra, Thẩm Ly vội bước tới dìu hấn, kéo tay hấn muốn bắt mạch, nhưng lúc này bỗng thấy trên cánh tay hấn có một lỗ đen ngòm to bằng ngón tay cái, nàng xem xét kỹ, đây chẳng phải là vết thương do máu của đám huyết anh nhi kia rơi trúng tạo thành sao.

“Bị thương lúc nào?” Thẩm Ly tức giận, “Tại sao không sớm nói với ta?”

Quanh miệng vết thương đã thối rữa, phạm vi màu đen từ từ lan rộng. Huyết anh nhi sinh ra từ oán khí, máu của bọn chúng đương nhiên vô cùng dơ bẩn, thối xương nát thịt, còn mang theo độc tính, cơ thể Hành Vân vốn yếu đuối, bị nhiễm độc khí sẽ nghiêm trọng hơn người bình thường rất nhiều. Hơn nữa đã lâu như vậy mà hắn lại chẳng kêu tiếng nào...

Thẩm Ly tức giận muốn đánh hắn, nhưng lại sợ mình không khống chế được lực đạo mà đánh chết hắn. Chỉ đành nghiến răng nuốt giận vác hắn lên nói: “Nhằm lúc này lại độc phát ói máu, ngươi thật muốn hại chết ta phải không?”

Sắc môi Hành Vân thâm đen, vết máu đen vẫn còn trên khóe miệng, nhưng hắn lại thấp giọng cười: “Ta muốn nhịn lắm nhưng không nhịn được, ta cũng đâu biết làm sao.”

Thẩm Ly nghiến răng: “Bệnh tật không có bản lĩnh mà còn đòi làm anh hùng nữa. Ngươi im miệng đi!”

“Haiz...” Hành Vân khàn giọng thở dài: “Lúc trước cô sa cơ ta cũng đâu có chê bai cô.”

◊ Chương 15 ◊

Thẩm Ly không dám đưa Hành Vân đi lung tung, sợ độc khí sẽ lan nhanh hơn trong người hắn, nàng đặt Hành Vân trong một căn phòng trống, lúc này Duệ vương phủ đã không còn lấy một bóng người, Thẩm Ly chỉ đành nghiêng răng điếm lên cánh tay hắn: “Tạm thời chỉ có thể giảm bớt đau đớn cho ngươi, ta không biết y thuật, bởi vậy ta chỉ đành rời khỏi Kinh thành, ra ngoại thành bắt một Sơn thần Địa tiên biết trị bệnh về, thời gian sẽ lâu một chút, ngươi hãy kiên nhẫn chờ, không được đi đâu hết.”

Hành Vân cười bất lực: “Còn có thể đi đâu nữa? Bây giờ ta có muốn động cũng không động được nữa rồi.”

Thẩm Ly đứng dậy, im lặng nhìn Hành vân một lúc, giọng điệu trầm thấp: “Chút nữa... có lẽ ta sẽ không quay lại nữa, nhưng ngươi yên tâm, tiểu tiên trị bệnh cho ngươi nhất định sẽ đến.” Nàng quay người rời đi không chút lưu luyến, chỉ còn giọng nói lưu lại trong không trung trầm thấp hơn ngày thường vài phần, “Lần này cách biệt đường xa diệu vợi, không gặp lại nhau nữa... Hãy bảo trọng!”

“Những ngày qua đa tạ đã chăm sóc.”

Hành Vân nhìn căn phòng trống không, im lặng một hồi lâu rồi bỗng bật cười: “Cảm tạ mà nhỏ tiếng như vậy, cô rút cuộc là không muốn nói đến mức nào đây...” Gió xuyên qua cửa sổ chưa đóng thổi vào phòng, thổi tung mái tóc của Hành Vân, cắt ngang tiếng thở dài bên môi hắn: “Đến cuối cùng... cũng không nhìn thẳng vào ta lấy một lần.”

Thật khiến người ta thất vọng!

Thẩm Ly nghĩ tuy Mặc Phương kéo dài cho nàng được nửa ngày, nhưng đối diện với tinh binh của Ma giới, cho dù hắn có dốc toàn lực cũng chưa chắc cầm cự được lâu như vậy. Thẩm Ly thực sự không dám tiếp tục ở lại Duệ vương phủ, nếu truy binh tìm đến chỉ hại Hành Vân, vạ lây người vô tội. Bây giờ pháp lực của nàng đã hồi phục bảy, tám phần, đối diện với truy binh tuy không hoàn toàn chắc chắn có thể trốn thoát, nhưng ở nơi hoang vu

không người này, ít ra nàng cũng có thể dốc toàn lực, càng có thêm vài phần hi vọng.

Một mình Thẩm Ly hành động rất nhanh, chớp mắt đã ra đến ngoại thành, nàng đứng trên đỉnh núi nhìn ra xa, là một ngày gió và nắng đẹp, thu hết nắng vào mắt, cửa thành đã ở một nơi rất xa, nàng quay người bước vào trong rừng, tìm nơi linh khí cực thịnh, lòng bàn tay ngưng tụ pháp thuật, úp chưởng xuống đất nghiêm giọng hét lên: “Ra đây!”

Dường như có một đạo linh quang trong tay nàng truyền xuống đất, ánh sáng lầy nàng làm trung tâm, tỏa nhanh ra bốn phía, núi đá rung động, chim thú thất kinh chạy loạn, gió mạnh thổi tung góc áo Thẩm Ly, đến khi vạt áo nàng lại rơi xuống đất thì chưa đến một khắc sau, rừng núi tĩnh lặng bỗng xuất hiện mấy bóng người. Tất cả đều đứng quanh Thẩm Ly, chờ ánh sáng quanh người họ tản đi hết, Thẩm Ly đảo mắt một vòng, ở đây có một ông lão râu bạc, một thiếu nữ trẻ tuổi và mấy thanh niên hình dáng kỳ quái, tất cả đều vừa kinh vừa sợ nhìn nàng.

Thẩm Ly biết Ma khí của mình nhất định đã dọa đám tiên nhân thật thà này, nhưng bây giờ cũng không có thời gian giải thích, họ sợ nàng một chút cũng tốt. Vậy là sắc mặt nàng càng lạnh lùng: “Ai biết cứu người trị bệnh?”

Mấy Địa tiên trong núi nhìn nhau, một thanh niên người đầy cơ bắp trên đầu có hai sừng hươu run rẩy bước lên phía trước một bước: “Ta...” Ánh mắt Thẩm Ly vừa rơi trên người hắn, hắn bèn ôm đầu ngồi xôm xuống kêu thảm, “Á, đừng giết ta mà!”

Khóe miệng Thẩm Ly mấp máy, cuối cùng vẫn kìm nén được biểu hiện khinh bỉ, lạnh giọng nói: “Duệ vương phủ trong Kinh thành bây giờ đang có một người nằm trong căn phòng phía Tây, hắn tên là Hành Vân, bị yêu linh hóa oán đả thương, yếu ớt hư nhược, sắp chết rồi. Ta đến đây để tìm một người đi cứu hắn.”

Giao phó xong một hồi tiên nhân hậu quả này, tất cả mọi người dường như đều thở phào nhẹ nhõm, ông lão râu bạc lập tức nói: “Nếu vậy thì Hồ Lộc, ngươi hãy đi theo vị đại nhân này một chuyến đi.”

Hồ Lộc run rẩy nhìn Thẩm Ly, Thẩm Ly lại nói: “Ta không đi, ngươi hãy tự đi tìm người bị thương đó.” Nàng nhìn Hồ Lộc, ánh mắt lạnh lùng, “Trị vết thương do yêu linh tạo thành mất bao lâu?”

“Chùng... chùng nửa canh giờ.”

“Được!” Thảm Ly vung tay, Hồng anh thương lóe hàn quang cảm thẳng xuống trước mặt Hồ Lộc, mũi thương đâm sâu xuống hơn ba tấc. Hồ Lộc kêu thảm một tiếng, trán toát mồ hôi lạnh như mưa, chỉ nghe Thảm Ly uy hiếp nói, “Nếu nửa canh giờ sau không thấy người trở về thì thương này sẽ diệt hết sinh linh trong vòng ba trăm dặm.”

Ngọn thương sát khí kinh người, chúng tiên nhất thời mặt xám như chàm đổ, Hồ Lộc sợ hãi ngồi bệt xuống đất, chân nhũn ra.

Thảm Ly ngẩng đầu lên nhìn trời: “Bắt đầu tính từ bây giờ.”

Ông lão râu bạc vô cùng tức giận bước lên nắm lấy sừng của Hồ Lộc lắc lắc: “Còn không đi mau!” Hồ Lộc sợ hãi, vội chui xuống đất, dùng thuật Động thổ mà đi. Các tiểu tiên xung quanh sợ hãi tụm lại một chỗ, khiếp vía nhìn nàng, Thảm Ly cũng chẳng buồn để tâm đến họ, cau mày nhìn đám mây đen đang dần dần thành hình trên bầu trời phía Kinh thành.

Nếu nàng đoán không sai, đó là mây mà truy binh Ma giới cười... Đến nhiều người như vậy sao? Ma quân thật sự quyết tâm bắt nàng về đây mà.

Thảm Ly nắm chặt quyền, lòng căm hận Phát Dung quân, cũng căm hận Thiên đế đã ban hôn cho nàng, càng căm hận kẻ rảnh rỗi đề nghị Ma giới và Thiên giới liên hôn, một cuộc hôn nhân là có thể khiến hai giới thân thiết hơn sao? Đùa kiểu gì vậy?

Nếu Thiên giới có thể khiến con dân của Ma giới sống ở một nơi tốt như đám tiên nhân nhân tản kia thì đâu cần bọn họ nghĩ hết cách dùng liên hôn để gia cố cái gọi là “Tình hữu nghị” này...

Trong lúc Thảm Ly trầm tư, mây đen đã tụ thành hình trên bầu trời Kinh thành. Thảm Ly nhíu mày, nàng sợ truy binh của Ma giới làm tổn hại Hành Vân, nhưng lại thấy mình nghĩ quá nhiều, nàng không ở bên cạnh Hành Vân, ai mà biết quan hệ của nàng và Hành Vân chứ. Vừa rồi nàng dùng pháp lực ở đây để triệu tập tiên nhân trong núi, truy binh nhất định có thể pháp giác ra sức mạnh của nàng, một lát nữa chắc sẽ đuổi đến hướng này, chờ họ rời khỏi Kinh thành thì Thảm Ly không cần kiêng dè gì nữa.

Lúc này thấy Hồ Lộc kia cũng là một tiểu tiên thật thà, để hắn đi cứu Hành Vân cũng không lo hắn giờ trò...

Nàng phải triệt để từ bỏ Hành vân, tiếp tục đào hôn.

Nhưng theo thời gian trôi đi, Thẩm Ly dần dần cảm thấy có gì đó không đúng, đám mây đen truy binh ẩn náu vẫn luôn đứng ở bầu trời trong Kinh thành, không bay về hướng của nàng, binh lính của Ma giới không thể nào không phát giác ra sức mạnh vừa rồi của nàng, tại sao...

Thẩm Ly đang suy nghĩ bỗng mặt đất rung chuyển, một người vạm vỡ có sừng hươu trên đầu từ dưới đất chui lên, y phục vốn ít ỏi trên người hắn đã trở nên rách nát, nước mắt nước mũi đua nhau rơi xuống, hắn quay lại nhìn thấy Thẩm Ly bèn ôm đầu khóc nói: “Đừng giết ta, đừng giết mọi người, không phải ta không cứu hắn đâu, ta liệu mình muốn cứu hắn rồi, nhưng bị người ta cản lại, đám người hắc y đó ai cũng hung dữ, huhu, bọn họ còn đánh ta nữa.”

Thẩm Ly nghe vậy khẽ biến sắc: “Nói rõ xem!”

Hồ Lộc ngồi bệt dưới đất lau nước mắt sụt sùi nói: “Ta đi rồi, tìm được người tên Hành Vân đó rồi, hắn tốt lắm, biết ta muốn cứu hắn, hắn còn cười với ta nói đa tạ nữa, ta thật sự muốn cứu hắn, nhưng đột nhiên có một người mặc giáp đen tiến vào, vốn không có chuyện gì, kết quả một tên khác mặc y phục màu đỏ vừa vào là cười híp mắt hỏi ta, hắn hỏi một Địa tiên như ta tại sao lại ở trong thành cứu người, ta bèn thật thà trả lời, kết quả... kết quả họ không cho ta cứu người, còn đánh ta nữa, huhu, còn nói ta chuyển lời bảo cô quay lại, nếu không sẽ giết Hành Vân đó...”

Thẩm Ly nghiên rằng lòng thầm đoán ra được người lần này Ma quân phái đến bắt nàng là ai, tướng sĩ giáp đen và nam nhân áo bào đỏ, ngoài tả hữu bên cạnh Ma quân là Thanh Nhan và Xích Dung thì còn ai nữa. Ngay cả vương bài cũng đem ra, xem ra lần này Ma quân thật sự nổi trận lôi đình rồi.

Thẩm Ly đang vô cùng do dự, có hai người này, cho dù lúc người nàng không hề thương tổn cũng chưa chắc có thể bảo đảm trốn thoát dưới tay họ, huống hồ nàng bây giờ còn chưa hoàn toàn hồi phục, mà Hành Vân...

“Người đó, Hành Vân đó hắn sao rồi?”

Hồ Lộc lại chùi nước mũi: “Sắp chết rồi đó, ta đã bắt mạch cho hấn rồi, thân thể hấn vốn yếu đuối, nội tức hỗn loạn, chắc là do mấy ngày nay mệt nhọc quá độ mà ra, độc của yêu linh hóa oán đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, không có ai cứu hấn sẽ chết nhanh thôi.”

Thẩm Ly nhìn Kinh thành ở xa xa, cánh tay đưa lên, Hồng anh thương bay về lòng bàn tay nàng, năm ngón tay dùng lực nắm chặt trường thương, Thẩm Ly nhảy vào không trung, thân hình chỉ còn là một ngọn gió. Chờ sau khi nàng biến mất chúng tiên bèn xì xầm thảo luận:

“Người này rớt cuộc từ đâu đến vậy, toàn thân đầy sát khí thật đáng sợ.”

“Vừa nhìn đã biết là người của Ma giới rồi! Vừa bá đạo vừa ngang ngược... Hồ Lộc, ngươi có bị thương không?”

“Hả, ờ, không sao!” Hồ Lộc tiếp tục chùi nước mắt, bỗng nhiên có người chỉ sau khuỷu tay hấn nói: “Í, đây là cái gì vậy?”

“Cái gì?” Hồ Lộc gắng sức quay đầu nhìn, nhưng cơ thịt trên người hấn quá nhiều, chữ đó vừa hay giấu ở góc chết của khuỷu tay nên hấn không thể nhìn thấy được, một tiên nhân khác sáp lại gần xem thử rồi kì quái nói: “Đi? Ai dùng máu viết chữ “Đi” ở đây vậy?”

Hồ Lộc gãi gãi đầu: “A... Là người tên Hành Vân đó viết...” Hấn muốn bảo nữ nhân kia đi đi, nhưng hình như nàng không nhìn thấy.

Trong căn phòng nhỏ của Duệ vương phủ.

Hành Vân im lặng nằm trên giường, mặc cho nam nhân xích bào hiếu kì xem xét hấn, hấn cũng không giận, chỉ mỉm cười nhìn lại. Xích Dung quan sát một lúc rồi khen: “Thật là một phàm nhân trần định, không lo lắng cho hoàn cảnh của mình sao? Bộ dạng ngươi xem ra là sắp chết rồi đây.”

“Lo lắng thì ta có thể sống lâu hơn một chút à?” Hành Vân cười nói, “Nếu vậy thì ta sẽ lo lắng một chút.”

Xích Dương bị hấn chọc cười: “Không hổ là nam nhân mà Bích Thương vương ưng ý, thú vị đó.” Hấn quay đầu ra cửa vẫy vẫy tay, “Này, Thanh Nhan, người cũng đến trò chuyện với hấn đi. Nam nhân Thẩm nha đầu ưng ý đó, hiểm thấy chưa!”

Nam nhân giữ ngoài cửa lạnh lùng quay đầu nhìn hắt: “Nếu thật là vậy thì người cứ trêu chọc hắt nữa đi, coi chừng sau này bị ghi hận báo thù đấy!”

“Ô, đúng nhỉ!” Ngón tay của Xích Dung sắp chạm đến Hành Vân, nghe vậy liền thu lại, ngoan ngoãn đứng một bên, “Ta cũng không muốn dây vào kẻ phiền phức khó chịu kia đâu!”

Hành Vân không nói lời nào mà nhìn Xích Dung mỉm cười.

Bỗng nhiên không khí chuyển động, tóc của Thanh Nhan đứng ở cửa khẽ bị dựng lên, sắc mặt hắt nghiêm túc nhìn vào không trung. Ánh mắt Xích Dung lóe lên một tia tinh quang, cao giọng nói: “Ma quân có lệnh, nếu Bích Thương vương Thẩm Ly còn không chịu hồi cung thì chặt tay chặt chân, phế hết gân cốt trời về thành thân... Ta xưa nay mềm lòng, không xuống tay với người quen được, bởi vậy chỉ đành giết nam nhân này...”

Lời chưa dứt bỗng trên nóc nhà truyền đến tiếng nứt giòn giã, lúc tiếng động truyền đến tai thì Hồng anh thương cũng cắm bên chân Xích Dung, sát khí lan tỏa ép hắt không thể không lùi về sau một bước, tiếp đó một tiếng động to hơn nữa truyền đến, ngói trên mái nhà rơi xuống, một nữ nhân tóc cột cao áo thụng từ trên trời giáng xuống, tay không đánh với Xích Dung vài chiêu, ép hắt lui ra cửa đứng cùng Thanh Nhan. Còn Thẩm Ly thì lắc mình, đứng vững trước giường Hành Vân, rút Ngân thương ra, ánh mắt đáng sợ.

“Bỏn vương ở đây, ai dám hỗn xược!”

◊ Chương 16 ◊

Mây đen biến đổi, không thấy chớp giạt chỉ nghe sấm vang, bá tánh trong Kinh thành thấy dị tượng đều hoảng sợ bất an.

Duệ vương phủ, trong một căn phòng nhỏ ngập tràn sát khí. Trên gương mặt Xích Dung vẫn mang theo ý cười, nhưng chiếc quạt trong tay đã được xòe ra. Thanh Nhan cũng rút kiếm khỏi vỏ, không khí trong phòng biến đổi. Đôi bên đều biết, tình này cảnh này, đôi phương sẽ không vì quen biết mà hạ thủ lưu tình. Nếu đã chiến thì sẽ là ác đấu.

“Vương gia!” Xích Dung phe phẩy chiếc quạt trong tay cười nói, “Chuyến này cô đi đã mang đến cho Ma quân không ít phiền phức. Ma quân đã nổi trận lôi đình, bây giờ bốn phía đều là truy binh...” Xích Dung nhìn Hành Vân say lưng nàng, “Có lẽ Vương gia có thể tự giữ mình, nhưng tuyệt đối không bảo vệ được hấn. Mong Vương gia có thể xem xét tình thế, đừng quyết làm theo ý mình nữa.”

Thẩm Ly mặc kệ hấn, chỉ khẽ nghiêng người, liếc mắt nhìn Hành Vân sau lưng: “Còn sống không?”

“Còn sống!” Hành Vân lắc đầu cười thấp: “Nhưng chắc sắp chết rồi!”

“Không chết nổi đâu!” Tay phải Thẩm Ly giữ thương, ngân thương vạch qua, tay trái nắm lấy mũi thương dùng lực, mũi thương bén nhọn cắt đứt lòng bàn tay, ngân thương uống máu lập tức bùng sáng.

Thanh Nhan nhíu mày, muốn tiến lên bắt lấy Thẩm Ly, nhưng thấy tay trái Thẩm Ly vung lên, máu nhỏ về phía trước ba bước, Thanh Nhan đập lên vết máu liền cảm thấy toàn thân như có một ngọn lửa bỏng rất thiêu đốt, hấn dùng pháp lực ép khí nóng tản đi, nhưng không ngờ cơn nóng lại luôn lách giống như có ý thức, thậm chí đập vào đôi mắt hấn, Thanh Nhan muốn bảo vệ mắt nên không thể không lui lại.

Ngân thương trong tay Thẩm Ly xoay chuyển, cắm thẳng xuống mặt đất, vết máu từ mũi thương chảy xuống thân thương thấm vào lòng đất. Kim

quang lóe lên, ngăn cách thành một cự ly chừng hai thước quanh người Thẩm Ly, hình thành một màn sáng, bao bọc cả Hành Vân bên trong. Thẩm Ly tiện tay xé một mảnh vải từ vạt áo băng tay trái lại, sau đó quay đầu nhìn Hành Vân: “Có ta ở đây, chàng không chết nổi đâu!”

Hành Vân ngẩn ra nhìn nàng, màn sáng sau lưng nàng lấp lánh, nhưng lúc này hào quang rực rỡ đến đâu đi nữa cũng không chói lọi bằng Thẩm Ly, khí thế của nàng đủ để giữ chặt tầm mắt của hắn, khiến hắn gần như quên đi bản thân...

Cánh tay Thẩm Ly vòng qua nách hắn, nửa công nửa diu hắn sau lưng, thân thể tiếp xúc, nhiệt độ trên người nàng truyền đến, theo dòng máu làm ấm cả lục phủ ngũ tạng. Khóe môi Hành Vân hiếm khi không còn độ cong, trong đôi mắt sụp xuống không biết ẩn giấu cảm xúc gì, tối đen một mảng.

“Vương gia!” Thanh Nhan nghiêm túc nói, “Huyết tể thuật tổn thương nguyên thần, hôn kỳ sắp đến, mong Vương gia trân trọng thân thể.”

Thẩm Ly cười lạnh: “Chẳng phải là chặt chân chặt tay cũng trói ta về thành thân sao, chỉ là tổn thương chút nguyên thần thôi mà, có gì phải sợ.” Nàng đảo mắt, tuy không nhìn thấy nhưng có thể thăm dò được vị trí của truy binh bên ngoài, nàng muốn tìm một chỗ ít người để cố phá vòng vây tìm một con đường sống.

Chỉ mới đảo mắt vậy thôi mà Thanh Nhan và Xích Dung đã biết trong lòng nàng muốn gì, hai người nhìn nhau, lòng biết không thể nào kéo dài nữa, lập tức nắm chặt vũ khí trong tay, hai đạo ánh sáng sắc bén đập vào màn sáng của Thẩm Ly, hai người theo khe hở của pháp lực vạch ra mà phi thân về phía trước.

Pháp lực va chạm, kích động không khí bốn phía, sau một tiếng nổ lớn, căn phòng hóa thành tro bụi. Trước khi bụi rơi xuống hết, trong mây đen trên trời, vô số ánh sáng bắn xuống như những mũi tên, đó là pháp lực của truy binh trên mây ngưng tụ thành tên.

Trong làn mưa tên, hai thân ảnh một đen một đỏ nhảy ra từ trong đám bụi.

Thanh Nhan quỳ một gối nhưng vẫn không gượng lại được, hắn dùng tay chống xuống đất, trượt đi một đoạn xa mới ổn định thân hình, “cách” một tiếng, khải giáp trên vai xuất hiện một vết nứt, còn Xích Dung cũng hóa

chương thành trảo, vồ vào cây cột trên hành lang, nhưng sức mạnh hướng về phía sau vẫn đẩy hấn đụng ngã mấy cây cột, hành lang mất đi sự chống đỡ bèn đổ sụp, bụi bay tứ tung, thân ảnh màu đỏ một tay hất tung cột kèo bằng gỗ vừa sụp xuống, nhẹ nhàng chúi đi vết máu nhàn nhạt bị vạch trên mặt, cười nói: “Đây là lần đầu tiên động thủ với Vương gia. Sức mạnh của Vương gia thật kinh người!”

Kim quang lóe lên trong bụi đất, dường như không chống đỡ nổi nữa, nhưng chỉ trong một khắc sau hào quang lại càng sáng hơn, Thẩm Ly đứng bên trong, khoe môi đã có vết máu. Hành Vân một tay vịn vào vai nàng cố gắng đứng vững, không bị thương nhưng độc đã vào tâm mạch nên không thể đứng thẳng được nữa. Hấn nhẹ giọng nói bên tai Thẩm Ly: “Hà tất...”

Hơi thở phả ra từ bờ môi lay động lọn tóc bên tai Thẩm Ly, Thẩm Ly chúi máu nơi khoe miệng: “Đừng ồn!” Nàng nói, “Ta sẽ để chàng được sống tiếp.” Giọng nàng hơi khàn do đã bị thương.

Hành Vân bỗng bật cười: “Thẩm Ly, sống chết có số, cô không quyết định được, ta cũng không quyết định được.” Hấn thở dài, “Cô...”

Không có thời gian cho hấn nói hết, ở bên kia thanh kiếm trong tay Thanh Nhan lại tấn công, ánh mắt Thẩm Ly trầm lại, một tay giữ eo Hành Vân, chuyển động ngân thương, hét lên một tiếng, pháp lực hóa thành vũ khí sắc bén đánh thẳng về phía Thanh Nhan, Thanh Nhan thấy chiêu số công kích chính diện như vậy bèn hừ một tiếng, lắc người tránh đi, nhưng không ngờ vũ khí sắc bén bỗng chuyển hướng, đánh về phía chân trời.

Thanh Nhan thềm nói không hay, muốn quay người ngăn cản thì đã muộn, kim quang đập thẳng vào trong mây đen, tướng sĩ trong mây bị giết trở tay không kịp, chỉ đành hoảng loạn tản đi, lộ ra một con đường sống.

Thẩm Ly nhảy lên xông thẳng về hướng đó, Thanh Nhan cười lạnh: “Vương gia cũng quá xem thường chúng ta rồi đó!” Nói xong thân hình biến mất, đến khi xuất hiện lại thì đã chắn trước mặt Thẩm Ly, “Mang theo gánh nặng mà vẫn muốn nhanh hơn ta sao?” Trường kiếm trong tay Thanh Nhan vung lên, kiếm khí mạnh mẽ đập cho màn sáng của Thẩm Ly hơi lồm vào trong, Thẩm Ly hành động bất tiện, nàng nghiêng răng lui về phía sau mấy trượng.

Hành Vân thấy vậy khẽ buông cánh tay đang giữ lấy vai Thảm Ly ra, thân hình hấn vừa rơi xuống đã cảm giác bị tay Thảm Ly siết chặt, nàng nổi giận: “Đừng thêm loạn!”

Hành Vân bất lực thở dài: “Không phải ta thêm loạn, nhưng thật sự là... đau bụng quá!”

Thảm Ly sức lực mạnh mẽ, một tay giữ lấy eo hấn cũng không sao, nhưng không ngờ phàm thể nhục thai của Hành Vân lại bị nàng siết chặt đến đau. Nhưng bây giờ đang ở trong không trung, Thảm Ly lại không thể đặt hấn xuống, nàng chỉ đành nghiến răng hét nhỏ: “Cố nhịn cho ta!” Ngân thương trong tay nàng tiếp tục múa, ánh sáng sắc bén như xé rách không trung.

Xích Dung cao giọng hét lên: “Giữ ở phía Tây, đó là hướng Địa tiên kia rời khỏi! Cô ấy vẫn muốn đi về hướng đó!”

Thảm Ly đương nhiên là muốn đi về hướng đó, vì người có thể cứu Hành Vân đang ở hướng đó.

Mây đen nhanh chóng tập kết ở phía Tây, Thảm Ly không tránh không né, toàn thân kim quang rực rỡ: “Ai cản đường ta đều phải chết!” Ngân thương sát khí bùng bùng, chuẩn bị nhuộm máu tướng sĩ của Ma giới. Bỗng nhiên, dường như trong mây đen chui ra một sức mạnh quái lạ, đẩy Thảm Ly văng ra vài trượng.

Kim quang toàn thân nàng như bị thứ gì đây bắt lấy, khiến nàng không động đậy được.

Trán Thảm Ly mồ hôi như mưa: “Sức mạnh này là...” Nàng chưa dứt lời thì kim quang vỡ vụn, một sức mạnh vô hình đánh mạnh vào mặt nàng khiến nàng rơi xuống đất trong Duệ vương phủ, tạo thành một cái hố to sâu thẳm trên nền đá, sau khi bụi rơi xuống hết lại thấy Hành Vân đè trên người Thảm Ly, hấn không hề có chút thương tổn mà chỉ bị ngất đi, còn Thảm Ly bị ngã vỡ đầu chảy máu, hôn mê nằm trên đất một lúc lâu mới từ từ hồi thần.

Lúc này, Thanh Nhan và Xích Dung đã đứng bên hố, còn có một người đứng chắn ánh sáng mặt trời, hắc bào dát vàng to rộng của người đó tung bay trong gió, hai lọn tóc vàng sau lưng bay ra trước mặt: “Ra tay với cả đồng bào, đúng là ngày càng to gan!”

Giọng người đó vẫn trầm ôn như xưa, mang theo uy nghiêm khiến người ta kinh tâm động phách, khiến Thanh Nhan và Xích Dung cúi đầu quỳ dưới đất: “Ma quân bớt giận!”

Ma quân cũng đích thân đến rồi sao...

Thẩm Ly cảm thấy hơi thở của nam nhân trên người mình ngày càng yếu đi, thân thể hần cũng không ấm áp như thường ngày, Thẩm Ly thấy lòng chột lạnh, nảy sinh một cảm giác bất lực không biết phải làm sao, cuối cùng vẫn đầu không lại ông trời...

“Ra đây!” Ma quân lạnh giọng ra lệnh.

Thẩm Ly chùi máu trên khóe môi, ôm Hành Vân nhảy ra khỏi hố, đặt Hành Vân một bên, nằng bắt mạch cho hần, hơi yếu, nhưng vẫn còn sống.

“Có biết sai chưa?” Sau mặt nạ màu bạc của Ma quân truyền đến một giọng nói trầm trầm.

Thẩm Ly chăm chú nhìn Hành Vân: “Không biết!” Nàng nói, “Không lấy người không yêu, Thẩm Ly không biết sai chỗ nào. Không nhận hôn nhân cưỡng ép, Thẩm Ly không biết sai chỗ nào. Không muốn Ma giới bị Thiên giới không chế, Thẩm Ly không biết sai chỗ nào.” Ánh mắt nàng khẽ lạnh hơn, nhìn vào đôi mắt sau mặt nạ màu bạc của Ma quân nói, “Ma giới thần phục đã Thiên giới hơn ngàn năm nay, đám tiên nhân nhàn tản kia cả ngày rong chơi, sống thoải mái vui sướng trên Thiên giới, còn Ma giới chúng ta lại sống ở khe nứt bên cạnh Khu Thiên Uyên, quanh năm bị chương khí xâm nhập, không mọc nổi một ngọn cỏ, con dân của Ma giới chúng ta lại càng sống khổ không kể xiết, thân là quý tộc Vương thất, sao chúng ta lại phải giúp lũ phé vật của Thiên giới kia trông coi yêu thú bị trấn áp trong Khu Thiên Uyên?”

Thẩm Ly cười lạnh: “Con xem thường Thiên giới của họ, không lấy, không biết sai chỗ nào!”

Lời này khiến Thanh Nhan và Xích Dung bên cạnh đều im lặng, Ma quân cũng im lặng một lúc rồi nói: “Không sai, nhưng trong việc này con đã kháng lại Vương mệnh.” Ma quân phát tay, “Giải nó đi, trở về chịu phạt.”

Thanh Nhan đứng dậy, muốn bước lên kéo cánh tay của Thẩm Ly thì bị nàng hét lại: “Bỏn vương biết đi!” Nàng im lặng nhìn Hành Vân, có lẽ ánh mắt quá nóng bỏng khiến Hành Vân mơ mơ hồ hồ mở mắt thấy Thẩm Ly nhìn hấn như vậy, Hành Vân cong đôi môi trắng bệch, cười nhẹ như thường ngày: “Thẩm Ly, trông bộ dạng cô sao giống như muốn khinh bạc ta vậy!?”

“Ừ!” Thẩm Ly đáp một tiếng, “Coi như ta đang khinh bạc chàng đi.” Nàng phủ người cúi đầu xuống, đặt một cái hôn nặng nề lên môi Hành Vân trước mắt chúng nhân, dây buộc tóc màu vàng của Thẩm Ly đã đứt, tóc tán loạn xõa xuống, phủ trên má Hành Vân, cảm giác hơi lạnh và độ nóng bỏng trên môi va đập vào nhau trong thân thể khiến hấn nảy sinh một cảm xúc kỳ lạ, khiến hấn bất giác thất thần. Thẩm Ly không biết hôn, bởi vậy chỉ có thể chà mạnh lên môi Hành Vân, mạnh đến mức khiến hấn thấy đau đớn.

Vào lúc này, tay của nàng cũng phủ lên vai Hành Vân, ngón trở dưng trên mảng da thịt bị bỏng của hấn. Đầu ngón tay lóe lên ánh sáng, một hạt châu dần dần thành hình dưới ngón tay nàng, chậm chậm hòa vào trong máu thịt của Hành Vân, lấp đầy mảng da thịt bị thối rữa của hấn.

“Ta đã nói chàng sẽ tiếp tục sống.” Thẩm Ly rời khỏi môi hấn, khàn giọng nói: “Tuy ngày sau có thể sẽ không dễ chịu. Nhưng chàng nhất định có thể sống tiếp. Bình bình an an.”

Nàng không biết y thuật, không trị được độc trong cơ thể Hành Vân, bởi vậy chỉ đành dùng pháp lực của mình hóa thành máu thịt của hấn, để pháp lực của mình tranh đấu, áp chế độc trong người hấn, khiến chất độc đó không thể nào xâm nhập vào tâm mạch Hành Vân, nhưng như vậy sẽ khó tránh khiến Hành Vân đau đớn.

Nàng chỉnh sửa y phục Hành Vân, trước khi đi còn vỗ vai hấn: “Ta nói ta ung chàng là thật. Chỉ là ta bị bức hôn, không thể nào ở bên chàng. Bảo trọng!”

Thẩm Ly không hề do dự mà đứng dậy rời đi, bóng người biến mất cùng ba người kia. Sau khi bọn họ đi không lâu, đám mây đen dưng trên bầu trời Kinh thành cũng biến mất không còn tăm tích.

Hành Vân ngơ ngẩn nằm dưới đất, khí tức chuyển động trong thân thể khiến hấn vô cùng khó chịu, nhưng tinh thần đã khá hơn trước rất nhiều. Độ ấm trên môi dường như vẫn còn, khiến hấn bất giác nhìn lên trời, sờ khoe

môi, một hồi sau mới bật cười lẩm bẩm: “Nói cứ như là... cô muốn ở bên ta thì chắc chắn ta sẽ đồng ý vậy!”

Trong không trung còn vương lại một sợi tóc dài rơi trên mặt hắn, Hành Vân bóp chặt nó trong tay, bỗng nhiên, không biết vì sao hắn lại cảm thấy mình không cười nổi.

Không thể... ở bên hắn sao...

Mây khói lướt qua người.

“Một phàm nhân thôi, sau khi vào luân hồi thì kiếp trước chẳng qua chỉ là chuyện của mấy chục năm.” Ma quân đập trên mây lạnh giọng nói, “Hà tất vì hắn mà lãng phí năm trăm năm tu vi để làm giảm pháp lực.”

Nghe vậy, Xích Dung và Thanh Nhan đều kinh ngạc nhìn Thảm Ly, năm trăm năm tu vi đối với người thường xuyên liếm máu trên lưỡi đao như họ thì quan trọng biết nhường nào, vậy mà Bích Thương vương lại... đem cho một phàm nhân?

Tay Thảm Ly bị xích Huyền thiết trói lại, mái tóc xõa tán loạn khiến nàng trông vô cùng chật vật, nhưng ánh mắt không hề có chút thất vọng, nàng chỉ nhìn về phương xa: “Con thích!”

Gương mặt dưới mặt nạ của Ma quân dường như đang cười lạnh: “Lẽ nào con sợ ta phái người đi giết hắn, diệt cỏ tận gốc?” Giọng điệu Ma quân khẽ lạnh hơn: “Cần gì ta ra tay, chẳng qua chỉ một vài năm nữa thôi, phàm nhân này sẽ quên con đi, cưới vợ sinh con, sống một cuộc đời chẳng hề liên quan gì đến con hết. Tâm ý của con chẳng qua cũng chỉ trôi theo dòng nước mà thôi.”

Thảm Ly im lặng, trong lòng nàng lại nghĩ, nếu thật sự như vậy cũng tốt.

Nàng hồi tưởng lại tiểu viện trong ký ức, gió nhẹ quét qua giàn nho phát ra tiếng kêu sột soạt, thật là yên bình, người như Hành Vân nên sống mãi một cuộc đời như vậy, nhưng một mình dù sao cũng quá đơn, có thể tìm một người khác đến bầu bạn với hắn đương nhiên là tốt hơn. Mặc dù... người đó không phải là nàng.

Thảm Ly bỗng nhớ lúc mới tỉnh lại trong tiểu viện, lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy Hành Vân, ánh nắng nghiêng nghiêng, gió mơn man, hắn

đang nằm trên chiếc ghế lắt nhắt mắt nghỉ ngơi.

Mong quãng đời còn lại của hấn luôn có thể bình yên như vậy.

Thẩm Ly hít một hơi thật sâu, nhìn mây trôi ở phía xa xa, sao bỗng dung lòng nàng lại hơi hơi hiểu được cảm nhận của Tiểu Hà rồi nhỉ. Có những chuyện không phải đáng hay không, mà là có bằng lòng hay không.

◉ Chương 17 ◉

Cánh cửa bị băng phong chậm chậm mở, khí lạnh từ trong điện ào ra, trong đại điện cao mười trượng có bốn cột băng đứng ở bốn góc, còn ở trung tâm là một quả cầu băng trong suốt cực lớn bồng bềnh trong không trung.

Một nữ nhân áo thụng bó eo đang cuộn người bị nhốt bên trong quả cầu, tóc nàng xõa ra, hai mắt nhắm nghiền, dường như đang ngủ say. Nhưng lúc đôi ủng cao của người đến bước vào trong điện, đôi mắt đang nhắm lập tức mở ra, ánh mắt sắc bén nhìn người đến.

“Vương gia!” Hắc y sứ giả quỳ một gối, khấu đầu hành lễ, “Thuộc hạ phụng mệnh đến đây giải trừ lệnh cấm túc cho Vương gia.” Nói xong hắn lấy trong ngực ra một bình sứ, mở nắp đổ rượu máu trong bình xuống đất. Lúc này cột băng bốn phía phát ra ánh hào quang, quả cầu ở trung tâm từ từ tan chảy, khi quả cầu tan chảy chỉ còn bằng một nửa người, hào quang trong điện vụt tắt, quả cầu dường như trong phút chốc mất đi lực chống đỡ, nặng nề rơi xuống đất, làm tung tóe băng tuyết không biết đã tích lũy bao nhiêu năm trên mặt đất.

Bị đóng băng quá lâu, tứ chi Thẩm Ly vẫn còn cương cứng, nàng khó khăn đẩy những mảnh vụn của quả cầu còn trên người xuống, hất tay của hắc y sứ giả bước đến dìu, tự mình từ từ đứng dậy: “Đóng băng ta trong Tuyết Tế điện mà gọi là cấm túc sao?”

Tuyết Tế điện là cấm địa của Ma giới, cũng giống như Khư Thiên Uyên mà Ma tộc trấn thủ, là nơi để trấn áp các yêu vật vô cùng lợi hại, điểm khác với Khư Thiên Uyên là sức mạnh của phong ấn trong Tuyết Tế điện tuy mạnh hơn Khư Thiên Uyên rất nhiều, nhưng chỉ có thể phong ấn được một yêu vật. Mà ngàn năm trở lại đây, yêu vật lợi hại của Ma giới nếu không phải bị phong trong Khư Thiên Uyên thì bị giết hết. Vậy nên Tuyết Tế điện vẫn luôn bị bỏ trống.

Lúc trước Thẩm Ly có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình sẽ bị phong ấn ở đây, càng không ngờ là tờ hôn thư của Thiên giới lại tạo cho Ma quân áp lực lớn đến vậy, khiến Ma quân lo lắng nàng sẽ lại đào hôn lần nữa. Thẩm Ly lắc lắc cổ tay, đập lên những mảnh băng vụn bước ra cửa lớn, nửa bất mãn nửa mỉa mai nói: “Đội ngênh thân của Thiên giới đến rồi sao? Cuối cùng cũng chịu thả ta ra rồi.”

Hắc y sứ giả theo phía sau cung kính trả lời: “Vương gia nóng lòng rồi, hôn sự còn phải chuẩn bị một tháng nữa kia.”

Thẩm Ly ngẩn ra, quay đầu hỏi hắc y sứ giả: “Ta bị giam bao lâu rồi?” Nàng còn nhớ hôm bị bắt về Ma giới, Ma quân hạ lệnh giam nàng trong Tuyệt Tế điện, nhưng không ai cho nàng biết nàng sẽ bị giam bao lâu, nàng ở trong quả cầu băng không biết ngày tháng, một ngày hay một năm đối với nàng không hề khác biệt.

Sứ giả trả lời: “Ma quân nhân từ, chỉ cấm túc Vương gia một tháng!”

Một tháng... Đã ba mươi ngày rồi.

Bước ra khỏi Tuyệt Tế điện, cánh cửa đá cực lớn sau lưng nàng sập xuống, Thẩm Ly ngẩng đầu lên nhìn, có một nam nhân hắc y đang đứng yên lặng cách đó không xa, thấy nàng ra, hắc y cúi đầu hành lễ, Thẩm Ly không ngờ Mặc Phương lại đến, trong lúc còn ngẩn người thì Mặc Phương đã nói với hắc y sứ giả: “Ta đưa Vương thượng về là được rồi.”

“Nếu vậy thuộc hạ sẽ về phục mệnh.”

Chờ hắc y sứ giả biến mất, Mặc Phương bèn rũ vạt áo, một gói quỳ dưới đất: “Mặc Phương không thể giúp Vương thượng trốn thoát, xin Vương thượng trách phạt.”

Thẩm Ly chững lại, tiếp đó cười vỗ vai Mặc Phương: “Được rồi, đứng dậy đi. Ta biết nhất định ngươi đã dùng hết toàn lực, ngươi đã giúp ta tranh thủ được thời gian nửa ngày đó rồi, nếu ta muốn trốn thì đã đủ... Chỉ là lúc đó không thể trốn được thôi. Sai đều do ta, là ta đã phụ nỗ lực của ngươi.”

“Vương thượng...”

“Đi thôi, về phủ.” Thẩm Ly vươn vai, “Cũng lâu rồi ta chưa về nhà ngủ một giấc.”

“Vương thượng, Mặc Phương còn có một lời.” Hấn im lặng hồi lâu, cuối cùng nói, “Phàm nhân đó, hấn đã qua đời ở Hạ giới rồi!”

“Ừ! ” Thảm Ly đáp một tiếng, “Ta đoán được rồi!”

Một ngày trên trời bằng một năm ở Nhân gian, ba mươi năm trôi đi, Hành Vân chẳng qua chỉ là người trần mắt thịt, bây giờ thọ tận người đi cũng đúng thôi. Hơn nữa nếu không phải là Hành Vân lìa đời, sao Ma quân có thể dễ dàng thả nàng ra được, Quân vương dưỡng dục nàng khôn lớn kia quá rõ tính tình của nàng.

“Về thôi!” Thảm Ly bước vài bước, bỗng quay đầu nhìn Mặc Phương “Lúc hấn qua đời người có nhìn thấy không?”

Mặc Phương gật đầu: “Rất điềm tĩnh an nhiên.”

“Đương nhiên, vì hấn là Hành Vân mà!” Chuyện có tệ hại đến đâu đi nữa, trong mắt hấn đều là thoáng qua. Thảm Ly bỗng khẽ cong môi: “Chắc lúc đó hấn vẫn đang cười.”

Mặc Phương im lặng một khắc, nhớ lại lúc hấn xuống Hạ giới gặp Hành Vân lần cuối, hấn đang nằm trên giường bệnh, tuy già nhưng phong độ vẫn như xưa, hấn nhìn Mặc Phương nói: “À, thuộc hạ của Thảm Ly.” Hấn yếu ớt hư nhược, nói có mấy chữ thôi mà đã thở dốc mấy lần, tiếp đó lại nói: “Gần đây Thảm Ly có khỏe không?”

Lúc đó Mặc Phương không trả lời hấn, Hành Vân cũng không tiếp tục truy hỏi, chỉ nhìn hấn cười cười, rồi lại nhắm mắt nghỉ ngơi. Đích thực là một người điềm nhiên, nhưng người như vậy mà vẫn luôn nhớ đến Vương thượng, giấu Vương thượng trong lòng hơn ba mươi năm. Mặc Phương không muốn cho Thảm Ly biết chuyện này mà chỉ hỏi: “Vương thượng có tìm kiếp sau của hấn không?”

“Không tìm!” Thảm Ly bước lên mây, không quay đầu lại mà nói: “Người ta ung chỉ là Hành Vân, không liên quan đến kiếp trước của hấn, cũng không liên quan đến kiếp sau.”

Bích Thương vương phủ rất gần Hoàng thành, dọc đường Thảm Ly bay về, bên dưới luôn có người của Ma giới ngẩng đầu lên nhìn, nàng đã lấy làm quen rồi, đáp xuống phủ đệ của mình, còn chưa đứng vững thì một

bóng người mập mạp nhào đến phủ phục dưới đất, ôm lấy chân nàng khóc lớn: “Vương gia! Cuối cùng người đã về rồi Vương gia ơi!”

Thẩm Ly ngẩn ra, xoa xoa mi tâm: “Đứng dậy! Chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa. Đầu bếp đâu? Bảo hắn làm cơm đi. Ta đói rồi.”

Cô bé gương mặt mũm mĩm ngẩng đầu, chớp mắt nhìn Thẩm Ly: “Trước đó Mặc Phương tướng quân đã đến thông báo là hôm nay Vương gia hồi phủ, Nhục Nha đã chuẩn bị nước rồi, đầu bếp cũng nấu cơm xong rồi, đang chờ Vương gia về đó.”

Thẩm Ly ngẩn ra, không ngờ Mặc Phương lại suy nghĩ chu đáo như vậy, nàng nhìn về phía sau, Mặc Phương hành lễ với nàng rồi nói: “Vương thượng không còn chuyện gì nữa thì Mặc Phương cáo lui.”

“Ồ... Ừ, được.”

Thẩm Ly theo Nhục Nha bước vào Tẩm thất, nàng không thích nhiều người, bởi vậy người hầu trong phủ giảm thiểu đến mức ít nhất, quét dọn chỉ có Trương tẩu, là một phụ nhân trầm mặc ít nói, ngày thường cũng không thấy bà ấy, bà ấy luôn thích trốn trong bóng tối, âm thầm quét dọn Vương phủ sạch sẽ. Hầu hạ thay y phục cơm nước chỉ có Nhục Nha, một tiểu nha đầu lấm mồm. Còn có một đầu bếp, trung hậu thật thà, ngày thường không ra khỏi bếp. Còn có...

“A, Vương gia! A! Vương gia! Về rồi sao Vương gia!” Con vẹt lớn trong chiếc lồng ở Tẩm điện hét âm lên.

“Suyt Suyt, im miệng!” Thẩm Ly liếc nó, bước đến sau bình phong cởi y phục ngồi vào trong chiếc bồn đầy nước nóng, thoải mái ngửa đầu, đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi mọi lúc thì con vẹt ở bên kia bình phong lại hét lên: “Không trốn được sao Vương gia, lại bị bắt về thành thân sao Vương gia, buồn không Vương gia, Vương gia, Vương gia!”

Thẩm Ly mấp máy môi, tay vung lên, cửa lồng “cạch” một tiếng được mở ra, nàng hóa chưởng thành tráo kéo nhẹ, con vẹt trong lồng đã bị nàng cách không bắt đến. Nàng bóp cánh nó, nhíu mắt nhìn nó: “Xét ra thì ta chưa bao giờ thấy bộ dạng trụi lông của ngươi nhỉ?”

Suyt Suyt lập tức im lặng.

“Đừng mà Vương gia! Á! Đau quá Vương gia! Tha mạng! Vương gia!”

Nhục Nha đang canh ngoài cửa kỳ quái nhìn vào trong: “Hôm nay Vương gia chơi với Suyt Suyt vui quá.” Nàng ta vừa tách khe cửa ra thì một con chim trĩ lông từ trong liều mình chen ra. Nó lắc mông tạo thành một cái hồ trên cát, sau đó chôn mình bên trong, “A...” Nhục Nha kinh ngạc, “Đó là... Suyt Suyt?”

“Mặc kệ nó, không chạy được đâu.” Giọng nói điềm nhiên của Thẩm Ly từ trong phòng truyền ra, “Dù sao bây giờ nó cũng không bay được.” Nghe giọng điệu khê giương cao, bên trong còn có mấy phần đắc ý.

Nhục Nha kinh hãi ngoảnh đầu, cảm thấy Vương gia đi chuyến này nhất định đã bị ngược đãi nhiều lắm... Chứ không thì sao tâm lý... lại biến dạng như vậy chứ.

Lúc ăn cơm, trong phủ có người đến, nói mời Bích Thương vương chiêu nay nhập cung, Thiên giới có sứ giả đưa kiệu đáng đồ cưới đến cho Thẩm Ly chọn. Thẩm Ly đáp lời rồi tiếp tục nhàn nhã ăn cơm, còn Nhục Nha thì sau khi người truyền lệnh đi rồi, vừa quạt cho Thẩm Ly vừa hậm hực nói: “Còn chọn kiệu đáng gì nữa, Phát Dung quân trên Thiên giới kia lẳng nhặng bên ngoài, Vương gia của chúng ta chịu trở về thành thân với hắn đã là may mắn bằng trời rồi, hắn còn dám chạy đến chỗ Thiên đế làm âm ỉ mấy trận, kêu gào không chịu cưới, nói giống như là Vương gia của chúng ta cần hắn vậy.”

Thẩm Ly nghe vậy liếc Nhục Nha: “Phát Dung quân đến chỗ Thiên đế làm âm ỉ mấy trận à?”

Nhục Nha nghiêm túc lấy ngón tay đếm đếm, cuối cùng gãi đầu nói: “Đếm không xuể nữa, trong mấy ngày Vương gia xuống Hạ giới và bị nhốt lại, nghe nói Phát Dung quân trên trời cũng giở nhiều trò lắm.”

“Ồ, vậy thì tâm lý ta cũng được cân bằng rồi.” Ít ra thì có một người khác cũng đang bị hôn sự này giày vò như nàng, chỉ nghĩ thôi đã thấy vui.

“Khốn kiếp!” Chiếc khay gỗ đỏ bị một tay áo rộng hất xuống đất, người hầu lập tức quỳ xuống: “Tiên quân bớt giận!” Nam nhân mình mặc áo bào dát vàng tức giận đá chiếc khay ra xa tức giận nói: “Chẳng phải cô ta đào hôn rồi sao! Còn chọn hỉ bào gì nữa! Đã nói là đừng để ta nhìn thấy những thứ này mà!”

Người hầu quỳ dưới đất nhỏ giọng đáp: “Tháng trước Bích Thương vương đã bị bắt về rồi!”

“Chẳng phải cô ta đánh giỏi lắm ư! Sao nhằm ngay lúc này lại vô dụng vậy!” Phát Dung quân tức giận nghiêng rặng, “Không được, ta vẫn phải đi cầu xin Thiên đế, cưới loại nữ nhân kia về thì tuyệt đối không được!” Nói xong hất rũ áo vội vã đi về phía điện của Thiên quân.

Người hầu đi theo vội bước lên: “Tiên quân, không được đâu! Ngài mà làm ầm lên nữa thì Đế quân sẽ giận đó!”

Phát Dung quân mặc kệ hấn, đi một mạch đến Tả điện của Thiên quân, không kịp cho người thông báo thì hấn đã đẩy cửa vào, quỳ sụp dưới đất khóc lóc nói: “Hoàng gia gia, tôn nhi... tôn nhi có nỗi khổ mà!”

Trong điện im lặng, Phát Dung quân khóc lóc một hồi, không nghe tiếng hét của Thiên đế, trong lòng đang cảm thấy kỳ quái, hấn vừa ngẩng đầu lên thì thấy Thiên đế xanh mặt ngồi ở trên, bên trái còn có một người đang đứng, râu ngọc xanh lười nhác cài mấy lọn tóc trên đầu, toàn thân bạch bào không nhuốm một hạt bụi, người cao dong dỏng, Tiên khí dày đặc quanh thân khiến Phát Dung quân thất thần.

Thiên đế kìm nén cơn giận, trầm giọng nói: “Còn không ra mắt Hành Chi quân đi?”

Phát Dung quân ngẩn ra, cho dù hấn là người phóng đãng không biết danh hiệu các lộ thần tiên ở Thiên giới, nhưng Hành Chi quân thì hấn vẫn biết, thần Thượng cổ, vị thần duy nhất còn sống đến bây giờ.

◊ Chương 18 ◊

Phát Dung quân vội đứng dậy, chùi hết nước mắt nước mũi trên mặt, cúi người bái: “Tham kiến Hành Chỉ quân!”

Hành Chỉ nhàn nhạt cười: “Ừ, một người trẻ tuổi rất có khí khái.”

Thiên đế bất lực thở dài: “Chẳng qua cũng chỉ là thứ không ra gì thôi!” Nói xong Thiên đế nhìn Phát Dung quân nghiêm mặt, “Lại làm sao nữa?”

“Hoàng gia gia...” Phát Dung quân hai mắt đầm lệ, liếc Hành Chỉ một cái, muốn nói nhưng lại thôi, vốn cũng cảm thấy ngại, nhưng lòng lại nghĩ trước sau gì cũng bị mắng, có người ngoài ít ra cũng sẽ không bị mắng quá khó nghe, “Hoàng gia gia, Bích Thương vương của Ma giới kia tôn nhi thật không thể cưới được đâu!” Hắn khóc rống lên, “Tôn nhi có bệnh! Sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hai giới đó!”

“Bốp!” Thiên đế đập bàn đứng dậy, xem bộ dạng thì còn tức giận hơn ngày thường vài phần: “Người thật không coi Trẫm ra gì mà! Cái cố tặc hại như vậy cũng đem ra nói được!” Thiên đế tức giận chỉ vào mặt hắn mắng. “Người có bệnh gì! Bệnh... bệnh như ngày trước...” Thiên đế nghiêng răng, khổ nỗi còn Hành Chỉ ở đó nên không tiện nói thẳng, lửa giận bị đè nén nên càng tức tởm hơn, Thiên đế lấy sách trên bàn ném thẳng vào đầu Phát Dung quân, “Khốn kiếp! Hôn kỳ đã định, lúc đó cho dù chặt gãy chân người cũng phải cưới tôn tức phụ[1] này về cho Trẫm!”

[1] Tôn tức phụ: cháu dâu

“Hoàng gia gia!” Phát Dung quân khóc lớn, “Tha mạng! Bích Thương vương kia cũng đâu có muốn! Người xem, cô ta cũng đã đào hôn rồi đó thôi. Sau này tôn nhi cưới cô ta về, cô ta trút giận lên người con thì tôn nhi làm sao chịu nổi đây!”

“Người!” Thiên đế hận sắt không thành thép[2].

[2] Kỳ vọng nhưng lại thất vọng

“Đế quân!” Thanh âm đăm đăm của Hành Chỉ đột nhiên chen vào, “Việc này...” Thiên đế vội cười nói: “Thời gian trước Hành Chỉ quân hạ giới du ngoạn nên có điều không biết, lúc trước thương nghị chuyện liên hôn giữa Thiên Ma lưỡng giới, hai đũa tiểu bối mà ngài đề nghị... chúng hơi ác cảm với hôn sự này, nhưng mà không sao, nếu đã là đề nghị của Hành Chỉ quân, lại là chuyện đã được chúng tiên gia thảo luận quyết định, đương nhiên không thể phản hồi. Đám tiểu bối còn trẻ tuổi, khó tránh có lúc càn quấy, chứ sau này thành thân rồi, sớm tối kề cận nảy sinh tình ý thì sẽ ổn thôi.”

Trước khi thề độc mình tuyệt đối không bao giờ nảy sinh tình ý với con hổ cái kia, Phát Dung quân vì câu nói trước đó của Thiên đế mà ngây ngốc. Hôn sự này... là do Hành Chỉ quân định sao?

Là do Hành Chỉ quân định?

Hành Chỉ quân này độc cư ở Thiên ngoại thiên bao nhiêu năm đã không thể nào đếm nổi nữa rồi! Hắn vốn không biết được ở Thiên giới này có ai với ai, chứ đừng nói gì đến Ma giới! Rốt cuộc là hắn chọn nhân tuyển kiểu gì đây! Lão nhân gia thỉnh thoảng nổi máu đến Thiên giới nghị sự này đã hủy cả đời của hắn rồi đó!

Nhưng mà chuyện đến nước này hủy cũng hủy rồi, Phát Dung quân thâm nghĩ, chẳng trách hôm nay Thiên đế giận dữ hơn thường ngày, thì ra là sợ hắn làm trái tâm ý của Hành Chỉ quân, chạm vào vẫy ngược của Hành Chỉ quân. Nhưng nếu đã biết hôn sự này do ai định, vậy cứ trực tiếp đến cầu xin kẻ chủ mưu đằng sau vậy.

Hắn lấy can đảm hướng về phía Hành Chỉ quân cúi đầu thật thấp nói: “Được Hành Chỉ quân ban hôn, Phát Dung thật cảm thấy vinh quang vô hạn, nhưng trước đây Phát Dung và Bích Thương vương Thẩm Ly chưa quen biết gì. Nghe nói ngọn ngân thương của Bích Thương vương sát... anh khí bức người... Phát Dung... Phát Dung còn chưa chuẩn bị để cưới một thê tử như vậy...”

“Hỗn xược!” Thiên đế tức giận hét lớn. Phát Dung quân toàn thân run rẩy, vừa quỳ xuống hắn đã nghe một giọng nói nhàn nhạt khác: “Nếu vậy hãy dời lại đi!”

Phát Dung ngẩn ra, ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy Hành Chỉ quân nhàn nhạt cong khóe môi thành một nụ cười cực nhẹ, hắn nói với Thiên đế cũng

đang ngo ngác, “Nếu đôi bên đều có ác cảm như vậy, chi bằng Đế quân hãy đòi hôn sự này lại một thời gian để đôi bên thích ứng một chút, cứ cưỡng ép gán ghép thì Hành Chi e là sau khi thành thân...” Ánh mắt hắn xoay chuyển, rơi trên người Phát Dung quân, độ cong trên khóe môi càng lớn hơn, nhưng bốn chữ hắn thốt ra lại khiến cho Phát Dung quân ớn lạnh cả người, vì hắn nói,

“Sẽ có huyết án.”

Huyết... huyết án sao...

Phát Dung quân dường như cảm nhận được có một nữ nhân cường tráng ấn mình xuống, sau đó lấy thương đâm hắn thủng như cái rồ. Hắn lạnh người, đôi mắt đắm lệ nhìn Thiên đế. Về mặt Thiên đế khó xử: “Hôn kỳ này đã định rồi, đột nhiên đòi lại e là không thỏa đáng.”

Hành Chi cười nói: “Nói ra thì đó cũng là lỗi của ta, lúc đó ta nhìn danh sách còn tưởng Bích Thương vương Thẩm Ly là một nam nhân, còn Phát Dung là một nữ tiên. Hai tên này một nhu một cương rất xứng, không ngờ là ta lại nghĩ lầm. Hành Chi giúp họ xin đòi lại một thời gian, coi như thông cảm cho họ, cũng coi như bù đắp lỗi lầm của mình. Đế quân thấy có được không?”

Hành Chi đã nói vậy, lẽ nào Thiên đế lại không đồng ý, liền vội nhận lời, quay đầu trút giận lên người Phát Dung quân: “Còn ngần ra đó làm gì? Không tạ ơn lui ra đi!”

Phát Dung quân vội hành lễ thoái lui, chờ ra khỏi bậc thang dài trước Tẩm điện, người hầu đi theo hắn bước lên hỏi: “Tiên quân, vẫn ổn chứ?”

Phát Dung quân gãi đầu tự mình lẩm bẩm: “Ổn thì ổn, nhưng mà kỳ lạ là... đã là lỗi lầm sao không hủy luôn hôn sự này cho xong, còn đòi lại làm gì?” Hắn đi được vài bước, “Ồ, vừa rồi có phải là hắn đổi cách khác để mắng tên ta quá ẻo lả không?”

Người hầu kỳ quái: “Tiên quân nói gì?”

Phát Dung quân lắc đầu: “Ha, mặc kệ hắn, dù sao bọn tiên quân lại có thêm vài ngày tiêu diêu, đi thôi, đến Bách Hoa trì thăm Bách Hoa tiên tử.”

“Tiên quân... A, khoan đã, Đế quân biết sẽ lại nổi giận nữa đấy!”

Lúc tin tức từ Thiên giới truyền xuống Ma giới, Thảm Ly đang ở trong Nghị sự điện của Ma cung thương nghị với Ma quân, quân đồn trú ở biên giới gần Khu Thiên Uyên của Ma giới gần đây cảm thấy trong Khu Thiên Uyên có dao động, tuy không phải là động tĩnh gì lớn, nhưng phong ấn của Khu Thiên Uyên bình lặng như dòng nước chết đã hơn ngàn năm nay, lần này đột nhiên có dị thường, khó tránh người ta đề cao cảnh giác.

Chúng tướng thương nghị xong quyết định cho hai vị Tướng quân Mặc Phương và Tử Hạ đến biên giới điều tra, nếu có dị thường thì một người hồi báo, một người ở lại trấn thủ, hiệp trợ quân đồn trú ở đó.

Họp xong, chúng tướng chuẩn bị rời đi thì lúc này chiếu thư của Thiên giới lại ban xuống, nghe người đến tuyên đọc chiếu thư hoãn lại hôn kỳ, mấy vị Tướng quân quyền cao chức trọng của Ma giới đều đen mặt: “Nói dối là dối? Lẽ nào chuyện cưới gả này đều do người của Thiên giới làm chủ sao?”

Thảm Ly ngồi bên cạnh không nói gì. Không khí nhất thời trở nên nặng nề, cuối cùng Ma quân phẩy tay nói: “Thôi được rồi, về hết đi!”

Chúng tướng thở dài lục tục rời đi, trước khi đi Mặc Phương nhìn Thảm Ly, thấy sắc mặt nàng đăm đăm đứng dậy muốn rời khỏi, nhưng bị Ma quân gọi lại: “Ly nhi, ở lại!” Gọi tên thân mật như vậy chắc không phải giữ lại để giáo huấn, không cần cầu xin. Lúc này Mặc Phương mới cup mắt rời bước.

Trong Nghị sự điện rộng lớn chỉ còn hai người là Thảm Ly và Ma quân, sự trầm lặng bị giọng nói trầm thấp sau mặt nạ phá vỡ: “Con người của Phát Dung quân này con thấy thế nào?”

“Phát Dung quân, phù dung quân[3]. Mưa móc rải đều, ai đến cũng không từ.” Giọng điệu Thảm Ly khinh miệt, “Vừa nghe tên đã biết nhất định là một kẻ sống trong vạn hoa, một ngọn cỏ không chừa.”

[3] Phát Dung quân và phù dung quân đọc là Fu rong jun, phù dung quân là phù dung chia đều.

Ma quân khẽ ngẩn ra: “Biết rõ quá nhỉ!”

“Đâu phải con biết rõ.” Giọng điệu Thảm Ly đăm đăm, nhưng do vội vã cướp lời đã bộc lộ sự bất mãn trong lòng nàng, “Thực sự là Phát Dung quân

này danh tiếng quá vang dội. Khiến ngay cả người không biết chuyện bát quái như con cũng nghe danh. Thật là hiếm thấy.”

“Ly nhi đang oán ta tiếp nhận hôn sự này sao?”

Thẩm Ly lắc đầu: “Không dám!”

Nhìn bộ dạng hờn dỗi của nàng, Ma quân ngậm hiểu, tờ chiếu thư vừa rồi tuy Thẩm Ly bề ngoài không nói gì, nhưng lòng tự tôn nhất định đã bị tổn thương, Ma quân im lặng một lúc nói: “Ly nhi có biết hôn sự này là do ai định không?”

“Ngoài đám người nhân rồi vô vị của Thiên đế thì còn ai nữa?”

“Còn có Hành Chỉ quân.” Giọng điệu Ma quân khẽ trầm thêm, “Tôn thần độc cư Thiên ngoại thiên, hôn sự này của con là do hấn ban cho.”

Thẩm Ly cả kinh, Hành Chỉ quân giống như một truyền thuyết lưu truyền trong Tam giới, vị thần duy nhất còn tồn tại từ Thượng cổ đến nay, một mình tạo ra phong ấn của Khư Thiên Uyên, ngàn năm trước nhốt hết yêu thú họa loạn Tam giới vào Khư Thiên Uyên. Sức mạnh to lớn đó đối với người thời nay thì giống như một quái vật vậy. Nhưng đã bao nhiêu năm rồi chưa từng có ai gặp hấn, rốt cuộc hấn có thật hay là hư cấu cũng không ai nghiên cứu chứng minh, nhưng nay Ma quân lại đột nhiên cho nàng biết Hành Chỉ quân đã ban hôn cho nàng?

“Ha, Hành Chỉ quân này đúng là còn nhân rồi vô vị hơn đám người nhà Thiên đế nữa!” Thẩm Ly cười lạnh, “Chắc chắn là hấn không quen biết ai hết, bởi vậy tùy tiện chọn bừa hai cái tên. Vậy mà đám ngu xuẩn kia lại coi lời hấn là thần dụ.” Nàng vừa dứt lời, “Nếu vậy thì chuyện dời hôn kỳ hôm nay chắc cũng là ý hấn rồi chứ gì?”

Vì đám người trên Thiên giới kia tôn trọng Hành Chỉ quân như vậy, nhất định không tùy tiện thay đổi hôn kỳ, nếu muốn đổi thì nhất định là đã thông qua sự đồng ý của Hành Chỉ quân, hoặc là trực tiếp truyền đạt ý của hấn.

Thẩm Ly không ngờ vận mệnh của mình lại bị mấy câu nói của người này tùy tiện sửa đổi, trong lòng không nén được tức giận, đập bàn đứng dậy: “Chẳng qua chỉ là phong ấn mấy con súc sinh trong Khư Thiên Uyên thôi mà đã làm ra vẻ ghê gớm như vậy! Cưới gả tùy hấn, sửa đổi hôn kỳ cũng tùy hấn! Tưởng Thẩm Ly này ăn chay sao!”

“Ly nhi, ngồi xuống!” Giọng điệu Ma quân điềm nhiên, Thẩm Ly tuy trong lòng vẫn không vui nhưng cũng y lời ngồi xuống, chỉ là nắm tay siết chặt mãi không buông, “Hành Chi quân có ơn với Tam giới, ý của hần không chỉ Thiên giới mà Ma giới ta cũng phải tôn kính.”

“Tại sao?” Thẩm Ly bắt mẫn, “Hần vung tay lên là có một Khu Thiên Uyên, bắt Ma tộc phải bảo vệ phong ấn cho hần hơn ngàn năm, còn muốn tiếp tục dùng liên hôn để trói buộc tộc ta.” Nhắc đến chuyện này, Thẩm Ly bắt giác liên tưởng đến chuyện Ma giới bị Thiên giới kìm hãm, lòng càng tức giận, “Tại sao chúng ta phải phục tùng Thiên giới, nghe Thiên giới chỉ thị! Chiến sĩ kiêu dũng của Ma giới nhiều lắm, chịu khuất phục như vậy chỉ bằng giết lên Cửu trùng thiên, cho bọn họ không được yên ổn!”

“Im ngay!” Giọng Ma quân nghiêm lại, Thẩm Ly vốn còn muốn nói, nhưng lòng biết Ma quân đã nổi giận, nàng không muốn vì chuyện này mà tranh cãi với Ma quân, chỉ đành nén giận nghe Ma quân nói. “Con có thể nói đến chiến tranh một cách nhẹ nhàng như vậy, Thẩm Ly, đó là vì con chưa từng trải qua chiến tranh thật sự.”

Thẩm Ly từng ra chiến trường, nhưng đối thủ đều là yêu thú và quái vật, nếu nói là hai quân chém giết thì chi bằng nói là một cuộc đi săn lớn thì đúng hơn. Đối với việc chưa từng trải qua, nàng đích thực không có quyền lên tiếng. Thẩm Ly không cam lòng ngồi đó, ngoảnh đầu mặc kệ Ma quân.

Sau khi im lặng, Ma quân thở dài một tiếng, lòng bàn tay xoa nhẹ lên đầu Thẩm Ly vài cái: “Về đi, ta giữ con ở lại cũng chỉ muốn để con trút giận, đừng giữ trong lòng mà sinh bệnh. Không ngờ lại khiến con càng uất ức hơn.”

Giọng Ma quân dịu lại, cơn giận trong lòng Thẩm Ly cũng không kéo dài được nữa. Khóe miệng khẽ động, hiếm khi giống như lúc nhỏ, uất ức nói: “Sur phụ, con không muốn lấy.”

Ma quân im lặng, rồi lại xoa đầu nàng: “Về đi!”

Thẩm Ly về phủ, lúc đi ngang qua bãi cát trước đại sảnh, nàng tung chân đá một đụn cát nhỏ, Suyt Suyt thân hình trĩu lúi đang ngửa mặt nằm trong đống cát vừa bị đá, Thẩm Ly nhíu mày, nó vội nói: “Không còn mặt mũi gặp ai Vương gia ơi, không có lông xấu quá Vương gia ơi, độc ác quá Vương gia ơi!”

Thẩm Ly nắm chân nó xách lên: “Dơ rồi này! Nói ra thì ta vẫn chưa thấy bộ dạng người tắm trong nước nhỉ?” Suyt Suyt tắt tiếng, Thẩm Ly hét lên, “Nhục Nha, chuẩn bị nước.”

“A! Tha mạng Vương gia ơi! Sẽ ngộp chết đó Vương gia! A! Vương gia! Có phải tâm trạng người không tốt không Vương gia! Đừng trút giận lên Suyt Suyt mà Vương gia! Tốt xấu gì cũng là một mạng đó... cu cu cu...”

“Ta phải xem hết mỗi một dáng vẻ của người!”

Nghe Thẩm Ly bên thùng nước nói vậy, Nhục Nha kinh hãi: “Vương gia nói gì?”

“Kaka, không có gì!”

Vương gia... người bị làm sao vậy...

◊ Chương 19 ◊

Chuyện hôn sự của Phát Dung quân và Bích Thương vương Thẩm Ly bị dòi lại chẳng qua chỉ là một trong vô số chuyện truyền ra từ Vương thất, là trò cười trà dư tửu hậu cho đám người nhàn tản ở Ma giới và Thiên giới, nhưng ngày thứ mười sau khi hôn kỳ bị dòi lại, một bức huyết thư truyền về từ biên giới đã khiến cả triều đình Ma giới chấn kinh, khiến trên dưới Ma giới đều hoang mang...

Phong ấn Khư Thiên Uyên bị thủng, yêu thú trong đó thoát ra ngoài, tuy chỉ có một con Hạt vĩ hồ[1] chưa thành hình, nhưng đã khiến quân trấn thủ biên giới tổn thương nghiêm trọng, Tử Hạ tướng quân được Ma quân phái đi liêu mạng truyền huyết thư về, nhưng đến trước cửa cung thì đã đoạn khí trên lưng ngựa. Mặc Phương tướng quân tử thủ biên giới, không để yêu thú đạp lên một tấc đất nào của Ma giới nữa. Quân tình khẩn cấp không thể kéo dài nữa khấc.

[1] Hồ ly đuôi bò cạp

Sau khi Ma quân nhận được tin tức, vừa hạ lệnh hậu táng Tử Hạ tướng quân, vừa cho người thông báo Thiên giới.

Lúc này Thẩm Ly đang ở trong Nghị sự điện, nghe được tin tức nàng đập bàn tức giận nói: “Tại sao còn phải thông báo cho Thiên giới! Chờ đám phé vật kia thương nghị được kết quả thì tướng sĩ Ma giới ta không biết đã tổn thương bao nhiêu! Ma quân, Thẩm Ly xin lệnh xuất chinh!”

Ma quân im lặng không nói.

Lúc này trong Nghị sự điện còn có ba vị lão tướng trong triều, sau khi họ cân nhắc, người tóc bạc lên tiếng: “Quân thượng, nay trong triều tuy nhiều Tướng quân thiện chiến, nhưng đối phó với yêu vật như vậy thì không ai nhiều kinh nghiệm hơn Tiểu vương gia. Thuộc hạ biết Vương thượng lo Tiểu vương gia đang chờ đến hôn kỳ, nhưng sự tình cấp bách, mong Quân thượng thấu hiểu cho các tướng sĩ đang liêu mình bảo vệ tộc ta.”

Ma quân nhẹ gõ ngón trỏ lên bàn, quay đầu lại: “Thẩm Ly!”

Thẩm Ly lập tức quỳ một gối cúi đầu hành lễ: “Có!”

“Tháng này con không được phép ra khỏi Vương phủ nửa bước.” Thẩm Ly không dám tin ngẩng đầu lên nhìn Ma quân, ba vị lão tướng nhìn nhau nhưng đều im lặng. Thẩm Ly không cam: “Ma quân! Biên giới...”

“Loạn ở biên giới, lệnh cho Thượng Bắc tướng quân đi thăm dò, nếu có thể thì không được chém chết yêu thú, phải kéo dài cho đến khi Thiên giới phái người xuống...”

“Thiên giới Thiên giới! Ma quân thật muốn làm bù nhìn của Thiên giới sao!” Thẩm Ly tức giận, bất chấp lễ tiết đứng dậy đi thẳng ra cửa.

Trong Nghị sự điện im lặng một hồi, bỗng nghe Ma quân hỏi: “Ba vị Tướng quân cho rằng, ta, thật sự đã làm sai rồi ư?”

“Quân thượng đương nhiên có kiêng dè và tính toán của Quân thượng.” Một lão tướng thở dài, “Tiểu vương gia tuổi còn trẻ, không hiểu được dụng tâm của người, nhưng xin Quân thượng yên tâm, rồi sẽ có ngày Tiểu vương gia hiểu được.”

“Phải!” Đôi mắt mệt mỏi sau mặt nạ của Ma quân nhắm lại, “Rồi sẽ có ngày nó biết.”

Quan tài của Tử Hạ tướng quân còn chưa đóng lại, lúc Thẩm Ly đến thấy mặt hấn đầy ban xanh, ngón tay thâm đen. Y quan nói đây là do đuôi độc của Hạt vĩ hồ đâm, với công lực của Tử Hạ tướng quân vốn không đến nỗi chí mạng, nhưng vì mang tin tức về, sau khi bị thương hấn chưa từng được nghỉ ngơi, ngựa không ngừng vó vợi vãi về Ma cung, dẫn đến độc khí công tâm nên mới mất mạng.

Thẩm Ly nghe xong im lặng nghiên răng, tin tức mà huynh đệ của nàng liêu mình mang về lại không được coi trọng như sinh mạng của hấn, hậu táng thi thể, thông báo Thiên giới, hao tổn càng nhiều tinh lực hơn nữa để bắt sống yêu thú, chờ người của Thiên giới đến xử lý. Điều Tử Hạ muốn đâu phải chỉ là vậy!

Hấn liêu mình là vì muốn lấy mạng hấn để đổi lại cơ hội sống sót cho các tướng sĩ ở biên giới. Tin tức truyền về sớm chừng nào thì sẽ có người

đến chi viện sớm chừng ấy, sớm diệt trừ yêu thú thì có lẽ sẽ có càng nhiều tướng sĩ được sống sót hơn.

Nhìn nụ cười cứng đờ trên môi Tử Hạ, Thẩm Ly bất giác nắm chặt quyền, nàng có thể hiểu được cảm nhận của hắn khi chết đi trên lưng ngựa. Cuối cùng cũng hoàn thành sứ mệnh, cởi bỏ trọng trách. Nhưng Ma quân lại... Thẩm Ly nghiêng rặng, người trong linh đường muốn đòi quan tài ra đặt ở giữa, nhưng Thẩm Ly bỗng kéo một bên quan tài khiến mấy người kia không thể nào khiêng được.

“Vương gia?”

Thẩm Ly cắn rách ngón trỏ, lấy máu tươi bôi lên tay, vỗ mạnh lên quan tài, để lại một dấu tay bằng máu rồi nhẹ giọng nói: “Thẩm Ly nhất định hoàn thành tâm nguyện!” Nói xong nàng quay người rời đi.

Sau khi Thẩm Ly về phủ, nàng bắt Suyt Suyt bị giày vò chỉ còn thoi thóp ra, Nhục Nha bên cạnh thấy vậy liền mình chụp lấy cánh tay Thẩm Ly cầu xin: “Không được đâu Vương gia! Chơi nữa Suyt Suyt sẽ mất mạng đó!”

“Chim ta nuôi không vô dụng vậy đâu, ra ngoài, đóng cửa lại.”

Nhục Nha hoang mang nhìn Thẩm Ly mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn tuân lệnh ra ngoài. Nàng ta chờ ngoài cửa, thấy trong phòng ánh sáng rực rỡ, không bao lâu sau thì nghe Thẩm Ly nói: “Bắt đầu từ hôm nay ta muốn bế quan, bất kể là ai đến gặp, chỉ nói ta vẫn chưa xuất quan là được rồi.”

Nhục Nha kỳ quái, sao đột nhiên lại bế quan vậy? Nàng ta gãi đầu, to gan đẩy cửa phòng ra, vừa nhìn vào trong thì cảm giác dưới chân có thứ gì chen ra, nhìn kĩ lại thì thấy là Suyt Suyt thân hình trụi lủi, có điều không biết vì sao tinh thần nó đã khá hơn nhiều, nhảy nhót ra tiền sảnh.

Vương gia không xử lý nó sao? Nhục Nha đẩy cửa vào phòng, vòng qua bình phong, thấy Thẩm Ly tĩnh tọa trên giường, đúng là bộ dạng bế quan thật. Nàng ta không tiện quấy rầy nên lập tức lui ra. Nhưng ra khỏi phòng Nhục Nha có tìm thế nào cũng không thấy Suyt Suyt đâu nữa.

Nàng không biết Suyt Suyt lúc này đã chui vào trong đội quân y trang chinh tề chờ xuất phát, đánh ngất một tiểu binh trong góc, lột y phục của hắn, cướp lệnh bài của hắn, biến thành bộ dạng của hắn chuẩn bị xuất phát ra biên giới.

Còn lúc này trong Ma cung, Xích Dung đang bái dưới chân Ma quân cung kính nói: “Vương gia muốn ra khỏi Vương thành, Thanh Nhan đang theo sau. Ma quân, có cần đưa cô ấy về không?”

Đôi môi sau mặt nạ màu bạc im lặng một hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng: “Thôi mặc nó đi!”

Ma giới hành quân rất nhanh, nhưng cũng phải mất hai ngày mới đến được biên giới, phong ấn của Khur Thiên Uyên chỉ bị thủng một lỗ nhỏ, nhưng chướng khí sương độc từ trong phun ra đã bao trùm quân doanh ở biên giới, rất nhiều binh sĩ pháp lực yếu đều nôn mửa cả ngày, đừng nói gì đến việc chiến đấu, ngay cả bảo hộ ngòi dậu cũng là một việc khó khăn, Hạng vĩ hồ bị Mặc Phương và các bộ tướng đặc lực bao vây ở một chỗ cách quân doanh ngoài mười dặm, lúc mới đến doanh địa, chỉ nghe tiếng gào của Hạng vĩ hồ từ xa truyền đến cũng đã khiến cho các binh sĩ từng giết vô số quái thú phải nhũn chân.

Quả nhiên là yêu thú bị phong trong Khur Thiên Uyên lợi hại hơn những con khác rất nhiều.

Thẩm Ly nghĩ đến bộ dạng nằm trong quan tài của Tử Hạ, bàn tay nắm chặt.

“Xếp hàng!” Thượng Bắc tướng quân cao giọng hét lên, quân tăng viện từ Vương đô đến đều xếp hàng chỉnh tề, chỉ có một binh sĩ ở cuối hàng đột nhiên tiến về phía trước. Thượng Bắc tướng quân thấy vậy hét lớn, “Ai không nghe quân lệnh, đánh ba mươi roi!”

Thẩm Ly lấy mũ giáp nặng nề trên đầu xuống, ngẩng đầu nhìn hấn: “Thượng Bắc tướng quân, Thẩm Ly to gan đến xin chiến!”

“Vương... Vương gia?”

Thấy là nàng, toàn quân rúng động một hồi, ở đây từng có binh sĩ xuất chinh cùng Bích Thương vương, cũng có người chỉ từng nghe tên nàng, nhưng bất luận là ai cũng đều biết có Bích Thương vương thì nhất định bách chiến bách thắng. Nhất thời tinh thần chúng nhân phấn chấn, sĩ khí bừng bừng.

Thượng Bắc tướng quân tuy lòng vui mừng, nhưng cũng biết Thảm Ly đang chờ đến hôn kỳ, hơn nữa Ma quân không hề cho nàng xuất chiến đương nhiên có tính toán của Ma quân, hẳn dè dặt nói: “Vương gia, Ma quân chưa đồng ý cho cô xuất chiến, mặt tướng không dám to gan...”

Chưa dứt lời thì Thảm Ly đã cắt ngang, “Tướng quân, Thảm Ly đã đến rồi thì sẽ không trở về tay không. Đầu của yêu thú này, nội trong ba ngày bốn vương nhất định sẽ đạp dưới chân.”

Vừa dứt lời thì toàn quân im lặng. Thượng Bắc cũng trầm mặc rồi bỗng kéo cương ngồi lên lưng ngựa vung cao trường kiếm: “Xuất quân!”

Thảm Ly song hành với Thượng Bắc: “Đa tạ Tướng quân đồng ý cho Thảm Ly tham chiến!”

“Vương gia, nếu mặt tướng không đồng ý thì cô định làm sao?”

“Đánh nát ngài, cướp binh của ngài, chém chết yêu thú.”

Thượng Bắc cười khò: “Thì đó!”

Càng tiến về phía trước, chương khí càng nồng đậm, tiếng gào của yêu thú cũng càng chấn kinh lòng người hơn, xuyên qua màn sương dày đặc, đội quân tăng viện cuối cùng cũng thấy được yêu thú đang hỗn chiến với đám người của Mặc Phương, thân hình nó vô cùng to lớn, giống như hồ ly nhưng đuôi lại như bò cạp, phe phẩy trong không trung, trên đuôi bò cạp có độc châm khiến người ta vừa nhìn đã sợ. Thấy quân tăng viện đến, nó há miệng tru lên, hàm răng đỏ tươi như một lưỡi cưa sắc bén, nước bọt từ trong kẽ răng rơi xuống khiến mặt đất bị ăn mòn. Chỗ nó đang đứng, cát đá đã trở nên nhão nhoét.

Mấy vị bộ tướng đang giao đấu với nó toàn thân đều là máu, vô cùng mệt mỏi. Chỉ có một mình Mặc Phương vẫn đứng trước người nó chủ động công kích.

Thượng Bắc hét to: “Tham chiến!”

Không chờ hẳn lên tiếng, Thảm Ly đã nắm ngân thương phi thân về phía trước, hét vang một tiếng, ngân thương cắm thẳng vào trán của Hạt vĩ hồ, pháp lực mạnh mẽ theo đó xâm nhập vào cái đầu to lớn, Hạt vĩ hồ đau đớn ngẩng lên trời gào rú, đuôi bò cạp đâm thẳng về phía Thảm Ly, Thảm Ly rút

ngân thương ra, nghiêng mình lấy thương làm kiếm, chém đứt đuôi của Hạt vĩ hồ.

Yêu thú gào rú như muốn rách màng nhĩ của chúng nhân, trong lúc nó quẫy đạp, móng sắp đánh về phía Mặc Phương, Thẩm Ly phi thân xuống đẩy Mặc Phương khiến hắn ngã ra xa ngoài ba trượng, chân Thẩm Ly đứng vững trên mặt đất, người hơi khom xuống, nàng lại hét lên một tiếng, dùng thương đâm lên phía trên, xuyên thẳng qua đệm thịt dưới chân Hạt vĩ hồ.

Chỉ một khắc thôi mà máu của yêu thú đã nhuộm đầy cả người nàng, còn Hạt vĩ hồ cũng liên tiếp thoái lui.

Mặc Phương ở phía sau ngẩn ra nhìn Thẩm Ly: “Vương thượng!”

Thẩm Ly nghiêng đầu nhìn hắn, thấy khái giáp khắp người hắn vỡ vụn, trên mặt trên người đều là vết máu, lại nhìn ra xa nữa, các tướng sĩ được binh sĩ tăng viện cứu cũng đều như vậy, trong đất cát xung quanh cũng chôn không biết bao nhiêu thi thể đã băng lạnh của tướng sĩ. Thẩm Ly nghiêng răng, bàn tay dùng sức nắm chặt ngân thương đến trắng bệch: “Xin lỗi... Đã đến muộn rồi!”

Cảm xúc này không lưu lại trên người nàng bao lâu, Thẩm Ly lại bước về phía trước, cùng ngân thương đứng vững trong gió cát: “Một con súc sinh mà dám liều lĩnh như vậy. Bỏ vương nhất định dẫm nát mỗi một tác thịt của ngươi!”

◊ Chương 20 ◊

Đôi mắt của Hạt vĩ hồ dán chặt vào Thẩm Ly, lông toàn thân theo hơi thở của nó lúc thì phồng lên, lúc thì thu lại, vết thương trên người nó cũng theo quá trình phập phồng này mà từ từ liền lại.

Ánh mắt Thẩm Ly khẽ động, ngọn Hồng anh ngân thương của nàng uống máu vô số, sát khí bức người, nếu là yêu vật bình thường bị đâm trúng thì vết thương liền lại rất chậm, còn yêu thú này...

“Vương thượng cẩn thận!” Giọng nói gấp gáp của Mặc Phương sau lưng nhắc nhở. Chỉ thấy yêu thú kia lắc đuôi, chiếc đuôi cứng bị Thẩm Ly chém đứt mũi nhọn lại quật tới, đánh thẳng vào nàng, ánh mắt Thẩm Ly trầm xuống, nàng đưa tay chộp vào không trung, hét lên một tiếng, đoạn đuôi kia nổ tung trong không trung, chất độc bên trong cùng theo đó bắn ra. Thẩm Ly lại vung tay, pháp lực hóa thành gió lớn, thổi bay hết chất độc đang rải về phía các tướng sĩ.

“Ha ha ha ha!” Hạt vĩ hồ ngửa lên trời hú dài, cổ họng nó lúc này lại phát ra thanh âm giống như người. Thẩm Ly cau mày, yêu thú càng giống người thì càng khó đối phó, yêu thú này trên người còn có độc, năng lực phục hồi vô cùng mạnh mẽ, nơi này chướng trí dày đặc không tiện chiến đấu lâu, thật là rắc rối...

Không chờ Thẩm Ly nghĩ ra cách, cổ họng yêu thú lại phun ra một tiếng nói hàm hồ không rõ: “Không ngờ Ma giới ngày nay lại có chồi non tốt như vậy, nếu có ngày sau thì ắt nên nghiệp lớn. Chỉ tiếc là không còn thời gian nữa rồi!”

Chân trước của nó vừa bị Thẩm Ly đâm đập tới phía trước, cái chân bị đâm xuyên đã không còn thấy chút thương tích nào. Nó thò cổ ra, hít một hơi chướng khí thật mạnh, đầu vươn cao như vừa thưởng thức một món ăn ngon lành, đôi mắt nó cũng trở nên đỏ như máu, hú dài một tiếng, thanh âm hóa thành vũ khí bén nhọn đâm thủng màng nhĩ, không ít tướng sĩ nhũn chân khụy xuống trong âm thanh này, ôm đầu rên rĩ. Lúc này, vết thương

trên trán do bị Thảm Ly đâm của yêu thú đã hoàn toàn liền lại, cái đuôi cũng từ từ mọc ra kim độc mới, lông dài màu xám toàn thân nó lúc này lại phồng lên, gần như khiến người ta nghe được tiếng cơ thịt nó giãn nở.

Thân hình nó càng to lớn hơn lúc nãy. Thảm Ly nghiêng răng, nhưng bỗng nghe Mặc Phương nói: “Vương thượng chú ý, yêu thú này giỏi dùng độc hồi phục rất nhanh, hơn nữa còn có thể hút pháp lực của đối thủ.”

Chúng tướng sĩ nghe vậy cả kinh, lẽ nào vừa rồi yêu thú này đã hút hết pháp lực mà Thảm Ly dùng để giết nó rồi sao. Thảm Ly nhíu chặt mày hơn: “Người thật đã làm một chuyện khiến người ta không ưa nổi.” Trường thương rung lên, Thảm Ly khẽ nghiêng đầu, “Thượng Bắc tướng quân! Phụ công[1]!”

[1] Hỗ trợ tấn công

Thượng Bắc giật mình hồi thần trong cơn kinh hãi rồi hét lớn: “Bày trận!”

Tướng sĩ còn động đậy được lập tức hành động, đôi mắt đỏ như máu của yêu thú xoay chuyển, muốn tìm kiếm hành tung của các tướng sĩ, nhưng Thảm Ly đã nhảy lên chắn mắt tầm mắt của nó, trường thương quét qua đôi mắt, chỉ nghe “keng” một tiếng, là tiếng va chạm giữa kim độc mới mọc của Hạt vĩ hồ và trường thương của Thảm Ly. Nhưng lần này kim độc của Hạt vĩ hồ lại không bị Thảm Ly chém đứt, vì nàng không dùng pháp lực, chỉ dựa vào sức lực thì Thảm Ly đương nhiên không phải là đối thủ của yêu thú to xác này, sau đòn này thân hình Thảm Ly lập tức văng ra, nhưng các tướng sĩ đã tranh thủ được một khắc, vậy là đủ rồi.

Vô số mũi tên mang theo xích sắt từ ba phía bắn vào lưng Hạt vĩ hồ, mũi tên sắc nhọn nặng nề cắm sâu vào da thịt, lúc kéo ra ngoài lại dính với xương nó, ba phía dùng sức kéo khiến nó không thể động đậy được. Chỉ cần nhân cơ hội này chém đầu nó xuống...

Thân hình Thảm Ly dùng trong không trung còn chưa kịp hành động đã nghe Hạt vĩ hồ cười lạnh: “Ngàn năm rồi mà cách bày trận chẳng thay đổi chút nào cả!”

Lòng Thảm Ly đột nhiên cảm thấy không hay. Bỗng thân hình yêu thú chuyển động, vì bị kéo nên xương trắng lòi ra khiến nó đau đớn gào thét, cái đuôi dài đánh về một trong ba phía. Thế chân vạc nếu bị mất một thì

không thể nào kiềm chế yêu thú được. Mà bây giờ những người còn có thể hoạt động đều là tinh anh, nếu họ bị đòn này giết chết thì việc đối phó yêu thú này sẽ càng khó khăn hơn.

Thẩm Ly không kịp nghĩ nhiều, ánh mắt rơi về hướng đuôi độc của Hạt vĩ hồ công kích, tay trái nâng lên, biết rõ là sẽ bị đánh tan xương nát thịt, nhưng vẫn không muốn buông bỏ các tướng sĩ đang dùng xích sắt kéo yêu thú. Tay phải dùng ngân thương xoắn lấy sợi xích tuột khỏi tay, để sợi xích quấn chặt vào thân thương, sau đó lấy thương làm neo, cắm mạnh vào lòng đất, những động tác này nàng làm cực kỳ nhanh, nhưng lúc hoàn thành thì đuôi độc của Hạt vĩ hồ đã đánh tới trước mặt, mắt thấy mũi nhọn kia sắp đâm xuyên qua người nàng. Bỗng nhiên có một người xông đến đẩy nàng ra lăn tròn dưới đất, tránh được một đòn trong gang tấc.

“Mặc Phương?” Thẩm Ly ngẩn ra nhìn hắn.

Trải qua nhiều ngày chiến đấu, Mặc Phương đã sức cùng lực kiệt, trên người không biết có bao nhiêu vết thương, lúc này có thể cứu được Thẩm Ly hoàn toàn là nhờ nghị lực chống đỡ, nghe giọng nàng, biết nàng không sao, lòng Mặc Phương dịu lại, đang muốn cho Thẩm Ly yên tâm, bỗng cảm thấy sau lưng đau như bị xé rách. Khẽ nghiêng đầu, lúc này hắn mới hiểu ra tại sao biểu hiện của Thẩm Ly lại chấn kinh như vậy, là do Hạt vĩ hồ kia lại quật đuôi độc đến, cắm thẳng vào lưng hắn như một thanh loan đao, gần như xuyên thấu xương tỳ bà của hắn.

Hắn đã... bị thương đến mức không còn tri giác rồi ư?

Dường như không thể nào chống chọi được nữa, mí mắt Mặc Phương nặng nề sụp xuống.

Thẩm Ly chỉ cảm thấy lòng lạnh thêm hơn, trong đầu bất giác nhớ lại thi thể lạnh băng của Tử Hạ trong quan tài ở Vương đô. Nàng nhìn quanh bốn phía, trong đất cát đều là thi thể bị xé nát của các tướng sĩ Ma tộc, những người này đều có nhà ở một nơi nào đó của Ma giới, trong nhà họ đều có người thân mòn mỏi trông ngóng họ trở về, giống như bà lão ở Nhân giới kia, ngày ngày thảng thảng chờ mong. Nhưng họ đã không thể nào về nhà được nữa... Thẩm Ly nhìn cái đuôi độc lại đâm đến của Hạt vĩ hồ, đôi mắt đen dần dần trở nên đỏ như máu.

Họ không về được nữa, đều vì yêu thú bỗng dưng chui ra từ dưới vực sâu này! Yêu thú tội đáng muôn chết này!

Thẩm Ly nhẹ đẩy Mặc Phương ra: “Thu trận!” Hai chữ thốt ra từ miệng nàng, thanh âm không lớn nhưng lại giống như sóng nước cuộn cuộn, Thượng Bắc ở bên kia yêu thú nghe được, không hề do dự một khắc mà lập tức hét lên: “Thu trận!”

Binh sĩ tức tốc chấp hành quân lệnh, yêu thú thấy vậy cười lớn: “Các ngươi thần phục Quân chủ vô năng, Quân chủ lại bị Thiên giới kềm kẹp, ngàn năm rồi mà vẫn bị thuần phục nô dịch như vậy, chi bằng để ta nuốt hết vào bụng...”

“Làm nhục Quân chủ ta, giết chết tướng sĩ ta.” Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên bên tai yêu thú, “Ngươi, đã chọc giận ta rồi!”

Hạt vĩ hồ ngoảnh đầu, nước bọt mang độc vung vãi khắp trời, Thẩm Ly chộp tay vào không trung, Hồng anh thương quân xích sắt biến mất, trong phút chốc lại xuất hiện trong tay Thẩm Ly, trường thương xoay chuyển chắn hết chất độc, lòng bàn tay dùng lực, trường thương lóe lên kim quang.

Thượng Bắc cả kinh hét lớn: “Vương thượng bình tĩnh! Yêu vật này có thể ăn pháp lực để dùng cho mình.”

Cánh môi Thẩm Ly khẽ giương lên: “Được thôi!” Thân hình nàng rơi trên sóng lưng yêu thú, ngân thương cắm xuống, đâm vào lỗ hồng do mũi tên để lại trên lưng nó, “Vậy hãy ăn thử xem!” Pháp lực mạnh mẽ theo mũi thương truyền xuống, kim quang xuyên qua cả thân thể nó, từ bụng cắm thẳng vào mặt đất. Hạt vĩ hồ đau đớn gào rú. Thẩm Ly trầm giọng hét lên, xoay chuyển ngân thương đang đâm xuyên qua nó, muốn xé thân hình nó ra làm hai.

Nhưng trong lúc Thẩm Ly hành động thì kim quang kia ngày càng yếu đi, mãi đến khi hoàn toàn biến mất, còn thân hình Hạt vĩ hồ bỗng phình to, Thẩm Ly đứng trên lưng nó nhìn thấy rõ ràng cơ thịt nó liền lại rất nhanh, gần như muốn chôn cứng ngân thương của nàng trong đấy.

“Ha ha ha ha!” Hạt vĩ hồ cười lớn, “Trẻ ranh miệng còn hôi sữa mà dám hỗn xược!” Nó há to cái miệng đầy máu quay đầu lại, đồng thời vẩy đuôi, ép Thẩm Ly lùi về mấy bước, Thẩm Ly cảm thấy đầu tối đi, một mùi thối rữa tanh tưởi tràn ngập mũi miệng, khi nàng quay đầu chỉ kịp nhìn thấy hàm

răng bén nhọn và cái miệng đầy máu độc của Hạt vĩ hồ. Sau đó thế giới bỗng tối đen.

“Vương gia!” Thượng Bắc kinh hô, chúng tướng sĩ tâm thần đại loạn.

Bích Thương vương... Bích Thương vương bách chiến bách thắng kia đã bị nuốt chửng rồi...

Thân hình Hạt vĩ hồ lại cao to thêm mấy phần, nó vô cùng sáng khoái hú dài, thanh âm càng khiến người ta sợ hãi hơn lúc đầu: “Ha ha ha, chờ ta thả các huynh đệ ra nhất định sẽ trùng chấn oai phong của Ma giới! Ha ha ha!”

Bỗng nhiên giọng nó khựng lại, thân hình run rẩy, dường như có chân động gì từ trong thân thể nó truyền ra. Càng lúc càng nhanh, càng lúc càng kịch liệt, các tướng sĩ đang kinh hoàng cũng nhìn thấy thân thể nó không thể không chế mà run rẩy.

Ánh mắt Thượng Bắc rơi trên cổ họng Hạt vĩ hồ, bỗng cổ họng nó dần dần phình to, Hạt vĩ hồ đau đớn xoắn móng vuốt lại, đuôi độc không ngừng huơ loạn xạ. Lúc này Hồng anh thương kẹt trên lưng nó bỗng dung biến mất. Chỉ thấy cổ họng nó bắn ra một đạo kim quang. Chiếu rọi vào đôi mắt đã tối tăm của tất cả mọi người, tiếp đó, vô số kim quang bắn ra từ trong cổ họng nó.

Hạt vĩ hồ há to miệng, nhưng không phát ra được âm thanh nào nữa, nó dường như đang kịch liệt tranh đấu với ánh sáng kia, cuối cùng, đầu Hồng anh thương từ trong cổ họng nó đâm ra. Kim quang bùng lên, chỉ nghe một tiếng động cực lớn, đầu Hạt vĩ hồ bị chém đứt từ bên trong, lăn tròn trên đất. Cùng rơi với đầu nó còn có một nữ nhân áo thụng.

Thân nàng nhuốm đầy máu và chất dịch không rõ là gì, dây buộc tóc đã đứt, mái tóc dài xõa ra, sát khí toàn thân vẫn bùng bùng.

Chầm chậm bước tới trước đầu Hạt vĩ hồ, nàng khinh miệt nhìn nó, trong làn chướng khí mờ mịt, đôi mắt đỏ rực càng trở nên đáng sợ hơn.

“Không... Không thể nào!” Miệng Hạt vĩ hồ vẫn còn mấp máy.

“Không ai nói cho ngươi biết sao?” Thảm Ly đạp một chân lên mũi nó, “Không được ăn đồ bừa bãi.”

Ngân thương cắm vào mi tâm nó, đôi mắt Hạt vĩ hồ trợn trắng, trước khi chết miệng nó vẫn còn run rẩy: “Rõ ràng... chỉ là một... tiểu nha đầu.” Ánh nhìn cuối cùng trước khi rời khỏi thế gian, lần cuối cùng nó nhìn ánh sáng đỏ như máu trong mắt Thảm Ly, dường như hiểu ra điều gì: “Thì ra...”

Thì ra là vậy sao!

Đôi mắt nhắm nghiền, Thảm Ly nâng ngân thương chỉ thẳng lên trời: “Yêu thú đã bị diệt!”

Toàn trường im lặng trong một khắc, tiếp đó bùng lên tiếng hoan hô: “Bích Thương vương! Bích Thương vương!”

Nhưng bất kể các tướng sĩ có hoan hô thế nào, bên tai Thảm Ly lúc này đã không còn nghe thấy bất cứ thanh âm gì, thế giới trong mắt nàng đã mờ hồ. Nàng vô thức xoay người, vốn muốn đi về doanh địa, nhưng ngoài tiếng hoan hô của tướng sĩ, còn có một thân ảnh màu trắng đang lặng lẽ nhìn nàng trong màn sương dày đặc.

Hành Vân...

Nàng khó nhọc từng bước tiến về phương hướng đó, ngay cả Hồng anh thương rơi xuống đất cũng không phát giác. Máu theo bước chân nàng nhỏ xuống đất. Chúng nhân lúc này mới phát hiện tay trái nàng đã gãy, da thịt trên má cũng bị chất độc làm bỏng, bốn bề yên lặng nhìn theo hướng Thảm Ly bước mà nhường ra một con đường, Thảm Ly lại không cảm giác được gì, ánh sáng đỏ rực trong mắt nàng dần dần tắt đi, ngoài bóng áo trắng đó, nàng không nhìn thấy gì nữa.

Đối với Thảm Ly, trong thời khắc này chiến trường đã trở thành hư ảo, chỉ có nơi hấn đứng mới là lối ra chân thực.

Hành Vân...

Thảm Ly nặng nề đưa tay phải lên, đầu ngón tay chạm vào da thịt ấm áp, ngón tay đẫm máu của nàng vạch lên một vết dơ đặc sệt trên gương mặt trắng trẻo. Nàng dường như nghe thấy thanh âm từ bên ngoài trời đất truyền đến, có người dụi dàng cười nói với nàng: “Thảm Ly, ăn com thôi!”

Ừ, nàng muốn ăn com hấn nấu rồi.

Nàng nhớ hấn rồi!

Ngón tay trượt xuống, đầu nòng chúi vào một vòng tay ấm áp. Lúc này không có mùi thuốc, nhưng cũng ấm áp y như trước đây.

○ Chương 21 ○

Thân thể ấm nóng mềm nhũn ngã vào lòng hắn, cả người trượt xuống, một bàn tay không ngại dơ bẩn ôm lấy eo nàng, lúc tay phải dính máu của Thẩm Ly trượt qua má hắn cũng bị hắn nhẹ nắm lại, bàn tay xoay chuyển, ngón trở ấn trên mạch tượng của nàng, người áo trắng nhíu mày: “Doanh địa ở đâu?”

Thượng Bắc chạy tới, vốn nghĩ Thẩm Ly là người đã được đính ước mà nằm trong lòng một nam nhân xa lạ thì không hợp lẽ, đang muốn đòi Thẩm Ly lại thì thấy quanh người nam nhân này Tiên khí dày đặc, thiết nghĩ chắc là sứ giả của Thiên giới phái đến, bèn không vội đòi Thẩm Ly về nữa, chỉ là... Tiên giới chỉ phái có một người đến thôi sao?

“Các hạ là?”

“Thiên ngoại thiên, Chỉ Thủy các, Hành Chỉ thần quân.”

Người của Ma giới không rành Thiên ngoại thiên, cũng không biết Chỉ Thủy các nào, nhưng Thần quân tên Hành Chỉ ở Thiên ngoại thiên thì chắc chỉ có vị thần Thượng cổ kia thôi, vị thần đã ban hôn cho Thẩm Ly...

Thượng Bắc nghiêm mặt, nếu là hắn thì chỉ cần một người là được.

“Nói ra thật có lỗi, quá lâu không hạ giới, nhất thời lạc đường nên mới đến trễ.”

Thượng Bắc im lặng, cũng không tiện chỉ trích gì, hắn quay đầu hạ lệnh: “Thu dọn chiến trường, dìu người bị thương, trở về doanh địa!” Hắn bước nhanh đến bên cạnh Hành Chỉ chìa tay ra nói, “Không dám phiền Thần quân, để ta dìu Vương gia được rồi.”

“Không!” Hành Chỉ xoay người, tránh bàn tay đưa ra của Thượng Bắc, “Ta ôm cũng không sao. Hơn nữa là cô ấy tự chạy đến mà.” Nói xong, hắn không thèm ngó ngang đến Thượng Bắc, bước đi mấy bước, bỗng nhiên lại quay đầu, “Đúng rồi, doanh địa ở đâu?”

Thượng Bắc ghen lời, tính tình của Hành Chỉ quân ở Thiên ngoại thiên này... cũng thật là... đặc sắc quá.

Ánh sáng lay động theo phiến lá xanh, gió mơn man mát rượi, mùi thuốc thơm ngát, nàng từ từ ngồi dậy, thấy nam nhân áo xanh quần trắng kia nằm trên ghế lắc, nhàn nhã đong đưa. Tiếng “kẽo kẹt kẽo kẹt” đã nói lên sự bình yên tĩnh lặng của không gian.

Ghế lắc chậm chậm dừng lại, nam nhân quay đầu yên lặng nhìn nàng: “Sao rồi? Đói chưa?”

“Chưa!” Sóng lưng thẳng đứng của nàng khẽ cong lại, môi giương lên một nụ cười khổ trước nay chưa từng xuất hiện, “Nhưng mà... mệt quá!”

Đầu ấm lên, một bàn tay ấm nóng nhẹ xoa đầu nàng: “Nghỉ đi, đã không sao rồi!”

“Ừ!”

Nàng yên lặng nhắm mắt, bỗng lại bừng tỉnh chộp tay vào không trung: “Khoan đã!” Thảm Ly thức giấc, vết thương trên người đau đớn, tay trái cũng đau từ cánh tay đến từng ngón tay, cho dù là nàng cũng không nhận được mà nghiêng răng rên một tiếng.

“Vương... Vương gia có việc gì không?”

Thảm Ly trấn định nhìn sang, một tiểu binh đang hoang mang bất định nhìn nàng, nàng nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện mình đang nằm trên giường trong doanh trướng, toàn thân đau đớn rã rời, không cần nhìn Thảm Ly cũng biết lúc này nhất định nàng đã bị băng kín như một chiếc bánh ú. Ký ức hỗn loạn trong đầu khiến nàng không thể nằm được nữa.

“Dìu ta dậy!”

Tiểu binh xua tay: “Không được đâu Vương gia, người đó... người đó nói, không thể động đây.”

Nhất định là mấy điều úy kỵ vớ vẩn do tên Quân y lôi thôi nào đó giao phó rồi, Thảm Ly thảm khinh bỉ nhưng cũng không tiếp tục bức ép, tiếp đó lại hỏi: “Trận này số người thương vong đã thống kê chưa? Có siêu độ vong hồn chưa? Mặc Phương tướng quân đầu, thương thế sao rồi?” Tiểu binh bị

một tràng câu hỏi của nàng làm cho ngớ người, hấn cong chân chạy ra ngoài: “Thuộc hạ đi gọi Tướng quân đến ngay!”

Thẩm Ly tức giận đập giường: “Ta đâu có ăn thịt người! Ôi... Đau đau...”

“Ha.”

Một tiếng cười nhẹ không biết từ đâu truyền đến, Thẩm Ly giật mình, nhưng không hề thấy ai trong doanh trướng, nàng nhú mày muốn cao giọng tra hỏi bỗng thấy rèm bị vén lên, Mặc Phương cũng mình đầy bông băng bước vào, hấn chống nạng từng bước từng bước chậm chậm nhích đến bên cạnh Thẩm Ly, thấy Thẩm Ly mở mắt, hấn thở phào một hơi, áp úng hời lâu mới nói một câu: “Vương thượng... có khỏe không?”

Thẩm Ly ngẩn ra cười nói: “Lời này Mặc Phương nên tự hỏi mình mới phải.” Thẩm Ly thấy hấn toàn thân nhếch nhác, mình cũng đau đớn cả người, nàng bỗng nhiên cười nói: “Tự dung nhớ lại lúc trước ta còn tranh cãi với Ma quân, nói là Hành Chỉ quân của Thiên ngoại thiên có gì ghê gớm, chẳng qua là phong ấn mấy con súc sinh thôi, còn phải phiền Ma tộc chúng ta trấn thủ phong ấn cho hấn nữa. Bây giờ nghĩ lại, nói ra lời này thật đáng chết. Đám yêu thú trong Khư Thiên Uyên ít ra cũng cả ngàn con, phong ấn toàn bộ bọn chúng đích thực là có ơn với Tam giới!”

Thẩm Ly còn chưa cảm khái xong đã thấy Mặc Phương vút nạng, quỳ gối dưới đất, bắt chập vết thương sắp rách ra, cúi đầu nói: “Khiến Vương thượng trọng thương đến mức này, Mặc Phương đáng chết!”

Thẩm Ly ngẩn người, im lặng một lúc, giọng nàng lạnh đi: “Theo cách người nói mà suy luận thì bọn vương có chết vạn lần cũng không đủ bù đắp lỗi lầm rồi. Đám huynh đệ chiến tử sa trường kia đều do ta không bảo vệ họ thật tốt nên mới khiến họ mất mạng.”

“Đương nhiên không thể trách Vương thượng!” Mặc Phương ngẩng đầu, “Có thể chém yêu thú này đều là công lao của Vương thượng, làm sao có thể trách...”

Thẩm Ly thở dài, giọng trở nên dịu dàng: “Bởi vậy người đứng dậy đi. Cũng không ai có thể trách người được!”

Mắt Mặc Phương khẽ nóng lên, răng nghiến chặt, trán căng nhẹ xuống đất, nhưng một hồi lâu cũng chẳng ngẩng đầu lên: “Vương thượng không biết, là Mặc Phương không thể tha thứ cho mình.” Lúc tỉnh lại, biết Thẩm Ly trọng thương hôn mê, hoảng loạn chạy đến, thấy nàng toàn thân đầy máu, hơi thở yếu đến mức gần như không thể phát giác, hấn... Giọng Mặc Phương nhỏ dần, “Vì người bị thương là cô nên thuộc hạ mới không thể tha thứ cho mình.”

Bỗng nhiên nghe được câu này, Thẩm Ly hít một hơi lạnh, ngẩn ra nhìn Mặc Phương: “Mặc Phương... người... không phải người...”

“Vương thượng đã ở trong lòng Mặc Phương, từ rất lâu rồi!”

Từ khi giết địch lập được chiến công rạng danh đầu tiên đến nay, nàng gần như chưa hề ăn mặc trang điểm như nữ nhân bình thường của Ma giới, lúc trước thấy các nữ nhân khác trong lòng cũng có chút cảm xúc, nhưng khi lần đầu tiên mặc váy thêu bị ánh mắt kinh hãi của đám quần thần trông nhìn, Thẩm Ly không hề đụng đến những đồ của nữ nhân kia nữa. Bởi vậy hôm nay bị tỏ tình nàng còn ngạc nhiên hơn là thấy ma: “Lẽ nào người bị độc xâm nhập vào đầu óc, cả người bị gì rồi sao?”

“Mặc Phương rất tinh táo!” Giống như muốn vạch tim cho Thẩm Ly xem, Mặc Phương thẳng thừng nói, “Mặc Phương thích Vương thượng, ta thích Thẩm Ly!”

Thẩm Ly nhin cơn giận trong bụng, suýt chút nữa thì phát tiết, nhưng thấy Mặc Phương vẫn cúi đầu, ánh mắt Thẩm Ly khẽ trầm đi, nàng nghiêm mặt nói: “Không được!” Mặc Phương ngẩng đầu nhìn nàng, Thẩm Ly nghiêm túc nói: “Chuyện này không được. Ta muốn người thu lại tình cảm, vứt bỏ sạch sẽ ý nghĩ này đi. Đây là quân lệnh!”

Mặc Phương lại im lặng khầu đầu: “Tuân lệnh!”

Bên trong màn trướng đang chìm trong im lặng, bỗng bên ngoài truyền đến tiếng kêu hoảng loạn của Thượng Bắc tướng quân: “A... Hành Chi thần quân, lúc này khoan hãy vào...”

“Tại sao?” Lúc nói câu này thì một bàn tay thon dài đã vén rèm lên, rèm bị kéo ra, Thẩm Ly định thần nhìn ra, trong ánh sáng phản chiếu, bóng người màu trắng kia đang quay đầu nói chuyện với người sau lưng, trường bào phết đất trông vô cùng phiền phức ở Ma giới đầy bụi bặm này, nhưng vì

phiền phức đó, người đến càng có thêm khí chất thanh cao mà người của Ma giới không thể nào có.

“Việc này, việc này...” Qua kẽ hở, Thượng Bắc tướng quân đã thấy Mặc Phương đang quỳ dưới đất và Thảm Ly đang nằm trên giường, hắn bất lực thở dài, “Thôi vậy, không có gì.”

Hành Chi chậm chậm bước vào trong doanh trướng, Thảm Ly ngây ngốc nhìn hắn, trong đầu lập tức hiện lên thân ảnh màu trắng ngần nhìn thấy trước khi hôn mê, nàng tưởng đó là ảo giác, thì ra thật sự là “Hành Vân”.

“Chàng...”

Thượng Bắc vội bước vào dìu Mặc Phương dưới đất, lúc nắm lấy bàn tay Mặc Phương hắn mới cảm giác được bên trong toàn mồ hôi lạnh băng. Thượng Bắc thở dài, quay sang nói với Thảm Ly: “Vương gia, đây là Hành Chi thân quân của Thiên ngoại thiên, đặc biệt đến gia cố phong ấn Khư Thiên Uyên.”

“Hành Chi... thần quân?” Thảm Ly cự quạ muốn ngồi dậy, Hành Chi bước lên nhẹ ấn vai nàng, “Vết thương sẽ rách ra đó!”

“Ngài có từng đến Nhân giới chưa?” Thảm Ly hỏi, “Ngài có quen Hành Vân không?”

Hành Chi kéo chặn cho Thảm Ly, giọng điệu lãnh đạm: “Không quen.” Hắn lấy tay Thảm Ly trong chặn ra, nhẹ nhàng bắt mạch cho nàng, một lúc sau mới nói: “Hơi thở đã bình ổn nhiều rồi.”

Thảm Ly lặng lẽ nhìn hắn, bốn mắt tiếp xúc, Hành Chi cười nhạt nói: “Từ lâu đã nghe Bích Thương vương kiêu dũng thiện chiến, hôm nay được gặp, anh khí này thật khiến người ta bội phục. Chỉ là căn cơ có tốt đến đâu đi nữa cũng không chịu được Vương gia giày vò như vậy, mong Vương gia vì Ma giới mà bảo trọng thân thể.”

Những lời khách sáo mà nói ra nghe lại cảm động như vậy. Thảm Ly chớp mắt, thu hết mọi cảm xúc trong ánh mắt, sắc mặt trầm tĩnh lại: “Làm phiền Thần quân!”

Hắn không phải là Hành Vân.

Ngũ quan của hấn sắc bén hơn Hành Vân nhiều, thân hình cũng cao hơn Hành Vân nhiều, sự lạnh lùng từ trong xương cốt tỏa ra này Hành Vân cũng chưa từng có. Hành Vân tính tình lạnh nhạt, nhưng đối với người hay việc đều giữ lễ tiết, còn người này, chỉ dựa vào hành vi không mời mà đến của hấn thì có thể biết được hấn nhất định hoành hành bá đạo quen rồi.

“Hơn nữa mai mốt ta còn phải ở đây một thời gian, ngàn năm nay chưa từng quay lại, không biết nơi này đã biến đổi thế nào, ta phải thăm dò rõ địa hình ở đây rồi mới có thể vào Khư Thiên Uyên gia cố phong ấn, lúc đó phải phiên Vương gia dẫn đường cho ta.”

Nghe vậy ba người trong phòng đều ngẩn ra, Thượng Bắc nói: “Nếu Thần quân cần người dẫn đường thì trong quân có quân sĩ thông thuộc địa hình nơi này, bây giờ Vương gia thân mang trọng thương, e là phải tịnh dưỡng một thời gian.”

“Tướng quân không cần lo lắng, ta tự sẽ điều dưỡng cho Vương gia, không quá ba ngày là cô ấy có thể hoạt động bình thường. Việc dẫn đường cũng không hại gì cho cô ấy, hoạt động nhiều một chút cũng có lợi cho sức khỏe.”

Mặc Phương nhíu mày: “Tại hạ nguyện thay Vương gia dẫn đường cho Thần quân!”

Ánh mắt Hành Chỉ lúc này mới nhàn nhã rơi trên người Mặc Phương, hấn nhìn Mặc Phương một lúc rồi bật cười: “Không, ta cứ muốn cô ấy dẫn đường.” Thấy nắm tay Mặc Phương siết chặt, độ cong trên môi Hành Chỉ càng lớn, Thẩm Ly vội nói: “Nếu vậy thì ba ngày này làm phiên Thần quân rồi.”

“Quyết định vậy đi!”

Ra khỏi doanh trướng của Thẩm Ly, Thượng Bắc đưa Mặc Phương sang lều bên kia. Hành Chỉ một mình tản bộ trong quân doanh, rẽ sang một lều khác, bỗng thấy một tiểu binh hoang mang nhìn hấn, hấn suy nghĩ rồi quay đầu nhìn lại, tiểu binh cong chân định bỏ chạy: “Đứng lại!” Hành Chỉ cao giọng gọi hấn lại, tiểu binh bèn bất động giống như bị định thân. Hành Chỉ bước đến bên cạnh vỗ nhẹ lên đầu hấn, “Quên đi!”

Trong đầu tiểu binh bỗng lóe lên một hình ảnh, hấn vào doanh trướng của Vương gia dọn đồ, thấy một người áo trắng đang ngồi ở đầu giường

Vương gia.

“Mệt quá...”

“Nghỉ đi!” Người đó đưa tay xoa đầu Vương gia, “Đã không sao rồi!”

Phát giác có người vào, người áo trắng quay đầu lại, ngón trỏ đặt trên môi phát ra một tiếng “suyt” khe khẽ. Sau đó bóng người dần dần mờ đi. Đến khi Vương gia tỉnh lại hét lớn “Khoan đã!”

Tiểu binh mở mắt, thấy người áo trắng bước qua trước mặt hắn, trong đầu hắn có một ấn tượng mơ hồ, nhưng lại chẳng nhớ được gì cả. Hắn gãi gãi đầu, lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không biết kỳ quái chỗ nào, chỉ đành đưa mắt nhìn người đó rời đi, lúc này hắn mới nhớ ra mình còn phải vào doanh trướng của Vương gia quét dọn.

◊ Chương 22 ◊

Hành Chi gỡ nẹp thép trên cánh tay Thẩm Ly xuống, ấn ấn vào huyết vị của nàng, đang chuyên tâm trị liệu, bỗng nghe Thẩm Ly hỏi: “Ngài nói ngàn năm trước ngài đã để lại bốn đồ vật ở quanh đây làm hai tầng phong ấn cho Khu Thiên Uyên, nhưng thường ngày binh sĩ tuần tra xung quanh lại không biết có mấy vật này. Ngài có nhớ là đặt chúng ở nơi nào không?”

“Ồ, một cái trên đỉnh núi, một cái dưới đáy hồ, còn có...” Hành Chi vừa đáp vừa buông tay Thẩm Ly: “Cử động cánh tay đi.”

Thẩm Ly ngồi trên giường ngoan ngoãn nghe Hành Chi ra lệnh, đầu tiên là gập khuỷu tay, sau đó lại xoay cánh tay mấy vòng, trên người không hề có chỗ nào cảm thấy đau đớn, tốc độ hồi phục như vậy khiến nàng cũng cảm thấy kinh ngạc, nếu như là ngày thường thì trọng thương như vậy ít ra cũng phải nửa tháng mới hồi phục, vậy mà Hành Chi thật sự chỉ dùng ba ngày đã trị khỏi cho nàng.

“Ồ, xem ra không còn vấn đề gì lớn.” Hấn nắm lấy bàn tay Thẩm Ly, Thẩm Ly vô thức rút lại, Hành Chi khó hiểu nhìn nàng, lúc này Thẩm Ly mới ho một tiếng: “Làm gì vậy?”

Hành Chi cười nhẹ: “Uy võ như Bích Thương vương mà cũng biết xấu hổ sao?” Hấn không khách sáo nắm lấy tay Thẩm Ly, mười ngón đan vào nhau, nhàn nhạt nói: “Chỉ là muốn kiểm tra xem thử các khớp tay trái thôi. Cô dùng lực bóp tay ta xem.”

Thẩm Ly nghe vậy ngược lên nhìn Hành Chi, thấy sắc mặt hấn như thường, Thẩm Ly lại sụp mắt, nhưng một lúc sau cũng không thấy nàng dùng lực, Hành Chi kỳ quái: “Chỗ nào không ổn?”

“Không...” Thẩm Ly xoa xoa mi tâm, “Chỉ là nếu dùng lực thì sẽ bóp nát tay ngài đó.”

Lần này đến lượt Hành Chi ngẩn ra, hấn cười nói: “Vương gia cứ yên tâm mà bóp thật mạnh đi, nát thì ta tự đền là được.”

Lời này dường như thức tỉnh Thẩm Ly, lúc này nàng mới nhớ ra, người ngồi trước mặt nàng là Hành Chỉ thân quân của Thiên ngoại thiên có thân thể bất tử, không phải là phàm nhân Hành Vân chỉ bị bóp nhẹ thì sẽ chết đi kia. Cho dù trong lòng hết lần này đến lần khác tự nói với mình rằng, đây là hai người khác nhau, nhưng nhìn vào gương mặt quá giống nhau này, còn đó nụ cười cực giống thỉnh thoảng lại lộ ra kia, Thẩm Ly thật sự rất khó không chế cảm xúc của mình. Lòng buồn bực, Thẩm Ly dùng lực siết chặt.

“Ừ, được rồi!” Hành Chỉ gần như lập tức lên tiếng, “Hồi phục rất tốt.” Hắn rút tay về, “Nếu vậy Vương gia chuẩn bị đi, chiều nay đưa ta đi bốn phía xem thử.”

“Chiều nay đi ngay sao?”

“Buổi tối cũng được!”

“Không, chiều nay đi!”

Lại... bất tri bất giác bị hắn áp chế rồi. Thẩm Ly cảm thấy Hành Chỉ thân quân này thật là khó ưa.

“Quanh đây chỉ có phía Nam của quân doanh là có núi cao, tuy bao nhiêu năm nay cũng không có ích lợi gì, nhưng mấy trăm năm trước nó đã cản chướng khí di chuyển về những nơi khác của Ma giới. Hôm nay đi thử, chắc không kịp tới nơi có hồ rồi, chúng ta lên núi xem trước nhé?” Thẩm Ly cầm địa đồ binh sĩ vẽ cho nàng nghiêm túc dẫn đường cho Hành Chỉ.

Hành Chỉ ở sau lưng nàng không ngừng giữ vạt áo. Thẩm Ly nén giận nói: “Thần quân, hôm nay lên núi xem trước nhé?”

“Ừ!” Hành Chỉ kéo vạt áo, đầu ngón tay động nhẹ, vạt áo dài lập tức bị cắt đứt, Hành Chỉ tiện tay vứt đi, mảnh gấm trắng tinh theo gió mang theo chướng khí chậm chậm bay xa: “Đi thôi!”

Ánh mắt Thẩm Ly bay theo đoạn gấm kia nhất thời không quay lại. Ở Ma giới, cho dù là Ma quân cũng không mặc được chất liệu như vậy, nhưng thứ như vậy mà người ta lại tiện tay vứt đi, Thẩm Ly quay đầu, nhìn bạch bào bằng gấm của Hành Chỉ, cho dù đã ở Ma giới mấy ngày cũng không thấy nó biến đi đâu. Nghe nói hôm chém chết Hạng Vũ hồ nàng đã ngắt trên

người “Hành Vân”, lại bôi đầy máu lên người hắn, nhưng chỉ dùng nước rửa đi đã sạch rồi.

Nghĩ đến các tướng sĩ bảo vệ biên giới này cả người đều dơ bẩn, mắt Thẩm Ly sụp xuống, bất công như vậy thật khiến người ta thấy ghen trong cổ họng.

Thấy Thẩm Ly không động đậy, Hành Chi kỳ quái hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao!” Thẩm Ly lắc đầu, tiếp đó không nói một lời đi về phía trước.

Buổi chiều, trên núi đã có sương khói dày đặc, thêm vào đó là chướng khí quanh năm không tan, cho dù là ban ngày nhưng đứng ở nơi này đã không thể nào nhìn thấy vật cách xa ngoài năm bước. Thẩm Ly vừa ở phía trước nhìn địa đồ tìm phương hướng, vừa dùng tay bẻ những cành khô chắn đường, những cành khô kia cũng đã bị chướng khí ăn mòn, yếu ớt đến mức vừa chạm vào đã vỡ vụn.

“Ở đây gần doanh địa, nhưng cách Khư Thiên Uyên khá xa, các tướng sĩ không thường đến đây nên không rành nơi này lắm, bởi vậy địa đồ cũng chỉ vẽ đến lưng núi, nếu trực tiếp bay lên thì chướng khí đầy trời này sẽ khiến chúng ta không tìm được chỗ đáp chân, bởi vậy đường lên núi chúng ta phải tự tìm thôi.” Thẩm Ly nói xong, một lúc sau cũng không thấy người sau lưng mình đáp trả, nàng thầm cảm thấy kỳ quái, quay đầu nhìn chỉ thấy sau lưng sương khói mông lung, bóng dáng Hành Chi không biết nơi nao.

Nàng ngân ra, chớp mắt vài cái. Nghe nói Thần quân này lúc đến Ma giới đã đi lạc đường, bây giờ... lẽ nào lại đi lạc nữa sao.

“Hành Chi thần quân?” Thẩm Ly theo con đường lúc này tìm ngược trở lại, “Thần quân!”

Đi ngược lại một hồi lâu, Thẩm Ly bỗng cảm thấy không khí xung quanh khẽ biến đổi, khí tức chuyển động nhanh một cách kỳ lạ, nàng lại tìm thêm vài bước, một trận gió mát quét qua, thổi bay sương khói nồng đậm che mắt, tiên nhân áo trắng đang từ từ bước về phía này, chỗ hắn đi qua sương khói tan hết, rừng cây bị chướng khí bao phủ mấy trăm năm như được nước mưa gột rửa, tuy vẫn không thấy lá xanh nhưng không khí đã trở nên trong lành.

Thẩm Ly ngơ ngẩn nhìn hấn, nhìn tà áo trắng nhẹ bay theo chuyển động của không khí, phản chiếu chút ánh sáng hiếm hoi của Ma giới đập vào mắt Thẩm Ly, khiến những cảm xúc âm u trong lòng nàng cũng theo đó mà mất tăm mất tích.

Đây chính là... thần Thượng cổ.

Vị thần khác với Ma tộc bẩm sinh thiện chiến, bất kể là không khí có ô nhiễm đến đâu cũng có thể quét đi sạch sẽ...

Vạt áo phấp phới lướt qua bên cạnh nàng, Hành Chỉ đi về phía trước vài bước rồi quay đầu lại nhìn: “Đi về hướng nào đây?”

Thẩm Ly chớp mắt, lúc này nàng mới hồi thần, vừa muốn lấy địa đồ trong tay ra xem, nhưng chân bỗng bị vật gì đó húc mạnh, tay trượt đi, địa đồ theo gió xoay xoay, bay xuống dưới núi, biến mất trong sương khói bên dưới, Thẩm Ly muốn nhảy xuống, nhưng cảm thấy chân bị vật gì đó kéo lại, nàng quay đầu nhìn. Một con heo rừng nhỏ trên đầu có bốn tai đang ngoạm lấy cổ chân nàng, tuy không bị thương nhưng chậm trễ một khắc này thôi lại khiến nàng không tìm được địa đồ kia nữa.

Lửa giận bùng lên trong lòng, nàng cúi xuống xách cái đuôi đang xoắn lại của con heo kia lên đánh thật mạnh vào mông nó mấy cái: “Làm hỏng việc này!”

Con heo rừng điên cuồng giãy dụa trong tay nàng. Đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Thẩm Ly kêu lên the thé. Hành Chỉ nhíu mày: “Bị chướng khí ô nhiễm đã hóa thành ma vật, đặt nó xuống để ta đốt nó đi.”

“Không cần đâu!” Thẩm Ly vung tay, con heo rừng nhỏ bị nàng vút xuống núi, mang theo một hồi tiếng kêu the thé hoảng hốt rồi biến mất, “Ma giới quanh năm có rất nhiều thứ bị chướng khí ảnh hưởng rồi hóa thành ma vật, nhưng đa số đều là động vật, tính công kích không mạnh, bá tánh bình thường cũng có thể đối phó.” Thẩm Ly theo trí nhớ tìm về con đường lúc này, vừa leo lên vừa nói, “Sống được ở núi này cũng không dễ gì. Mà nó cũng không làm ra được chuyện gì xấu, giết nó như vậy thật quá không hợp lý. Cho dù sau này nó có làm chuyện xấu thì cũng chờ nó làm rồi mới có thể phạt nó.”

Hành Chỉ khẽ ngân ra, quan sát Thẩm Ly: “Bích Thương vương mà cũng nhân từ vậy sao?” Cảm xúc trong mắt hấn khẽ trầm xuống, theo Thẩm Ly đi

một đoạn rồi mới nói: “Theo thói quen của ta thì lại thích không chế phiền phức trước khi nó lớn ra.” Hấn dừng chân, ánh mắt âm trầm nhìn Thẩm Ly.

“Nếu là vậy thì...” Thẩm Ly nghiêng đầu liếc hấn, đảo mắt quá nhanh nên nàng không để ý cảm xúc trong đáy mắt Hành Chi, khóe môi cong lên, trong ý cười lộ ra sự tự tin và bất kham bảm sinh, “Có phải ngày tháng sẽ buồn chán lắm không?”

Hành Chi im lặng một khắc rồi bật cười: “Đúng là cũng buồn chán lắm!”

Càng đi lên núi, Thẩm Ly càng không tìm được phương hướng, thấy trời sắp tối, Thẩm Ly bắt giắc hơi bực bội. Hành Chi lại nói: “Có ánh trăng chiếu rọi thì tốt rồi.” Hấn bước đi giống như đang dạo chơi ở sân sau nhà mình, Thẩm Ly thấy hấn như vậy cũng không tiện hỏi thúc, chỉ đành cùng hấn chậm chậm lượn lờ trong rừng núi hoang vu.

Không ngờ đi đến khi trời tối, xuyên qua một con đường núi đầy cây khô và bụi rậm, trước mắt Thẩm Ly bỗng sáng lên, mặt trăng trên đỉnh đầu vừa to vừa tròn, khiến nàng kinh ngạc bất giắc khẽ há miệng, ở Ma giới đã bao lâu không được thấy ánh trăng thế này rồi.

“Đỉnh núi, trèo lên đi!” Hành Chi từ sau lưng nàng bước lên phía trước. Áo trắng in bóng ánh trăng để lại một đường nét rõ ràng trong tròng mắt đen thăm thẳm của Thẩm Ly. Hấn chậm chậm đi về phía trước rồi dừng lại trước một cây khô rất to.

Lúc này Thẩm Ly mới nhìn thấy, cây to trên đỉnh núi này không giống những cây khác. Tuy nó đã khô héo nhưng trên cành vẫn có lá mùa theo gió đêm, sột soạt muốn rụng xuống.

Hành Chi đặt tay lên cành cây khô, cây khô dường như phát ra tiếng khóc, cành khô run rẩy, ngay cả mặt đất cũng bi thương theo nó. Hành Chi cụp mắt, nửa như than thở nửa như an ủi: “Vất vả cho ngươi rồi!” Ánh sáng trắng trong lòng bàn tay hấn tản ra, truyền vào cây khô, theo rễ cây đi vào lòng đất, Thẩm Ly gần như có thể thấy dấu vết ánh sáng đó xuyên qua dưới chân mình.

Mặt đất khẽ rung chuyển, dường như đã đánh thức thần thức của núi, sương khói tan hết. Thẩm Ly đứng trên vách núi nhìn xuống, lúc này mới phát hiện con đường họ đi qua lúc chiều được ánh sáng chiếu rọi, giống như một chữ bùa in trên ngọn núi.

Ánh trăng, cây khô, còn có chữ bùa không rõ kia kết thành một dải, xuyên suốt trời đất, xua tan hết chướng khí.

Thì ra ngay từ lúc bắt đầu hấn đã tính toán hết rồi, buổi chiều xuất phát, vẽ chữ bùa phong ấn trên núi, mượn sức của ánh trăng thanh trừ chướng khí, đánh thức vật phong ấn. Sắp xếp chu toàn như vậy mà hấn lại không để lộ chút gì.

Người này...

“Bích Thương vương!” Hành Chi bỗng đứng dưới gốc cây vẫy tay với nàng. Thảm Ly lòng có chút đề phòng bước tới, nhưng thấy hấn kiễng chân, hái một phiến lá vừa mọc trên cây đưa cho Thảm Ly cười nói: “Lá mọc ở Ma giới này!”

Thảm Ly ngỡ ngác đón lấy, chạm vào mặt lá hơi lạnh, trong lòng không biết có xúc cảm gì, lá của Ma giới, màu sắc xanh tươi này có sức sống biết bao. Thật muốn trẻ con của Ma giới sau này đều có thể thấy được lá cây xanh như vậy. Ánh mắt nàng mềm đi, khóe môi khẽ cong lên. Quá chăm chú sờ chiếc lá nên Thảm Ly không nhìn thấy, ánh mắt của nam nhân bên cạnh cũng dịu lại, hấn nhìn nàng, môi cũng lặng lẽ cong lên.

“Có muốn lên cây ngồi một lúc không?”

Thảm Ly ngây ra: “Được không?” Nàng cẩn thận chỉ chỉ vào cành khô, không dám tiếp xúc với nó: “Có gãy không?”

Hành Chi bị nàng chọc cười: “Gãy thì ta đền là được rồi!”

Hấn vòng lấy eo Thảm Ly, hai người ngồi lên một cành cây thô to. Ánh trăng chiếu vào tán cây còn chưa mọc kín lá, Thảm Ly trợn mắt nhìn cành và lá non chậm chậm mọc ra, bất giác cảm khái: “Thật kỳ diệu!” Nàng nói, “Bọn chúng giống như đang hát vậy.”

Nghe vậy, Hành Chi tiện tay ngắt một phiến lá đặt lên môi, một giai điệu du dương được thổi ra từ miệng hấn. Thảm Ly kinh hỉ quay đầu nhìn Hành Chi, thấy hấn thổi vô cùng nhẹ nhàng, nàng cũng lấy chiếc lá trong tay đặt lên miệng, học theo hấn thổi. Nhưng nàng vừa dùng lực thì hơi thở trong miệng đã thổi chiếc lá bay như một mũi tên tuốt ra khỏi tay nàng, cắm thẳng xuống đất.

“Ha!” Âm điệu trên cây chột dừng, Thẩm Ly ngẩn ra, quay đầu nhìn hấn, sau đó nhú mắt: “Thần quân, ngài đang cười nhạo ta đó à?”

“Không, ta chỉ cảm thấy...” Hành Chi nhìn bầu trời đêm cười nói, “Đêm nay ánh trăng thật quá đẹp!”

○ Chương 23 ○

Làn gió trong treo trên núi thổi vào trong quân doanh xua tan chướng khí, khiến các tướng sĩ ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy trăng sáng trên trời, trong quân dậy lên tiếng rầm rì kinh ngạc, có người diu thương binh ra khỏi quân doanh, ánh trăng sáng là cảnh tượng bấy lâu bao người cầu mà không thấy được.

Trên đài luyện binh xây bằng đá trắng, Mặc Phương ngồi im lặng, đôi mắt nhìn về chữ bùa in trên núi, sắc mặt trầm tĩnh.

“Nè!” Một bình rượu bỗng được vút vào lòng hấn, Thượng Bắc trở mình nhảy lên đài luyện binh, ngồi bên cạnh Mặc Phương, “Người bị thương không tiện uống rượu, bởi vậy đã thêm cho ngươi chút nước rồi, ha ha.”

Mặc Phương lắc lắc bình nước: “Ta không uống rượu. Hồng chuyện.”

“Uống hay không cũng cầm lấy đi!” Thượng Bắc ngửa đầu uống một ngụm rượu rồi quay đầu nhìn sang Mặc Phương, “Ngươi vẫn còn cảm thấy Hành Chỉ thần quân ức hiếp Tiểu vương gia sao?” Mặc Phương không đáp, Thượng Bắc cười nói, “Thần quân kia tính tình cũng thật kỳ quái, nhưng mà ngươi xem, cảm nhận không khí trong lành bên kia đi. Hôm nay nếu người đi không phải là Vương gia, cho dù đổi lại là chúng ta e rằng cũng sẽ bị không khí trong lành kia thanh tẩy đến nhũn chân từ lâu rồi.”

Mặc Phương gật đầu, lẽ nào hấn lại không nghĩ thông đạo lý này chứ, cho dù lúc đó không hiểu, nhưng bây giờ nhìn thấy ánh trăng này, cảm giác được luồng gió này, trong lòng cũng hiểu suy tính của Hành Chỉ thần quân. Nhưng Mặc Phương không để tâm đến chuyện này, mà là...

“Ồ, nhưng mà nói ra thì ánh trăng này cũng xuất hiện lâu rồi, chính sự chắc cũng xong rồi. Sao Thần quân và Tiểu vương gia còn chưa về nhỉ?”

Mặc Phương siết chặt bình rượu, lặng lẽ mở nút, uống một ngụm rượu buồn, có ngụm thứ nhất rồi tiếp đó lại có ngụm thứ hai thứ ba, mãi đến khi hai má đỏ bừng, Thượng Bắc cảm thấy cũng kha khá rồi, hấn cười he he,

trông mắt đảo đảo, trong lòng hết lần này đến lần khác nhắc nhở mình nói năng phải uyển chuyển, nhưng vừa mở miệng lại là một câu thẳng tuột: “Rốt cuộc người thích Tiểu vương gia chỗ nào vậy?” Nói xong hắn bèn tự vả miệng mình hai cái.

Mặc Phương lúc này đã ngà say, ngẩn ra nhìn ánh trăng, lẩm bẩm như đang nói một mình: “Chỗ nào à? Không có chỗ nào không thích hết.”

Thượng Bắc nghe vậy ngốc ra, gãi gãi đầu: “Vậy thì chết thật!”

Lúc này trong không trung bỗng có một luồng sáng trắng xoẹt qua, rơi xuống lều chính, Mặc Phương vội đứng dậy bước đi, vòng qua doanh trướng, thấy Hành Chỉ lấy một phiến lá trên đầu Thảm Ly xuống, Thảm Ly cũng không khách sáo giật lấy chiếc lá trong tay hắn nói: “Hôm khác ta nhất định sẽ thổi ra âm thanh cho ngài nghe.”

Hành Chỉ cười: “Chờ nghe giai âm.” Hắn quay người rời đi. Thảm Ly cũng không lưu luyến, quay người định vào trong lều, nhưng lúc quay người lại liếc thấy Mặc Phương, bước chân Thảm Ly khựng lại, cao giọng gọi: “Mặc Phương!”

Mặc Phương cup mắt bước tới, Thảm Ly lại im lặng một lúc rồi nói: “Lần này ta đi Ma quân không hề hay biết, chi bằng người về Vương đô trước, đem chuyện này bẩm báo Ma quân, luôn tiện về sớm dưỡng thương.”

Là... muốn tách hắn ra sao. Mặc Phương quỳ một gối cúi đầu nhận lệnh: “Dạ!”

Thảm Ly mấp máy miệng, vốn nghĩ được mùi rượu trên người hắn, muốn dặn dò hắn bị thương không nên uống rượu, nhưng bây giờ trong tình huống này, nàng không nên nói gì với hắn thì tốt hơn. Nàng quay đầu trở về doanh trướng. Chỉ để lại Mặc Phương quỳ ở đó, hồi lâu cũng không đứng dậy.

Hôm sau, Thảm Ly ở ngoài quân doanh đưa mắt nhìn Mặc Phương một mình rời đi, lòng nàng thầm thở dài, ngàn năm nay không dễ gì mới gặp được một người thích mình, mà còn có gan bày tỏ nữa, chỉ là không gặp đúng thời cơ thôi. Nếu nàng thích một người thì nhất định phải cho người đó tất cả mọi thứ mới phải. Sau này sẽ ra sao thì Thảm Ly không biết, nhưng trong lòng nàng bây giờ vẫn còn có Hành Vân, cho dù Hành Vân đã không còn nữa nàng cũng không có cách nào thích người khác được, vì như

vậy sẽ có lỗi với tâm ý của mình trước kia, lại càng có lỗi với tình nghĩa của người khác lúc này.

Hơn nữa... Thảm Ly đau đầu, bất lực thở dài. Chẳng phải còn có một Phát Dung quân kia nữa sao.

Thảm Ly ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đã trong hơn nhiều, lòng bất giác nhẹ nhõm hơn một chút, hôm nay lại đưa Hành Chi thần quân đến một nơi có phong ấn khác, rồi không khí ở đây sẽ càng tốt hơn, tâm tình của các tướng sĩ cũng theo đó mà sẽ tốt lên. Nàng cong khoe môi, khoanh tay dựa vào hàng rào, cảm thấy mình đã lâu chưa chờ đợi để làm một việc gì như thế này.

Nhưng mãi đến khi mặt trời lên ba con sào, Hành Chi mới lười nhác chậm chậm bước tới. Thảm Ly nén giận nói: “Thần quân có biết bây giờ là lúc nào rồi không?”

Hành Chi không tiếp chiêu của nàng mà hỏi lại: “Lá thối có kêu không?”

Sắc mặt Thảm Ly cứng lại, nghĩ đến chiếc lá xanh bị mình thối rách bươm tóit qua, nàng háng giọng nói: “Lo chính sự trước đã. Hôm qua ngài nói còn hai chỗ có phong ấn, chúng ta lên đỉnh núi rồi, hôm nay xuống đáy hồ đi. Quanh đây chỉ có phía Tây mới có hồ, hôm qua thanh tẩy trên đỉnh núi đã khiến tầm nhìn rõ hơn nhiều rồi, chúng ta cưỡi mây đi là được.”

“Ừ!”

Hôm nay đường đi rất thuận lợi, chỉ là khi đến bên hồ, Thảm Ly bất giác nhíu mày. Nước hồ này quanh năm hấp thu chướng khí đã trở nên đục ngầu, nói là nước hồ chi bằng nói là đầm lầy thì đúng hơn. Hành Chi dường như không hề thấy nước hồ dơ bẩn, quay đầu nói: “Chúng ta xuống dưới đi!”

Thảm Ly ngẩn ra, ngạc nhiên ngược mắt nhìn hắn: “Xuống dưới?” Nàng lập tức lắc đầu, “Không đâu, bình thường binh sĩ không hề tuần tra chỗ này. Không có địa đồ bên dưới, ta cũng không tìm đường giúp ngài nổi đâu, Thần quân tự mình đi là được rồi, ta chờ trên bờ.”

Hành Chi cười hỏi Thảm Ly: “Vương gia có biết bơi không?”

Thảm Ly bậm sinh kỳ Thủy, pháp thuật liên quan đến nước nàng đều không biết, đương nhiên cũng không biết bơi, cái ao nhỏ như trong sân nhà

Hành Vân cũng có thể khiến nàng chết đuối được, đừng nói là hồ nước đục ngầu không nhìn thấy gì như thế này. Thẩm Ly không quen bộc lộ yếu điểm trước mặt người khác, nhưng lúc này cũng chỉ đành vỗ trán thừa nhận: “Không biết!”

“Tị thủy thuật thì sao?”

“Không biết!”

Hành Chỉ gật đầu, Thẩm Ly ngoan ngoãn lui về phía sau một bước, nhưng lại nghe Hành Chỉ nói: “Nếu vậy ta dắt cô là được.”

“Hả?” Thẩm Ly ngốc ra, “Khoan đã...” Nào chờ nàng cự tuyệt, Hành Chỉ vừa bắm ngón tay, trước mắt Thẩm Ly đã tối đen một mảng, nhưng nàng vẫn có thể nghe thấy tiếng bọt nước “ùng ục” bên tai. Biết mình bây giờ đang ở trong nước, lòng Thẩm Ly thất lại, bàn tay lại cảm nhận được độ ẩm của ai đó, lúc này Thẩm Ly không có gì cả trong tay, chỉ đành nắm chặt tay Hành Chỉ, nàng nín thở, toàn thân căng cứng.

“Không cần căng thẳng như vậy!” Giọng Hành Chỉ từ phía trước nhàn nhạt truyền đến, “Cứ thở như trên mặt đất là được. Tị thủy thuật của ta cũng không đến mức bị cô thổi rách đâu.”

Thẩm Ly nghe vậy thử hít một hơi, phát giác thật sự là không có nước tràn vào miệng, lúc này nàng mới nhẹ nhõm, yên tâm hít thở. Nhưng sau khi hết căng thẳng, lòng Thẩm Ly lại không tìm được mà bưng bưng lửa giận: “Thật là không nói lý lẽ!”

“Buông tay thì Tị thủy thuật không có tác dụng đâu!”

Nghe vậy, dù trong lòng vẫn còn lửa giận, nhưng Thẩm Ly cũng chỉ đành ngoan ngoãn nắm chặt tay Hành Chỉ, miệng bất mãn hét lên: “Dưới này tối đen một mảng, ngài lôi ta xuống nước có ích gì! Cho ta lên đi!”

“Vi đi một mình sẽ sợ.”

Một câu đơn giản từ phía trước vút lại, khiến Thẩm Ly á khẩu không biết đáp trả thế nào. Nàng tức nghẹn một hồi mới rửa thềm trong bụng, lão nhân gia ngài một mình sống ở Thiên ngoại thiên không biết bao nhiêu năm rồi, trên trời dưới đất có phong ba gì mà ngài chưa từng thấy! Một đằm nước mà cũng sợ sao! Ngài đùa với ta phải không!

Nhớ lại đạo chữ bùa trên núi hôm trước, Thẩm Ly thầm nghĩ người này nhất định là trong lòng đã có kế hoạch từ lâu rồi, kéo nàng xuống nước ắt có nguyên do. Vì vậy mà lại giật mình, tiếp đó dọc đường đều vô cùng đề phòng. Mãi đến khi Hành Chi dừng bước nhẹ giọng nói: “Đến rồi!” Dọc đường chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Thẩm Ly đang cảm thấy kỳ quái, bỗng thấy phía trước lóe lên ánh sáng, nàng bình tĩnh nhìn về hướng ấy, một tượng đá hình thù kỳ quái đang phát ra ánh sáng màu xanh, tay Hành Chi cũng đang đặt trên đầu tượng đá. Hắn nhẹ nhàng nhắm mắt tụng niệm bùa chú gì đó Thẩm Ly nghe không hiểu, nước bốn phía đều cuộn cuộn rung chuyển. Bỗng một mảng bụi đất từ trên tượng đá kia rơi xuống, lộ ra trạng thái trong suốt bên trong, ánh sáng lóng lánh khiến Thẩm Ly hơi chói mắt. Tiếp đó, bụi rơi xuống ngày càng nhiều, cả tượng đá triệt để biến hình thành một cột băng kiên cố!

Sức mạnh của Hành Chi truyền vào trong nước khiến Thẩm Ly cảm thấy nước ấm xung quanh dần trở nên lạnh lẽo, trong cột băng dường như cũng có dòng nước đang dao động, bỗng nhiên dòng nước phá cột băng bắn ra, hướng thẳng lên mặt hồ. Dòng nước trong vắt không ngừng chảy ra từ trong cột băng khiến hồ nước đục ngầu dần trở nên trong vắt.

Thẩm Ly ngẩng đầu nhìn ánh nắng từ từ xuyên qua mặt nước chiếu xuống đáy hồ, lòng bình yên một cách hiếm thấy. Dòng nước không ngừng chảy ra này giống như đang tưới vào tim nàng, gột rửa tất cả úy kỵ và đề phòng.

“Sau này trong hồ sẽ có cá chứ?”

“Đương nhiên!”

Nàng quay đầu nhìn Hành Chi: “Không phải còn hai phong ấn nữa sao? Là gì vậy? Mau đi tìm chúng đi.”

“Hai phong ấn kia càng không vội được.” Hành Chi vỗ nhẹ lên cột băng, giống như đang an ủi, hắn dắt Thẩm Ly quay người trở về, “Một cái ở dưới đất trong đài luyện võ của quân doanh, lúc trở về cô bảo các tướng sĩ tránh đi là có thể gia cố phong ấn. Một cái nữa là xích sắt khóa Khư Thiên Uyên. Sợi xích đó nằm ngay trước Khư Thiên Uyên.”

Thì ra hắn đều biết những thứ đó nằm ở đâu... Thẩm Ly suy nghĩ rồi lẩm bẩm: “Đỉnh núi là Mộc, đáy hồ là Thủy, trong doanh địa là Thổ, trước Khư

Thiên Uyên là Kim. Ngũ hành có bốn rồi.” Nàng nhú mày, “Còn Hỏa thì sao? Ngũ hành không đủ, vậy hai tầng phong ấn không thể thi triển được rồi.”

Hành Chi cười: “Chờ xử lý xong hai thứ kia thì ta sẽ đi tìm chỗ có Hỏa. Vương gia không cần lo lắng. Hành Chi đã đến rồi ắt sẽ trả lại thanh tịnh cho biên giới này.” Hành Chi quay người định đi, không ngờ vạt áo bị vướng vào cột băng, hắn vô thức buông tay Thẩm Ly kéo áo ra, khi quay đầu lại, thấy Thẩm Ly đang nhú mày nhìn tay mình, tiếp đó lại đảo mắt, sắc mặt thâm sâu quan sát hắn.

Hành Chi ngẩn ra, lắc đầu cười nói: “Bị lộ rồi.” Hắn vốn tưởng Thẩm Ly lại mắng mình một trận, nào ngờ vừa ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt ngơ ngẩn của Thẩm Ly. Độ cong trên môi Hành Chi khẽ thu lại, hắn vừa đi vừa nói, “Về thôi!”

◊ Chương 24 ◊

Theo lời Hành Chỉ, hai phong ấn còn lại thì một nằm ở dưới đài luyện binh của doanh địa, là tượng đá Trấn địa thú, nài cho các tướng sĩ trong quân doanh lui ra bên ngoài ba dặm, lúc nài cũng định rời đi, Hành Chỉ lại vẫy tay bảo nài ở lại: “Gia cố phong ấn này hơi tốn chút thời gian, hơn nữa giữa chừng không thể ngắt quãng, cô ở bên cạnh làm hộ pháp cho ta, đừng để ai đến quấy rầy.”

Các tướng sĩ đều lui ra ngoài ba dặm rồi, còn ai dám đến quấy rầy ngài nữa... Thảm Ly mấp máy môi, nhưng lời này lại bị nuốt vào bụng. Nài im lặng đứng một bên, lặng lẽ nhìn Hành Chỉ đặt tay lên đầu Trấn địa thú, cũng giống như hai phong ấn trước, ánh sáng bùng lên, đất dưới chân chuyển động, nhưng lần này Thảm Ly lại không chú ý đến biến hóa xung quanh, chỉ nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Hành Chỉ, trong đôi mắt đen láy không biết đang trầm lắng cảm xúc gì.

Đất khô như cát vàng dần dần ẩm ướt, cỏ chậm chậm mọc lên từ các góc ngách của doanh trường, không khí bốn phía dần dần trở nên tinh khiết, nhưng khác với hai lần trước là Thảm Ly không hề cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn mấy, ngược lại còn có cảm giác như bị không khí thuần khiết này rút hết sức lực.

Nhưng cảm giác đó chỉ xuất hiện trong một khắc, Thảm Ly cũng không để tâm. Chờ Hành Chỉ thi pháp xong, nài nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, quay người đi về phía trước: “Đi Khu Thiên Uyên thôi, chờ xong việc ở đây, ta cũng nên về triều nhận tội rồi.”

Hành Chỉ nhìn bóng nài điem nhiên rời đi, ánh mắt khẽ trầm xuống.

Thảm Ly chưa từng thật sự đến trước Khu Thiên Uyên, chỗ lần trước chém chết Hạt vĩ hồ cũng còn cách Khu Thiên Uyên một đoạn. Bởi vậy khi Thảm Ly ngẩng đầu nhìn thấy khe nứt màu đen cực lớn kéo dài đến tận chân trời, nài bất giác thất thần. Chướng khí màu đen nồng đậm không ngừng trào ra từ trong khe nứt, nhưng phong ấn ở ba hướng kia đã được

đánh thức trở lại, áp chế tốc độ lan truyền của chương khí, khiến sau khi nó trào ra liền lập tức biến mất. Nhưng cho dù là vậy, chương khí ở đây vẫn khiến người ta cảm thấy lòng nặng nề, không nghĩ cũng biết, trước khi đánh thức phong ấn thì tình trạng ở đây tệ hại dường nào.

Khu Thiên Uyên khác với Tuyệt Tế điện được xây nên từ sức mạnh tự nhiên, Khu Thiên Uyên là một không gian khác bị nứt ra từ thế giới này, nó là một chiếc lồng cực đại do người bên cạnh nàng đây dùng sức một mình hấn xé ra, bên trong giam cầm vô số yêu thú quái vật còn mạnh mẽ hơn Hạt vĩ hồ trăm ngàn lần.

Ánh mắt Thẩm Ly khẽ trầm xuống, lặng lẽ xoay đi, thấy người bên cạnh tiến lên phía trước một bước. Gió do chương khí thổi ra làm loạn y bào và mái tóc, nhưng không loạn được sự kiên định và điềm nhiên giữa đôi mày hấn.

Thật là... giống y hệt.

Thẩm Ly bỗng thất thần, nhưng thấy Hành Chỉ ngửa mặt lên trời, đôi mày khẽ nhíu. Thẩm Ly nhạy cảm hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không sao, chỉ là nơi này tệ hơn dự liệu một chút.” Hành Chỉ bước lên phía trước hai bước, đưa tay phải ra, năm ngón từ từ siết lại, “Nhưng cũng không sao.” Hấn vừa dứt lời, chỉ nghe “soạt” một tiếng, một luồng sáng từ trong mặt đất lóe lên, rồi lập tức chui vào lòng bàn tay Hành Chỉ.

Thẩm Ly trấn định nhìn sang, đó là một sợi xích đầy vết gỉ, sợi xích đó một đầu bị Hành Chỉ nắm chặt, đầu còn lại vẫn nằm trong lòng đất, miệng Hành Chỉ tụng niệm bùa chú gì đó, cổ tay khẽ động, vết gỉ trên sợi xích mất hết, sợi xích căng ra, Thẩm Ly nghe thấy âm thanh leng keng từ dưới đất truyền lên, hai bên khe nứt màu đen cực lớn cũng có dây xích chuyển động, chương khí phun ra bị ngăn lại, không có chương khí cản tầm mắt, lúc này Thẩm Ly mới nhìn thấy thật ra khe nứt kia cũng chỉ rộng chừng hai thước, nhưng bị xích sắt kéo lại nên dần dần hẹp hơn.

Bỗng nhiên trong Khu Thiên Uyên truyền đến một tiếng gào chói tai. Thẩm Ly giật mình xòe tay ra, Hồng anh thương lập tức xuất hiện, nàng cẩn thận đề phòng, nhưng lại nghe Hành Chỉ không hoảng không loạn nói: “Đừng vội, bọn chúng không ra được đâu.”

Chưa dứt lời thì bên trong lại truyền đến tiếng gào rú, theo đó là tiếng va đập cực lớn, chấn động khe nứt của Khư Thiên Uyên khiến mặt đất không ngừng rung chuyển. Thảm Ly dường như cảm nhận được sát khí cuộn cuộn tuôn ra từ bên trong, mang theo thù hận bị giam cầm ngàn năm, muốn xông ra giết Hành Chỉ cho thỏa lòng.

Thảm Ly nhú chặt mày, bàn tay nắm Hồng anh thương dùng lực đến trắng bệch, bỗng nhiên sợi xích trong tay Hành Chỉ rung lên, trong tiếng gào của yêu thú dường như còn có tiếng người, lúc đầu cực nhỏ, mơ mơ hồ hồ khiến người ta nghe không rõ, khi Hành Chỉ tụng niệm chú văn, toàn thân sợi xích bùng lên ánh sáng trắng chói mắt, rung động trong Khư Thiên Uyên truyền đến cũng ngày càng kịch liệt hơn. Nhịp tim của Thảm Ly bất giác cũng đập nhanh theo rung động đó, còn tiếng người kia giống như phá rách phong ấn xông ra, gào thét bên tai: “Ta phải thí[1] thân! Ta phải thí thân!”

[1] Thí: giết

Giọng nói thê lương khiến người ta nhiễu loạn tâm can, giống như một luồng ma âm chui vào tai Thảm Ly, không ngừng vang vọng trong đầu óc nàng, khiến đầu nàng đau như muốn vỡ ra, cho dù Thảm Ly có tỏ ra mạnh mẽ thế nào, lúc này cũng không nhịn được mà ôm đầu. Nàng nhắm mắt, đến khi lại mở mắt ra thì tròng mắt đỏ rực một mảng, lòng như bị người ta khuấy đảo mà cuộn cuộn sát khí, muốn tìm một chiến trường để chém giết cho thật thống khoái, khát vọng dùng máu tươi để xối sạch trào dâng trong lòng...

Hành Chỉ bạch y pháp phối, hần không nhìn về phía sau một lần, mặt không đổi sắc tụng niệm hết câu chú cuối cùng, sau đó buông sợi xích ra, sợi xích mang theo ánh sáng trắng lại rút vào lòng đất. Tiếp đó xích sắt hai bên khe nứt như bùng lên ánh sáng, tiếng gào rú của yêu thú bên trong càng the thé hơn, nhưng vào lúc ồn ào nhất bỗng nhiên im bật!

Lúc này có một luồng khí trong lành bỗng chui vào người Thảm Ly, sức lực vô cùng mạnh mẽ, không giống như những phong ấn trước đó khiến người ta như được tắm gió xuân, lần này ngực Thảm Ly như trầm xuống, đập nát sát khí dâng trào một cách kỳ lạ ban nãy, ép Thảm Ly ỏi ra một ngụm máu đen, máu rơi xuống đất bốc lên một luồng khí trắng như nước bốc hơi rồi biến mất.

Gió mát thổi qua, mọi âm thanh đều lặng đi.

Khe nứt cực lớn cũng khép lại chỉ còn chừng hai ngón tay, bầu trời trong xanh, nếu không để ý thì vốn không phát hiện được đây là Khư Thiên Uyên phong ấn mấy ngàn yêu thú.

Thẩm Ly ngẩn ra: “Đây là...”

Hành Chi lấy trong tay áo ra một chiếc khăn tay trắng đưa cho Thẩm Ly: “Uế khí.”

Thẩm Ly ngỡ ngác đón lấy khăn tay nắm chặt, nhìn một hồi mới đặt lên khóe môi, lau sạch vết máu trên miệng mình. Nàng ngược mắt nhìn Hành Chi, thấy hắn đi đến trước Khư Thiên Uyên, đưa tay nhẹ vuốt lên hai sợi xích bên khe nứt: “Lúc trước cô đấu với Hạt vĩ hồ, bị nó nuốt vào bụng, thân nhiễm chương khí, vì cô vốn là người của Ma tộc nên rất dễ bị chương khí xâm nhập. Lúc ta vá lại phong ấn cũng có thể thanh trừ chương khí trong người cô luôn.”

Thẩm Ly hiểu ra: “Vậy nên mới bắt ta dẫn đường cho bằng được sao?” Nàng chăm chăm nhìn Hành Chi, ánh mắt tối lại, “Chỉ vì vậy thôi sao?”

“Ừ, chỉ vì vậy thôi!”

Thẩm Ly im lặng. Hành Chi quay đầu nhìn Thẩm Ly, giọng điệu nhàn nhạt nói: “Phong ấn thuộc Hỏa ở bên trong Khư Thiên Uyên, chương độc trong người Vương gia đã trừ, không cần theo ta vào nữa. Có thể về doanh địa chinh đốn quân ngũ, chờ chuyện này xong ta tự sẽ về Thiên giới. Đến lúc đó không phiền Vương gia nữa.”

Gió lướt qua giữa hai người, thổi bay khăn tay trong tay Thẩm Ly. Nàng nhìn thẳng vào Hành Chi, tay nắm chặt, giọng điệu đậm mạc xa vời: “Đa tạ Thần quân nhiều lần tương trợ Ma giới.” Nói xong, mái tóc vạch một đường cong tuyệt đẹp trong không trung, nàng không hề do dự quay người bước đi.

Vì không quay lại nên nàng không biết Hành Chi lặng lẽ quay đầu, đưa mắt nhìn nàng đi thật xa.

Đêm, trăng sáng vàng vạc, Thẩm Ly dọn đồ trong quân doanh xong, đang chuẩn bị nằm xuống, bỗng thấy bên ngoài có người đi tới đi lui, nàng

cao giọng gọi: “Vào đi.” Bóng người bên ngoài khựng lại, cuối cùng vén rèm bước vào, Thượng Bặc nhìn thấy Thẩm Ly, lòng đang nghĩ là phải uyển chuyển, nhưng lời nói vẫn tuôn ra miệng: “Tiểu vương gia, cô cứ vậy mà thả Hành Chỉ thần quân đi sao?”

Thẩm Ly nhàn nhạt nhìn hắn: “Thần quân muốn đi thì làm sao ta có thể cản nổi!”

“Ai da!” Thượng Bặc hồi hận dậm chân, “Sớm biết như vậy thì ta nên nói với Thần quân từ sớm rồi!”

“Sao vậy?” Thẩm Ly lạnh giọng, “Chẳng qua mới có mấy ngày thôi mà Tướng quân ưng Hành Chỉ thần quân rồi sao?” Lời vừa nói ra, Thẩm Ly cũng bị mình dọa cho ngẩn người, Thượng Bặc cũng ngây ra, sau đó gãi đầu nói, “Tiểu vương gia nói chuyện thật ngày càng khiến người ta kinh ngạc. Thượng Bặc làm sao dám có tâm tư đó. Chẳng qua là cảm thấy bây giờ Vương đô cũng bị chướng khí hoành hành, nếu có thể mời Thần quân đến Vương đô một chuyến, cho dù không thể thi pháp trừ đi chướng khí, cũng có thể khiến Vương đô sạch sẽ một thời gian.” Hắn lắc đầu thờ dãi, “Ta vốn còn muốn đưa thê tử đi ngắm trăng nữa mà!”

Thẩm Ly im lặng.

Thượng Bặc đi rồi, Thẩm Ly bỗng không còn buồn ngủ. Nàng một mình bước ra khỏi doanh trướng, dạo mấy vòng trong quân doanh, ngày mai, tướng sĩ từ Vương đô đến sẽ trở về triều, chúng nhân đều không nỡ xa ánh trăng sáng vàng vạc này, mọi người đều ngồi bên ngoài doanh trướng, hoặc chuyện trò hoặc uống rượu, tưởng tượng rằng nếu khắp Ma giới đều có cảnh này thì tốt biết mấy. Thẩm Ly chỉ im lặng đi lướt qua bên cạnh họ, lòng nghĩ chắc Hành Chỉ đã rời khỏi Ma giới rồi. Ra khỏi quân doanh, nàng ngẩng đầu nhìn trăng, không biết nghĩ gì mà trong lòng có một xung động thôi thúc nàng đi về phía Khư Thiên Uyên.

Không khí nơi đây đã trong sạch hơn nhiều. Nếu không phải là hai sợi xích kia phát ra ánh sáng khe khẽ trong đêm tối thì Thẩm Ly gần như không nhìn thấy được khe nứt nhỏ hẹp đó.

Chắc Hành Chỉ đã đi rồi. Đưa tay chạm vào hai sợi xích, Thẩm Ly cảm thấy hình như nàng đã bị bệnh gì rồi. Biết rõ là không có ai còn chạy đến

đây. Nàng tự cười mỉa mai, vừa muốn phẩy áo rời đi, bỗng trong khe nứt bay ra một luồng gió lay động tóc nàng.

Thẩm Ly ngẩn ra, mũi người thấy một khí tức kỳ quái. Nàng nhú mày, ngẩng đầu nhìn về chỗ tối trong khe nứt, lại là một cơn gió từ bên trong thổi ra.

Khí tức này... rất quen thuộc.

Thẩm Ly đang ngưng thần nhớ lại, bỗng nhiên một đôi mắt xuất hiện trong khe nứt, Thẩm Ly cả kinh, người muốn lui về phía sau, nhưng chân như bị kéo lại, khiến nàng có giây dựa thế nào cũng không thoát được. Trong đôi mắt đó lộ ra cảm xúc vô cùng mãnh liệt, như vui vẻ như điên cuồng.

Kinh nghiệm chiến đấu của Thẩm Ly rất phong phú, ngoại trừ khoảnh khắc kinh ngạc ban đầu, nàng lập tức ổn định tâm thần, lòng bàn tay lóe lên ánh sáng, ngân thương theo ánh trăng xoay trong bàn tay, không hề do dự mà đâm vào đôi mắt trong khe nứt. Nhưng càng không ngờ hơn là, thương của Thẩm Ly còn chưa đâm được gì thì đã như bị cắm vào đằm lầy, đến khi nàng muốn rút thương ra thì cảm thấy bên trong có một sức mạnh cực kỳ lớn giữ chặt lấy ngân thương.

Thẩm Ly nghiến răng, đang muốn sử dụng pháp lực thì lực đạo dưới chân bỗng mạnh thêm, không cho Thẩm Ly kêu lên một tiếng, cả người nàng đã bị kéo vào.

Gió nhẹ thổi qua, không còn lưu lại chút gì bên ngoài khe nứt của Khu Thiên Uyên.

◊ Chương 25 ◊

Trong bóng tối có âm thanh vỡ vụn huyền ảo bên tai, bất luận Thẩm Ly bịt chặt tai hay phong bế năm giác quan, âm thanh đó cứ như một quái thú không lỗ hồng nào không chui lọt, ở trong đầu chậm chậm cắn xé lý trí nàng.

“Im đi!” Cuối cùng Thẩm Ly không nhịn được mà hét lên, “Im đi!”

“Giết...” Chỉ một chữ này thôi, lúc thì giương cao the thé, lúc thì trầm thấp âm độc, hình ảnh trước mắt nàng dần dần hóa thành dòng máu đỏ tươi, múa may như dáng vẻ nàng lúc giết địch trên chiến trường. Trong ngực có một ngọn lửa thiêu đốt, mắt Thẩm Ly nóng lên, ánh sáng đỏ vừa hiển hiện, bỗng có một luồng khí mát mẻ từ trong tâm mạch nàng tuôn ra, lan đi khắp toàn thân, giống như bàn tay ấm áp trong ánh nắng nhẹ xoa đầu nàng: “Cục cục tác, sao ngươi cứ luôn nóng nảy vậy nhỉ?”

Nóng nảy? Ở tiểu viện đó nàng đã khép mình nhiều lắm rồi...

“Thẩm Ly!”

Một tiếng gọi khiến Thẩm Ly bừng tỉnh. Nàng mở mắt, trong bối cảnh tối đen, bạch y của Hành Chỉ càng trở nên bắt mắt. Nàng nhìn hẩn ngẩn ra trong một khắc rồi lập tức hồi thần, xem xét bốn phía, đôi mày nhíu chặt: “Đây có phải là ở trong Khư Thiên Uyên không?”

Hành Chỉ cười: “Vương gia thông minh!”

“Ngài... Thần quân sao vẫn còn ở đây? Phong ấn...”

“Phong ấn thì được vá xong rồi, nhưng bị phép thuật của mấy con yêu thú trói chân.” Hành Chỉ nói thẳng không hề giấu diếm. “Mấy ngày nay vá lại phong ấn đã hao tổn không ít sức lực, trong lúc không chú ý đã để bọn chúng thừa cơ. Khư Thiên Uyên quanh năm đầy chướng khí, ta nhất thời không thoát được pháp thuật của bọn chúng nên dạo chơi ở đây luôn.”

Bị yêu thú nhốt ở nơi đầy rẫy chướng khí không thấy mặt trời thế này mà hấn lại nói là đang đi dạo sao... Thảm Ly vốn muốn hỏi hấn có bị thương không, nhưng nghe nói vậy liền cảm thấy mình lo lắng thật quá dư thừa.

Hành Chỉ cười nhạt nhìn Thảm Ly, “Vương gia cũng nổi hứng muốn đi dạo trong Khu Thiên Uyên sao?”

Thảm Ly vỗ trán: “Không, ta không có hứng thú như vậy. Chẳng qua là...” Giọng nàng khựng lại, “Chẳng qua là vừa hay cùng các tướng sĩ đi tuần đến chỗ này, ta hơi tiến lại gần một chút, bị một sức mạnh quái lạ trong này kéo vào.”

“Ồ!” Hành Chỉ chóng cảm suy nghĩ trong chốc lát, “Còn có thể kéo cô vào nữa à. Đám yêu thú này ngày càng thú vị nhỉ!”

Thú vị chỗ nào đây hả!

Thảm Ly bỗng im lặng trong một khắc, xem xét Hành Chỉ từ trên xuống dưới: “Bây giờ Thần quân có cách thoát thân khỏi chỗ này không? Không giấu Thần quân, ngày mai ta phải theo Thượng Bắc tướng quân về triều, nếu sáng mai hấn không tìm thấy ta, nhất định sẽ tưởng là ta lại...” Nàng thảm thờ dài, “Tưởng ta lại đào hôn rồi. Lúc đó khó tránh lại thêm một trận hoảng loạn nữa.”

“Bây giờ không ra được!” Hành Chỉ lắc đầu, chậm bước về phía trước, trong thế giới tối tăm này, đừng nói là Đông Tây Nam Bắc, ngay cả trời đất cũng không phân rõ, nhưng bước chân của Hành Chỉ lại vô cùng trầm ổn, dường như những nơi hấn đi qua đều là đất cứng, vô tình chỉ rõ phương hướng cho Thảm Ly, Thảm Ly quả nhiên theo bước hấn tiến về phía trước, hơi lo lắng nói, “Thần quân, ta thật không đùa với ngài đâu. Trong Khu Thiên Uyên này lại không biết ngày đêm, có lẽ đến khi chúng ta ra ngoài thì Thượng Bắc tướng quân đã chờ không được mà về triều rồi, lúc đó hấn bẩm báo với Ma quân rằng ta đào hôn thì ta lại bị phạt một trận nữa.”

Thật sự đào hôn thì có bị phạt Thảm Ly cũng nhận, nhưng khi không lại bị phạt như vậy thật khiến người ta hơi uất ức.

Hành Chỉ quay đầu nghiêm túc nhìn Thảm Ly: “Ta giống đang nói dối lắm sao?”

Thẩm Ly cũng nghiêm túc nói: “Lúc Thần quân nói dối chưa bao giờ giống như đang nói dối!”

Sắc mặt Hành Chi càng nghiêm túc hơn: “Lần này thật sự không ra được!”

“Trêu đùa người khác vui lắm sao?”

“Vui lắm!” Thấy gân xanh trên trán Thẩm Ly giật giật, cuối cùng Hành Chi không nhịn được mà cười nhẹ, quay sang hỏi lại, “Sao cô cứ luôn cảm thấy ta đang gạt cô vậy?”

“Lẽ nào không phải ngài luôn gạt ta sao?” Thẩm Ly nghiêm giọng kết tội, “Không tìm được đường phải có người dẫn đi, Tị thủy thuật buông tay sẽ mất công hiệu, còn hộ pháp gì đó nữa, chuyện nào cũng là gạt người không phải hay sao?”

Hành Chi chớp mắt: “Theo như cô nói thì hình như đúng là có chuyện như vậy!” Hắn cười nhạt, “Nhưng chẳng phải chuyện nào cũng đều là vì thanh trừ chương độc trong người cô đó sao? Sao Tiểu vương gia còn không biết cảm ơn vậy?”

Thẩm Ly hít một hơi thật sâu, kiềm chế lửa giận trong lòng, bình tĩnh nói: “Đa tạ ơn tương cứu của Hành Chi thần quân, bởi vậy, chúng ta ra ngoài thôi.”

Hành Chi thở dài, cuối cùng vẫn không thuyết phục được Thẩm Ly, hắn đưa tay kéo tay áo to rộng lên, Thẩm Ly trấn định nhìn sang, lúc này mới phát hiện trên cánh tay Hành Chi không biết bị thứ gì cắn thành một vết máu thịt lẩn lộn. Chương khí màu đen chui ra từ trong vết thương trông vô cùng đáng sợ. Thẩm Ly khê giật mình, ngẩng đầu lên nhìn Hành Chi, hắn thả tay áo xuống bất lực lắc đầu: “Cô xem, vốn không muốn lấy ra hù cô đâu.”

“Đây là...”

“Lúc xử lý phong ấn Hỏa, bất cẩn bị yêu vật đả thương. Bọn chúng muốn quấy nhiễu lực thanh tẩy của ta, ý đồ muốn sức mạnh của phong ấn yếu đi.” Hành Chi nói: “Nhưng bọn chúng không biết, bây giờ phong ấn đã thành, cho dù ta có chết ở đây, phong ấn cũng không biến mất. Trừ khi là một ngàn năm nữa trôi qua.”

Thẩm Ly khẽ ngẩn ra, nghe hần giải thích: “Khư Thiên Uyên là một tầng phong ấn, nhưng một phong ấn lớn như vậy, cho dù là thần lực cũng không đủ chống đỡ bao lâu, bởi vậy ta đã thuận theo lực tự nhiên, lấy năm nguyên tố Ngũ hành hợp thành tầng phong ấn thứ hai. Trong tầng phong ấn thứ hai, ta lại lấy Hỏa đặt trong Khư Thiên Uyên, khiến hai tầng phong ấn này hòa lẫn vào nhau, một là để kẻ muốn phá phong ấn bất luận là từ bên trong hay bên ngoài đều không cách nào phá được trong phút chốc, tranh thủ thêm thời gian cho người bảo vệ phong ấn này, thứ hai là khiến một tầng phong ấn nhờ hấp thu sức mạnh tự nhiên của sơn thủy thổ địa mà trở nên kiên cố lâu dài hơn. Nhưng sức mạnh tự nhiên không phải là lấy mà không hết, ngàn năm qua đã hao tổn hết linh khí của nơi này. Bởi vậy ta đến để tiếp thêm linh khí, khiến phong ấn càng mạnh mẽ hơn.”

“Sau khi vá lại phong ấn, ở đây sẽ do linh khí của trời đất chống đỡ, theo đạo của tự nhiên mà khóa hết chướng khí lại.” Hành Chỉ lắc lắc tay, “Bởi vậy trước khi vết thương hồi phục, ta không thể ra được. Còn cô...” Hành Chỉ nói, “Vốn đã giúp cô trừ đi chướng độc trong người, nhưng trong Khư Thiên Uyên này khắp nơi đều là chướng khí, cơ thể của Ma tộc vốn không có năng lực thanh tẩy. Rất dễ bị chướng khí nhập thân, tuy đối với cô không ảnh hưởng mấy, nhưng phong ấn cũng không cho cô ra ngoài. Nếu ta không bị thương thì có thể giúp cô thanh trừ chướng khí, đưa cô ra ngoài. Còn bây giờ ấy à...”

Tóm lại là phải chờ đến khi tay ngài khỏi mới có thể rời đi chứ gì... Thẩm Ly nhú mày: “Vết thương này lúc nào mới khỏi được?”

Hành Chỉ nhẹ nhàng nói: “Nhanh lắm, dạo hai vòng là khỏi rồi.” Nói xong, hần dường như nghĩ ra điều gì mà cười híp mắt nhìn Thẩm Ly: “Đừng sợ, nếu trễ thì ta sẽ cùng cô về Vương đô, giải thích rõ với Ma quân là được. Nhất định sẽ không để hần phạt oan cô đâu.”

Hần đưa tay, giống như đang muốn vỗ đầu Thẩm Ly, nhưng lại chuyển hướng, chỉ vỗ vai Thẩm Ly cười như an ủi.

Thẩm Ly ngơ ngẩn nhìn hần rút tay về, muốn giấu nhưng cuối cùng vẫn không giấu được lời trong lòng, nàng nói theo bóng hần: “Thần... có lúc nào, ngày nào đó đang ngủ, để thần thức hóa thành người, sống một kiếp ở Hạ giới không?”

Hành Chỉ không dừng bước, vẫn nhàn nhã đi phía trước: “Có lẽ là có.” Phát giác Thẩm Ly không đi theo, Hành Chỉ quay đầu nhìn nàng, “Sao vậy?”

Thẩm Ly chăm chăm nhìn hấn bật cười, nửa mỉa mai nửa như tự giễu: “Không có gì, chỉ là Thần quân... đôi khi lại khiến ta nhớ đến cô nhân.”

“Vậy sao?” Hành Chỉ tiếp tục nhàn nhã bước đi, “Người giống ta sao, thật là hiếm thấy.”

“Chẳng phải sao!”

Bóng tối yên tĩnh một hồi lâu, bóng trắng tiếp tục đi về phía trước, giống như vĩnh viễn không bao giờ ngừng lại: “Bích Thương vương!” Hấn bỗng nói, “Đối với người và vật, cô chấp quá cũng không phải là chuyện tốt!”

Thẩm Ly cup mắt: “Thẩm Ly đa tạ Thần quân chỉ điểm!”

Thẩm Ly từng bước đi sau Hành Chỉ, nàng hoang mang phát hiện rằng, trong không gian tối tăm này, không có cảnh sắc gì có thể khiến lực chú ý của nàng dời khỏi người Hành Chỉ, bất luận là độ cong của vạt áo hay lọn tóc đong đưa theo bước chân, tất cả đều trở thành tiêu điểm khiến nàng không thể dời mắt.

“Nghe nói trước đây Vương gia đã từng đào hôn.” Hành Chỉ bỗng hỏi, “Có thể cho ta biết tại sao không chịu hôn sự này không?”

Nhắc đến vấn đề này, Thẩm Ly lập tức nhíu mày hừ lạnh: “Hồng hạnh sắp bị người ngoài tường vạt trụi rồi, dám hỏi Thần quân có muốn lấy không? Hơn nữa thân là Tam thập tam Thiên tôn, một nam nhân sống cũng hơn ngàn năm rồi mà một là chẳng lập được chiến công gì, hai là chẳng tham gia chính sự, chỉ học được bản lĩnh chà đạp cô nương! Nếu người này là con cháu của Thẩm Ly thì nhất định sẽ chém hấn trừ hại cho Ma giới!”

Nghe nàng nói những lời chính nghĩa như vậy, Hành Chỉ không nhịn được mà che miệng cười: “Phát Dung quân cũng không đến nỗi tệ hại vậy đâu, hấn không chỉ biết chà đạp cô nương thôi...” Chưa chờ Hành Chỉ nói hết, lửa giận của Thẩm Ly càng lớn hơn: “Bất kể hấn là tên nào, ta và hấn không hề quen biết, nói gì đến việc cưới gả! Nếu không phải Thần quân loạn điểm uyên ương thì bản vương há lại rơi vào tình cảnh này! Bản vương còn chưa hỏi ngài tại sao lại chỉ hôn sự này cho ta đó!”

“Là vì...” Hành Chỉ ngẩng đầu không biết nhìn về hướng nào, “Cảm thấy cũng xứng lắm!”

“Há... hắt... hắt xì!” Trong Thiên cung, Phất Dung quân đang ngâm mình trong bồn tắm rải đầy cánh hoa bỗng hắt hơi một cái, người hầu bên cạnh vội đưa khăn mặt lên: “Tiên quân thấy nước lạnh rồi sao?”

Phất Dung quân phẩy tay nói: “Lấy chút đồ ăn đến cho ta.” Người hầu bên cạnh đáp lời, vừa đi ra cửa, cửa gỗ bèn bị một sức mạnh đẩy ra, một người hầu khác hoảng hốt loạng choạng chạy từ bên ngoài vào: “Tiên quân! Tiên quân!”

Phất Dung quân vội hét lên: “Đứng lại! Mình đây bụi đất! Không được làm dơ thánh địa mộ đục[1] của bồn quân!”

[1] Mộ đục: tắm rửa

Người hầu chỉ đành đứng ngoài bình phong cúi người nói: “Tiên quân, vừa rồi có người của Ma giới đến báo, nói yêu thú thoát ra từ Khu Thiên Uyên đã bị Bích Thương vương chém rồi. Tiên quân, ngài không biết đâu, tiểu nhân nghe nói, hai mắt Bích Thương vương kia đỏ rực, một thương đâm chết yêu thú to bằng Thiên cung vậy. Sau đó còn ăn tươi thịt yêu thú kia nữa. Ăn đến toàn thân đầy máu luôn.”

Phất Dung quân kinh hãi tái xanh mặt mũi, vội giật lấy y phục bên hồ quần lên mình, chân trần chạy ra ngoài bình phong, giật áo người hầu run giọng nói: “Thật không?”

“Hoàn toàn chính xác!”

“Chuẩn... chuẩn bị! Còn không mau chuẩn bị cho bồn quân! Bồn quân phải đi diện kiến Thiên đế!”

Nghe nói hôm đó Phất Dung quân ở trước Tẩm điện của Thiên đế gào “Tôn nhi không muốn chết!” suốt một buổi. Cuối cùng bị người hầu của Thiên đế lôi ra khỏi Thiên cung.

Đêm đến, Phất Dung quân bật dậy từ trên giường: “Không được!” Hắn nói, “Ta phải đến Ma giới tận mắt xem thử, có tề đến đâu đi nữa... có tề đến đâu đi nữa cũng không thể chết thảm trong ngày động phòng hoa chúc được!”

◊ Chương 26 ◊

Trong bóng tối không biết thời gian trôi đi thế nào, không có phương hướng, không có mục tiêu, cũng không biết “hai vòng” mà Hành Chỉ nói rốt cuộc phải đi bao lâu, lòng Thẩm Ly bất giác hơi bực bội. Mấy lần nàng muốn lên tiếng hỏi Hành Chỉ, nhưng thấy hắn vẫn nhàn nhã dạo bước, nếu cứ hỏi đi hỏi lại chẳng phải chứng tỏ là Bích Thương vương không biết kiên nhẫn sao...

Thẩm Ly không nhịn được lại thở dài, nàng cảm thấy dường như trước mặt Hành Chỉ, nàng ngày càng tiến thoái lưỡng nan, cứng rắn thì hắn không tiếp chiêu, mềm mỏng thì... nàng không biết...

Bỗng nhiên, một cơn gió lạ thổi qua bên tai, bốn bề sát khí nồng đậm. Mặt Thẩm Ly nghiêm lại: “Có yêu thú!”

Hành Chỉ lại cười nhạt: “Cuối cùng cũng chờ được một con mắt kiên nhẫn đến nộp mạng rồi!”

Thẩm Ly nghe vậy ngẩn ra, còn chưa kịp ngẫm lại ý nghĩa của câu nói này, bỗng nghe một tiếng rú chấn động màng nhĩ, nàng vô thức cầm ngân thương muốn xông lên phía trước, Hành Chỉ phẩy tay áo ngăn nàng lại, quay đầu hỏi như đang đùa: “Muốn xem Khu Thiên Uyên trông thế nào không?”

Thẩm Ly thất thần, Khu Thiên Uyên... chẳng phải là nhìn vào chẳng thấy gì cả đó sao... Nàng còn chưa nghĩ xong đã thấy tay Hành Chỉ lóe lên ánh sáng trắng, một quả cầu cực sáng bay ra từ lòng bàn tay hắn, đập thẳng về phía trước, chỉ nghe một tiếng va đập thật lớn, ánh sáng trắng bùng lên xé rách bóng tối, khiến cho Thẩm Ly nhìn thấy yêu thú bị đập nát, cũng khiến nàng nhìn rõ xung quanh mình có vô số cặp mắt âm độc.

Những yêu thú hình thù kỳ quái đó đang mai phục bốn phương tám hướng, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào họ, có con khễ há miệng, ánh sáng chiếu rọi lộ ra hàm răng lạnh lẽo, có con thè cái lưỡi dài ngoằng, rụt đầu sau một yêu thú khác, ánh mắt âm trầm tàn độc. Bọn chúng đều không phát ra

bất kỳ âm thanh nào giống như sự im lặng chết chóc trước khi động vật săn mồi, khiến lòng người thất lại.

Cho dù là Thẩm Ly, khi thấy cảnh tượng này cũng bất giác kinh hãi rùng mình, nàng cố ép mình bình tĩnh lại, chờ ánh sáng trắng tắt đi, bốn bề lại khôi phục về tối tăm, nàng hỏi: “Dọc đường ngài luôn biết đám yêu thú này vẫn theo dõi chúng ta sao?”

“Đương nhiên là biết!”

Giọng hắn vẫn điềm nhiên như vậy. Lòng Thẩm Ly trầm xuống. Giết một con Hạt vĩ hồ thôi mà đã phí nhiều sức lực của nàng như vậy, còn người này lại có thể lấy tính mạng của một con yêu thú trong lúc cười nói điềm nhiên, hơn nữa còn có thể nhàn nhã như đang tản bộ ở nơi thế này, không nói đến sức mạnh của thần minh kia thì tên này thật là... khác người.

“Bích Thương vương!” Hành Chỉ đi vài bước bỗng quay đầu nhìn nàng, “Khí tức ở đây có khiến cô cảm thấy lạnh lẽo âm độc không?”

“Nếu không thì sao...”

“Bởi vậy!” Hành Chỉ nghiêm mặt, “Sau khi ra khỏi đây, đừng một mình lại gần Khư Thiên Uyên này nữa!”

Thẩm Ly ngẩn ra, Hành Chỉ bỗng nắm tay nàng, một luồng khí trong lành từ bàn tay chui vào người nàng, Thẩm Ly có thể cảm thấy trong cơ thể mình có thứ gì đó chảy ra ngoài, còn cánh tay bị thương của Hành Chỉ cũng tỏa ra khí đen. Chưa đầy một khắc sau, Hành Chỉ ra lệnh: “Bé khí!”

Không hề do dự, Thẩm Ly nín thở, yêu thú xung quanh không biết phát giác được gì, bỗng rít lên cùng bỗng nhào về phía họ, Thẩm Ly chỉ cảm thấy đầu hơi văng vát, những tiếng rít gào chói tai kia bị gạt hết sau lưng. Chờ khi hồi thần lại nàng bỗng cảm thấy trước mắt sáng lên, ánh trăng mát lạnh đang rải trên mặt đất, nàng ngẩng đầu lên nhìn, trong ánh sáng phản chiếu, gương mặt nghiêng nghiêng của Hành Chỉ càng rõ ràng hơn, hơi thở hắn hơi gấp gáp, trán lấm tấm vài giọt mồ hôi lạnh.

Thẩm Ly ngơ ngác hỏi hắn: “Chẳng phải nói... dạo hai vòng sao?”

“Ha.” Hành Chỉ ngẩng đầu bóp trán, “Lần này thì cô thông minh, biết vẫn chưa dạo hết hai vòng.”

“Ngài lại gạt ta?”

“Không, mang chướng khí trong mình thì không ra được là thật. Chỉ là tình hình vừa rồi nếu không ra thì e là sẽ khó mà ra được. Bởi vậy ta bèn ra tay thi pháp.” Hơi thở hắt bất ổn, “Chỉ là thuật pháp này hơi tổn thương nguyên thần. Để ta nghỉ chút đã...”

Hắn buông tay Thẩm Ly, ôm trán một mình đi về phía trước vài bước. Thẩm Ly ngỡ ngác nhìn hắn, cổ tay bị hắn nắm có gió thổi qua se lạnh, là do mồ hôi từ lòng bàn tay của hắn dính vào cổ tay nàng.

Lúc này Thẩm Ly mới bàng hoàng hiểu ra, mấy ngày nay vừa vá phong ấn, vừa bị yêu thú đả thương, cho dù là thần cũng không chịu nổi. Hơn nữa chướng khí trên cánh tay hắn nhất định không đơn giản, bởi vậy trước đó hắn mới không tự mình ép ra, phát giác được đám yêu thú kia có ý đồ cùng xông lên tấn công, do đó hắn bất đắc dĩ phải thi pháp ép chướng khí, miễn cưỡng thoát ra khỏi Khu Thiên Uyên.

Một bàn tay của Thẩm Ly phủ lên chỗ được hắn nắm lấy, thì ra, thần lợi hại như vậy cũng khó chịu vì bị thương sao. Thì ra... Hành Chỉ thân quân cũng thích tỏ ra mạnh mẽ.

Khi Thẩm Ly và Hành Chỉ về đến quân doanh, số lượng doanh trưởng trong quân doanh đã ít đi nhiều, tướng lĩnh trấn thủ đưa đuốc lên, thấy là hai người, hắn ngỡ ngác nói: “Thần quân, Vương gia... hai người đây là...”

“Xảy ra chút chuyện.” Thẩm Ly kể sơ, “Thượng Bắc tướng quân đâu?”

Nghe Thẩm Ly nhắc đến, tướng trấn thủ vội đáp: “Vương gia mất tích năm ngày rồi đó! Thượng Bắc tướng quân tướng cô lại... lại trốn rồi. Ngài ấy ở đây tìm hết mấy ngày cũng không thấy, bởi vậy ngài ấy về triều thỉnh tội với Ma quân rồi.”

Thẩm Ly thở dài, quả nhiên...

Hành Chỉ nói: “Bọn họ đi lúc nào?”

“Vừa đi hôm qua.”

Hành Chỉ hơi trầm ngâm: “Đại quân đi rất chậm, trên đường về bọn họ còn mang thương binh nên đi không nhanh, có lẽ chúng ta có thể về tới Vương đô sớm hơn họ một chút.”

Thẩm Ly quyết định: “Đi ngay bây giờ đi!” Vừa dứt lời, nàng nhìn Hành Chi, nhận được ánh mắt của Thẩm Ly, Hành Chi cười cười: “Vương gia không cần lo lắng. Hành Chi vẫn chưa vô dụng đến vậy!” Thẩm Ly im lặng gật đầu, rồi không nói nhiều nữa mà cười mây đi. Hành Chi cũng nhảy lên mây đi theo phía sau.

Tướng trấn thủ bên dưới đưa mắt nhìn hai người bay xa, quay sang hỏi tiểu binh bên cạnh: “Này... Tam tử, có phải ta cả nghĩ mà cảm giác được điều gì đó không?”

Tiểu binh đáp: “Phó tướng, thuộc hạ cũng cả nghĩ rồi...”

Hành Chi và Thẩm Ly đương nhiên đi nhanh hơn đại quân rất nhiều, lúc bọn họ về tới Đô thành, các tướng sĩ khải hoàn vẫn chưa trở về. Nhưng đầu đường cuối hẻm đều treo cờ kết hoa chúc mừng, Thẩm Ly ở trên mây nhìn thấy cờ hoa bên dưới, nàng vui mừng nói: “Mỗi lần xuất chinh luôn thích nhất là thời khắc mang thắng lợi trở về, nhìn thấy họ treo cờ kết hoa và những nụ cười hân hoan kia, ta mới biết là chuyện mình làm có ý nghĩa đường nào.”

Hành Chi khẽ ngẩn ra, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng dậy ý cười của nàng, bất giác cũng cong mắt: “Ừ, Vương gia có hoài bão!”

Nhìn thấy phủ đệ của mình bên dưới, Thẩm Ly nói: “Ta cả người do bản, trực tiếp đến diện kiến Ma quân thì thật thiếu lễ nghĩa, ta về phủ tắm rửa đã, Thần quân có muốn vào cung trước không?”

“Ta...” Hấn vừa định lên tiếng, bỗng nghe bên người có tiếng nữ nhân gào khóc thảm thiết: “Vương gia! Vương gia! Người về đây đi!”

Thẩm Ly nhíu mày nhìn xuống dưới, chỉ thấy Nhục Nha xách thùng nước, khóc lóc từ phòng khách chạy ra, bò trên mặt đất khóc thảm. Thẩm Ly vội xuống mây đi đến trước mặt Nhục Nha: “Chuyện gì mà hoảng hốt vậy?” Nhục Nha ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Ly, đôi mắt to tròn ngơ ngác nhìn nàng, dường như không tin vào mắt mình, Thẩm Ly nhíu mày, “Làm sao vậy?”

Nhục Nha vút thùng hai tay ôm chặt eo Thẩm Ly khóc nói: “Hu hu! Vương gia! Có yêu thú! Cứ ức hiếp Nhục Nha mãi!”

Vừa nghe thấy hai chữ Yêu thú, Thẩm Ly cảm thấy lòng thất lại, còn chưa kịp hỏi bỗng nghe “bình” một tiếng, cửa phòng khách bị đẩy mạnh ra, một nam nhân mình còn hơi nóng, chỉ quấn một miếng khăn thay cho quần tức giận chạy ra: “Nha đầu chết tiệt! Bỗng chết bốn quân rồi! Xem bốn quân có lột da ngươi không!”

Vừa dứt lời, một trận gió lạnh thổi qua, xua tan hết sương khói trước mắt nam nhân, hắn nhìn vào khoảng sân đã có thêm một nam một nữ, nhất thời thất thần. Thẩm Ly cũng nhìn thân hình bị bóng đỏ hồng của hắn, khẽ nhíu mắt hỏi: “Ngươi là ai?”

Nam nhân im lặng, trong sân chỉ nghe giọng Nhục Nha ôm nàng không ngừng khóc lóc: “Vương gia, Vương gia...”

Biết thân phận của nữ nhân trước mắt, sắc mặt đỏ bừng của nam nhân dần dần bắt đầu tái xanh. Lúc này một chiếc áo khoác trắng bông che hắn lại, Hành Chỉ nhàn nhạt cười nói: “Phát Dung quân, Thiên quân chưa dạy ngài là phải mặc y phục rồi mới ra ngoài sao?” Nhìn nụ cười trên mặt Hành Chỉ, Phát Dung bất giác thấy lạnh sống lưng, hắn vội lui vào phòng đóng cửa lại.

Trong sân lại yên tĩnh, Thẩm Ly cứng nhắc quay đầu nhìn Hành Chỉ: “Hắn? Phát Dung quân? Thiên tôn?”

Thấy Hành Chỉ cup mắt khẽ gạt đầu, khóe môi Thẩm Ly giật giật, nàng xách áo Nhục Nha về mặt lạnh lùng: “Tại sao “thứ này” lại vào ở trong Vương phủ?”

Nhục Nha mặt đầy nước mắt: “Nhục Nha cũng không muốn đâu! Nhưng mà... nhưng mà đây là mệnh lệnh của Ma quân! Nhục Nha cũng đâu còn cách nào, hu hu!”

Buông Nhục Nha ra, Thẩm Ly bóp trán, nghe nàng ta khóc lóc kể lể: “Vương gia nói là bé quan gì đó, rõ ràng là đã trốn đi mất. Sau đó trong cung có người đến, bắt Suyt Suyt đã biến thành bộ dạng của Vương gia trên giường, lắc vài cái Suyt Suyt liền biến thành chim, họ đem Suyt Suyt đi rồi, nói là sẽ không trả về nữa. Hu hu, Nhục Nha đau lòng quá. Sau đó lại nghe nói Phát Dung quân đến Ma giới, Ma quân sắp xếp cho hắn ở tạm trong phủ, bảo Nhục Nha hầu hạ hắn. Nhưng hắn khó hầu lắm! Ăn uống lúc nào cũng bắt bẻ, khiến đầu bếp giận không chịu làm nữa. Lại thích vút đồ lung

tung, Trương tẩu cũng không làm nữa. Bất Nhục Nha phải làm hết, ngay cả tắm rửa cũng bắt một hồi lạnh một hồi nóng, hu hu, người phiền phức như vậy Vương gia đánh chết hẳn đi được không!”

“Hỗn xược!” Cửa lại bị kéo ra, Phất Dung quân tức giận nói, “Nô tài gì mà dám nói những lời như vậy!”

Thẩm Ly giữ Nhục Nha lại bảo vệ phía sau mình, lạnh lùng nhìn Phất Dung quân: “Nha đầu của ta thì dám nói những lời như vậy đó, Phất Dung quân có gì bất mãn thì Thẩm Ly nghe đây!”

Phất Dung quân nhớ đến lời đồn ăn tươi yêu thú của nàng, bắt giặc nuốt nước bọt, dời mắt đi nơi khác: “Ta chỉ... nói vậy thôi!”

“Phất Dung quân xuống Ma giới Thẩm Ly không biết nên lúc này đã mạo phạm, nhưng thứ cho Thẩm Ly hỏi một câu, Phất Dung quân sao không ở yên trên Thiên giới mà lại đến Ma giới ta để chuốc bực mình.” Giọng điệu nàng lạnh lùng, biểu đạt thẳng thừng không hề che giấu sự khinh miệt trong lòng, “Lẽ nào ngài không biết lúc trước Thẩm Ly đào hôn thất bại, bây giờ trông thấy ngài nhìn rất không quen mắt sao?”

◊ Chương 27 ◊

Như có sát khí cắm vào trong thịt, Phát Dung âm thầm lui về phía sau một bước, nữ nhân này... mồ hôi lạnh của hắn cứ chảy ra, nữ nhân này quả nhiên không phải là người mà nam nhân muốn cưới về nhà!

Nếu lúc trước Phát Dung quân còn có chút ảo tưởng đối với Thẩm Ly thì khoảnh khắc này ảo tưởng kia đã hoàn toàn lụi tắt. Hắn hắng giọng, cố hát mặt lên nói: “Bồn... bồn quân chí là nghe nói vì yêu thú trong Khư Thiên Uyên thoát ra mà Ma giới chướng khí bốn bề, bởi vậy có lòng tốt đến thanh trừ chướng khí cho người của Ma tộc. Sao Vương gia có thể...” Hắn khựng lại, đổi sang từ ngữ uyển chuyển hơn, “Không khách sáo như vậy!”

Thẩm Ly nhíu mắt, xem xét hắn từ trên xuống dưới, mặt mũi thì ẻo lả, ăn mặc thì lòe loẹt, ngay cả trên đầu cũng cài Kim long ngọc trâm chói mắt, nàng lập tức cười lạnh: “Tiên quân nói đùa rồi.”

Ngoại trừ bị Hoàng gia gia của mình chê bai, đếm khắp cả Cửu thập cửu trùng thiên làm gì có tiên nhân nào dám dùng ánh mắt như vậy để quan sát hắn, hắn tức giận cao giọng nói: “Cô có ý gì hả! Cô hiểu ta lắm sao mà ngằm xem thường ta! Những chuyện khác bồn quân không nói, nếu luận về bản lĩnh thanh tủy thì ngoại trừ Hành Chỉ thần quân, trên trời dưới đất không có ai...”

“Đừng ồn nữa!” Hành Chỉ bỗng chen vào. Hắn nhàn nhạt nhìn Phát Dung quân, “Lần này Tiên quân đến Ma giới Thiên đế có biết không?”

Phát Dung quân nhìn Hành Chỉ, hơi mất tự nhiên gãi gãi đầu, Thần quân này tuy biểu hiện lúc nào cũng nhàn nhạt, thỉnh thoảng còn nở nụ cười ôn hòa, nhưng mỗi lần nói chuyện với hắn, Phát Dung quân sẽ vô thức lạnh người, nghiêm chỉnh đáp lời: “Đương nhiên đã cho Thiên đế biết. Hoàng gia gia còn bảo ta ở đây thêm một thời gian để giúp bá tánh Ma tộc.”

Viện cố, chẳng qua là muốn kết nối cảm tình giữa hắn và Thẩm Ly thôi! Người đứng đây ai mà không biết hàm ý đằng sau, nhưng cũng chẳng ai buồn vạch trần.

Thẩm Ly xoa trán, thầm nói những ngày tháng tới đây chỉ dành ở chung một mái nhà với Phát Dung quân thôi. Bỗng nhiên Hành Chỉ sau lưng nghiêm túc nói: “Nếu vậy thì tốt quá, hôm nay sắc trời còn sớm, Phát Dung quân cũng vừa tắm rửa xong, thân thể sạch sẽ, là khởi đầu tốt để tạo phúc cho bá tánh.” Hấn chỉ ra cửa, “Tiên quân mau đi sớm đi!”

“Hả!” Phát Dung quân ngỡ ngác, Thẩm Ly cũng hơi cảm thấy kinh ngạc nhìn Hành Chỉ, biết rõ tạo phúc cho bá tánh này chẳng qua chỉ là cái cớ, Thần quân ngài đây là... Thẩm Ly hiểu ra, à, đang ức hiếp Phát Dung quân.

“Lúc nãy đến ta thấy ở góc Đông Nam của Đô thành chướng khí dày đặc, chi bằng hôm nay Phát Dung quân đến đó xem thử đi.” Hấn đã chỉ rõ địa điểm, Phát Dung quân cười hồ hồ khó xuống, chỉ đành gật đầu chấp nhận số phận nói: “Được, Thần quân...”

Chờ Phát Dung quân đi mất, Thẩm Ly bất giác hỏi: “Có phải hấn từng đắc tội với Thần quân không?”

“Sao Vương gia lại nói vậy?”

“Không... Chỉ là cảm thấy... hình như Thần quân đang ức hiếp hấn.”

Hành Chỉ chỉ cười không nói, Thẩm Ly cũng không tiện hỏi nữa, bảo Nhục Nha chuẩn bị nước nóng rồi về phòng tắm rửa.

Đến khi tiểu viện không còn ai, Hành Chỉ đưa tay xoa xoa mi tâm, một mình lẩm bẩm: “Ta chỉ là... nhìn thấy hấn thì không nhịn được mà nổi nóng một chút.” Thở dài một tiếng, Hành Chỉ cười thấp, “Rốt cuộc là bị làm sao vậy?”

Thẩm Ly thu xếp xong, cả người sáng khoái cùng Hành Chỉ vào Ma cung. Lúc này, tờ sớ Thượng Bắc tướng quân cho khoái mã đưa về cũng đang được đặt trên bàn của Ma quân. Xem xong nội dung Thượng Bắc viết, Ma quân còn chưa kịp gọi Thanh Nhan và Xích Dung đến thì nghe thấy thị vệ ngoài cửa thông báo: “Quân thượng, Vương gia và Hành Chỉ thần quân đến.”

Ma quân nghe vậy ngẩn ra, đặt sớ trên bàn im lặng một hồi mới nói: “Vào đi!”

Cửa đẩy ra, Ma quân chinh trang y bào đứng dậy nghênh đón: “Hành Chi thần quân đại giá quang lâm, Ma tộc không nghênh đón từ xa, mong Thần quân thứ tội!”

“Ma quân khách sáo rồi!” Hành Chi cười nói, “Lần này xuống Ma giới vốn chỉ để vá lại phong ấn Khư Thiên Uyên, không muốn làm phiền Ma quân, nhưng mà Bích Thương vương cần một nhân chứng...” Hấn nhìn về phía sau, Thảm Ly lập tức hành lễ giải thích: “Ma quân, lần này Thảm Ly thật không đào hôn! Con đi biên giới chỉ để chém yêu thú. Vốn định cùng Thượng Bắc tướng quân trở về, nhưng mà... gặp chút sự cố.”

Ma quân nhìn Thảm Ly: “Nếu đã về rồi thì chuyện này không cần nói thêm nữa. Mấy hôm trước ta nghe Mặc Phương nói lần này con đã lập chiến công, coi như lấy công chuộc tội, chuyện làm trái Vương mệnh ta cũng không truy cứu.”

Thảm Ly nghe vậy cả mừng, tuy nàng từ nhỏ đã to gan, nhưng trong lòng vẫn kính sợ Ma quân, lúc này biết được thoát khỏi một kiếp, nàng cúi đầu khẽ lộ ra biểu hiện mừng rỡ giống như trẻ con trộm được kẹo.

Hành Chi thấy vậy bất giác ánh mắt chột hóa mềm.

Ánh mắt của Ma quân âm thầm quét ngang mặt hai người, sau đó nói: “Thần quân từ xa đến đây, chi bằng ở lại Ma giới thêm ít ngày để Ma tộc tận tình gia chủ.”

“Nếu vậy thì làm phiền một thời gian rồi.”

Ma quân gật đầu, cao giọng gọi một thị vệ, bảo hấn bố trí chỗ ở cho Hành Chi thần quân trong cung, vừa mở lời thì Hành Chi đã cắt ngang: “Ở Ma giới ta chỉ quen biết Tiểu vương gia, chi bằng để ta ở trong Vương phủ, cô ấy cũng có thể đưa ta đi thăm thú phong thổ nhân tình của Ma giới.”

Thảm Ly ngẩn ra: “Được thì được...”

Đôi mắt sau mặt nạ màu bạc dừng trên người Hành Chi hồi lâu, cuối cùng nói: “Nếu thế thì cứ quyết định như vậy. Bây giờ ta có chuyện nhà muốn nói với Ly nhi, Thần quân có thể đến điện bên chờ nó.” Hành Chi gật đầu, lúc thị vệ đưa hấn sang điện bên, hấn chột dừng bước, nghe Ma quân nói với Thảm Ly, “Vết thương sao rồi?”

“Không còn trở ngại gì nữa.”

“Phát Dung quân xuống Ma giới, ta cũng lệnh cho hần ở trong phủ con, có thêm hai người vậy có cần thêm nô bộc không?”

“Chắc không cần đâu, đúng rồi, Ma quân, có thể trả con vệt kia cho con không?”

“Đem về đi, ồn chết được.”

Trước khi cửa đóng lại, Hành Chỉ khẽ nghiêng đầu nhìn, Thẩm Ly đang gãi đầu cười nói: “Đúng là hơi ồn.” Cả người nàng thoải mái không hề phòng bị, ở nơi sâu thẳm của đôi mắt hàm chứa tình cảm và niềm tin vô hạn đối với người trước mặt.

Khoảnh khắc này Hành Chỉ bỗng nghĩ, nếu có thể khiến Thẩm Ly đối xử như vậy... cũng tốt lắm.

Cửa đóng lại, tai Ma quân khẽ động, nghe thấy bước chân Hành Chỉ xa dần, Ma quân bỗng im lặng một khắc, giọng điệu khẽ biến đổi: “Lần này đi biên giới có nhìn thấy Khu Thiên Uyên không?”

Thẩm Ly ngẩn ra, nghĩ đến một mảng tối tăm trong Khu Thiên Uyên và đám yêu thú xung quanh sau khi có ánh sáng, cảm xúc trong lòng bỗng lắng xuống: “Dạ có.” Nàng không nói đã vào vì không muốn Ma quân lo lắng.

“Chương khí bên trong đối với con không có trở ngại gì chứ?”

Thẩm Ly lắc đầu: “Hành Chỉ thần quân đã giúp con thanh trừ rồi.”

Ma quân gật đầu như đang suy nghĩ gì đó, rồi nhìn Thẩm Ly một hồi giống như đang hạ quyết tâm, quay người đi vào phía trong: “Đi theo ta!”

Đến bên Thư phòng, Ma quân mở một ngăn kéo ngằm trên bàn, ngón tay nhẹ ấn vào bên trong, không khí dưới chân bỗng nhiên chuyển động, Thẩm Ly định thần nhìn, dưới chân có một trận pháp được mở ra. Nàng ngơ ngác ngẩng đầu, Ma quân phẩy tay, Thẩm Ly chỉ cảm thấy không khí bốn phía chuyển động, nhưng trong luồng không khí này, mũi Thẩm Ly lại bắt được một khí tức quý dị, vừa có vài phần quen thuộc, vừa có vài phần lạnh lẽo, giống như...

Giống như người được trước Khu Thiên Uyên!

Nàng vừa bắt đầu thâm đề phòng thì gió mạnh xung quanh lại dừng, Thâm Ly nhìn bốn phía, ở đây là một đại điện rộng lớn, ở giữa có lót đá bạch ngọc thông vào chính điện. Bên trong có một cái bục cao, ở trên thờ một cái hộp.

Thâm Ly hỏi: “Chỗ này là...”

“Tế điện.” Ma quân nói rất nhẹ nhàng, nhưng Thâm Ly lại chưa từng biết. Ma giới có Tế điện như vậy, cũng không biết ở đây thờ vật gì, hơn nữa... cửa thông đến Tế điện lại là trận pháp trong phòng Ma quân?

Ma quân đưa tay lên mặt nạ mình nhẹ tháo nó ra, sau đó đặt xuống, sắc mặt Ma quân xanh xao, sắc môi hơi xanh, dáng vẻ như bệnh lâu ngày chưa khỏi, đôi mắt đen trên gương mặt tái nhợt lại vô cùng có thần, nhưng đây lại là... gương mặt của nữ nhân.

“Ly nhi!” Bà nhẹ nhàng gọi, giọng nói cũng khôi phục âm sắc của nữ nhân.

Thâm Ly hiển nhiên đã biết bộ dạng này của bà, không hề có chút kinh ngạc, chỉ bước lên phía trước nhìn bà nói: “Lâu rồi Ma quân chưa tháo mặt nạ, con cũng sắp quên mất dung mạo của người rồi.”

Bà liếc Thâm Ly, không đếm xỉa đến lời pha trò của nàng, bà dặt tay nàng từng bước tiến về Tế đài, sau đó mở cái hộp nhỏ treo lơ lửng trên Tế đài.

“Đây là đồ của con!” Ma quân vừa nói vừa lấy ra một hạt châu trong suốt lóng lánh, “Bích Hải Thương Châu, con ngậm nó sinh ra, nhưng vì vật này sức mạnh vô cùng to lớn, lúc đó con còn quá nhỏ nên sẽ là một gánh nặng, bởi vậy mẹ con bảo ta lấy hạt châu này đi, ta lại sợ có người nảy sinh tà tâm với hạt châu này nên nói với bên ngoài là nó đã hóa thành nội tức của con, rồi cất giữ hạt châu này ở đây, chờ sau này lúc con cần sẽ lại đưa cho con.”

Thâm Ly ngẩn ra đón lấy hạt châu, từ lâu nàng đã biết lúc mình sinh ra có ngậm một hạt châu, nhưng lại luôn tưởng rằng hạt châu đó đã bị mình nuốt đi tiêu hóa mất rồi, không ngờ là nó lại được lấy ra đặt ở nơi thần bí như vậy.

Hạt châu trong suốt mang theo hơi nóng, Thẩm Ly nhẹ giọng hỏi: “Mẹ con... cũng từng thấy hạt châu này sao?”

“Đương nhiên rồi!”

Ánh mắt Thẩm Ly bỗng trở nên mơ hồ, cha mẹ nàng đã hi sinh trong chiến dịch đối kháng với yêu thú ngàn năm trước, nàng là đứa trẻ được sinh ra trên chiến trường. Từ khi có ký ức đã không biết mặt mũi cha mẹ, chỉ khi Ma quân thỉnh thoảng có hứng mới miêu tả họ cho nàng vài câu.

Thẩm Ly nhìn hạt châu trong tay, đây là một trong số những vật ít ỏi có liên quan đến mẹ nàng.

“Nuốt xuống đi!”

“Hả?” Thẩm Ly ngẩn ra, “Phải ăn nó sao?”

Ma quân thấy vẻ mặt nàng không nở liền bật cười: “Yên tâm, nó sẽ tự tìm một chỗ ở yên trong người con, không bị tiêu hóa mất đâu.”

Thẩm Ly gật đầu: “Nhưng mà...” Nàng nhìn hạt châu: “Con vẫn không nở, độ ẩm này giống như từ trên người mẹ con mang đến vậy...”

Ma quân cup mắt, ánh mắt khẽ tối lại: “Đúng vậy, lòng bàn tay của mẹ con lúc nào cũng ẩm nóng.”

Hành Chi đang dạo chơi ở điện bên, bỗng phát hiện sau rèm có một chiếc lồng, bên trong có một sinh vật kỳ quái, hần bước vào nhìn thử, đó là một con vẹt bị vặt trụi lông, có lẽ là đã bị vặt được một thời gian rồi, trên người nó đã hơi có lông mọc ra, nhưng lông nửa dài nửa ngắn này lại khiến nó càng trở nên xấu xí vô cùng.

Hành Chi rảo vài vòng quanh nó, con vẹt bỗng giơ móng tức giận: “Nhìn cái gì mà nhìn! Nhìn cái gì mà nhìn hả! Tránh ra! Tránh ra!” Hành Chi ngẩn ra, im lặng trong một khắc rồi che miệng cười đến cong người. Suyt Suyt càng tức giận: “Có Tiên khí thì hay lắm sao! Hay lắm sao hả thần tiên! Thần tiên đáng ghét chết đi được!”

“Người chính là con vẹt trong Bích Thương vương phủ sao?” Hành Chi nhin cười hỏi, “Thật là một con vẹt đầy bá khí.”

“Ngài đang cười nhạo ta sao thần tiên! Thật đáng ghét quá đi thần tiên! Tránh ra đi thần tiên!”

Hành Chi vỗ vỗ lồng, thu lại ý cười thờ dãi: “Là ta hại ngươi!”

Suyt Suyt lắc lắc đầu rồi bỗng kêu lớn: “Là ngài hại ta đó thần tiên! Là ngài hại ta đó thần tiên!” Nó gào lên không ngừng, Hành Chi vốn mặc kệ nó, nhưng bỗng nghe bước chân Thẩm Ly đi về phía này, hắn nói với Suyt Suyt: “Suyt, đừng ồn.Ồn nữa thì sẽ lộ tẩy đó!”

“Ngài hại ta rồi! Ngài hại ta rồi!” Suyt Suyt nào nghe lời hắn, nhảy tới nhảy lui trong lồng kêu âm lên.

Nghe tiếng bước chân Thẩm Ly càng gần hơn, Hành Chi nhìn Suyt Suyt nở nụ cười cao thâm khó lường, môi nhẹ thốt ra hai chữ: “Im miệng!”

Tiếng kêu im bật, mỏ Suyt Suyt như bị dán lại, mặc cho nó cố gắng há thế nào cũng không mở ra được. Chỉ gấp gáp nhảy loạn trong lồng. Lúc này Thẩm Ly bước vào điện tìm phía sau rèm, thấy Hành Chi và Suyt Suyt: “Từ xa đã nghe thấy Suyt Suyt kêu gào rồi, sao đến gần nó lại yên lặng vậy?”

Hành Chi cười nói: “Có lẽ nó gào mệt rồi!”

◊ Chương 28 ◊

“Thần quân muốn ở Ma giới bao lâu?” Thảm Ly xách Suyt Suyt trên đường trở về phủ, “Có thời gian cụ thể thì Thảm Ly cũng dễ sắp xếp.”

Hành Chỉ suy nghĩ một lúc: “Ừ... Nếu vậy thì ta sẽ về Thiên giới cùng với Phát Dung quân.”

Nghe thấy cái tên này, Thảm Ly lại cảm thấy đau đầu, nàng nhỏ giọng lầm bầm: “Ngày mai về luôn thì tốt.” Còn chưa dứt lời, một bóng người vội vã xông tới, cao giọng la lên: “Vương gia Vương gia! Phát Dung quân kia lại gây chuyện rồi!”

Còn chưa biết sự tình, Thảm Ly đã nổi nóng trước: “Hắn có chuyện thì thầy kệ hắn, liên quan gì đến ta! Mặc kệ!”

“Không được đâu Vương gia! Tửu quán ở phía Đông thành là của nhà Triệu thừa tướng, Phát Dung quân đầu rượu với tửu nương ở đó đến say mèm, không trả tiền còn khinh bạc tửu nương nhà người ta nữa. Thân hắn mang Tiên khí, mọi người đều biết quan hệ của hắn và Vương gia, vừa rồi có người tìm đến bảo Vương gia đi nhận người về, người đó mới đi đấy.”

Thảm Ly vừa nghe vừa nghiêng chặt răng, “thứ này” ở Thiên giới tự làm mất mặt mình thì thôi đi, bây giờ chạy đến Ma giới lại kéo nàng xuống nước, làm mất luôn cả mặt mũi nàng!

Thật là đáng chết!

Thảm Ly vút chiếc lông trong tay cho Nhục Nha: “Cầm lấy, chờ ta đến xé xác mầm họa kia ra!”

Nhục Nha sợ hãi tái mặt: “Không được đâu Vương gia ơi!” Tay áo màu trắng chắn trước mặt Nhục Nha, Hành Chỉ nghiêng đầu cười: “Yên tâm đi, ta trông chừng chủ nhân nhà cô được mà!”

Nhục Nha từ nhỏ trưởng thành ở Ma giới, chưa từng thấy nam nhân nào cười đẹp như vậy, nhất thời ngơ ngẩn thất thần, chờ khi hai người đi xa, bấy

giờ mới phản ứng lại, cao giọng gọi mấy tiếng “Vương gia” nhưng không ai để tâm đến nàng ta nữa, khi ấy Nhục Nha mới thấp giọng nói: “Nô tỳ quên nói mất, lúc này Mặc Phương tướng quân đang ngồi trong phủ, ngài ấy đã theo người đó đi xử lý rồi...”

Thẩm Ly không nghe thấy lời này của Nhục Nha, nàng bưng bưng lửa giận mà đi nên cũng không ngờ lại gặp Mặc Phương ở đó.

Lúc này Mặc Phương đang lạnh lùng kéo Phát Dung quân đang say lúy túy trên bàn dậy, tửu nương của tửu quán lại ra vẻ chanh chua, không hề sợ khinh giáp và trường đao bên hông Mặc Phương, cao giọng nói: “Tuy là hầu rượu kiếm sống, nhưng tốt xấu gì cũng là một nữ nhân. Không phải tôi cưỡng từ đoạt lý, nhưng khách quan này đích thực rất quá đáng! Ban ngày ban mặt mà làm ra những chuyện như vậy!”

Phát Dung quân giống như quá quen thuộc với tình cảnh, đưa tay ra hô lên: “Tiểu nương tử uống thêm một ly nữa đi, ừ, da nàng mịn màng như thoa phấn...”

Thẩm Ly nắm chặt quyền, sắc mặt tối đen, nhưng nàng còn chưa lên tiếng thì một giọng nói khác hét lên: “Đủ rồi!” Mặc Phương xách áo Phát Dung quân, đôi mắt đen lạnh băng: “Thanh danh của người vốn không liên quan đến ta, nhưng đừng hòng liên lụy danh dự của Chủ thượng ta.”

Lời này đập vào tai Thẩm Ly khiến nàng ngẩn ra, nắm tay khẽ buông lỏng, nhưng sau khi ngậy người, lòng nàng lại dậy lên một cảm giác vô lực... Rõ ràng nàng đã đối xử với hắn như vậy mà.

Trong khi chúng nhân đều bị lời của Mặc Phương hù dọa, Phát Dung quân bỗng không muốn sống mà ngẩng đầu lên nhìn Mặc Phương cười, một cánh tay nhẹ nhàng vòng qua cổ Mặc Phương: “Ô, tiểu quan ở đây cũng anh tuấn quá chứ. Đôi mắt như sao, có thần lắm.” Vừa bình luận xong, hắn chau môi “chụt” một cái hôn lên miệng Mặc Phương.

Âm thanh đó như một ngọn sóng bùng lên trong lòng tất cả mọi người, dậy lên phong ba bão tố sau một hồi yên tĩnh.

Bốn phía đầy tiếng hít thở kinh hoàng.

Cho dù là Thẩm Ly lúc này cũng không kịp kim được mà ngạc nhiên há miệng, cứng nhắc quay đầu nhìn Hành Chỉ sau lưng: “Phát... Phát Dung

quân địch thực là không chỉ có bản lĩnh chà đạp cô nương. Ngay cả nam nhân hấn cũng không tha!” Thảm Ly chỉ vào Phất Dung quân nói, “Thiên giới các người non nước tốt lành mà lại nuôi ra con quái vật gì đây?”

Hành Chi cũng vô cùng kinh ngạc thờ dài, sờ cảm quan sát Phất Dung quân hồi lâu rồi gật đầu: “Vương gia có hỏi ta thì Hành Chi cũng không biết đây là quái vật gì.”

Còn đương sự là Mặc Phương thì sau khi ngây ngốc hồi lâu, một tay rút đao chém vào cổ Phất Dung quân. Phất Dung quân trợn trắng mắt rồi ngất xỉu, Mặc Phương vô cùng trấn định quét môi nhìn bốn phía: “Chuyện này nếu có ai nói ra thì ta sẽ cắt lưỡi kẻ đó đem cho súc sinh ăn.” Nhưng chưa dứt lời, ánh mắt Mặc Phương bỗng quét đến Thảm Ly và Hành Chi đang đứng ngoài tiệm.

Thân hình hấn khễ cứng lại.

Thảm Ly vốn muốn coi như không nhìn thấy gì để giữ thể diện cho Mặc Phương, nhưng bốn mắt đã tiếp xúc, nàng chỉ đành nghiêm mặt điềm nhiên bước tới, làm ra vẻ không trông thấy gì cả, nghiêm túc nói: “Chuốc phiền cho người quá, để ta đưa hấn về phủ.”

Mặc Phương cúi đầu: “Đây là chuyện Mặc Phương nên làm, Mặc Phương đem hấn về là được rồi, Vương gia...” Mặc cho Mặc Phương có trấn định thế nào thì trong lòng vẫn dậy lên sóng dữ, lời này chỉ mới nói một nửa thôi đã không biết phải tiếp tục thế nào, chỉ đành quay đầu xách Phất Dung quân đi lướt qua người Thảm Ly, tức tốc rời khỏi.

Chờ bóng hấn biến mất, người trong tửu quán bắt đầu thì thầm. Thảm Ly trầm sắc mặt nhìn quanh: “Im lặng!” Cách ăn mặc và khí thế của nàng đã dọa cho chúng nhân yên tĩnh lại, “Chuyện này không được tiết lộ ra ngoài.” Nàng ở Ma giới rất có danh tiếng, người của Ma tộc đều vô cùng kính trọng, nghe Bích Thương vương lên tiếng, mọi người đều im lặng. Thảm Ly chậm bước về phía tửu nương: “Cô có oan khuất gì thì cứ nói với ta.”

“Không...” Tửu nương ú ớ, “Đã hết rồi...”

“Cô đừng sợ!” Thảm Ly tìm ghế ngồi xuống, “Chuyện nào ra chuyện đó, vừa rồi con ma men kia gây sự thế nào cô cứ kể hết mười mười, ta nhất định sẽ giúp cô đòi lại oan khuất này.” Nàng không thể đánh chết hấn,

nhưng chờ khi chuyện hấn sỉ nhục con dân Ma tộc, hoành hành bá đạo được báo lên Thiên giới, tự nhiên sẽ có người đánh chết hấn thôi.

Rời khỏi tử quán, Thẩm Ly gấp thư của tử nương viết lại đưa cho Hành Chỉ nói: “Phất Dung quân kia được chiêu chuộng quen nết, chắc không ở được bao lâu thì sẽ trở về. Chuyện này ta cũng không muốn bẩm báo Ma quân, để tránh... hại đến người vô tội.” Người vô tội này đương nhiên là nói Mặc Phương. Thiên đế ở Thiên cung xa xôi, chỉ cần Thiên đế biết những chuyện khôn kiếp mà tôn nhi của mình làm ra là được rồi. Còn Ma quân thì ở đây, nếu Ma quân có hỏi chi tiết e là cũng không giấu được, “Bởi vậy chuyện đưa thư chỉ đành phiền Hành Chỉ quân thôi.”

Hành Chỉ bóp thư trong tay, im lặng một lúc: “Cho dù ta mang thư này về, Thiên đế cũng sẽ không thu hồi thánh mệnh, hủy bỏ hôn ước, sao Vương gia không tha cho hấn một lần, tốt xấu gì cũng là người cô sắp lấy mà.”

“Hủy bỏ hôn ước?” Thẩm Ly bật cười, “Thần quân cả nghĩ rồi. Sau khi bị Ma quân bắt về từ Nhân giới, Thẩm Ly đã không nghĩ đến chuyện sẽ thoát khỏi hôn sự này nữa.” Nàng quay người lại, không để Hành Chỉ nhìn thấy biểu hiện của mình, vừa đi về phía trước vừa nói, “Ta chỉ là đơn thuần muốn kiếm chuyện với Phất Dung quân thôi.”

Nàng không muốn lấy Phất Dung quân, cũng không thích Phất Dung quân, bởi vậy chưa từng nghĩ đến chuyện muốn Phất Dung quân trở nên tốt đẹp hơn, cũng chưa từng nghĩ sau khi lấy hấn có thể sống tốt hơn bao nhiêu. Nàng chỉ muốn rằng trong lúc mình vẫn còn có thể muốn gì làm nấy thì cứ sống tùy ý một chút.

“Hơn nữa.” Thẩm Ly dừng bước, giọng điệu khẽ nghiêm lại, nhưng vẫn không quay đầu, “...Thiên đế không hủy bỏ hôn ước vì lão ta không thể, còn người có thể hủy bỏ hôn ước...” Nàng nghiêng đầu nhìn Hành Chỉ, “Sao Thần quân không tha cho ta một lần đi?”

Hành Chỉ cụp mắt im lặng.

Tối đó lúc đang ngủ, Thẩm Ly cảm thấy toàn thân nóng rực, nàng chỉ tưởng là nuốt hạt châu đỏ nên đêm đầu tiên sẽ có chút không thích ứng, cả buổi tối kêu Nhục Nha đưa đến bốn bình nước, uống hết rồi vẫn thấy khát.

Ngày thứ hai tỉnh lại, cảm giác miệng lưỡi khô rát tuy đã giảm đi không ít, nhưng đầu lại bắt đầu đau âm ỉ.

Nhục Nha lo lắng hỏi: “Có phải Vương gia bệnh rồi không?”

“Người từng thấy ta bệnh chưa?” Một câu của Thẩm Ly khiến Nhục Nha nuốt lại lo lắng vào bụng, sau khi hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục, Thẩm Ly vừa đẩy cửa phòng đã thấy Phát Dung quân đi tới đi lui trong sân, Thẩm Ly lập tức nhíu mày.

Phát Dung quân giật thót, vô thức đứng lui về phía sau, nhưng do dự một lúc rồi vẫn liềm mình hỏi: “Cô... Vương gia có biết nam thanh niên diu ta về tối qua là ai không?”

Trong lòng Thẩm Ly bưng nhớ lại tiếng “Chụt” hôm qua, khóe môi giật giật nói: “Đề làm gì?”

“À... Hấn... tối qua có đồ rơi lại chỗ ta, ta mang trả cho hấn.”

Thẩm Ly nhìn xuống, trong tay hấn đang cầm một miếng ngọc bội xanh, Thẩm Ly biết đây là ngọc bội Mặc Phương thường đeo ở eo, ngọc bội ở eo... tại sao lại rơi vào tay Phát Dung quân, tối qua họ...

Thẩm Ly cảm thấy đầu mình còn đau hơn lúc nãy mấy phần, đang xoa trán nghĩ xem trả lời thế nào thì Nhục Nha ở bên cạnh nhanh miệng nói: “Đây là đồ của Mặc Phương tướng quân đó, hấn ở đối diện cách đây ba con đường, nhưng mà buổi sáng các Tướng quân đều phải luyện tập, bởi vậy bây giờ có lẽ đang ở doanh địa ngoại thành...”

“Im miệng!”

Thẩm Ly hét lên khiêu Nhục Nha cả kinh, ngơ ngác nhìn nàng, uất ức hoang mang nói: “Nhục Nha... chỉ sai đường rồi sao?”

Thẩm Ly ôm trán, còn Phát Dung quân thì vô cùng thích thú, miệng thầm đọc tên Mặc Phương mấy lần, sau đó liếc Nhục Nha: “Tiểu nha đầu cũng có lúc thông minh đó, bôn quân đi đây.”

“Đứng lại!” Thẩm Ly hét về phía hấn, nhưng lại không biết phải cảnh cáo hấn thế nào, nếu xét về mặt vũ lực thì Mặc Phương tuyệt đối không chịu thiệt, nhưng... nghĩ một hồi Thẩm Ly lại chìa tay ra nói, “Quân doanh

trọng địa, người ngoài không được vào. Đưa ngọc bội cho ta, ta sẽ trả giúp ngài.”

Phát Dung quân đảo mắt, bỗng nhiên chỉ ra sau lưng Thẩm Ly hét lớn, Nhục Nha cả kinh quay đầu nhìn, Thẩm Ly cũng hơi phân tâm, nhưng sau lưng lại chẳng có gì cả, lúc quay đầu lại thì đâu còn thấy bóng dáng Phát Dung quân nữa. Thẩm Ly xanh mặt đứng nguyên tại chỗ, tay nắm chặt thành quyền, lòng chỉ cảm thấy vô cùng nhục nhã, nàng mà lại bị... loại thủ đoạn này lừa sao?

Nhục Nha lẩm bẩm: “Phát Dung quân này thật giống hệt trẻ con, sau này làm sao có thể chăm sóc Vương gia đây?”

Còn mong hấn chăm sóc sao? Thẩm Ly nghiến răng nghiến lợi: “Nếu có con như vậy thì ta nhất định bóp chết.”

Thẩm Ly vốn định đến quân doanh lôi cổ Phát Dung quân về, nhưng đầu lại đau dữ dội hơn nên nàng cũng không muốn đi đâu nữa, chỉ mong Mặc Phương có thể tự bảo vệ mình rồi về phòng chơi đùa với Suyt Suyt, nhưng không biết vì sao hôm nay Suyt Suyt yên lặng một cách khác thường, chơi một hồi lâu mà chỉ nhảy tới nhảy lui trong lòng chứ không nói lấy một lời, Thẩm Ly mất hứng nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đến trưa bỗng cảm thấy có người đến bên cạnh, vô thức cảm thấy đó là Nhục Nha, nàng mở miệng lên tiếng: “Cho ta chút nước.”

Phải một lúc sau ly trà mới được đưa đến bên miệng, Thẩm Ly cũng lười động đây, há miệng để được dứt uống chút nước, nhấp nhấp môi, bỗng cảm thấy có điều không đúng, nàng mở mắt nhìn, Hành Chỉ đang nghiêng người đặt ly trà trên bàn, lúc quay đầu lại, bốn mắt giao nhau, Hành Chỉ nhẹ giọng hỏi: “Nữa không?”

Thẩm Ly không biết vì sao khi nhìn gương mặt hấn trong ánh sáng phản chiếu lại giống như bị mê hoặc, nàng gật gật đầu: “Nữa.”

Hành Chỉ lại dứt cho nàng một ly. Không phải đưa cho nàng mà là đặt ly nước lên môi nàng, nhẹ nhàng dứt cho nàng. Thẩm Ly ngẩn ra, trong lòng nhất thời đủ loại cảm xúc dâng trào, cuối cùng nàng giật ly trà nắm trong tay: “Ta tự làm thì hơn, không phiền Thần quân.”

“Trong người có chỗ nào không khỏe sao?”

Thẩm Ly lắc đầu: “Không sao, có lẽ là mấy ngày trước cứ bồn ba nên không thấy gì, lúc nghỉ ngơi mới thấy mệt. Có hơi buồn ngủ.” Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện bây giờ đã là giờ Ngọ liền nói: “Muốn ăn cơm thì ta sẽ bảo Nhục Nha đi chuẩn bị.”

“Không cần!” Hành Chi lắc đầu, “Không ăn cũng không sao!”

“Ồ!” Thẩm Ly gật đầu, hôm nay góc độ của ánh nắng quá trùng hợp, khiến nàng suýt chút quên rằng Hành Chi là thần, hẳn đâu cần ăn uống.

Hắn và phàm nhân giỏi bếp núc kia... không hề giống nhau

○ Chương 29 ○

Tối đó cả người Thảm Ly càng nóng ghê gớm hơn, mắt cũng không mở ra nổi. Nhục Nha đút nạng uống nước, đắp khăn cho nạng cũng không có tác dụng, lòng bắt đầu khẩn trương, hầu hạ Thảm Ly bao lâu nay chưa từng gặp phải tình huống này, cho dù là bị trọng thương thì ý thức của Thảm Ly vẫn tỉnh táo, Nhục Nha không biết làm sao bèn nghĩ đến việc trong phủ lúc này đang có hai tiên nhân.

Nửa đêm canh ba thế này mà mời Thần quân đến thì hơi không thỏa đáng, Phát Dung quân có hôn ước với Thần Ly, gọi hắn đến chắc cũng không sao. Nhục Nha suy nghĩ rồi vội vàng chạy đến chỗ Phát Dung quân, nhưng gõ cửa hồi lâu cũng chẳng thấy hắn ra, Nhục Nha vô cùng hoảng hốt, lúc này mới đi tìm Hành Chỉ.

Khi Hành Chỉ đến thì má Thảm Ly đã đỏ bừng. Hắn nghiêm mặt ngồi bên giường Thảm Ly, đưa tay bắt mạch rồi kỳ quái nhíu mày.

“Thần quân, rốt cuộc Vương gia nhà nô tỳ bị làm sao vậy?”

“Cũng không có gì, đơn thuần là bị sốt thôi.” Hành Chỉ buông tay hỏi, “Trong phủ có thuốc không?”

Nhục Nha lắc đầu: “Vương gia chưa bao giờ bị bệnh, người của Ma giới cũng rất ít khi bệnh, lúc trước Ma giới còn có cỏ cây thì có thể ra ngoài mua, nhưng sau khi chướng khí dày lên thì không còn thuốc để bán nữa.”

Hành Chỉ trầm ngâm, tiếp đó đặt bàn tay lên trán Thảm Ly, ánh sáng trắng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, Thảm Ly đang sốt đến mơ hồ bỗng dường như cảm thấy thoải mái hơn, vô thức cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, ánh mắt Hành Chỉ bất giác mềm lại, lòng bàn tay chưa động, nhưng ngón út lại khẽ sờ vào tóc nạng, hất mấy sợi tóc hỗn loạn về phía sau.

Nhục Nha nhìn một hồi, phát hiện hơi thở của Thảm Ly dần dần bình ổn, đích thực đã dễ chịu hơn nhiều, trái tim treo lơ lửng lúc này mới được đặt xuống, tiếp đó không nhìn được lại than thở: “Thần quân chỉ hôn cho

Vương gia nhà nô tỳ loại Cô gia gì vậy?” Nàng ta dẫu môi nói, “Còn chưa thành thân mà đêm đã không về, cũng chẳng đến chào hỏi một câu, nếu hôm nay không có Thần quân thì bệnh của Vương gia chậm trễ phải làm sao đây?”

Hành Chi không lên tiếng, nhưng bàn tay đặt trên trán Thẩm Ly khẽ trượt xuống má nàng, ngón tay nhẹ lướt qua gò má còn hơi sốt, không nói một lời.

“Tôi qua gây chuyện hại đến danh dự của Vương gia, sáng nay lại cầm ngọc bội nói đi tìm Mặc Phương tướng quân, hử, ai mà biết có phải hẳn đi tìm Mặc Phương tướng quân không!” Nhục Nha đối với Phát Dung quân vốn vô cùng bất mãn, lúc trước không có chủ nhân nên không dám đắc tội với hẳn, bây giờ có người chống lưng, nàng ta bèn đem nộ khí và lo lắng trong lòng ra oán thán, “Bây giờ vẫn còn ở Ma giới, nhưng sau này Vương gia gả đến Thiên giới rồi, không ai thân thích, cô ấy còn phải chịu bao nhiêu thiệt thòi nữa đây, Vương gia cứng đầu lắm, sau này nếu có chịu thiệt thòi nhất định cũng sẽ không cho Ma quân biết, đến lúc đó...” Nhục Nha càng nghĩ càng nghiêm trọng, mắt đỏ lên như sắp khóc, “Đến lúc đó ai sẽ xót cho cô ấy đây?”

“Phải rồi...” Hành Chi vô thức lầm bầm thành tiếng, “Ai sẽ xót đây?”

Câu nói này giống như một viên đá sắc nhọn vô ý cắt qua da, xước đau má hẳn, khiến hẳn bất giác khẽ cụp mắt. Nhìn gương mặt Thẩm Ly, ngón tay hẳn lướt qua má, mắt, sống mũi của Thẩm Ly một lượt rồi mới thu về.

“Đã không còn trở ngại gì rồi.” Ngón tay hẳn rời khỏi làn da sáng mượt của Thẩm Ly, ngồi bên giường im lặng hồi lâu mới đứng dậy.

Nhục Nha sợ bệnh tình của Thẩm Ly biến chuyển, mắt khẩn trương nhìn hẳn: “Thần quân đi đâu vậy?”

“Không đi xa đâu.” Hẳn nói, “Nếu có chuyện thì cứ đến tìm ta là được.” Nói xong hẳn không quay đầu rời khỏi phòng Thẩm Ly.

Nhục Nha nhìn Thẩm Ly, rồi lại nhìn Hành Chi, đỏ mắt lầm bầm: “Sao lại như vậy chứ, Vương gia còn chưa tỉnh mà, ở thêm một chút cũng không được sao. Thần tiên của Thiên giới thật là lạnh lòng bạc tình.”

Lạnh lòng bạc tình sao...

Hành Chi đứng trong sân nhìn ngón tay mình, hẳn dường như có thể nhìn thấy hơi ấm của Thẩm Ly vẫn còn lưu lại trên ngón tay, cái nóng đó như thiêu đốt vào tận tim hắn. Ánh sáng trắng lại xuất hiện trên đầu ngón tay, nhưng lần này Hành Chi không biết mình phải đẩy cái nóng đó đi đâu, cảm giác giống như bị bông này rớt cuộc là phát ra từ đâu vậy?

Hắn không biết...

Nhục Nha vắt khăn chu đao đắp lên trán Thẩm Ly, một mình lẩm bẩm: “Vương gia à, sau này thật là không còn cách nào, cô mà gả đến Thiên giới thật thì cũng đừng ung thần tiên nào nhé, cô xem, người nào người nấy cũng y hệt. Đều chẳng phải là người tốt.”

Mí mắt Thẩm Ly khẽ động: “Bỏn vương biết rồi.”

Thanh âm khàn đặc phát ra từ miệng nàng, Nhục Nha bị dọa một mẻ, nhưng sau đó lại mừng rỡ nói: “Vương gia tỉnh rồi sao? Còn thấy chỗ nào không khỏe không?”

Thẩm Ly chậm chậm mở mắt, không nhìn Nhục Nha mà chỉ vô thức lặp lại: “Ta biết rồi.”

Thần tiên vốn tâm tính lạnh nhạt.

Sau khi tỉnh táo lại, Thẩm Ly cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn nhiều, trong cơ thể như có một luồng sức mạnh tràn ngập mạch máu nàng, khiến nàng cảm thấy thân thể nhẹ nhõm hơn thường ngày rất nhiều, lúc này nàng mới ý thức được rằng hôm qua và hôm kia không khỏe có lẽ là vì thân thể đang thích ứng với Bích Hải Thương Châu. Sau khi nàng nuốt hạt châu Ma quân cũng từng dặn dò, tuy nó vốn là vật của nàng, nhưng rời khỏi thân thể nàng cũng đã hơn ngàn năm, đột nhiên quay về sẽ khó tránh khiến nàng không khỏe.

Thẩm Ly nắm chặt năm ngón tay, trở mình từ trên giường cao giọng nói: “Nhục Nha, lấy khải giáp của bỏn vương đến đây! Hôm nay ta muốn đến quân doanh luyện binh!” Thẩm Ly không thường mặc khải giáp, đối với những yêu thú mà nàng thường đối phó kia, xét trên góc độ phòng ngự thì có mặc khải giáp hay không cũng chẳng khác nhau là mấy, sắt thép này có khi còn không cứng bằng da thịt nàng. Nhưng đến doanh địa luyện binh thì khác, ở đó nàng là Tướng quân, không phải là chiến sĩ.

Thu xếp xong, Thảm Ly bước ngang tiền sảnh, thấy Hành Chỉ cũng đang đi từ trong sân ra, hai người chạm mặt, Hành Chỉ lộ ra sắc mặt ngơ ngẩn hiềm thấy, hấn nhìn nàng từ trên xuống dưới: “Vương gia định đi đâu vậy?”

“Luyện binh!” Thảm Ly đáp sơ rồi không nói thêm gì nữa, ôm quyền cúi đầu, “Hôm nay Thần quân cứ tùy ý du ngoạn ở Ma giới, phạm là những nơi có thu tiền, cứ báo tên Bích Thương vương phủ là được. Thảm Ly cáo từ trước.” Nói xong nàng không hề do dự mà quay đầu đi thẳng. Để Hành Chỉ một mình trong tiền sảnh, nhìn theo bóng nàng nhú mắt trầm tư.

Quân doanh ở ngoại thành. Thảm Ly sốt cả đêm nên quên khuấy chuyện Phát Dung quân đến tìm Mặc Phương, nhìn thấy Mặc Phương mặt như tàu lá đi về phía nàng, Thảm Ly lúc đầu cũng hơi ngẩn ra, nhưng thấy sau lưng hấn là Phát Dung quân thờ hồng học đuổi theo, Thảm Ly hiểu ra, sau đó lại thờ dài.

Phát Dung quân ở sau lưng Mặc Phương gọi với theo: “Nè, ngọc bội nè, bốn quân trả cho ngươi mà sao ngươi không lấy vậy! Hôm qua giật đứt dây là ta không đúng, chẳng phải ta đã khâu lại cho ngươi rồi sao! Ngươi thân là Tướng quân mà sao lại nhỏ mọn vậy hả?” Mặc Phương đen mặt không đếm xỉa đến hấn, khi đi đến chỗ nàng, hấn nhìn thấy Thảm Ly, bước chân khẽ dừng lại, cuối cùng vẫn bước đến cúi đầu hành lễ. Nhưng Phát Dung quân sau lưng hấn nhìn thấy Thảm Ly thì sắc mặt cứng lại, vô thức lùi về phía sau.

Có lẽ Mặc Phương vừa xấu hổ vừa tức giận nên cũng không nói với Thảm Ly câu nào mà quay người đi vào doanh địa.

Thảm Ly kéo hấn lại nói: “Khoan đã!” Mặc Phương ngẩn ra, ánh mắt rơi trên bàn tay của Thảm Ly đang nắm cổ tay hấn. Trong lòng cảm xúc dâng trào, nhưng cuối cùng tất cả cảm xúc đều hóa thành một tia sáng tối tăm trong mắt, thoáng chốc đã tắt lụi. Thảm Ly chỉ giữ hấn trong một khắc rồi lập tức buông tay, nhỏ giọng nói với Mặc Phương, “Hấn... đích thực đã gây phiền phức cho ngươi sao?”

“Phải!” Cho dù là Mặc Phương cũng không nhịn được mà thờ dài bốp trán.

“Không muốn đếm xỉa đến hấn à?”

“Vương thượng!” Mặc Phương nghiêm túc đáp, “Đời này của Mặc Phương chưa từng ghét người nào đến vậy. Khổ nổi...” Hấn nghiêng răng, “Lại không thể đập cho hấn một trận thật đau.”

Thẩm Ly gật đầu: “Về quân doanh đi, ở đây giao cho ta!” Mặc Phương ngẩn ra, nhìn Thẩm Ly đi về phía Phát Dung quân, tuy hấn rất muốn đi thăm dò, nhưng cuối cùng vẫn theo bản năng tuân theo mệnh lệnh của Thẩm Ly, lặng lẽ về quân doanh, trước khi vào doanh địa, hấn dường như thấy có một bóng trắng chậm chậm đi về phía Thẩm Ly, nhưng Thẩm Ly quay lưng về phía người đó nên không phát giác. Lúc này một Lão tướng quân bước đến kéo Mặc Phương: “Tiểu tử ngươi còn định lười biếng sao!” Mặc Phương chỉ đành theo Lão tướng quân vào quân doanh.

Thẩm Ly đứng trước mặt Phát Dung quân xem xét hấn từ trên xuống dưới, Phát Dung quân cố áp chế giọng nói đang run rẩy: “Có việc gì không?”

Thẩm Ly nói: “Nói thẳng nhé. Thuộc hạ của ta không nhân rồi như Tiên quân, hấn không có thời gian, cũng không thể để mặc Tiên quân tùy ý trêu đùa.”

Phát Dung quân không phục nhướng mày: “Cô dựa vào cái gì mà cho là ta đang trêu đùa hấn?”

“Phát Dung quân thật lòng à?” Thẩm Ly bật cười mỉa mai, “Ngài có biết mình đang ở đâu không? Chuyện của Thiên giới thì ta mặc kệ, ngài thích làm thế nào cũng được, hôn ước của chúng ta ta cũng không tính toán, nhưng mà tướng sĩ Ma tộc ta là dùng để giết địch trừ giặc trên chiến trường. Bất kể ai có ý đồ dùng bất kỳ cách nào gây họa cho họ thì phải hỏi Hồng anh thương của Thẩm Ly trước.”

Phát Dung quân bị Thẩm Ly hù cho giật mình, tiếp đó hấn run giọng nói: “Đây là chuyện của Mặc Phương, liên quan gì đến cô!”

Thẩm Ly lòng cảm thấy người này thật phiền phức, nhưng mặt lại nhíu mày khiêu khích: “Ồ, ngài không biết sao, Mặc Phương là người của bản vương đó.”

Mặt Phát Dung quân cứng lại, nhất thời sắc mặt trắng bệch. Thẩm Ly khinh bỉ nhìn hấn, lòng thầm nói, tên này sợ nàng như vậy thì sau này nhất định không dám tìm Mặc Phương kiếm chuyện nữa, phải nghĩ cách ức hiếp

hắn thêm vài lần mới được, chờ khi hắn không chịu nổi nữa tự nhiên sẽ trở về Thiên giới, lúc đó Hành Chi cũng đi luôn, khi ấy có thể vui vẻ thoải mái...

Thẩm Ly quay đầu, vừa hay nhìn thấy nam nhân áo trắng đứng cách đó ba bước, nàng khẽ ngần ra.

Hành Chi...

Lúc đầu mặt hắn lạnh băng, nhưng sau khi tiếp xúc với ánh mắt Thẩm Ly, khóe môi lại chậm chậm nặn ra một nụ cười. Thẩm Ly cũng thu lại tất cả cảm xúc trên mặt, nhàn nhạt hỏi: “Sao Thần quân lại ở đây?”

“Chẳng phải Vương gia bảo ta tùy ý đi dạo sao, vừa hay ta cũng muốn đến thăm quân doanh của Ma giới nên đã đến đây.” Độ cong trên khóe môi hắn càng lớn, nhưng ánh mắt lại tràn ngập sắc lạnh mà ngay cả Thẩm Ly cũng có thể cảm nhận được, “Chỉ là vừa rồi vô tình nghe được lời của Vương gia, lòng chợt thấy kỳ quái, tại sao lại khác với những lời ta nghe được lúc ở quân doanh biên giới vậy? Hành Chi nhớ là lúc đó Vương gia đã thẳng thừng cự tuyệt Mặc Phương tướng quân rồi mà.”

À, đến kiếm chuyện. Lòng Thẩm Ly thầm tổng kết những lời hắn vừa nói.

Phất Dung quân vừa nghe lời này, sắc mặt trắng bệch hơi khôi phục vẻ hồng hào: “Bị... bị cự tuyệt?” Sau khi ngỡ ngác hắn lập tức lảm bảm, “Cơ hội tốt!”

Thẩm Ly đảo mắt, không tức giận vì bị Hành Chi vạch trần mà khinh bỉ nói với Phất Dung quân: “Nếu ngài cảm thấy mình có bản lĩnh giành với ta thì cứ tới đây!” Nói xong nàng xoay người đi vào quân doanh, không nhìn Hành Chi lấy một lần.

Môi khẽ mím chặt, Hành Chi nhìn theo bóng nàng, ánh mắt sắc lạnh hơn.

◊ Chương 30 ◊

Thẩm Ly bước vào quân doanh, do bị phá đám khiến lòng nàng mang chút tức giận vì không cam, nhưng nhìn thấy những gương mặt quen thuộc của các tướng lĩnh xung quanh, nàng tạm thời vớt hết những chuyện không vui lại đằng sau. Lần lượt chào các tướng lĩnh đến hành lễ, trong đó có cả Thượng Bặc từ khi trở về Vương đô mới gặp được nàng, nên vội vã bước đến than thở: “Vương gia rời đi cũng không nói với ta tiếng nào, hại mặt tướng tìm cô khổ quá!”

Thẩm Ly cười khở vồ vồ cánh tay hẳn: “Là bôn vương không đúng, chút nữa ngài chọn một tửu quán, bôn Vương mời, cho ngài uống thỏa thích!”

Bên cạnh lập tức có tướng sĩ nói: “Vương gia không thể thiên vị một phía như vậy!”

“Áy, lời này thuộc hạ cũng nghe thấy rồi đó, Vương gia, ai có mặt đều phải có phần nha!”

“Được, mời hết!” Thẩm Ly nhìn thấy đài luyện binh, nhớ ra mục đích hôm nay đến quân doanh, nàng cao giọng nói: “Hôm nay bôn vương có hứng, bảo tất cả các binh sĩ đến luyện tập với ta, ai qua được mười chiêu thì sẽ mời đi uống rượu cùng các tướng quân!”

Có thể so chiêu với Bích Thương vương, cho dù thua cũng là vinh quang. Nhất thời trong quân doanh trở nên náo nhiệt, các tướng quân đều gọi thủ hạ tinh anh của mình đến để bọn họ so chiêu với Thẩm Ly, mỗi một binh sĩ Thẩm Ly đều không nương tay, những ai có thể dùng một chiêu đánh gục thì nàng tuyệt đối không cho người đó chống đỡ được đến chiêu thứ hai. Một canh giờ trôi qua, đã có mấy chục người thượng đài nhưng không ai qua nổi mười chiêu.

Trán Thẩm Ly mồ hôi nhễ nhại, nhưng ánh mắt lại càng rực sáng hơn, binh sĩ trước mặt này là người duy nhất có thể qua được năm chiêu trong tay nàng, Thẩm Ly khen: “Có tiềm lực,” Nói xong, thân hình khẽ động, vòng ra sau lưng binh sĩ kia, phản ứng của binh sĩ cũng không chậm, hẳn

ngiêng người định tránh, nào ngờ Thẩm Ly lại quệt chân, làm loạn hạ bộ của hắn, tiếp đó bắt lấy vai hắn đè xuống nền đá xanh của đài luyện binh. Binh sĩ vội nhận thua, Thẩm Ly buông hắn ra, chỉ rõ vài khuyết điểm của hắn rồi cho hắn lui xuống.

“Người tiếp theo lên chiến đi!”

Bỗng một cơn gió mát thổi qua. Thẩm Ly đảo mắt, nam nhân áo trắng pháp phới lặng lẽ đứng ở một bên của đài luyện binh cười nói: “Hành Chi xin được chiến!”

Dưới đài xôn xao, không ai phát giác ra Hành Chi thần quân đã đến quân doanh từ lúc nào, càng không ai nhìn thấy hắn thượng đài như thế nào. Sắc mặt Thẩm Ly khẽ lạnh đi, nàng chùi mồ hôi trên mặt, nhìn Hành Chi: “Thần quân, đây là có ý gì?”

“Hành Chi một mình ở Thiên ngoại thiên lâu quá rồi, lâu nay không được nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy nên muốn đến góp vui, Vương gia đây là không chịu tử thí với ta sao?”

“Thẩm Ly không dám mạo phạm tôn thể của Thần quân...” Vừa nói xong, thân hình Hành Chi đã lướt đến trước mặt Thẩm Ly, đưa tay chộp lấy vai Thẩm Ly muốn khống chế nàng, đây là thủ pháp lúc này Thẩm Ly dùng để so chiêu với tiểu binh kia. Thẩm Ly nghiêng người, vai nâng lên dùng pháp lực hất tay Hành Chi ra, quay người vung quyền chào hỏi với mặt Hành Chi, nhưng khi sắp đâm vào má hắn, còn chưa chờ Hành Chi tránh đi thì động tác của Thẩm Ly đã khựng lại, khiến Hành Chi nắm được cơ hội, đưa tay tóm lấy cổ tay nàng bẻ về phía sau, động tác của Thẩm Ly lại bị khống chế.

“Vương gia sợ làm ta bị thương đó sao?” Giọng Hành Chi mang ý cười.

Thẩm Ly tức giận, nàng cong người lại, thuận theo lực đạo của Hành Chi mà xoay người trong không trung thoát khỏi khống chế. Tay còn lại chộp lấy vai Hành Chi, chờ khi chân nàng chạm đất, chỉ nghe một tiếng hét nhỏ vang lên, nàng xoay vai ném Hành Chi đi. Nhưng đến lúc ném, Thẩm Ly chỉ cảm thấy bàn tay trống không, người đã biến đâu mất, một tiếng bước chân nhẹ vang lên. Thẩm Ly quay đầu lại, lúc này khuỷu tay không hề do dự mà huých vào bụng Hành Chi, nhưng nàng lại cảm thấy như đã đánh vào bông gòn, lực đạo bị phân tán hết.

Đà đầu như vậy giống hệt như đối thoại thường ngày của nàng và Hành Chi, mỗi một công kích của nàng đều bị hấn hóa có thành không tiêu tán hết, chưa một lần để nàng đạt được mục đích.

Nghĩ vậy, Thảm Ly càng cảm thấy bực bội trong lòng, động tác càng nóng vội hơn, nhưng càng vội lại càng không làm gì được Hành Chi.

Trong lúc tức giận, Thảm Ly chợt hoang mang nhớ ra là tại sao người này nói muốn đấu với nàng thì nàng phải đấu với hắn, hắn trêu đùa nàng trong lòng bàn tay, dựa vào cái gì mà nàng không thể nhảy ra khỏi bàn tay hắn. Động tác công kích của nàng khựng lại, Hành Chi cũng dừng theo.

Bấy giờ Thảm Ly mới phát hiện, thì ra ngoại trừ chiêu đầu tiên là Hành Chi chủ động công kích, những chiêu sau hắn vẫn luôn phòng ngự, giống như đang trêu đùa nàng vậy, từ đầu đến cuối chỉ có nàng độc diễn một vở tuồng.

Lúc này nàng đang đứng đối diện với Hành Chi, cự ly rất gần, một tay dừng lại trên cổ Hành Chi, cổ tay vừa hay bị Hành Chi bắt lấy. Nàng ngẩng đầu nhìn Hành Chi, thấy hắn cười nói: “Vương gia, mười chiêu đã qua lâu rồi!”

Thảm Ly dùng lực hất tay Hành Chi ra, lùi lại vài bước nói: “Rốt cuộc Thần quân có ý gì?”

“Lúc này nghe Vương gia nói đấu với cô hơn mười chiêu thì có thể kiếm được rượu uống, Hành Chi không thích uống rượu, bởi vậy mong được một thứ khác từ Vương gia.”

Sắc mặt Thảm Ly lạnh băng, nhưng đang ở quân doanh nên chỉ đành cao giọng nói: “Hôm nay Thần quân đã thắng Thảm Ly, có muốn thứ gì xin cứ nói.”

“Ta muốn hỏi Vương gia ba điều.” Hành Chi quét mắt nhìn chúng tướng dưới đài, đến khi nhìn thấy Mặc Phương đứng bên ngoài và Phát Dung quân đứng bên cạnh, khóe môi cong lên, “Thứ nhất, muốn hỏi Vương gia Thượng Bắc tướng quân là gì của cô?”

Thượng Bắc bị chỉ đích danh liền ngẩn ra, tướng sĩ xung quanh đều dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát hắn, Thượng Bắc hoảng hốt đầu đầy mồ hôi:

“Thần quân sao lại hỏi như vậy! Mặt tướng là người đã có gia thất rồi!”
Thẩm Ly nhíu mày: “Chỉ là đồng liêu!”

“Vậy vị Lão tướng quân này là gì của Vương gia?” Hành Chi chỉ một lão tướng râu bạc hỏi.

“Cũng là đồng liêu!”

“Còn Mặc Phương tướng quân là gì của Vương gia?”

Thẩm Ly im lặng, mắt liếc nhìn Mặc Phương ở bên ngoài, lại nhìn Phát Dung quân ánh mắt bỗng sáng rực lên. Hôm nay Hành Chi quân này muốn vạch trần lời nói của nàng đến cùng đây mà! Trước đây Mặc Phương bày tỏ tâm ý với nàng, lúc đó nàng đã cự tuyệt thẳng thừng, càng không cho hắn ôm bất kỳ hi vọng gì ở bất kỳ nơi nào. Những lời nói riêng với Phát Dung quân chỉ là để hù dọa hắn, khiến hắn biết khó mà lui. Nhưng bây giờ... hôm nay nàng đã nói dối để giúp Mặc Phương, đương nhiên không thể vì che đậy lời nói dối này mà lại hại Mặc Phương ôm lầm hi vọng. Hơn nữa hôm nay các tướng sĩ đều có mặt...

“Cũng chỉ là đồng liêu!” Nàng nhàn nhạt nói ra câu này, lúc này Hành Chi vừa ý cong cong khóe môi.

Các tướng lĩnh bên dưới đều đang gãi đầu vì ba câu hỏi kỳ quái này, không biết rốt cuộc là đang đánh đố gì đây, chỉ có một mình Phát Dung quân chống nạnh bật cười. Bây giờ cho dù Thẩm Ly năm lần bảy lượt tự nói với mình rằng phải giả vờ như không thấy những chuyện này, nhưng nàng vẫn không nhịn được mà khẽ nắm chặt quyền.

Hành Chi thân quân ngài quả nhiên ghê gớm mà!

“Hôm nay tử thí đến đây là kết thúc!” Nàng lạnh lùng liếc nhìn Hành Chi, quay người bước xuống, đầu tiên là đến bên cạnh Mặc Phương, nghiêm mặt dặn dò hắn: “Sau này nếu Phát Dung quân kia còn bám lấy người nữa thì cứ đập hắn, đánh chết thì tính với ta.”

Mặc Phương ngẩn ra, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia... không giúp được thuộc hạ sao?”

Sắc mặt Thẩm Ly càng đen hơn. Nàng trừng hắn một cái, Mặc Phương lập lúc im miệng. Lúc này các tướng lĩnh xung quanh đều vứt bỏ nghi hoặc

ban này, kéo nhau bước đến bắt Thảm Ly mời họ đi uống rượu. Chờ khi Thảm Ly bị các tướng lĩnh lôi đi, Mặc Phương đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng nàng nói chuyện cùng các tướng lĩnh, khéo môi bắt giác mấp máy, cúi đầu nói: “Tạ tâm ý của Vương thượng!”

Bỗng một cơn gió thổi qua, Mặc Phương cảm thấy sống lưng chợt lạnh, còn chưa tìm được là từ hướng nào thổi đến thì đã nghe có người gọi: “Mặc Phương!” Thảm Ly trong đám người đột nhiên quay đầu vẫy tay với hắn, “Đi thôi!”

Mặc Phương ngẩn ra, lắc đầu nói: “Thuộc hạ ở lại giữ quân doanh được rồi!”

“Khiêng hắn đi!” Thảm Ly ra lệnh, quay người tiếp tục đi về phía trước. Hai tướng quân đến khiêng Mặc Phương đi, một dòng người náo nhiệt rời khỏi quân doanh, các binh sĩ ở lại tiếp tục luyện tập như thường ngày. Phất Dung quân hớn hở chạy lên đài luyện binh, tuy không dám can quấy nhưng vẫn khó giấu được niềm vui mà cúi người nói với Hành Chỉ: “Đa tạ Thần quân chỉ rõ!”

“Không phải ta muốn giúp ngài!” Hành Chỉ liếc Phất Dung quân, “Chỉ là... muốn trêu chọc ai đó thôi!” Nhưng mà... kết quả rõ ràng giống hệt như hắn dự liệu, tại sao lại không thể khiến hắn vui nổi vậy?

Điều hắn muốn nhìn thấy, không phải là một Thảm Ly điềm nhiên đối mặt kia...

Phất Dung quân ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt không ý cười của Hành Chỉ, hắn mấp máy môi muốn nói, Thần quân, trông bộ dạng ngài đâu giống đang trêu chọc người khác... Nhưng lời đến bên miệng, Phất Dung quân vẫn biết điều nuốt xuống lại mà chuyển sang nói: “Nếu vậy Phất Dung cáo từ!” Nói xong bèn đuổi theo hướng Thảm Ly rời đi. Không ngờ còn chưa kịp cất bước đã nghe Hành Chỉ nhàn nhạt nói: “Ngài ở đây hình như hơi hỗn xược quá rồi đó!”

Toàn thân Phất Dung quân căng lại, cứng nhắc quay đầu nhìn Hành Chỉ, lại thấy trên mặt Hành Chỉ cong lên nụ cười nhạt nhẹ nhàng: “Đương nhiên Hành Chỉ không trách cứ Hoàng tôn điều gì.” Lòng Phất Dung quân thầm thở phào, “Hôm qua ta đã gấp hạc giấy đưa tin về Thiên giới, tất cả giao cho Thiên đế định đoạt.”

Hành Chỉ quay người rời đi, chỉ để một mình Phát Dung quân đứng trên đài luyện binh, mồ hôi lạnh tuông như mưa. Hình như... hắn đã nghe thấy tiếng hét đập bàn giận dữ của Đế quân rồi...

Tối đó Thẩm Ly và các tướng quân uống đến khuya mới về.

Mặc Phương đưa Thẩm Ly đã ngã say về Vương phủ, tạm biệt hắn, Thẩm Ly đẩy cửa bước vào, vòng qua bức tường tranh trước cửa lớn đã thấy Hành Chỉ mặc áo mỏng, tùy tiện khoác thêm một chiếc áo nữa đứng trước sân, ánh mắt hắn khẽ lạnh nhìn thẳng vào nàng. Bốn mắt giao nhau, Thẩm Ly không nói câu nào mà ngoảnh đầu đi tìm Nhục Nha.

“Vương gia là người sắp gả đến Thiên giới rồi, đêm khuya về cùng nam nhân như vậy thì không hay đâu!”

Thẩm Ly dừng bước, ánh sáng từ chiếc đèn lồng trong sân chiếu rọi trên gương mặt nàng khiến ngũ quan của nàng càng rõ ràng hơn, nhưng không chút ánh sáng nào lọt vào trong mắt: “Ồ? Không hay à? Vậy Thần quân nói xem thế nào mới gọi là hay?” Thẩm Ly dừng lại cười lạnh, “Nhìn người có hôn ước với mình đeo bám thuộc hạ của mình, đây là việc hay của Thần quân đó sao?”

Hiếm khi nghe Thẩm Ly dùng giọng điệu này nói chuyện với ai, Hành Chỉ nhíu mày: “Cô uống say rồi!”

“Còn tỉnh táo lắm đây!” Ánh mắt Thẩm Ly ảm giáu vài phần lạnh lẽo, vài phần tức giận, càng có nhiều cảm xúc không rõ, nàng cười lạnh: “Nếu phải nói như thế nào là hay thì hôm nay Thẩm Ly gạt được Phát Dung quân tin lời ta, đó mới là hay. Cắt đứt tâm tư của hắn, giúp thuộc hạ của ta, cũng tránh để sau này tên Phát Dung quân kia làm lớn chuyện ra khiến ta mất mặt. Còn hôm nay Hành Chỉ quân ngài đã làm gì? Ha! Hay lắm!” Thẩm Ly cười lạnh, “Cuối cùng cũng ép được Thẩm Ly nhận thua rồi, ngài vừa lòng chưa? Nhưng mà chắc Hành Chỉ quân không biết đâu, những hành động của ngài trong mắt Thẩm Ly thật sự giống như một phàm nhân đang ghen muốn cố sức chứng minh điều gì đó, sao? Thần quân ưng Thẩm Ly rồi à?”

Hành Chỉ im lặng, lập tức dời ánh mắt, nghiêng đầu cười: “Vương gia say rồi, thần, làm gì có tình chứ!”

Thần Thượng cổ, không ham không muốn, làm sao yêu ai được chứ. Thâm Ly nên biết từ lâu mới phải.

“Nếu vậy...” Thâm Ly quay người tự mình vào trong, chỉ nghe một câu nói lạnh lùng lưu lại trong gió đêm, “Sau này bất luận Thâm Ly muốn bảo vệ ai, muốn làm chuyện gì, mong Hành Chi thần quân đừng nên nhiều chuyện.”

“Tha cho Thâm Ly một con đường sống đi!”

Gió lạnh thổi qua hất tung tóc Hành Chi. Hấn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xám xịt của Ma giới, một lúc lâu sau mới một mình lẩm bẩm: “Được, ta sẽ cố gắng!”

○ Chương 31 ○

Hôm sau.

Mới sáng sớm, trong Ma cung đã có người đến gọi Thảm Ly đi.

Trong Nghị sự điện, Ma quân đang ngồi ở trên, Mặc Phương đứng một bên, còn có mấy quân sĩ đứng bên kia, thấy Thảm Ly vào điện, Ma quân vỗ tay cho các quân sĩ lui ra rồi lên tiếng nói: “Tối qua Phát Dung quân đã thông qua Ma giới chạy đến Nhân giới rồi.”

Thảm Ly ngẩn ra, Mặc Phương bên kia lập tức cúi đầu quỳ xuống, giọng khẽ trầm: “Đều là lỗi của Mặc Phương. Mặc Phương nguyện gánh toàn bộ trách nhiệm, sau khi tìm Phát Dung tiên quân trở về sẽ chịu mọi trừng phạt.”

“Sao đột nhiên...” Thảm Ly nhìn Mặc Phương, chưa phản ứng lại được mà ngơ ngác nói, “Người đánh hấn sao?” Thảm Ly chỉ tùy tiện hỏi, không ngờ Mặc Phương thật sự gật đầu, nặng nề nói: “Tối qua uống hơi nhiều.” Hấn đầu đầu bất lực bóp bóp mi tâm, “Trong lúc không chú ý đã... đập ngài ấy...”

Thảm Ly nhìn khinh giáp còn chưa thay của Mặc Phương, thiết nghĩ chắc hôm qua đến giờ vẫn chưa cởi ra, dưới chân hấn là đôi giày đặc chế bằng thép đen có thể đối phó với tất cả hoàn cảnh ác liệt, tính công kích rất mạnh. Trong đầu Thảm Ly xoẹt qua hình ảnh thân hình da mỏng thịt mềm của Phát Dung quân, bỗng cảm thấy một cước này của Mặc Phương đã cho tên Tiên quân lông bông kia một bài học thích đáng.

“Đánh thì đánh thôi!” Thảm Ly khinh bỉ nói, “Hấn còn nhỏ lắm sao, bị đánh là chạy mất, tưởng có thể uy hiếp được ai à? Hơn nữa Nhân giới cũng đâu có yêu ma quỷ quái gì, không hại chết được hấn đâu, kệ hấn đi!”

“Không được!” Ma quân đưa cho Thảm Ly một tờ giấy vàng, “Tối qua Thiên đế truyền chỉ ý khẩn cấp, lệnh cho Phát Dung quân trong vòng ba ngày phải về Thiên giới.”

Thẩm Ly ngẩn ra, nghĩ đến lá thư của tử nương mà nàng đưa cho Hành Chi hôm trước, lòng thầm hiểu mục đích của chỉ ý đột ngột này. Người đó tuy làm ra vẻ không để tâm, nhưng làm việc cũng nhanh quá, chỉ ý của Thiên đế truyền xuống nhanh như vậy, chắc chắn hẳn còn nói thêm điều gì khác trong thư.

Thẩm Ly cụp mắt, nhất thời không biết trong lòng có mùi vị gì.

“Bởi vậy trong vòng ba ngày nhất định phải đưa Phát Dung quân về đây.” Ma quân nhàn nhạt nói, “Nhưng may là thời gian ở Nhân giới trôi chậm, vẫn có không ít thời gian đi tìm.”

Thẩm Ly gật đầu, nhìn Mặc Phương cúi đầu nhận lỗi, lại nhìn Ma quân: “Bởi vậy lần này muốn con đi tìm sao?”

“Quân thượng! Đây đều là họa do Mặc Phương gây ra, không nên liên lụy Vương gia.” Ma quân phẩy tay ngắt lời Mặc Phương: “Ở Nhân giới thời gian trôi chậm, chuyến đi này ý nghĩa không nằm ở việc đưa Phát Dung quân về nhanh hay chậm, mà vừa hay có thể để cho đám người trẻ tuổi này hiểu nhau hơn. Ly nhi, con có hiểu không?”

Hiểu rồi. Hôn sự này không trốn được, bởi vậy bắt nàng phải có tình ý với Phát Dung quân, luôn tiện dụ dỗ Phát Dung quân có tình ý với nàng. Thẩm Ly gật đầu: “Con về thu xếp rồi xuất phát đi Nhân giới ngay.”

Mặc Phương thấy vậy, vốn còn định cãi, nhưng lời của Ma quân vừa rồi vẫn như còn vang bên tai, giống như có xương cá nghẹn trong cổ họng hẳn, chích đau đến mức khiến hẳn không thể thốt lên được lời nào. Ma quân tiếp tục dặn dò: “Còn về Mặc Phương tướng quân, ra tay với Phát Dung quân, chuyện dĩ hạ phạm thượng như vậy vẫn phải xử phạt theo quy tắc...”

“Đừng phạt!” Thẩm Ly nói, “Là con bảo hẳn đánh đó, có phạt thì phạt con đi, chờ con đưa Phát Dung quân về sẽ đến chỗ Ma quân nhận phạt!” Nói xong nàng hành lễ với Ma quân rồi quay người đi khỏi Nghi sự điện.

Mặc Phương quỳ dưới đất lạng lẽ siết chặt nắm tay.

Lúc Thẩm Ly rời khỏi Vương phủ chỉ thông báo cho Nhục Nha một tiếng, nàng không nhìn đến biệt viện của Hành Chi một lần. Nàng nghĩ dù sao bây giờ họ cũng chẳng có quan hệ gì cả.

Lúc đến Nhân giới thì nắng đang đẹp, bầu trời trong xanh gió khe khẽ thổi, Thảm Ly cười mây đáp xuống một góc nhỏ trong Kinh thành. Hít thở được không khí trong lành đã lâu không thấy, Thảm Ly bắt giắc vươn vai, hít một hơi thật sâu rồi nhú mắt, chợt rất muốn tìm một nơi có bóng râm như dưới giàn nho ngủ một giấc, nàng nghĩ, nếu bên tai còn có tiếng “kèo kẹt” của chiếc ghế lắc kia vỗ về giấc ngủ thì còn gì bằng nữa.

Thở một hơi dài, Thảm Ly mở mắt nhìn con hẻm xa lạ cười nhẹ.

Nghĩ gì vậy chứ, đó đã là quá khứ rồi!

Lúc ra khỏi Ma giới, quân sĩ cho nàng biết Phát Dung quân đi về hướng Dương Châu. Nhưng Thảm Ly mặc kệ, nàng cười mây đến Kinh thành trước, trước khi tìm Phát Dung quân, nàng phải chơi cho thỏa thích đã. Lần này không có truy binh theo sau, Thảm Ly cảm thấy nhàn nhã hơn nhiều, nàng đặc biệt ra phố chợ, một thân lùa là bước đi nghênh ngang qua những quầy hàng rong khiến lòng nàng dấy lên cảm xúc như được rửa hận xưa.

Đạo chợ xong, Thảm Ly theo ký ức tìm được tiểu viện năm xưa Hành Vân ở.

Lúc này cách lần trước nàng đến đã mấy chục năm, hình dáng đường phố hẻm hóc đều đã thay đổi, tiểu viện bị thiêu trụi của Hành Vân cũng đã được xây lại. Chỉ là dáng vẻ không hề giống ngày trước. Nàng đứng trước cửa một lúc, có mấy đứa trẻ chơi đùa chạy ngang người nàng, cười hi hi ha ha suốt dọc đường, đảo loạn sự yên tĩnh của nơi đây. Đây là cảnh tượng lúc trước chưa từng có ở tiểu viện của Hành Vân, tên đó thích yên tĩnh mà.

Đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Thảm Ly quay người, nàng lại đến phủ Tứ hoàng tử năm xưa. Phủ đệ của Hoàng gia lại không hề thay đổi gì cả, vẫn ở nơi đó, đình đài lầu các bên trong được tu sửa phú lệ đường hoàng hơn cả xưa kia. Chỉ là chủ nhân ở đây đã đổi người. Thảm Ly bỗng nghĩ đến đóa sen nhỏ ngậy ngốc năm xưa, có phải nàng ta vẫn đang khô héo trong hồ không, bất chợt Thảm Ly rất muốn biết Duệ vương và nữ nhân hần thương yêu sâu đậm xưa kia cuối cùng có kết quả thế nào.

Nàng bấm một cái quyết bày Chưởng nhãn[1]pháp rồi đi vào từ cửa lớn, nhưng đi một vòng mới phát hiện cái hồ năm xưa đã bị lấp bằng rồi xây lên một tòa nhà, Thảm Ly im lặng. Trong Vương phủ cũng không hề có vết tích

của Duệ vương năm nào, chủ nhân mới đã thay đổi nơi này thành một khoảng trời theo kiểu dáng hần thích.

[1] Che mắt

Vật chẳng như xưa, người cũng không còn.

Thẩm Ly chợt cảm thấy có chút không cam lòng, đối với nàng dường như chuyện này mới chỉ xảy ra không lâu, những ký ức mà nàng có đối với thế gian này dường như chẳng còn để lại vết tích gì. Giống như... bị thế gian này vứt bỏ vậy. Thậm chí là... có khi nào trên đời này vốn không hề có Hành Vân hay không, tất cả đều là ảo tưởng của nàng...

Nàng bỗng giật mình vội vã muốn kiểm chứng, nàng độn thổ tìm đến nơi cất sử sách của Hoàng cung, lục tung những thư tịch ghi chép chuyện năm ấy.

Duệ vương năm đó cuối cùng vẫn giết ca ca của hần để đăng lên Hoàng vị, còn Duệ vương phi chết đi sống lại cuối cùng cả đời cũng không tiếp nhận phong hiệu Hoàng hậu, nàng ta xuất gia bầu bạn với thanh đăng cổ phật sống hết một đời, Duệ vương cũng vì nàng ta mà chưa từng lập hậu.

Nguyên nhân bên trong thì sử sách không hề ghi chép, có lẽ vì các sử gia cảm thấy đây chỉ là một nét bút không đáng kể trong cuộc đời cao cao tại thượng của Đế vương. Thẩm Ly nhìn mấy dòng chữ sơ sài, lại nghĩ đến Tiểu Hà bất chấp tất cả kia, so với Diệp Thi, ngay cả một nét bút dành cho nàng ta cũng không có. Không ai biết đến sự tồn tại của nàng ta, có lẽ ngay cả vị Đế vương kia cũng quên mất rồi. Dù sao thì người chết vì Hoàng đế cũng rất nhiều. Ngón tay nàng vạch qua một trang sách, ánh mắt lặng lẽ dừng trên bốn chữ “Quốc sư Hành Vân”.

Hần là người cả đời Duệ vương coi trọng nhất, nhưng lại không chịu tiếp nhận phong hiệu, sau khi chết được Duệ vương truy phong làm Đại quốc sư.

Vết tích hần để lại trên thế gian này chỉ có một chút vậy thôi, lật qua trang sách này sẽ là lịch sử của người khác! Thẩm Ly bỗng cảm thấy nực cười, rốt cuộc nàng đang muốn kiểm chứng điều gì, đang muốn tìm kiếm điều gì! Cho dù cả thiên hạ đều nhớ được Hành Vân thì có liên quan gì đến nàng. Ký ức của nàng chỉ liên quan đến bản thân nàng, chỉ là hồi ức của bản

thân nàng mà thôi. Hơn nữa cho dù Hành Vân là thật hay giả hấn cũng đã trở thành quá khứ. Không quá khứ nào có thể tìm lại được.

Thẩm Ly vỗ trán lắc đầu cười thấp. Sao nàng có thể vì một đoạn hồi ức mà thất thường đến vậy? Thật là tổn hại đến thanh danh của Bích Thương vương.

Thẩm Ly ẩn mình rời khỏi Hoàng cung, ra đến bên ngoài, bước chân nàng bỗng chững lại, tiếp đó lại xoay bước ra phố chợ mua hai bình rượu, rồi nhàn nhã ra khỏi thành. Đi đến bên con sông nhỏ ở ngoại thành, Thẩm Ly giữ áo ngồi xuống thảm cỏ cao giọng gọi: “Thần quân còn muốn theo bao lâu nữa?”

Nam nhân áo trắng lặng lẽ bước ra từ sau gốc cây, không hề ngượng ngùng vì bị vạch trần hành tung mà điềm nhiên ngồi xuống bên cạnh Thẩm Ly, nhàn nhạt nói: “Phát giác ra lúc nào vậy?”

“Thần quân!” Thẩm Ly đưa một bình rượu cho hấn, “Nếu Thẩm Ly ngu xuẩn đến vậy thì đã bị giết trên chiến trường lâu rồi.”

Hành Chỉ cười đón lấy bình rượu lắc lắc, hai người im lặng một hồi: “Hôm qua...”

“Thần quân...”

Hai người đồng thời lên tiếng, rồi lại đồng thời im lặng, cuối cùng Hành Chỉ cười nói: “Hôm qua là ta không đúng, vốn định hôm nay sẽ xin lỗi cô, kết quả là ngủ dậy mới biết cô đã đến Nhân giới, bởi vậy nên đã theo đến đây.” Ánh mắt hấn rơi trên dòng nước đang chảy, phản chiếu ánh sáng lấp lánh, giọng điệu tuy nhạt nhưng vẫn có thể nghe ra được tiếng thở dài khẽ ngượng ngùng do không thường xin lỗi: “Xin lỗi!”

Tính Thẩm Ly xưa nay chỉ chịu mềm không chịu cứng, Hành Chỉ nói vậy khiến nàng hơi sững sốt, ngẩn ra một hồi mới nói: “Không có gì... Dù sao thì cách để ức hiếp Phát Dung quân vẫn còn nhiều lắm. Hơn nữa trút giận lên Thần quân... Dùng lời giáo huấn của Ma vương để nói thì là dĩ hạ phạm thượng, Thẩm Ly cũng có chỗ không đúng.”

Hành Chỉ trầm mặc. Hai người lại một lần nữa rơi vào im lặng.

“Lúc trước...” Thảm Ly dường như hạ quyết tâm điều gì đó, bỗng nhiên chỉ về thảm cỏ không xa trước mặt nói: “Có một lần ta hiện nguyên hình nằm ở đó, sức cùng lực kiệt không thể động đậy, đời này của ta chưa bao giờ chậ vật khó coi đến vậy.”

Dường như nhớ ra điều gì, đáy mắt Hành Chi lộ ra ý cười.

Thảm Ly quay đầu nhìn thấy đôi mắt khẽ cong lên của hắn, trong lòng có vài phần mâu thuẫn phức tạp, “Lúc đó bị người ta nhặt về, tuy ta không nói nhưng đích thực đã có cảm giác được cứu vớt, giống như đã gặp được anh hùng trong truyền thuyết.” Nàng bật cười, “Đó là lần đầu tiên trong đời gặp được anh hùng của mình, nhưng lại là một phàm nhân vô cùng bình thường, khi bóp cổ hắn, không cần dùng sức quá mạnh cũng có thể khiến hắn ngộp chết.”

“Chắc là từ lúc đó, ta đã nảy sinh tình cảm đối với Hành Vân.” Đây là lần đầu tiên nàng bình tĩnh nhắc đến Hành Vân trước mặt Hành Chi. Chờ một hồi cũng không nghe thấy Hành Chi lên tiếng, nàng khẽ thở dài nói, “Thần quân, Hành Vân, Thảm Ly không ngốc.”

Con sông nhỏ lặng lẽ trôi, tiếng nước chảy hòa lời Thảm Ly khẽ lọt vào tai, Hành Chi bật cười: “Lại bị khám phá ra rồi!”

◊ Chương 32 ◊

Sắc trời dần tối, ánh tà dương rực rỡ phủ xuống khiến con sông nhỏ cũng trở nên đẹp lạ thường.

Đây là mỹ cảnh hiếm khi nhìn thấy ở Ma giới, Thẩm Ly nhìn dòng nước lấp lánh ánh vàng, uống một ngụm rượu: “Thật ra đã phát giác từ lâu. Chỉ là vẫn luôn không hiểu, đang yên đang lành ở Thiên ngoại thiên, sao ngài lại chạy xuống Hạ giới để làm một phàm nhân vất vả như vậy?”

“Ha.” Hành Chi lắc đầu: “Vị trí này mới thật sự là vất vả!” Giọng hấn chợt dừng, “Hơn nữa khi cô sống lâu như ta rồi thì cô sẽ biết. Buồn chán sẽ trở thành lý do để cô làm rất nhiều việc. Lúc đầu hạ giới ta vốn chỉ muốn đầu thai làm một phàm nhân bình thường, sống một cuộc đời mà phàm nhân nên sống, khổ nổi...” Hành Chi bắt lực cười, “Đạo luân hồi đã đổi cho ta thân thể của phàm nhân, nhưng canh Mạnh bà không thể nào xóa đi ký ức thần minh của ta.”

Thẩm Ly ngẩn ra, không ngờ hấn thật sự vào luân hồi, uống canh Mạnh bà. Nhưng một chén canh Mạnh bà không thể nào xóa được ký ức của thần, bởi vậy Hành Vân mới biết nhiều trận pháp kỳ quái nhưng lại không có chút pháp lực nào, ngay cả hồn ma cũng không nhìn thấy. Thẩm Ly hiểu ra: “Thân thể của phàm nhân đâu thể gánh nổi nhiều ký ức như vậy, chẳng trách lại là một mầm bệnh.” Giọng Thẩm Ly chợt ngừng, “Nếu ngài đều nhớ hết, tại sao lại giả vờ không quen ta?”

Hành Chi im lặng, nghiêng đầu nhìn Thẩm Ly: “Cũng giống như lý do cô đuổi Mặc Phương ở biên giới về Vương đô vậy!”

Vì không yêu nên không muốn đối phương vì mình mà bị vương bận. Cũng phải, lúc còn là Hành Vân hấn cũng chưa từng nói là sẽ đón nhận Thẩm Ly, sau khi trở về vị trí lại càng không thể nào. So với việc nhận nhau, chi bằng giả vờ xa lạ hơn không... Thẩm Ly sụp mắt, ý của hấn là vậy đó. Thần Thượng cổ không thể nào đáp lại tình cảm nằng nẩy sinh với

Hành Vân, bởi vậy thôi cứ giả vờ không quen nàng, để nàng khỏi tiếp tục gửi tình cảm với Hành Vân cho hẳn.

Muốn cắt đứt hết tất cả nhớ thương của nàng sao?

Thẩm Ly bật cười: “Hành Chi, rốt cuộc ngài có biết hành động gì mới có thể khiến đôi phương không yêu mình không?” Nàng thở dài, “Những hành động của ngài rõ ràng là đang dụ dỗ người ta đó...” Hay là... có khi ngay cả bản thân hẳn cũng không biết hẳn đang làm gì.

Ánh mắt Hành Chi khẽ động: “Cô bị dụ dỗ rồi sao?”

Rõ ràng là muốn cắt đứt quan hệ của hai người mà còn dám nói lời này... Thật là một tên muốn gì làm nấy mà.

Thẩm Ly nắm chặt bình rượu cười thành tiếng: “Có thể sao?” Nàng nhin cười nói, “Thần quân cả nghĩ rồi. Bích Thương vương Thẩm Ly sao có thể không biết chừng mực như vậy. Lúc ở Nhân giới, người Thẩm Ly đối diện chỉ là phạm nhân Hành Vân, bởi vậy mới có thể yêu, nhưng bây giờ ngài là thần Thượng cổ, làm sao ta có thể tiếp tục gửi tình cảm cho ngài?”

Ngón tay Hành Chi siết chặt, nhưng môi lại nở nụ cười nhạt.

Thẩm Ly tiếp tục nói: “Thân phận thay đổi sẽ thay đổi rất nhiều chuyện. Giống như Hoàng đế vì Hoàng vị mà tàn sát huynh đệ, giống như Duệ vương yêu Vương phi như vậy, nhưng cuối cùng vẫn vì nối dõi tông đường, vì quốc gia thiên hạ mà cưới nhiều phi tử, đây không phải là lỗi của hẳn mà chỉ là do thân phận đưa đẩy. Nếu có một ngày Thẩm Ly gặp ngài trên chiến trường, ta cũng sẽ hoàn toàn là Bích Thương vương Thẩm Ly.”

Hành Chi nhìn Thẩm Ly, ánh mắt khẽ trầm xuống. Thẩm Ly tiếp tục cười: “Đương nhiên, Ma giới và Thiên giới sắp liên hôn rồi, chắc cũng không có ngày đó đâu. Điều hôm nay ta muốn nói chỉ là, ngài không muốn làm Hành Vân thì sẽ không còn Hành Vân nữa. Không có gì đáng để che giấu hay ngụy trang cả. Đối với ta mà nói, Hành Vân vốn đã chết rồi. Còn bây giờ trước mặt ta, là thần, Hành Chi.”

Hành Chi ngắt lời: “Thẩm Ly, từ đầu chí cuối, Hành Vân hay Hành Chi đều chỉ là một người.” Hành Vân là Hành Chi sống ở Nhân gian, ký ức và tính cách đều giống nhau, chỉ đổi một thân thể khác thôi. Trong thâm tâm hẳn không muốn Thẩm Ly phân ra như vậy.

Thẩm Ly lại lắc đầu nói: “Đôi với ta thì không hề giống. Bởi vậy...” Thẩm Ly lấy bình rượu cùng với hấn, “Hành Chỉ thần quân, ta làm Bích Thương vương của ta, tuân chỉ lấy Phất Dung quân. Không hề dính líu gì đến ngài hết. Ngài không cần lo lắng đâu.”

Bình rượu chạm nhau “keng” một tiếng, chấn động do âm thanh giòn giã truyền đến dường như đã xuyên vào ngực hấn, khiến lòng hấn bất giác thất lại, có một tia đau đớn âm thầm lan ra trong máu, khiến ánh mắt hấn tối đi. Nhưng sau khi im lặng hồi lâu, hấn vẫn nhếch khóe môi cười nói: “Được, Vương gia có thể nghĩ vậy thì còn gì bằng!”

Mặt trời xuống núi, ánh tịch dương le lói vẫn còn, Thẩm Ly đã uống hết rượu trong bình, nàng tiện tay vút chiếc bình xuống con sông nhỏ, “tôm” một tiếng giống như đặt dấu chấm hết cho đoạn đối thoại này.

Thẩm Ly đứng dậy nói: “Chắc cửa thành sắp đóng rồi, từ nay về sau Thẩm Ly không cần đến Kinh thành này nữa, ta muốn đi Dương Châu tìm người, Thần quân dự tính thế nào?” Hành Chỉ không đáp, trong lúc im lặng bỗng nghe mấy tiếng bước chân kỳ quái vang lên sau lưng.

Kỳ quái là vì Thẩm Ly và Hành Chỉ đều có thể dễ dàng nghe thấy, đây tuyệt đối không phải là bước chân nặng nề của phạm nhân.

Sắc mặt Thẩm Ly lạnh đi, nàng cúi người, địa thế của bờ sông này hơi thấp, hơn nữa còn có cây cỏ ngăn cản, đường đi lại ở phía trên, lúc này trời vừa chập tối, nếu không chú ý sẽ không thấy trong bãi cỏ này có người. Hành Chỉ nhìn sắc mặt trầm trầm của Thẩm Ly bật cười nói: “Tại sao phải trốn?”

Thẩm Ly liếc hấn: “Không cảm giác được gì sao?” Nàng nhìn lên bờ sông thu lại hơi thở, “Khí tức này quá kỳ lạ, hơn nữa cũng không phải phùng lương thiện.” Mà lại còn xuất hiện vào lúc hoàng hôn, thời khắc tà khí ở Nhân gian nặng nhất...

“Cho dù là vậy cô cũng đâu cần kéo ta trốn cùng!” Hành Chỉ nhìn bàn tay Thẩm Ly đang ấn hấn xuống bãi cỏ.

Thẩm Ly ho húng hắng một tiếng liền thu tay lại. Lúc này nói thì hay lắm, nhưng tình này cảnh này, Thẩm Ly vẫn vô thức coi Hành Chỉ là phạm nhân yếu đuối kia cần nàng bảo vệ, nàng quên mất người trước mặt là Hành

Chỉ thần quân, cho dù là đi dọc Tam giới này, người bên cạnh cũng chỉ biết nương đường cho hấn mà thôi.

Nhưng Thẩm Ly không ngờ rằng nàng vừa buông Hành Chỉ ra, hấn thật sự làm như không biết gì cả mà đứng dậy, phủi phủi áo, hoàn toàn không coi đối phương ra gì... Vô cùng xác láo.

Phải rồi, sao Thẩm Ly lại quên mất, cho dù là lúc còn là Hành Vân yếu đuối, giữa vòng vây trùng trùng, tên này vẫn có thể ngang nhiên đứng trước mặt Hoàng thái tử mà trêu chọc thân hình của hấn, huống gì bây giờ đã có thân thể của Thần quân. Bất kể biểu hiện trên mặt có nhẹ nhàng thư thái đến đâu, trong lòng hấn từ đầu chí cuối vẫn xác láo như vậy.

Âm thanh kinh động đến bốn người đi ngang, một người trong số đó hình như bị ba người kia áp giải, tay đặt sau lưng. Thẩm Ly trấn định nhìn lên, dưới chiếc khăn lay động, nàng nhìn thấy chiếc sừng hươu trên đầu người đó, nhớ đến vùng đất này, nàng thử gọi: “Hồ Lộc?”

Thân hình người bị áp giải run lên, tuy chưa lên tiếng nhưng đã khẳng định tiếng gọi của Thẩm Ly.

Hồ Lộc là Địa tiên, không có chỉ ý của Thiên giới ai lại dám bắt người bừa bãi, hơn nữa ba người này vừa nhìn đã biết không phải là binh tướng của Thiên giới. Thẩm Ly nhíu mày, bên này hai người còn chưa ra tay thì hắc y nhân cầm đầu đã rút đao khỏi vỏ, không nói một lời mà chém đến,

Thẩm Ly nắm tay lại, Hồng anh thương còn chưa hiện hình thì vai nàng đã bị ấn xuống, Thẩm Ly nghiêng đầu nhìn hấn, chỉ thấy một cột nước bỗng từ phía sau hấn phun tới phía trước, “ào” một tiếng khiến toàn thân hắc y nhân ướt đẫm, tiếp đó khí lạnh lan tỏa bốn phía, hắc y nhân kia giống như bị chôn chân dưới đất không thể nào động đậy. Toàn thân hấn dần dần kết những phiến băng mỏng khiến hấn bị đông cứng lại. Hai hắc y nhân kia thấy vậy muốn chạy, nhưng Hành Chỉ vừa vung tay, hai người kia cũng bị đông cứng tại chỗ.

Thẩm Ly nhíu mày: “Ngưng băng thuật?”

“Không đúng, là Chi thủy thuật.”

Thẩm Ly không rành thuật pháp hệ Thủy, bởi vậy cũng không cảm thấy có gì ghê gớm, nàng bước lên phía trước tiến về phía Hồ Lộc, tháo chiếc

khăn lớn che đầu hấn xuống, nhìn thấy sừng trên đầu Hồ Lộc bị một luồng sáng vây quanh, ánh sáng từ trên đỉnh đầu hấn kéo dài xuống trói chặt miệng hấn, luồn vào trong cổ áo siết lấy cổ họng hấn. Thẩm Ly nhíu mày: “Đây là phong ấn gì vậy?”

Bây giờ Hành Chi cũng tháo khăn che của hắc y nhân, trông thấy hắc y nhân trợn to mắt nhìn mình, Hành Chi kéo lông mi hấn bắt hấn nhắm mắt lại, hắc y nhân càng tức giận hơn. Nhưng mi mắt vẫn bị Hành Chi kéo xuống. Nghe Thẩm Ly hỏi, Hành Chi quay đầu, mày khẽ cau lại, lúc này mới thả hắc y nhân ra, đi về phía Thẩm Ly: “Phước tiên thuật.”

Đầu ngón tay hấn ngưng tụ ánh sáng, điểm nhẹ lên đầu Hồ Lộc, phong ấn lập tức bị phá, Hồ Lộc cong người, hít thở thật mạnh như vừa được giải thoát. Khi hấn hồi thần lại nhìn hai người, nước mắt bắt đầu rơi lã chã: “Đa tạ ơn cứu mạng của đại tiên! Ta tưởng là lần này ta không sống nổi nữa rồi chứ, hu hu...”

Khóe miệng Thẩm Ly giật giật, tên to xác này vẫn yếu đuối như xưa chẳng thay đổi chút nào.

Hồ Lộc khóc đã đời rồi chùi nước mắt, sau đó mới nhìn kĩ Thẩm Ly: “A... Cô, cô là...”

Thẩm Ly gật gật đầu: “Ừ, không sai, là ta. Nhưng lần này không phải ta đến để uy hiếp ngươi.” Nàng chỉ ba người bên cạnh: “Bọn họ là thế nào vậy?”

“Nói ra thì dài lắm, chuyện này đều bắt nguồn từ họa do một môn phái tu tiên gây ra.” Hồ Lộc thở dài, “Ba tháng trước, một môn phái tu tiên nhỏ tên là Phù Sinh môn nổi danh trong giang hồ, chuyện này vốn không liên quan đến bọn ta, nhưng bọn họ lại bắt đầu thiết yến mời thần Thổ địa các nơi đến dự, không ít Thổ địa nhận được lời mời mà đi, nhưng ai đi rồi đều bật vô âm tín, lúc đó mọi người vẫn chưa để tâm đến, nhưng môn phái kia lại phái người mời các Địa tiên đến, người đi đợt thứ hai cũng không thấy trở về, lúc này mọi người mới cảm giác được có điều không ổn, chờ khi môn phái kia mời đợt thứ ba, mọi người đều không chịu đi, nhưng không ngờ là bọn họ lại trở mặt, bắt đầu cưỡng chế bắt người.”

Hành Chi nhíu mày: “Lén bắt Địa tiên là đại tội phạm vào Thiên điều, xảy ra tình trạng này tại sao không báo lên Thiên giới?”

“Muôn báo lăm chừ, lúc đầu có phái linh vật đi đưa tin, nhưng ngày hôm sau lại thấy linh vật chết ở nơi hoang dã, sau đó lại có Địa tiên muốn tự mình đi, nhưng vừa đi là mất luôn tin tức. Sơn thần Địa tiên có bao nhiêu đâu, bị mời hai đợt, bị bắt một đợt, rồi bị bắt rải rác một ít nữa, vậy là chẳng còn mấy ai.” Nhắc đến đây, Hồ Lộc lại bắt đầu chùi nước mắt, “Trong vòng trăm dặm quanh Kinh thành e là chỉ còn mỗi mình ta chưa bị bắt thôi. Ta đã trốn trong thành, mượn chỗ đông người mới trốn được một thời gian, nhưng hôm nay cũng bị bắt rồi. Nếu không có các người... Hu hu, không biết là sẽ bị đối xử thế nào nữa đây!”

Thẩm Ly kỳ quái: “Địa tiên các người tối xấu gì cũng là tiên, pháp lực không mạnh nhưng cũng đâu yếu đến mức này, là trái hồng mềm mại người ta tùy ý nắm bóp sao?”

Hồ Lộc uất ức nhìn Thẩm Ly: “Đâu phải không phản kháng... Những Địa tiên pháp lực cao cường cũng từng phản kháng rồi, chỉ là đối phương hình như có cách chuyên dùng để đối phó với tiên nhân, giống như Phục tiên thuật này nè, bị định thân thì cho dù có giấy dựa thế nào cũng không thoát được. Hơn nữa... lúc trước nghe có Địa tiên nói những chiêu thức mà người của môn phái tu tiên này sử dụng đều không giống Tiên thuật, mà...”

Hắn nhìn Thẩm Ly mấy lần rồi ngập ngừng nói, “Giống như là của Ma giới...”

◊ Chương 33 ◊

Thuật pháp của Ma giới? Mắt Thâm Ly tối lại.

Ma giới quy thuận Thiên giới, tuy trong tộc có người không phục, nhưng các chính sách Ma quân thi hành đều rất chính đáng, cố gắng hết sức giữ gìn lợi ích của Ma tộc, bởi vậy chưa thấy có ai xung đột với Thiên giới. Còn trong Thiên giới cũng luôn có người cho rằng Ma giới lòng dạ hiểm ác, cho dù thân phục ngàn năm chẳng qua cũng chỉ là nếm mật nằm gai, chờ cơ hội báo thù nhưng Ma giới xưa nay chưa từng xảy ra vấn đề gì lớn, bởi vậy đám người nhàn rỗi kia cũng không thể bắt bẻ.

Nhưng lần này chuyện Địa tiên bị bắt nếu để Thiên giới biết được là có chút quan hệ gì đó với Ma giới, cho dù dựa vào mối quan hệ liên hôn kia, nếu có thể tìm được một chút chứng cứ thì người của Thiên giới cũng sẽ cho rằng Ma tộc lòng dạ hiểm ác, tội đáng tru diệt. Ma quân và tộc nhân bị mang tiếng xấu, sự tin tưởng vốn vô cùng mong manh giữa hai giới nhất định chịu đả kích không nhỏ.

Thâm Ly tuy trong lòng cảm thấy trở mặt với người của Thiên giới cũng không có gì đáng sợ, nhưng nếu vì bị người khác gièm pha mà trở mặt thì khó tránh khiến nàng cảm thấy bị người ta chơi, khiến nàng không thoải mái.

“Giải cái Thủy thuật gì đó của ngài đi!” Thâm Ly vừa đi về phía tên cầm đầu vừa bảo Hành Chỉ, Hành Chỉ nhíu mày, “Sai bảo bề trên không phải là thói quen tốt đâu!” Nói xong hắn vẫn ngoan ngoãn giải thuật pháp trên người kẻ đó. Thâm Ly giật áo vung quyền đâm cho hắn ngã lăn ra đất, không nói một lời mà ngò lên bụng hắc y nhân, hai chân đạp lên hai tay hắn, sau đó bóp cằm hắn đè phòng hắn cắn lưỡi hoặc nuốt độc.

“Mỗi câu ta chỉ hỏi một lần, nếu người không đáp thì ta sẽ cắt một ngón tay của người cho người nuốt vào, người tính thử xem mình có mấy ngón tay.” Ánh mắt nàng lạnh lẽo, Hành Chỉ biết không phải nàng đang uy hiếp

hoặc đùa giỡn mà thật sự nói được làm được, thân là Vương gia của Ma giới, lúc cần nhẫn tâm thì biểu hiện của nàng chưa bao giờ yếu kém.

Hắc y nhân toàn thân run rẩy muốn giãy ra khỏi Thẩm Ly, nhưng áp lực dường như nặng ngàn cân khiến hắn không thể nào động đậy được.

“Ai chỉ thị các ngươi làm vậy?”

Mặt hắc y nhân nổi gân xanh, liều chết không đáp, tay kia của Thẩm Ly sờ vào eo hắc y nhân rút ra một thanh chùy thủ, nàng vô cùng thành thực xoay xoay chùy thủ trong lòng bàn tay, thấy mũi dao của Thẩm Ly sắp rơi xuống cắt đứt ngón tay mình, miệng hắc y nhân chầm chậm nhả ra hai chữ: “Môn chủ...”

Thẩm Ly nhú mày, còn chưa hỏi câu thứ hai thì đã thấy sắc mặt hắc y nhân ngày càng xanh, cuối cùng chuyển sang màu tím sẫm, gân xanh trên mặt hắn giống như những con sâu không ngừng chuyển động, cuối cùng hai mắt hắn nổ tung, cổ họng phát ra tiếng gào thét đau đớn, Thẩm Ly chỉ nghe “bùm” một tiếng.

Máu thịt nhầy nhụa dính đầy tay nàng, ngay cả mặt cũng không tránh được mà nóng lên. Thẩm Ly nhìn thi thể đã bị nổ tung đầu, nàng vút chùy thủ đứng dậy, thân thể hắc y nhân kia bỗng giống như cát, chảy ra ngoài y phục rơi xuống đất.

Thi thể hoàn toàn biến mất.

“Chắc là trước đó đã bị hạ chú rồi.” Nàng nhìn ra được nguyên do, “Nếu đáp những câu hỏi này thì sẽ chết.”

Hồ Lộ đã sợ hãi đến mức toàn thân nhũn ra ngồi bệt xuống đất: “Thật... thật là một chú thuật độc ác...”

Ánh mắt Hành Chỉ trầm ngâm, quay đầu nhìn hai hắc y nhân còn lại, lúc này mới phát hiện bọn họ đã nhắm mắt, chắc lúc này đã tự tận rồi, chỉ là... không chết khó coi như vậy thôi. Thẩm Ly hiển nhiên cũng phát hiện ra điều này, nàng khẽ cau mày: “Manh mối đứt hết rồi.”

“Trước... trước đó ta vô tình nghe được.” Hồ Lộ ngập ngừng lên tiếng, “Hình như họ muốn đưa các Địa tiên bị bắt đến một hang động có thác

nước khổng lồ và vách núi phủ đầy dây leo, trong vòng một trăm dặm quanh đây chỉ có Thanh Nhai động phủ là phù hợp với miêu tả của họ.”

Thẩm Ly bước tới: “Đến chỗ đó xem đã, nếu có các Địa tiên khác thì cứu ra rồi tính.”

Hành Chỉ trầm ngâm một lúc rồi nói: “Để tránh đánh rắn động cỏ, chúng ta cải trang thành mấy người này, tiến gần động phủ đó rồi thì mọi sự cũng dễ dàng hơn.”

“Được, đến lúc đó thuật pháp trận pháp thì giao cho ngài, đánh nhau thì để ta!”

Hành Chỉ nghe vậy bật cười, tiện tay nhặt một cây gậy gỗ gõ lên đầu Thẩm Ly: “Cô nương phải giữ kẽ!”

Thẩm Ly bị gõ ngẩn người ra, xoa xoa đầu mình rồi quay đi không nói một lời. Trước đây trước mặt nàng Hành Chỉ còn có ý giấu diếm, bây giờ bị vạch trần hết rồi, tính tình xấu xa của Hành Chỉ cũng lộ ra hết. Lúc gõ đầu nàng thần thái giọng điệu chẳng khác gì Hành Vân, khiến lòng Thẩm Ly không ngừng thôn thốc, thật muốn lôi hất lại đập một trận thật đau. Làm gì có ai như hấn vậy chứ, vừa cự tuyệt lại vừa dụ dỗ người ta.

Lòng Thẩm Ly còn chưa oán thán xong thì bỗng thấy y phục mình biến đổi, hóa thành bộ áo chèn màu đen gọn gàng, giống cách ăn mặc của mấy tên hắc y nhân lúc nãy, Hành Chỉ vút gậy gỗ hóa thành một hình người, là bộ dạng của tên cầm đầu, tiếp đó hấn cũng biến đổi y phục của mình, hắc y bó sát người khiến hấn cũng trở nên gọn gàng, con người trước giờ lười nhác nhàn tản lúc này đã thêm vài phần anh khí.

Thẩm Ly háng giọng: “Đi thôi!”

Có Hồ Lộ chỉ đường, mấy người rất nhanh đã đến được Thanh Nhai động phủ ở ngoài trăm dặm, động phủ ở trong thác nước, đối với việc đi xuyên qua màn nước như vậy Thẩm Ly vô thức cảm thấy bất an, nhưng lúc này cũng không còn cách nào, chỉ đành liều mình xông lên. Nàng không nói tiếng nào, bước theo Hồ Lộ vào trong màn nước cực lớn, nhưng bất ngờ là khi nàng bước ra sau màn nước tiến vào động phủ, trên người lại chẳng có giọt nước nào, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy một màn kim quang trên đỉnh đầu lóe lên rồi chợt tắt, Thẩm Ly quay đầu nhìn Hành Chỉ, hấn vẫn không dời mắt nhìn về động phủ tối đen phía trước tiếp tục bước đi.

Vậy thì đi thôi, làm như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Theo con đường tối đen đi đến nơi sâu nhất, xuống mấy bậc thang, đột nhiên trước mắt sáng lên, một cánh cửa lớn màu đỏ bỗng xuất hiện ở phía trước, chắn ngang đường đi.

Hồ Lộc nói nơi này trước đây là chỗ ở của một con yêu quái lớn, yêu quái tính tình không xấu, nước sông không phạm nước giếng với các Địa tiên.

Chỉ là lần này không biết vì sao lại trở thành lồng nhốt Địa tiên.

Mấy người đứng trước cửa chưa bao lâu thì cánh cửa khẽ tách ra một khe hở: “Lệnh bài!” Người bên trong lạnh giọng nói. Bọn họ không lấy đi lệnh bài trên người hắc y nhân, mắt Thẩm Ly trầm xuống, định xông lên đẩy cửa ra, nhưng Hành Chỉ nắm tay nàng lại lắc đầu.

Kẻ cầm đầu do gậy gỗ biến thành bước lên phía trước, giống như bị trọng thương mà vịn lên cửa, người bên trong hơi đề phòng: “Làm sao vậy?”

“Môn... Môn chủ...” Gậy gỗ phát ra giọng nói giống hết giọng của người kia trước khi chết.

Người bên trong nghe vậy tuy không biết chuyện gì, nhưng cũng lo sợ cảnh giác mà mở cửa. Hành Chỉ buông Thẩm Ly ra: “Bây giờ!” Thẩm Ly hiểu ý, lắc nhẹ thân hình chui vào cửa, một quyền đâm cho tên gác cửa ngã lăn ra đất. Bên phải còn có một hộ vệ, còn chưa chờ tên đó phản ứng thì Thẩm Ly đã vung tay thành đao chém vào cổ hắn.

Hai người giữ cửa được giải quyết dễ dàng. Hành Chỉ nói với Hồ Lộc: “Bên trong giao cho bọn ta là được rồi, người tự mình trở về lãnh địa nghỉ ngơi đi, đám Địa tiên bên trong cũng sẽ được thả về.”

Hồ Lộc hơi do dự: “Bọn họ lợi hại lắm... Các vị không sao chứ? Hay là ta cùng vào với các vị nhé...”

Hành Chỉ bật cười, Thẩm Ly khinh bỉ nói: “Người nên lo lắng cho đối phương ấy!”

Hành Chi biến hắc y nhân trở lại thành gậy gỗ, đặt vào tay Hồ Lộc: “Cầm lấy phòng thân đi. Không cần cảm ơn!” Nói xong quay người đi vào động phủ. Hồ Lộc khó hiểu nhìn gậy gỗ trong tay, thứ này... làm sao phòng thân đây?

Thẩm Ly liếc Hành Chi: “Dù gì cũng là thần Thượng cô, vậy mà tặng lễ vật cho người ta lại nhỏ mọn như vậy!”

Hành Chi bật cười: “Nếu hắc không vứt gậy gỗ kia đi, trong vòng trăm dặm chắc không ai có thể đánh lại hắc đâu!” Hành Chi nghĩ, đây là để cảm ơn hắc cung cấp manh mối, cũng cảm ơn hắc lần trước ở Nhân giới đặc biệt đến cứu giúp, tuy không cứu thành công...

Đi thêm một đoạn đường dài nữa, cuối cùng Thẩm Ly cũng nhìn thấy phía trước có chút ánh sáng, bước tiếp về phía trước, trước mắt bỗng sáng lên, chỉ thấy nơi này là một hang đá hình vòm cực lớn, bên dưới có nước phản chiếu ánh sáng xanh, khiến cả hang động tràn ngập sắc xanh, vòng quanh tường đá là những con đường hướng lên trên khoảng mười tầng. Còn những Địa tiên bị bắt mỗi người bị giam trong một chiếc lồng sắt nối tiếp nhau thả từ trên đỉnh xuống, hình thành một xâu chuỗi dài trong hang đá. Bên ngoài mỗi một chiếc lồng đều bị một tầng ánh sáng mỏng bao phủ, giống hệt Phục tiên thuật trên người Hồ Lộc trước đó.

Mấy hắc y nhân đang tới lui bận rộn trên con đường quanh tường đá. Không biết đang khuân vác thứ gì.

Thẩm Ly nhíu mày: “Làm sao cứu?”

Hành Chi bật cười: “Thì giống như lúc nãy cô nói, trận pháp thuật pháp thì giao cho ta, đánh nhau thì để cô.” Nói xong hắc vung tay, một đạo kim quang giống như một con rắn từ trên quán lấy chiếc lồng, “Phá!” Giọng nói nhẹ nhàng của hắc truyền khắp động phủ, Phục tiên thuật kia lập tức bị phá.

Các hắc y nhân bận rộn lúc này mới phản ứng lại, một số người đang đòi mấy rương gỗ càng khẩn trương hơn, một số người cầm đao tấn công sang bên này, ngân thương của Thẩm Ly đã nắm trong tay, Hành Chi nghiêng người phi thân nhảy đến bên cạnh chiếc lồng sắt, bắt đầu mở từ chiếc lồng dưới cùng. Sau khi thả hết các Địa tiên ra thì Thẩm Ly cũng giải quyết hết đám hắc y nhân, còn một số khác đã chạy mất tăm.

Các Địa tiên đều cúi đầu bái tạ.

“Chỗ này không tiện ở lâu!” Hành Chi nói, “Ra ngoài rồi hãy nói!”

Thấy lại ánh mặt trời khiến nhiều Địa tiên nhát gan suýt khóc, chúng nhân càng cảm tạ Hành Chi nhiều hơn, nhưng kỳ lạ là không ai nói cảm ơn với Thảm Ly, Thảm Ly vốn không chú ý đến điểm này, nhưng khi nàng hỏi: “Các người có biết đám Địa tiên bị bắt trước đó ở đâu không?”

Lúc này ánh mắt của các Địa tiên mới chuyển hướng sang người nàng, cả buổi không ai đáp lời. Một nam thanh niên trong số đó không nhìn được, chỉ Thảm Ly nói: “Tên Ma tộc này còn có mặt mũi hỏi sao! Người không biết bọn họ đi đâu sao?” Giọng hắn vừa dứt, bên cạnh lập tức có người giật áo hắn: “Tốt xấu gì cũng đã cứu chúng ta mà, người đừng làm vậy!”

Mắt Thảm Ly trầm xuống: “Ta chỉ nói một lần, chuyện bắt giam Địa tiên không liên quan gì đến Ma tộc ta. Hôm nay ta mới vô tình biết được...”

“Láo toét!” Có lẽ là bị giam cầm quá lâu, cuối cùng cũng được giải phóng, lo lắng trong lòng đều hóa thành tức giận, nam thanh niên kia ngắt lời Thảm Ly, “Chính là đám người Ma tộc các người hoành hành bá đạo. lòng dạ khó lường, luôn mưu đồ bất chính, lần này bắt bọn ta không biết muốn làm gì, ai biết lần sau có phải sẽ lên Thiên giới bắt người không? Đám Ma tộc các người không có ai tốt lành! Ma quân của các người càng...”

Chưa dứt lời, Thảm Ly đã đứng trước mặt hắn, một tay bóp cổ hắn xách lên: “Người cứ nói thêm một câu hỗn xược nữa đi, Bích Thương vương ta nhất định khiến người đầu lia khỏi cổ.”

◊ Chương 34 ◊

Nhìn thấy ánh sáng đỏ trong mắt Thẩm Ly, thanh niên bị bóp cổ gần như sợ đến ngất đi, các Địa tiên bên cạnh cũng vô cùng hoảng sợ vội vàng xin lỗi, khuyên Thẩm Ly thả người đó, nhưng Thẩm Ly dường như không nghe thấy mà chậm chậm siết chặt ngón tay, sắc mặt người kia dần dần tái xanh.

Lúc này Hành Chỉ mới không tán đồng nhíu mày gọi: “Thẩm Ly!” Ánh mắt hắn khẽ trầm xuống, Thẩm Ly chỉ liếc hắn một cái, chưa buông tay nhưng lực đạo đã thu lại một chút.

“Tàn... tàn bạo dã man...” Có được khe hở, thanh niên kia giãy dụa thốt ra mấy chữ, Thẩm Ly cười lạnh, nhìn hắn nói: “Ta vốn không muốn giết ngươi, nhưng ngươi đã định tội cho ta như vậy thì ta cũng nhận luôn tội danh này, cho ngươi chết thực tế một chút được không?”

Nói xong nắm ngón tay nàng dùng lực, sắc mặt thanh niên kia càng tím xanh, mép sùi bọt. Các Địa tiên bên cạnh kinh hô liên tiếp. Có người đã sợ hãi đến phát khóc.

Lúc này một bàn tay giữ lấy cổ tay Thẩm Ly, Hành Chỉ không ép nàng buông tay mà chỉ khuyên: “Nếu cô giết hắn thì sẽ càng khó rửa sạch oan khuất cho Ma giới.”

Lòng Thẩm Ly càng bức bối hơn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Kẻ này miệng phun đầy phân, hạ thấp tộc dân ta, làm nhục Quân vương ta, vu oan cho Ma tộc ta chuyện bọn ta không làm, không giết hắn thì khó vui đi tức giận trong lòng.”

“Thẩm Ly...” Hành Chỉ khẽ thở dài, vô cùng bất lực.

Lòng Thẩm Ly nào phải không biết nguy hại khi giết Địa tiên này, nhưng Ma tộc xưa nay luôn bị những kẻ thích nói năng xằng bậy như vậy ác ý làm tổn hại, lần nào cũng phải nhẫn nhịn kiềm chế, bảo nàng làm sao cam tâm.

Thẩm Ly nghiến răng, cuối cùng cánh tay dùng lực, vút Địa tiên này ra thật xa, đung gãy mấy gốc cây mới dừng lại được. Người kia trợn trắng mắt

ngã xuống đất ngất đi. Có Địa tiên vội vã chạy đến, thấy hắn bị thương nặng, không tìm được mà oán thán: “Chẳng qua là nói có vài câu thôi, đâu cần nổi nóng như vậy. Người của Ma tộc các người lẽ nào không thể thông cảm một chút sao...”

“Thông cảm?” Thảm Ly chỉ cảm thấy đám Địa tiên này vô cùng nực cười, giọng nói mang theo pháp lực khiến chúng nhân chấn động tâm thần run rẩy, có người yếu ớt bịt tai, sắc mặt lộ vẻ đau đớn, “Ta cứ không thông cảm cho các ngươi đó, làm gì được ta?”

Nàng đang tức giận, lúc lên tiếng pháp lực phát ra không hề kiềm chế, nhưng pháp lực còn chưa phát đi thì một bàn tay bỗng bịt lấy miệng nàng, không những khiến nàng phải nuốt hết pháp lực vào lại mà còn kéo nàng về phía sau, Thảm Ly chỉ cảm thấy vai mình áp vào một vòm ngực ấm nóng, độ ấm và hơi thở trên người Hành Chỉ trong phút chốc bỗng vây quanh nàng, giống như đã thi ma pháp gì đó, tựa như gió mát thổi tan sương độc, khiến sát khí trong lòng nàng tiêu tan hết, chỉ còn uất ức và không cam nghẹn lại trong ngực khiến nàng bức bối.

“Các vị tiên hữu, trên người những kẻ bắt các vị có Ma khí không có nghĩa chuyện này nhất định là hành vi của Ma tộc, có khi là có người giả trò, cố ý gièm pha quan hệ giữa Thiên Ma lưỡng giới, mong các vị tiên hữu đừng tin lời đồn để khỏi trúng kế kẻ gian.”

Giọng nói của Hành Chỉ cứng cỏi rõ ràng, khiến Thảm Ly bất giác thất thần, nhưng nhìn đám Địa tiên trước mặt, nàng lại cảm thấy vô cùng tức giận, bực bội đẩy tay Hành Chỉ ra, Thảm Ly thoát khỏi ngực hắn, quay đầu trừng mắt một cái rồi đi về hướng khác, vừa đi vừa đạp loạn cỏ đá dưới chân, thật giống hệt trẻ con đang hờn dỗi.

Hành Chỉ nhìn bóng nàng thờ dài lắc đầu cười nhạt. Hắn không vội đi theo mà quay đầu tiếp tục nói với các Địa tiên: “Không giấu gì các vị, vừa mới đây ta từng ở Ma giới một thời gian, tộc dân của Ma giới không hiếu chiến khát máu như các vị nghĩ, tính cách bọn họ rất hào sảng, hành sự thẳng thắn quyết đoán. Hơn nữa trong quân doanh cũng không thấy chuẩn bị cho hoạt động quân sự lớn nào. Mọi người thử nghĩ xem, nếu chuyện bắt Địa tiên thật sự là hành vi của Ma tộc, vậy bọn họ nhất định đã chuẩn bị cho chiến tranh với Thiên giới, nhưng sự chuẩn bị này nếu không có tập luyện

võ lực và điều động quân sự quy mô lớn thì tuyệt đối không thể nào làm được.”

Các Địa tiên nghe hẳn nói vậy khẽ trầm tư.

Một ông lão tóc bạc vuốt râu nói: “Theo lão hủ biết thì thời gian gần đây người đi Ma giới chỉ có Hoàng tôn của Thiên đế Phát Dung quân, nữ nhân vừa rồi tự xưng là Bích Thương vương Thảm Ly, lẽ nào thật sự là phu phụ hai người?”

Đôi mày Hành Chỉ khẽ động, nghiêng đầu nhìn về phía sau, thấy Thảm Ly đang đứng dựa vào gốc cây nhìn về thác nước, ở đó âm thanh lớn, chắc nàng không nghe thấy gì cả. Hành Chỉ quay đầu lại, khước môi cong lên nói: “Phát Dung quân và Bích Thương vương vẫn chưa thành thân.” Nhưng không hề phủ nhận quan hệ phu thê của hai người.

Ông lão gật đầu: “Nếu là lời của Tiên quân thì chắc là thật!”

“Bích Thương vương một lòng vì Ma tộc, nhưng vì quá bao che nên không nghe lọt nửa lời tổn hại đến Ma tộc của cô ấy. Vừa rồi cô ấy cũng vì vậy mà nổi nóng. Mong các vị lượng thứ!” Hành Chỉ bật cười, “Nếu luận về tính tình thành thật, xử lý khoan dung thì ta lại không bằng cô ấy. Bởi vậy những lời Bích Thương vương đều có thể tin được.”

Ông lão râu bạc vuốt râu: “Tiên quân đối với Vương gia thật tốt, không giống như lời đồn nghe được lúc trước là... ày... ha ha.” Ông lão còn chưa nói hết đã bật cười ha ha.

Hành Chỉ trầm ngâm, độ cong trên môi hơi thu lại, khẽ cup mắt nhẹ giọng nói: “Vì cô ấy xứng đáng!”

Hỏi xong chuyện bị bắt, Hành Chỉ dặn dò các Địa tiên trở về lãnh địa của mình, trong thời gian ngắn chắc đám hắc y nhân kia sẽ không đến nữa. Bảo họ nhân cơ hội báo chuyện này lên Thiên giới. Giải tán chúng tiên, Hành Chỉ chậm chậm đi đến sau lưng Thảm Ly, còn chưa lên tiếng gọi thì Thảm Ly đã phát giác sự tồn tại của hẳn, nghiêng đầu nhìn lại.

“Đi hết rồi sao?”

Hành Chỉ gật đầu: “Hình như trước đó còn có một đám người bị giải đi, chắc là đi về phương Nam, vị trí cụ thể bọn họ cũng không biết.”

“Đây là chuyện của Thiên giới các người, không liên quan đến ta. Muốn cứu người thì tự ngài đi đi. Ta đi Dương Châu đây!” Nói xong Thẩm Ly cười mây đi mất, nhưng bay một hồi lại phát hiện Hành Chỉ vẫn luôn theo sau, Thẩm Ly quay đầu trừng hấn, “Đi theo làm gì!”

Hành Chỉ bất lực cười: “Dương Châu cũng ở phía Nam mà. Chúng ta cùng đường đó!”

Thẩm Ly im lặng. Tuy trong lòng vẫn còn tức giận nhưng cũng không vội đuổi người, Hành Chỉ theo sau nàng một hồi, khoảng cách càng ngày càng gần, cuối cùng sánh vai liếc nhìn Thẩm Ly hỏi: “Có muốn ăn gì không?”

Thẩm Ly cứng miệng lạnh lùng phun ra một câu: “Không muốn!” Nhưng cái bụng không ra gì lại đáp một tiếng. Khóe môi nàng giật giật, nghe Hành Chỉ ở bên cạnh không biết điều bật cười lên. Lòng Thẩm Ly càng buồn bực, muốn cười mây bay đi nhưng cổ tay đã bị Hành Chỉ kéo lại: “Vừa hay bên dưới có một ngôi nhà, chúng ta mượn nhà bếp làm chút gì đó ăn đi. Đã lâu không ăn ngũ cốc cũng thấy hơi nhớ nhớ.”

Mắt Thẩm Ly khẽ động: “Ngài nấu à?”

Hành Chỉ cười nhạt: “Ta nấu!”

“Xuống đi!”

Đồ Hành Chỉ nấu, có lẽ nên nói là đồ Hành Vân nấu, thật khiến người ta thấy nhớ.

Ngôi nhà trên núi này vừa hay được xây bên đường, dường như đã quen với việc người qua đường mượn nơi này nghỉ chân, bên ngoài có đặt mấy chiếc bàn, bên cạnh có treo một tấm bảng lớn ghi chữ “Trà”. Thẩm Ly và Hành Chỉ còn chưa ngồi xuống thì một nữ nhân trung niên ăn mặc như nông phụ từ trong nhà bước ra: “Hai vị uống trà phải không?” Bà ta nhiệt tình tiếp đón, “Ngồi đi ngồi đi!”

“Đại nương, bọn ta vội lên đường, có thể mượn nhà bếp dùng để nấu chút thức ăn không?”

Nông phụ chớp chớp mắt xem xét hai người rồi cười nói: “Các vị muốn ăn gì để tôi nấu giúp là được rồi.”

Hành Chi cười nói: “Muội muội ta kén ăn, e là bà làm sẽ không hợp khẩu vị, bọn ta sẽ trả thù lao cho bà.”

Nông phụ im lặng một khắc: “Áy, vậy được rồi, tôi đi thu dọn nhà bếp một lúc. Các vị uống trà trước đi.” Nói xong bà ta ân cần đem ly ra rót trà cho họ. Sau đó vội vã đi xuống nhà bếp.

“Hắc điếm!” Thẩm Ly sờ mép ly nhận định.

“Vương gia sợ rồi sao?”

Thẩm Ly ngửa đầu uống hết trà trong tay: “Tự thấy rằng bọn họ vẫn không đen tối bằng Thần quân!”

Hành Chi cười nhạt: “Vương gia đề cao rồi!”

Chờ nông phụ thu dọn xong bước ra khỏi nhà, thấy hai người vẫn ngồi thẳng, trên mặt thoáng chút nghi ngờ nhưng lại mỉm cười bước đến: “Đã thu dọn xong rồi, công tử đi đi!” Bà ta nhắc bình trà lên, cảm thấy bên trong chỉ còn nửa bình nước, biểu hiện khế kinh ngạc nhìn hai người.

Thẩm Ly nhấp một ngụm trà trước mặt bà ta: “Sao vậy?”

Nông phụ cười cười: “Không có, chỉ là đi đến nơi hoang vu này mà cũng không thấy mệt mỏi, tôi thấy sức khỏe cô nương thật là tốt.”

Thẩm Ly cười: “Cũng được, từng giết khoảng trăm ngàn yêu thú quái vật thôi.”

Trong mắt nông phụ lóe lên ánh sáng xanh: “Cô nương thật biết nói đùa!” Thẩm Ly không kiên nhẫn như Hành Chi, cũng không thích thần bí như hấn, nàng lập tức chộp lấy cổ nông phụ ấn bà ta xuống bàn, “Ta không thích nói đùa đâu!” Nói xong nàng nhắc bình trà đổ vào miệng nông phụ.

Nông phụ liêu mình giãy dụa, nhưng nào còn lên tiếng được, bị Thẩm Ly đổ một hồi lập tức hôn mê không biết phương hướng. Thẩm Ly xách bà ta lắc lắc, tứ chi của nông phụ co lại, da thịt dần dần trở thành da trơn bóng, đuôi thò ra giãy dụa dưới đất, hóa thành một con mãng xà xanh.

Vứt mãng xà toàn thân vô lực xuống đất, Thẩm Ly lạnh giọng nói: “Ra hết đây, trốn nữa ta sẽ giết bà ta!”

Vừa dứt lời, một thiếu nữ lặn lê bò toài chạy ra từ trong bãi cỏ bên cạnh: “Đừng! Đừng giết mẹ tôi!” Giọng nàng ta yếu ớt, đi đứng còn chưa vững, nửa thân dưới lúc thì là đuôi rắn lúc thì là chân người biến tới biến lui, chưa chạy đến bên cạnh măng xà xanh thì nàng ta đã ngã lăn ra đất mặt mũi lấm lem.

Hành Chi bật cười, vừa muốn trêu chọc vài câu bỗng thấy Thẩm Ly bước tới vài bước dìu thiếu nữ dậy, nàng không sợ bản mà vỗ vỗ lên má nàng ta vui mừng nói: “Tiểu Hà!”

Thiếu nữ ngẩn ra nhìn Thẩm Ly, vì sợ hãi nên giọng hơi run rẩy: “Tôi không phải là Tiểu Hà... Xin lỗi...”

○ Chương 35 ○

Thân hình thiếu nữ run rẩy kịch liệt, Thẩm Ly không thể làm gì khác đành buông nàng ta ra.

Vừa rồi nhất thời vui mừng nên quên mất Tiểu Hà đã hy sinh bản thân vì người nàng ta thích, hơn nữa bất luận có phải là chỉ giống Tiểu Hà, hay thật sự là Tiểu Hà chuyển thể đầu thai thì đã sao, không phải ai ai cũng là Hành Chỉ, đối với người bình thường thì canh Mạnh bà vừa là thuốc độc cũng vừa là sự giải thoát, kiếp này nàng ta không còn quen người tên Duệ vương kia, cũng chưa từng chịu tổn thương vì bị hấn tính kẻ.

Thẩm Ly nhất thời im lặng, Hành Chỉ bước lên một bước hỏi thiếu nữ: “Đạo hạnh của các người cũng không cao nhưng lại dám bày hàng quán hại người trắng trợn như vậy, thật sự có chút to gan đấy, không sợ Tiên thần Thổ địa ở đây hỏi tội các người sao?”

Thiếu nữ run rẩy ôm cổ mãng xà áp vào chân, nhỏ giọng đáp: “Sơn thần Thổ địa ở đây đã bị bắt đi từ lâu rồi!”

Nghe vậy Thẩm Ly và Hành Chỉ nhìn nhau, Thẩm Ly hỏi: “Bị bắt đi lúc nào, có thấy bắt đi đâu không?” Lúc hỏi giọng nàng bất giác khẽ nghiêm lại, khiến thiếu nữ lại sợ hãi run rẩy, đôi môi hồng hồng run một lúc cũng không nặn ra được chữ nào.

“Ta đâu có đánh cô...” Thẩm Ly thở dài thất vọng. Hành Chỉ đứng bên cạnh lại cười.

Thẩm Ly đang bắt lực thì đầu mãng xà bên chân thiếu nữ động đậy, hơi khàn giọng nói: “Đại tiên tha mạng!” Bà ta gắng sức chống đầu dậy, vừa rồi Thẩm Ly chỉ lắc vài cái đã không chịu nổi, lòng biết rõ khoảng cách thực lực, mãng xà càng cung kính hơn: “Mẹ con chúng tôi vốn không muốn làm ăn hại người như vậy, nhưng thật sự là do tình thế bức bách, trong lúc cùng đường mới làm ra chuyện thế này. Nhưng mấy tháng nay chúng tôi tuyệt đối không hại mạng người! Chỉ lấy tiền tài rồi thả người đi, chưa từng hại ai! Mong đại tiên tha mạng!”

“Các người bày hàng ở đây từ bao giờ?” Thẩm Ly đôi câu hỏi, “Vì sao mà bị ép làm ra chuyện như vậy?”

Nói đến chuyện này măng xà thử dài: “Nói ra cũng vì Sơn thần Thổ địa tứ phương không ngừng biến mất, chúng tôi vốn sống trong rừng núi ở ngoài thành Dương Châu ba mươi dặm. Cha của đứa trẻ này là một phạm nhân. Lúc trước chúng tôi nhờ lương thực cha nó trồng, tôi lại đem trên núi về một ít thịt rừng nên cũng miễn cưỡng có thể sống qua ngày. Nhưng ba tháng trước ngọn núi chúng tôi ở không biết xảy ra chuyện gì, cây cối tàn úa, chướng khí bốn bề, cỏ cũng không mọc nổi...” Nghĩ đến cảnh tượng đó, lòng măng xà dường như vẫn còn sợ hãi. Bà ta thử dài nói, “Thổ địa Sơn thần hết người này đến người khác biến mất, sau đó mới nghe các yêu quái khác trên núi nói bọn họ bị một đám người gọi là Phù Sinh môn bắt đi.”

Lại là Phù Sinh môn. Thẩm Ly nhú mày, xem ra bọn chúng không chỉ bắt người quanh Kinh thành. Môn phái tu tiên nhỏ mới nổi lên một năm gần đây thì rốt cuộc lấy đâu ra bản lĩnh bắt nhiều Địa tiên đến vậy. Hơn nữa còn có Ma khí, lúc này thậm chí cả Thẩm Ly cũng bắt đầu nghi ngờ, có phải trong Ma giới có người mưu đồ bất chính không.

“Bởi vậy tôi chỉ đành đưa đứa trẻ này đến trốn ở đây. Nào ngờ thức ăn ở ngọn núi này lại ít đến đáng thương, trong lúc bắt lực tôi mới nghĩ ra hạ sách này, cướp tiền bạc thức ăn của người đi đường để duy trì cuộc sống.”

“Trượng phu của bà đâu?” Hành Chỉ nhẹ giọng hỏi, nhưng lại không phải là chuyện liên quan đến Phù Sinh môn, “Hắn không theo đến đây sao, một phạm nhân thì sống thế nào?”

“Chàng... “Măng xà hơi do dự rồi vẫn thật thà nói, “Trước khi thành thân với tôi chàng là một đạo sĩ, tuy bình thường sống chung với tôi nhưng lòng chàng vẫn không buông bỏ được trách nhiệm trừ ma vệ đạo, lần này trong núi nổi lên chướng khí, trước khi mẹ con tôi chạy đến đây chàng đã mang đệ tử đi Dương Châu rồi. Chàng nói chướng khí lợi hại như vậy, trong thành nhất định bị ảnh hưởng...”

Thẩm Ly nghe vậy ngẩn người, xà yêu này ở bên phạm nhân rồi sinh con đẻ cái cũng thôi đi, nam nhân kia còn là một đạo sĩ nữa? Người yêu vốn khác biệt, thêm vào đó lại bị thân phận trói buộc, hai người ở bên nhau nhất

định vô cùng khó khăn. Nhất thời Thảm Ly cảm thấy có chút bội phục con măng xà này.

Trong khoảnh khắc Thảm Ly im lặng, Hành Chỉ đột nhiên quyết định: “Nếu vậy thì bây giờ chúng ta đi Dương Châu.” Hấn cười nhạt, “Bữa cơm này hôm khác ta lại nấu cho cô.” Giọng hấn bất chợt trở nên thân mật, khiến Thảm Ly nghe thấy mà ngây ngẩn, sau đó quay đầu mắt tự nhiên ho húng hắng.

“Đại... Đại tiên!” Thiếu nữ bỗng nói, “Các vị có thể mang tôi đi Dương Châu cùng không? Tôi rất nhớ cha và Cảnh Ngôn ca ca.” Má nàng ta ửng hồng, không biết là nóng vội hay xấu hổ.

Nếu trong thành có chướng khí thì đối với những tiêu yêu này sẽ có ảnh hưởng lớn, Hành Chỉ vừa định cự tuyệt thì Thảm Ly lại nhận lời ngay: “Đi thôi!” Nàng quay đầu nhìn Hành Chỉ, “Cho nàng ta một lá bùa tránh chướng khí là được!” Giọng điệu quyết đoán, hoàn toàn không chừa đường thương lượng. Nàng không muốn một mình đi cùng Hành Chỉ nữa.

Hành Chỉ nhìn Thảm Ly, hơi sững sốt nhưng rồi lại bật cười bước đến trước mặt thiếu nữ, viết một chữ lên trán nàng ta nói: “Vào thành rồi nếu có chỗ nào không khỏe thì nhớ phải nói với ta đây!”

Thiếu nữ vô cùng cảm kích gật gật đầu. Sau đó thân hình khẽ biến, hóa thành một con rắn xanh nhỏ chui vào tay áo Thảm Ly, nàng ta thò đầu ra nhìn Thảm Ly, Thảm Ly bật cười: “Đi thôi!”

Lúc đến Dương Châu mặt trời đã ngã về phía Tây, nhưng lại không thấy được vẻ đẹp của hoàng hôn, trong thành chướng khí màu đen dày đặc bao trùm, không nhìn kỹ thì Thảm Ly còn tưởng mình đã đến chỗ nào đó của Ma giới. Nghe thanh xà Cảnh Tích nói Địa tiên trong ngoài thành Dương Châu đều đã bị bắt hết không chừa một ai, trong rừng núi bên ngoài cũng có chướng khí, chướng khí mỗi ngày từ trên núi bay xuống tích tụ trong thành nên đã trở thành như vậy.

Thảm Ly nhíu mày: “Người của Ma tộc bẩm sinh có tính thích ứng nhất định đối với chướng khí, nhưng thân thể phàm nhân nhất định không chịu nổi chướng khí như vậy.”

Đúng như nàng nói, trong thành bùng phát dịch bệnh. Từ già đến trẻ không một ai không mắc bệnh, thỉnh thoảng có mấy người thân thể cường

tráng còn có thể đi lại trên đường, nhưng Giang Nam phồn hoa trù phú đã biến thành một tòa thành chết.

Rắn nhỏ run rẩy trong tay áo Thảm Ly, Thảm Ly xoa xoa nó như an ủi: “Sẽ tìm thấy người nhà cô!”

Họ men theo con đường đi một đoạn, Thảm Ly hỏi Hành Chi: “Có cách nào trừ đi chương khí không?”

“Đương nhiên là có, chỉ là chương khí trong thành bị ảnh hưởng từ trên núi, thanh tủy chương khí ở đây chỉ trị được ngọn, thanh tủy chương khí trong rừng mới là trị gốc.”

“Trị ngọn trước rồi trị gốc sau!” Thảm Ly quả quyết nói, “Làm chậm còn hơn là không làm gì cả!”

Thảm Ly chưa dứt lời bỗng bên cạnh có một người xông ra, y phục hần dính đầy bụi đất, tóc tai rối bời, mặt mũi đen đúa: “Cuối... cuối cùng cũng có người đến rồi!” Hần kích động ôm mặt, mừng đến phát khóc, “Cuối cùng cũng gượng được đến khi có người đến rồi!”

Thảm Ly hỏi: “Người là ai?”

Người kia chùi mặt như sắp phát khóc: “Ta là Phát Dung quân đây!” Hần lấy y phục dơ bẩn chùi chùi gương mặt cũng dơ bẩn, khiến mặt càng thêm bẩn hơn, sau đó chỉ vào mặt mình nói, “Phát Dung quân!”

Thảm Ly nhíu mày vô cùng khinh ghét: “Tránh ra! Bây giờ không rảnh lo đến ngài!”

Phát Dung quân ngây ngốc, thấy Hành Chi thân quân bên cạnh cũng ngoảnh đầu không nhìn hần: “Thật là quá đáng!” Hần tức giận nói, “Bồn tiên quân xả mạng cứu cả tòa thành này mà các người lại đối xử với ta như vậy! Nếu không phải bồn tiên quân đến thành Dương Châu thì người ở đây đã bị chương khí nuốt chửng từ lâu! Là bồn tiên quân dùng pháp thuật thanh tủy mới không chế được cục diện đây! Các người khinh khi ta như vậy rốt cuộc là như thế nào!”

Hành Chi ngẩng đầu nhìn trời: “Đúng là có vết tích từng được thanh tủy.”

Nghe Hành Chỉ khẳng định mình, tức giận trong lòng Phát Dung quân hóa thành uất ức: “Vốn định tiêu diêu một chút nhưng lại gặp phải chuyện này, đã gặp rồi nên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Ta dốc hết toàn lực thanh tẩy chướng khí trong thành, nhưng chưa đến một ngày thì nó lại lan tràn. Trong thành bệnh tật quá nhiều, bệnh quá nặng không quản nổi, nên ta đưa hết những người bệnh nhẹ đến ngôi miếu ở thành Bắc, bày một kết giới vây họ lại, mỗi ngày ra ngoài thanh tẩy chướng khí, nhưng mấy ngày gần đây chướng khí quá nặng, ta cũng không còn cách nào.”

Nghe hấn nói chua xót như vậy, Thâm Ly vạch mặt ngay: “Tại sao lúc phát hiện không báo lên Thiên giới? Ngài sợ mình bị bắt về chứ gì. Bởi vậy cố chống chọi, muốn dùng sức một mình mình để thanh tẩy chướng khí, nhưng bây giờ chống không nổi nữa nên mới nghĩ đến việc tìm người đứng không.” Thâm Ly liếc hấn, “Cứu cả tòa thành gì chứ, vậy mà cũng có mặt mũi nói sao?”

Phát Dung quân ghen lại. Đang lúc xấu hổ bỗng thấy một luồng sáng xanh lóe lên, một thiếu nữ trẻ trung xuất hiện trước mặt hấn, vì chân đứng không vững nên loạng choạng vài bước, bổ nhào vào lòng Phát Dung quân, nhưng lại lui ra ngay: “Tiên quân, ngài có gặp một đạo sĩ dẫn theo một đồ đệ trong thành này không?”

Giọng nói dịu dàng này khiến Phát Dung quân sáng khoái cả người, hấn nhìn Cảnh Tích từ trên xuống dưới, nhíu đôi mắt đào hoa: “Đương nhiên là có gặp, đều ở trong kết giới của bồn quân hết!”

“Có thể đưa tôi đến đó không?”

“Đương nhiên!” Phát Dung quân vừa nói vừa đưa tay ra, “Ta dắt nàng nhé, ở đây chướng khí che mắt, coi chừng không thấy đường đấy!”

Thâm Ly ôm eo Cảnh Tích vác lên vai, sau đó ra lệnh cho Phát Dung quân: “Đi, dẫn đường!”

Phát Dung quân tức giận trừng Thâm Ly một cái, quay đầu đi về phía trước.

Thâm Ly không ngờ tên Phát Dung quân nàng luôn tưởng là kẻ ngu ngốc này lại có bản lĩnh bày kết giới quanh ngôi miếu ở thành Bắc, bảo vệ tính mạng của vô số bá tánh bên trong. Khi vào trong kết giới, dân chúng đối

với Phát Dung quân đều tươi cười nghênh đón, dường như vô cùng cảm kích hẳn.

Phát Dung quân đặc ý quay đầu liếc Thẩm Ly, như đang huênh hoang công đức của mình. Thẩm Ly không ngó ngang đến hẳn, nhưng Cảnh Tích lại bị dọa đến ngây ngốc, dọc đường không ngừng ca ngợi: ‘Tiên quân lợi hại quá, Tiên quân thật là một đại thiện nhân!’ Khiến Phát Dung quân vui mừng cười ha hả.

Vào trong miếu, Cảnh Tích vừa nhìn đã thấy hai người trong góc, cất giọng gọi lớn, chạy sang: ‘Cha, Cảnh Ngôn ca ca!’

Thẩm Ly nghe vậy nhìn sang, nàng hơi ngây ra, cha của Cảnh Tích xem ra chỉ là một đạo sĩ bình thường, nhưng Cảnh Ngôn ca ca của nàng ta lại giống hệt Duệ vương kiếp trước. Còn lúc này bên cạnh Cảnh Ngôn có một nữ nhân áo hồng đang nằm, xem dáng vẻ chắc đã mắc bệnh hôn mê, bộ dạng nữ nhân kia cũng có vài phần tương đồng với Diệp Thi của kiếp trước.

Cảnh Tích nóng lòng chạy đến, nhưng chỉ đổi lại một tiếng quát khê của Cảnh Ngôn: ‘Đừng ồn, không thấy có người đang ngủ sao?’

Cảnh Tích ngây ngốc, uất ức dịch sang một bên kéo lấy vạt áo cha mình.

Cảnh tượng này khiến Thẩm Ly bất giác nhớ lại quan hệ kỳ lạ giữa ba người trong mật thất kia. Lẽ nào chuyện kiếp trước lại tái diễn? Thẩm Ly buộc miệng hỏi: ‘Họ đang lặp lại số mạng của mình sao?’

Hành Chi lắc đầu: ‘Chỉ là trùng hợp thôi!’

Nhìn bộ dạng uất ức của Cảnh Tích đột nhiên lại nghĩ đến Tiểu Hà, Thẩm Ly bất giác nói: ‘Sau khi Duệ vương xưng đế, trong vô số đêm của cuộc đời hẳn, có khoảnh khắc nào từng nhớ đến một nữ nhân như nụ hoa vừa chớm, nhưng vì thành toàn cho hẳn mà mất đi cơ hội nở rộ không?’

‘Hẳn nhớ!’ Hành Chi đáp, ‘Sau khi hẳn xưng đế, trong Ngự hoa viên trồng đầy hoa sen.’

Thẩm Ly ngẩn người, không ngờ Hành Chi lại trả lời nàng, nhưng sau một thoáng sững sốt nàng lại thở dài: ‘Tuy vô ích, nhưng nếu Tiểu Hà biết được chắc cũng vui. Ít ra cũng được người ta nhớ đến.’

◊ Chương 36 ◊

“Sao con lại đến đây?” Cha Cảnh Tích khẽ nghiêm giọng, “Mẹ con đâu? Sao lại để mặc con đến chỗ này?”

Cảnh Tích níu tay áo cha uất ức: “Mẹ cũng lo cha có bề gì, nhưng mẹ bị thương, sợ bị chướng khí ảnh hưởng nên không dám đến.”

“Làm bừa!” Ông phẩy tay áo, “Con thì không sợ chướng khí ảnh hưởng sao? Mau rời khỏi đây!”

Cảnh Tích chỉ quay đầu nhìn Cảnh Ngôn, thấy Cảnh Ngôn vốn không chú ý đến mình, cổ họng Cảnh Tích đắng chát, không nói một lời. Đang im lặng, đột nhiên Phát Dung quân chia tay ra đứng về phía Cảnh Tích, ngăn Cảnh Tích và cha nàng ta lại cười nói: “Trong kết giới không có yêu khí, không cần vội đuổi lệnh thiên kim đi như vậy. Nàng ấy cũng vì nóng lòng quan tâm đến cha, đạo trưởng đừng trách!”

Phát Dung quân quay đầu nhìn Cảnh Tích, thấy đôi mắt long lanh của nàng ta đang nhìn hắn, lòng Phát Dung quân bất giác mềm nhũn, ánh mắt cũng theo đó hóa dịu dàng rồi bật cười vô thức, cho dù bây giờ mặt hắn đầy bụi đất, nhưng sự ấm áp trong mắt vẫn khiến mắt Cảnh Tích dậy lên ý cảm kích.

Đạo nhân thấy Phát Dung quân lên tiếng nên cũng không tiện nói thêm gì.

Thẩm Ly ngồi xỏm xuống trước mặt cô nương đang hôn mê dưới đất, xem xét khuôn mặt nàng ta một lúc, thấy môi nàng ta thâm đen, mạch tượng dưới làn da trắng âm ỉ sắc xanh, giống như một con sâu đang mai phục dưới da, khiến người ta sợ hãi. Thẩm Ly hỏi: “Đây là bệnh dịch do chướng khí ở thành Dương Châu gây ra sao?” Cảnh Ngôn ở đối diện nhìn Thẩm Ly, không vừa ý vì bị nàng quấy rầy, Thẩm Ly không hề khách sáo nhìn lại hắn, giọng điệu hơi bất mãn, “Sao? Người không biết à, vậy người giữ lấy cô ta làm gì? Chi bằng để người biết đến xem thử.” Nàng đảo mắt nhìn sang Hành Chỉ, “Làm phiền Thần quân!”

Hành Chỉ lại thở dài với hành động bất bình thay cho Cảnh Tích của Thảm Ly, bất kể lý trí bị trói buộc thế nào, Thảm Ly vẫn là Thảm Ly, cuối cùng thì nàng cũng không thể kìm nén được những tình cảm xuất phát từ nội tâm, không thích hoặc nhìn không vừa mắt đều hiển hiện trên mặt.

Tuy lòng nghĩ vậy nhưng Hành Chỉ vẫn bước đến xem xét tỉ mỉ nữ nhân kia, Hành Chỉ nhíu mày bắt mạch cho nàng ta, sau một lúc hần nói: “Ta đi xem những người bệnh khác.” Sắc mặt hần khẽ tối, rào một vòng quanh miếu mới quay lại, đôi mày càng nhíu chặt hơn, hần quay sang hỏi Phát Dung quân, “Tiên quân ở đây nhiều ngày có phát hiện ra hướng nào chương khí nồng đậm nhất không?”

Phát Dung quân suy nghĩ: “Phía Tây. Chương khí ở góc Tây Nam thành lúc nào cũng gay gắt nhất.”

Hành Chỉ trầm ngâm một lúc: “Nếu ta đoán không lầm thì chương khí không phải từ ngoài thành truyền vào trong thành, mà e là từ trong thành lan ra ngoài thành, lan truyền như vậy chắc cũng đã được một thời gian.”

Nghe vậy mọi người đều cả kinh. Đạo nhân phản bác trước tiên: “Không thể nào, trước đây tôi ẩn cư sơn lâm, thỉnh thoảng cũng vào thành Dương Châu mua vật dụng sinh hoạt, tháng trước vừa mới đi một lần, lúc đó ngoài thành đã có chương khí, nhưng trong thành lại sạch sẽ hơn.”

“Biểu hiện của bọn họ không phải do mắc bệnh dịch, mà là hít quá nhiều chương khí dẫn đến kinh mạch nghịch hành.” Hành Chỉ kéo tay áo lên, trên cánh tay của hần cũng có mạch máu xanh xanh ẩn hiện dưới da. Hần nói, “Nói ra thật hổ thẹn, mấy ngày trước ta bất cẩn bị chương khí nhập thân, chúng đã để lại vết tích này trong thân thể ta.”

Thảm Ly biết, đó là vết thương để lại sau khi Hành Chỉ bị yêu quái đánh lén ở Khư Thiên Uyên, chỉ là Thảm Ly chưa từng nghĩ rằng vết tích yêu quái để lại đến giờ vẫn còn, nhưng lúc đó Hành Chỉ lại không hề kêu lấy một tiếng.

“Vết tích như vậy nếu không phải là do bị vật mang chương khí tập kích thì là kinh mạch nghịch hành do thường xuyên hít phải chương khí, đến một giới hạn nhất định cuối cùng sẽ nổ tung,” Hành Chỉ buông tay áo, “Địa tiên các nơi biến mất, môn phái tu tiên thần bí, chương khí hoành hành không ngừng, đáp án của chuyên này có lẽ ở thành Tây.”

Chuyện liên quan đến danh dự của Ma giới, Thẩm Ly nghĩ mình không thể khoan tay, lúc này nàng cũng không muốn lo mấy chuyện nam nữ ở đây nữa, đứng dậy nói: “Đi thành Tây!” Nàng dặn dò Phát Dung quân, “Bảo vệ chỗ này cho tốt!”

Càng tiến gần thành Tây, chương khí quả nhiên càng gay gắt hơn, cả người Thẩm Ly đề cao cảnh giác, nàng nói với Hành Chỉ: “Nếu phát hiện chân hung của chuyện này nhất định phải để Ma tộc ta xử lý.”

Hành Chỉ im lặng, trong lúc Thẩm Ly nghĩ hấn không có dị nghị gì thì Hành Chỉ lại nói: “Không được, chuyện này liên quan đến các Sơn thần Thổ địa, Thiên giới nhất định truy cứu đến cùng.”

Bước chân Thẩm Ly khẽ chững lại, quay đầu nhìn Hành Chỉ, thấy trên môi hấn tuy vẫn là nụ cười nhàn nhạt như thường ngày, nhưng trong mắt lại là sự kiên định không thể phù quyết, lúc này Thẩm Ly bỗng có cảm giác rất cuộc cũng nhìn thấy được con người thật sự của Hành Chỉ, thì ra dưới thân thái lơ đãng không để tâm kia, hấn đối với lập trường của mình lại rõ ràng kiên quyết đến vậy, những vấn đề liên quan đến Thiên giới, hấn sẽ không nhượng bộ dù nửa bước.

“Được!” Thẩm Ly gật đầu, “Cùng thăm tra!” Nàng đề ra ý kiến.

Hành Chỉ nghiêng mắt nhìn nàng không nói gì, bỗng cảm thấy hai người đã đi đến nơi chương khí nồng đậm nhất. Khí tức gay gắt này gần như khiến người đã quen bị chương khí vây quanh như Thẩm Ly cũng cảm thấy không ổn, đừng nói gì đến phàm nhân sống ở Nhân gian.

Sắp đi đến góc tường thành của thành Tây nhưng vẫn không nhìn thấy vật có thể phát ra chương khí, lòng Thẩm Ly cảm thấy kỳ quái: “Sắp tìm đến chân tường thành rồi mà.”

Hành Chỉ tiện tay bứt một sợi tóc của Thẩm Ly, Thẩm Ly không thấy đau, chỉ kỳ quái nhìn hấn: “Làm gì vậy?” Chỉ thấy Hành Chỉ cười nhẹ, ngón tay thon dài linh hoạt vắn sợi tóc của nàng thành hình một con bướm: “Làm ảo thuật cho cô xem!” Nói xong hấn buông tay, sợi tóc của Thẩm Ly đã hóa thành một con bướm trắng bay lên không trung, những nơi nó bay qua chương khí đều tan biến hết. Một cánh cửa lớn màu đỏ hiện ra trên tường thành. Cánh cửa lớn này giống hệt cánh cửa họ từng thấy trong động phủ của yêu quái khi cứu Địa tiên ở ngoại thành trong Kinh.

Hành Chi cười: “Xem đi, xuất hiện rồi đó!”

Thẩm Ly liếc hẳn rồi bước tới phía trước, ngân thương nắm chặt trong tay: “Lần sau tự bứt tóc ngài ấy!”

Thẩm biết chốn này nhất định là sào huyệt của “Phù Sinh môn” gì đó, Thẩm Ly không hề khách sáo, một chân đạp vào cánh cửa lớn màu đỏ, hai cánh cửa chấn động kịch liệt nhưng không hề mở ra, Thẩm Ly truyền pháp lực xuống chân, chỉ nghe một tiếng “ầm” cực lớn, hai cánh cửa mở tung, một luồng chướng khí từ bên trong xộc ra ngoài. Con bướm trắng cũng vô cùng phối hợp mà bay ngang tai Thẩm Ly, nhưng tốc độ không chậm rãi nhàn nhã như lúc nãy mà như một mũi tên bắn thẳng vào trong, thanh trừ triệt để chướng khí dọc đường.

Thẩm Ly đi về phía trước, nàng không ngờ bên trong tường thành này, có lẽ nên nói là sau cánh cửa màu đỏ được thuật pháp gắn trên tường thành này lại là một nơi hoa lệ như Hoàng cung.

Từ khi nàng xông vào đến giờ, không ngừng có hắc y nhân từ bốn phương tám hướng trong tường xông ra như bóng ma, muốn giết chết Thẩm Ly, nhưng ngân thương trong tay Thẩm Ly vừa vung lên đã chém bay đầu kẻ địch, máu tươi chảy đầy mặt đất, Thẩm Ly mặt không chút biểu hiện mà đạp lên bước tiếp.

Trong mắt nàng, khiến Ma giới chịu sự vu khống và sỉ nhục như vậy thì không thể nào tha thứ được.

Giết suốt dọc đường không hề lưu tình, đến khi tới lối ra, Thẩm Ly tiện tay bắt một người, trước mặt hẳn nàng lạnh lùng đâm xuyên ngực một hắc y nhân, pháp lực chấn động, khi ngân thương rút ra thì cũng là lúc lực phủ ngũ tạng của người kia đã nát bấy, khiến hẳn há to miệng, hồn phi phách tán trước mặt người bị Thẩm Ly bắt.

“Nói!” Giọng Thẩm Ly như đến từ địa ngục, “Chủ mưu ở đâu?”

Hắc y nhân toàn thân run rẩy, cuối cùng cũng trấn áp được sợ hãi trong lòng nói, “Bên... bên phải.”

“Còn bên trái là chỗ nào?”

“Chỗ nhốt các Sơn thần Thổ địa.”

Thẩm Ly buông hấn ra, nhưng bước cuối cùng trước khi hấn trốn đi, Thẩm Ly giật tóc hấn đập vào tường đá bên cạnh, khiến hấn chết ngay tại chỗ.

Lúc này Hành Chi vừa từ phía sau bước đến, thấy Thẩm Ly như vậy, hấn khẽ cau mày: “Khát máu hiếu sát như vậy không phải là chuyện tốt, cho dù đối phương là kẻ địch của cô đi nữa.”

Máu trên ngân thương của Thẩm Ly chảy xuống đã nhuộm đỏ đôi tay nàng, Thẩm Ly lạnh lùng liếc nhìn Hành Chi: “Không phiền Thần quân chỉ dạy. Đường bên trái sẽ thông đến chỗ nhốt các Địa tiên, Thẩm Ly thuật pháp không tinh nên không đi, Thần quân tự mình đi cứu các Thổ địa Sơn thần của Thiên giới các người đi, chờ Thẩm Ly bắt được chân hung của chuyện này, lúc lưỡng giới cùng thẩm tra mong Thần quân trả lại sự trong sạch cho Ma giới, đừng để kẻ khác suy nghĩ bậy bạ.”

Hành Chi khẽ nhíu mày, Thẩm Ly quay người tiếp tục đi về bên phải.

Hành Chi nhìn hướng nàng rời đi hồi lâu, cuối cùng mũi chân vẫn không đổi hướng mà đi về bên trái.

Càng tiến gần gian phòng cuối cùng, người đến cản trở càng nhiều, khi ngân thương của Thẩm Ly phá vỡ cánh cửa cuối cùng, đại điện lấp lánh kim quang xuất hiện trước mắt Thẩm Ly, nàng nhìn hai bên, trong điện đã không còn ai, nàng đề phòng cẩn thận bước vào trong điện.

Bốn bề tĩnh lặng, ngay cả hắc y nhân cản đường cũng không còn.

Bỗng nhiên dưới chân chấn động một hồi, Thẩm Ly khẽ nghiêng đầu, ba đại hán cường tráng như ba ngọn núi từ trên trời giáng xuống. Bọn họ tạo thành thế chân vạc bao vây Thẩm Ly ở giữa, mặt mũi hung ác, răng nhọn như nanh sói, mắt đỏ rực, là bộ dạng của dã thú. Ba đại hán hướng về phía Thẩm Ly mà gào rú, nước bọt văng tung tóe, toàn thân đầy mùi tanh tươi.

Tuy sắc mặt Thẩm Ly vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng đã có vài phần chấn kinh, nàng chưa từng gặp phải đối thủ như vậy, nửa người nửa thú, thật giống như là... người đã biến thành bộ dạng của yêu thú.

Bốn người đứng yên một lúc, bỗng một đại hán bỏ nhào về phía trước, Thẩm Ly nâng thương lên đỡ, đầu thương đâm thẳng vào mắt người kia,

nhưng hắn lại không tránh không né mà đưa tay chộp lấy mũi thương, dựa vào sức mạnh hất ngân thương trong tay Thẩm Ly đi, tay hắn cũng bị mũi thương bén nhọn đâm rách nên máu tươi đầm đìa, nhưng hắn dường như không cảm giác được gì mà gào rú xông lên cắn vào cổ Thẩm Ly.

Cho dù là người thích lấy đá chọi đá như Thẩm Ly lúc này cũng bất giác ngẩn ra, buông lỏng ngân thương né qua một bên. Nhưng lúc này một đại hán nữa lại từ một hướng khác tấn công đến. Thẩm Ly nhất thời bất cẩn nên sau vai bị đánh trúng, nàng lảo đảo qua một bên, một khắc sau, bàn tay nắm lại, ngân thương vốn bị đại hán kia bắt được lại xuất hiện trong tay Thẩm Ly.

Mặc dù thế chân vạc bị phá, nhưng cửa lớn ở sau lưng ba người kia, nàng bị vây chặt trong đại điện.

Ba người này thật vô cùng khó đối phó...

◊ Chương 37 ◊

Không khí trong phòng trầm xuống, Thẩm Ly lạnh lùng quan sát ba đại hán, toàn thân nàng tỏa ra sát khí, ba người kia cũng há cái miệng đầy máu, nhe nanh hung ác, nước bọt đặc sệt không được không chế mà rơi xuống. Ánh mắt Thẩm Ly dừng trên tay một đại hán, vừa rồi hắn nắm lấy ngân thương của nàng nên đã bị mũi thương xé rách lòng bàn tay, nhưng lúc này mắt thường cũng thấy được tốc độ khép miệng của vết thương ấy rất nhanh...

Thật giống yêu thú Hạt vĩ hồ bị nàng chém chết ở Ma giới, bọn họ là quái vật...

Chướng khí toàn thân bọn họ xao động, Thẩm Ly lập tức nhạy cảm phát giác được ba người muốn tấn công. Ngân thương của nàng chấn động, phi thân nhảy lên, ngọn ngân thương đâm thẳng vào đầu người ở giữa, người đó gào lên một tiếng, giống như vốn không biết tránh né là gì mà xông thẳng tới, đưa tay chộp lấy ngân thương của Thẩm Ly, lần này Thẩm Ly đã đề phòng, đầu gối nào để bọn họ dễ dàng nắm được, thân hình nàng khẽ xoay trong không trung rồi rơi xuống đất, lúc người tung đòn Hồi mã thương định chặt đứt chân người kia để làm loạn hạ bộ của hắn.

Nhưng Thẩm Ly không thể nào ngờ được rằng, Hồng anh thương cùng nàng chiến khắp bốn bề tám cõi dốc hết toàn lực công kích cũng không như ý nàng muốn là chặt đứt chân người kia, mà lại giống như chém vào một cột thép cứng cáp. Chỉ nghe “keng” một tiếng, ngân thương chấn động, gần như muốn xé rách hô khẩu[1] Thẩm Ly. Nàng xoay người lui ra một cự ly an toàn, mũi thương phản chiếu nửa mặt Thẩm Ly, nàng nhìn thấy rõ ràng một bên của mũi thương đã bị mẻ đi một miếng nhỏ.

[1] Kẽ giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ

Thẩm Ly tâm thần chấn động, thương là vũ khí thích hợp để đâm, không thích hợp với những loại công kích như chém hay trảm, nhưng được pháp lực của Thẩm Ly dẫn dắt, mấy trăm năm nay ngọn ngân thương trong tay

nàng có thể biến đổi thành vô số cách dùng, ngay cả thân thương cũng có thể chém đầu người, huống hồ gì là mũi thương sắc bén. Nhưng va chạm hôm nay lại khiến Hồng anh thương của nàng mẻ đi một miếng...

Không để Thẩm Ly có thời gian chân kinh, hai đại hán còn lại xông lên từ hai phía như chó hoang thấy mồi, hận không thể xé xác Thẩm Ly thành từng mảnh vụn, Thẩm Ly nhảy lên không trung, đáp xuống xà ngang trong điện để tìm cách phá vây, nhưng không ngờ nàng còn chưa nhảy lên thì một bóng người khác đã nhảy cao hơn nàng, một chưởng vỗ xuống đầu nàng, không thể tránh được nữa, Thẩm Ly khễ nghiêng đầu chộp lấy cổ tay đại hán kia, nàng hét lên, truyền pháp lực vào năm ngón tay, chỉ nghe “rắc” một tiếng, Thẩm Ly đã bẻ gãy xương cổ tay đại hán đó!

Đại hán ngửa đầu gào thét, trước ngực hắn không hề phòng bị, Thẩm Ly không hề do dự đưa thương đâm thẳng vào tim hắn, mũi thương cắm vào, nhưng da thịt cứng như đá đã cản trở đường đi của vũ khí, Thẩm Ly hét lớn, chỉ thấy ngân thương bùng lên ánh sáng, sau một tiếng nứt vỡ lớn, lưng đại hán bị thủng một lỗ, máu tươi bắn vào không trung, Thẩm Ly dùng lực quật ngã hắn, rút mũi thương ra, đại hán lăn như một quả cầu rồi đập vào tường, khiến tường đá chấn động vỡ nát, tạo thành một cái hố sâu, hắn cũng rơi vào bên trong rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Giải quyết một tên thôi mà Thẩm Ly đã thở dốc, không chờ nàng dưỡng sức, lại có hai bóng người nhảy lên không trung bao vây lấy nàng, Thẩm Ly đưa thương chống đỡ đòn công kích của một trong hai người, nhưng chưởng phong của người còn lại đã đánh trúng lưng Thẩm Ly, lực đạo mạnh đến mức khiến Thẩm Ly ngã xuống đất, lún thành một cái hố sâu bằng nửa người.

Bước chân nặng nề của hai đại hán rơi xuống đất, khi đang quan sát bên trong hố bụi đất tứ tung không thấy bóng người, đột nhiên bên trong lóe lên một luồng sáng đỏ, một trong số họ còn chưa kịp phản ứng thì bỗng thấy một vạch sáng ép đến trước mắt. Mũi thương đâm vào mắt xuyên thẳng ra sau đầu hắn. Thẩm Ly quét ngân thương ngang chém đứt nửa đầu hắn, thân hình nặng nề của đại hán đổ ập xuống đất.

Bụi đất quanh người nàng vẫn chưa tan hết, trên người nàng không thấy vết thương gì, nhưng khoe miệng đã có không ít vết máu, mắt nhuộm một

màu đỏ tươi, nàng lạnh lùng chùi đi vết máu trên môi nhẹ giọng nói: “Đau quá!”

Vừa rồi một đòn kia đã khiến từng hơi thở của nàng đau đớn như xương cốt gãy vụn. Ba tên vô danh tay không này lại ép được nàng rơi vào tình cảnh này, ánh mắt Thẩm Ly tối lại, bước tới phía trước, sắc đỏ trong mắt càng đậm hơn thêm, “Nếu đã chiến thì không chết quyết không thôi!”

Đại hán còn lại rú lên một tiếng, thanh âm chấn động đại điện khiến tường gạch trong điện nứt vỡ, cơ thịt toàn thân hắn như nổ tung, đập lên thi thể của đại hán kia xông thẳng về phía Thẩm Ly.

Thẩm Ly không tránh không né, đoán được hướng hành động của hắn, nàng tung người nhảy lên, đưa thương đâm xuống xuyên qua đỉnh đầu đại hán, nhưng không ngờ động tác của người này còn nhanh hơn hai người lúc nãy vài phần, hắn đưa tay lên đỡ, mũi thương cắm vào bắp tay thô cứng, nhưng dường như hắn không có cảm giác đau đớn, tránh được đòn công kích đó của Thẩm Ly, tay còn lại chưởng thẳng vào mặt Thẩm Ly, Thẩm Ly cũng không chịu yếu thế, bàn tay ngưng tụ pháp lực tiếp chưởng, chưởng phong hất tung mái tóc Thẩm Ly, nàng tung hai chân lên kẹp cổ người kia, eo dùng lực lộn nhào trong không trung, mang theo thân hình đại hán xoay tròn, chân hất mạnh hắn ra đập thẳng vào một góc của trần nhà, gạch đá rơi xuống, nhưng bất ngờ là phía sau gạch đá lại là một gian phòng sáng sủa!

Lúc này có một người mặc thanh bào đang đứng bên đông gạch đá, từ trên cao nhìn thẳng xuống Thẩm Ly, khí tức quanh người hắn vô cùng quý dị. Đại hán bị rơi vào góc trần nhà lắc lắc đầu bò dậy, nam nhân thanh y kia dùng lực đập đại hán một cái khiến hắn rơi từ trên xuống, bụi đất mù mịt.

Thẩm Ly lạnh lùng nhìn người bên trên, sắc mặt như Tu La: “Người chính là kẻ chủ mưu đằng sau đó ư?” Trường thương của nàng chấn động, “Hãm hại Ma tộc ta, người có ý đồ gì?”

“Hãm hại?” Nam nhân thanh y đứng trong bóng tối, Thẩm Ly không nhìn rõ gương mặt hắn, chỉ cảm thấy giọng nói này quen thuộc một cách kỳ lạ, “Đây không thể coi là hãm hại.”

Thẩm Ly nhíu mày, vừa định xông lên bắt người đó hỏi cho rõ thì đại hán bị hắn đập xuống bỗng đứng dậy từ trong góc, lắc người giữ sạch bụi đất rồi

rú lên một tiếng, lại muốn tiếp tục giao chiến, thật “không chết không thôi” như lời Thẩm Ly nói.

“Kẻ phiên phức đến rồi, thứ cho ta không thể tiếp tục chứng kiến anh tu của Bích Thương vương nữa!” Hấn quay người, gương mặt thoát sáng thoát tối, Thẩm Ly nhìn thẳng vào hấn, bỗng trong đầu hiện lên một bóng người, chỉ gặp người đó một lần nhưng ấn tượng của Thẩm Ly vô cùng sâu sắc, vì người đó chính là tướng lĩnh cầm đầu đốt nhà Hành Vân, hình như tên hấn là...

Phù Sinh!

Phù Sinh, Phù Sinh môn...

Nhưng hấn rõ ràng là một phạm nhân, tại sao có thể sống lâu như vậy!

Thẩm Ly nóng lòng muốn đuổi theo, nhưng đại hán kia lại xông đến phía trước, Thẩm Ly tức giận, đáy mắt bùng lên hung quang: “Phiên chết được!” Chỉ nghe nàng hét lên một tiếng, mũi thương vạch qua đôi mắt của đại hán kia cắt đứt tầm nhìn của hấn, Thẩm Ly lắc người đến khe hở mà đại hán kia làm nứt ra, nàng muốn bắt Phù Sinh, nhưng Phù Sinh không hoảng không loạn phẩy tay áo.

Lúc đầu Thẩm Ly không cảm thấy có gì không ổn, nhưng chỉ một khắc sau, nàng cảm thấy mắt hoa lên, toàn thân cứng lại, thân hình bỗng không tự chủ được mà ngã về phía sau rơi thẳng xuống dưới, đại hán trong điện nhảy lên, đôi tay nắm thành quyền đâm mạnh vào bụng Thẩm Ly.

Ngũ tạng như vỡ nát, Thẩm Ly nặng nề ngã xuống đất.

Đại hán và Thẩm Ly cùng rơi vào trong đám bụi, hấn sờ được cổ Thẩm Ly, đưa tay ra túm lấy, thô bạo xách nàng lên như muốn bóp chết nàng.

Ánh mắt Thẩm Ly vẫn dán chặt vào Phù Sinh, chỉ thấy thân ảnh hấn dần dần mờ đi, cảm giác bất lực trong người Thẩm Ly càng thêm nặng nề, nội tạng chịu công kích mạnh như vậy, cho dù là Thẩm Ly cũng không chịu nổi đau đớn này, máu tươi trào ra từ miệng nàng nhuộm đỏ đôi tay đại hán, hấn xách nàng lên rú một tiếng kêu như thẳng lợi.

“Đang... làm gì vậy?”

Một giọng nói vô cùng lạnh lẽo không nhanh không chậm truyền từ cửa đại điện vào.

Đại hán quay đầu, nhìn thấy một bóng người màu trắng đứng ở cửa điện, hần lại rú lên một tiếng, dùng Thảm Ly làm vũ khí ném về phía người kia.

Lúc này Thảm Ly đã hoàn toàn không còn khống chế được thân thể mình, nhưng nàng không bị va đập như dự đoán mà được một bàn tay đón lấy, theo lực đạo nàng bay đến, ôm nàng xoay một vòng, tản mát hết sức mạnh kia. Khi Thảm Ly nhìn rõ được gương mặt Hành Chi thì nàng đã nằm yên trong lòng hắn.

Máu đỏ nhuộm lên áo trắng của Hành Chi. Lúc này Thảm Ly bỗng có một ý nghĩ kỳ quái, nàng cảm thấy sao mình cứ luôn làm bản y phục hần vậy... Cũng may là không cần giặt cho hần, nếu không thì còn phiền phức hơn giặt yêu thú nhiều!

“Cô bị thương có nặng không?” Giọng nói trầm thấp này của Hành Chi Thảm Ly chưa nghe bao giờ, hần đang kiểm chế tức giận.

Thảm Ly lắc đầu: “Kẻ đứng sau... trốn rồi...”

Hành Chi nhẫn nại hỏi: “Bị thương nặng không?”

Thảm Ly im lặng, không phải nàng không muốn đáp mà thật sự không thể thốt nên lời nữa, nàng muốn cho Hành Chi biết, vết thương như vậy không lấy nổi mạng nàng đâu, nhưng cơ hội để bắt kẻ chủ mưu sẽ khó mà có được nữa, không thể bỏ lỡ, chuyện này liên quan đến danh dự của Ma giới và Ma quân, nàng không muốn bất kỳ ai kỳ thị quê hương và người nhà của nàng...

Hành Chi nắm cổ tay Thảm Ly bắt mạch cho nàng, bỗng đại hán bên cạnh không chịu yếu thế mà rú lên một tiếng thật to rồi xông thẳng về phía này, thân hình nặng nề của hắn lúc chạy phát ra âm thanh cực lớn khiến Hành Chi khó nắm bắt được mạch tượng ngày càng yếu ớt của Thảm Ly.

Hành Chi quay đầu nhìn đại hán đang xông đến, sắc mặt lạnh băng như sương giá đêm đông: “Cút!”

Khí tức tỏa ra từ người Hành Chi như khiến thời gian dừng lại, bụi đất trong không trung dường như bị dính chặt lại mà không tiếp tục trôi nổi

nữa, tư thế đang chạy của đại hán chững lại trong không trung, toàn thân kết một mảng băng mỏng.

Uy lực của một chữ này gần như khiến Thẩm Ly đang sắp hôn mê cũng nhìn đến thất thân.

Nàng hoang mang hiểu ra, thì ra “Chỉ thủy thuật” mà Hành Chi nói lại lợi hại đến vậy.

Hành Chi bắt mạch cho Thẩm Ly, trong sự yên tĩnh cực độ, Thẩm Ly gần như có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập yếu ớt, nhưng chợt tốc độ của nhịp tim bỗng nhanh hơn một chút. Chỉ là chút biến hóa này tuy Thẩm Ly cảm nhận được, nhưng nàng không hề do dự mà chọn cách lờ đi, còn Hành Chi, chắc hẳn không hề cảm giác được đâu.

Chắc hẳn chỉ cảm thấy... thân thể nàng có vấn đề thôi.

“Cô trúng độc rồi.” Hành Chi nhíu mày.

Thẩm Ly nhìn thấy sắc môi thâm đen và gương mặt không chút nhân khí của mình trong mắt hắn. Nàng yếu ớt nói: “Độc, không làm gì được ta đâu... Chủ mưu...”

Giọng nàng chưa dứt, trong phòng dường như vang lên tiếng niệm chú, từ rất nhỏ đến vô cùng lớn, thanh âm chui vào trong tai Thẩm Ly khiến đầu nàng đau như muốn nổ tung, Thẩm Ly không kìm được mà nghiêng rặng, Hành Chi thấy sắc mặt nàng ngày càng không ổn, lòng bất giác cuống lên: “Làm sao vậy?”

“Thanh âm...”

Sắc mặt Hành Chi càng lạnh hơn thêm, hiển nhiên thanh âm này là nhằm vào Thẩm Ly. Gạch đá phía sau vang lên tiếng động, Hành Chi khẽ xoay mắt nhìn thấy một đại hán bị chém nửa đầu đang bò từ từ bên trong, trên tường, người bị Thẩm Ly quật chết cũng rơi xuống, hai đại hán này toàn thân đầy máu tươi, họ như đang bị ai chỉ huy, vô thức bước về phía Hành Chi.

Thẩm Ly thấy vậy ngón tay bất giác nắm chặt, muốn đứng dậy tiếp tục chiến đấu, nhưng vai lại bị Hành Chi giữ chặt: “Cô không muốn sống nữa sao?” Giọng hắn lạnh lùng, Thẩm Ly nhếch môi, “Chính vì muốn sống đó!”

Hành Chi mím môi, lòng dậy lên một cảm xúc không gì không chế nổi, hấn không quay đầu mà phẩy tay áo, năm ngón tay xoay về hướng hai đại hán kia thu lại, giống như một tiếng chuông sớm thanh tẩy hết ứ khí trong trời đất, một luồng khí trong lành bốc lên từ người hấn, trong ánh sáng chói mắt, tất cả hóa thành tro bụi.

“Ta sẽ để cô được sống tiếp!”

Đầu óc Thẩm Ly đã hoàn toàn mơ hồ, lời trong lòng dường như không giữ được mà thốt ra: “Trước đây... không có ai là Hành Chi...”

Bàn tay ôm lấy vai của Thẩm Ly siết chặt, nhìn nàng ngất đi, trong đôi mắt đen của Hành Chi không rõ là cảm xúc gì.

◊ Chương 38 ◊

Nên đuổi theo chứ. Hành Chi biết rõ tầm quan trọng của việc bắt kẻ chủ mưu đằng sau, cũng biết Thẩm Ly nhất định hi vọng hắn đi bắt kẻ đó, trả lại sự trong sạch cho Ma giới. Nhưng mà...

Không đi được!

Nhìn sắc mặt tái nhợt của người trong lòng, bàn tay đang bắt mạch cho Thẩm Ly của Hành Chi bắt giắc siết chặt. Nữ nhân này chắc chưa bao giờ sống như một nữ nhân, không chút son phấn, không hề yếu ớt, bởi vì quá mạnh mẽ nên chưa bao giờ đứng sau người khác, nàng giống như ngọn ngân thương trong tay mình, sát khí bức người. Giống như nàng nói, trước đây không có ai là Hành Chi, không ai có thể bảo vệ nàng, bởi vậy nàng đã quen đơn thương độc mã đi chiến đấu, đi bảo vệ, đi hứng chịu thương đau, đi gánh vác quốc gia thiên hạ mà nam nhân nên gánh.

Nhưng Thẩm Ly mạnh mẽ như vậy một khi đã yếu đuối lại càng khiến người ta đau xót một cách kỳ lạ, giống như bị một con mèo giương móng cào vào tim, lúc đầu không phát giắc, nhưng đến khi phát giắc thì vừa đau lại vừa ngứa, mùi vị khó tả.

“Thật là... phiền phức!” Một câu nói bỗng thốt lên trong không gian hoang tàn vắng lặng. Nhưng bóng người đó vẫn ôm lấy người bất động trong lòng.

Phát Dung quân ở trong miếu cho Cảnh Tích làm phụ tá của mình, đi tới đi lui trong miếu đều bắt Cảnh Tích giúp hắn xách rương thuốc vốn không cần dùng đến, đạo hạnh của Cảnh Tích không cao, sợ mình cứ đi đi lại lại rồi sẽ vô tình lộ ra đuôi rắn, nàng ta khẽ gọi Phát Dung quân vài tiếng, lúc này Phát Dung quân mới cười híp mắt quay đầu lại: “Mệt rồi sao? Vậy nghỉ một lúc nhé?”

Cảnh Tích đưa rương thuốc đến trước mặt Phát Dung quân: “Tiên quân, tôi rất muốn giúp ngài, nhưng tôi sợ mình không tìm được mà hiện nguyên hình...”

“Không đâu!” Phất Dung quân híp mắt cười rảo quanh Cảnh Tích một vòng, “Pháp lực của bốn quân đã thông đến người nàng rồi! Tuyệt đối không để nàng biến hình đâu!” Nói xong, chiếc quạt trong tay hất như đùa giỡn mà vạch nhẹ lên đùi Cảnh Tích, ba phần ám muội, bảy phần lợi dụng. Má Cảnh Tích ửng hồng, ngượng ngùng lui về phía sau vài bước. Phất Dung quân lại bước lên phía trước, nụ cười khinh bạc trên mặt còn chưa kịp nở ra thì một bóng người chen vào giữa họ, bảo kiếm màu đen chắn trước ngực Phất Dung quân, đẩy hất lui về phía sau vài bước.

“Tiên quân tự trọng!”

Cảnh Ngôn chỉ để lại bốn chữ rồi quay người rút rương thuốc trong tay Cảnh Tích xuống đất, kéo tay nàng ra khỏi miếu.

Phất Dung quân xanh mặt: “Người yêu của người còn đang nằm đó kia! Ra đây làm gì!”

Cảnh Tích nghe vậy ngẩn ra nhìn Cảnh Ngôn, chỉ thấy Cảnh Ngôn khẽ quay đầu, lạnh lùng nhìn hất: “Ta và Thi La cô nương không hề có tư tình, Tiên quân đừng nên hủy hoại danh dự của Thi La cô nương.” Hất kéo tay Cảnh Tích, sắc mặt không vui, “Còn đứng đó làm gì? Muốn ở lại sao?” Cảnh Tích vội cúi đầu uất ức: “Hung dữ quá!”

Đôi mày Cảnh Ngôn khẽ động, còn chưa lên tiếng bỗng nghe trước miếu truyền đến âm thanh huyền ảo, hất vòng qua góc tường, thấy một người áo trắng đang ôm một thân ảnh bê bết máu từng bước tiến vào, giọng người áo trắng không lớn nhưng lại truyền đến được tai của tất cả mọi người: “Phất Dung quân đâu rồi?”

Phất Dung quân cũng nhìn thấy cảnh này, sắc mặt nghiêm lại bước lên phía trước, theo bóng Hành Chỉ vào trong điện: “Làm sao vậy?”

Cảnh Tích cũng hiếu kỳ thò đầu thăm dò, Cảnh Ngôn quay đầu, vừa hay nhìn thấy ánh mắt nàng như đang đuổi theo Phất Dung quân, ngực Cảnh Ngôn nghẹn lại, thân hình chắn trước tầm nhìn của nàng ta: “Còn muốn để người ta lợi dụng sao?”

“Tiên quân là người tốt...”

“Im miệng!”

Thấy sắc mặt Cảnh Ngôn vô cùng khó coi, Cảnh Tích lẩm bẩm: “Muội đâu có làm gì sai... Không vui thì huynh về chăm sóc cô nương nằm dưới đất kia đi, tại sao cứ hung dữ với muội.”

Cảnh Ngôn liếc Cảnh Tích, hơi mắt tự nhiên nói: “Thi La cô nương chỉ là... có chút nguyên nhân.”

Cảnh Tích ngoảnh đầu: “Dù sao Cảnh Ngôn ca ca làm gì cũng đúng, cũng có nguyên nhân, muội làm gì cũng sai hết.” Nàng ta quay người rời đi, để lại một mình Cảnh Ngôn thất thần ở chỗ cũ.

Lúc này trong miếu, Phát Dung quân nhìn thấy Thảm Ly toàn thân đầy máu bất giác kinh ngạc nói: “Sao cô ta lại bị thương đến nông nỗi này?”

Hành Chỉ không đếm xỉa đến hấn, chỉ đặt Thảm Ly xuống đất để nàng nằm yên, sau đó bắt lấy tay phải nàng ra lệnh cho Phát Dung quân: “Giữ lấy tay trái cô ấy, dùng thuật thanh tẩy là được.” Phát Dung quân không dám chậm trễ, y lời nắm lấy tay trái Thảm Ly, nhưng vừa chạm vào da nàng hấn lại thất kinh.

Hấn chỉ cảm thấy thân nhiệt của Thảm Ly rất thấp, trong người có một luồng khí tức kỳ lạ đang cuồn cuộn, giống như dung hợp với máu, khiến người ta không phân rõ rốt cuộc nàng trúng độc hay trúng chú thuật. Phát Dung quân mấp máy môi lẩm bẩm: “Chẳng phải mới vừa rời khỏi có một lúc thôi sao, sao lại ra nông nỗi này, nếu có phát hiện gì thì chờ mọi người cùng thương lượng rồi hãy đi chứ, vậy chẳng phải tốt hơn sao?”

“Cô ấy sẽ không tin tưởng ngài đâu.”

Giọng Hành Chỉ rất nhạt, nhưng lúc nói ra, lòng hấn cũng đang nghĩ, Thảm Ly cũng sẽ không tin tưởng hấn, không tin tưởng bất kỳ ai của Thiên giới. Nếu không phải bị thương quá nặng không thể đi nổi, hôm nay e rằng nàng vẫn sẽ đuổi theo kẻ đứng sau kia, thật là cố chấp cùng cực.

Phát Dung quân nghiêng răng, Thanh tâm thuật đã khởi động, nhưng miệng hấn vẫn không nhin được mà nhỏ giọng oán thán: “Bởi vậy ai mà dám cười nữ tráng sĩ như thế này về chứ! Người này làm gì có chút mùi vị nữ nhân yếu đuối nhỏ bé nào để người ta thương tiếc đâu!”

Ánh mắt Hành Chỉ nhàn nhạt nhìn Phát Dung quân. Phát Dung quân lòng thầm nghĩ hôn sự này là do Hành Chỉ ban, hấn nói như vậy nhất định

khiến Hành Chỉ không vui, hấn mím môi cúi đầu, ngoan ngoãn liệu thương cho Thẩm Ly, không biết trong miếu yên tĩnh bao lâu, Phất Dung quân dường như nghe thấy một chữ “Có” vô cùng rõ ràng.

Phất Dung quân ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Hành Chỉ, nhưng thấy sắc mặt hấn vẫn như thường, ánh mắt không hề tránh né, Phất Dung quân chỉ nghĩ vừa rồi chắc tai mình có vấn đề nên đã nghe lầm, Hành Chỉ thần quân này tâm tính lạnh nhạt, ngay cả tỷ tỷ hấn Lạc Thiên thần nữ cũng không thể khiến Hành Chỉ động lòng, làm sao có thể thương xót nữ hán tử như Thẩm Ly chứ.

Vết thương của Thẩm Ly nghiêm trọng hơn Phất Dung quân tưởng tượng nhiều, dù hấn và Hành Chỉ thần quân cùng thi triển Thanh tâm thuật, nhưng trị liệu cả buổi mới ổn định được khí tức trong người Thẩm Ly. Vết thương khắp người nàng không còn chảy máu nữa, sắc mặt tuy vẫn tái nhưng đã khá hơn bộ dạng như chết rồi lúc mới đem về nhiều.

Không chế được khí tức trong người Thẩm Ly, Phất Dung quân thở phào một hơi dài nói: “Thần quân, rốt cuộc là yêu quái gì mà khiến Bích Thương vương bị thương ra nông nỗi này?” Trong ấn tượng của Phất Dung quân, Vương gia của Ma giới này là một Kim cương tướng sĩ, đánh không chết quật không nát, đột nhiên lộ ra một mặt này khiến Phất Dung quân hoang mang không biết phải làm sao.

“Chuyện Địa tiên bị bắt lần này e là không đơn giản.” Hành Chỉ trầm ngâm, “Chưa bắt được kẻ đứng sau chỉ thị, không biết hấn còn có âm mưu gì nữa, Thẩm Ly bị thương nặng lại trúng độc, không tiện về Ma giới, bởi vậy sau khi nghỉ ngơi đêm nay, sáng sớm mai ngài hãy đi Ma giới trước, cho Ma quân biết tất cả mọi chuyện để hấn có sự chuẩn bị, sau đó lập tức khởi hành về Thiên giới, sự tình trọng đại, không được chậm trễ.”

Phất Dung quân ngẩn ra: “Ta? Ta đi sao?” Hấn có chút không tình nguyện, “Nhưng mà... không dễ gì mới giải quyết xong những chuyện ở Dương Châu, không chơi một lúc...”

Hành Chỉ ngược mắt nhìn Phất Dung quân bật cười: “Tiên quân muốn chơi thế nào? Có cần Hành Chỉ gọi vài con thần thú đến chơi với ngài không?”

Thần thú nuôi ở Thiên ngoại thiên đâu phải ai cũng có thể chống đỡ. Phất Dung quân lập tức lắc đầu: “Ngày mai ta sẽ đi, nhưng chướng khí trong thành Dương Châu và những người hít phải chướng khí thì phải làm sao?”

“Ta đã cắt đứt nguồn chướng khí, Địa tiên tứ phương cũng đã về vị trí, chuyện thanh trừ chướng khí chỉ là sớm muộn, còn những người bệnh này ta tự sẽ có cách.” Hành Chỉ nhìn sắc mặt Thẩm Ly, “Ở đây đã không còn chuyện gì nữa, ngài thu xếp rồi ngày mai đi ngay đi.”

Phất Dung quân mấp máy môi, có chút không vui mà đáp một tiếng, hẩn quay người ra khỏi miếu, bên ngoài truyền đến giọng hẩn tìm kiếm Cảnh Tích.

“Bắt lấy...” Thẩm Ly đang nằm dưới đất yếu ớt thốt lên một câu, khó nhọc mở mắt, thần trí đã tỉnh táo, Hành Chỉ dìu lấy vai nàng, để nàng dựa vào người mình một cách thoải mái: “Còn chỗ nào không ổn không?”

Thẩm Ly nghỉ một lúc rồi mắt bỗng sáng lên, kéo áo Hành Chỉ hỏi: “Phù Sinh, có bắt được không?”

“Phù Sinh?”

“Là tên năm xưa đốt nhà Hành Vân đó.” Thẩm Ly nghiến răng, “Năm xưa không cảm thấy có gì không đúng, bây giờ nghĩ kỹ lại, chuyện tối đó thật quá trùng hợp. Hẩn đốt nhà Hành Vân, chúng ta vừa đi Duệ vương phủ, Tiểu Hà bỗng dung biết được những chuyện Duệ vương giấu nàng ta, lúc đó đích thực ta có cảm nhận được một luồng Ma khí âm ỉ, nhưng không điều tra kỹ lưỡng...” Biết trên người kẻ đó có Ma khí, Thẩm Ly chỉ nghĩ là người đồng tộc lén lút tiến hành làm việc gì đấy, “Bây giờ hẩn lại bắt Địa tiên, tạo ra những quái vật như vậy, khôn kiếp, đồ trẻ ranh không biết từ đâu chạy ra, dám lén Ma giới làm chuyện ác như vậy, chờ ta bắt được hẩn... khụ...”

Ánh mắt Hành Chỉ khẽ trầm xuống, lòng không biết đang nghĩ gì, tay vỗ vỗ vai nàng: “Dưỡng thương trước đã, những chuyện khác từ từ hẵng tính.”

Thẩm Ly dừng một hồi, lúc này mới phản ứng được mình đang được Hành Chỉ ôm vào lòng, nàng hơi mất tự nhiên xoay người: “Để ta nằm xuống là được rồi.” Hành Chỉ dường như không hề nghe thấy, vẫn ôm nàng bất động, một luồng khí mát lạnh từ lòng bàn tay hẩn truyền vào thân thể

nàng, Thẩm Ly chỉ nghĩ hấn đang trị thương cho mình nên ngoan ngoãn dựa vào lòng hấn.

“Độc ta trúng khó giải lắm sao?”

“Hơi khó!” Giọng Hành Chi nhàn nhạt, tuy nói khó nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy rất dễ dàng, Thẩm Ly cũng không để tâm mấy: “Khoảng bao lâu nữa thì chúng ta có thể về Ma giới?”

“Từ từ đi!” Giọng Hành Chi mang vài phần thảng thốt, “Chờ ta truyền cách giải chướng độc cho người cần truyền đã.”

Đêm nay chướng khí dần tan, Phát Dung quân dỡ bỏ kết giới đưa Cảnh Tích lên mái nhà ngói: “Có muốn ngắm sao không?”

Cảnh Tích chớp đôi mắt to nhìn hấn: “Có được không?”

Phát Dung quân cong môi cười: “Nàng muốn gì ta đều có thể cho nàng hết.” Nói xong hấn vung tay, như có gió mát thổi qua, chướng khí trên đỉnh đầu Cảnh Tích hoàn toàn biến mất, lộ ra khung trời rục rờ. Cảnh Tích kinh ngạc há miệng: “Thật sự xuất hiện rồi, đẹp quá!”

Phát Dung quân thâm tình nhìn Cảnh Tích: “Trong mắt ta, mắt nàng cũng đẹp như trời sao vậy.” Cảnh Tích ngơ ngẩn quay đầu lại, Phát Dung quân giữ chặt lấy nàng ta, môi chậm chậm đặt lên môi nàng ta.

“Cảnh Tích!” Một tiếng hét mang theo nộ khí không thể khống chế khiến người ta chấn động màng nhĩ.

Cảnh Tích lập tức quay đầu, nhìn thấy Cảnh Ngôn bên dưới, còn chưa kịp lên tiếng đã nghe Phát Dung quân tức giận: “Sao lại là người nữa!”

Ánh mắt Cảnh Ngôn lạnh lùng như một mũi tên cắm vào người Phát Dung quân, Phát Dung quân là kẻ hiếp mềm sợ cứng, biết tên này đánh không lại mình, hấn mặc kệ ánh mắt như muốn giết người kia mà nắm lấy tay Cảnh Tích: “Hấn đối với nàng vẫn luôn hung dữ vậy sao, chúng ta mặc kệ hấn.”

Nhưng Cảnh Tích lại lùi về phía sau, rút tay lại: “Tôi... tôi vẫn nên xuống...”

Phát Dung quân kề môi vào tai Cảnh Tích nói nhỏ: “Ta biết nàng thích hấn, nhưng trước đó hấn vì một nữ nhân khác mà hung dữ với nàng như vậy, nàng không cho hấn ghen một chút, khẩn trương một chút thì hấn sẽ ăn sạch nàng mất thôi.” Phát Dung quân cười cười chớp mắt với Cảnh Tích, “Tin ta không sai đâu, bọn tiên quân là Tình thánh mà.”

Cảnh Tích ngơ ngác nhìn Phát Dung quân: “Tiên quân, ngài đang giúp tôi sao?”

“Không sai, nhưng mà ta cần thù lao đó, nàng phải hôn ta!”

Cảnh Tích đỏ bừng mặt vội vã xua tay: “Không được đâu không được đâu!”

Phát Dung quân cười ha ha: “Trêu nàng thật vui!” Nói xong hấn ôm lấy eo nàng ta, lắc người biến mất. Cảnh Ngôn bên dưới ngạc nhiên trong một khắc, một sự tức giận cực lớn dâng trào kèm theo một sự hoảng sợ không thể nào không chế cứ như xé ra một cái lỗ to trong lòng hấn, giống như cô nương cùng hấn trưởng thành, vẫn luôn thuộc về hấn kia nay lại bị người ta trộm đi vậy, khiến hấn không thể nào tìm được sự hãi.

○ Chương 39 ○

Tốc độ hồi phục của Thẩm Ly rất nhanh, sáng hôm sau sức khỏe đã đỡ nhiều.

Bừng mở mắt, nàng nhìn quanh bốn phía, nữ nhân Cảnh Ngôn quan tâm đã tỉnh, yên lặng ngồi ở góc tường, thấy Thẩm Ly nhìn mình, nàng ta gật đầu chào hỏi, Thẩm Ly cũng chào đáp lễ. Vừa đảo mắt nàng đã thấy Hành Chi dựa vào cây cột trong miếu nhắm mắt nghỉ ngơi, ánh nắng bên ngoài xuyên qua khung cửa giấy mực nát chiếu vào, một tia rơi trên mặt Hành Chi khiến dung nhan hắn trông rất nhàn tản yên bình, bỗng nhiên dường như lại khiến Thẩm Ly nhìn thấy phạm nhân trên chiếc ghế lắc dưới giàn nho trong tiểu viện kia.

Thẩm Ly nhắm mắt im lặng một lúc, vứt bỏ tất cả suy nghĩ trong đầu, khi nàng mở mắt ra không ngờ lại đối diện với ánh mắt vừa tỉnh của Hành Chi: “Sức khỏe có đỡ chưa?”

“Ồ...” Thẩm Ly dờ mắt chớp chớp vài cái rồi bỗng đứng dậy đẩy cửa miếu ra, nắng sớm phủ xuống người nàng. Chương khi trên trời đã tan gần hết, tuy vẫn còn lưu lại chút khí tức trong gió nhưng đã đỡ hơn lúc trước rất nhiều, Thẩm Ly hít một hơi thật sâu, ánh nắng tuy khiến sắc mặt nàng càng thêm tái, nhưng cũng khiến ánh sáng trong mắt càng thêm rực rỡ, khóe môi nàng giương lên: “Lần này tuy không bắt được chủ mưu nhưng đã đổi được bình yên cho chốn này, coi như cũng có thu hoạch.”

Hành Chi dựa vào cột miếu ngủ một đêm, lưng có hơi cứng, hắn vừa bóp bóp cánh tay vừa khàn giọng nói: “Theo ta thấy thì chẳng qua là Vương gia trí mưu không đủ nên liều mình mà đánh thôi.”

Thẩm Ly nhíu mày quay đầu nhìn hắn: “Nói tới cũng kỳ lạ thật, trước khi gặp Thần quân, bất kể là Thẩm Ly ra chiến trường giết địch hay tự ý đánh nhau cũng chưa bao giờ bị trọng thương. Nhưng sau khi gặp Thần quân, hễ chiến ắt bị thương, lần nào cũng nặng.” Giọng nàng chợt ngừng rồi giấu cột nói, “Nếu cứ tiếp tục như vậy thì ngày nào đó Thẩm Ly sẽ chiến tử sa

trường cũng không chừng, đến lúc đó Thần quân phải lấy mạng mình mà đền đó.”

Hành Chi bật cười: “Vô căn cứ!”

Trong ánh sáng phản chiếu, Thảm Ly quay đầu nhìn hấn, giọng mang ý cười: “Thần quân tiếc thân thể cao quý của mình sao?”

Hành Chi đứng dậy, vừa phủi áo vừa nhẹ nhàng nói: “Nếu có ngày đó, Hành Chi sẽ lấy mạng mình đền cho cô là được.”

Không ngờ hấn thật sự nói vậy, Thảm Ly ngẩn ra, chăm chăm nhìn Hành Chi một hồi lâu rồi quay đầu bật cười, lắc lắc đầu không nói thêm gì nữa.

“Á!” Ngoài miếu đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô, Thảm Ly nghe ra đó là giọng Cảnh Tích. Thi La ngồi yên trong góc sắc mặt khẽ động, quay người đi ra ngoài. Thảm Ly nhú mày bước về hướng đó, còn chưa đến gần đã nghe thấy nhiều âm thanh huyền ảo, có tiếng thì thì thào thào của rất nhiều người đang vây xem, có tiếng Cảnh Tích nóng lòng khuyên, “Cảnh Ngôn ca ca! Huynh đang làm gì vậy!”

Thảm Ly chen qua đám người nhìn vào bên trong, thấy Phát Dung quân đang ngã ngồi dưới đất, nhưng biểu hiện của hấn không hề quần bách mà lại đắc ý vì gian kế đắc thành, còn Cảnh Ngôn tuy đang đứng nhưng sát khí cuồn cuộn, sắc mặt hơi tiều tụy, ánh mắt hung ác nhìn Phát Dung quân, dường như hận không thể giết hấn đi cho hả dạ.

Cảnh Tích chắn trước mặt Phát Dung quân, ánh mắt tràn ngập bất mãn: “Cảnh Ngôn ca ca quá đáng quá rồi!”

Sắc mặt Cảnh Ngôn càng lạnh hơn: “Tránh ra, hôm nay ta không trừ đi hấn không được.”

Phát Dung quân mỉa mai: “Tiểu Tích, sư huynh nàng lợi hại quá.”

Nhìn cảnh tượng này Thảm Ly không nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì, nàng lập tức lạnh sắc mặt bước tới vài bước, đưa chân đá vào móng Phát Dung quân: “Còn giả vờ gì nữa, đứng dậy đi, lại hại người rồi!”

Phát Dung quân bị đá, quay đầu định nổi giận, nhưng thấy người đến là Thảm Ly, tức giận trong lòng lập tức biến thành kinh ngạc: “Tráng sĩ! Hồi phục nhanh thật đó!” Thấy Hành Chi cũng chậm rãi bước đến, Phát Dung

quân hăng giọng đứng dậy, vẫy tay với quần chúng vây xem: “Đừng nhìn nữa, đừng nhìn nữa, về chỗ của mình đi!”

Người tản đi hết, chỉ còn lại một người đứng yên bất động. Cảnh Tích nhìn thấy Thi La, biểu hiện cứng lại trong một khắc rồi im lặng cúi đầu, Cảnh Ngôn nhìn thấy phản ứng này của nàng ta nên cũng nhìn về hướng Thi La, thấy Thi La sắc mặt tái nhợt đang đứng đó, Cảnh Ngôn ngẩn ra, tức giận trên mặt khẽ thu lại, hơi mắt tự nhiên nắm chặt quyền.

Hành Chi chậm rãi bước đến cười nhạt: “Tuồng này của Phát Dung quân tan sớm thật, Hành Chi còn chưa kịp xem gì cả.”

Phát Dung quân mím môi: “Hôm qua Hành Chi thần quân đã hạ lệnh đuổi người, Phát Dung đương nhiên không dám chậm trễ nửa khắc. Bây giờ đang định sẽ về Thiên giới ngay.”

“Muốn đi à?” Nghe được ý trong lời Phát Dung quân, lửa giận trong lòng Cảnh Ngôn lại bị khơi dậy, hấn bỗng rút kiếm đâm về phía Phát Dung quân, Cảnh Tích nóng vội bất chấp tất cả chắn trước mắt Phát Dung quân nghiêm giọng nói: “Rốt cuộc huynh muốn làm gì?”

Mũi kiếm xoay trước ngực Cảnh Tích, vạch một đường cong trong không trung, bị Cảnh Ngôn dùng lực vút sang một bên, âm thanh giòn giã của kim khí va chạm với mặt đất khiến tâm thần Cảnh Tích và Thi La chấn động, Cảnh Tích ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn xưa nay vốn luôn bình tĩnh chùng mực, hấn dường như không thể nhìn được nữa mà trừng mắt nhìn nàng ta tức giận nói: “Khi không ở chung với một nam nhân cả đêm không về! Muội nói ta muốn làm gì?”

Cảnh Tích ngẩn ra, ngơ ngác một hồi mới nói: “Tiên quân chỉ đưa muội đi ngắm sao suốt đêm thôi...”

Sắc mặt Cảnh Ngôn đanh lại, Thẩm Ly liếc Phát Dung quân bên cạnh, ánh mắt nghi ngờ: “Thật sao?” Phát Dung quân giơ ngón tay lên nói như lập lời thề: “Đương nhiên là thật!” Hấn xoay sang liếc nhìn Cảnh Ngôn, “Su huynh của Tiểu Tích thật nóng nảy, lẽ nào tìm cả đêm không được, lòng dạ hờn ghen không nhìn được nữa rồi sao?”

Mắt Cảnh Tích khẽ sáng lên, mang theo chờ đợi nhìn Cảnh Ngôn, đáy mắt Cảnh Ngôn cũng lóe sáng rồi quay sang nhìn Thi La, nhưng vẫn không nói lời nào. Ánh sáng chờ đợi trong mắt Cảnh Tích dần dần lụi tắt, nàng ta

đột nhiên rất muốn hỏi rằng hấn nói để tâm đến Thi La cô nương là có nguyên nhân, nguyên nhân đó rốt cuộc là gì?

Đang lúc yên lặng, Hành Chi đột nhiên chen lời: “Tuông liếc mắt đưa tình này thật khiến ta chóng mặt. Ở chung với nữ nhân mệt mỏi quá, công tử có hứng thú cùng Hành Chi đi dạo không?” Nghe vậy chúng nhân ngạc nhiên nhìn sang Hành Chi, Hành Chi cười cười, “Đừng hiểu lầm, chỉ là muốn đi dạo thôi!”

Rừng cây ngoài miếu hoang không một bóng người, vì chướng khí vừa tan nên trên trời không có lấy một bóng chim, đi trong khu rừng yên tĩnh được một lúc, ngôi miếu xa dần, Hành Chi vốn im lặng suốt dọc đường lúc này mới nói: “Cảnh Ngôn công tử xuất thân đạo môn, có tập được chút pháp thuật nào không?”

Cảnh Ngôn im lặng: “Nói ra thật hổ thẹn, từ nhỏ tôi đã theo sư phụ nhưng lại không học được chút đạo pháp nào, sư phụ nói tôi không có khiếu nên chỉ truyền cho tôi ít võ công.”

Hành Chi im lặng đi vài bước: “Ta có một thuật muốn dạy cho Cảnh Ngôn công tử. Thuật này có thể trừ đi chướng độc trong người, không biết Cảnh Ngôn công tử có hứng thú không?”

Cảnh Ngôn ngẩn ra: “Đương nhiên muốn học, nhưng tôi...”

“Nếu công tử muốn học vậy thì nhất định có thể học được.” Hành Chi dừng bước, đưa tay chạm khẽ vào đầu Cảnh Ngôn, ánh sáng truyền vào đầu hấn, trước mắt Cảnh Ngôn bỗng trắng xóa, luồng sáng đó vòng quanh người hấn rồi dần trở nên vô hình.

Đáy mắt Cảnh Ngôn lóe sáng, khi trong mắt lại có thần thì đồng tử hấn đã biến thành màu xám bạc, điểm thêm vài phần nghiêm nghị lãnh đạm.

Khóe môi Hành Chi khẽ cong, nở nụ cười vô cùng thoải mái: “Thanh Dạ, đã lâu không gặp!”

“Hành Chi bằng hữu!” Cảnh Ngôn thở dài, thanh điệu không còn giống như khi nãy, “Ta còn tưởng là chúng ta không bao giờ gặp nhau nữa chứ!”

“Nếu không phải hai kiếp đều gặp ngươi thì ta cũng không biết đây là chuyển thế của ngươi.” Hành Chi lắc đầu, “Sức mạnh của Thiên đạo, cho

dù ta sống với thân phận là thần cho đến bây giờ nhưng cũng chẳng thể nào nhìn thấu được. Có thể tìm được người đều nhờ vào duyên phận.”

“Cảnh Ngôn” cười khò: “Lúc trước không biết nên mới xác láo như vậy, nay kiếp kiếp bị Thiên đạo hành hạ mới biết bất luận là ta hay người đều chỉ là một hạt bụi, có mạnh mẽ đến đâu chẳng qua cũng chỉ là sức mạnh trời ban, khi trời muốn thu hồi thì không ai có thể phản kháng.” Hấn thở dài, “Hành Chỉ bằng hữu, người đánh thức thần cách của ta nhưng lại không phải do Thiên đạo cho phép, không thể làm vậy được.”

“Ta không làm chuyện dư thừa đâu, chẳng qua là đả thông kinh mạch cho người, để người của kiếp này có thể tập pháp thuật thanh trừ chướng khí thôi.” Hành Chỉ im lặng, “Cũng mở thiên nhãn để người nhìn xem người người đời đời kiếp kiếp tìm kiếm rốt cuộc đã đầu thai thành ai, đừng đi làm đường phôi làm nhân duyên nữa.”

“Cảnh Ngôn” ngẩn ra rồi cười nói: “Người lại thích lo chuyện bao đồng hơn trước kia rồi đó. Đối với thần minh thì đây không phải là chuyện tốt đâu.”

Hành Chỉ cười cười: “Ngoài ra còn một chuyện ta muốn hỏi người. Người tên Phù Sinh người có còn nhớ không?”

“Cảnh Ngôn” thoáng trầm ngâm: “Có chút ấn tượng, khi còn là Duệ vương, lúc đầu từng bị Thái tử hại, nhưng sau nghe nói kể đó là do người tên Phù Sinh này hiến cho. Sau đó người cũng tham gia vào tranh đoạt Hoàng vị giữa Duệ vương và Thái tử, chắc cũng biết Phù Sinh này có tác dụng then chốt thế nào rồi, ta còn nhớ là đã xử hấn chết.”

“Kiếp này của người có cảm thấy ai giống người này không?”

“Việc này...” Hấn suy nghĩ một lúc, “Đích thực có một người, Cảnh Ngôn kiếp này là một cô nhi, cha mẹ qua đời lúc còn thơ, Cảnh Ngôn sống trong cảnh giam cầm mấy năm, sau đó được một cô bé giúp đỡ mà thoát nạn, gặp được cha mẹ Cảnh Tích, còn cô bé kia cũng không biết tung tích. Nghĩ kỹ lại thì người hại cha mẹ Cảnh Ngôn đích thực có phần giống với Phù Sinh.”

Hành Chỉ im lặng, trong ánh mắt khẽ lạnh đi không biết trầm lắng cảm xúc gì, khi hấn hỏi thần lại thì sắc bạc trong mắt “Cảnh Ngôn” cũng dần mờ

đi, hắn nói: “Thần lực của ngươi chắc chỉ có thể kiên trì được đến đây thôi. Lần này từ biệt không biết khi nào mới gặp lại, bằng hữu, bảo trọng!”

Mắt Cảnh Ngôn tối lại, nhưng vẫn cười nói: “Ừ, bảo trọng!”

Ánh sáng lui dần, Cảnh Ngôn bỗng khuyu một gối xuống đất, Hành Chi dìu cánh tay hắn: “Thử chạm vào đất xem.” Nhưng nào cần Hành Chi nói, vì cơ thể Cảnh Ngôn quá vô lực nên phải dùng một tay chống xuống đất, hắn chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, đến khi hồi thần thì phát hiện khoáng đất trước mặt đã được thanh tẩy sạch sẽ hơn xung quanh rất nhiều: “Đây... Đây là...?”

“Thanh tẩy thuật!” Hành Chi nói, “Năng lực vừa tinh, thân thể sẽ có chút bất thường, công tử về nghỉ ngơi đi, hôm sau hãy thanh trừ chướng độc cho mọi người.”

Cảnh Ngôn cảm thấy vô cùng kỳ quái, nghỉ một lúc, thân thể đã có thể đứng thẳng, hắn không chậm trễ khắc nào mà vội về miếu ngay. Thấy bóng hắn biến mất, Hành Chi nhặt một viên đá tiện tay ném vào gốc cây khô phía sau: “Còn muốn nhìn trộm bao lâu nữa?”

Thẩm Ly từ sau cây khô chậm rãi bước ra háng giọng: “Ta tản bộ thôi mà!” Hành Chi bật cười: “Nếu vậy thì hãy đi cùng ta!”

◊ Chương 40 ◊

Rừng cây không một chiếc lá, quang cảnh dọc đường tiêu điều như đã vào cuối thu.

Thẩm Ly liếc nhìn Hành Chỉ mấy lần nhưng lời trên miệng vẫn không hỏi ra được. Hành Chỉ vừa đi vừa không nhịn được cười: “Biểu hiện do dự như vậy không giống với Bích Thương vương mà ta quen đâu!”

Bị vạch trần, Thẩm Ly cũng không che giấu nữa mà thẳng thắn hỏi: “Tuy ta không hiểu chuyện của Thiên giới lắm nhưng cũng biết trên trời dưới đất chỉ còn lại một thần minh là ngài thôi. Cảnh Ngôn vừa nãy là thế nào vậy?”

“Đúng là bây giờ chỉ còn mỗi mình ta, nhưng rất lâu trước đây thì thần ở Thiên ngoại thiên không chỉ có mình ta.” Ánh mắt Hành Chỉ nhìn xa xăm, dường như không tìm thấy tiêu điểm, “Vì quá lâu rồi nên đối với các người, thậm chí là đối với ta, đó đã là chuyện xa xôi đến mức không thể nào tìm lại được nữa.” Nụ cười trên khóe môi hắn không đổi nhưng lại vô cùng đậm nhạt, “Cảnh Ngôn là Duệ vương kiếp trước, cũng từng là chí hữu của ta, hắn tên Thanh Dạ, tóc màu bạc mắt màu bạc, lúc đó hắn là thiên thần tuyệt sắc nhất.”

Thẩm Ly nghiêng đầu nhìn Hành Chỉ, cho dù nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của hắn rất nhiều lần rồi nhưng vẫn thấy đẹp đến mức khiến người ta đố kị, Thẩm Ly bất giác buột miệng nói: “So với Thần quân thì sao?”

Hành Chỉ nghiêng đầu liếc nhìn Thẩm Ly, nụ cười trên môi có vài phần say lòng: “Đương nhiên là ta đẹp hơn!”

Sự tự mãn và tự khen mình trong lời này lại không khiến người ta thấy phản cảm mà còn khiến Thẩm Ly cong khóe môi: “Ta cũng thấy vậy!” Thẩm Ly điềm nhiên khen ngợi dung mạo của hắn như vậy khiến Hành Chỉ khẽ ngẩn ra, nhưng Thẩm Ly không tiếp tục dừng lại chủ đề này mà hỏi: “Sau đó thì sao? Chí hữu của ngài tại sao không còn là thần minh nữa?”

“Vì hấn đã yêu một phàm nhân.” Giọng Hành Chỉ vẫn không đổi, nhưng ánh sáng trong mắt lại tối đi vài phần, “Hấn đã động tư tình, vì cứu phàm nhân đó mà nghịch hành Thiên đạo, thần cách bị phế.”

Thẩm Ly ngân ra: “Còn ai có thể... xử phạt thần minh nữa?”

“Thần do trời sinh, đương nhiên phải bị Thiên đạo khống chế. Sức mạnh to lớn này nếu tự ý sử dụng chẳng phải thế gian sẽ loạn sao.” Hấn quay đầu nhìn Thẩm Ly, “Thiên ngoại thiên không tiêu điều hơn những nơi khác của thế gian lắm đâu!” Hành Chỉ không dừng bước, vừa đi vừa nói, “Thanh Dạ bị đày xuống Nhân gian. Đời đời chịu nỗi khổ luân hồi, kiếp kiếp bỏ lỡ người mình yêu.”

Thẩm Ly nghĩ đến Duệ vương kiếp trước, bất kể nữ nhân hấn yêu rốt cuộc là ai, đến cuối cùng hấn vẫn bỏ lỡ hai nữ nhân, còn Cảnh Ngôn của kiếp này, bên cạnh cũng xuất hiện hai người... Lòng Thẩm Ly nghi hoặc: “Người hấn thích rốt cuộc đã đầu thai thành ai?”

“Điều này chỉ có mình hấn biết. Vừa rồi ta đánh thức thần cách của hấn, truyền cho hấn chút thần lực, có lẽ hấn sẽ phát hiện được chút manh mối. Nhưng cuối cùng sẽ có kết quả thế nào thì phải xem tạo hóa.” Hành Chỉ nhìn lên trời, “Cũng mong Thiên đạo đừng quá đỗi lòng giết tận.”

Thẩm Ly im lặng một lúc rồi nói: “Không đúng!” Nàng dừng bước, “Ta thấy sao không nhìn sự việc đơn giản hơn một chút, tuy Thanh Dạ bây giờ đã không còn thần cách, nhưng không có nghĩa là Thiên đạo lúc nào cũng quý trọng cuộc sống của hấn. Kiếp trước hấn là Duệ vương, hấn và Duệ vương phi sống chết có nhau, đương nhiên lòng hấn yêu Duệ vương phi. Nhưng kiếp này hấn là Cảnh Ngôn, hấn và Cảnh Tích cùng nhau trưởng thành, rõ ràng là bây giờ trong lòng hấn có Cảnh Tích. Kiếp trước và kiếp này không có liên quan tuyệt đối, vận mệnh của hấn ba phần do trời tạo nên bảy phần do người lựa chọn, không trách được số mệnh.”

Hành Chỉ cũng dừng bước quay đầu nhìn nàng: “Lời này của cô nghe cũng thật mới lạ. Nhưng bất kể có nói thế nào thì những trải nghiệm của Cảnh Ngôn trong kiếp này đều liên quan đến Tình, chuyện này chúng ta không xen vào được. Tuồng của họ cũng chỉ có thể xem đến đây thôi.”

Thẩm Ly im lặng, không tiếp tục dây dưa với chủ đề này nữa: “Ngài nói Thanh Dạ bị phế thần cách, vậy vừa rồi ngài làm thế nào để đánh thức thần

cách của hấn? Không sợ bị trời phạt sao?”

“Thanh Dạ tuy bị trời phạt, nhưng không phải vì hấn phạm phải tội lỗi cùng hung cực ác gì, bởi vậy bây giờ tuy là phạm nhân nhưng trên người có lẽ vẫn còn ít thần khí. Chỉ là hấn sống ở Nhân gian quá lâu rồi nên ngay cả ta cũng không phát giác được khí tức này. Cũng may nhờ câu “Lặp lại số mạng” của cô lần trước đã nhắc nhở ta nên ta mới bắt đầu nghi ngờ, nghĩ kĩ lại thì quả nhiên là vậy. Vừa rồi ta đã thi pháp kéo ra khí tức đó trong người hấn. Khí tức quá yếu, không bằng một phần vạn sức mạnh của hấn trước kia, nhưng giải trừ chướng độc của những người ở đây chắc cũng đủ dùng,” Hấn ngừng lại rồi cười nói, “Còn trời phạt à, chút động tác nhỏ này không đủ để trời phạt đâu!”

Vậy lỗi làm lớn thế nào... Lời đến bên miệng Thẩm Ly lại nuốt xuống, vừa rồi chẳng phải Hành Chỉ đã nói rồi sao, Thanh Dạ vì động tư tình...

Nàng bỗng nghĩ đến lúc ở Ma giới, đêm đó lúc nàng ngà say trở về, Hành Chỉ cười nói thần không có tình. Lúc này nàng mới biết, không phải thần không có tình mà họ không thể động tình.

Thấy Thẩm Ly im lặng không nói, Hành Chỉ bật cười, che lấp tất cả cảm xúc trong mắt, “Đi cũng xa rồi, chúng ta về thôi!”

Đêm, ánh trăng mênh mang, thành Dương Châu lên đèn trong đêm đầu tiên sau kiếp nạn, tuy ánh đèn không bằng trước kia nhưng cũng khôi phục được vài phần nhân khí của non nước Giang Nam.

Phát Dung quân đã ngoan ngoãn về Ma giới báo tin. Nghe nói trước khi hấn đi vẫn còn khiến Cảnh Ngôn ghen một trận nữa, lòng Thẩm Ly đoán rằng Phát Dung quân kia chắc chỉ có một phần thật lòng muốn giúp nha đầu ngốc Cảnh Tích, còn lại chắc toàn là muốn lợi dụng cô nương nhà người ta. Chỉ có Cảnh Tích mới tưởng lời Phát Dung quân là thật, biết hấn đi rồi nàng ta cũng buồn một hồi. Nhưng không chỉ có Cảnh Tích mà các cô nương trong miếu từng gặp Phát Dung quân, khi biết hấn đi rồi cùng đều thở dài như đứt ruột đứt gan.

Thẩm Ly thấy mà càng thêm tức giận với Phát Dung quân hơn, “thứ đó” ở Ma giới muốn ra tay với Mặc Phương nhưng không thành, đến Nhân giới lại dụ dỗ cô nương, đối với người và việc hấn đều chẳng có chút thật lòng.

“Thật là phùng háo sắc lãng nhãng, đi đến đâu cũng không đổi được bản tính.” Thảm Ly vô cùng khinh bỉ Phát Dung quân, Hành Chỉ vừa khử chương độc cho một người trung niên, đứng dậy đã nghe thấy Thảm Ly thấp giọng mắng, hấn quay đầu nhìn, chỉ thấy mấy nữ nhân vừa bệnh khỏi ở con đường đối diện đang giành giật nhau một chiếc khăn tay trắng, nhìn kĩ lại thì đó là thủ nghệ của Chức vân nương tử ở Thiên cung, người có thể để lại đồ này chắc chỉ có Phát Dung quân.

“Người đi rồi mà vật vẫn đi hại Nhân gian.” Thảm Ly nghĩ thôi đã thấy đau lòng cho mấy cô nương kia, “Các cô nương ngu xuẩn! Rõ ràng chuyện thanh trừ chương khí trong thành chẳng liên quan gì đến tên vô dụng kia hết.”

Hành Chỉ nghe vậy cười thấp: “Vương gia đang oán hận vì Phát Dung quân giành mất oai phong của cô sao?”

“Ma giới không tiêu điều như Thiên giới, chinh chiến quanh năm, chế độ thưởng phạt cũng rất rõ ràng, công lao của ai thì sẽ là của người đó, không bao giờ chuyển sang người khác.” Thảm Ly sĩ diện, lòng lại có chút hư vinh. Đời này của nàng thích hưởng thụ nhất là cảm giác đạp kẻ địch dưới chân, còn có tiếng hoan hô vang dội của tướng sĩ bá tánh, nhưng lần này cả hai đều không có, khó tránh khiến Thảm Ly bất mãn, “Làm việc cho Thiên giới các người, lao tâm lao lực trúng độc bị thương thì không nói, xong chuyện rồi công lao vẫn là của người khác. Người của Thiên giới các người đúng là độ lượng!”

Hành Chỉ bật cười: “Công lao của Vương gia Hành Chỉ ghi nhớ trong lòng, sau này nhất định hồi báo Thiên đế để ngài ấy ban thưởng cho cô.”

“Thưởng gì khác thì miễn đi!” Thảm Ly liếc Hành Chỉ, “Có thể phé bỏ hôn ước của ta và Phát Dung quân thì Thiên giới có bắt ta giết thêm mười con yêu thú nữa ta cũng bằng lòng.”

Hành Chỉ im lặng trong một khắc, còn chưa lên tiếng thì lúc này bầu trời bỗng rực rỡ đầy màu sắc, tiếp đó một tiếng nổ chấn động cả thành Dương Châu. Hành Chỉ bật cười: “Thảm Ly, quay đầu lại đi. Thành Dương Châu bắt đầu đốt pháo hoa rồi đấy!”

Thảm Ly quay đầu, bên kia con đường có một đám người đang tụ tập đốt pháo hoa, pháo hoa sắc màu rực rỡ nở rộ trong bầu trời, ánh lên những đốm

sáng vô cùng xinh đẹp trong không trung, theo tiếng pháo nổ, cả con đường trở nên náo nhiệt như Tết đến, nhà nhà hộ hộ đều mở cửa, người người bước ra đường, đầy lùi tử khí nặng nề trong thành Dương Châu.

Người trung niên vừa mới được Hành Chỉ trị khỏi ho vài tiếng rồi gật đầu nói: “Ngày mới, đón chào ngày mới thôi. Bây giờ thành Dương Châu đã có chút nhân khí rồi!”

Thanh âm bên tai dần trở nên huyền ảo, theo từng đốm pháo hoa nở rộ, con đường lớn giữa thành Dương Châu trở nên náo nhiệt, người người đều hoan hô theo tiếng pháo hoa. Thảm Ly ngẩng người nhìn pháo hoa, lòng bỗng có vài phần cảm xúc kỳ lạ, rõ ràng đây chỉ là Nhân giới thôi, nhưng những kỳ vọng chờ đợi tương lai tốt đẹp của những người này thật giống hết tộc dân ở Ma giới, nguyện vọng của họ vừa chất phác vừa chân thật.

“Đi thôi!” Hành Chỉ nói, “Chúng ta cũng đi xem náo nhiệt để trừ bỏ độc khí đi!”

Thảm Ly bất động: “Pháo hoa nổ trên trời làm gì trừ được độc khí trên người chứ, để bọn họ náo nhiệt...”

Cổ tay bị một bàn tay ấm nóng kéo lấy, Thảm Ly loạng choạng, Hành Chỉ không khách sáo kéo nàng đi về phía trước: “Nhập gia tùy tục. Hiếm khi được trải nghiệm hoạt động quần chúng ở Nhân gian, họ đang đón chào cuộc sống mới, cuộc sống này là do cô cho đó, cô cứ coi như họ đang cảm ơn cô là được rồi.”

“Khoan...”

Đâu nghe Thảm Ly nói, Hành Chỉ kéo nàng chen vào giữa đám đông ồn ào, càng gần pháo hoa thì tiếng nổ càng đình tai, tiếng hoan hô càng vang dội, trên mặt mọi người đều tràn ngập niềm vui và hi vọng, dưới ánh pháo hoa, trong mắt mỗi người đều chứa đựng trăm ngàn màu sắc.

Nam nhân kéo tay nàng phía trước vẫn bước đi, đưa nàng luôn lách giữa đám người chen chúc, chia sẻ niềm vui với họ, pháo hoa phản chiếu đủ loại màu sắc huyền ảo trên áo trắng của hắn khiến hắn càng thêm huyền huyền ảo ảo. Nàng bất chợt dùng lực kéo tay Hành Chỉ lại, lúc này họ đang đứng giữa đám người, bốn bề đều là tiếng hoan hô không ngừng, Thảm Ly kề sát bên tai Hành Chỉ nói lớn: “Ngài đẹp quá rồi! Đừng đi trước mặt ta nữa!”

Vì thấy hấn thì sẽ không thấy được các màu sắc khác nữa.

Hành Chỉ nghiêng đầu yên lặng nhìn Thâm Ly một hồi: “Thâm Ly!”
Khẩu hình của hấn là vậy, nhưng giọng hấn đã bị che lấp mất, Thâm Ly nghiêng tai đến gần nói to: “Cái gì? Ta nghe không rõ.”

Hành Chỉ mấp máy môi, dường như nói một câu gì đó nhưng Thâm Ly vẫn không nghe thấy, nàng nghi hoặc nhìn hấn, hiển nhiên Hành Chỉ không muốn nói lại lần thứ hai, chỉ xoa đầu nàng cười nhẹ rồi tiếp tục đi trước mặt nàng.

Trong đầu Thâm Ly cứ lặp lại khẩu hình vừa rồi của hấn. Nàng nghĩ thật kỹ từng chữ từng chữ, đến khi nghĩ thông rồi, tiếng ồn xung quanh bỗng như hóa thành hư không, dường như nàng nghe thấy thanh âm dịu dàng của hấn nói rằng: “Ta đi phía trước mới có thể bảo vệ cô!”

○ Chương 41 ○

Tốc độ nhanh hơn Hành Chi đoán vài ngày, vết thương trên người Thẩm Ly đã hồi phục gần hết, chỉ là độc trong người vẫn chưa triệt để tiêu trừ, Hành Chi muốn nàng ở Nhân giới thêm vài ngày, chờ giải hết độc xong rồi hãy về Ma giới, nhưng Thẩm Ly đứng ngồi không yên, sợ Ma quân biết chuyện ở đây xong sẽ có sắp xếp gì đó nhưng không có nhân thủ.

Hành Chi chỉ đành theo Thẩm Ly vội vã về Ma giới.

Nào ngờ lúc họ về tới Ma giới mới biết Phát Dung quân vẫn còn ở đây, hẳn vừa về Ma giới là bắt đầu bám riết lấy Mặc Phương, theo Mặc Phương đi khắp nơi, có lúc còn cản trở công vụ của Mặc Phương. Thẩm Ly nghe thấy lại nghiến răng, chỉ muốn đập cho tên lãng nhãng này thành một tên ngốc để hẳn không thể phiền ai nữa, nhưng lúc này tiên nhân ở Ma giới không chỉ có mình Phát Dung quân.

Lạc Thiên thần nữ.

Đương nhiên nàng ta không phải Thần nữ thật sự, chỉ là phong hiệu Thiên giới cho nàng ta, nàng ta là tỷ tỷ của Phát Dung quân, tôn nữ ruột của Thiên đế, nữ nhân thích Hành Chi...

Điều cuối cùng này không phải Thẩm Ly nghe từ miệng người khác, nàng vốn không biết, nhưng sau khi nàng và Hành Chi gặp Thần nữ này trong Nghị sự điện của Ma giới, Thẩm Ly không thể không nói rằng nàng vừa nhìn đã biết ngay...

“Đây là Bích Thương vương Thẩm Ly!” Ma quân vừa giới thiệu xong, Thẩm Ly còn chưa kịp gật đầu chào thì Thần nữ đã chậm rãi hành lễ với Hành Chi rồi hỏi thẳng: “Không biết tại sao Thần quân lại đồng hành cùng Bích Thương vương?”

Câu hỏi này đương nhiên Thẩm Ly không ngốc đến mức đi trả lời mà chỉ cùng nàng ta nhìn sang Hành Chi, xem hẳn có thể đáp ra ngô ra khoai gì

không. Hành Chi nhàn nhạt cười cười: “Chẳng qua là cùng về thôi, có gì kỳ quái đâu?”

Sắc mặt Thần nữ nghiêm lại: “Nay Bích Thương vương đã sắp là thê tử của Vương đệ ta, cùng Thần quân đơn độc đồng hành e là không thỏa.”

Nói đến đây, Hành Chi cũng không tránh né nữa mà giải thích: “Lẽ ra cũng không xuất hiện cùng Bích Thương vương, trước đó định trước khi về Thiên giới ngao du tứ xứ một phen, nhưng bỗng thấy thành Dương Châu chướng khí bốn bề, ta hiếu kỳ đến xem thử, lúc này mới phát hiện Bích Thương vương đang tìm Phát Dung quân trong thành. Chuyện chướng khí quan hệ trọng đại, bởi vậy bọn ta mới cùng nhau điều tra, chuyện sau đó chắc Phát Dung quân đã nói hết rồi. Bích Thương vương trúng chướng độc không tiện về Ma giới, bởi vậy ta cho Phát Dung quân về trước báo tin, còn ta giúp cô ấy giải trừ độc khí. Vì vậy nên mới chậm trễ thời gian trở về.” Lời này nửa thật nửa giả mà hắn nói rất đối tự nhiên, không sợ đương sự vạch trần. Hành Chi nhìn Thần nữ cười nhẹ, ánh mắt thâm thúy, “Vậy Thần nữ có còn cảm thấy chỗ nào không thỏa nữa không?”

Thần nữ bị nhìn đỏ mặt vội quay đầu: “Thần quân hành sự tự có cân nhắc, là U Lan nhiều lời. Mong Thần quân thứ tội!”

Mỹ sắc... quả nhiên hữu dụng mà.

Thẩm Ly cảm khái như vậy nhưng trong lòng lại có vài phần khinh bỉ, nàng khẽ khịt mũi quay đầu đi. Hành Chi liếc Thẩm Ly cười cười rồi tiếp tục hỏi U Lan: “Thần nữ đến đây có việc gì?”

“Đến để đưa thiệp mời Bách hoa yến,” U Lan đáp, “Bách hoa yến ba trăm năm một lần sẽ được tổ chức vào ngày mười tám tháng sau, Vương mẫu bảo ta đưa thiệp cho Ma quân, mời Ma quân dự yến.”

Hành Chi gật đầu: “Cô không nói thì ta cũng suýt quên mất chuyện này.”

Mắt U Lan mang ý cười: “Thần quân quên cũng không sao, hôm khác U Lan tự sẽ xin lệnh đi Thiên ngoại thiên đưa thiệp cho Thần quân.”

“Ma quân!” Giọng nói lạnh lùng của Thẩm Ly phá vỡ cảm xúc màu hồng kỳ lạ trong phòng, “Chuyện chướng khí ở Dương Châu Thẩm Ly còn có chuyện muốn bẩm báo. Xin hỏi Ma quân những chuyện vợ vẫn ở đây có kết

thúc được chưa?” Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào Ma quân, nhưng giọng điệu gai góc đến mức khiến U Lan phải liếc nhìn.

U Lan nhún người hành lễ: “Nếu vậy U Lan xin cáo từ trước!” Nàng ta nhẹ nhàng lui ra, trước khi đóng cửa ánh mắt còn uyển chuyển nhìn Hành Chỉ. Trong phòng im lặng, ánh mắt Thẩm Ly rơi trên người Hành Chỉ: “Thần quân không đi à? Chính sự của Ma giới ta ngài cũng muốn nghe ngóng sao?”

Mày Hành Chỉ khẽ động, hấn không giận trước lời nói chứa lửa giận âm ỉ của Thẩm Ly mà đáy mắt lại mang ý cười: “Không đi, trước đó ta đã nói rồi, chuyện chương khí Dương Châu quan hệ trọng đại, bởi vậy đương nhiên phải ở lại nghe thử.”

Thẩm Ly vẫn muốn đuổi người nhưng Ma quân đã phẩy tay: “Chuyện của Ma giới không dám giấu Thần quân, Thẩm Ly, nói đi!”

Thẩm Ly chỉ đành nén giận, điều chỉnh giọng điệu nói với Ma quân: “Chuyện chương độc lần này chắc Phát Dung quân không nắm bắt hết. Trước khi phát hiện sào huyệt của kẻ gian, bọn con phát hiện Thổ địa Sơn thần các nơi liên tiếp biến mất, bọn họ đều bị kẻ gian bắt đi, không biết bắt để làm gì, nhưng sau đó bọn họ đều nói người bắt mình thân mang Ma khí, nghi ngờ là người của Ma giới. Lúc con và kẻ gian giao thủ cũng phát giác trên người hấn có Ma khí. Con biết kẻ đó tên là Phù Sinh, Ma quân, người có biết Ma giới từng có kẻ này lúc nào không?”

“Phù Sinh...” Giọng Ma quân khẽ trầm, Ma quân trầm ngâm một hồi, “Chưa từng nghe nói đến kẻ này, Ma lực có mạnh không? Có thể khiến con trọng thương chắc không đơn giản.”

Thẩm Ly lắc đầu: “Đã thương con không phải là Phù Sinh mà là mấy con quái vật hấn nuôi, giống người nhưng không phải người, giống yêu thú nhưng đầu óc lại có chút lý trí, ba con quái vật đó sức mạnh rất lớn, lại giỏi phối hợp, cuối cùng chết rồi vẫn có thể nghe lệnh mà sống lại.” Nghĩ đến cảnh tượng đó, Thẩm Ly bất giác nhíu mày, “Quái vật như vậy chỉ có mấy con thì không sao, nếu có mấy trăm mấy ngàn con thì e là không hay rồi.”

Lời nàng khiến Ma quân khẽ chấn kinh: “Hấn nuôi?” Ngón tay Ma quân gõ trên mặt bàn, “Hấn nuôi...”

Hành Chỉ nhìn Ma quân, “Ma quân nghĩ ra điều gì xin cứ nói thẳng.”

Ma quân khựng lại: “Không... Không có gì.” Ma quân lại dừng một lúc, “Có gì khác nữa không?”

“Cũng không có gì, chỉ là có mấy điểm khiến người ta không thể không phòng.”

Ma quân gật đầu: “Ta tự sẽ cho người đi Nhân giới điều tra.” Giọng Ma quân chậm lại: “Con và Thần quân đi đường chắc cũng mệt rồi, chi bằng về trước nghỉ ngơi đi. Chuyện này cũng không vội được.” Ma quân đưa tay xoa đầu Thẩm Ly, “Dưỡng thương trước đi, gần đây con chưa được nghỉ ngơi chút nào.”

Thẩm Ly ngoan ngoãn để Ma quân xoa đầu: “Ma quân cũng đừng nên lao tâm quá, nếu kẻ gian dám làm chuyện bất chính với Ma giới, Thẩm Ly nhất định bắt chúng khóc mà trở về.”

Ma quân cười nhẹ lắc đầu: “Về đi!”

Ra khỏi cửa Nghị sự điện, đi trên hành lang, Hành Chỉ quay đầu nhìn Thẩm Ly, tóc trên đỉnh đầu nàng bị Ma quân xoa còn đang loạn, giọng Hành Chỉ nhàn nhạt: “Ma quân thật thương yêu cô. Cô cũng tôn trọng Ma quân lắm!”

“Ta là do người nuôi dạy, Ma quân đối với ta như con ruột.” Thẩm Ly lặng lẽ nói, “Đối với ta Ma quân vừa là thầy vừa là cha, trong triều đình người là người ta kính trọng nhất, còn ở nhà người là người thân nhất của ta. Bởi vậy bất kể là vì bản thân hay vì Ma quân ta đều phải bảo vệ Ma giới thật tốt.”

Tất cả lý do để Thẩm Ly sống đều là những lý do khiến nàng phải bảo vệ Ma giới, đây là sứ mệnh của nàng, nhưng sứ mệnh này thực hiện quá lâu rồi nên đã biến thành sự kiên trì.

Hành Chỉ nghiêng mắt nhìn Thẩm Ly, không nói một lời.

Trong Nghị sự điện, Ma quân yên lặng ngồi một hồi, thân ảnh Thanh Nhan và Xích Dung chậm chậm xuất hiện trước mặt, hai người đều quỳ một gối cúi đầu. Ma quân nhàn nhạt lên tiếng: “Vừa rồi Bích Thương vương có nhắc đến chuyện Phù Sinh, sao trước đó không có tin tức?”

Thanh Nhan Xích Dung nhìn nhau, Thanh Nhan nói: “Quân thượng thứ tội, chuyện này đích thực không ai hỏi báo!”

“Chuyện lòng bắt Địa tiên lớn như vậy mà có thể tránh được tai mắt bên ngoài. Không đơn giản đâu...” Ngón tay thon dài của Ma quân gõ lên mặt bàn, “Hai người các người hãy đích thân đi điều tra.” Ánh mắt Ma quân lạnh lùng, “Nếu bắt được Phù Sinh này thì không cần mang về mà cứ giết ngay, không được để kẻ khác biết.”

Hai người cả kinh, Xích Dung ngược đầu nhìn Ma quân: “Nhưng Thiên giới...”

“Ta tự sẽ tìm lý do bung bít.” Ma quân vẫy tay, “Đi đi!”

“Vâng!”

Thân ảnh Thanh Nhan Xích Dung biến mất, Ma quân dựa vào lưng ghế, ánh mắt sau mặt nạ càng lạnh như băng.

Trên đường xuất cung Thảm Ly gặp mấy Tướng quân vừa nhập cung, mấy người trò chuyện vui vẻ, Hành Chỉ bèn cáo từ đi trước, Thảm Ly hỏi thăm tình hình biên cảnh, một tướng lĩnh vừa từ Khư Thiên Uyên về cười nói: “Sạch sẽ hơn Đô thành nhiều, mấy tên tiểu tử kia bây giờ đều mong được đến biên cảnh làm việc đó.”

Thảm Ly nghe mà thấy vui, bỗng nghĩ đến người đó, nàng hỏi: “Mặc Phương tướng quân bây giờ đang ở đâu?” Lần trước hấn đá Phát Dung quân, Ma quân nói phải phạt hấn, lần này trở về vẫn chưa thấy bóng dáng Mặc Phương, không biết bị Ma quân phạt đi đâu rồi, Thảm Ly khó tránh có chút quan tâm.

Nghe nàng hỏi vậy, mấy vị Tướng quân nhìn nhau rồi bật cười: “Vừa nãy thấy Thần nữ của Thiên giới gọi hấn đến Hoa viên rồi, không biết đang nói gì nữa.”

Thảm Ly ngẩn ra, Lạc Thiên thần nữ kia gọi Mặc Phương đi sao? Nàng cáo biệt rồi chuyển hướng đến Hoa viên, nếu Thảm Ly đoán không sai thì Lạc Thiên thần nữ tìm Mặc Phương chắc không phải để nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt gì đâu...

“Tướng quân anh khí hơn người thật khiến U Lan kính phục. Mấy ngày trước U Lan cũng nghe nói rồi, đệ đệ không ra gì của ta đã chuốc không ít phiền phức cho Tướng quân.” Còn chưa vào trong, Thẩm Ly đã nghe giọng Thần nữ vọng đến, “U Lan xin tạ tội với Tướng quân tại đây!”

“Thần nữ khách sáo rồi!” Mặc Phương đi phía sau ôm quyền nói, “Tạ tội thì không cần, nếu Thần nữ có thể khuyên Phát Dung quân sớm ngày về Thiên giới thì Mặc Phương vô cùng cảm kích!”

Bước chân U Lan dừng lại, khẽ quay đầu nhìn Mặc Phương, “Chuyện này là đương nhiên, chỉ là đệ đệ ta tuy bình thường đối với nữ nhân có hơi lãng nhãng, nhưng đối với nam nhân như vậy thì cũng lạ lắm, Nhân giới có câu Ruồi không đậu trứng ung, U Lan chỉ mong Tướng quân cũng kiểm điểm lại hành vi của mình, đừng để đệ đệ ta...”

“Thần nữ quá khen rồi, đệ đệ của cô nào phải ruồi, Thẩm Ly nghĩ chắc hẳn là một con muỗi, thấy người là đốt, gặp ai cũng bay đến đốt thành một nốt đỏ, không thể trốn được đâu.” Thẩm Ly bước lên phía trước, Mặc Phương thấy nàng, ánh mắt khẽ sáng lên, đang định hành lễ thì Thẩm Ly kéo hẳn ra sau lưng mình, chắn trước mặt hẳn, nhìn Thần nữ cười lạnh, “Thần nữ chắc là đến nhằm chỗ khuyên nhằm người rồi, nếu muốn khuyên người ta kiểm điểm hành vi thì nên khuyên đệ đệ cô ấy.”

U Lan quan sát Thẩm Ly: “Sao Bích Thương vương có thể nói như vậy. Một bàn tay làm sao vỗ kêu...”

“Ta thấy Phát Dung quân tự vả vào mặt mình cũng kêu to lắm đó!” Nàng lại ngắt lời U Lan, nói xong cũng không nhìn nàng ta mà nói với Mặc Phương phía sau, “Người đi trước đi, sau này đừng để bị muỗi đốt nữa!”

“Đứng lại!” U Lan bị thái độ của Thẩm Ly châm chích nên hơi nóng giận, “Đây là đạo đài khách của Ma giới các người sao?”

“Đây chính là đạo đài khách của Thẩm Ly, người đáng kính thì sẽ kính, người đáng yêu thì sẽ yêu, còn người đáng hận, đương nhiên là muốn đối xử thế nào cũng được, mong thần nữ đừng nên hỗn xược quá, tính Thẩm Ly không tốt lắm đâu.” Nói xong, Thẩm Ly không nhìn nàng ta mà kéo cánh tay Mặc Phương quay người đi.

“Cô!” U Lan dung mạo ưa nhìn, lại là tôn nữ của Thiên đế, chưa từng bị ai đối xử như vậy, nàng ta giận tái mặt, nhất thời kích động kéo lấy tay áo

Thẩm Ly, “Ai cho cô đi?”

Thẩm Ly quay đầu: “Buông ra!”

U Lan nổi giận: “Không buông!”

Thẩm Ly nhú mắt cười: “Được thôi, vậy thì nắm lấy đi!” Nói xong nàng xoay tay vịn bàn tay trắng muốt của U Lan về phía sau, lực đạo không mạnh, không khiến U Lan bị thương nhưng cũng khiến nàng ta đau đến mức kêu oai oái.

“Buông ra! Cô buông ta ra đi!” Lòng Thần nữ vừa uất ức vừa khó chịu vừa phải nén giận, nghĩ đến lời đồn khắp Thiên giới về Bích Thương vương, nhất thời sắc mặt tái đi, lòng nghĩ lẽ nào Nữ vương gia thô lỗ của Ma giới này muốn bẻ tay mình ngay tại đây, nhất thời hoảng sợ khiến nước mắt bắt đầu giọt vắn giọt dài, “Mau buông ta ra! Đau quá!”

Mặc Phương cảm thấy hành động này không ổn nên nhỏ giọng khuyên: “Vương thượng, đừng bẻ gãy...”

Thẩm Ly thấy Thần nữ này khóc lóc như vậy cũng nghĩ có phải mình đã ức hiếp người ta quá rồi không, vừa định nói tay bỗng bàn tay nàng chợt đau nhói khiến nàng lập tức buông ra. Trước mắt có gió thoảng qua, U Lan đã được kéo ra ngoài ba bước, Hành Chỉ áo trắng nhìn tay U Lan, mày khẽ nhíu, có hơi không tán đồng nhìn Thẩm Ly, lại thấy tay kia của nàng vẫn kéo cổ tay Mặc Phương, mày hấn càng nhíu chặt: “Sao có thể dùng vũ lực hiếp người như vậy!”

Thẩm Ly im lặng nhìn U Lan, U Lan dịch ra sau lưng Hành Chỉ, một tay cẩn thận dè dặt kéo áo Hành Chỉ, gương mặt hoa lê ngậm mưa vô cùng đáng thương.

Anh hùng cứu mỹ nhân, đúng là tuồng hay, nhưng tại sao bây giờ nàng lại diễn vai ác vậy?

◊ Chương 42 ◊

Mặc Phương tiến lên một bước chặn Thẩm Ly lại ôm quyền nói: “Vương thượng không có ý ức hiếp Thần nữ, mong Thần quân đừng trách!”

Hành Chi nhíu mắt, khễ cao giọng: “Ồ, Mặc Phương tướng quân hiểu rõ tâm ý của Vương gia như vậy thật là hiếm có!”

Nghe giọng hấn không có ý tốt, Mặc Phương cau mày, đang muốn đáp lại thì nghe Thẩm Ly nói: “Cần gì làm khó Mặc Phương.” Nàng kéo cổ tay Mặc Phương trừng hấn một cái, bất mãn vì hấn tự ý ra mặt, Mặc Phương khễ ngẩn ra, cụp mắt ngoan ngoãn lui về phía sau.

“Thần nữ U Lan buông lời ngông cuồng với Tướng quân Ma giới ta, Thẩm Ly không nhin được nên ức hiếp cô ta thì đã sao?” Thẩm Ly nhìn Hành Chi, “Bộ dạng lớn tiếng hỏi tội này của Thần quân là muốn giúp cô ta đòi lại công bằng sao?”

Nghe lời này của Thẩm Ly, giọng Hành Chi càng khó đoán hơn: “Ồ, Vương gia vì Mặc tướng quân mà tức giận như vậy. Thật đúng là yêu binh như con mà!”

“Cũng không đến mức thương hương tiếc ngọc như Thần quân!” Nàng không nén được cảm xúc dâng trào trong lòng, giọng trầm đi, âm sắc lạnh lùng, vốn tưởng Hành Chi nghe sẽ giận, không ngờ hấn lại cong khóe môi, không những sự âm trầm trong mắt tan đi mà còn dậy lên sắc mừng.

Sắc mừng này của Hành Chi khiến Thẩm Ly lại nghĩ đến muôn vàn chuyện cũ, lòng nàng bỗng lại tức giận, cảm thấy thần minh này vốn đang trêu đùa nàng trong lòng bàn tay, mỗi lần tự mình vạch rõ quan hệ của hai người xong là lại chạy đến dụ dỗ nàng, cách thức dụ dỗ nóng bỏng này lại còn lợi hại một cách đáng chết, thấy cá sắp cắn câu nhưng lại để cho cá phát hiện ra người câu đã vớt xuống một lưỡi câu thẳng, nhìn nàng tự mình ngoi cái miệng đầy máu lên cắn vào! Hành Chi thần quân ngài cảm thấy Thẩm Ly này thấp hèn lắm sao! Cứ phải tự mình cắn chặt lấy lưỡi câu thẳng này sao!

Càng nghĩ càng giận, sắc mặt Thảm Ly hoàn toàn băng lạnh, “Nếu Thần quân muốn đòi nợ giúp cô ta thì tự đi mà tìm Ma quân lý luận, nếu có xử phạt thì Thảm Ly xin chịu, không phiền ngài nổi giận. Cáo từ!” Nói xong, không chờ Hành Chi đáp đã kéo Mặc Phương đi thẳng.

U Lan cảm thấy uất ức, nhìn bóng Thảm Ly có chút không cam lòng, ngược đầu lên nhìn Hành Chi, thấy ánh mắt hắn cũng dõi theo bóng Thảm Ly phía xa xa, U Lan nói: “Người của Ma giới này thật không biết lễ nghĩa, Bích Thương vương dám đối đãi với người của Thiên giới như vậy, vốn chẳng có lòng thần phục. Ngày sau ắt thành đại họa.”

Hành Chi quay đầu nhìn U Lan bật cười: “Chẳng phải sao, lần sau nếu Thần nữ còn trêu chọc cô ấy như vậy nữa, cẩn thận cô ấy bẻ cổ cô thì chết đó.” Giọng nói ôn hòa của hắn toát ra sự lạnh lẽo, “Đầu lia khỏi cổ cũng không chừng.”

U Lan bỗng thấy lạnh cổ, yếu đuối nhìn Hành Chi: “Lúc đó... Thần quân có đòi lại công đạo cho U Lan không?”

Hành Chi bật cười, nụ cười khiến lòng U Lan ấm áp, nhưng lại nghe hắn nói: “Không đâu, Ma quân sủng ái Bích Thương vương như vậy, nhất định sẽ bao che, Thiên giới cũng không dấy động can qua vì Thần nữ mà sẽ lấy hòa bình hai giới làm trọng, nếu có lúc đó thì Thần nữ cứ yên nghỉ đi. Hành Chi sẽ mang đồ đến phúng điếu cô.”

U Lan ngỡ ngác đứng trong Hoa viên, đưa mắt nhìn tà áo Hành Chi đi xa dần.

Thảm Ly càng đi càng nhanh, đi một mạch đến cửa cung cũng không chậm lại, Mặc Phương vẫn luôn im lặng đi theo, lúc này mới nhẹ giọng gọi một tiếng: “Vương thượng!”

Thảm Ly đáp một tiếng nhưng không quay đầu, Mặc Phương lén nhìn nàng nói: “Vương thượng, sao đột nhiên lại nổi nóng vậy?”

“Nổi nóng?” Bước chân Thảm Ly chợt dừng, Mặc Phương phía sau không kịp tránh mà đâm sầm vào lưng nàng, Thảm Ly loạng choạng suýt ngã, Mặc Phương hoảng hốt giữ lấy eo nàng ôm lại, lòng Thảm Ly đang nghĩ chuyện khác nên không phản ứng được gì, còn Mặc Phương lại đỏ bừng mặt, chưa chờ Thảm Ly đứng vững đã vội buông tay lui về phía sau

vài bước, quỳ sụp hai gối đập đầu thật mạnh: “Vương thượng thứ tội!” Lời nói sợ hãi giống như vừa gây án mạng.

Thẩm Ly ôn định thân hình, ngo ngác nhìn hấn, vốn không phải là chuyện gì lớn, Thẩm Ly không định để tâm, nhưng phản ứng của Mặc Phương như vậy cũng khiến nàng thấy hơi ngại ngùng. Cánh tay bị hấn ôm dường như hơi nóng. Nàng ho vài tiếng: “Không sao, đứng dậy đi!”

Mặc Phương chậm rãi đứng dậy nhưng vẫn cúi đầu không dám ngược lên, Thẩm Ly liếc thấy mặt hấn đã đỏ tận mang tai, nàng ngoảnh đầu vờ như không biết, nhàn nhạt nói: “Giúp người xử lý Thần nữ kia, cũng không để Hành Chỉ thần quân đập chúng ta, ta có gì đâu mà nổi nóng?”

Mặc Phương vốn còn muốn nói, nhưng xảy ra chuyện như vậy trong đầu hấn đâu còn tâm tư nghĩ đến điều gì khác, chỉ đành nói: “Vâng, không có!”

“Hơn nữa cho dù Hành Chỉ thần quân kia có bản lĩnh lớn đến đâu cũng không dám làm gì quá đáng với ta ở đây.” Giọng Thẩm Ly chột dưng, tùy tiện tìm một lý do, “Chỉ là vừa rồi bốn phía không có người, tính tình Hành Chỉ thần quân kia lại khó nắm bắt, e là sẽ bị ám toán nên ta mới đi nhanh một chút thôi.”

“Vương thượng nói phải!”

Thẩm Ly cất bước tiếp tục đi về phía trước: “Hôm nay Thần nữ kia buông lời ngông cuồng với người, nếu ta không nhìn thấy thì người định ngậm bồ hòn làm ngọt phải không?”

“Vương thượng nói phải!”

“Hừ! Tướng sĩ Ma giới ta đâu thể nhường nhịn đám người quen được chiêu chuộng của Thiên giới kia, tác oai tác quái ở Thiên giới ức hiếp các tiểu tiên quen rồi nên mang thói đó xuống Ma giới. Ta không tiếp chiêu này của bọn họ đâu. Rõ ràng là người nhà mình gây chuyện, vậy mà cứ đổ chấu phân lên đầu người khác. Ngày sau bất kể là Phát Dung quân hay tử tử hấn, ai đến gây sự với người tức là đã gây sự với các Tướng quân của Ma giới, đây là chuyện tổn hại đến thể diện, không được nhường nhịn, nếu để ta biết được thì ta nhất định dùng quân pháp phạt người!”

“Vương thượng nói phải!” Mặc Phương ngẩng đầu, “Vương thượng, chuyện này... e là không thỏa.”

Phát Dung quân và Lạc Thiên thần nữ đều là tôn nhi của Thiên đế, hơn nữa Phát Dung quân bây giờ còn có hôn ước với Thâm Ly, nếu làm quá căng e là ngày sau không tốt cho Thâm Ly.

“Có gì mà không thỏa, đừng để người ngoài tưởng người của Ma giới ta dễ ăn hiếp.” Thâm Ly phẩy tay, “Về đi!”

“Khoan đã!” Mặc Phương gọi Thâm Ly, thấy nàng quay lại nhìn hấn, Mặc Phương hơi không tự nhiên ngoảnh đầu đi, nhưng lại cảm thấy hành động này của mình quá thất lễ, vậy là lại quay đầu lại nhìn xuống đất nói, “Trước đó nghe nói Vương thượng bị thương ở Nhân giới...”

“Ừ, đã không còn trở ngại gì rồi.” Thâm Ly lắc lắc cánh tay, “Giết một hai con yêu thú cũng còn được.”

Mặc Phương quỳ một gối: “Đều tại Mặc Phương nóng nảy hành sự, khiến Vương thượng bị phạt đi Nhân giới tìm người rồi trọng thương. Mặc Phương đáng chết!”

Lần trước Mặc Phương bị Phát Dung quân đeo bám, bởi vậy mới đá Phát Dung quân một cước, khiến Phát Dung quân giận dữ chạy đến Nhân giới, Ma quân mới bắt nàng phải đi tìm Phát Dung quân. Nghĩ đến duyên cớ này, Thâm Ly chợt hiểu ra, thì ra Mặc Phương vẫn đang vì chuyện này mà áy náy. Thâm Ly lòng vốn cảm thấy kỳ quái, Tướng quân của Ma giới không phải dễ gần, tính tình của Mặc Phương cũng không phải quá tốt, hôm nay Thần nữ U Lan vu khống hấn như vậy mà hấn lại không hề tức giận, thì ra là vì chuyện lần trước nên lòng vẫn còn sợ...

Hấn sợ liên lụy đến nàng.

Thâm Ly nhất thời có vài phần cảm khái, nàng thở dài: “Chẳng phải nói rồi sao, không sao, đứng dậy đi!” Mặc Phương vẫn quỳ không dậy, Thâm Ly bất lực chỉ đành kéo hấn dậy: “Được rồi, coi như là lỗi của ngươi, phạt ngươi hôm nay mời các Tướng quân đi uống rượu! Cũng phạt ngươi hôm nay làm mất mặt các Tướng quân của Ma giới, ngươi có cam nguyện nhận phạt không?”

Mặc Phương ngẩn ra, dời mắt nhìn về phía sau Thâm Ly, nhưng trước khi Thâm Ly phát giác, hấn lại đảo mắt nhìn thẳng vào Thâm Ly, để mặc hai

tay nàng diu lấy vai mình, mỉm cười gật đầu: “Mặc Phương xin nghe lệnh Vương thượng!”

“Chọn ngày chi bằng gặp ngày!” Thẩm Ly vung tay, “Đi, đến quân doanh gọi một tiếng, ai không trực thì gọi hét ra cho ta.”

“Được!” Mặc Phương đáp lời rồi đưa Thẩm Ly đến quân doanh, nghe nàng đếm hết tên các Tướng quân, ánh mắt Mặc Phương ôn hòa nghiêng đầu nhìn nàng, lúc rẽ qua góc tường, Mặc Phương bỗng quay đầu, thấy một thân ảnh màu trắng bất mắt đứng ở tường thành, hấn bỗng cong môi với người đó, sắc mặt người đó không đổi, nhưng ánh mắt càng thêm lạnh lùng, Mặc Phương cảm thấy lòng sáng khoái một cách kỳ lạ. Thì ra ức hiếp người ta... có cảm giác như vậy đó sao.

Đêm, hết ba tuần rượu, những người phải gục đều đã ngã gục, các Tướng quân đều được gia bộc diu về nhà.

Nhục Nha cũng được người của tửu quán báo tin đến đón Thẩm Ly, nhưng lúc này Thẩm Ly hơi men đang bốc lên đầu, sồng chết không chịu về phủ, nói là bây giờ trong nhà có thần nhân đang ở, phải tôn thờ, nàng sợ say rồi sẽ quấy nhiễu hấn, rồi lại bị khinh khi chê bai.

Nhục Nha có kéo thế nào cũng không được, chỉ đành nhìn sang Mặc Phương lúc này coi như vẫn còn tỉnh táo: “Tướng quân, giờ phải làm sao đây?”

Mặc Phương im lặng, cúi người nói với Thẩm Ly: “Nếu Vương thượng không chê, có bằng lòng tạm nghỉ ở phủ thuộc hạ một đêm không?”

Thẩm Ly gật đầu: “Được!”

Cho Nhục Nha về xong, Mặc Phương diu Thẩm Ly từng bước đi về phủ mình, lúc này trên đường đã không còn ai, tuy trời tối nhưng xung quanh vẫn có đèn đuốc, trong im lặng chỉ còn tiếng bước chân hai người, một loạng choạng, một trầm ổn lẫn vào nhau, nhưng Mặc Phương lại cảm thấy hòa hợp một cách kỳ lạ.

Nghiêng đầu nhìn Thẩm Ly chớp chớp mắt như sắp ngủ, Vương gia này lòng phòng bị nặng như vậy nhưng lại có thể để mình say trước mặt bọn họ, có thể để hấn diu nàng về nhà hấn. Sự tin tưởng của nàng đối với hấn, đối với các Tướng quân của Ma giới... thật sự rất nhiều...

Mặc Phương cúi đầu nhìn con đường phía trước nhẹ giọng nói: “Vương thượng, Mặc Phương thật muốn cứ đi mãi thế này!”

Thẩm Ly mơ mơ hồ hồ không biết đã nghe nhầm điều gì, gật gật đầu nói: “Được, lên nóc nhà ngắm sao!”

Câu trả lời ông nói gà bà nói vịt này khiến Mặc Phương bật cười: “Được, lên mái nhà thuộc hạ ngắm sao!”

Nhục Nha về đến Vương phủ, vừa khóa cửa vòng qua tường tranh bỗng thấy một bóng người màu trắng đứng trong sân, Nhục Nha giật mình vỗ vỗ ngực: “Sao Thần quân vẫn chưa nghỉ ngơi? Nửa đêm canh ba đứng đây làm Nhục Nha giật cả mình.”

“Ồ, ta thấy đêm nay gió ở Ma giới mát mẻ nên ra đây cảm thụ một phen.” Ánh mắt hắc đảo qua người Nhục Nha, “Có tìm thấy Vương gia nhà cô chưa?”

Nhục Nha bật cười: “Thì ra Thần quân đang chờ Vương gia sao. Đêm nay Vương gia không về đâu, cô ấy hơi say nên đến nghỉ trong phủ Mặc Phương tướng quân rồi. Nếu Thần quân có việc thì chi bằng chờ ngày mai Vương gia về rồi thương lượng.”

Hành Chỉ gật đầu: “Ừ, ta ra phố hóng gió một chút đã.” Nói xong cũng không chờ Nhục Nha mở cửa, hắc trực tiếp xuyên qua tường ra khỏi Vương phủ.

Nhục Nha gãi đầu: “Tác phong của Thần quân này sao ngày càng giống oán quỷ vậy?”

Thẩm Ly bò lên nóc nhà năm ườn ra thành hình chữ Đại[1], thoải mái thở một hơi dài, gió đêm mát lạnh thổi qua khiến đầu óc nàng tinh táo hơn nhiều, trong lòng lúc này mới cảm thấy có điều không thỏa, nàng là một Vương gia mà cùng thuộc hạ lên nóc nhà hắc ngắm sao, nếu chuyện này truyền ra khó tránh có phần ám muội. Nhưng nàng vừa lên đã đòi xuống cũng không ổn lắm... Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm Ly vẫn nằm đó bất động. Liếc thấy Mặc Phương cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, hắc không nói gì mà chỉ lặng lẽ ngồi đó.

[1] Chữ Đại: 大

Không biết ngồi bao lâu, Mặc Phương bỗng hỏi: “Vương thượng nhìn thấy sao chưa?”

Thẩm Ly lắc đầu: “Tuy chứng khí ít hơn trước nhiều nhưng vẫn không thấy sao.”

Mặc Phương quay đầu nhìn Thẩm Ly một hồi lâu rồi nhỏ giọng nói: “Nhưng Mặc Phương đã thấy rồi.”

Thật ra Thẩm Ly không chậm hiểu, nàng quay đầu nhìn vào mắt Mặc Phương, nếu là thường ngày nàng nhất định ra lệnh cho Mặc Phương nhắm mắt lại quay đầu đi, không cho hắn nảy sinh bất kỳ ý nghĩ gì. Nhưng hôm nay không biết tại sao, nàng mấp máy môi nhưng vẫn không thể nào cứng rắn ra lệnh cho hắn được, có lẽ do rượu khiến lòng người quá say, có lẽ do gió quá mát, hay có lẽ do hôm nay... trong lòng có tâm sự.

“Tại sao?” Thẩm Ly quay đầu đưa một tay lên, nhìn cánh tay mình nói: “Bàn tay này nhuộm đầy máu tanh, chỉ biết múa thương chứ chưa từng nắm lấy kim khâu, chủ nhân của đôi tay thế này rốt cuộc có gì đáng để người đối xử như vậy?”

Nghe Thẩm Ly hỏi vậy Mặc Phương lại có vài phần kinh ngạc, đối với hắn thì câu này dường như đang hỏi là Thẩm Ly rốt cuộc có chỗ nào không đáng để hắn đối xử như vậy. Mặc Phương im lặng hồi lâu rồi nhìn Thẩm Ly nói: “Vương thượng khác với nữ nhân bình thường, nhưng cũng có chỗ tương tự, trong mắt Mặc Phương, Hồng Anh thương trong tay cô chính là kim khâu, cô đã khâu nên một dải giang sơn cầm tú vạn dặm cương thổ của Ma giới.”

Thẩm Ly ngẩn ra, sững sờ nhìn Mặc Phương rồi che mặt bật cười, nửa như than thở nửa như cảm khái: “Hay cho Mặc Phương, bình thường chẳng phải người ăn nói vụng về lắm sao, thì ra là thâm tàng bất lộ!”

“Mặc Phương không hề nói sai, cũng không phải hoa ngôn xảo ngữ mà cảm thấy Vương thượng đích thực đã làm như vậy, cũng đáng được Mặc Phương dốc lòng đối đãi.”

Thẩm Ly che mặt im lặng hồi lâu: “Nhưng mà... vẫn không được!” Nàng buông tay quay đầu nhìn Mặc Phương, “Vẫn không được!”

Mặc Phương biết nàng nói điều gì không được, hấn cụp mi che hết ánh sáng trong mắt: “Mặc Phương biết, thân phận đã định, Mặc Phương cũng không dám vọng tưởng điều gì, chỉ muốn để Vương thượng biết được tâm ý này thôi.”

Không liên quan đến thân phận. Thảm Ly không nói ra, không liên quan đến thân phận, chỉ là nàng vẫn chưa buông bỏ được...

“Hay cho Bích Thương Vương Thảm Ly! Cô đào tường khoét vách[2] nhà ta như vậy sao!” Hai người đang im lặng bỗng nghe bên dưới có tiếng mắng, Thảm Ly xoay người ngồi dậy, nhìn thấy Phát Dung quân ăn mặc lòe loẹt khoa trương đang đứng dưới, hấn tức giận chỉ vào Thảm Ly mắng: “Thật là quá đáng lắm rồi!”

[2] Đào tường khoét vách: đâm sau lưng

Thảm Ly nhú mày, sắc mặt Mặc Phương trầm đi nhưng không phát tác mà nhẫn nhịn nói với Thảm Ly: “Hay là Vương thượng vào nhà tạm lánh đi!”

Thảm Ly cười lạnh: “Lánh gì má lánh! Lời ta giáo huấn hôm nay ngươi quên rồi sao? Mai mốt ta nhất định dùng quân pháp phạt ngươi!” Nàng lắc người rơi xuống trước mặt Phát Dung quân, “Xem ra trí nhớ ngài kém thật nhỉ!” Nàng vung quyền định đánh người. Phát Dung quân vội ôm đầu la lớn: “Thần quân ngài xem đi! Cô ta đối với ta như vậy đó! Bảo ta làm sao cười cô ta chứ!”

Lời vừa dứt, cánh tay Thảm Ly khựng lại, nàng quay đầu, không biết Hành Chỉ đã đến đây từ lúc nào, hấn đứng dựa vào bức tường dưới hiên, vừa rồi nàng và Mặc Phương trò chuyện trên nóc nhà hấn đã đứng đây nghe sao? Thật là... một kẻ tiểu nhân!

Hành Chỉ nhìn ra được sắc lạnh trong mắt Thảm Ly, nụ cười trên môi không giảm, chỉ là màu sắc trong mắt cũng băng lạnh như Thảm Ly vậy.

○ Chương 43 ○

“Người của Thiên giới đều có bệnh thích nghe trộm sao?” Thảm Ly cười lạnh, “Nửa đêm canh ba không mời mà tới, đây là lễ nghĩa của Thiên giới các người à?”

Ánh mắt Hành Chỉ thẫn lại nhưng vẫn im lặng, còn Phát Dung quân lại tức giận: “Các... các người nửa đêm canh ba cô nam quả nữ cùng nằm trên nóc nhà ngắm sao, đây là lễ nghĩa của Ma giới các người sao! Ngắm sao gì chứ! Làm gì có sao mà ngắm! Mù mắt rồi! Thật là khiến người ta mù mắt mà!” Thảm Ly không nói một lời, hóa chỉ thành trảo chọc thẳng vào mắt Phát Dung quân. Phát Dung quân đưa tay đỡ rồi trốn đi: “Sao! Muốn giết người diệt khẩu à?”

“Nếu hai mắt ngài đã mù, vậy ta móc thứ vô dụng đó ra chẳng phải càng tốt hơn sao?”

Phát Dung quân lắc người trốn sau lưng Hành Chỉ: “Thần quân ngài xem đi, còn có thiên lý nữa không!”

Hành Chỉ nghiêng người né đi, không để Phát Dung quân trốn sau lưng mình, hắn nhìn thẳng vào Thảm Ly cười nói: “Vương gia hà tất cự tuyệt tâm ý của Mặc Phương tướng quân chứ, hôm nay nếu hai người tình chàng ý thiếp, Hành Chỉ thành toàn cho hai người là được rồi.”

Lời này nói ra cả ba người đều cả kinh, hai nam nhân kinh hỉ nhìn Hành Chỉ, còn Thảm Ly lại trầm sắc mặt, với sự hiểu biết của nàng về Hành Chỉ, trước đó nàng đã từng nói với hắn nhưng hắn vẫn không chịu bỏ hôn sự này, bên trong nhất định có nguyên do gì đó không thể giải thích, lúc này chẳng qua là nói lời hờn dỗi mà thôi.

Thảm Ly thậm cảm thấy nực cười, hắn còn có tư cách gì để ghen tuông tức giận nữa chứ, hôn sự là do hắn định, người đẩy nàng ra cũng là hắn, rồi bây giờ hắn lại giận nàng? Dựa vào cái gì chứ? Chỉ vì hắn phát hiện đồ chơi của mình được người khác nhớ nhưng, phát hiện sự tình không diễn ra theo hướng hắn đã định, bởi vậy mới tức giận nổi nóng sao?

Thật giống như một đứa trẻ ấu trĩ.

Thẩm Ly bật cười: “Thẩm Ly không dám đồng ý chẳng phải vì tờ hôn ước của Thần quân đó sao, nếu Thần quân chịu rút lại hôn ước này, hôm nay Thẩm Ly nhất định gật đầu đồng ý.” Nàng đưa tay bái, “Vẫn mong Thần quân y lời mà thành toàn cho bọn ta!”

Độ cong trên khóe môi Hành Chỉ khẽ thu lại, gương mặt hoàn toàn băng lạnh, ánh mắt tĩnh lặng đối diện với Thẩm Ly, một lúc sau hấn cúi đầu che miệng bật cười: “Vương gia sao dễ dàng nghiêm túc vậy. Hôn ước của cô và Phát Dung quân là do Thiên đế và chúng thần thương nghị định ra, đâu thể do một mình Hành Chỉ quyết định. Chỉ là nếu cô thích Mặc Phương tướng quân quá, với bản tính của Phát Dung quân... Thiên giới cũng không phải là nơi không thấu tình đạt lý đâu.”

Phát Dung quân không kìm được mà giật giật khóe miệng: “Sao Thần quân lại phỉ báng ta như vậy...” Nhưng lúc này nào còn ai coi hấn ra gì. Thẩm Ly chỉ cười lạnh, giọng hơi khàn đi: “Đa tạ Thần quân chỉ điểm!” Thì ra cũng chỉ có mỗi mình nàng nghiêm túc. Bị trêu đùa xoay vòng vòng, bị chọc nổi nóng, nói lời hờn dỗi... Ánh mắt nàng dỗi lên nóc nhà, Mặc Phương cũng đang nhìn nàng, trong mắt khó giấu nổi thất vọng, nghĩ lại những lời vừa rồi của mình, Thẩm Ly cảm thấy mình thật sự vô cùng kém cỏi. Vì hôn ước mới không chịu đáp lại Mặc Phương sao? Đây chẳng phải đã cho Mặc Phương kỳ vọng sao, sao nàng có thể nói những lời vô trách nhiệm như vậy.

Thì ra, nàng mới thật sự giống một đứa trẻ...

“Chuyện ở đây đã xong rồi, Phát Dung quân hãy báo cho Lạc Thiên thần nữ ngày mai cùng ta về Thiên giới, thời gian ở đây hình như hơi lâu quá rồi đó.” Hành Chỉ nhàn nhạt nói, “Vương gia, Mặc Phương tướng quân, hôm nay cáo biệt tại đây, ngày sau e sẽ khó lòng gặp lại, mong hai vị bảo trọng!”

Phong ấn của Khư Thiên Uyên ở Ma giới vá xong rồi, chuyện Địa tiên cũng đã báo lên Thiên giới, Hành Chỉ thân là thần Thượng cổ, thân phận tôn quý như vậy đâu thể ở Ma giới mãi, cho dù là Thiên giới chắc hấn cũng không thường lui tới. Hấn nên về Thiên ngoại thiên của hấn, ngồi nhìn trăng sao vạn biến, nhìn thời gian chuyển vần, tiếp tục làm một kẻ bàng quan đăm đăm, đối với hấn, tất cả chẳng qua chỉ là những chuyện không đâu.

Khó lòng gặp lại nữa sao...

Thẩm Ly cup mắt, trước đó trong lòng vẫn còn lửa giận thì lúc này lửa giận đã hoàn toàn hóa thành bất lực, khiến nàng hỏi như có thần xui quý khiến: “Sao hôm nay Thần quân lại tìm đến đây?”

Hành Chi nhìn phía chân trời, không biết đang nhìn vật gì: “Đương nhiên là đến tìm Phất Dung quân, hấn đến Ma giới cũng gây cho các vị không ít phiền phức, đây là do Thiên giới dạy dỗ sơ suất, khi về Thiên giới Hành Chi nhất định sẽ trình hết những điều mình thấy mình nghe cho Thiên đế, sau này...” Giọng hấn khựng lại, “Nếu Vương gia gả đến Thiên giới, Phất Dung quân nhất định không dám càn quấy như bây giờ.”

“Thần quân... Đừng mà!”

Ngón tay Hành Chi khẽ động, Phất Dung quân há miệng nhưng không nói được lời nào nữa. Chi nghe Hành Chi tiếp tục nói: “Độc trong người Vương gia vẫn chưa hoàn toàn giải trừ hết, nên ngủ sớm đi!”

“Không phiền Thần quân nhọc lòng!”

Ánh mắt Hành Chi xoay chuyển, dừng lại trên người Thẩm Ly trong chốc lát rồi kéo Phất Dung quân bên cạnh, chớp một cái đã biến mất, sau khi hấn đi, gió mát kéo tới, chậm chậm dâng lên như một cây chổi quét hết màn chướng khí mỏng trên bầu trời, lộ ra khung trời sạch sẽ, lấp lánh chói mắt.

Ánh sao nhấp nháy trên bầu trời giống như Hành Chi đang nói, được rồi, cô ngắm sao đi, coi như lễ vật lúc chia tay.

Sức mạnh của thần minh, phẩy tay áo là có thể tiêu trừ vạn dặm chướng khí, khiến ánh sao chiếu rọi vào khoảng tối trong lòng người. Thẩm Ly nhìn bóng mình lặng lẽ ngẩn ngơ, đi rồi cũng tốt, Thẩm Ly nghĩ, không gặp sẽ không phiền não, nói gì mà phân rõ Hành Vân Hành Chi chứ. Nàng nào có phân rõ, cho dù trước đây có phân rõ, bây giờ cũng chẳng thể phân nổi nữa rồi. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, cho dù là Hành Chi hay Hành Vân đều không còn nữa, có phân rõ hay không thì cũng không còn liên quan gì nữa, có không chế được lòng mình hay không thì cũng không còn liên quan gì nữa...

Dù sao sớm muộn cũng phải quên đi, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Vương thượng!” Mặc Phương trên nóc nhà lặng lẽ nói, “Trời sao Hành Chi thần quân để lại đẹp lắm, cô không ngắm ư?”

“Không ngắm đâu!” Thảm Ly chỉ nhìn bóng mình, “Không biết nó đẹp thế nào thì sau này sẽ không nhớ đến... Khởi phải nhớ nhưng. Hăm nay làm phiền rồi, ta về phủ đây.”

Mặc Phương im lặng một hồi: “Cung tiễn Vương thượng!”

Hôm sau lúc Hành Chi rời khỏi đường phố rất náo động. Ma quân đích thân đưa tiễn, văn võ bá quan của Ma giới gần như có mặt đầy đủ, chỉ có Thảm Ly không đi, đường hoàng lấy cốc say rượu ở nhà chơi với Suyt Suyt.

“Bao lâu nó không mở miệng ăn cơm rồi?” Nhìn con vẹt ồm đến thăm thương, Thảm Ly cũng hơi đau lòng, “Có phải sắp chết rồi không?”

Nhục Nha nghe bên ngoài náo nhiệt, lơ đãng đáp lại Thảm Ly một câu: “Từ khi ở Ma cung về thì chưa từng mở miệng, ngậm chặt lắm, vạch thế nào cũng không mở ra.”

Thảm Ly nhíu mày, đưa tay thử điếm vào miệng nó, Suyt Suyt “quát” lên một tiếng rồi há miệng, thân hình ồm chỉ còn da bọc xương nhưng giọng vẫn lạnh lốt như thường: “Thần quân hại ta đó Vương gia! Thần quân không phải là người tốt đâu Vương gia! Hấn hại ta đó Vương gia!”

“Ồ? Hại người thế nào?”

“Hấn hại ta bị vật lông đó Vương gia, hấn chính miệng nói đó Vương gia, hấn thi pháp với ta đó Vương gia! Hấn là đồ khôn kiếp đó Vương gia!”

Hại Suyt Suyt bị vật lông... Quả nhiên ngay từ đầu hấn đều nhớ rõ tất cả, giấu nàng thì thôi đi, còn thi pháp với Suyt Suyt, hại nó suyt chết đói, Thảm Ly cảm thấy rõ ràng mình nên giận mới đúng, nhưng nàng bỗng bật cười một cách kỳ lạ: “Úc hiếp một con chim không có bản lĩnh, hành vi quá tệ hại này chỉ có Hành Chi thần quân mới làm được.”

Thanh âm bên ngoài ngày càng vang dội, cuối cùng Thảm Ly cũng không nhịn được nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy một đạo kim quang xoẹt qua, tiếng hoan hô ngoài đường lên cao trào rồi chậm chậm lắng xuống.

Cuối cùng cũng đi rồi!

Cuộc sống đột nhiên yên tĩnh lại, Thẩm Ly hoang mang phát hiện rằng thì ra bất tri bất giác Hành Chi đã ở bên cạnh nàng rất lâu, cùng nàng trải qua rất nhiều chuyện, đột nhiên thiếu đi một người như vậy cũng có chút không quen. Nhưng dù sao vẫn phải sống tiếp.

Nàng vẫn thượng triều như trước kia, nghe chuyện xảy ra ở các nơi trong Ma giới, trong đó tin tức từ biên cảnh báo về không còn khiến người ta nghe mà trầm lặng như trước kia nữa, các tướng sĩ đều sống rất tốt, ngày tháng còn thoải mái hơn ở Đô thành một chút. Điều này khiến Thẩm Ly không thể không nghĩ đến quãng đường cùng Hành Chi đi vá phong ấn, trên núi, đáy hồ, trong Khu Thiên Uyên, chỉ có hai người họ...

“Thẩm Ly!” Giọng Ma quân đột nhiên vang lên bên tai.

Thẩm Ly bỗng hồi thần, trong Nghị sự điện, tất cả mọi người đều đang nhìn nàng, Thẩm Ly hăng giọng: “Bẩm Ma quân có chuyện gì?”

“Gần đây Bắc Hải Thủy Ma tộc có chút động tĩnh, vừa rồi chúng tướng mỗi người đề cử một người đi Bắc Hải thăm dò, con chọn một Chủ soái đi, lần này không chiến mà chỉ luyện binh, chọn người mới có năng lực đi rèn dũa một phen.”

Chuyện như vậy Thẩm Ly cũng từng làm mấy lần, mang tân binh ra chiến trường, rèn luyện kỹ năng và gan dạ của họ, Thẩm Ly khẽ trầm ngâm: “Nếu là nhiệm vụ thăm dò thì nên phái một tướng lĩnh tỉ mỉ một chút.” Nàng rào một vòng quanh chúng nhân trước mặt, cuối cùng dừng lại trên mặt Mặc Phương.

Sau chuyện hôm đó lòng Thẩm Ly cảm thấy có lỗi với Mặc Phương lắm, muốn xin lỗi hắn nhưng lại cảm thấy nói nhiều sẽ sai nhiều, nàng không quyết định được, không biết nên đối diện với Mặc Phương thế nào, bởi vậy chỉ đành như cố ý như vô tình trốn tránh hắn, lúc này gặp mặt, Thẩm Ly đảo mắt: “Mặc Phương tướng quân tỉ mỉ lại giỏi mưu lược, chi bằng để hắn dẫn binh đi.” Tách Mặc Phương đi nàng cũng có chút tư tâm, nhưng Mặc Phương đích thực là nhân tuyển tốt nhất.

Ma quân gật đầu: “Chúng tướng lĩnh có dị nghị gì không? Nếu không thì chuyện hôm nay bàn đến đây thôi.” Ma quân quay đầu, “Thẩm Ly ở lại!”

Thẩm Ly giật mình, nghĩ chắc hôm nay lại bị mắng rồi.

Theo Ma quân đi dạo một vòng trên con đường đá rồi ngồi lại trong đình bên hồ, Ma quân tiện tay đặt một quân xuống bàn cờ đá: “Chơi với ta mấy ván đi!”

Thẩm Ly y lời lấy cờ đặt xuống, nhưng chỉ nửa canh giờ sau thắng bại đã rõ, Thẩm Ly thua. Ma quân đặt quân cờ trong tay xuống nói: “Ván này con vừa hoảng vừa loạn, tấn công không được mà còn loạn trận địa của mình, không phải là tác phong của Thẩm Ly.” Thẩm Ly cúi đầu không nói, ngón tay Ma quân gõ lên bàn đá, “Từ sau khi Phát Dung quân đi hình như con thường tâm thần bất định.”

Thẩm Ly kinh hãi, nghĩ đến đức hạnh của Phát Dung quân kia, nhất thời khóe miệng giật giật: “Ma quân hiểu lầm rồi!”

Ma quân im lặng thu lại cờ, bỗng mỉm cười nói: “Vây cũng tốt, gần đây ta hơi mệt mỏi không muốn đi lại, thiệp mời Bách hoa yến của Thiên giới kia con đi thay ta vậy. Tốt xấu gì sau này con cũng gả lên đó, sớm làm quen với hoàn cảnh Thiên giới cũng tốt.”

Thẩm Ly ngẩn ra: “Ma quân!”

Ma quân đứng dậy vỗ đầu Thẩm Ly: “Đây là mệnh lệnh, không thể từ chối.”

○ Chương 44 ○

Cửu trùng thiên, mây khói đầy màu sắc, Thiên quân đang lắc đầu thở dài trong Thiên quân điện, cửa bị gõ nhẹ, thị vệ bên ngoài nói: “Đế quân, Hành Chi thần quân đến!”

“Mau mời mau mời!” Thiên đế đứng dậy nghênh đón, chờ Hành Chi bước vào rồi, Thiên đế ôm quyền bái, “Thần quân rời đi cũng một thời gian rồi đó.”

Hành Chi cười nhạt hỏi lễ: “Ở ngoài đã nghe Đế quân than ngắn thở dài rồi, Đế quân có việc gì phiền lòng sao?”

Thiên đế cười: “Thiên giới yên ổn thoải mái, chỉ có động tĩnh của Hạ giới ngài báo về mới khiến người ta cảnh giác hơn đôi chút, ngoài ra thì còn có chuyện gì nữa đâu.” Thiên đế đưa Hành Chi vào trong, chỉ đồ ngọc đầy bàn nói: “Hôm nay ta thở dài như vậy chẳng qua là mấy hôm trước nhìn thấy một chiếc ly ngọc ở chỗ Thiên Nguyên tiên quân, vô cùng thích thú, muốn tìm một chiếc ly để đổi với Thiên Nguyên quân, nhưng Thiên Nguyên quân cũng rất thích chiếc ly đó nên không chịu nhường cho ta.” Thiên đế lại thở dài, dường như vô cùng sầu não.

Hành Chi nghe vậy mỉm cười nhưng không nói gì, so với Ma giới, ngày tháng ở Thiên giới đích thực thoải mái hơn nhiều.

“Trẫm không có sở thích gì, chỉ yêu mỗi ngọc, bây giờ cầu mà không được, thật khiến người ta tiếc nuối. Nếu cưỡng ép ra lệnh Thiên Nguyên quân đưa cho ta thì quá mất phong phạm Quân vương, thật khiến người ta khổ não.”

“Thứ không nên có đương nhiên phải buông bỏ, Đế quân, đừng nên quá cố chấp với một vật mới là tốt.” Đây vốn là lời an ủi Thiên đế, nhưng lời vừa dứt cũng khiến Hành Chi sụp mắt, khóe môi lại cong lên một cách kỳ lạ, ba phần mũi lòng, bảy phần mỉa mai, “Đừng để không không chế được mình.”

Thiên đế cũng lắc đầu cười nói: “Sống lâu như vậy rồi, lúc nào cũng nhắc nhở mình phải thanh tâm quả dục, nhưng không gặp được thứ yêu thích thì thôi, chứ gặp được rồi thì không thể nào kìm lòng được mà cứ nhào đến. Không thể không chế chừng mực, tiến thoái lưỡng nan.”

“Phải!” Hành Chỉ khẽ thất thần đáp, “Biết rõ không nên cầm lên nhưng lại không buông xuống được, cuối cùng vẫn dần lòng vứt bỏ nhưng lại không cam. Ha... Càng thanh tâm lại càng dễ cố chấp...” Hắc lắc đầu bật cười, “Tâm trạng của Đế quân hình như Hành Chỉ cũng hiểu.”

Thiên đế nhìn Hành Chỉ: “Lần này... lần này Thần quân hạ giới đã gặp vật gì cầu mà không được sao?” Hành Chỉ chỉ im lặng cười, Thiên đế vội đáp, “Không được đâu Thần quân, nếu Thần quân có ý niệm này thì thật là tai họa của Tam giới!”

Hành Chỉ cup mắt: “Đế quân cả nghĩ rồi!”

Lúc này Thiên đế mới yên tâm: “Đương nhiên là ta cả nghĩ, Thần quân thanh tâm quả dục từ thời Thượng cổ đến nay, các tiên nhân hiện nay không ai bì được.”

Hành Chỉ cười cười chuyển chủ đề: “Ta đến tìm Đế quân là có việc tương cáo.” Hành Chỉ cho Thiên đế biết hết những hành vi của Phát Dung quân lúc ở Ma giới, Thiên đế nghe mà sắc mặt tái xanh, lập tức lệnh cho người tìm Phát Dung quân đến, Hành Chỉ biết mình không tiện ở lại nên cáo từ rời đi, Thiên đế gọi lại nói: “Mấy ngày nữa là đến Bách hoa yến, nếu Thần quân không có việc gì ở Thiên ngoại thiên thì chi bằng ở lại Cửu trùng thiên vài ngày.”

Hành Chỉ suy nghĩ rồi gật đầu: “Cũng được, cũng lâu rồi ta chưa đi thăm đám lão hữu.”

Phát Dung quân bị phạt quỳ.

Quỳ chín ngày chín đêm trên bậc thang dài ở trước Thiên quân điện, bậc thang hàn ngọc trước Thiên quân điện khí lạnh bức người, quanh năm Tiên khí phảng phất, nhìn rất đẹp nhưng quỳ trên đó lại không dễ chịu chút nào, Phát Dung quân quỳ đến ngất đi tỉnh lại, mấy lần ngã gục, nhận lỗi cũng nhận đến khản cả giọng, cuối cùng phụ mẫu và huynh đệ hấn cùng đến cầu xin Thiên đế mới hơi nguôi giận cho hấn về phủ, Phát Dung quân ghi hận

Hành Chi, nhưng khổ nỗi cách biệt quá xa, hấn có làm sao cũng không báo thù được, chỉ đành căm hận nghiền răng.

Còn chưa dưỡng thương xong Phát Dung quân đã nghe được một tin, biết Bích Thương vương của Ma giới sắp thay Ma quân đến dự Bách hoa yến, Thiên đế cũng có cùng ý nghĩ như Ma quân, sắp xếp cho Thâm Ly vào ở trong phủ hấn, ý đồ để hai người nảy sinh tình cảm. Bọn họ có gì để mà nảy sinh chứ! Thâm Ly không nhân lúc hấn không động đậy được mà giết hấn đi thì đã tạ ơn trời đất rồi!

Nghĩ vậy, Phát Dung quân sàu não ăn không ngon ngủ không yên, đôi lúc lại than ngắn thở dài, khiến người hầu xung quanh cũng không vui nổi.

Nhưng Phát Dung quân lòng có đau thương thế nào thì cuối cùng Thâm Ly vẫn đến.

Thâm Ly chưa từng đến Thiên giới, tuy từng nghe nói về vẻ đẹp của Thiên giới nhưng nàng không ngờ rằng trên thế gian còn có một chỗ đẹp đến vậy, khắp nơi mây khói miên man, đôi lúc lại có tiên hạc lướt qua, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng tiên cầm, trên các nẻo đường hương hoa thơm nức, Thâm Ly theo sứ giả bước trên đường vào Thiên giới, lướt qua mây tiên tử sánh vai đồng hành, các dải lụa trên người họ tuy không có gió nhưng lại nhẹ nhàng lướt ngang mặt Thâm Ly, hương thơm ngát ngậy, đi đến trước phủ Phát Dung quân, Thâm Ly không nói một lời, lòng nghĩ đến lê dân Ma giới, sắc màu trong mắt khẽ tối lại.

“Cung nghênh Vương gia!” Người trong phủ Phát Dung quân lúc này đã ra đón tiếp, “Vương gia lượng thứ, chủ nhân nhà tôi mới đây... ày, bị phạt nên đi đứng hơi bất tiện, không thể đích thân ra đón Vương gia.”

Chắc là do Hành Chi hại rồi. Thâm Ly không nghĩ cũng đoán được nguyên do, nàng gật đầu: “Không sao, hãy để Phát Dung quân nghỉ ngơi cho tốt.” Không đến cũng tốt, để nàng khỏi nhìn thấy hấn mà tâm trạng tệ hại thêm.

Tiểu đồng thấy Thâm Ly dễ tính như vậy, to gan ngược lên nhìn nàng, hấn vốn tưởng sẽ thấy một nữ hán tử hung thần ác sát chứ, không ngờ chỉ là một cô nương ăn mặc hơi giống nam nhân, hấn khẽ ngẩn ra, chớp mắt một lúc mới đưa Thâm Ly vào trong: “Vương gia vào phủ đi, Tiên quân đã sắp xếp nơi ở và người hầu hạ cho cô rồi.”

Thẩm Ly gật đầu, theo tiểu đồng vào trong phủ, người Phát Dung quân sắp xếp hầu hạ là một nha đầu trông cũng nhanh nhẹn, một đôi mắt to chớp chớp vô cùng ưa nhìn. Nhưng Thẩm Ly là người có nhiều kinh nghiệm trên chiến trường, đối với địch ý của người khác nàng bẩm sinh đã rất nhạy cảm, cho dù trong mắt tiểu cô nương này có ẩn giấu bất cứ điều gì, Thẩm Ly vẫn phát giác được nàng ta không có ý tốt.

Nhưng Thẩm Ly cũng chẳng để tâm, từ khi lên Thiên giới, từ khoảnh khắc thủ vệ Nam thiên môn nhìn thấy nàng, những ánh mắt nàng đón nhận đã có điều không ổn, có kiêng dè, có khinh bỉ, có miệt thị, Thẩm Ly biết đây không phải nhằm vào nàng mà là nhằm vào Ma tộc. Nàng cảm thấy may mắn vì người đến dự Bách hoa yến này là nàng chứ không phải Ma quân, chỉ nghĩ đến việc Ma quân sẽ chịu đãi ngộ như vậy ở Thiên giới thôi thì lòng Thẩm Ly đã tràn ngập tức giận và bức bối không nói nên lời.

Thẩm Ly chỉ coi tiểu cô nương hầu hạ nàng giống như các tiên nhân khác, lòng mang ác ý với Ma tộc, nhưng nàng không ngờ rằng tối hôm đó đã nếm được mùi thuốc độc trong thức ăn.

Lúc này nha đầu mắt to đang đứng bên cạnh hầu hạ, Thẩm Ly ăn một miếng, nuốt xuống bụng, sau đó lại làm như không có chuyện gì ăn một miếng nữa: “Thiên giới cũng bán thuốc giả sao?” Miệng nàng vẫn nhai, giọng điệu bình thản, “Tìm người ta đòi tiền lại đi!”

Nha đầu mắt to cả kinh, sắc mặt trắng bệch, quay đầu chạy ra ngoài. Nhưng chân còn chưa bước ra khỏi cửa, một đạo ngân quang bắn xoẹt đến trước mắt, chỉ nghe “keng” một tiếng, ngân thương sát khí ngùn ngụt của Thẩm Ly đã cắm trước mặt nha đầu này, nàng ta sợ hãi hít một hơi lạnh, chân nhũn ra ngã xuống đất.

“Người độc hại bổn vương mà gan chỉ có chừng này thôi sao?” Thẩm Ly vẫn nhàn nhã ăn cơm, “Thiên giới quả nhiên nuôi toàn thứ ngu xuẩn.”

Nha đầu mắt to nghe vậy quay đầu hung dữ trừng Thẩm Ly: “Cô dựa vào cái gì! Ma tộc thấp hèn các người làm sao xứng với Phát Dung tiên quân!”

Lời này đã làm mất hết khẩu vị của Thẩm Ly, nàng buông đĩa bật cười, cười một hồi, cảm thấy những lời phản bác thì có rất nhiều nhưng lại không biết nên phản bác từ đâu, cuối cùng nói: “Cô thích Phát Dung quân như vậy

thì chúng ta hãy cùng đến chỗ Thiên đế đi, nói cho rõ chuyện này để Thiên đế ban hôn cho cô cho xứng với Phát Dung quân, thế nào?”

Nha đầu mắt to cả kinh, thấy Thảm Ly thật sự đứng dậy đi về phía mình, lúc nàng ta đang hoảng sợ bỗng ngửi thấy một mùi hương lạ bay ngang qua mũi, lập tức đầu óc choáng váng. Thảm Ly đương nhiên cũng ngửi thấy mùi này, loại độc này vốn không có tác dụng với nàng lắm, nhưng kết hợp với độc vừa rồi nàng ăn vào, dược tính bốc lên khiến Thảm Ly hoa mắt, tứ chi hơi vô lực.

Vào lúc này, Thảm Ly bỗng nhíu mày, đảo mắt chớp vào không trung, một cây độc châm bị kẹp giữa hai ngón tay nàng, đồng thời từ một hướng khác cũng truyền đến tiếng xé gió, Thảm Ly cũng đưa tay bắt lấy nhưng đầu ngón tay đau nhói, độc trong người đã làm rối loạn cảm quan khiến nàng bất huyệt.

Lúc này cây độc châm đã cắm trên đầu ngón tay Thảm Ly, chất độc từ ngón tay lan khắp toàn thân khiến cả người nàng tê dại. Cũng vào lúc này, hai tiên tử khác cùng xuất hiện trong phòng, một người điu lấy nha đầu mắt to, ba người trừng mắt nhìn Thảm Ly, bộ dạng thâm thù đại hận: “Phát Dung quân không phải để người như cô chiếm lấy.”

Khóe miệng Thảm Ly giật giật, nàng rút ngậm châm ra xoa xoa vùng trán bắt đầu nhói đau.

Đám... đám nha đầu ở Thiên giới này thật muốn ăn đòn mà. Nàng xắn tay áo bước về phía ba người, ba người lập tức sợ hãi, hoa dung thất sắc: “Trúng nhiều độc vậy rồi mà! Không thể nào!” Thảm Ly cười lạnh: “Uống trà độc của tên ẻo là Phát Dung quân lâu quá rồi, hôm nay bản vương sẽ cho các người thấy thế nào mới gọi là nam nhân chân chính!”

Đêm đó, tiếng kêu gào của nữ nhân trong phủ Phát Dung quân náo động cả Thiên giới, Phát Dung quân cũng bị đánh thức từ trong mộng, đập giường nói: “Giờ trò gì vậy! Nuôi nữ quý sao!” Nô bộc bên ngoài hoảng hốt đẩy cửa vào: “Tiên quân! Hình như là động tĩnh từ chỗ Bích Thương vương truyền đến.”

Phát Dung quân ngẩn ra, lập tức ra lệnh khiêng mình đến chỗ Thảm Ly, vừa mở cửa đã thấy ba tiên tử bị trói tay treo trên xà nhà, dưới chân bọn họ là một chậu lửa đang cháy phừng phừng, khiến ba người bị nóng gào khóc

không ngừng. Thảm Ly nhàn nhã ngồi một bên, đôi lúc lại lấy ngân thương khều củi trong chậu để lửa cháy to hơn: “Khóc đi, chờ nước mắt dập tắt chậu lửa này rồi thì bốn vương sẽ ngừng tay.”

Phát Dung quân xưa nay là người thương hương tiếc ngọc, thấy cảnh này liền tức giận: “Thảm Ly! Cô đang làm gì vậy?”

Thảm Ly liếc Phát Dung quân, “Ba tiên tử này chịu chết vì Tiên quân đó, bốn vương đang thành toàn cho họ.”

“Tiên quân! Tiên quân cứu ta!” Ba người khóc lớn, Phát Dung quân đau đầu gối không đứng dậy nổi, vỗ mạnh lên đầu nô bộc bên cạnh mắng: “Còn ngần ra đó làm gì! Đi cứu người cho bốn quân!”

“Ai dám đến cứu!” Ánh mắt Thảm Ly trầm xuống, Hồng anh thương cảm xuống gạch đá, trường thương lóe lên ánh bạc khiến giọng nói khê trầm của Thảm Ly chấn động tâm thần chúng nhân, “Thì hãy chiến với bốn vương trước!” Nàng nhàn nhạt quét mắt nhìn chúng nhân trong sân, ánh mắt âm trầm khiến chúng nhân kinh hãi run người nhìn nhau, nhưng không một ai dám tiến lên.

Có lẽ ba tiên tử khóc quá thê thảm, bên ngoài phủ Phát Dung quân đã có không ít đồng tử của các tiên nhân đến xem nguyên do, cuối cùng âm ỉ đến mức Thiên đế đích thân giá lâm, Thiên đế vào phủ Phát Dung quân nhìn thấy màn này, lên tiếng quát mắng, lúc này Thảm Ly mới tắt lửa cắt dây thả ba người kia xuống.

Thảm Ly nói với Thiên đế nửa đêm giá lâm: “Thảm Ly còn nhớ lúc Phát Dung quân và Hành Chỉ thần quân ở Ma giới ta, trên dưới Ma giới tuy không dốc hết quốc lực đối đãi nhưng cũng lễ nghĩa chu toàn, nay Thảm Ly mới đến đêm đầu tiên thôi đã bị hạ độc, thức ăn có độc vẫn còn trên bàn, trong không khí vẫn còn dị hương, ngân châm Thảm Ly cũng giữ lại đây, một đêm đã có ba phần trọng lễ, dám hỏi Thiên đế Thiên giới đãi khách thế này đây sao?”

Thiên đế nghe vậy cả kinh, lập tức sai người tra xét, sau khi nghe chân tướng quả thực là vậy, Thiên đế tức giận tím mặt, chỉ vào Phát Dung quân một hồi cũng không nói được lời nào, cuối cùng thở dài nói với Thảm Ly: “Là Trẫm suy nghĩ không chu toàn khiến Bích Thương vương gặp phải chuyện không vui. Kể từ hôm nay ba tiên tử kia cảm túc một trăm năm.”

Thẩm Ly nói: “Đa tạ Thiên đế chủ trì công đạo cho Thẩm Ly, chỉ là Thẩm Ly vẫn còn ở Thiên giới một thời gian nữa, chỗ Phát Dung quân... Thẩm Ly e là sẽ lại sinh chuyện nữa.” Chiêu số của mấy cô nương này không tổn hại được Thẩm Ly, nhưng ai biết Phát Dung quân từng dấy vào bao nhiêu nữ nhân nam nhân chứ, cứ một đêm ba lần thế này nàng không chết cũng gục, những điều này Thẩm Ly không nói nhưng Thiên đế chắc cũng nghĩ đến, nàng cúi người bái, “Mong Thiên đế tìm cho Thẩm Ly một chỗ yên tĩnh khác!”

Thiên đế thoáng trầm ngâm, lúc này thị quan bên cạnh Thiên đế rí tai vãi câu, Thiên đế gật gật đầu: “Ở phía Tây của Thiên giới có một tiểu viện yên tĩnh, chỉ là hơi hẻo lánh một chút, bài trí bên trong cũng hơi đơn giản, không biết Bích Thương vương có chê không?”

Người cả ngày cười mây đạp gió thì ngại gì đường xa, hơn nữa “đơn giản” của Thiên giới đối với Thẩm Ly chắc cũng không khác gì mấy, nàng lập tức nhận lời: “Chỉ cần yên tĩnh là được, ngày mai Thẩm Ly sẽ dọn tới đó.”

Thiên đế gật đầu: “Ừ, cũng được, trước đó ở Ma giới cô cũng từng quen biết Thần quân rồi, hai người ở chung cũng không ngại.”

Ở Thiên giới này... người được xưng là Thần quân chắc chỉ có một thôi nhỉ. Hắn ở đó sao lão già ông không nói sớm hả! Thẩm Ly mấp máy môi, muốn cự tuyệt thì đã muộn rồi.

Bọn họ ở chung sẽ ngại đó... ngại lắm đó có được không hả!

◊ Chương 45 ◊

Hôm sau, Thẩm Ly không vội dọn đến chỗ gọi là Tây uyển mà Thiên đế sắp xếp, thậm chí nàng hơi kháng cự việc dọn đến chỗ đó, khổ nỗi là dạo quanh Thiên giới một vòng, những ánh mắt nàng tiếp xúc ngoài đề phòng thì cũng chỉ có cẩn thận xem xét, một hai người thì thôi, ai ai cũng nhìn nàng như vậy thật khiến Thẩm Ly không chịu nổi. Nàng không tức giận cũng không uất ức, chỉ cảm thấy bức bối dùm cho đám người ở Thiên giới này, nếu thật sự nhìn nàng không quen mắt như vậy thì cứ rút đao chém tới là được.

Cuối cùng Thẩm Ly cũng không thể chịu nổi, thay vì bị sấm soi như thế chi bằng nàng đến Tây uyển cùng ngưng ngưng với Hành Chỉ tốt hơn.

Nhưng Thẩm Ly không ngờ, lúc nàng đến tiểu viện trong truyền thuyết kia, bên trong chẳng có một bóng người, yên tĩnh đến mức giống như quanh năm suốt tháng không ai ở. Nhưng càng khiến Thẩm Ly bất ngờ hơn là bố cục của tiểu viện này giống hệt tiểu viện của phạm nhân Hành Vân lúc ở Nhân gian, từng cành cây ngọn cỏ, bàn đá ghế đá ở sân trước, cái ao nhỏ dưới giàn nho ở sân sau, vị trí không hề khác biệt, chỉ là phòng ốc lớn hơn nhiều, hai bên phân ra rất nhiều phòng, phòng bằng gỗ không nhìn ra được đã xây bao nhiêu năm, tất cả đồ đạc tuy không như mới nhưng cũng không cũ kĩ.

So với nhà của Hành Vân, nơi đây coi như là một phiên bản xa xỉ hơn, nhưng so với những căn nhà động một chút là dùng lưu ly dạ quang làm ngói, bảo thạch gỗ quý làm phòng của Thiên giới, nơi đây đúng là vô cùng đơn giản.

Hoàn cảnh này cũng khiến Thẩm Ly vô thức buông lỏng đề phòng, Thẩm Ly nghĩ, lúc Hành Chỉ xuống Hạ giới không bị xóa đi ký ức, bởi vậy tiểu viện kia của hắn nhất định bài trí theo bố cục này, nàng vẫn còn nhớ nơi đó sắp xếp theo quy luật trận pháp nào đấy, có thể tụ linh khí của trời đất, như vậy nơi đây cũng có thể giúp nàng trừ đi chất độc trong người.

Độc này không phải của ba tiên tử kia mà là độc của Phù Sinh để lại, không biết độc này hẳn luyện như thế nào mà lại cấm rễ sâu đến thế này, với tốc độ hồi phục của Thảm Ly mà lâu như vậy vẫn còn, thật sự không dễ dàng.

Thảm Ly dạo một vòng quanh nhà, không khỏi nghĩ đến nam nhân áo xanh quần trắng phơi nắng nằm nghỉ dưới giàn nho, thật là nhân nhả tự tại, có lẽ chỉ khi ở Nhân giới, khoác lên mình một thân thể phàm nhân hẳn mới có thể tùy tiện như vậy, Hành Chi trở về thần vị có quá nhiều cảm xúc và kiêng dè mà Thảm Ly không nhìn thấu. Thân phận khác nhau thật sự có thể thay đổi rất nhiều thứ của một người...

Thảm Ly đang nghĩ miên man bỗng nghe trong nước vang lên một tiếng động giòn giã vui tai. Thảm Ly nhìn về cái ao ở sân sau, nàng bước đến, thấy trong ao có một bầy cá chép găm mập mập đang bơi lội tung tăng, nàng khẽ nhíu mày: “Cá không ai cho ăn mà cũng mập như vậy, nước của Thiên giới tốt thật.” Nàng ngồi xuống bên hồ tiện tay khóa một vốc nước trong hồ, thỉnh linh một bàn tay trắng nõn giữ lấy cổ tay Thảm Ly.

Thảm Ly ngẩn ra, ánh mắt nàng đối diện với một đôi mắt to trong veo như nước, tiếp đó ngân quang lóe lên, mấy đôi mắt trong suốt linh động nhìn chăm chăm vào mặt nàng.

Đám cá chép găm này... đều hóa thành trẻ con.

Trong lúc nàng ngơ ngác bỗng nghe một đứa trẻ cười khanh khách: “Đại tỷ tỷ đến chơi với bọn ta sao?” Thảm Ly nghe tiếng nước lồm bồm, vô thức lắc đầu, nhưng đã có mấy bàn tay trắng mập kéo lấy cánh tay nàng, “Tỷ tỷ xuống chơi đi!” Giọng nói trong trẻo của bọn trẻ như một lá bùa thôi miên kéo Thảm Ly xuống hồ.

Thảm Ly lập tức nín thở, bị kéo xuống dưới hồ nàng mới nhìn thấy, trong này không nhỏ như vẻ bên ngoài, bên trong giống như một cái ao lớn, nhưng chỉ có miệng ao có ánh sáng rọi vào, càng xuống dưới càng tối đen.

Thảm Ly bảm sinh sợ nước, trong lúc tiếng “ùng ục” không ngừng vang lên bên tai, lòng nàng bắt đầu có chút hoảng loạn, cũng may vẫn không chế được cảm xúc này, nhưng nàng phát hiện, khi mình muốn liềm mình ngoi lên trên thì đám trẻ có đuôi cá kia giống như đùa giỡn kéo cổ chân nàng lại. Thảm Ly không thể bình tĩnh được nữa, nhìn đám trẻ cười khanh khách lộ

ra hàm răng trắng bóng, nàng cảm thấy những gương mặt đáng yêu này giống hệt lệ quý đòi mạng đến từ Địa ngục.

Nàng bắt đầu giãy dụa, dựa vào công phu bế khí, Thẩm Ly nhin thờ nửa canh giờ cũng không vấn đề gì, nhưng trong nước thì khác, nàng hoảng loạn muốn quát mắng đám trẻ kia, nhưng vừa mở miệng thì nước đã tràn vào cổ họng, khi nàng muốn phun ra thì nước lại tràn vào nhiều hơn.

Nước của Thiên giới rất ngọt, nhưng Thẩm Ly thật không muốn uống nữa!

Nàng giả chết trừng mắt nhìn đám trẻ, dùng cả tay lẫn chân ngoi lên chỗ có ánh sáng, tư thế khó coi không lời nào tả được. Khi nàng không dễ dàng gì nhô mũi ra khỏi mặt nước, chưa kịp hít hơi nào, một đứa trẻ hưng phấn nhảy lên mặt nước, lật mình thành một con cá đập Thẩm Ly xuống lại.

Lòng Thẩm Ly bùng bùng lửa giận, chỉ muốn đốt một môi lửa đun sôi ao nước, nấu chín đám trẻ ranh này, đến khi nàng lên được bờ sẽ vớt hết ăn sạch.

Nhưng nàng không có cơ hội để tung độc chiêu như vậy, nàng chỉ cảm thấy nước quanh mình dường như chảy nhanh hơn, khi nàng còn chưa kịp phản ứng, một sức mạnh cực lớn kéo nàng và nước ra khỏi hồ, Thẩm Ly cùng đám trẻ người cá bóng loáng kia đều nằm dưới đất như cá chết.

Nàng ôm ngực ho mạnh, ho đến đỏ bừng mặt. Đám trẻ kia cũng nhảy nhót dưới đất, đuôi cá dần dần biến thành chân người.

Một chiếc khăn trắng phủ lên mặt Thẩm Ly, Thẩm Ly tức giận vứt đi, chỉ vào nam nhân áo trắng, áo mũ chỉnh tề kia thở dốc: “Hai lần... Hai lần!”

Hành Chỉ đương nhiên biết nàng nói hai lần gì, hấn bật cười: “Lần này không phải ta cố ý đâu!” Hấn tiện tay bẻ một cành nho bước đến, vụt nhẹ vào cái mông trắng bóng của một đứa trẻ, “Vào nhà hết cho ta!” Hấn vừa quát, đám trẻ ôm mông uất ức loạng choạng bước vào nhà. Hành Chỉ nhìn Thẩm Ly: “Ta sẽ có giao phó với cô!”

Thẩm Ly cứ vậy mà bị phơi dưới đất không ai đếm xỉa, một lúc sau, Thẩm Ly lấy lại sức, nàng nghe trong nhà truyền ra tiếng khóc nức nở, là trẻ con đang khóc, Thẩm Ly nhớ vừa rồi Hành Chỉ có bẻ một cành nho, không phải hấn đang đánh đám trẻ đó chứ... Ừ, phải đánh thật mạnh, Thẩm Ly

nghe vậy, bước vào nhà, vòng qua bình phong trước cửa, thấy Hành Chi chống tay lên đầu dựa vào giường, cành nho trong tay đong đưa, trước mặt hắn đám trẻ ngoan ngoãn xếp thành một hàng, đứa nào cũng đỏ mắt, thấy Thẩm Ly vào, Hành Chi liếc nàng rồi lại nhìn sang đám trẻ: “À, xin lỗi chưa?”

Đứa trẻ gần nhất vừa khóc vừa chùi loạn nước mắt, vừa hàm hồ nói: “Xin lỗi tỷ tỷ, hu hu, ta không biết tỷ không biết bơi, hu hu, ta không đùa như thế nữa đâu.” Nó vừa dứt lời, một đứa trẻ khác nói tiếp: “Xin lỗi, hu hu, xin lỗi, hu hu. Chỉ vì bọn ta rất thích chơi đùa cùng người khác.” Tiếp đó dậy lên một hồi tiếng xin lỗi và nấc nghẹn lẫn với tiếng hít nước mũi sù sụp.

Cảnh tượng khá hỗn loạn, một đám trẻ trơ mông, tay chân lúng túng xin lỗi nàng, tuy lời xin lỗi Thẩm Ly nghe chẳng hiểu câu nào... Một lúc sau, Thẩm Ly một tay che mặt, một tay phẩy phẩy với đám trẻ: “Được rồi, quay về hết đi, cũng không phải chuyện gì lớn.”

Thẩm Ly đâu quyết định được, đám trẻ nghẹn ngào mắt long lanh nhìn sang Hành Chi, chờ Hành Chi khẽ gật đầu, tất cả trốn chạy như bay ra ngoài.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, lúc này Hành Chi mới ngồi thẳng người lên: “Bích Thương vương trở nên dễ tính từ khi nào vậy?”

“Một đám trẻ trơ mông như thế đứng trước mặt ta khóc lóc, làm như ta là một lão yêu bà lấy âm bổ dương.” Thẩm Ly nhẫn nại nói, “Chỉ có Thần quân mới có thể thấy cảnh này mà không chút động lòng thôi.”

“Không, không phải không chút động lòng.” Hành Chi đùa giỡn cành nho trong tay, “Ta thấy chúng khóc cũng thú vị lắm!”

Thẩm Ly xoa xoa huyết Thái dương, nàng cứ tưởng gặp Hành Chi sẽ ngượng ngùng, sau khi bước vào đây nàng càng chắc chắn là sẽ ngượng ngùng hơn, nhưng xảy ra chuyện này, giữa hai người đâu còn gì để ngượng ngùng nữa, chỉ có Thẩm Ly vẻ mặt mệt mỏi toàn thân ướt đẫm: “Thần quân sắp xếp cho Thẩm Ly một phòng, hôm qua đến nay liên tục vất vả, Thẩm Ly chỉ muốn ngủ một giấc yên ổn.”

“Dãy phòng bên trái cô tùy ý chọn.”

Ngày đầu tiên lại được sống chung với Hành Chi trôi qua như thế.

Sau đó... cũng không có sau đó, tuy sống chung nhưng Hành Chi vẫn thường mất dạng, Thẩm Ly cũng không thấy hẳn ra cửa, chắc là ở trong phòng bế quan tu hành. Không thấy hẳn, cảm xúc ngượng ngùng Thẩm Ly chuẩn bị sẵn cũng không có cơ hội bộc phát, nhưng mà vậy cũng tốt, tình hình này có thể kéo dài đến hết Bách hoa yến, lần sau nếu phải gặp lại Hành Chi, chỉ có thể là ở hôn yến của nàng với Phát Dung quân... sau đó sẽ không còn cơ hội gặp lại nào nữa.

Da đầu đau nhói, Thẩm Ly nhìn cá chép tinh sau lưng mình từ trong gương, cá chép tinh hoàn toàn không phát hiện lúc chải đầu cho Thẩm Ly đã làm đau nàng, vẫn vui vẻ chải đầu như cũ: “Tóc Vương gia thật đẹp!” Nó nói, “Nhưng quá thô quá thẳng, chẳng giống tóc nữ nhân chút nào.”

Thẩm Ly không có hứng đáp lại nó.

Đám cá chép tinh này vốn là người hầu ở Tây uyển, theo lệnh Hành Chi đến hầu hạ nàng, chỉ là càng hầu càng loạn...

“Boong!” Thẩm Ly bỗng thấy lưng ướt đẫm, một cá chép tinh dọn phòng đã đánh đổ chậu nước rửa mặt của Thẩm Ly, nước văng ướt hết lưng của Thẩm Ly và cá chép tinh đang chải đầu cho nàng. Biết mình làm sai, nó hoang mang hoảng sợ nhìn nàng.

“Người đang làm gì vậy?” Cá chép tinh phía sau tức giận, tay dùng lực giật đứt mấy cọng tóc của Thẩm Ly. Thẩm Ly ôm đầu nhẫn nại hít thở thật sâu. Nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, cũng mặc kệ đầu chưa chải xong, nàng đập bàn đứng dậy, một tay xách lưng áo hai đứa trẻ lên lắc lắc, cả hai đều hóa thành cá chép, Thẩm Ly ôm chúng vào lòng bước ra cửa, cứ thấy cá chép tinh nàng đều dùng chiêu này, cuối cùng ôm hết đám cá chép gắm mậ mạp mình đủ các loại hoa văn ném xuống hồ.

“Không được ra đây, còn ra nữa ta sẽ đem hấp các ngươi hết!”

Nàng đứng bên ao nước hung dữ uy hiếp đám cá chép tinh, bọn chúng đỏ mắt uất ức thò đầu lên khỏi mặt nước, một đứa hỏi: “Nhưng mà Thần quân nói Vương gia không giống những tiên nhân khác, không ăn cơm sẽ đói bụng, bọn ta không hầu hạ Vương gia thì Vương gia sẽ đói chết...”

“Đói không chết đâu!” Thẩm Ly xoay người bước vài bước, rồi lại quay đầu cảnh cáo, “Không được ra nữa nghe chưa!”

Đám cá chép tinh đều không dám lên tiếng, chỉ giương cặp mắt long lanh nhìn Thẩm Ly.

Thẩm Ly túm hết tóc cột lại một cách đơn giản như thường ngày, nào ngờ vừa quay đầu đã thấy Hành Chỉ khoác áo trắng đứng trước cửa phòng, đôi mắt cong cong phản chiếu nắng sớm thật đẹp vô cùng: “Mới sáng sớm đã ầm ĩ chuyện gì thế?”

Thẩm Ly nhin một bụng lửa giận đã mấy ngày: “Bọn chúng vâng lệnh ngài đến thêm loạn cho ta phải không?”

Hành Chỉ nhíu mày: “Ta chưa từng ra lệnh như vậy.” Cá chép tinh uất ức nói, “Bọn ta thật sự dụng tâm hầu hạ Vương gia...”

Thẩm Ly bóp trán buột miệng: “Vậy mà là hầu hạ sao? Nếu thật sự muốn hầu hạ ta thì Thần quân ngài làm đi.” Đây vốn chỉ là lời trong lúc Thẩm Ly tức giận, nhưng nào ngờ vừa dứt lời, bên kia đã đáp lại hai chữ nhẹ nhàng “Được thôi!”

Không khí dường như tĩnh lặng trong một khắc, không chỉ Thẩm Ly khẽ ngần người mà ngay cả đám cá chép tinh trong ao cũng ngưng ra.

“Bang!” một tiếng nhẹ vang lên phá vỡ sự yên lặng, Thẩm Ly quay đầu nhìn, Lạc Thiên thần nữ ngây ngốc đứng ở cửa sân sau, hoa quả vốn được nàng ta ôm lẫn tròn dưới đất.

Hành Chỉ lặng lẽ quay đầu nhìn nàng ta: “Sao U Lan lại đến đây?”

Lúc này U Lan như hồi thân khom người nhặt hoa quả lên giải thích: “Thiên đế sai ta đến thông báo cho Bích Thương vương, hôm nay là ngày vào Tây tủy trì. Ta nghĩ Vương gia đang ở chung với Thần quân nên luôn tiện đem ít tiên quả đến cho Thần quân. Ngoài cửa không khóa nên ta trực tiếp đi vào...”

Nàng ta không nói tiếp nhưng ai cũng biết nàng ta đã nghe thấy điều gì. Hành Chỉ gật đầu, biểu hiện vô cùng tự nhiên. Thẩm Ly ho húng hắng rồi quay người đi: “Nếu đã là lệnh của Thiên quân thì không thể chậm trễ, mau đi thôi!” Ma giới chướng khí nặng nề, Thẩm Ly quanh năm ở Ma giới nên trên người khó tránh nhiễm chướng khí, trước khi tham gia Bách hoa yến

phải vào Tẩy tủy trì tắm rửa, trước khi đến đây Thảm Ly đã biết quy trình này.

U Lan nhìn bóng Thảm Ly bước đi rồi quay đầu nhìn Hành Chi, cuối cùng hành lễ, để hoa quả trong phòng theo Thảm Ly rời khỏi.

“Vương gia!” Rời khỏi Tây uyển một đoạn xa, U Lan bỗng gọi Thảm Ly, giống như đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng không nhịn được lên tiếng, “Lúc trước U Lan từng đến Ma giới, tuy không tra xét kỹ nhưng coi như cũng thấy được hoàn cảnh của Ma giới, ta biết người của Ma tộc nhất định bất mãn với Thiên giới.”

Thảm Ly dừng bước quay đầu nhìn nàng ta: “Thần nữ có gì cứ nói thẳng.”

U Lan nghiêm mặt: “Nhưng bất mãn cũng được, oán hận cũng đành, mong Vương gia và người Ma giới biết chừng mực.” Ánh mắt nàng ta bình tĩnh nhìn Thảm Ly, “Tam giới chỉ còn một vị thần này thôi, không ai có thể gánh nổi cái giá nếu mất đi ngài ấy.”

Thảm Ly bỗng nhớ đến lời Hành Chi nói trước đó, nguyên nhân Thanh Dạ bị tước thần cách, là vì tư tình mà nghịch hành Thiên đạo... Bởi vậy ý của U Lan là Ma giới có lòng phản nghịch Thiên giới, lợi dụng nàng để dụ dỗ Hành Chi, ý đồ muốn tước thần cách của Hành Chi?

Thảm Ly bật cười, cảm thấy vô cùng hoang đường: “Thần nữ, khoan nói đến việc Thảm Ly có bản lĩnh dự mưu được chuyện này không, hãy nói chuyện mất đi thần mình, nếu Hành Chi không có bản lĩnh giữ thần cách của mình thì đó cũng là chuyện của ngài ấy, cô cho ta biết có ích gì chứ?” Nói xong, Thảm Ly quay đầu rời bước, để lại U Lan đứng đó ánh mắt lạnh lùng.

◊ Chương 46 ◊

Trong Tây tủy trì Tiên khí dày đặc, nhưng đối với Thẩm Ly thì đây không phải là chỗ tốt, lúc Tiên khí nồng đậm rửa sạch chướng khí khắp người nàng cũng sẽ rút đi của nàng không ít Ma lực. Tắm rửa một canh giờ thôi đã khiến Thẩm Ly mệt mỏi như vừa đánh xong một trận lớn. Muốn khôi phục ma lực e là phải chờ đến sau Bách hoa yến. Thẩm Ly cười lạnh, nàng hiểu, đây là hiệu quả mà đám tiên nhân của Thiên giới muốn, rút đi Ma khí của nàng, giảm thiểu uy lực của nàng, đám tiên nhân đạo mạo này lúc nào cũng đề phòng cảnh giác với Ma giới... Cho dù Ma giới đã thần phục như vậy...

Một tiếng “bang” cực lớn truyền từ ngoài Tây tủy điện vào, tiếp đó là tiếng dã thú gầm gừ như muốn chần nát xà nhà.

Thẩm Ly ngạc nhiên nhíu mày, Thiên giới cũng có yêu thú sao? Nàng khoác y phục cột tóc lại, mang tâm trạng xem tuồng đẩy cửa Tây tủy điện bước ra.

Trên đám tường vân trước cửa điện, một con sư tử trắng cực lớn như điên cuồng bỏ rào về phía U Lan, tùy tùng trong Tây tủy điện tái mặt chần phía trước U Lan, bảo vệ nàng ta chạy trốn tứ phía. Nhưng lúc này sư tử trắng đã dồn U Lan đến góc tường, không còn chỗ trốn, tùy tùng kia bỗng lăn tròn dưới đất vòng qua chân con sư tử trốn thoát, chỉ để lại một mình U Lan đứng ở góc tường, run run đôi môi tái nhợt nhìn con sư tử.

Sư tử trắng gầm lên, giương móng chộp xuống U Lan, Thẩm Ly nhíu mày lắc người, hạ xuống trước mặt U Lan đưa tay lên đỡ, cánh tay tuy nhỏ hơn con sư tử nhiều nhưng lại chặn được móng vuốt của nó, chiêu này tuy đỡ được nhưng Thẩm Ly lại cau mày, cảm thấy khí tức trong người bất ổn, lực đạo không đủ, không thể nào đánh bật con sư tử ra, nàng biết nhất định là công hiệu của Tây tủy trì, đang lúc giằng co với con sư tử bỗng U Lan sau lưng nói: “Không cần người của Ma tộc cứu!”

“Được!” Thảm Ly nghe vậy lập tức buông tay, móng vuốt sắc nhọn của sư tử trắng mang theo sát khí đâm thẳng xuống mặt U Lan, U Lan không ngờ Thảm Ly nói buông tay thì buông thật, lập tức kinh hãi hít một hơi lạnh, mặt không còn một chút nhân khí, lúc vuốt sắc sắp cào xuống má nàng ta thì chợt bị dừng lại, tiếng Thảm Ly vang lên: “Muốn giữ được mặt thì hãy xin ta.”

Để dành cho thì không lấy, vậy phải đổi bằng giá khác thôi. Thảm Ly nghĩ vậy.

U Lan gần như không dám quay đầu, hơi thở cuồng bạo của dã thú trên móng vuốt sắc nhọn kia. khiến nàng ta sắp phát khóc, một bàn tay mảnh mai khế chộp lấy vạt áo Thảm Ly, giọng U Lan mang vài phần hoảng sợ, vài phần không cam, nhưng càng nhiều hơn là sự yếu đuối của nữ nhân: “Xin... xin cô đó!”

Thảm Ly bỗng như thỏa mãn được một cảm giác gì đấy. Nàng tự đắc bật cười hét lên một tiếng, đẩy móng sư tử ra, một tay ôm lấy eo U Lan nhún mình nhảy qua đầu sư tử rơi xuống sau lưng nó, Thảm Ly buông U Lan ra, nàng ta toàn thân mềm nhũn ngã ngổ xuống đất. Thảm Ly nói: “Vốn định là cô có cầu xin ta cũng không cứu, khổ nỗi cô theo ta vào Tây tủy điện, xảy ra chuyện ở đây thì thật quá trùng hợp. Ta không muốn để người khác nói ra nói vào.”

U Lan vừa mới thoát một kiếp nào còn tâm tư để ý đến những lời giễu cợt của Thảm Ly, chỉ nhìn ra sau lưng nàng, sắc mặt càng tái hơn thêm. Thảm Ly liếc về phía sau, thấy con sư tử trắng kia đã bỏ nhào tới trước mặt hai người, hươ móng vuốt đến, Thảm Ly muốn tránh cũng không thành vấn đề, nhưng mang theo U Lan thì lại là một gánh nặng, Thảm Ly nghĩ con sư tử này cào nàng cùng lắm là đau vài ngày, nhưng Thần nữ này thì không chừng sẽ bị cào chết. Không có thời gian cân nhắc, Thảm Ly ôm lấy U Lan, móng vuốt cào qua lưng nàng. Máu thịt bắn ra.

U Lan hoảng sợ kêu la thất thanh, trong đời nàng ta chưa bao giờ thấy cảnh tượng này. Xong một đòn, vuốt thứ hai của con sư tử còn muốn đánh đến, nhưng Thảm Ly đã dùng khoảng thời gian ở giữa ôm lấy U Lan lăn tròn dưới đất, thoát ra khỏi phạm vi công kích.

Tay U Lan vô tình chạm vào lưng Thảm Ly, sờ phải máu tươi, nàng ta run rẩy nói: “Cô không... không sao chứ?”

Thẩm Ly không hề nhíu mày: “Chỉ là vết thương ngoài da.” Thẩm Ly thấy con sư tử trắng kia lại muốn nhào về phía này, bây giờ nàng mới biết nó đã nhắm vào U Lan. Mắt Thẩm Ly trầm lại: “Sao cô lại chọc giận nó?”

U Lan chỉ ngơ ngác nhìn bàn tay đầy máu tươi, tái mặt không đáp.

Thẩm Ly biết sau khi mình ở Tẩy tủy trì ra nhất định không thể nào chọi thắng với con sư tử này được, nàng đấu với yêu thú nhiều năm, biết rõ tính tình của loài thú, khi loài thú ý thức được mình không thể nào chiến thắng đối thủ thì nó tự sẽ rút lui. Lần này mục đích của nàng không phải giết con sư tử mà ép nó phải lùi, nên chỉ cần hơn nó về mặt khí thế là được.

U Lan ngồi sau lưng Thẩm Ly bất ngờ cảm thấy không khí quanh người mình nóng lên, nàng ta ngơ ngác ngược đầu nhìn Thẩm Ly, ánh sáng phản chiếu, gương mặt nghiêng nghiêng của nữ nhân này oai phong đến mức gần như khiến người ta quên đi giới tính của nàng.

Bỗng nhiên trong mắt Thẩm Ly lóe lên ánh đỏ, không khí xung quanh lay động, U Lan dường như chợt nghe thấy tiếng rít của phụng hoàng, ánh sáng rực cả chân trời, khí nóng quanh người ngày càng nặng, sư tử trắng đối diện cũng không chịu yếu thế hung dữ gầm gừ, không gian nhỏ bé bỗng trở thành vùng đất để hai kẻ tranh đoạt ngôi Vương.

Tiên nhân xung quanh đã bị khí nóng cuộn cuộn đẩy đi xa, chỉ còn U Lan đứng sau Thẩm Ly, nàng ta thấy rõ ràng sắc đỏ trong đáy mắt Thẩm Ly ngày càng đậm, thậm chí nhuộm đỏ cả đôi mắt nàng. Lại một tiếng rít vang dội, làn sóng nhiệt nóng bỏng kia dường như ngưng tụ thành một con phụng hoàng chói mắt, vừa rít gào vừa xông về phía sư tử, sư tử trắng vẫn đang không ngừng gầm gừ bỗng lui về phía sau một bước, phụng hoàng xoay trên đỉnh đầu nó như chuẩn bị mổ xuống bất kỳ lúc nào.

Sư tử trắng tròn trái tròn phải, cuối cùng “gào” một tiếng, thân hình bỗng thu nhỏ lại, biến thành một đốm lông màu trắng, cuộn mình trong mây run cầm cập.

Sát khí lập tức được thu lại, Thẩm Ly tiến lên một bước, một bàn tay kéo tay áo nàng, nàng quay đầu nhìn U Lan đang cúi đầu nhỏ giọng nói: “Nguy... nguy hiểm. Đừng đi, chờ Thiên tướng đến rồi hãy xem.”

Thẩm Ly nhú mày, Thần nữ này cũng biết tri ân báo đáp. Nàng nắm tay Thần nữ gỡ xuống: “Không sao!” Thẩm Ly quay đầu bước đi nên không nhìn thấy, U Lan ngẩng đầu nhìn bóng nàng rồi lại sờ tay mình, sắc mặt phức tạp một cách kỳ lạ.

Thẩm Ly bước đến bên cạnh đóm lông trắng, cúi người xách nó lên, một con chó lông dài màu trắng mở to đôi mắt đen láy long lanh nhìn nàng, cổ họng nghẹn ngào một cách đáng thương. Nàng không hề thương xót mà lắc nó: “Nói, ngươi là yêu nghiệt phương nào?”

Con chó lông dài càng run dữ dội hơn.

“Vương gia! Vương gia thủ hạ lưu tình!” Một ông lão râu bạc cầm phất trần vội vàng từ xa chạy tới, đến trước mặt Thẩm Ly hành lễ với nàng nói, “Đây là thần thú Họa Đầu do Thần quân nuôi ở Thiên ngoại thiên, không phải yêu thú!”

Hành Chỉ nuôi sao? Thẩm Ly vút con chó lông dài cho ông lão râu bạc ôm lấy: “Thần quân của các người muốn làm phú hộ của Thiên giới này à? Sao cái gì cũng có phần hết thế?”

“Ha, nghe giọng điệu của Vương gia hình như đang trách móc rằng chuyện gì cũng đều là do lỗi của ta thì phải.” Một câu nói xen vào, tiên nhân xung quanh đều cúi người hành lễ. Hành Chỉ nhẹ nhàng bước tới, ông lão râu bạc vội đặt Họa Đầu xuống cúi người khấu bái: “Tiểu tiên có tội!”

Hành Chỉ diu ông lão, ánh mắt dừng trên người Thẩm Ly, sóng mắt lay động: “Bị thương rồi sao?”

Thẩm Ly ôm tay bái: “Nhờ phúc của Thần quân, chỉ bị thương ngoài da.”

Ngón tay Hành Chỉ khẽ động, cuối cùng dường như đè nén cảm xúc gì đó, chỉ cúi người ôm Họa Đầu lên, xoa xoa đầu nó, Họa Đầu giống như vô cùng uất ức cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, Hành Chỉ nhẹ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Ông lão râu bạc đáp: “Tiểu tiên theo dặn dò của Thần quân đưa Họa Đầu từ Thiên ngoại thiên đến Tây uyển, nào ngờ đi đến đây Họa Đầu đột nhiên phát cuồng. Tiểu tiên có kéo thế nào cũng không được, khiến Vương gia và Lạc Thiên thần nữ bị thương, thật là lỗi của tiểu tiên.”

Lúc này Hành Chi mới nhìn U Lan ở xa xa, im lặng một lúc: “Họa Đầu đột nhiên phát cuồng cũng không phải lỗi của ngài. Ngài đưa Vương gia về Tây uyển, sau đó tìm Y quan đến xem.” Hấn lắc người đi đến trước mặt U Lan dìu nàng ta dậy. “Cô đi theo ta!”

U Lan sắc mặt tái xám gật đầu.

Thẩm Ly trở về Tây uyển, không chờ Y quan của Thiên giới đến, nàng thật sự không dám tin người của Thiên giới nữa, tự mình băng bó vết thương thay y phục, thấy ông lão râu bạc đang ở sân sau tìm dây thừng buộc Họa Đầu, Thẩm Ly cản: “Đừng buộc!”

Ông lão khẽ ngậm ngừng: “Nhưng nếu nó lại làm Vương gia bị thương...”

“Lúc nó ngoan không buộc cũng được, lúc nó không ngoan có buộc cũng vô ích, bởi vậy khỏi lãng phí dây thừng.” Hơn nữa Thẩm Ly không ngờ, Họa Đầu là thần thú, sao vô duyên vô cớ phát cuồng, thấy lúc này Hành Chi tách riêng Thần nữ đi nơi khác là Thẩm Ly biết, họa này nhất định do U Lan gây ra. Nghĩ đến đây, Thẩm Ly khẽ thở dài, nàng mới đến Thiên giới có mấy ngày đã bị nhiều công kích như cố tình vô ý đến vậy, thật đúng là bất tự không hợp với nơi này mà.

Ông lão râu bạc nghĩ nghĩ, cũng không cố chấp lấy dây buộc lại Họa Đầu, lẩm bẩm trong miệng: “Vây cũng được, Vương gia thích nó thì chơi với nó một chút, vốn dĩ Thần quân đem nó đến là để Vương gia giết thời gian đấy.”

Thẩm Ly nghe xong thân hình khẽ cứng lại, cuối cùng vẫn đẩy cửa, sắc mặt bình thản trở về phòng mình.

Lúc gần lúc xa, tưởng như vô tình nhưng lại hữu ý. Thẩm Ly ngồi trong phòng cả nửa ngày vẫn nghĩ không thông rốt cuộc Hành Chi đối với mình là thế nào. Nàng cảm thấy mình giống như con chó lông dài kia, lúc nhớ đến thì trêu đùa vài cái, giống như một thú vui để giết thời gian.

Lúc chiều tối, cửa phòng bị gõ nhẹ vài cái, Thẩm Ly ra mở cửa lại không thấy bóng ai, chỉ có cơm canh nóng hổi đặt trước cửa phòng, Thẩm Ly cũng không khách sáo, bung luôn vào phòng ăn. Thủ nghệ của người này chẳng kém đi chút nào, chỉ là vì thế khiến Thẩm Ly không khỏi cảm khái vật vẫn như xưa nhưng người đã đổi thay.

Lúc nàng thu dọn chén bát đặt ở cửa, chợt thấy Hành Chi bước ra từ căn phòng đối diện. Đó không phải là phòng hấn, nhưng Thẩm Ly lại thường thấy hấn đi từ trong đó ra.

Hai người đối mặt nhau, Thẩm Ly chỉ gật đầu với Hành Chi, không nói lời nào đã đóng cửa lại.

Một câu “Cơm có hợp khẩu vị không?” nghẹn lại trong cổ, Hành Chi nhìn cửa phòng đóng chặt bật cười, vẻ mặt khổ não. “Cơm có hợp khẩu vị không?”, “Vết thương không sao chứ?”, “Nếu chán thì có thể chơi với Họa Đầu. Nó không làm cô bị thương nữa đâu...”

Có nhiều lời như vậy, nhưng hấn không thể nói ra, đôi phương cũng không cho hấn cơ hội nói.

Tiến thoái lưỡng nan...

Thì ra là cảm giác như thế này.

Đêm, Thẩm Ly lăn lộn không ngủ được, định ra ngoài đi dạo trong sân một lúc. Trăng ở Thiên giới rất tròn rất sáng, chiếu rọi xuống dãy phòng một thứ ánh sáng chỉ thuộc về đêm đen. Thẩm Ly đưa mắt nhìn vào căn phòng đối diện, hình như có ánh sao lấp lánh phát ra từ bên trong. Nàng biết đó là căn phòng Hành Chi thường đến, lòng bỗng nảy sinh hiếu kỳ, lẽ nào ở đây có kỳ trân dị bảo gì đấy? Thẩm Ly liếc cánh cửa phòng đóng chặt của Hành Chi, rón rén đi về phía căn phòng đối diện.

Đẩy cửa, bước vào, cẩn thận khép cửa lại, Thẩm Ly quay đầu nhìn thấy một bức bình phong cực lớn, bên trên không có phong cảnh núi non hoa lá cỏ cây như bình thường, mà là một bầu trời đêm thăm thẳm, bên trên ánh sao lấp lánh tựa như một màn trời, tinh hà lưu chuyển như một bức tranh động.

Thẩm Ly nhìn thế tặc lưỡi tán dương, cảm thấy chỗ này quả nhiên là nơi cất giấu kỳ trân dị bảo.

Khi nàng vòng qua bình phong lại kinh ngạc ngây người hơn. Ở đây không phải là một căn phòng bình thường, mà giống như một không gian khác được khai phá ra, dưới chân không có đất, trên đầu không có đỉnh,

Thẩm Ly tựa như đã bước vào trong bình phong ban nãy, tinh hà vân hải giống như không phải ở trên thế gian này.

Nhưng điều khiến Thẩm Ly kinh ngạc hơn nữa, là trên những ngôi sao lấp lánh kia dường như có khắc chữ gì nho nhỏ, nàng nhíu mắt nhìn kỹ, lòng càng ngạc nhiên thêm.

Thần Quán Nguyệt, thần Lạc Tinh, thần Thanh Dạ...

Nơi đây... là nơi thờ phụng linh vị của thần Thượng cổ!

“Tốt nhất là đừng vào chỗ này!” Giọng Hành Chi nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến Thẩm Ly giật mình, nàng trợn to mắt quay đầu nhìn hắn, Hành Chi thấy biểu hiện Thẩm Ly sinh động như vậy cũng bật cười, “Trước đây ta chưa từng nói với cô sao?”

◊ Chương 47 ◊

Thẩm Ly ngẩn người nhìn Hành Chỉ, lòng nghĩ nơi thờ phụng linh vị thần Thượng cổ này chắc chắn cực kỳ thanh tịnh, không dễ dàng để ai vào. Chỉ là... nơi quan trọng như vậy lại tùy tiện đặt trong một căn phòng thế này có thật không sao chứ? Người của Thiên giới sống quá thư thái, nên ngay cả phòng bị cũng không biết ư? Ngoài cửa cũng không biết bày một kết giới chặn lại nữa...

“Bây giờ ta đi ra còn kịp nữa không?”

Thẩm Ly tuy là người Ma tộc, xưa nay cũng không thích tác phong của đám tiên nhân ở Thiên giới hiện giờ, nhưng đối với thần Thượng cổ nàng vẫn có vài phần tôn kính.

Hành Chỉ cúi đầu bật cười: “Không kịp nữa đâu!” Hắn ngẩng đầu nhìn những linh vị lấp lánh trong không trung, “Cũng không phải chuyện gì to tát, nếu đã đến rồi thì hãy bái tế đi, đã lâu lắm không có ai đến thăm họ.”

Hành Chỉ nói vậy nên Thẩm Ly cũng không vội ra ngoài, ngẩng đầu nhìn tinh tú đầy trời, những linh vị đó giống như có linh tính, dần dần tụ lại thành một vòng quanh Thẩm Ly và Hành Chỉ, giống như một đám người đang vây lấy họ để thăm dò, khóe môi Hành Chỉ cong lên ý cười nhàn nhạt: “Cảnh sắc chỗ này cũng giống Thiên ngoại thiên, ngày thường họ cũng xếp thành tinh tú, không di chuyển lung tung, hôm nay thấy cô đến nên ra xem náo nhiệt, bọn họ vui lắm đó!”

Thẩm Ly nhìn hắn, thấy ý cười trên môi hắn tuy nhạt nhưng niềm vui đã ngập tràn đôi mắt, không giống như nụ cười nhàn nhạt thường ngày, Thẩm Ly biết lúc này Hành Chỉ vui vẻ thật sự. Nàng đảo mắt nhìn những linh vị lạnh lẽo bỗng bồng bềnh ấy, lòng chợt cảm thấy có chút thê lương.

Đối với Thẩm Ly, cái nàng nhìn thấy chỉ là hàng chữ khắc trên linh vị, nhưng cái Hành Chỉ thấy là những người từng là bằng hữu của hắn, những bằng hữu không thể nào trở lại nữa. Hành Chỉ sống đến bây giờ đã không còn ai biết rốt cuộc hắn sống bao nhiêu năm, hắn được Tam giới xưng là

Tôn thần, hưởng thụ đãi ngộ tối cao, độc cư Thiên ngoại thiên, ngồi trên tinh tú, thấy hết đại sự của thiên hạ, nhưng lại không còn ai có thể bầu bạn cùng hắn.

Hắn đứng quá cao nên không người nào có thể chạm tới.

“Có cảm thấy... cô đơn không?” Thẩm Ly hỏi một câu như bị thần xui quỷ khiến. Hành Chỉ quay đầu nhìn nàng, im lặng một lúc, cười nói: “Sao lại hỏi thế?”

“Ta không biết ngài nghĩ thế nào, nhưng nếu có một ngày Ma quân, Nhục Nha, còn có các Tướng quân và thuộc hạ của ta đều biến thành những bài vị không biết nói, ta phải một mình ôm lấy Ma giới không một bóng người mà sống...” Thẩm Ly dừng lại, “Nhất định ta sẽ không sống nổi đâu.”

Hành Chỉ cười nhạt: “Quen rồi thì sẽ ôn thôi, hơn nữa thân mang trọng trách, cô đơn cũng được, sinh tử cũng đành, tất cả đều không nằm trong tầm khống chế của ta nữa.”

Thẩm Ly nhìn hắn: “Không phải thần nắm được cả thế gian này trong tay sao?”

“Coi như là vậy!” Hành Chỉ nói, “Nhưng mỗi mình ta thì khác. Thần vì sức mạnh quá to lớn nên không thể động tư tình, chắc cô cũng đã biết, mà sinh tử cũng không thể do ta khống chế. Trừ khi đến ngày ta thọ tận hóa thành một luồng sinh khí của trời đất ở mãi với núi sông, bằng không thì ta không thể chết.”

Thẩm Ly ngân ra: “Thần... cũng có ngày thọ tận sao?”

“Đương nhiên, vạn vật có sinh ắt có diệt, cho dù là thần cũng không thể thoát được, thọ mệnh của ta tuy dài nhưng cuối cùng cũng có lúc tận, ta sẽ theo lực của Thiên đạo, hóa thành một dải sinh cơ trong trời đất, hòa vào núi sông biển hồ, thần hình tuy diệt nhưng thần lực vĩnh viễn còn đó, tiếp tục bảo vệ vạn vật tinh tú này.”

Thẩm Ly nghe vậy lại ngân người: “Nếu vậy thì những vị thần này đều vì thọ tận mà yên nghỉ, hóa thành một dải sinh cơ trong trời đất sao?”

Hành Chi lắc đầu: “Có ba phần là thọ tận. bảy phần còn lại đều là vì trước lúc thọ tận đã xảy ra biến cố, làm chuyện trái với Thiên đạo, bị tước đi thần cách, vĩnh viễn đọa vào luân hồi ném trải trăm ngàn nỗi khổ của thế nhân. Thần hình của họ đều bị hủy, bởi vậy thần lực cũng không còn sót lại gì, pháp thuật họ để lại trong trời đất lúc sinh tiền cũng sẽ tan biến hết.” Hắc lắc đầu, “Những linh vị này coi như là Thiên đạo nhân từ, giữ lại cho người còn sống chút gì để nhớ.”

Còn hắc tận mắt nhìn từng người từng người bên cạnh mình rời đi, bài vị ở đây dần dần nhiều thêm.

“Cũng tức là thần minh thuận theo Thiên đạo đến khi thọ tận mới ra đi thì thần lực của họ sẽ ở mãi trong thế gian, còn thần minh bị Thiên đạo tước đi thần cách sẽ chẳng còn gì để lại...” Thẩm Ly ngậy người, đầu bỗng lóe lên một chuyện đáng sợ, “Nếu ngài cũng xảy ra biến cố gì đó, bị tước thần cách, pháp thuật của ngài cũng sẽ tan biến hết. Vậy Khư Thiên Uyên...”

Hành Chi gật đầu: “Khư Thiên Uyên là một không gian do ta tạo ra, nếu ta bị tước thần cách, không có thần lực duy trì phép thuật, nó tự nhiên sẽ biến mất.”

Thẩm Ly trầm sắc mặt: “Mấy ngàn con yêu thú như Hạt vĩ hồ sẽ chui ra sao?”

“Không!” Độ cong trên khóe môi Hành Chi khẽ nhạt đi, “Chúng sẽ cùng biến mất theo Khư Thiên Uyên, nhưng lúc đó, Ma giới cũng bị Khư Thiên Uyên liên lụy cùng sụp đổ.”

Thẩm Lý cả kinh: “Tại sao?”

“Cho dù là thần, muốn khai phá một không gian lớn như vậy cũng vô cùng khó khăn.” Hành Chi vung tay, một luồng sáng xẹt qua lòng bàn tay hắc, “Cho dù khai phá ra được cũng sẽ như luồng sáng này, từ từ lụi tắt, chỉ có dựa vào lực của núi sông, mượn sức của tự nhiên mới có thể tạo thành Khư Thiên Uyên, bởi vậy ta đã mượn lực Ngũ hành ở Ma giới, truyền thần lực vào để xây nên Khư Thiên Uyên, cũng tức là bắt đầu từ lúc đó, Ma giới đã gắn liền với Khư Thiên Uyên, cùng đồng sinh cộng tử.”

Thẩm Ly không dám tin trừng mắt nhìn Hành Chi, tức giận: “Sao ngài có thể làm ra những chuyện bất chấp đời sau của Ma giới như vậy!” Gắn liền

Khư Thiên Uyên với Ma giới, nếu có một ngày Khư Thiên Uyên bị dao động vì cái gì đó, chẳng phải Ma giới sẽ chịu tai ương trước tiên ư!

“Lúc đó khai phá ra một không gian để giải quyết loạn yêu thú là cách nhanh nhất.” Sắc mặt Hành Chỉ khẽ lạnh, cho dù là lúc này, nói đến quyết định năm xưa hẳn cũng không chút do dự, “Nếu không làm vậy thì từ lâu Ma giới đã không còn.”

Thẩm Ly nghiêng răng, nàng biết, trong chiến đấu đôi lúc phải hy sinh vì lợi ích nhất định. Nhưng hi sinh như vậy...

“Ngài không thể xảy ra bất kỳ biến cố gì!” Thẩm Ly cắn răng nói, “Một phân một lượng cũng không thể, nhất định phải sống đến ngày thọ tận cho ta!”

Hành Chỉ cúi đầu bật cười: “Đương nhiên rồi, hưởng hồ hiện nay Thiên ngoại thiên chỉ còn mỗi mình ta là thần, cả Thiên ngoại thiên nhờ thần lực của ta để duy trì, nếu ta xảy ra biến cố, lúc đó Thiên ngoại thiên điên đảo, tinh thạch sẽ rơi xuống Cửu trùng thiên, nhất định khiến Cửu trùng thiên sụp đổ, nguy hại đến thiên hạ chúng sinh.”

Lời Hành Chỉ rất nhẹ nhàng, nhưng lại như một tảng đá đè nặng trong lòng Thẩm Ly. Nghĩ đến lời U Lan nói với mình trước đó, Thẩm Ly cụp mắt, nàng ta nói không sai, Hành Chỉ không thể xảy ra chuyện, không ai có thể gánh nổi cái giá nếu mất đi hẳn, chỉ vì từ lâu hẳn đã không còn là của riêng hẳn nữa, trách nhiệm nặng nề như vậy thật khiến người ta khó lòng gánh vác...

“Bởi vậy...” Hành Chỉ nhẹ nhàng lên tiếng, thanh sắc rất nhạt nhưng cảm xúc dạt dào, cho dù là người mù mờ như Thẩm Ly cũng phát giác được, ánh mắt hẳn phản chiếu tinh hà lấp lánh, từng chữ từng câu rõ ràng, “Thẩm Ly, ta không thể yêu cô.”

Ý cảnh cáo trong lời rất rõ ràng, cũng không biết đang cảnh cáo ai.

Lòng Thẩm Ly bỗng thất lại, nàng quay đầu đi: “Thần quân nói đùa rồi, chuyện đến nước này, Thẩm Ly nào dám ôm mộng tưởng gì đối với Thần quân. Chỉ mong Thần quân đừng có thi thoảng lại quyến rũ Thẩm Ly...”

“Ta không không chế được!” Hành Chỉ bỗng ngắt lời nàng, lời nói vô trách nhiệm như vậy mà hẳn vẫn nhẹ nhàng nói ra, “Ta không không chế

được lòng muốn quyến rũ cô!”

Tên này...

Thẩm Ly siết chặt quyền, nhẫn nhịn sự tức giận dâng trào trong lòng, nàng quay đầu lại nhìn thẳng vào Hành Chi, giọng điệu lạnh lùng, ngay cả tôn xưng cũng không buồn dùng nữa: “Rốt cuộc ngài có ý gì?” Nói mình trách nhiệm nặng nề, không thể động tình cũng là hắn, nói ra những lời kéo chân nàng như vậy cũng là hắn. Người đẩy nàng ra cũng là hắn, giữ chặt nàng lại cũng là hắn. Thẩm Ly có thể nhịn đến đường nào thì lúc này cũng hết nhịn nổi, “Ngài có bệnh phải không?”

Hành Chi gật đầu: “Hình như ta mắc bệnh gì rồi ấy!”

Đây coi như là thừa nhận điều gì sao...

Thẩm Ly nhìn hắn, nàng bỗng cảm thấy thì ra thật sự có một thời khắc như vậy, trong lòng đủ các loại cảm xúc dâng trào nhưng lại không tìm được lời nào có thể diễn tả. Trong phòng lặng đi một lúc lâu, ngay cả các linh vị cũng bay về vị trí của mình.

Lúc này lòng Thẩm Ly mới từ từ hiểu được ý của Hành Chi, sau đó nàng bỗng cảm thấy người này thật sự quá bỉ ổi. Lời hắn nói lúc nào cũng có hai mặt, nhưng ý nghĩa đằng sau lại quá rõ ràng. Tất cả cảm xúc của Thẩm Ly đều được dập tắt.

Nhưng hắn nói hắn không làm được, vậy thì... Thẩm Ly bỗng gật đầu: “Nếu đã vậy...” Nàng hít thật sâu, nén lại cảm giác tắc nghẽn trong ngực, nhìn Hành Chi, giọng điệu kiên định rõ ràng, “Bỏn vương nhất định thay Thần quân không chế bệnh này!”

Chuyện này vốn không thể do một mình nàng khống chế, nhưng còn cách gì nữa chứ, một người gánh trọng trách của thiên hạ đang ăn vạ trước mặt nàng...

Vậy thì để nàng làm, không có gì mà Bích Thương vương nàng không chém đứt được!

Hành Chi cười thấp: “Làm phiền Vương gia!” Hành Chi nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt đen láy của Thẩm Ly, bên trong phản chiếu tinh tú đầy trời

khiến Hành Chi thất thần trong tích tắc, hấn quay đầu chớp chớp mắt, “Vẫn mong Vương gia... đừng có trị ngọn không trị gốc nhé!”

Thẩm Ly cười lạnh: “Nhất định không phụ phó thác.” Nàng quay người định đi, Hành Chi bỗng gọi: “Vương gia...”

Thẩm Ly dừng bước, chờ một lúc sau Hành Chi mới nói: “Hành Chi vẫn còn một việc muốn nhờ.” Không chờ Thẩm Ly đáp hấn đã nói ngay, “Ta cũng không biết rốt cuộc mình có thể sống được bao lâu, thọ mệnh lúc nào sẽ tận, nếu có ngày đó, thần hình của ta tan biến, hóa thành sinh cơ trong trời đất, chỉ còn lại một linh vị ở đây, mong Vương gia lúc rảnh rỗi hãy đến thăm nom quét tước một phen nhé!”

Cho dù đã hạ quyết tâm to lớn là không ngó ngang đến Hành Chi, nhưng lúc này, Thẩm Ly cũng không nhịn được khẽ quay đầu lại: “Tại sao lại là ta?”

Hành Chi bật cười: “Vì vừa hay cô đã nhìn thấy!”

Bởi vì nếu có ngày đó, sau ngày đó hấn vẫn muốn Thẩm Ly đến thăm hấn. Hành Chi hiểu rõ hơn ai hết, ký ức sẽ không tồn tại quá lâu, nhưng nếu thường đến thăm chắc sẽ nhớ lâu hơn một chút, nếu nàng quên hấn sớm quá...

Vậy thì... hấn sẽ cô đơn đến nhường nào...

◊ Chương 48 ◊

Bách hoa yến sẽ được tổ chức vào ngày mai, sau hôm nói chuyện với Hành Chi, Thẩm Ly không còn gặp lại hắn, cho dù cùng sống dưới một mái nhà nhưng hai người có pháp lực muốn tránh né đối phương là chuyện vô cùng dễ dàng.

Sau hôm đó, Hành Chi vẫn nấu cơm đưa đến trước cửa phòng Thẩm Ly nhưng mà cơm đặt ở đó buổi trưa, đến tối Thẩm Ly cũng không động vào, được vài ngày, Hành Chi cũng không đưa cơm đến nữa.

Nhưng Thẩm Ly cũng không thể để bụng đói, tuy nàng không thích tiên nhân của Thiên giới, nhưng bây giờ hằng ngày vẫn phải ra ngoài lượn lờ, hôm nay nàng đến nơi bày Bách hoa yến, muốn lấy vài tiên quả bỏ bụng, nhưng nàng không ngờ mình vừa nhanh tay cầm lấy một quả đào, quay người đã thấy Lạc Thiên thần nữ vừa hay đứng sau lưng nhìn nàng.

Thẩm Ly hắng giọng: “Đào của Thiên giới thật to quá nhỉ.” Vừa nói vừa vút trái đào trở xuống. U Lan nói: “Đào này cũng không to lắm, đây là quả của cây đào một trăm năm kết quả, cũng không hiếm lắm, Vương gia cứ ném thử đào này đi, sau đó hãy ném thử đào năm trăm năm kết quả ở bên cạnh, cao thấp có phân rõ.”

Ý là... bảo nàng tùy ý ăn sao? Thẩm Ly chớp mắt nhìn U Lan, U Lan hơi mất tự nhiên, dời mắt sang chỗ khác, nàng ta bước đến bên cạnh Thẩm Ly, lựa ba quả đào, lấy thêm một bình rượu nhét vào lòng Thẩm Ly rồi quay đầu đi mất.

Thẩm Ly nhìn thức ăn trước ngực mình, có chút chưa phản ứng kịp, Thần nữ này hôm nay rốt cuộc là có ý gì? Muốn mượn mấy quả đào tiên này để khiến nàng nghẹn chết sao? Hay là muốn vu cho nàng tội ăn trộm tiên quả? Bên cạnh có một tiểu tiên tỷ đang bận rộn, Thẩm Ly quay sang hỏi: “Đồ Thần nữ của các người nhét cho ta, ta lấy thì không coi là trộm chứ?”

Tiểu tiên tỳ ngẩn người: “Vương gia nói đùa rồi, nếu đã là Thần nữ cho đương nhiên không coi là trộm.”

Thẩm Ly nhú mày, quyết đoán cầm quả đào đưa lên miệng cắn.

Thẩm Ly nhàn nhã vừa đi vừa uống rượu vừa ăn đào về đến Tây uyển, nhưng bước vào phòng Thẩm Ly đã cảm thấy có gì không đúng, rượu này của Thiên giới hình như quá mạnh, vừa nằm xuống giường đã không thể mở mắt ra nổi, Thẩm Ly kéo chăn đắp lên mặt lẩm bẩm: “Ta biết ngay là không có lòng tốt, còn ở đó chờ ta nữa chứ...”

Thẩm Ly ngủ một mạch không thức giấc, mãi đến hôm sau tiếng chuông khai mạc Bách hoa yến vang khắp Cửu trùng thiên, gõ đúng chín chín tám mươi một hồi mới đánh thức được Thẩm Ly. Thẩm Ly thò đầu ra khỏi chăn, vừa nhìn sắc trời bên ngoài, lập tức choàng tỉnh.

Nàng là người đại diện cho Ma giới, đến trễ chẳng phải trở thành trò cười sao. Nàng trở mình ngồi dậy, nhanh chóng buộc tóc lên, đẩy cửa phòng ra, Hành Chỉ đã đi từ sớm, tên đó cũng chẳng gọi nàng lấy một tiếng! Lòng Thẩm Ly bùng lên lửa giận, nhưng lại bất đắc dĩ nén xuống, tốt nhất là tình hàng xóm họ cũng không nên có...

Bước đến sân trước, Thẩm Ly vừa định cười mây bay đi, nhưng bỗng một luồng sáng đỏ vạch ngang bầu trời, Thẩm Ly nhú mắt, lúc đầu còn tưởng Thiên giới đang thả hoa lễ, nhưng ánh sáng đỏ mỗi lúc càng gần, nhằm thẳng vào Tây uyển mà đến, Thẩm Ly cau mày, đang do dự không biết có nên cản lại không, liền thấy ánh sáng đỏ đột nhiên tăng tốc rơi xuống nóc đại sảnh Tây uyển, chỉ nghe “ầm” một tiếng, mặt đất chấn động, đại sảnh Tây uyển đổ sụp, một ngọn lửa nóng rực lan ra đốt đỏ cả một khoảng trời.

Thiên giới... bị công kích sao?

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu, Thẩm Ly ngẩng đầu nhìn xa xa, thấy một quả cầu lửa không biết từ đâu bắn đến lại đập xuống Tây uyển, chỗ nó rơi chính là căn phòng đặt linh vị kia!

Ý cười chân thành trên môi Hành Chỉ vụt qua trong đầu Thẩm Ly, nàng gần như không hề do dự, lắc mình đáp xuống nóc căn phòng ấy.

Ma lực bị Tẩy tủy trì gột rửa vẫn chưa tìm lại được, Thảm Ly hét to, miễn cưỡng dựng lên một kết giới hình bán nguyệt, bảo vệ căn phòng phía dưới.

Nhưng sức mạnh của quả cầu lửa này hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của nàng, nhiệt độ cực nóng mang theo áp lực cực lớn, nếu không phải phụng hoàng bẩm sinh thuộc Hỏa, có lẽ trước khi nàng tiếp được áp lực này đã bị đốt thành tro bụi.

Dưới chân “rắc” một tiếng, là tiếng gạch ngói nứt vỡ, Thảm Ly cắn răng, đáy mắt bùng lên ánh sáng đỏ, nàng hét to, pháp lực toàn thân hóa thành một đạo kim quang, mang theo sức mạnh dời núi lấp biển nhằm thẳng vào quả cầu lửa kia, chấn nát nó từ bên trong, khiến nó hóa thành nhiều đốm lửa nhỏ như hạt bụi rơi xuống các phòng xung quanh.

Thảm Ly đứng thẳng trên nóc nhà, bàn tay thông xuống dần dần nhỏ máu do vết thương sau lưng bị rách ra.

Nhưng không cho nàng nửa khắc ngơi nghỉ, một quả cầu lửa lại lao xuống. Thảm Ly nghiêm mặt, không tránh không né, nắm tay siết chặt, trong đáy mắt là quyết tâm không lùi bước.

Hồi chuông thứ tám mươi một vừa dứt, Thiên đế khẽ cúi người nói với Hành Chi: “Thần quân thượng tọa!” Những trường hợp như vậy cho dù là Thiên đế cũng không ngồi được vị trí cao nhất, nhưng không ai biết Hành Chi không thích nhất chính là vị trí đấy, chỗ ngồi bạch ngọc trên bục đó... quá lạnh...

Một luồng sáng đỏ vạch ngang chân trời, chúng tiên đưa mắt nhìn theo, có tiên nhân cười nói: “Đó là tọa giá của nhà nào thế, trông vừa oai phong lại vừa đẹp!” Chưa dứt lời, chợt nghe một tiếng động lớn vang lên, bầu trời phía Tây đỏ rực một mảng, chấn động Tiên khí bao bọc núi mây, bàn ghế nghiêng ngả, đồ vỡ loảng xoảng văng tóe khắp nơi, các tiên nữ cung nga không kịp được kinh hô. Nhưng sau hoảng loạn lại là một sự im lặng đáng sợ, Thiên giới thư thả đã quen, lúc này nhất thời không ai nhận biết được là đã xảy ra chuyện gì.

Hành Chi ngồi xuống chiếc ghế bạch ngọc, đưa mắt nhìn lên, thấy ở xa xa lại có mấy quả cầu lửa đuổi theo ánh sáng đỏ kia bay đến. Mắt hắn tối lại, lòng bỗng hoảng loạn một cách kỳ lạ.

“Báo!” Thanh âm kéo dài của thị vệ trở nên vô cùng chói tai trong Bách hoa yên tĩnh lặng, hấn chạy một mạch vào khiến khôi giáp hoa lệ nặng nề trên người phát ra tiếng đing đang giòn giã, các tiên nhân thích nhạc nhưng lúc này không ai còn tâm tư thưởng thức nữa, chỉ nghe thị vệ hoảng sợ hô to: “Có... có hỏa kích! Nhắm vào Tây uyển!”

Chúng tiên cả kinh. Giọng nói thị vệ khàn đặc run rẩy: “Đã bốc cháy!”

Gió mát thổi qua, không ai nhìn thấy người ở thượng tọa biến mất từ lúc nào, đến khi mọi người hồi thần, trong Bách hoa yên nào còn thấy bóng dáng Hành Chỉ thần quân nữa, lúc này Thiên đế mới sực tỉnh, vội vàng gọi tướng lĩnh phân chia nhiệm vụ, đích thân mình dẫn một đội nhân mã bay về Tây uyển.

Bích Thương vương thay Ma giới dự yên, lúc này còn chưa đến chắc vẫn đang ở Tây uyển, nếu Bích Thương vương bị tập kích ở Thiên giới, vậy thì không tiện giao phó với Ma giới, hơn nữa, Tây uyển là nơi thờ phụng linh vị thần Thượng cổ... Nhìn bộ dạng vội vã của Hành Chỉ thần quân là biết, những linh vị đó đối với ngài ấy cực kỳ quan trọng, không thể tổn hại một cái nào. Nếu không kịp bảo vệ, lúc đó Thần quân nổi giận thì gay go.

Cầu lửa hết quả này đến quả khác giáng xuống, gạch ngói dưới chân Thảm Ly đã nứt vỡ gần hết, đáy lòng nàng không chỉ một lần thảm nguyện rửa Hành Chỉ và đám ngu xuẩn Thiên giới, nơi quan trọng thế này lại không biết bày kết giới bảo vệ, hơn nữa chuyện xảy ra lâu vậy, bọn họ không ai thấy chỗ này có gì không ổn sao? Dùng cầu lửa công kích trong không trung trắng trợn thế này, không ai đi tìm người công kích đem chém chết à?

Đám người nhàn rỗi của Thiên giới đúng là sống thur thả lâu quá, não nhữn hết! Sau này nếu Ma giới công đánh lên Thiên giới, Thảm Ly nghĩ chưa đến một ngày là có thể khiến đám phé vật kia cúi đầu xưng thần!

Lại một quả cầu lửa nữa rơi xuống, lực đạo còn nặng hơn trước vài phần, Thảm Ly nghe xà nhà dưới chân mình vang “rắc”, chắc chắn là căn phòng này không chống chọi được bao lâu nữa, những công kích này liệu đã hết chưa... Thảm Ly nghiêng rãng, lòng cảm thấy bức bối vô cùng, xưa nay nàng giỏi công không giỏi thủ, hơn nữa chỉ thích tốc chiến tốc thắng, bây giờ bắt nàng chống kết giới này lâu như vậy, chi bằng để nàng bị kẻ địch chém vài nhát còn thoải mái hơn.

Vết thương sau lưng không ngừng rách ra, máu đã thấm ướt y phục, mất máu quá nhiều, pháp lực ngắt quãng khiến Thẩm Ly bắt đầu không chịu được nữa, trong người như bị khoét một lỗ, từng quả cầu lửa đánh xuống kết giới của nàng, áp lực cực lớn khiến nàng khẽ khuyu gối, nhưng càng phiền phức hơn chính là ngọn lửa nóng rực kia, không có pháp lực quanh người, những mảnh vụn của cầu lửa cắm vào trong kết giới vô cùng mỏng manh của Thẩm Ly, để lại một vết bỏng đỏ hồng trên mặt nàng, Thẩm Ly xưa nay vốn không quan tâm đến vẻ bề ngoài, chỉ sợ ngọn lửa tấp vào trong mắt... Nàng đang suy nghĩ, bỗng một đốm lửa bay vút đến đâm vào mắt nàng, Thẩm Ly vô thức nhắm mắt cúi đầu né tránh.

Thế mà trong khoảnh khắc hoang mang này, lại có thêm một quả cầu lửa đánh trúng chỗ Thẩm Ly đang đứng, lực đạo mạnh mẽ khiến chân Thẩm Ly mềm đi, nàng khuyu một gối quỳ trên xà nhà, chỉ nghe “rắc” một tiếng, xà nhà nứt gãy, chỗ Thẩm Ly quỳ lồm xuống một mảng.

Bị công kích đột ngột, khí tức vốn không ổn định trong người Thẩm Ly càng thêm loạn, máu huyết dâng trào, cho dù nàng liều mình áp chế nhưng máu vẫn trào ra khóe môi. Nhưng không biết có phải trong lúc nguy cấp nảy sinh ảo giác hay không, dường như có một luồng khí mát lạnh từ dưới mái ngói căn phòng đã bị rạn nứt dâng lên, bao bọc cả người nàng, giảm đi cái nóng bỏng rát.

Lúc này Thẩm Ly nào còn tâm tư cảm nhận sự mát mẻ, chỉ cảm thấy làn đầu tiên trong đời còn chưa thấy kẻ địch đã bị ép đến mức này, thật khiến người ta bức bối! Thẩm Ly tức giận ngẩng đầu, lại thấy một quả cầu lửa còn to hơn trước đang phóng đến.

Đầu nàng xoẹt qua hai chữ “Không xong!”, chợt thấy không khí quanh người hóa lạnh, áp lực cực lớn trong khoảnh khắc bị tản ra, vạt áo màu trắng quét qua trước mắt, Thẩm Ly đang khuyu một gối, nhìn thấy ánh sáng phản chiếu một bóng người.

Vì phải xuất hiện trong Bách hoa yến, tóc trên đầu hắc được búi nghiêm chỉnh hơn bình thường một chút, nhưng vẫn là bộ dạng nhàn tản đó, gió nóng thổi qua khiến vạt áo và mái tóc hắc cùng bay lên, vô cùng tiêu sái. Bóng hắc chắn hết toàn bộ áp lực và hơi nóng. Thẩm Ly một tay ôm ngực, cảm giác được con tim vừa rồi bởi vì chiến đấu mà đập nhanh điên cuồng, lúc này như đã được xoa dịu, chậm chậm buông lỏng.

Bóng dáng này... mang theo rất nhiều cảm giác an toàn.

Đối với Bích Thương vương, đây là một cảm giác an toàn rất hiếm khi cảm nhận được...

Sóng nhiệt đến gần, quả cầu lửa cực lớn dường như mang theo lực đạo hóa tất cả thành tro bụi, mạnh mẽ bay đến, sắc mặt Hành Chỉ trầm tĩnh, nhẹ nhàng vung tay, quả cầu lửa kia bỗng bị chặn đứng lại, như một con chó dữ bị cột cổ, kéo căng dây thừng đến cực hạn, cuối cùng cũng không thể tiến về phía trước thêm một bước nào.

“Cút!” Hành Chỉ hét khê, tay áo vung lên, quả cầu lửa cực lớn kia theo tốc độ lúc đến. theo quỹ đạo lúc đến, bị hành động khê khàng này vút ngược trở lại...

Vút... ngược trở lại.

Thẩm Ly dường như đã hiểu được tại sao Thiên đạo không cho thần minh sinh tình, sức mạnh to lớn dường ấy nếu tùy tâm sở dục[1] dùng vì tư tình, thiên hạ này chẳng phải sẽ loạn sao?

[1] Muốn gì làm nấy

Hướng quả cầu lửa kia bay về bùng cháy lên, quả nhiên không còn quả cầu nào đánh đến nữa. Nghĩ đến bộ dạng tay chân luống cuống của đối thủ lúc này, lòng Thẩm Ly cảm thấy thật hả hê, nhưng vừa thả lỏng thì toàn thân rã rời, nàng mất máu quá nhiều nên không thể nào khống chế được thân thể mình, ngã về phía sau, lăn xuống khỏi mái nhà vỡ nát.

Nhưng trước khi rơi xuống đất, nàng không ngoài dự liệu được kéo trở lại, nhưng bất ngờ là người kéo nàng không chỉ kéo lại thôi.

Một bàn tay ấm áp đặt lên tấm lưng ướt đẫm từ lâu của nàng, vết thương trên má cũng được người đó dùng bàn tay mát lạnh phủ lên. Gương mặt Hành Chỉ phóng đại trước mắt nàng, cho dù lúc này tinh thần Thẩm Ly đã rã rời đến mức không nhìn thấy rõ thứ gì hết, nhưng ánh mắt của Hành Chỉ thì Thẩm Ly vẫn hiểu.

Hắn đang giận, hắn đang nói: “Thẩm Ly, cô không muốn sống nữa sao?”

“Không chết được đâu!” Nàng nghe thấy giọng nói mơ hồ của mình, “Có điều hơi mệt!”

“Vì căn phòng này mà ép mình ra nông nỗi như vậy...” Hấn dường như đang cật lực đè nén cảm xúc, “Rốt cuộc... cô ngốc đến mức nào?”

“Ta không thể...” Mắt Thẩm Ly sắp nhắm lại, toàn thân mệt mỏi không thể nào tiếp tục chống đỡ nổi, nàng ngã đầu về phía trước, trán gục lên vai Hành Chỉ, thanh âm nhỏ đến mơ hồ, “Ta không thể để ngài... ngay cả chút gì để nhớ cũng không còn.”

Đôi mắt lấp lánh và nụ cười ấm áp của Hành Chỉ khi nhìn những linh vị kia, Thẩm Ly chỉ thấy một lần thôi đã ghi tạc vào tâm khảm, không thể nào quên được.

Ngón tay Hành Chỉ khẽ run, dường như dẫn vật một hồi lâu, một tay hấn vòng qua vai Thẩm Ly, một tay ấn mạnh gáy nàng vào lòng mình, lực đạo lúc mạnh lúc nhẹ, hấn... không thể không chế được bản thân mình nữa.

Thì ra thật sự có một người như thế này, khiến hấn ở trước mặt nàng, ngay cả lực đạo cũng không khống chế nổi.

Ngón tay khẽ vuốt tóc nàng, môi hấn vừa hay chạm bên tai Thẩm Ly, Hành Chỉ cup mắt thấp giọng, ba phần bất lực bảy phần cay đắng, chỉ nói cho một mình Thẩm Ly nghe: “Vương gia, có thật là cô đang giúp ta không chế không...”

Lúc này Thiên đế mới đưa các thị vệ vôi vàng đến. Trừ căn phòng được Thẩm Ly liêu mình bảo vệ, những nơi khác đều bị đốt thành tro bụi. Hành Chỉ thân quân đang ôm Bích Thương vương trước đồng đồ nát, hấn quay lưng về phía chúng nhân, không ai thấy biểu hiện trên mặt Thần quân.

Thiên đế cả kinh: “Hành Chỉ thân quân...”

“Đừng qua đây!” Giọng Hành Chỉ nhàn nhạt, “Ta đang trị thương cho Bích Thương vương.” Hấn nói, “Không ai được qua đây!”

Quả nhiên không ai dám bước tới.

Hành Chỉ ở trước mặt tất cả mọi người ôm lấy Thẩm Ly, ôm lấy Bích Thương vương thường ngày trông có vẻ mạnh mẽ, lúc này chúng nhân mới nhìn thấy, thì ra so với Thần quân, Bích Thương vương lại nhỏ nhắn đến

vậy... Đúng rồi, Bích Thương vương cũng là một nữ nhân, vốn nên nhỏ
nhỏ như vậy...

○ Chương 49 ○

Thiên đế hạ lệnh tra xét chuyện hỏa kích Thiên giới, nhưng ba ngày sau mới tìm được hiện trường bị quả cầu lửa của Hành Chỉ ném về đập tan tành ở biên giới phía Bắc, không ai sống sót, người nằm sẵn đó mà đám thiên binh cũng tìm lâu như vậy, hiệu suất thấp đến mức khiến tiên nhân có hiểu biết cảm thấy lo lắng. Nhưng càng khiến người ta lo lắng hơn là kẻ tập kích Thiên giới lần này...

Không phải Ma giới, không phải yêu vật mà là Bắc Hải tộc dưới biển sâu ở biên giới phía Bắc lâu nay vẫn thần phục. Họ là một tộc người vô cùng hòa thuận, ngàn năm nay chưa từng gieo rắc chiến tranh, lần này giống như phát điên mà tập kích Thiên giới, do Thiên giới... đã làm chuyện gì ở Hạ giới khiến người ta không thể nhẫn nhịn nữa sao?

Thiên đế nổi giận đùng đùng, lập tức cho người đi Bắc Hải điều tra hư thực. Nhưng tin tức ở Bắc Hải còn chưa báo về, tờ cấp báo Ma giới sai người truyền lên năm ngày trước đã khiến Thiên đế xem xong tái mặt...

Tây uyển sập, Thẩm Ly lại quay về ở trong phủ Phát Dung quân, chỉ là lần này để đề phòng có người nhân lúc nàng trọng thương mà hạ độc thủ, Phát Dung quân đã đích thân bày thêm một kết giới trong phòng Thẩm Ly ở, Hành Chỉ cũng không khách sáo cùng vào ở trong phủ Phát Dung quân, nhà có hai vị khách quý, Phát Dung quân có thể nào đi nữa cũng không thể làm xằng làm bậy trong phủ, lòng vô cùng buồn bực.

Hôm nay hắn gọi một Tiên quân quen biết đến chơi cờ, đôi phương cười hân: “Ngài xem xem, Bích Thương vương bị thương, Thiên đế long nhan tức giận, Hành Chỉ thân quân vừa trị thương vừa tận tâm chăm sóc, còn chưa thành thân mà Thần quân với Thiên đế đã chống lưng cho Bích Thương vương, xem ra thể diện của Ma giới cũng lớn lắm, sau này thành thân, Phát Dung quân, ngài ấy à... chắc chắc chắc.”

Phát Dung quân nghe xong tái mặt, hất bàn cờ xuống đất, tức giận: “Còn cần ngài đến bói móc nỗi khổ của ta nữa sao! Ta tìm ngài đến để thêm uất

ức sao! Cút cút cút!”

Đôi phương không giận mà lại cười, lúc Phát Dung quân lửa giận bốc cao ba trượng thì một tràng tiếng bước chân gáp gáp hỗn loạn bước vào, U Lan sắc mặt nặng nề, nhìn cảnh tượng nơi Phát Dung quân, nàng ta lạnh lùng nói: “Bích Thương vương Thâm Ly đâu?”

Phát Dung quân ngẩn ra, khổ não bóp trán: “Đệ nói này Hoàng tử, tử đệ có thêm loạn cho đệ nữa được không, người ta bây giờ có Thần quân bảo vệ, chúng ta nào kiếm chác được gì, tử yên lặng về đi.”

Ánh mắt U Lan băng lạnh, nhìn Phát Dung quân hỏi lại một lần: “Bích Thương vương Thâm Ly đâu?”

Phát Dung quân lúc này mới phát giác sự tình không ổn, ngập ngừng nói: “Ồ... ở sương phòng phía sau đó, đệ dưỡng thương nên đệ đã bày một kết giới cho cô ta...”

“Đưa ta đến đó!” Nói xong liền vội vã đi về phía trước, bước vài bước không thấy Phát Dung quân đi theo, nàng ta quay đầu, ánh mắt sắc bén trừng hấn, Phát Dung quân giật thót, vội bước tới dẫn đường cho U Lan, vừa đi vừa hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” U Lan không đoái hoài đến hấn, đi đến cửa tiểu viện, Phát Dung quân chợt dừng bước, “Đệ mở kết giới ra rồi, tử vào đi, đệ không vào, thấy Hành Chi thần quân là đệ sợ...”

U Lan không chút do dự bước vào, kết giới đóng lại sau lưng, lần này xem ra Phát Dung quân đã tốn chút tâm tư ở nơi Thâm Ly dưỡng thương, hành lang thông thoáng, hai bên con đường nhỏ đều là hoa cỏ, cách biệt với những ồn ào phô trương bên ngoài. Bước chân U Lan càng lúc càng nhanh, nhưng lúc sắp bước ra khỏi rừng cây lại bất chợt ngừng bước, vì xuyên qua bóng cây nàng ta đã nhìn thấy Thần quân và Thâm Ly hai người đang đứng ở cửa, sắc mặt Thâm Ly không vui, hai người đang tranh cãi.

“Vết thương ngoài da cần gì điều dưỡng lâu như vậy! Đúng là lãng phí thời gian!” Thâm Ly đứng bên trong, Hành Chi đứng ở cửa khoanh tay chặn lại, vẻ mặt điềm nhiên, càng lúc càng khiến Thâm Ly nóng vội hơn, “Cho ta ra!”

“Trước khi vết thương khỏi thì không thể ra!” Giọng Hành Chi nhàn nhạt.

“Vết thương đã khỏi rồi! Mấy quả cầu lửa đó vốn không lợi hại như tưởng tượng...”

“Nếu không phải nhờ khí lạnh bốc ra từ linh vị trong phòng, các bằng hữu của ta dùng thần lực bảo vệ tâm mạch cho cô, cô tưởng hôm nay còn có thể lớn tiếng nói chuyện như vậy sao?”

Thẩm Ly ngây ngốc, giật mình nhớ lại lúc đó đúng là có cảm giác toàn thân rất khoan khoái mát mẻ, thì ra... là thần lực của những linh vị đó đã bảo vệ nàng sao... Thẩm Ly cảm thấy những thần Thượng cổ kia thật quá đỗi thần kỳ; ngay cả khi chỉ còn là một linh vị cũng có thể tranh thủ bảo vệ người khác... Thẩm Ly tiếp tục nói: “Nếu vậy phiền Thần quân lần sau đi bái tế hãy giúp Thẩm Ly nói lời đa tạ, ngoài ra, nếu lúc đó ta đã được bảo vệ thì bây giờ vết thương cũng đã khỏi gần hết, mau cho ta ra.”

“Không được!”

Thẩm Ly tức giận, hỏi gần từng chữ: “Ngài nhốt ta lại làm gì?”

“Cô muốn ra ngoài làm gì?”

Thẩm Ly bật cười: “Đã năm ngày qua, Thiên giới vẫn chưa bắt được kẻ chủ mưu! Cái gì mà đi Bắc Hải thăm dò tin tức chứ, cho dù là người thăm dò tin tức xuất phát hôm kia, hai ngày nay cũng có thể chạy đi chạy lại giữa Thiên giới và Bắc Hải mười mấy vòng, người thăm dò tin tức xuống nước bị lạc đường sao!” Thẩm Ly mắng, “Hiệu suất gì đây!”

Hành Chi bật cười: “Người cần vội thì không vội, cô ở đây vội làm gì!”

“Bị nhốt ở đây sao không vội được!” Thẩm Ly nghiêng răng thăm lăm bằm, “Nếu là lúc trước, ta nhất định cầm thương tiêu diệt sào huyệt của đám khốn kiếp kia.”

“Cô bị người ta đánh nên không cam lòng, muốn đòi lại chứ gì!” Hành Chi cười cười vạch trần sự che đậy của nàng, Thẩm Ly dờ mắt, vì tức giận nên miệng nàng bất giác chu lên, nhưng độ cong rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ không thể nào phát hiện, nhưng ở vị trí của Hành Chi thì có thể nhìn thấy má nàng khẽ phồng lên, nơi đó da thịt có màu hơi khác, đó là vết tích nàng bị bỏng để lại, nghĩ đến người ngã vào lòng mình hôm đó, Hành Chi vô thức dùng ngón cái ấn vào mảng da ấy, nhẹ nhẹ xoa xoa. Năng lực phục hồi của Thẩm Ly rất tốt bất kể trong người hay bên ngoài, vùng da dưới ngón

tay này chỉ mới có năm ngày đã hoàn toàn hồi phục, duy chỉ có khác màu một chút...

“Sẽ giúp cô đòi lại.” Hấn nhẹ giọng nói. Thanh âm hơi khàn khiến Thảm Ly khẽ sững sờ, nàng quay đầu nhìn Hành Chi, sau đó “bốp” một tiếng hất tay hấn ra. Nàng nghiêm mặt nhìn hấn, ánh mắt lạnh lùng lý trí.

Cổ tay Hành Chi bị đánh hấn lên ba vết ngón tay, hấn nhìn Thảm Ly một lúc tay thông xuống, để mặc tay áo to rộng che đi vết tích, hấn bật cười, nhất thời không biết mình nên nói gì mới phải.

“Thần quân!” U Lan bỗng lên tiếng, bước ra từ rừng cây, nàng ta nhún người hành lễ: “Thần quân, Vương gia!” Hai người nhìn U Lan, chưa kịp lên tiếng hỏi thì U Lan đã vội vàng nói, “Vương gia, Thiên đế mời cô đến Lăng Tiêu điện, có việc quan trọng.”

Nghe giọng U Lan nặng nề, Thảm Ly cau mày: “Dẫn đường!”

Hành Chi cũng khẽ nhíu mắt: “Chuyện gì mà không thể cho người truyền tin đến?”

U Lan im lặng: “Thần quân, việc này quan trọng!”

Hành Chi gạt đầu: “Nếu vậy thì cùng nhau đi!”

Trong Lăng Tiêu điện, văn thần võ tướng của Thiên giới xếp hai hàng, Thiên đế oai nghi ngồi trên long ỷ, thấy Hành Chi và Thảm Ly cùng đến, Thiên đế khẽ nhíu mày, cho người chuẩn bị chỗ ngồi cao nhất bên trái, sau đó mới nói: “Bích Thương vương, ở đây có một phong thư Ma giới truyền đến, cô xem thử đi.” Thị vệ trình thư cho Thảm Ly, Thảm Ly đón lấy xem qua, sắc mặt lập tức trắng bệch, giọng nghiêm lại: “Thư truyền đến lúc nào?”

“Truyền đến năm ngày trước.” Thiên đế thở dài, “Khổ nỗi vì chuyện hỏa kích nên chúng tiên nhân bên ba bận rộn không chú ý đến thư này. Hôm nay mới có người trình cho Trẫm.”

Sắc mặt Thảm Ly lạnh hơn, Hành Chi lên tiếng: “Đế quân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Đô thành Ma giới cũng bị Bắc Hải tộc tập kích, Ma quân hôn mê, mười mấy tướng lĩnh Ma tộc hi sinh, Ma giới nổi ra bạo loạn... tình hình nguy

cấp.”

Mỗi một câu của Thiên đế càng khiến đôi mày Thảm Ly nhíu chặt thêm một phần. Đây là tin tức của năm ngày trước, hiện nay tình hình chỉ có thể tệ hại hơn, Thảm Ly đã không còn lời nào để nói với hiệu suất làm việc của Thiên giới, nhưng lúc này có oán trách gì đối với bằng hữu kết minh cũng vô ích, càng vào những lúc thế này càng phải bình tĩnh phân tích... Thảm Ly nhắm mắt, loại bỏ cảm xúc dâng trào trong lòng, một khắc sau lạnh lùng lên tiếng: “Xem ra năm ngày trước Thiên giới bị công kích chỉ là nghi binh, là kế Dương Đông kích Tây của đối phương.”

Nếu thật sự muốn công đánh Thiên giới, lẽ nào chỉ an bài chút hỏa kích vậy thôi, lẽ nào lại nhằm vào nơi hẻo lánh như Tây uyển, đối phương chẳng qua chỉ sử dụng hư chiêu đã khiến chúng nhân trên dưới Thiên giới bôn ba hỗn loạn, không màng đến chuyện khác, đương nhiên cũng không thể giúp Ma giới, còn đội quân chủ lực thì tấn công Ma giới... Nhưng mà... Ma quân hôn mê, mười mấy tướng lĩnh hi sinh...

Thương vong nặng nề như vậy không nên có ở Ma giới, ở đó khác với Thiên giới, Thảm Ly rất rõ những tướng lĩnh kia đều là tinh anh vạn người chọn một...

“Thảm Ly khẩn cầu Đế quân cho phép Thảm Ly lập tức trở về Ma giới.”

“Việc này đương nhiên!” Đế quân phát tay, có một người trình lên mấy hộp đan dược, “Ma quân hôn mê có lẽ bị thương không nhẹ, mấy hộp đan dược này Bích Thương vương hãy đem về Ma giới cho Ma quân phục dùng. Trẫm đã cho người điễm binh, vài ngày nữa sẽ giúp Ma giới trấn áp kẻ địch, quét sạch kẻ xâm lược.”

“Tạ hậu ý của Đế quân!” Thảm Ly cầm lấy đan dược, không hề chậm trễ quay người rời đi.

Thấy bóng Thảm Ly biến mất ở cửa Lăng Tiêu điện, mắt Hành Chỉ khẽ động, chợt nghe Thiên đế bên cạnh gọi: “Thần quân thấy chuyện này thế nào?”

“Ma giới bị công kích tuyệt đối không phải là trùng hợp, suy đoán theo lẽ thường thì đây chắc là chuyện tranh quyền đoạt vị, Bắc Hải tộc có lẽ chỉ là chiêu bài được mượn dùng thôi.”

Thiên đế gật đầu: “Ta cũng nghĩ như Thần quân. Ma giới thần phục Thiên giới nhiều năm, bên trong có nhiều người bất mãn, có người ngầm tác quái muốn lật đổ chính quyền của Ma giới hiện nay để lập một Tân vương cũng không có gì khó hiểu... Nhưng mà lúc đó Tân vương nhất định chống đối với Thiên giới, vậy thì vô cùng phiền toái.”

Văn võ bá quan nhất thời huyên não, nhỏ to nghị luận với người bên cạnh mình.

Thiên đế quay đầu nhìn sang Hành Chi: “Gần đây Thần quân bôn ba vất vả, Bách hoa yến cũng không thành công, thật sự là Thiên giới vô năng!”

Nếu như là thường ngày, Hành Chi nhất định khách sáo vài ba câu, nhưng hôm nay hẳn chẳng nói lời nào, giống như đồng ý với lời của Thiên đế: “Đúng là vô năng!”

Thiên đế im lặng, bá quan cũng im lặng, cuối cùng Thiên đế húng háng vài tiếng, có chút ngưng ngưng nói: “Thần quân rời Thiên ngoại thiên đã lâu, Thiên ngoại thiên chính là nguồn của khí lạnh thiên hạ, thời gian này Thiên giới hơi loạn, tà khí lệ khí hơi nặng... Thần quân...”

“Ngày mai ta sẽ về Thiên ngoại thiên!” Hành Chi nhàn nhạt để lại một câu rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Lăng Tiêu điện tĩnh lặng trong chốc lát, Thiên đế nói: “Trai qua chuyện này đã lộ nhiều yếu điểm của Thiên giới, thiết nghĩ các khanh cũng đã thấy được, đúng là sống thur thản quá lâu, chỉ có một chuyện nhỏ như vậy đã khiến trên dưới Cửu trùng thiên hỗn loạn, các vị tiên gia, những gì cần tra xét hay cần làm rõ, đã đến thời điểm phải chỉnh đốn một phen.”

Bá quan gật đầu hô phải.

Thẩm Ly vừa đi đến Nam thiên môn, không biết nghĩ thế nào, nàng chợt bất giác quay đầu, nhìn thấy Hành Chi đứng xa xa mười dặm phía sau, ánh mắt trầm tĩnh nhìn nàng. Thẩm Ly ôm quyền cúi người: “Thời gian này đa tạ Thần quân chăm sóc, Thẩm Ly cáo từ!” Khóe môi Hành Chi khẽ động, cúi đầu bật cười, nhẹ giọng lắm bảm: “Lần này thì có thể không chế một chút.”

Cũng không biết Thẩm Ly có nghe thấy lời này không, nàng không hề lưu luyến quay đầu, mái tóc dài buộc cao vẽ một đường cong gọn gàng

trong không trung, tung mình nhảy xuống Nam thiên môn.

Nhiều ngày sau đó, Hành Chỉ không chỉ một lần nghĩ rằng, tại sao hôm đó hắn không gọi nàng lại, tại sao lại để nàng đi như vậy...

Rõ ràng hắn còn có lời muốn nói...

◊ Chương 50 ◊

Khoảng khắc bước vào Ma giới, Thẩm Ly đã cảm thấy không khí ô trọc hơn ngày thường vài phần, khác với chướng khí thường ngày, bây giờ khắp nơi đều có sát khí, lệ khí, cho dù là bá tánh Đô thành cũng lo lắng bất an.

Thẩm Ly trầm sắc mặt từ đường lớn giữa Đô thành đi về Ma cung. Nhà cửa tiêu điều dọc đường đã nói lên sự hoảng loạn của Ma giới lúc đó, phướn trắng được treo dọc con đường vắng tanh lạnh lẽo, không giống Đô thành của Ma giới mà giống như là quỷ thành, tràn ngập hơi thở chết chóc.

Trước cửa cung, thị vệ đầu đeo khăn trắng, biểu hiện trên mặt không trầm tĩnh như thường ngày mà có vài phần uy nghiêm găng gượng. Thủ vệ bên trái cửa cung thấy có người xông thẳng cửa cung đi tới, chưa nhìn rõ là ai đã dựng trường thương trong tay quát lớn: “Đứng... Đứng lại!”

Thẩm Ly cau mày: “Tại sao hoảng hốt như vậy!” Giọng nàng khẽ nghiêm, khiến hai thị vệ quá mức sửng sốt, đến khi nhìn rõ là ai, một thị vệ cong môi, không biết là đang cười hay đang khóc: “Vương... Vương gia... Vương gia về rồi!” Chân hắn như nhũn ra quỳ xuống đất, dập đầu thật mạnh hai cái: “Vương gia về rồi! Vương gia về rồi!”

Thị vệ kia im lặng nhìn Thẩm Ly rồi chùi nước mắt. Thẩm Ly siết chặt quyền: “Còn ra thể thống gì nữa! Thu hết cảm xúc của các người lại cho bản vương!” Giọng nàng uy nghiêm, “Bản vương mặc kệ hiện tại xảy ra chuyện gì, thân là tướng sĩ, lúc làm việc không được rơi lệ, lần sau nếu để bản vương lại nhìn thấy có kẻ rơi nước mắt dao động quân tâm, chém!”

Hai thị vệ khấu đầu hô phải.

Thẩm Ly lúc này mới dịu giọng: “Ma quân đang ở đâu?”

“Hồi vương gia, Ma quân bây giờ đang tịnh dưỡng trong Tả điện.”

“Vẫn chưa tỉnh sao?”

“Vẫn chưa tỉnh!”

Thẩm Ly cảm thấy lòng như lửa đốt, Ma quân sức mạnh to lớn, hơn nữa lại giỏi mưu lược, bên cạnh vẫn luôn có Thanh Nhan Xích Dung hộ vệ, bình thường rất khó đả thương được Ma quân. Lần này không những bị thương mà còn nghiêm trọng đến như vậy... Thẩm Ly gần như muốn bay thẳng đến Tả điện của Ma quân, còn chưa đến gần đã thấy thị tỳ ra ra vào vào trong Tả điện, mà chiếc chậu trong tay họ lúc bước nhanh nước sóng sánh văng ra ngoài, nhuộm đỏ mặt đất.

Lẽ nào thương thế của Ma quân chuyển xấu? Thẩm Ly càng nóng lòng hơn, nàng xông thẳng vào trong điện, bên tai không ngừng có người chào hỏi, là các quan viên của Ma giới, nhưng Thẩm Ly nào còn tâm tư đáp lại, nàng vòng qua bình phong, vén rèm vào bên trong, Y quan đứng chặn cửa có khuyển thế nào cũng không được.

Ma quân nằm trên giường còn chưa thay y phục, bên cổ có máu chảy ra, Y quan dùng khăn sạch ấn vào cổ Ma quân, nhưng không lâu sau khăn đã ướt đẫm, chỉ đành cho thị tỳ đem đi giặt, sau đó lại thay khăn sạch vào. Còn vết máu trên ngực áo Ma quân không biết đã khô đi rồi lại ướt mấy lần, mặt nạ vẫn chưa tháo xuống, chỉ gỡ phần cằm để lộ miệng ra, tiện cho người hầu hạ đút thuốc, sắc môi Ma quân tiết lộ tình trạng tệ hại của thân thể.

Sắc môi đó... là màu xanh.

Thẩm Ly lấy đan dược trong ngực ra, cất giọng nói: “Ở đây có mấy hộp Tiên đơn của Thiên đế tặng, các Y quan xem thử bây giờ có dùng được không.” Lời này vừa dứt, Y quan bên cạnh cũng không màng lễ tiết, vội vàng đón lấy đan dược trong tay Thẩm Ly, đổ ra xem xét kỹ, sau đó mới lấy một viên bỏ vào miệng Ma quân. Một lúc sau, sắc xanh trên môi Ma quân giảm bớt, đồng thời cổ cũng dần dần cầm máu.

“Đan dược này có tác dụng! Đan dược này có tác dụng đấy!” Các Y quan mừng rỡ như phát điên, có người bái Thẩm Ly nói: “Vương gia thật đúng là phúc âm của Ma giới!”

“Lời bợ đỡ thì đừng nói, vết thương trên người Ma quân là thế nào vậy?”

Các Y quan nhìn nhau, một lúc sau, một lão Y quan đáp: “Vương gia, Ma quân chỉ bị một kiếm trên cổ, kiếm này không nặng, chỉ bị thương ngoài da, nguyên nhân thật sự khiến Ma quân hôn mê bất tỉnh... là do độc.”

Thẩm Ly nhíu mày: “Độc gì?”

“Dường như là một loại chướng độc, lúc đầu trúng độc khiến người ta mất hết lý trí, sau đó dẫn đến hôn mê bất tỉnh, nếu người trúng độc bị thương thì miệng vết thương không thể nào khép lại, chảy máu không ngừng. Nhưng loại chướng độc này không giống với những chướng độc khác, hình như nó cực kỳ nguy hại đối với thân thể của người Ma tộc, đối với những thứ khác lại không có uy hiếp lớn, giống như mục đích luyện ra độc dược này là nhằm vào Ma tộc ta.”

Chướng độc... Thẩm Ly bắt giác liên tưởng đến lúc mình ở thành Dương Châu, bị Phù Sinh hạ độc, nhưng lúc đó độc không quá lợi hại như thế này, Hành Chỉ cũng chỉ dùng ít pháp lực là có thể thanh trừ. Nay độc này, có liên quan gì đến độc lúc đó không...

Thẩm Ly ở bên cạnh Ma quân một lúc, sau khi phục dùng tiên đan, sắc xanh trên môi Ma quân lui hết, dần dần trở nên tái nhợt. Thẩm Ly có thể tưởng tượng được gương mặt này sẽ xanh xao đến dường nào nếu gỡ mặt nạ xuống, nàng lặng lẽ nhìn Ma quân một lúc, nắm tay bắt giác siết chặt: “Thanh Nhan và Xích Dung đâu?”

Thị vệ bên cạnh nói: “Nhị vị sứ giả không hiện thân trong trận này.”

Sắc mặt Thẩm Ly tối lại, quá trùng hợp rồi, cứ như đã dự mưu sẵn vậy... Nàng im lặng một lúc rồi hỏi: “Những Tướng quân... Tướng quân hi sinh bây giờ đang ở đâu?”

“Vẫn đặt ở quân doanh ngoài thành, có thể mấy ngày nữa mới có thể hạ táng.”

“Tại sao?”

Giọng thị vệ rất khê: “Theo quân quy thì sau đại chiến, phải chôn hết binh sĩ mới có thể an táng tướng lĩnh.”

Thẩm Ly ngẩn ra quay đầu nhìn hẳn: “Đã năm ngày rồi vẫn chưa an táng hết tướng sĩ sao?” Thị vệ cúi đầu không nói. Đầu Thẩm Ly trống rỗng trong khoảng khắc, nàng đứng lên chậm rãi hít vào một hơi, nhắm mắt ổn định cảm xúc, “Trông chừng Ma quân, nhất định phải làm cho Ma quân sớm tỉnh lại.” Nói xong nàng ra khỏi Tẩm điện, không màng đến lễ tiết quy tắc, từ Ma cung cưỡi mây bay thẳng đến quân doanh ngoài thành.

Còn chưa đến gần đã có thể ngửi được mùi thổi rửa nồng nặc trong gió thổi tới từ hướng đó, đến gần hơn nữa có thể nghe thấy tiếng khóc la, khăn đặc có, thê lương có, khiến người ta không đành lòng nghe tiếp, Thẩm Ly bay nhanh qua khu vực này, đáp xuống quân doanh, các binh sĩ đang bận rộn, không ai nhìn thấy nàng, Thẩm Ly kéo một tiểu binh đến hỏi: “Các Tướng quân đang ở đâu?”

Ánh mắt tiểu binh khựng lại, ngược đầu nhìn Thẩm Ly một lúc lâu, trong mắt mới dần dần có ánh sáng chiếu vào: “Vương gia...” Hắn không dám tin gọi một tiếng, sau đó nhìn thấy Thẩm Ly vẫn còn, hắn nhất thời kích động nắm tay Thẩm Ly, “Vương... Vương gia...” Hắn đỏ bừng mặt hô lớn, “Vương gia về rồi! Vương gia về rồi!”

Chúng nhân đều dừng việc trong tay nhìn về phía này, thấy Thẩm Ly quả nhiên đang đứng đó, người người vui mừng khôn xiết, nhưng nghe tiếng hoan hô của họ, tâm trạng Thẩm Ly càng nặng nề hơn.

Ma giới không phải là một đồng cát chảy không có quy tắc, những binh sĩ này cũng không nên làm ra vẻ như thấy được đáng cứu thế, họ nên có kỷ luật, bất kể gặp phải chuyện gì cũng theo phương án định sẵn mà hành sự, khi bình thường đích thực họ cũng như vậy, cho dù bại trận cũng không thấy họ biểu hiện thế này, nhưng lần này...

Xem ra tình hình nghiêm trọng hơn tưởng tượng nhiều.

Thẩm Ly đang nghĩ, bỗng thấy trước mặt có hai Tướng quân khập khiễng đi đến, Thẩm Ly lập tức bước tới: “Đạo Mục tướng quân, Sử Phương tướng quân...” Nàng vừa chào hỏi, lời còn chưa dứt, hai Tướng quân trung niên đã quỳ sụp xuống trước mặt nàng.

“Mặt tướng vô năng!”

“Mặt tướng có tội!”

Họ dập mạnh đầu xuống đất, lực đạo cực lớn, mang theo sự tức giận vì không cam lòng và sự hối hận khôn cùng vì không thể nào bù đắp.

“Tướng quân...” Sắc mặt Thẩm Ly khẽ biến, cho dù nàng có nói với bản thân rằng lúc này phải bình tĩnh, nhưng cũng khó trách biến sắc vì khẩu khí của hai vị lão tướng này, rốt cuộc là đã kích lớn đến dường nào, mới có thể

khiến các tướng sĩ kiêu ngạo của Ma giới ngã lòng như vậy. Nàng đưa tay dìu hai vị Tướng quân, “Trước tiên hãy cho Thẩm Ly biết, rốt cuộc Ma giới đã bị tấn công như thế nào?”

Lúc này hai vị Tướng quân mới từ từ đứng dậy, hai người vừa đưa Thẩm Ly đi về hậu phương của quân doanh vừa giải thích: “Năm ngày trước, một đội nhân mã đột nhiên từ phía Nam đánh đến.” Chỉ mới mở đầu mà sắc mặt của Đào Mục đã suy sụp đến mức gần như không thể nói tiếp được, Thẩm Ly khó hiểu, cuối cùng vẫn do Sử Phương tiếp lời: “Đối phương chỉ có hai trăm nhân mã...”

Thẩm Ly cả kinh, không dám tin hỏi lại: “Bao nhiêu?”

“Hai trăm người.”

Thẩm Ly chợt hiểu vì sao các tướng sĩ lại suy sụp như vậy, quân thủ vệ Đô thành sơ sơ cũng có mười vạn, tướng lĩnh lớn nhỏ cộng lại cũng hơn hai trăm người, nhiều tướng sĩ như vậy lại bị hai trăm nhân mã ít ỏi... giẫm đạp đến nông nỗi này.

“Đối phương có lai lịch thế nào?” Giọng Thẩm Ly hơi khàn, không thể không nói, cho dù nàng không trải qua trận chiến này, nhưng nghe con số thôi cũng không trách khỏi bị đả kích.

“Giương cờ của Bắc Hải tộc, nhưng những binh sĩ kia đều là đại hán vạm vỡ, thân không mặc giáp, mình trần ra trận, cũng không sử dụng vũ khí gì, chỉ tay không giao chiến, hoặc là bẻ gãy cổ đối phương hoặc đánh chết đối phương, thậm chí còn có người xé xác đối phương, sức mạnh vô cùng to lớn.” Giọng Sử Phương không trầm không bổng, nhưng cho dù là những lời vô cùng bình đạm cũng khiến người nghe kinh tâm động phách, “Da thịt họ dường như khác với người thường, đao thương bình thường của binh sĩ khó mà đâm vào được, chỉ có Tướng quân nào có chút đạo pháp tu vi, truyền pháp lực vào binh khí mới có thể đả thương được đôi chút.”

“Có giữ lại thi thể của đối phương không?”

Hai tướng quân nhìn nhau: “Không có, nhưng mạng tướng có thể khẳng định, ít nhất có ba mươi kẻ địch bị chém đầu, nhưng thi thể họ đều bị đối phương đem về, chỉ có một kẻ địch bị Ma quân tóm được, hắt miển cưỡng nổ tung.”

Thẩm Ly thoáng trầm ngâm, miêu tả của hai vị Tướng quân khiến nàng bất giác nhớ đến ba đại hán vạm vỡ mình gặp trong kết giới ở tường thành Dương Châu trong chuyện bắt Địa tiên Sơn thần, nếu là họ thì cho dù chỉ có hai trăm người, sức mạnh đích thực không thể xem thường. Nghĩ đến Phù Sinh thần bí kia, Thẩm Ly hỏi: “Họ có kẻ cầm đầu không?”

“Là một nam thanh niên rất trẻ. Hắn xem ra cũng không khác gì người thường, chỉ là kiếm pháp rất quý dị, Ma quân chính là bị kiếm của hắn đã thương.”

Trong đầu Thẩm Ly lập tức hiện lên bóng dáng của Phù Sinh. Nghĩ vậy cũng có thể giải thích được, những đại hán vạm vỡ kia là thủ hạ của hắn, chướng độc cũng là vật của hắn, nhưng sao hắn lại có thể là người của Bắc Hải tộc? Trước đó hắn bắt Địa tiên Sơn thần ở Nhân giới, bây giờ lại cất công tốn sức đánh nghi binh Thiên giới, và công kích Ma giới...

Thẩm Ly khựng lại rồi lầm bầm: “Hắn công kích Ma giới... rất cuộc là vì điều gì?”

Đao Mục thấy nàng một mình lầm bầm, nắm tay siết chặt: “Kim ấn của Ma quân đã bị hắn lấy đi.”

Kim ấn, vật tượng trưng cho quyền lực của Ma giới, nghĩ đến bạo loạn phát sinh ở Ma giới, mắt Thẩm Ly trầm xuống, thật sự là vì đoạt quyền sao? Nhưng chỉ lấy đi một kim ấn thì có thể đoạt quyền như thế nào...

Thẩm Ly còn đang suy nghĩ thì đã đến linh đường đặt thi thể các Tướng quân. Sắc mặt Thẩm Ly nghiên lại bước vào trong, bên trong có không ít các tướng lĩnh, mọi người đều nhường đường cho Thẩm Ly đi qua.

Một hàng quan tài, mười mấy thi thể. Những người nằm ở đây Thẩm Ly đều từng gọi tên họ, nhưng hôm nay có người không còn nhận ra mặt mũi, có người thi thể không trọn vẹn, có người hoàn toàn không thể nhận ra, có người...

Thẩm Ly dừng trước một quan tài, trong quan tài này chỉ đặt một thanh kiếm và một mảnh giáp bị tàn phá, vết máu bên trên khiến người ta kinh hãi.

“Đây là ai?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Là Mặc Phương tướng quân.” Tướng lĩnh sau lưng đáp, “Trên chiến trường ngài ấy liền chết chém đầu ba kẻ địch, cuối cùng... bị mấy kẻ địch vây lại... rồi bị phanh thây nuốt chửng.”

Mặc Phương... bị đôi phương... nuốt...

Nuốt chửng?

◊ Chương 51 ◊

Thẩm Ly lắc đầu: “Sống phải thấy người chết phải thấy xác, không có thi thể thì ta không tin!”

Tướng lĩnh xung quanh cúi đầu không nói, trong lĩnh đường tĩnh lặng rất lâu, một giọng nói khàn khàn lên tiếng: “Mặt tướng chính mắt nhìn thấy...” Một tướng lĩnh râu ria, sắc mặt thất vọng nói, “Mặt tướng chính mắt nhìn thấy Mạc Phương tướng quân bị họ nuốt chửng.”

Thẩm Ly vịn vào quan tài, nhìn thanh kiếm tàn và y giáp vỡ vụn bên trong, một cảm giác vô lực bầu vịu giữ chân nàng, khiến nàng không thể nào rời bước được.

“Mặt tướng cũng chính mắt nhìn thấy.” Có người thấp giọng phụ họa, càng có nhiều người làm chứng càng khiến Thẩm Ly không thể không tin sự thật Mạc Phương chết thảm. Năm ngón tay nàng bầu chặt vào thành quan tài, đầu ngón tay dùng lực đến trắng bệch. Quan tài bằng gỗ dày “rắc” một tiếng để lại dấu tay.

“Biết rồi!” Nàng gật đầu, giọng rất nhỏ, nhưng lại như một dây đàn sắp đứt, khiến lòng người cũng chơi vui theo, “Bôn vương... biết rồi...”

Nàng cúi đầu, giống như đang mặc niệm, cảm xúc của nàng không lộ ra ngoài, nhưng cúi đầu như vậy lại khiến người ta cảm nhận được một nữ nhân luôn đứng thẳng, lúc này giống như một con nhím bị bẻ hết gai, không còn tính công kích.

Ma tộc thảm bại, tướng lĩnh thảm tử, nếu lúc đó có nàng... nếu có nàng phải chăng sự tình sẽ không tệ hại đến thế này...

Thẩm Ly nghiêng rãnh, nhưng sau chốc lát nàng lại ngẩng đầu, quay người rời khỏi quan tài của Mạc Phương. Tiếp tục nhìn hết thi thể của các tướng lĩnh còn lại, sau đó chậm chậm bước ra khỏi lĩnh đường, nàng không dùng chân, từng bước từng bước kiên định, từng bước từng bước nặng trĩu.

Thẩm Ly rõ hơn ai hết, người chết không thể sống lại, hối hận không ích gì, tiếc nuối cũng không ích gì, điều nàng có thể làm là khiến những người còn sống có thể tiếp tục được sống.

Ra khỏi linh đường, mùi thối rửa trong không khí vẫn nồng nhức mũi, Thẩm Ly bước lên đài luyện binh, một tay đặt lên ngực, một tay chỉ lên trời, tâm pháp khẩu quyết thốt ra từ miệng nàng, ánh sáng trắng chậm chậm bùng lên quanh người nàng, một luồng sáng lấy nàng làm trung tâm, làn tỏa ra bốn phía: “Ta lấy tên ta dẫn Vong Xuyên!” Bảy chữ Dẫn hồn thuật, từng chữ kiên định, thanh âm nàng vang xa, ánh sáng tỏa ra khắp nơi như đom đóm bay lượn, xông thẳng lên trời trong sắc chiều hoang tàn.

Vô cùng đẹp đẽ nhưng cũng quá mức bi thương.

Tiếng khóc thê lương như xé ruột xé gan, Thẩm Ly nhìn ra chỗ an táng binh sĩ ở xa xa ngoài quân doanh, có rất nhiều người đang khóc đuối theo những đốm sáng lạnh lẽo kia, hận không thể cùng bay theo họ.

Thẩm Ly thông hai tay, siết chặt quyền: “Bích Thương vương Thẩm Ly ta lấy tính mạng lập lời thề!” Giọng nàng không lớn nhưng tướng lĩnh dưới đài luyện binh đều nghe rõ ràng, “Thù này phải báo!” Gió thổi qua hất tung mái tóc Thẩm Ly, vô số đốm sáng lướt qua trước mắt nàng, dường như đó là sức mạnh cuối cùng của các tướng sĩ, cùng phụ họa theo lời thề của nàng.

Sắc trời dần tối, cùng một trăng chiếu rọi đến những địa điểm khác nhau.

Dưới gốc cây bên con sông nhỏ có một thanh niên khoác áo choàng màu tím đang đứng: “Ồ? Bích Thương vương đã trở về Ma giới rồi sao?”

“Dạ, thuộc hạ nhận được tin tức chính xác, chiều nay Thẩm Ly đã trở về Ma giới.” Hắc y nhân che mặt cúi đầu quỳ dưới đất, cung kính đáp lời, “Cô ta đem tiên đan của Thiên giới về, giải độc cho Ma quân, sau đó dùng Độ hồn thuật dẫn độ vô số oán linh của Đô thành.”

“Ha, cứ như là đáng cứu thế vậy, chẳng trách đám ngu muội của Ma giới đều cung phụng cô ta.” Ngón tay hắc chạm nhẹ vào vỏ cây thô ráp. “Tìm khắp cả Ma cung cũng không thấy khí tức của Phụng hỏa châu, nhất định là Thẩm Mộc Nguyệt kia đã đưa cho Thẩm Ly rồi. Xem ra bây giờ không thể không đối phó cô ta...”

“Phù Sinh tướng quân, trận vừa qua chúng ta đã hao tổn năm mươi tám ma nhân, có thi thể vẫn còn chưa nổi lại được, trong thời gian ngắn e là không tiện tái chiến.”

“Thẩm Ly có lợi hại đến đâu chẳng qua cũng chỉ có một mình.” Phù Sinh trầm ngâm một lúc, hần nói, “Cho bốn năm ma nhân đến Khư Thiên Uyên, dọc đường làm âm ỉ một chút để dụ Thẩm Ly ra, lúc đó ta sẽ đích thân ra tay, giết cô ta lấy lại Phụng hỏa châu.”

“Dạ!” Hắc y nhân ôm quyền đáp lời, nhưng lại ngập ngừng nói, “Tướng quân, nhưng Thiếu chủ...”

Ánh mắt Phù Sinh lạnh đi: “Chuyện này trước khi thành sự không được cho Thiếu chủ biết. Trong việc đối phó với Thẩm Ly, Thiếu chủ đã mềm lòng biết bao nhiêu lần. Ta giết Thẩm Ly để lấy Phụng hỏa châu, cũng để trừ đi hậu hoạn. Chờ Thẩm Ly chết đi thì Thiếu chủ có dị nghị gì cũng vô kể khả thi.” Đầu ngón tay hần bốc ra một luồng khí đen, trong chốc lát đã bao trùm ngọn cây, một lúc sau, toàn bộ lá cây khô héo, khí đen càng phình to, cuối cùng ngưng tụ thành một hạt châu đen rơi vào lòng bàn tay Phù Sinh. Hần há miệng nuốt lấy hạt châu đó vào, “Nhưng mà trước đó hãy tìm cho ta vài người khỏe mạnh còn sống để giúp ta điều dưỡng nội tức.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Gió thổi qua, lá cây khô héo điều tàn rơi rụng.

Thẩm Ly sắp xếp xong sự vụ ở quân doanh đã là giờ Mão[1] hôm sau, nàng tranh thủ về Vương phủ một chuyến, thấy Nhục Nha tuy bị kinh sợ nhưng tinh thần vẫn ổn, Suyt Suyt cũng ở đó, lông trên người nó đã mọc dài, từ khi Thẩm Ly bước vào cửa phòng thì một người một chim cứ chí chóc bên tai nàng, kể cho nàng về những nỗi kinh hoàng hôm đó. Thẩm Ly im lặng lắng nghe, lúc Nhục Nha nghỉ lấy hơi mới xoa đầu nàng ta: “Bỏn vương về rồi, nhất định không để ai ức hiếp ngươi nữa đâu.”

[1] 5 – 7 giờ sáng.

Nhục Nha ngẩn ra, cái miệng vốn đang âm ỉ mím lại, đôi mắt đỏ hồng nhìn Thẩm Ly rồi khóc òa lên.

Nhục Nha thật sự sợ lắm!

Nghỉ ngơi trong Vương phủ chốc lát, Thẩm Ly thay y phục, mặc khinh giáp muồn vào cung. Trước khi ra cửa Nhục Nha gọi nàng, áp úng hồi lâu cuối cùng chỉ nói: “Vương gia nhất định phải bảo trọng nhé! Nhục Nha và Suyt Suyt đều chờ cô về!”

Thẩm Ly bật cười: “Không sao, chẳng qua là vào cung thôi mà, tối sẽ về!”

Nhục Nha gật đầu, nhưng nhìn Thẩm Ly không quay đầu bước ra cửa phủ, lòng Nhục Nha lại có một sự hoảng sợ kỳ lạ, giống như... giống như Thẩm Ly sẽ không quay về nữa vậy: “Vương gia phải bảo trọng nhé!” Nhục Nha lại hét lớn.

Thẩm Ly vẫy vẫy tay, không quay đầu: “Biết rồi!”

Độc của Ma quân đã lui hết, nhưng trước đó do mất máu quá nhiều nên vẫn chưa tỉnh. Các văn thần tuy nóng lòng nhưng cũng không biết làm sao, ba vị Trưởng lão ngồi trong Nghị sự điện, tạm nắm quyền thay Ma quân. Thẩm Ly ngồi bên trái Nghị sự điện, yên lặng nghe các quan viên bên dưới hô báo tình hình bạo loạn các nơi.

Giống như để kèm chế quân lực các nơi, trong lúc kẻ địch công kích Ma đô lại xảy ra bạo loạn, nhưng chỉ có mấy ngày đã dần dần hoàn toàn bình ổn, Thẩm Ly nghe thấy lại nhú mày, xảy ra chuyện như vậy chỉ có thể chứng minh rằng...

“Có nội gián.” Một Trưởng lão lặng lẽ lên tiếng, “Không chỉ là chuyện bạo loạn này thôi, mấy ngày trước lão hủ có nghiên cứu đường rút lui của đối phương, nếu không phải là người cực kỳ quen thuộc với cấu trúc của Ma đô thì quyết không thể nào rút lui nhanh như vậy.”

Nhưng càng tệ hại hơn nữa là các nơi đều đồng thời xảy ra bạo loạn, điều đó chứng tỏ là... các nơi đều có nội gián.

“Tra!” Thẩm Ly lạnh lùng vút ra một chữ, “Những kẻ nội gián này không chỉ quen thuộc địa hình mà còn quen thuộc cấu trúc quân đội của Ma giới, nhất định phải là người trong quân, trong trận này những ai mất tích, hành tung thần bí thì bắt hết tam tộc thẩm tra từng người.”

Thẩm Ly xưa nay không phải là người mềm lòng, mệnh lệnh này vô cùng quyết đoán, không chút do dự.

“Báo!” Thanh âm vội vã truyền từ ngoài điện đến, người truyền lệnh phá cửa xông vào, quỳ xuống ôm quyền, “Các vị đại nhân! Đám... đám quái vật đao thương bất nhập đó lại xuất hiện!”

Chúng nhân cả kinh, Thẩm Ly lập tức đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng như băng: “Ở đâu? Bao nhiêu nhân mã?”

“Chỉ có bốn năm tên, chúng đi về phía Khu Thiên Uyên!” Trong Nghị sự điện lập tức huyên não, chúng nhân đều biết trong Khu Thiên Uyên có mấy ngàn yêu thú, nếu chúng phá vỡ kết giới thả những yêu thú kia ra, đối với Ma giới là một tai họa khủng khiếp!

“Kết giới của Khu Thiên Uyên sẽ không thể bị phá.” Thẩm Ly nói, “Các vị bình tĩnh đừng nóng vội!” Thẩm Ly trầm giọng nói với người đến báo, “Ngoài động tĩnh này thì chúng có còn hành động gì nữa không?”

“Có... Bọn chúng tàn sát dọc đường... Những nơi chúng đi qua không một ai sống sót...”

“Khôn kiếp!” Ngay lập tức có võ tướng không nhin nổi nữa đập bàn đứng dậy, “Thật không coi Ma giới ra gì!” Hấn ôm quyền quỳ xuống, “Mạt tướng xin được ứng chiến!” Hai Tướng quân khác cũng quỳ xuống, “Mạt tướng xin được ứng chiến!”

Trong Nghị sự điện nhất thời huyên não, có văn thần khuyên: “Trước đó ở Đô thành không làm gì được chúng, bây giờ có thể thắng không? Vẫn nên tìm hiểu cơ thể của chúng trước, sau đó mới có thể tìm cách chiến thắng!”

“Vậy bây giờ cứ để mặc chúng hoành hành bá đạo sao? Ta có liều mạng này cũng...”

“Im lặng!” Thẩm Ly lạnh lùng hét lên, “Tướng quân của Ma tộc ta đâu thể nào dễ dàng liều mình như vậy! Thật để người ta chê cười.”

Nghị sự điện yên tĩnh lại.

◊ Chương 52 ◊

Lúc trước Thẩm Ly đã có kinh nghiệm giao thủ với loại quái nhân này, chỉ là không biết thời gian qua, đám quái nhân này có trở nên lợi hại hơn hay không, để đề phòng vạn nhất, Thẩm Ly đặc biệt lệnh cho ba vị đại tướng trong quân đi cùng mình, họ đều là người đã từng so chiêu với đám quái nhân kia mấy ngày trước, có kinh nghiệm và thực lực hơn những người khác.

“Lần này xuất hành không phải để giết địch mà bắt sống, cho dù chỉ bắt được một người thôi cũng được, mang về Ma đô để nghiên cứu tìm ra điểm chí mạng của chúng, đề phòng sau này lại bị tập kích.” Trước khi xuất phát, Thẩm Ly dặn dò họ: “Nhất định không được ỷ mạnh mà hành sự.”

Đao Mục tướng quân bật cười: “Vương gia vẫn tưởng bọn ta còn là tân binh sao? Trên chiến trường kỳ nhất là hành sự theo cảm tính, bọn ta biết.”

Thẩm Ly gật đầu: “Các vị Tướng quân đều là tinh anh trong quân, tộc ta không thể mất thêm một người nào nữa!”

Cảm khái xong, chỉnh trang xuất phát, Thẩm Ly không về phủ, xưa nay xuất chinh nàng vẫn mặc khinh giáp. Cưỡi lên mây, bốn người không bị đại đội vướng chân nên đi rất nhanh, chẳng bao lâu đã đến địa giới Hồng Nguyên nơi bọn ma nhân hoành hành như trong tin tình báo, không cần thăm dò, trong không trung bốn người đã nhìn thấy nơi có ánh lửa chói mắt, họ vội vàng bay đến, nơi này đi về phía Bắc không xa chính là Khư Thiên Uyên, không thể để chúng tiến thêm bước nào nữa.

Thẩm Ly tinh mắt, từ trên mây nhìn xuống, thấy một ma nhân đang kéo một đứa trẻ, hai tay giữ cánh tay nó, miệng há to, giống như sắp xé xác đứa trẻ ăn thịt, đứa trẻ đã sợ đến quên cả khóc, chỉ ngây ngốc nhìn cái miệng đầy máu kia.

Trong tích tắc, một luồng sáng bạc từ bên phải chém tới, mũi thương như đao chém gãy tay ma nhân kia. Thẩm Ly biết thân thể chúng cường tráng đến dường nào, bởi vậy một thương này nàng không tiếc sức lực, chém gãy

tay ma nhân, mũi thương đánh mạnh xuống đất, lực đạo truyền vào khiến cây cỏ xung quanh chấn động, mặt đất rung chuyển. Ma nhân ngửa đầu gào rú, hai cánh tay cụt máu tuôn xối xả lên mặt đũa trẻ, nhưng đũa trẻ cũng chỉ ngơ ngác ngẩng đầu nhìn bóng Thảm Ly, dường như chưa phản ứng được rằng mình đã được cứu.

Thảm Ly không có thời gian chú ý đến đũa trẻ, chỉ ném nó vào bụi cỏ đằng sau, nàng đưa thương lên phía trước, không cho ma nhân có cơ hội phản ứng, mũi thương mang theo pháp lực mạnh mẽ đâm xuyên qua tim hấn.

Nhưng chỉ đòn này thôi vẫn chưa thể giết được ma nhân. Thảm Ly cũng không muốn giết, chỉ cần khiến hấn không thể động đậy là được. Thế mà khi nàng còn chưa rút mũi thương ra, chợt nghe trong không trung có người hét lớn: “Vương gia cẩn thận!”

Sau lưng có một luồng chưởng phong rít lên, Thảm Ly cúi người tránh được đòn này, nàng rút mũi thương ra quét ngang, chém đứt cổ người phía sau, máu tươi phun xối xả, trong chốc lát, Thảm Ly đã bị máu nhuộm đỏ người.

Không trung bỗng có tiếng giao chiến, Thảm Ly ngược đầu nhìn lên, có ba ma nhân đang giao thủ với ba vị Tướng quân trong trên không trung, những tên này đã học được thuật cưỡi mây từ lúc nào... Bọn chúng quả nhiên là không ngừng trở nên mạnh mẽ... Lòng Thảm Ly đang kinh ngạc bỗng cảm thấy khí tức phía sau lay động một cách quỷ dị.

“Bích Thương vương lâu nay vẫn khỏe chứ?”

Từ lúc nào... Thảm Ly siết chặt ngân thương trong tay, còn chưa quay đầu thì thương đã giết tới, nhưng mũi thương như chém vào bông gòn, lực đạo hoàn toàn bị phân tán, Thảm Ly vội vàng rời đi, đến khi lui ra ngoài mười trượng mới quay đầu quan sát người đến, hấn mặc y phục xanh, sắc mặt không đổi: “Phù Sinh?” Thảm Ly lạnh lùng lên tiếng.

“Ha, được Bích Thương vương nhớ đến như vậy thật là có phúc!”

Hấn càng ra vẻ khách sáo Thảm Ly càng biết người này tâm cơ thâm sâu, đích thân đến đây nhất định có âm mưu gì đó, mắt nàng khẽ tối, tai nghe được trong không trung ba vị Tướng quân vẫn đang giao chiến với ma nhân, với tình hình của Ma giới hiện nay, Thảm Ly thực sự không cần thiết

phải lấy đá chọi đá với hắn ngay lúc này để thương vong thêm trầm trọng, nhưng nàng vừa nảy sinh ý định rút lui đã nghe Phù Sinh nói: “Thật không dám giấu, lần này đến gặp Bích Thương vương là có một vật muốn lấy từ chỗ Bích Thương vương.” Thảm Ly cười lạnh, còn chưa lên tiếng thì hắn lại cười nói, “Đương nhiên, ta biết Bích Thương vương nhất định không đồng ý, bởi vậy...”

Bỗng bốn bề sát khí nặng nề, ánh mắt hắn càng thêm lạnh lẽo: “Phiền Vương gia để mạng lại!”

“Năm mơ giữa ban ngày!” Khiêu khích trắng trợn như vậy khiến ánh mắt Thảm Ly càng lạnh lẽo hơn, hai người chưa ai ra tay trước, chỉ là không khí xung quanh dần dần như lạnh thấu xương, cây cỏ giữa hai người đã bị xé nát, hóa thành tro bụi từ lâu. Không khí mỗi lúc càng thêm căng thẳng, lan tỏa sang hai bên, trong bụi cây có tiếng sột soạt, cành khô run rẩy trong gió, lúc thì lắc sang trái, lúc thì lắc sang phải, lá bay tứ tán, bỗng cây khô “rắc” một tiếng, nổ tung.

“Á!” Đứa trẻ vốn đang trốn sau gốc cây đau đón hét lên, bị cành khô nổ tung đánh bay ra ngoài hai trượng.

Không thể tiếp tục như vậy nữa!

Tiếng kêu của đứa trẻ như một tín hiệu kích thích thần kinh của Thảm Ly, mũi chân nàng dùng lực bước về phía trước, lấy thương làm đầu, cả người bay tới như một mũi tên. Phù Sinh không tránh không né, chờ Thảm Ly tấn công đến bên cạnh hắn, bỗng phát giác có một luồng khí tức mạnh mẽ đè xuống đất, mũi thương của Thảm Ly chệch đi, Phù Sinh bỗng nghiêng người, tay hóa thành trảo chộp lấy tim Thảm Ly, nhưng sau lưng Thảm Ly như có thêm một đôi mắt, ngân thương thu lại, đuôi thương đập thẳng vào tay Phù Sinh, trông rất nhẹ nhàng nhưng khi tiếp xúc với bàn tay Phù Sinh thì để lại trên da thịt hắn một vết cháy đen.

Không biết từ lúc nào, trên Hồng anh thương của Thảm Ly đã thi pháp thuật hệ Hỏa, khiến cả ngọn ngân thương trở nên nóng rát.

Đứa trẻ được Thảm Ly cứu hai mắt sáng rực nhìn nàng, trong mắt là sự tôn sùng và kính ngưỡng, Thảm Ly phẩy tay, đứa trẻ thông minh hiểu ý nàng, lập tức như một con mèo, chạy thật xa. Thảm Ly xoay người nhảy lên, nắm chặt thân thương, rơi xuống ở một vị trí cách Phù Sinh ngoài mười

bước, thương hoa[1] múa lên, nàng nói: “Đây là lễ vật trả lại cho ngươi!” Vết bóng ở Thiên giới Thảm Ly vẫn còn nhớ rõ.

[1] Tua rua đỏ trên thương.

Phù Sinh nhìn bàn tay đã cháy đen, bỗng ngửa đầu ha ha cười lớn: “Thú vị, thú vị, vậy mới xứng làm đối thủ của ta!” Vừa dứt lời, không hề ngừng nghỉ, thân hình hắn khẽ động, động tác nhanh hơn lúc này không dưới mười lần, xông tới phía trước, không đao không kiếm, hóa chỉ thành trảo tay không giao chiến với Thảm Ly.

Thân hình hai người giao thoa, đôi lúc lại hóa thành gió quần lấy nhau trên trời, đôi lúc lại hóa thành ánh sáng biến mất tăm mắt tích.

Chẳng mấy chốc, Thảm Ly đã giao thủ với hắn hơn trăm chiêu, càng đấu lòng Thảm Ly càng thấy kì quái, chiêu số của người này cũng có phần tương tự như nàng, nhưng xem xét kĩ lại thấy có chi tiết khác nhau, cùng là chiêu số phóng khoáng, vốn phải vô cùng cương liệt, nhưng hắn sử dụng lại có vài phần âm hiểm quỷ dị, khiến người ta không thể không phòng.

“Bích Thương vương có nghiêm túc không thế?” Thêm một chiêu nữa, hai người đứng hai bên trong không trung, hắn bật cười quỷ dị, “Ta lại cảm thấy thuộc hạ của cô dụng tâm hơn một chút.”

Thảm Ly nghe vậy nhìn xuống dưới, đột nhiên phát hiện cách đó không xa ba Tướng quân vốn chỉ chiến đấu với ba ma nhân, nhưng lúc này ma nhân bị Thảm Ly chém đứt cổ cũng tham gia vào, lấy bốn địch ba, khiến cho các Tướng quân vốn đã vất vả lại càng vô lực chống đỡ, lúc này có hai người hiển nhiên đã bị thương, tình hình nguy cấp!

Thảm Ly nóng lòng cúi người xông về phía đó, nhưng Phù Sinh sao có thể tha cho nàng, lập tức đuổi theo phía sau bám sát tới, Thảm Ly vô cùng tức giận: “Cút đi!”

“Thứ cho ta không thể tuân mệnh!” Phù Sinh đưa tay, móng tay phình to, năm ngón chộp tới, móng tay như đao chắn trước mặt Thảm Ly, “Vương gia chính là đối thủ của ta!” Lúc hắn nói, ma nhân bên dưới đánh một quyền vào bụng Đao Mục tướng quân, thấy Đao Mục tướng quân phun ra một ngụm máu tươi, Thảm Ly càng nóng lòng, đáy mắt cuộn lên sắc đỏ, toàn thân sát khí lan tỏa.

“Ta nói là rút đi!” Nàng vung ngân thương, Phù Sinh đưa tay lên đỡ, móng tay của Phù Sinh cứng hơn Thảm Ly tưởng tượng, thương của Thảm Ly cũng ngoài dự liệu của Phù Sinh, binh khí va chạm, hai người đều bị lực đạo của đối phương chấn động lùi ra xa, Thảm Ly không hề do dự mà tiếp tục xông về phía các Tướng quân kia, Phù Sinh liếc nhìn móng tay mình, ánh sáng trong mắt khẽ động, tiếp tục đuổi theo phía trước.

Ở bên này Thảm Ly hét lên một tiếng, lấy mũi thương chém đứt đầu một ma nhân, vạch ra một kẽ hở, bảo vệ ba Tướng quân đáp xuống đất, Hồng anh thương cắm vào mặt đất, một ngọn lửa đỏ rực bùng lên thành bình phong bảo vệ ba Tướng quân bên trong. “Độn thổ, rút. Ta yểm hậu!”

Mệnh lệnh vừa dứt, ba Tướng quân còn chưa lên tiếng, bỗng thấy bình phong lửa bị xé ra một kẽ hở, năm móng tay bén nhọn xuyên vào trong, năm ngón mở ra, bình phong lửa bị phá, Thảm Ly nghiêng răng, sắc đỏ trong mắt càng đậm, trường thương lướt tới, sóng nhiệt cuộn cuộn. Nàng ép Phù Sinh đang đuổi đến phải lui vài bước, phân tâm hét lên: “Rút!”

Không phải lo lắng cho hậu phương nàng mới có thể tìm cách trốn thoát.

Ba Tướng quân lúc này cũng hiểu rõ tình thế, hiện nay khó đối phó nhất không phải là mấy ma nhân kia mà là thanh niên áo xanh này. Họ đã bị thương, kéo dài thêm nữa chỉ liên lụy Thảm Ly. Ba người nhìn nhau, vừa bắt đầu niệm thuật độn thổ thì một tiếng gào rú của ma nhân đã chặn họ lại, có hai ma nhân nữa xông ra từ trong lùm cây đâm thẳng về phía ba Tướng quân.

Đao Mực đã bị thương, hai tướng quân kia vì bảo vệ hắn nên chắn phía trước đỡ đòn công kích của đối phương, nhưng không ai chú ý rằng, ma nhân lúc đầu bị Thảm Ly chặt hai tay đâm xuyên tim vẫn đang thoi thóp trên mặt đất, lúc này bò đến dưới chân Đao Mực, cắn lấy bắp chân hắn, Đao Mực nghiêng răng nhin đau, vung cao đại đao trong tay chém xuống, chặt đứt đầu ma nhân kia, không ngờ vừa kết liễu một người, mấy ma nhân lúc này bám lấy họ trong không trung lại đáp xuống bao vây, hai Tướng quân phía trước không quay lại bảo vệ kịp, chỉ nghe Đao Mực không nhin được mà kêu thảm một tiếng, tứ chi đã bị mấy người kia xé rời, máu tươi tung tóe, bọn chúng xé thịt hắn nuốt vào bụng.

Thảm Ly vừa tách Phù Sinh ra, bỗng nghe sau lưng có tiếng kêu thảm, thấy cảnh này, nhất thời đầu óc nàng trống rỗng, ngay cả lưng bị năm ngón

tay Phù Sinh vạch qua cũng không có cảm giác gì.

Thì ra... bọn chúng thật sự ăn thịt người...

Thì ra các Tướng quân của Ma giới... đã chiến đấu trong tình cảnh như vậy...

Phù Sinh cười điên cuồng: “Cảnh này đẹp không? Trong trận trước các con yêu của ta cũng được một bữa no nê như thế này!”

Tướng lĩnh nàng coi trọng, một sinh mạng còn đang sống, người cùng nàng bảo vệ mảnh đất này... lại để người ta xâu xé như vậy...

“Khốn kiếp...” Ngón tay Thảm Ly trắng bệch, nàng siết chặt ngân thương, “Đồ khốn kiếp!” Nàng cúi đầu, nói đến nghiến răng nghiến lợi, nàng định bước về phía các Tướng quân, Phù sinh lại đưa tay ngăn cản: “Còn chưa chiến xong, không cho cô cứu người...”

Không để hắn nói hết, Thảm Ly bỗng ngẩng đầu, Phù Sinh khẽ chấn kinh, hắn thấy một tia sáng đỏ dâng lên trong đáy mắt Thảm Ly, nhuộm đỏ đôi mắt trắng đen rõ ràng của nàng, sau đó tích tụ thành dịch thể đỏ tươi như máu chảy từ khóe mắt nàng xuống, trượt qua má, kéo thành một vết tích quý dị rồi rơi xuống đất, trong khoảng khắc, khí tức toàn thân Thảm Ly bùng phát, như lốc xoáy cuốn lấy vạn vật trời đất, dây buộc tóc màu vàng trên đầu Thảm Ly bị xé rách, tóc đen xõa tung, trong luồng khí mạnh mẽ này, mái tóc đen kia từ gốc đến ngọn như bị nhúng vào dung nham, dần dần biến thành màu đỏ.

Thảm Ly chỉ cảm thấy trong bụng có một khí tức nóng bỏng dâng trào, chậm chậm thiêu đốt máu thịt nàng, thiêu đốt lý trí nàng.

Hồng anh ngân thương bốc lên một luồng sương trắng, theo không khí dao động quanh người Thảm Ly, bỗng nhiên khí tức chợt dừng, chỉ trong chớp mắt, Thảm Ly đã biến mất, giết thẳng đến chỗ ma nhân đang tụ tập, nàng không dùng thương, một chương vỡ lên đỉnh đầu một ma nhân, một chương đánh vào ngực ma nhân khác, một ngọn lửa bùng lên trong ngực hắn.

Chỉ trong thời gian vài ba chiêu, nàng đã tiếp xúc với tất cả ma nhân có mặt, tất cả đều bị thiêu cháy, cuối cùng, đến khi toàn bộ đám ma nhân bị đốt thành tro bụi, Thảm Ly lại vung chương nhằm vào một Tướng quân mà vỡ

tới, nhưng lòng bàn tay mang theo nhiệt độ nóng bỏng bỗng ngừng trước ngực Tướng quân kia ba tấc, không hề tiếp xúc.

Thẩm Ly hơi khom người, khẽ hoảng loạn lắc lắc đầu, dường như đang cật lực tìm lại lý trí, cuối cùng nàng quay đầu lại, đôi mắt đỏ rực nhìn về Phù Sinh. Trong chốc lát, thân hình nàng đã rơi trước mặt Phù Sinh: “Người đáng chết!” Từng chữ từng câu của nàng đều vô cùng khó nhọc, thanh âm vừa dứt, nàng vung trảo đánh về phía Phù Sinh.

Phù Sinh đưa tay lên đỡ, cảm thấy móng tay cứ như thép bỗng mềm đi, tay của Thẩm Ly không hề bị cản trở mà vỗ xuống mặt hắn, một chưởng này của nàng kêu lên giòn giã, Phù Sinh liên tiếp thoái lui ra xa mấy trượng, lập tức sử dụng thuật ngưng băng, ôm bên má bị Thẩm Ly đánh trúng, băng và lửa tiếp xúc trên má hắn, đau đớn nhưng không khiến biểu hiện của hắn khổ sở nhiều, chỉ khiến ánh mắt Phù Sinh càng thêm lạnh lẽo.

“Không hổ là... phụng hoàng!”

Giọng hắn âm lạnh khó phân, không chờ điều dưỡng xong vết thương trên mặt, Thẩm Ly tấn công. Ngân thương tỏa ra ánh sáng chói mắt đánh đến như sấm sét, không thể chống đỡ, Phù Sinh cả kinh, bị ép phải thoái lui. Không dễ gì mới tìm được một kẽ hở, hắn nhảy lên mây quay người trốn đi.

Thẩm Ly đuổi theo truy sát.

Một Tướng quân dưới đất hét lớn: “Vương thượng! Giặc tới đường cùng chớ nên đuổi! Cẩn thận trúng gian kế!”

Thẩm Ly nào còn nghe lời hắn, nàng đuổi theo thân ảnh Phù Sinh, một trước một sau biến mất trên bầu trời.

Đuổi đến Nhân giới, Thẩm Ly bỗng cảm thấy hơi nước quanh mình nặng hơn rất nhiều, nàng phân tâm quan sát, Phù Sinh đã trốn đến trên biển.

Nhân lúc Thẩm Ly phân tâm, Phù Sinh phát một tín hiệu lên bầu trời. Một khắc sau, mấy hắc y nhân lập tức xuất hiện bên cạnh hắn.

Thẩm Ly quay đầu, Hồng anh thương đảo trong không trung, một ngọn lửa cuộn cuộn xông thẳng về hướng mấy hắc y nhân. Có hai tên chưa kịp phản ứng, bị lửa đốt thành tro bụi ngay tại chỗ. Mấy kẻ khác nhanh nhẹn

tránh được, chia ra bốn hướng, bọn họ cực kỳ phối hợp cùng nhau niệm chú.

Hơi nước trong không khí lập tức trở nên băng lạnh, hóa thành những mảnh băng nhỏ, dán chặt vào người Thẩm Ly, dường như muốn bao vây nàng bên trong. Khóe môi Thẩm Ly bỗng vạch lên một độ cong kỳ lạ, bụng nàng càng nóng hơn, khí nóng vận chuyển trong thân thể một vòng, khiến da nàng bốc lửa.

Sóng nhiệt cuộn cuộn làm tan chảy tất cả thành hơi nước.

Các hắc y nhân cả kinh, hoảng loạn nhìn về phía Phù Sinh: “Đại nhân, Chỉ thủy thuật không có tác dụng với cô ta!”

Chỉ thủy thuật...

Ba chữ quen thuộc này khiến màng nhĩ Thẩm Ly đau nhói, một thân ảnh màu trắng dần dần hiện lên trong đầu óc hỗn loạn của nàng, nàng dường như nghe thấy hắc đang thở dài: “Cô lại làm cho mình trở nên bê bối như vậy!”

Những kẻ này làm sao có thể biết Chỉ thủy thuật... Đó rõ ràng là pháp thuật của thần.

Thẩm Ly hơi thất thần, Phù Sinh nhìn ra được sự phân tâm của nàng, hắc bỗng hét lớn: “Gọi tất cả ma nhân đến đây!”

Lệnh vừa dứt, hắc y nhân lấy ra một nhạc khí kì quái, cứ một lúc lại thổi ba tiếng, từ xa có tiếng gào rú, truyền đến. Phù Sinh hươ tay, một con sóng hóa thành tên băng sắc nhọn bắn về phía Thẩm Ly.

Sát khí đến gần khiến Thẩm Ly bỗng khôi phục tinh thần, nàng không tránh không né, ngọn lửa quanh người lại bùng lên, trong phút chốc đã làm tan chảy hết những mũi tên băng, ngay cả Phù Sinh cũng không kịp nhìn rõ động tác của nàng, chỉ cảm thấy cảm nóng lên, Thẩm Ly đã giật áo hắc: “Nói, đám trộm cắp các ngươi làm sao học được Chỉ thủy thuật?”

Phù Sinh bật cười: “Vương gia có vẻ quan tâm tới chuyện của thần minh kia quá nhỉ!”

Thẩm Ly lạnh lùng nhìn hắc, tay đặt trên ngực hắc, chỉ khẽ dùng lực là nàng có thể thiêu rụi trái tim hắc.

Trong tích tắc, một đạo sấm sét trên trời giáng xuống, ép Thâm Ly không thể không rút Phù Sinh ra, bị đẩy lui mấy trượng, khi quay đầu lại, ở hướng đó có một thanh niên tóc đen áo đen đang đứng, gương mặt của hắn Thâm Ly vô cùng quen thuộc.

“Mặc... Phương...”

◊ Chương 53 ◊

Mặc Phương nhìn Thẩm Ly rất lâu, cuối cùng khẽ cup mắt, nghiêng đầu nhìn Phù Sinh sau lưng, thanh âm nhỏ nhưng lạnh lùng: “Ai cho người làm chuyện này?”

“Thuộc hạ có tội!” Nhưng Phù Sinh không hề có ý nhận tội, “Chỉ là trên người Bích Thương vương có vật chúng ta cần phải lấy, thuộc hạ không thể không lấy, giấu diếm Thiếu chủ vì sợ Thiếu chủ nghĩ đến chuyện xưa, nảy sinh lòng từ bi không cần thiết. Chi bằng thuộc hạ trừ đi cô ta trước để diệt hậu hoạn.”

“Ai cho người làm chuyện này?” Giọng Mặc Phương càng lạnh hơn, giữa đôi mày là sự uy nghiêm chưa từng để lộ trước mặt Thẩm Ly.

Phù Sinh im lặng, cúi đầu nói: “Là thuộc hạ tự ý hành động.” Hắn trông có vẻ khuất phục, nhưng sâu thẳm trong đáy mắt vẫn có vài phần không tán đồng, “Nhưng hôm nay Bích Thương vương nhất định phải chết...”

“Đi!” Mặc Phương chỉ nhàn nhạt nói một chữ. Phù Sinh ngẩng đầu bất mãn nhìn Mặc Phương, lặ lại một lần: “Hôm nay Bích Thương vương nhất định phải chết!”

Mặc Phương nhẹ nhàng nhắm mắt, dường như đang gắng sức nhẫn nại: “Ta nói là, đi. Đây là mệnh lệnh!”

“Nếu vậy...” Phù Sinh lui về phía sau tạo ra một khoảng cách, “Xin Thiếu chủ thứ cho thuộc hạ tội kháng lệnh!”

Mặc Phương nổi giận, khí tức vừa động bỗng nghe giọng nói khẽ sừng sốt của Thẩm Ly: “Thiếu chủ?” Nắm tay hắn bắt giác siết chặt, quay đầu nhìn về phía Thẩm Ly, hai mắt nàng đỏ rực, mái tóc bình thường được buộc nghiêm chỉnh giờ đây đã tán loạn không thành hình, khiến nàng càng thêm chật vật. Tóc nàng cũng đỏ rực, sắc đỏ vẫn đang chậm chậm lan tỏa, khoe môi Mặc Phương khẽ động, bắt giác gọi một tiếng: “Vương thượng...”

“Thiếu chủ...” Thảm Ly chỉ ngậy người nhìn hấn, dường như nhất thời không thể lý giải được xung hô này, đôi mắt đỏ rực của nàng quan sát hai người, lại quét mắt nhìn đám ma nhân bao vây bốn phương tám hướng, trong đầu nàng hiện lên nhiều mảnh ghép hỗn loạn, y giáp và kiếm tàn phá, không thấy thi thể, gian tế trong quân quen thuộc với Ma giới...

“Thì ra... là người sao?” Nàng bàng hoàng hiểu ra.

Mặc Phương cup mắt không đáp.

Thảm Ly yên lặng đứng trong không trung, giọng nói dường như trở nên vô lực: “Nghĩ đến chuyện xưa, ta còn nhớ ở Vương đô đã điểm binh chọn người làm tướng, ba trăm năm quen biết, ta và người từng cùng ra chiến trường hơn vài chục lần, từng có sinh tử chi giao, ta hết lòng tin tưởng người, coi người như huynh đệ...” Giọng Thảm Ly chợt dừng, khí tức khê động, ngữ điệu cao dần, “Thảm Ly tự hỏi đối với người không bạc, Ma quân đối với người không bạc, Ma giới càng chưa từng hại người điều gì, nay người lại giết bá tánh ta, ăn thịt tướng lĩnh ta, hại Quân vương ta! Làm tướng của lũ phản đồ phản quân phản quốc này!” Nàng vung thương chỉ vào Mặc Phương: “Người nói đi, có đáng giết không?”

Mặc Phương im lặng không nói. Nhưng Phù Sinh sau lưng hấn lại ha ha cười lớn: “Nếu chưa từng tham quân thì làm sao phản quân, nếu chưa từng vào nước thì nói gì đến phản quốc!” Phù Sinh cao giọng, “Thiếu chủ ta tôn quý dường nào, nếu không phải tình thế bức bách thì sao cúi đầu chịu nhục dưới Ma giới hiện nay. Nếu phải luận phản đồ phản quân phản quốc thì Ma quân bây giờ cô đang tận trung mới thật sự là một kẻ đại phản đồ. Là giặc cướp nước!”

“Im miệng!” Mặc Phương hét lên, ngẩng đầu nhìn Thảm Ly, “Vương thượng, giầu điểm cô là lỗi của ta, ta biết ta tội nghiệt nặng nề, đã không thể nào tha thứ...”

“Người đã nhận tội thì còn tư cách gì gọi ta là Vương thượng nữa!” Giọng Thảm Ly cực thấp, Hồng anh thương trong tay siết chặt.

Phù Sinh cười lạnh: “Thiếu chủ đừng nên tự hạ thấp mình, ngài có tội gì, có sai cũng là đám ngu trung không có mắt này.” Phù Sinh ngừng lại, ôm quyền khẩn cầu Mặc Phương, “Thiếu chủ, chúng ta tốn bao công sức đánh vào Ma đô là vì Phụng hỏa châu, nay thuộc hạ đã xác định Phụng hỏa châu

nằm trên người Thảm Ly. Trên trời dưới đất chỉ có một hạt châu này, nếu không đoạt thì mưu kế trăm năm e sẽ đổ sông đổ biển, mong Thiếu chủ đừng nên hành sự theo cảm tính, phải lấy đại cuộc làm trọng.”

Mặc Phương siết chặt quyền, một lần nữa khó nhọc bật ra một chữ “Đi!”

Sắc mặt Phù Sinh lạnh lẽo, dường như hạ quyết tâm gì đó nên không khuyên nữa. Chỉ âm thầm liếc mắt sang một bên, một hắc y nhân nhìn thấy gật đầu, vừa định di chuyển bỗng cảm thấy ngực nóng lên, không biết từ lúc nào, ngân thương nóng rát của Thảm Ly đã đâm xuyên qua ngực hắn.

Thảm Ly vung tay, Hồng anh thương mang theo thi thể hắc y nhân bay trở lại bên cạnh nàng, chỉ một cái búng tay, hắc y nhân xuyên trên ngân thương bị một ngọn lửa đốt thành tro bụi. Sắc đỏ trong mắt Thảm Ly càng đậm, gần như muốn nuốt chửng lấy đồng tử màu đen trong vắt của nàng: “Muốn lấy đồ ở chỗ bọn vương thì hãy để mạng lại!”

Phù Sinh cau mày vung tay, lớn tiếng hạ lệnh: “Lên!” Mặc Phương còn định lên tiếng thì Phù Sinh đã bóp mạnh cổ tay hắn, giọng điệu âm hiểm quỷ dị, “Lòng Thiếu chủ còn có đại cuộc không!” Mặc Phương khựng lại, chỉ một khắc này thôi, các ma nhân đã nhận được lệnh cùng nhau xông lên.

Tuy Thảm Ly lúc này dũng mãnh hơn ngày thường mười lần, nhưng đối mặt với nhiều ma nhân như vậy vẫn yếu thế hơn, những ma nhân này thật sự là những kẻ liều mạng, chỉ cần chủ nhân ra lệnh một tiếng, cho dù phải tan xương nát thịt chúng cũng không do dự mà hoàn thành mệnh lệnh.

Quanh người Thảm Ly tuy có ngọn lửa cực nóng đang cháy, nhưng đám ma nhân kia lại không màng đau đớn khi bị thiêu đốt, lấy người làm khiên, bốn người chia ra giữ chặt tứ chi Thảm Ly, khiến nàng không thể động đậy, Thảm Ly thiêu chết bốn tên này lại có bốn tên khác, xa luân chiến để tiêu hao pháp lực của nàng, dần dần thể lực nàng bắt đầu sút giảm, trong lúc không chú ý liền bị đám ma nhân kéo chìm xuống biển.

Phù Sinh thấy thời cơ này, tay kết ấn miệng niệm chú vắn, tay chỉ xuống dưới, sương trắng ngưng tụ trùm lên mặt nước. Sau khi Thảm Ly chìm xuống dưới, nước biển lập tức kết thành băng, hắn cũng không màng sống chết của đám ma nhân cùng chìm xuống với Thảm Ly.

Thấy nước biển dần dần kết thành băng cứng, nắm tay Mặc Phương siết chặt. Phù Sinh liếc nhìn Mặc Phương: “Chờ khi trong băng không còn hơi

thở của Thẩm Ly, sau đây thuộc hạ sẽ lấy Phụng hỏa châu trong người cô ta ra, thi thể để lại cho Thiếu chủ giữ làm kỉ niệm.”

Mặc Phương im lặng rất lâu, giống như hạ một quyết tâm cực lớn, giọng điệu nặng nề: “Thả cô ấy đi!”

“Thứ cho thuộc hạ khó lòng tuân mệnh. Chỉ còn một chút nữa thì chúng ta sẽ thành công, lúc này bảo thuộc hạ sao có thể từ bỏ!”

“Nếu ta buộc ngươi phải thả người thì sao?” Không phải hẳn đang hỏi mà là đang uy hiếp.

Phù Sinh im lặng nhìn Mặc Phương: “VẬY phải bước qua xác thuộc hạ!”

Chưa dứt lời, bỗng nghe trong băng “rắc” một tiếng nứt vỡ, Phù Sinh cả kinh quay đầu nhìn: “Không thể nào...” Chưa chờ hẳn phản ứng lại, một luồng sóng nhiệt phá băng vọt ra, Hồng anh thương thế như chẻ tre đâm vào ngực Phù Sinh, đầu thương không hề do dự mà xuyên thẳng qua ngực hắn. Đôi mắt Thẩm Ly đỏ hơn máu, mái tóc đen đã hoàn toàn biến thành màu đỏ rực, nàng giống như ác quỷ Tu La trên những bích họa của Nhân gian, đến để đòi mạng.

“Hôm nay bốn vương sẽ đập nát xác ngươi!” Nói xong, trường thương rút ra, ngân thương nhuốm máu sát khí càng nặng, nhiệt độ cực nóng khiến Mặc Phương bên cạnh cũng cảm thấy không ổn. Thẩm Ly không cho Phù Sinh chút cơ hội lấy sức, nàng quét mũi thương muốn lấy thủ cấp của hắn.

Mặc Phương thấy vậy không thể không ra tay ngăn cản Thẩm Ly, một khắc này thôi đã để Phù Sinh có được cơ hội, loạng choạng nhảy sang một bên, hắc y nhân vội tiến lên dìu hắn.

Để Phù Sinh chạy, Thẩm Ly quay đầu nhìn sang Mặc Phương, chưa chờ hắn lên tiếng, một chưởng đã đánh vào ngực hắn, một ngọn lửa bùng lên từ ngực hắn, thiêu đốt tâm phách, Mặc Phương vội ngưng quyết tịnh tâm, áp chế ngọn lửa lan ra, vừa nghĩ một khắc đã thấy Thẩm Ly lại tấn công đến trước mặt.

“Ngươi cũng phải đền mạng cho chúng tướng lĩnh Ma giới!”

Mặc Phương tránh về phía sau, khoe môi cay đắng: “Nếu có thể chết đi thì cũng đành...”

Lúc này Thẩm Ly nào còn nghe lọt lời hấn, chỉ đâm thương về phía trước. Mặc Phương chỉ thủ không công, liên tiếp tránh né, trong chớp mắt đã dụ Thẩm Ly lui ra thật xa.

Lòng bàn tay Phù Sinh cuộn lên khí đen, hấn ấn vào vết thương, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người đang giao chiến, trầm giọng nói: “Thiếu chủ muốn dẫn dụ Thẩm Ly rời đi, hôm nay tuyệt không thể để Thẩm Ly chạy thoát, các người cản đường lui của Thiếu chủ, còn các người lệnh cho ma nhân dẫn dụ Thẩm Ly. Chờ ta tái tạo xong sẽ lấy mạng cô ta.”

Hấn dặn dò xong, hắc y nhân nhận lệnh rời đi, hấn nghiêng người gọi một ma nhân đến, một tay đặt lên ngực ma nhân kia: “Con ngoan, không đến nước này thì ta cũng không đối với ngươi như thế này, coi như ngươi tận trung cho chủ nhân vậy.” Vừa dứt lời, hai mắt ma nhân lòi ra, hự một tiếng, hấn cứng nhắc quay đầu, nhìn thấy năm ngón tay Phù Sinh hóa thành trảo xuyên qua da thịt trên ngực, trái tim đang đập bỗng bị bóp chặt, đau đớn không tả xiết.

Phù Sinh không chút do dự móc lấy trái tim rồi đẩy thân thể hấn ra, ma nhân như một món đồ chơi bị vứt bỏ, rơi xuống biển sâu, mất tăm mất tích giữa những con sóng. Phù Sinh cắn lấy trái tim máu tươi đầm đìa, không nhai mà nuốt chửng vào bụng, một lúc sau, trái tim đã bị hấn ăn hết, chùi vết máu trên môi, Phù Sinh nhìn lên trời thở phào một hơi như cực kỳ sảng khoái, còn vết thương bị Thẩm Ly đâm trên ngực hấn cũng dần dần liền lại.

Khí đen cuộn ra từ vết thương trên ngực, cuối cùng vết thương hoàn toàn khép miệng, khí đen theo ngực hấn bốc lên trên, vòng qua cổ hấn, cuối cùng chui vào đôi mắt, chỉ thấy mắt hấn bỗng bị nhuộm đen, giống như mắt của một loài động vật nào đó, lạnh lẽo âm u nhìn thẳng vào Thẩm Ly.

Lúc này cái nóng trong bụng Thẩm Ly khiến cả bản thân nàng cũng cảm thấy đau đớn, nhưng đau đớn này lại khiến thân thể nàng không ngừng dâng lên một sức mạnh to lớn, dường như có thể thiêu đốt cả núi sông, nàng càng chiến càng không biết tại sao mình lại chiến, tất cả lý trí đều bị một chữ “Giết” nóng bỏng dần dần xâm chiếm.

Phía sau có người tấn công, nhưng không sao, Thẩm Ly biết, nàng bây giờ cho dù bị thương nặng đến đâu vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, nàng bất chấp tất cả công kích Mặc Phương, chiêu nào cũng chí mạng.

Mặc Phương đánh với Thẩm Ly vốn đã đuối sức, nhưng thấy sau lưng nàng có ma nhân tấn công, hấn cả kinh, lại thấy Thẩm Ly vốn không có ý tránh né, lòng hấn càng nôn nóng, vô thức muốn chắn cho Thẩm Ly, nhưng trong một khắc phân tâm này, Hồng anh thương của Thẩm Ly không hề lưu tình đâm xuyên vào cổ họng hấn, hấn vội vàng né tránh, nhưng vẫn bị mũi thương xước qua cổ, máu tươi trào ra, giữa những hoa máu, Mặc Phương ngẩn ra nhìn Thẩm Ly...

Nàng thật sự muốn giết hấn, không chút do dự...

Phải rồi, đối với Thẩm Ly, hấn đã làm ra những chuyện khiến nàng căm hận, sao có thể không giết.

Nhưng đến lúc này Mặc Phương mới phát hiện, mũi thương kia thật sự quá lạnh lẽo, khiến hấn không thể nào chịu được...

Ma nhân sau lưng Thẩm Ly tung đòn, Thẩm Ly không quay đầu, sóng nhiệt toàn thân bùng lên, đẩy ma nhân kia ra xa mấy trượng, Mặc Phương cũng không ngoại lệ bị đẩy ra xa, Thẩm Ly lại lách người giết tới phía trước, một thương nữa đâm xuống, nhắm thẳng vào tim hấn. Mặc Phương nghiêng rãnh, trong tay hiện lên ánh sáng tím, một thanh trường kiếm mang theo sấm sét nằm trong bàn tay.

“Keng!” một tiếng, hấn vát và đỡ đòn của Thẩm Ly.

Nếu là phạm kiếm chỉ e là đã bị hư tổn từ lâu, nhưng Tử kiếm của Mặc Phương lại không chút sức mẻ, ngược lại hào quang càng đậm. Lúc này Thẩm Ly nào còn để tâm đối phương lấy ra pháp khí gì, nàng vùng thương chém xuống đầu Mặc Phương. Mặc Phương đưa kiếm lên đỡ, hai sức mạnh cực đại va chạm, khiến sóng nhiệt bùng lên như một con sóng dữ.

“Rắc” một tiếng giòn giã, nơi Hồng anh thương của Thẩm Ly tiếp xúc với thanh Tử kiếm nứt ra một đường, sắc đỏ trong mắt Thẩm Ly khê động, cảm thấy trọng lượng ngân thương trong tay giảm mạnh, sát khí chột tan, một khắc sau, binh khí bầu bạn cùng nàng mấy trăm năm “rắc” một tiếng gãy thành hai đoạn.

Chém gãy ngân thương, Tử kiếm vẫn lao tới, dừng lại trên cổ Thẩm Ly.

Mặc Phương không có thời gian xin lỗi, hấn chỉ nói: “Vương thượng, phía Đông Nam không có người canh giữ.”

Thẩm Ly ngẩn người thông tay xuống, hai đoạn ngân thương bị gãy chìm xuống đáy biển, nàng ngược lên nhìn Mặc Phương: “Đến nước này, người bảo ta tin người như thế nào đây?”

Mặc Phương nghiêng răng: “Nếu đã không tin vậy thứ cho Mặc Phương tội bất kính!”

Hắn mặc kệ ngọn lửa trên da thịt Thẩm Ly bỏng rát đến dường nào, kéo lấy cổ tay nàng, tư thế giống như muốn đưa nàng trốn đi. Thẩm Ly bị hắn nắm nên ngẩn người, nhưng chỉ một khắc này thôi, nàng bỗng cảm thấy sau lưng chột lạnh, cúi đầu nhìn, trước ngực mình đã xuyên ra năm ngón tay.

Mặc Phương kinh ngạc quay đầu, thấy Phù Sinh sau lưng Thẩm Ly, đồng tử hắn co rút lại.

Máu tươi trào ra từ ngực Thẩm Ly, ngực nàng không đau, nàng đau đớn vì nhiệt độ trong bụng mỗi một nóng kinh người.

Phù Sinh sau lưng điên cuồng cười lớn: “Phụng hỏa châu đã vào tay ta! Đại kế sắp thành!” Hắn muốn rút tay, nhưng Thẩm Ly bỗng túm lấy năm móng tay bén nhọn của hắn.

“Ta nói rồi...” Nàng nhẹ nhàng nhắm đôi mắt đỏ rực, “Muốn cướp đồ thì hãy để mạng lại!”

Nàng không áp chế cái nóng trong bụng nữa, mặc nó theo máu huyết lan tỏa khắp người, thiêu đốt tứ chi, nàng có thể cảm thấy máu huyết đang sôi sục, cũng biết mình đang bị ngọn lửa trong người chằm chằm thiêu chết. Nhưng mà...

Nghe Phù Sinh sau lưng kêu thảm: “Không thể nào! Không thể nào! Tại sao Chỉ thủy thuật không có tác dụng! Chỉ thủy thuật... Á! Đại kế chưa thành! Sao có thể cam tâm!” Tất cả các ma nhân cách đây không xa đều gào rú thê thảm, những hắc y nhân kia cũng không tránh khỏi.

Khóe môi Thẩm Ly khẽ cong, nàng không biết mục đích của đám người này, cũng không biết hắn và Mặc Phương đang mưu tính điều gì.

Hai kẻ chủ mưu ở đây, đám ma nhân trong tay hắn chắc cũng không còn ai trong sào huyệt. Giết hết chúng ở đây, bất kể chúng có còn âm mưu gì cũng không thể thi triển được nữa. Trừ đi đại họa trước mắt, bất kể là đối

với Ma giới, đối với Ma tộc, Ma quân, thậm chí... thậm chí là Thiên giới cũng đều tốt.

Lửa đốt vào tim, Thâm Ly bất giác khom người, Phù Sinh sau lưng đã không còn lên tiếng, hơi thở của Mặc Phương cũng không cảm nhận được, cuối cùng nàng không nhịn được đau đớn, hự một tiếng: “Đau... đau quá...”

Mãi đến giờ nàng mới dám lộ ra một chút yếu đuối, chỉ là giữa trời đất này, không còn ai nghe thấy nữa.

Bích Thương vương Thâm Ly sẽ để lại trên thế gian này một hình tượng anh dũng hy sinh.

Không ai biết rằng đến phút cuối của sinh mệnh, nàng cũng... sợ hãi như một nữ nhân, cũng không tìm được nhớ nhung...

Vô số tro bụi rải xuống biển, bị những con sóng cuộn cuộn tản mát hết tất cả. Gió biển dâng lên, dường như thổi vào tận mây xanh, những khí tức sót lại trong không khí không biết bay về hướng nào.

Cửu trùng thiên, Thiên ngoại thiên, một đốm lông màu trắng lẫn lộn bên cạnh trường bào màu trắng, giữa bàn cờ hai màu trắng đen, Hành Chỉ chơi cờ một mình, trầm tư trong chốc lát, hần nhắc ly trà, vừa định uống, bỗng một luồng gió mát thổi đến, hần bất chợt ngược mắt, khó hiểu lầm bầm: “Sao hôm nay Thiên ngoại thiên lại có gió thổi lên!”

Hần đặt ly trà xuống, chỉ nghe “rắc” một tiếng, ly trà nứt vỡ từ dưới đáy nước hỗn loạn đổ khắp bàn cờ.

◊ Chương 54 ◊

“Kẻ đánh lén Ma giới và Thiên giới lần này đã bị Bích Thương vương của Ma giới tiêu diệt toàn bộ.” Sứ giả đến từ Ma giới ăn mặc đơn giản, cúi đầu bẩm báo với Thiên đế, “Ma quân đặc biệt sai ti chức đến báo, mong Thiên quân yên tâm!”

Thiên đế gật đầu: “Tốt lắm tốt lắm, không ngờ Bích Thương vương lại có bản lĩnh như vậy, dám hỏi Bích Thương vương đang ở đâu? Lần này cô ấy có công diệt trừ phiến loạn, Trẫm muốn ban thưởng thật hậu.”

“Tạ hậu ý của Thiên quân, nhưng mà... không cần nữa.” Bàn tay chống dưới đất của sứ giả Ma giới siết chặt thành quyền, hấn im lặng rất lâu, cuối cùng không chế cảm xúc, chuyện công làm theo phép công, “Vương gia đã chiến tử!”

Thiên đế ngẩn ra một khắc, chưa kịp phản ứng, bỗng nghe “két” một tiếng, có người không qua bẩm báo đã đẩy cửa Nghị sự điện của Thiên giới ra. Trong ánh sáng phản chiếu, người mặc bạch bào kia đứng ở cửa, người bên trong nhìn rõ biểu hiện trên mặt hấn, chỉ thấy hấn đứng đó rất lâu, giống như đang thất thần, cũng tựa như đang ngây ngốc. Nhưng khi hấn bước vào bên trong, sắc mặt không khác gì thường ngày.

“Sao Thần quân lại đến đây?” Thiên đế đứng dậy nghênh đón, Hành Chỉ giống như không hề nghe thấy lời Thiên đế, chỉ nhìn vào sứ giả của Ma giới hỏi: “Vừa rồi, người nói là ai?”

Sứ giả thấy hấn, nghiêm túc hành lễ đáp: “Hồi Thần quân, Bích Thương vương Thảm Ly của Ma giới, hôm qua đã chiến tử ở Đông Hải.”

Hành Chỉ im lặng rất lâu, tiếp đó lắc đầu: “Hoang đường, tin tức chưa chứng thực sao có thể báo lên.”

Vừa dứt lời, không chỉ sứ giả ngẩn ra mà cả Thiên đế cũng ngây người, thông tin giữa hai giới, nếu chưa chứng thực tuyệt đối không thể báo lên,

Hành Chi sao không biết chuyện này... Sứ giả khẩu đầu: “Nếu không xác thực, ti chức nguyện chịu ngũ lôi oanh đỉnh...”

Sắc mặt Hành Chi lạnh đi: “Đừng thề trước mặt thần minh, sẽ ứng nghiệm đó.”

Nắm tay sứ giả càng siết chặt, khớp tay trắng bệch, thanh sắc không che giấu được nữa mà khàn đi, “Thần quân không biết, ti chức càng hi vọng được chịu tội ngũ lôi oanh đỉnh.” Trong phòng nhất thời vô cùng tĩnh lặng, dường như có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ của mỗi người, nhưng chỉ có phía Hành Chi lại truyền đến dù chỉ là một thanh âm nhỏ, dường như ngay cả tim hắn cũng ngừng đập.

“Thi thể đâu?” Hắn lên tiếng, cuối cùng cũng tin.

“Vương gia đồng vu quy tận với kẻ địch ở Đông Hải, thi thể tan biến dưới Đông Hải, không thể nào tìm được, lúc đó các Tướng quân đến chỉ tìm thấy hai đoạn trường thương gãy.”

Hành Chi im lặng: “Ở chỗ nào... của Đông Hải?”

“Biển cả mênh mông, sau khi các Tướng quân tìm được trường thương gãy trở về đã không cách nào tìm thấy vị trí lúc đó nữa...” Sứ giả dường như vô cùng xúc động, “Không ai biết bây giờ Vương gia thân ở chốn nào...”

Trong tim dường như có cảm giác vật gì đó rạch qua, đau đớn đến mức như có máu phun trào, nhưng lại bị một sức mạnh vô hình bóp chặt lấy miệng vết thương, cầm máu một cách thô bạo.

Hành Chi sắc mặt như thường, giống như không hề có cảm xúc, nói với Thiên đế: “Hôm qua ta ở Thiên ngoại thiên cảm giác được một khí tức dị thường, nghĩ là Hạ giới có chuyện xảy ra, hôm nay nghe được Bích Thương vương chiến tử ở Nhân giới, thiết nghĩ chắc trước đó có ác đấu, Bích Thương vương sức mạnh to lớn, e là có nguy hại tới Nhân giới, ta muốn xuống Hạ giới xem xét, không biết ý Thiên quân thế nào?”

Hành Chi đã nói vậy thì nào còn đường cự tuyệt, Thiên đế gật đầu: “Nếu vậy Thần quân có cần Trẫm chọn cho ngài mấy trợ thủ không?”

“Không cần, bọn họ sẽ làm hỏng chuyện.”

Thường ngày Hành Chi tuy cũng hay nói những lời khiến Thiên đế ngượng ngùng, nhưng chưa bao giờ thẳng thừng như vậy. Thiên đế ho vài tiếng: “Nếu vậy, Thần quân thân gắn liền với thiên hạ, mong hãy bảo trọng!”

Hành Chi định quay người ra cửa, sứ giả của Ma giới lại gọi hắn: “Thần quân chậm bước. Tướng quân có mặt lúc đó nói, ngài ấy từng nghe kẻ địch hô là hắn sử dụng Chi thủy thuật. Nhưng theo ti chức biết, trên trời dưới đất chỉ có Hành Chi thân quân mới biết thuật này. Không phải ti chức nghi ngờ Thần quân, chỉ là...”

“Chi thủy thuật?” Hành Chi nghiêng đầu quét mắt nhìn sứ giả Ma giới, “Chắc chắn thứ bọn chúng dùng không phải là Chi thủy thuật.” Nói xong, không giải thích thêm, hắn quay người rời đi.

Trên đường xuống Hạ giới, Hành Chi trầm nghĩ, chỉ mới không lâu trước đây hắn còn nghĩ rằng Thẩm Ly sẽ trở thành một phiền phức, chỉ bằng biến mất cho xong, nhưng hắn chưa từng nghĩ rằng nàng lại thật sự biến mất một cách dễ dàng như vậy, càng chưa từng nghĩ sau khi nàng thật sự biến mất rồi, lòng hắn lại hoang mang trống rỗng như thế này.

Mây trắng đập dưới chân, chẳng mấy chốc đã đến Nhân giới. Thiên đế nói không sai, hắn thân là thần minh, thân gắn liền với thiên hạ, đời này từ lâu đã không còn thuộc về hắn, hắn phải bảo vệ chúng sinh Tam giới, phải lấy đại cuộc làm trọng, hắn có quá nhiều “Không được”, “Không thể”...

Mây trên biển đang thấp, gió cuộn lên, là dấu hiệu trước khi mưa lớn đến, Hành Chi đứng trên Đông Hải, lặng lẽ nhìn những con sóng ngút trời bên dưới, lắng nghe sấm vang chớp giạt trên đỉnh đầu, nhưng đối với hắn thế giới lại vô cùng tĩnh lặng.

“Thẩm Ly!” Hắn nhẹ giọng gọi, thốt ra tên này, vết thương bị bóp chặt trong lòng dường như lại bị xé ra, gió lạnh thấm vào tận xương tủy, hắn đưa mắt nhìn bốn phía, muốn tìm một bóng người, nhưng chân trời mênh mông biển cả vô tận, nào còn tìm thấy nữa.

Sấm sét vạch qua, bỗng mưa lớn ập xuống, chỉ có Hành Chi áo trắng đứng giữa trời và biển, sấm vang chớp giạt xuyên qua thân thể hắn, thân thể thần minh sợ gì một tia sấm nhỏ nhoi, nhưng trong khoảng khắc ánh sáng giao thoa, sau tiếng sấm mờ hồ, hắn bỗng thấy một bóng người giãy dụa

trong những con sóng lớn, nàng đưa tay ra, đau đón cầu cứu hắn: “Hành... Á... Hành Chi...”

Sóng ập xuống đỉnh đầu nàng.

Đồng tử Hành Chi co rút lại, hắn không suy nghĩ, gần như là bản năng lao mình xuống dưới, đưa tay vớt lấy, nhưng chỉ bắt được nước biển chảy qua kẽ tay...

Là ảo giác....

Những con sóng lớn ập lên người Hành Chi, hắn ngơ ngẩn nhìn bàn tay trống rỗng của mình, mặc cho sóng biển chôn vùi.

Ở trong những con sóng, hắn không nghe thấy tiếng sấm, nhưng mỗi một tia chớp lại giống như một mũi dao xé rách bầu trời, tàn khốc moi hết những ký ức về Thẩm Ly trong đầu hắn ra, những cảnh tượng buồn vui trước kia lúc này như những lưỡi dao giày vò hắn, từng đao từng đao đâm thủng vô số lỗ hổng trong tim hắn khiến máu tươi tuôn trào, mặc cho hắn hoảng loạn muốn bóp chặt, bóp nghẹn lại, nhưng vẫn có máu chảy ra từ những kẽ hở, sau đó giống như ly trà bị vỡ kia, khiến tim hắn ướt đẫm một mảng, khiến hắn không biết phải làm sao, không biết phải thu lại thế nào.

Thẩm Ly, Thẩm Ly... nàng thật có bản lĩnh.

Hắn bàng hoàng nhớ lại không lâu trước đây, Thẩm Ly còn giấu cốt hắn, nói rằng từ sau khi gặp hắn nàng không ngừng trọng thương, sớm muộn cũng có ngày bị hắn hại mất mạng. Hắn đáp thế nào? Hình như hắn nói... sẽ đền mạng cho nàng, Thẩm Ly đang muốn bắt hắn thực hiện lời hứa ư.

Khóe môi Hành Chi bỗng cong lên một nụ cười. Sau khi sóng tan, toàn thân Hành Chi ướt đẫm, hắn vung cánh tay, ngón tay khẽ chạm vào con sóng ập đến, ánh sáng trắng lóe lên, mây đen tích tụ trên bầu trời hạ thấp hơn thêm, độ ẩm càng thêm thấp, Hành Chi khẽ cong môi, nhẹ giọng thốt ra một chữ “Khoáng” [1], biển trời như bị một luồng sáng cực lạnh quét qua, trong phút chốc, mặt biển ngàn dặm bị đóng thành băng.

[1] Khoáng: Khuếch trương.

Hành Chi đứng trên con sóng, nhưng lúc này dưới chân hắn đã là mặt băng cứng cáp như đá xanh.

Sóng vẫn giữ nguyên hình dạng, nhưng không còn di chuyển nữa, mây đen trong không trung tản ra, những giọt mưa hóa thành băng đá, sột soạt rơi xuống, lăn lóc khắp nơi.

Giữa biển trời mênh mông không còn bất cứ âm thanh nào, dường như tất cả đều trở về tĩnh lặng.

Hành Chi lặng lẽ bước trên băng, mỗi một bước lại có một đạo kim quang lóe lên, tỏa ra xa mấy trượng. Hắn như đang tìm kiếm gì đấy, chỉ chăm chú vào bước chân mình.

Hành Chi trầm nghĩ, cho dù Thâm Ly hóa thành tro bụi hắn cũng phải tìm hết tro của nàng trên biển này về.

Hắn từng bước từng bước tiến về phía trước, bất kể thời giờ, bất kể ngày đêm, mỗi bước đều vô cùng chăm chú, nhưng Đông Hải cứ như vô tận, bất luận hắn đi bao lâu, phía trước cũng chỉ là mặt biển đóng băng, không còn gì khác.

“Thần quân!”

Phía trước có một người cản đường hắn, Hành Chi ngẩng đầu nhìn nàng ta: “Có chuyện gì?”

U Lan lặng lẽ quỳ trên mặt băng phía trước: “Mong Thần quân thấu hiểu cho nỗi khổ của chúng sinh, Đông Hải bị băng phong đã mười ngày mười đêm, sinh linh Đông Hải khổ không kể xiết, Thần quân...” U Lan thấy hai mắt Hành Chi vì đã lâu không nghỉ nên đỏ bừng, sắc môi tái nhợt, U Lan cup mắt nhẹ giọng nói: “Thần quân nén đau thương!”

Lời này vốn không nên nói với thần minh. Vì Thần minh không thể động tình, vốn đã là người không có đau thương, đã không có đau thương thì nói gì đến việc nén đau thương.

Hành Chi nhìn mặt biển vô tận ở xa xa bật cười: “Rõ ràng lắm sao?”

U Lan cúi đầu không dám đáp.

Hành Chi lại bước tới vài bước: “Trước đây chưa từng cảm thấy rằng Tam giới rộng lớn, với thần minh, bất kể đi đến đâu cũng chỉ trong thoáng chốc, nhưng nay mới biết được sự rộng lớn của Tam giới, ngay cả một

Đông Hải ta cũng không thể nào tìm hết.” Hấn bật cười, “Tìm không thấy... cũng là ý trời.”

Nói xong hấn vung tay giải Chỉ thủy thuật, khí tức giữa đất trời thay đổi hoàn toàn, băng trên mặt biển chậm chậm tan ra.

Theo Chỉ thủy thuật rút đi, Hành Chi thấy ngực đau nhói, băng phong Đông Hải dù sao cũng là chuyện nghịch Thiên đạo, hấn đang bị lực của Thiên đạo phản phê đó sao...

Cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi trào ra, U Lan thấy vậy cả kinh, vội bước tới dìu Hành Chi: “Thần quân có sao không?”

Hành Chi lắc đầu, định nói “Không sao”, nhưng vừa mở miệng lại là một ngụm máu nóng trào ra, rơi xuống mặt băng còn chưa kịp tan hết, Hành Chi nhếch môi bật cười, đưa tay chùi vết máu trên khóe miệng, đời này làm sao ngờ được hấn lại có lúc chật vật thế này, chật vật đến thế này đây!

Thì ra bị lực của Thiên đạo phản phê chính là mùi vị như vậy. Trước đó cứ tránh cứ né nhưng cuối cùng vẫn không tránh được, nếu sớm biết có ngày hôm nay, lúc đầu hấn nên đối xử với Thẩm Ly tốt một chút, tốt hơn một chút nữa, ít nhất cũng bảo vệ để nàng đừng bị thương nặng như vậy...

Hấn thật sự đã... đã yêu nàng.

Chi tiếc là hấn không thể nào nói ra được nữa, Thẩm Ly cũng không thể nào nghe thấy nữa.

◊ Chương 55 ◊

Trong căn phòng tối tăm, chỉ có ánh lửa trong góc đang nhảy nhót, chiếu bóng nàg lên bức tường đá sau lưng thành một chữ Đại. Tay chân nàg đều bị xiềng xích huyền thiết nặng nề kéo dài, cổ tay cổ chân nàg bị cố định, nhưng không phải là dùng gông xiềng mà dùng một cây đinh sắt thô to bằng ngón tay cái xuyên qua xương nàg, chỉ cần cử động nhẹ sẽ kéo vết thương, đau đớn xuyên vào tận tim, nhưng cho dù không cử động, trọng lượng của thân thể cũng khiến cổ tay nàg khó lòng chịu nổi, các khớp sưng phồng lên, xung quanh vết thương bị đinh sắt cắm vào đã thâm đen thối rữa, khiến người ta không muốn nhìn kĩ.

Người bị treo lúc này giống như đã chết, không còn hơi thở. Nhưng người đối diện nàg thì biết, chỉ trong chốc lát nữa nữ nhân này sẽ lại tỉnh, sức sống của nàg luôn mạnh mẽ đến mức khiến người ta kinh ngạc.

“Khụ... Khụ! Khụ!” Đang nghĩ, nữ nhân đối diện bỗng ho kịch liệt, ho như xé tim xé phổi, dường như muốn nôn cả nội tạng ra ngoài.

Giọng nàg kinh động người canh giữ bên ngoài, chỉ nghe mấy tiếng hét: “Này, Bích Thương vương kia lại tỉnh rồi. Đi thông báo cho đại nhân đến đi!”

“Lần này đến phiên người rồi đó, đại nhân lần này sống lại mất nhiều thời gian hơn lúc trước, mấy ngày nay thân thể không khỏe, tính tình không tốt lắm đâu, ta đi liên tục hai lần rồi, lần vừa rồi suýt chút thì mất đầu, lần này có nói gì cũng đến phiên người rồi.”

“Chậc! Được rồi được rồi, canh cửa đi.”

Bên ngoài yên tĩnh lại.

Hắn nhìn nữ nhân cách hai lớp song sắt phía đối diện, lẩm bẫm nói: “Có gì mà không thể khai chứ, ngày nào cũng đánh, cô không sợ đau thì ta nhìn cũng ghê tởm lắm rồi.”

“Biết người gặp nạn cùng ta khó chịu thì ta cũng vui rồi.” Giọng nói khàn đặc của đôi phương lên tiếng khiến khóe miệng Bắc Tiểu Viêm giật giật, bất mãn nói: “Bích Thương vương Thẩm Ly, hôm nay cô không điếc sao, giọng cũng khỏe rồi, không dễ gì mới khởi đầu một ngày đẹp như vậy, cô không thể nói chuyện dễ nghe hơn một chút sao?”

Thẩm Ly cúi đầu cười lạnh: “Nơi quỷ quái này có khởi đầu thế nào cũng không đẹp nổi. Hơn nữa... ta lại hy vọng ngày ngày đều mất hết năm giác quan.”

Bắc Tiểu Viêm cong người, lén nhìn vào đôi mắt bị tóc che mắt của Thẩm Ly nói: “Cũng may, hôm nay mắt cô không nhìn thấy, khứu giác thì sao, xúc giác thì sao? Chỉ cần không có xúc giác thì hôm nay cô sẽ dễ chịu hơn.”

“Nhờ phúc của người, hôm nay năm giác quan đã hồi phục ba, vừa hay có xúc giác trong đó.”

Bắc Tiểu Viêm rùng mình, ôm chân co người vào góc tường: “Vậy cô phải nhìn đó, ta không muốn nghe cô kêu thảm lúc máu thịt bay ra đâu, ta sẽ sợ chết khiếp đó.”

Thẩm Ly cong môi, không nói thêm gì nữa.

Từ sau trận chiến hôm đó đến giờ cụ thể đã bao lâu Thẩm Ly không rõ, chỉ lờ mờ nghe Bắc Tiểu Viêm nói, tính đến nay chắc cũng đã ba tháng. Ba tháng, nếu như ở Nhân giới thì còn may, nếu là ở Thiên giới hoặc Ma giới, chỉ e bên ngoài đã thành bãi bể nương dâu rồi.

Người của Ma giới chỉ e là tướng nàng đã chết, cũng không biết vết thương của Ma quân đã hồi phục đến đâu, trật tự trong Đô thành có trở lại bình thường chưa, Nhục Nha và Suyt Suyt biết tin nàng chiến tử có đau lòng khóc lóc không... Vị Hành Chỉ thần quân đạ mạc của Thiên ngoại thiên kia có phải cũng có vài phần cảm khái không?

Nàng đột nhiên ác ý muốn xem thử biểu hiện không còn đạ mạc của Hành Chỉ, nhưng ý nghĩ này cũng chỉ là nghĩ thử thôi.

Trên người Hành Chỉ có quá nhiều trách nhiệm, hẳn không thể mất đi sự đạ mạc đó, nếu không Tam giới sẽ bi thảm, hẳn cũng không thể có chút rung động nào, đó là thái độ thân mình nên có.

Lòng Thâm Ly lắng xuống, vứt bỏ hết tạp niệm.

Nàng không biết mình bị giam ở đây lúc nào, ngọn lửa hôm đó là cảnh cuối cùng nàng nhớ, khi tỉnh lại thì nàng đã bị bắt đến đây, hơn nữa cơ thể nàng khác trước rất nhiều, trong người trống rỗng, bất kể nàng điều động pháp lực thế nào cũng không có một chút khí tức, cứ như là một phàm nhân chưa từng tu luyện, nhưng da thịt nàng lại cứng hơn trước nhiều, hơn nữa luôn tỏa ra nhiệt độ cực nóng giống như đang cháy, tuy nàng không cảm nhận được, nhưng Bắc Tiểu Viêm rảnh rỗi thường vứt qua chỗ nàng mấy cục đất, chỉ cần chạm vào người nàng thì không vật gì không bị thiêu rụi, rã ra thành cát.

Bởi vậy xích nàng lại phải dùng huyền thiết cực hàn, chỉ có vật này mới có thể áp chế ngọn lửa trong người nàng.

Nhưng Thâm Ly muốn thoát khỏi chỗ này, chỉ dựa vào da thịt cứng nóng thôi thì không được, không có pháp lực, nàng đi một bước cũng khó khăn.

Nhưng càng phiền phức hơn là năm giác quan của nàng, thị giác, khứu giác, thính giác, xúc giác, vị giác, còn có thanh đới nữa, mỗi ngày đều có mấy giác quan biến mất một cách kỳ lạ, có khi hôm nay không thể nhìn thấy, có khi ngày mai không thể nghe thấy hoặc không thể nói được, nhưng cũng có khi giống như hôm nay, biến mất hai giác quan, xuất hiện ba giác quan, mỗi ngày đều biến hóa khiến nàng đã phiền càng phiền hơn.

Nhưng giờ vẫn còn ở trong chiếc lồng này, nàng không động đậy được, nên đối với nàng giác quan cũng không còn quan trọng như trước. Vượt qua những ngày đầu, Thâm Ly cũng đã quen rồi. Những lúc bị đòn roi bức cung, Thâm Ly thậm chí lại thấy may mắn là đôi khi mình bị mất xúc giác, nên không có đau đớn, cộng thêm da thịt cứng chắc, thật sự khiến nàng thấy dễ chịu không ít.

Nhìn đối phương dốc hết toàn lực giày vò mình, nhưng nàng lại không cảm nhận được gì, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng khinh bỉ nhìn hắn, mỗi lần nghĩ đến cảnh này lại khiến lòng nàng khó tránh mà dậy lên cảm giác thắng lợi.

Thâm Ly đang nghĩ, bỗng “két” một tiếng, hắc y nhân đưa một nam nhân áo xanh chậm chậm bước vào địa lao. Ngọn lửa nhảy nhót in trên mặt người

đến, ánh sáng giao hòa trên mặt hấn khiến làn da nhăn nheo của hấn càng làm người ta ghê sợ hơn thêm.

Nhưng hôm nay Thẩm Ly không cần phải đối diện với gương mặt đáng sợ này.

“Vương gia hôm nay có khỏe không?” Giọng nói khàn khàn của hấn đâm vào màng nhĩ Thẩm Ly, Thẩm Ly chỉ cười lạnh, không ngó ngang đến hấn.

Là Phù Sinh, là người ngày ngày đến khảo cung nàng, cũng là người bắt nàng về đây, sau khi bị ngọn lửa kia thiêu đốt, Thẩm Ly cảm thấy mình là phụng hoàng, trời sinh dị bẩm, có lẽ không sợ lửa, nhưng tên này cũng không chết, thật khiến người khó lòng tin được.

Thẩm Ly thậm chí từng nghi ngờ tất cả mọi việc của hôm đó có phải là một giấc mơ của nàng không, nàng mơ gian tể phản bội Ma giới là Mặc Phương, mơ thấy mình chiến với Phù Sinh, mơ mình bị thiêu chết dưới biển lớn. Nhưng bao nhiêu ngày nay, thỉnh thoảng thỉnh giấc hồi phục, nghe thị vệ bên ngoài trò chuyện, còn có những lời kể lể của Bắc Tiểu Viêm, Thẩm Ly cũng biết được tất cả mọi chuyện đều là sự thật, nàng thật sự bị thiêu cháy, Mặc Phương cũng thật sự là gian tể, còn Phù Sinh cũng thật sự...

Là thân bất tử.

Trên người hấn có năng lực phục sinh, cho dù bị thương trầm trọng đến đâu cũng có thể sống lại hết lần này đến lần khác.

Lúc này Thẩm Ly mới biết, thì ra tên của hấn là Phù Sinh, có nghĩa là phục sinh.

Thật là một tên khó ưa, nhưng may là bây giờ hấn đã bị nàng đốt thành bộ dạng thế này, pháp lực không như trước, những ma nhân kia cũng gần như bị nàng đốt sạch, ngay cả Mặc Phương cũng không biết tung tích, có thể nói là bọn chúng tổn thất nặng nề, tạm thời không thể làm xằng làm bậy, coi như cũng cho Ma giới cơ hội gầy dựng lại, nếu có thể nhân lúc này xây dựng quan hệ mật thiết với quân đội Thiên giới, lúc đó cho dù binh lính Thiên giới có vô dụng đến đâu thì tướng lĩnh Ma tộc cũng có thể trộm những pháp khí thông thiên của họ để dùng, chiến lực ít nhất cũng được nâng cao thêm mười lần, nếu nàng có thể trở về...

Một cơn đau từ cổ tay truyền đến, cắt đứt giả tưởng của Thẩm Ly, cho dù Thẩm Ly có thể nhìn, nhưng lúc này cũng bị đau đớn xuyên tim giày vò đến nhú mảy. Xích huyền thiết kéo cổ tay cổ chân Thẩm Ly bị người ta gõ vào, đinh sắt xuyên qua xương nang chấn động theo, chấn động nhỏ như vậy thôi nhưng lại giày vò tâm trí hơn là rung lắc dữ dội, khiến người ta ngửa ngáy nhưng không thể gãi, đau đớn nhưng không thể làm gì để xoa dịu được.

Nếu nàng có thể quay về... Thẩm Ly nghĩ rằng, cô chịu sự ngửa ngáy đau đớn, lòng thầm nói chắc mình không có ngày quay về. Bây giờ nàng chỉ mong Phù Sinh ngày ngày giày vò nàng độc ác hơn một chút, để nàng sớm ngày bỏ mạng, giải thoát đau khổ này, kết liễu cho xong.

Tiếp đó có người lấy ánh sáng cực mạnh chiếu vào mắt Thẩm Ly, lại có người lấy pháo đốt bên tai nàng, tiếng nổ khiến Thẩm Ly vô thức nghiêng đầu.

Phù Sinh the thé cười một tiếng: “Chắc hẳn hôm nay thính giác và xúc giác hồi phục rồi. Giọng nói chắc cũng dễ nghe. Vậy hôm nay Vương gia có định giao Phụng hỏa châu ra không?”

Lại là câu hỏi này.

Thẩm Ly tuy vô cùng chán ghét Phù Sinh, càng không muốn trả lời hắn bất kỳ câu hỏi nào, nhưng câu hỏi này Thẩm Ly thực sự cảm thấy bất lực: “Bị ta ăn rồi.” Nàng nói vậy. Nàng biết Phụng hỏa châu mà những người này nói đến chắc là “Bích Hải Thương Châu” mà Ma quân đưa cho nàng. Nhưng Ma quân nói đó là đồ của nàng, nàng cũng y lời Ma quân ăn nó vào rồi, bây giờ Phù Sinh lại muốn nàng giao ra hạt châu đã bị nàng tiêu hóa từ bao giờ kia... Thẩm Ly bật cười mỉa mai: “Người móc ra đi.”

Phù Sinh nghĩ rằng, vung tay muốn tát Thẩm Ly, nhưng bàn tay trong y bào hắn vẫn còn vết tích sau khi đốt ngày hôm đó, hắn cố nén lửa giận, “Nếu Bích Thương vương không chịu phối hợp, vậy hôm nay tiếp tục chịu đau khổ xác thịt đi.”

Nói xong hắn xung tay, tùy tùng bên cạnh lấy ra một ngọn roi huyền thiết được chuẩn bị từ sớm. Phù Sinh che miệng ho vài tiếng rồi lui qua một bên, tiếp đó là một trận mưa roi.

Thẩm Ly cúi đầu, Bắc Tiểu Viêm trong chiếc lồng đối diện sắc mặt còn tái hơn Thẩm Ly, nhìn thấy nàng thế nào cũng giống như nhìn thấy mình thế ấy, hấn rụt người vào trong góc, cố sức không thu hút sự chú ý của người bên ngoài, nhưng lúc Phù Sinh quay đầu vẫn thấy hấn đang co ro trong góc tường.

“Tam vương tử đừng sợ, người phối hợp với bọn ta như vậy, biết thì sẽ nói, đã nói thì nói hết, bọn ta đương nhiên không bạc đãi Tam vương tử đâu.”

Bắc Tiểu Viêm gật đầu. Sợ đến mức không dám thở mạnh.

Trận mưa roi này cứ đánh đến khi Phù Sinh cũng mệt, hấn phẩy tay rồi ra khỏi địa lao, đám tùy tùng cũng theo đó rời đi. Cửa lao khóa lại, chỉ còn một ngọn lửa, Bắc Tiểu Viêm và Thẩm Ly. Nhìn Thẩm Ly toàn thân đầy máu, Bắc Tiểu Viêm không dám lên tiếng, trong phòng yên lặng thật lâu, Thẩm Ly lên tiếng hỏi trước: “Đem tất cả tin tức tình báo của Bắc Hải cho chúng biết, để chúng đoạt được Vương quyền Bắc Hải, khiến Hải tộc trở thành bù nhìn Tam vương tử không chút áy náy sao?”

“Ta...” Giọng Bắc Tiểu Viêm có chút rụt rè, “Ta đương nhiên áy náy... Nhưng cũng đâu còn cách nào, ta không phải là cô, ta không chịu nổi đau đớn như vậy, hơn nữa Mẫu phi ta có tội, từ nhỏ đã bị người ta kì thị, Bắc Hải vương tộc đối với ta thật sự không có tình thân. Ta phản bội họ... cũng vì bất đắc dĩ.”

Thẩm Ly khàn giọng lên tiếng: “Ai mà không có nỗi khổ, nhưng chuyện phản bội thật khó để người ta tha thứ được.”

Bắc Tiểu Viêm im lặng: “Người không vì mình trời tru đất diệt, cô... cô hà tất cứng miệng với họ làm gì, đã đến nước này rồi, họ cần gì cô cứ đưa chẳng phải xong rồi sao.”

Thân thể Thẩm Ly chỉ nhờ hai sợi xích giữ lại, cho dù là trong tình cảnh này, nàng vẫn cười ha ha: “Thật sự là ta đã ăn rồi...”

Bắc Tiểu Viêm nhìn nàng như yêu quái. Thẩm Ly chỉ nói: “Tam vương tử không cần lo lắng, bản vương là thân mình đồng da sắt...” Bắc Tiểu Viêm cúi đầu lẩm bẩm: “Thật không hiểu cô, tình cảnh này rồi mà vẫn còn cười được.”

Đương nhiên có thể cười, nàng đã được luyện thành như vậy mà.

Không biết ngồi bao lâu, Bắc Tiểu Viêm dần dần buồn ngủ, đang mơ mơ màng màng bỗng nghe mấy tiếng động, Bắc Tiểu Viêm cả kinh mở mắt, thấy một hắc y nhân đang đứng trước mặt Thẩm Ly. Hai tay hắn siết chặt thành quyền, cứ đưa lên rồi hạ xuống bên tai Thẩm Ly, dường như muốn chạm vào nàng nhưng không dám chạm: “Vương thượng...” Hắn bị ai gọi một tiếng, giọng khàn đặc. Tay hắn hiện ra một thanh Tử kiếm, chặt đứt huyền thiết xích tứ chi Thẩm Ly, ôm Thẩm Ly đang hôn mê vào lòng, “Ta đưa cô ra ngoài!” Năm chữ này khàn đặc nhưng quyết tuyệt, không để người ta phản bác.

◊ Chương 56 ◊

Thẩm Ly bị xóc nảy nên tỉnh lại, nàng thấy quanh cảnh không ngừng di chuyển trước mắt, mũi có thể ngửi được mùi cỏ và gió, Thẩm Ly thầm nghĩ, hôm nay thị giác và khứu giác hồi phục sao... Nhưng lẽ nào Phù Sinh lại nghĩ ra cách gì khác để hành hạ nàng ư? Ảo ảnh trước mắt này giống hệt thế giới bên ngoài, thật tự do sinh động, khiến nàng không tìm được sự mong ngóng.

Rõ ràng nàng chỉ là bị giam không lâu, nhưng đối với Thẩm Ly những cảnh sắc này dường như là chuyện kiếp trước, nàng động đậy ngón tay, muốn đưa tay ra, muốn hồi tưởng lại cảm giác gió xuyên qua ngón tay.

Quang cảnh xung quanh đang di chuyển bỗng dừng lại, Thẩm Ly nhìn thấy lúc này mình đang ở trong một khu rừng rậm, một gương mặt đẽ nên sự kinh hãi xuất hiện trong tầm mắt nàng – Mặc Phương. Thì ra đây không phải là ảo ảnh gì hết, là Mặc Phương đã cứu nàng... Tại sao? Sau khi phản bội Ma giới hẳn lại phản bội Phù Sinh sao?

Môi hắn mấp máy giống như đang nói gì đó, nhưng bây giờ Thẩm Ly không nghe thấy gì cả, nàng cũng không nói được, chỉ lắc lắc đầu, khẽ dùng lực đẩy người đó ra. Đinh huyền thiết trên cổ tay nàng chưa được lấy đi, chỉ cần động lực nhẹ vậy thôi đã khiến Thẩm Ly không thở nổi, tuy hôm nay nàng không cảm nhận được đau đớn, nhưng thân thể nàng vẫn co giật.

Mặc Phương vội đặt nàng xuống, để nàng ngồi dựa vào gốc cây, sau đó quỳ hai gối, lạng lẽ cúi đầu trước nàng, giống như đang nhận tội, cũng tựa như đang xin lỗi.

Thẩm Ly nhắm mắt xem như không thấy gì.

Hôm nay cho dù Thẩm Ly có thể nói được nàng cũng sẽ phản ứng như hiện tại, vì đối với Mặc Phương nàng đã không còn lời gì để nói. Những Tướng quân của Ma giới, những thi thể đặt trong quan tài cùng với y giáp và kiếm của hắn từ lâu đã vạch rõ chiến tuyến địch ta giữa hắn và nàng, trong lòng Thẩm Ly, người cùng nàng hành quân tác chiến, huynh đệ đồng

sinh cộng tử với nàng kia đã chính tay giết chết mình. Đây là kết quả hấn muốn, Thẩm Ly sẽ tôn trọng lựa chọn của hấn.

Quy trước mặt nàng là kẻ địch đã xâm phạm cương thổ Ma tộc, giết hại bá tánh Ma tộc, giết hại tướng lĩnh Ma tộc.

Nếu có thương trong tay nàng cũng sẽ quyết chiến với hấn.

Mặc Phương quỳ hồi lâu, vốn định không đứng dậy trước khi Thẩm Ly gọi mình, nhưng mặt đất khê truyền đến chấn động khiến sắc mặt Mặc Phương nghiêm lại, lòng hấn biết bây giờ không thể chậm trễ, nếu lúc này không đi, hấn e là khó lòng giúp Thẩm Ly trốn thoát nữa. Hấn lập tức đập đầu thật mạnh: “Vương thượng, xin mạo phạm!” Hấn đứng dậy ôm lấy Thẩm Ly tiếp tục đi về phía trước.

Xuyên qua bụi cây, vượt qua hàng cây cuối cùng, bên ngoài là bãi cát đá trắng, Mặc Phương đặt Thẩm Ly giữa hai hòn đá lớn trên bãi cát, để nàng ngồi dựa vào đá, có lẽ còn có lời muốn nói, nhưng chấn động trên mặt đất ngày càng rõ ràng, Mặc Phương chỉ thăm nghiên răng, tiện tay nhặt một hòn đá niệm quyết, hóa hòn đá thành bộ dạng Thẩm Ly rồi ôm vào lòng, hấn xoay người, không hề quay đầu mà đi về một hướng khác.

Lúc này Thẩm Ly mới từ từ mở mắt, không thấy hương Mặc Phương rời đi, chỉ nhìn thấy mây ở phía chân trời, gió trên biển thổi đến, mắt nàng khê tối lại.

Sắc trời dần tối, nơi biển trời tiếp xúc ánh hoàng hôn như mơ như ảo, Thẩm Ly khê nhú mày, dần dần thiếp đi.

Tinh tú chuyển vân, mặt trời nhô lên, ánh nắng đầu tiên vượt qua mặt biển lạng lẽ rơi trên mặt Thẩm Ly, nàng bất động ngủ say, trên bãi cát có tiếng bước chân chậm chậm đạp sột soạt trên cát, một bóng người vòng qua tảng đá, bóng hấn bị ánh nắng kéo ra thật dài, lướt qua mặt Thẩm Ly, hấn đi về phía biển mấy bước, bỗng thân hình khựng lại, quay đầu nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang ngủ say giữa hai tảng đá.

Hành Chỉ ngây ngốc đứng đó, nhất thời không thể nào bước tới phía trước được, dường như hấn sợ chỉ cần mình cử động thì ảo ảnh kia sẽ biến mất ngay tức khắc.

Mãi đến khi Thắm Ly mơ màng ho vài tiếng, động tác của nàng khiến không khí phía trước chấn động, lúc này Hành Chỉ mới hiểu đó không phải là ảo ảnh mà là Thắm Ly còn sống sò sò.

Hắn bước tới, bước chân hơi vội vã nên giẫm phải vạt áo mình, suýt nữa thì té ngã.

Nhưng lúc bước tới trước mặt Thắm Ly, bước chân hắn chợt chậm lại, nửa quỳ trước mặt nàng: “Thắm Ly!” Hắn đưa tay, ngón tay chạm vào má nàng, làn da bỏng rát như thiêu đốt tâm thần khiến đau đớn trên tay hắn cháy vào tận tim. Hắn không buông tay, cả bàn tay áp lên mặt Thắm Ly nâng má nàng lên xoa nhẹ, “Thắm Ly!” Hắn nhẹ giọng gọi nàng, dường như ngoài tên nàng ra hắn đã quên sạch tất cả mọi từ ngữ khác.

Đây là Thắm Ly, là Vương gia đã “chiến tử” của Ma giới, là nữ nhân vốn không trở về được nữa, là Thắm Ly còn sống sò sò!

Cái nóng bỏng rát lan tỏa, nhưng Hành Chỉ lại vì sự đau đớn này mà cảm thấy hân hoan, hơi thở gấp gấp, trán khẽ tựa vào trán Thắm Ly, nhiệt độ của nàng truyền sang Hành Chỉ cũng nóng đến mức không thể nào không buông tay ngay lập tức, nhưng Hành Chỉ lại bật cười, giống như thần trí bất minh mà ấn đầu nàng vào lòng mình, cười nhẹ trong nhiệt độ bỏng rát: “Nàng thật đã... cứu ta một mạng rồi!” Hắn lầm bầm bên tai nàng.

Nhưng một lúc sau Thắm Ly vẫn không tỉnh lại. Hơi thở nàng cực kỳ yếu ớt, Hành Chỉ khẽ buông nàng ra muốn bắt mạch, ánh mắt rơi trên cổ tay nàng, nhìn thấy cây đinh huyền thiết màu đen vẫn xuyên qua xương nàng, Hành Chỉ ngẩn ra, nhất thời vẫn chưa nhận biết được đó là thứ gì, đến khi biết rồi, Hành Chỉ như ngừng thở, ánh mắt ngây ngốc rào một vòng khắp tứ chi nàng, thấy tứ chi nàng đều như vậy, hơi thở Hành Chỉ dừng lại thật lâu, sắc mặt tái đi: “Rốt cuộc... nàng chăm sóc mình thế nào vậy...”

Hắn cúi đầu nhìn tay Thắm Ly, hắn không dám chạm vào, nhưng không chạm vào làm sao biết được thương thế của nàng.

Hành Chỉ cup mắt, ngón tay chạm nhẹ vào cổ tay mềm oặt dưới đất của nàng, chỉ chạm nhẹ vậy thôi mà tay Thắm Ly đã vô thức co giật một hồi, dẫn động đến xương cốt, huyền thiết chỉ khẽ ma sát với xương nàng thôi mà cổ họng Thắm Ly đã phát ra một tiếng hự nặng nề, hàm răng nghiến chặt và đôi mày nhíu lại đã nói lên sự đau đớn của nàng, lòng Hành Chỉ thất lại,

lòng bàn tay ngưng tụ khí lạnh màu trắng, rào một vòng quanh cổ tay Thẩm Ly, biểu hiện trên mặt Thẩm Ly lập tức dịu đi không ít.

Nàng gần như chưa từng kêu đau trước mặt bất kì ai, nếu không phải nàng đang ngủ mơ thì biểu hiện như vậy có lẽ sẽ không bao giờ để lộ.

Lòng Hành Chỉ tức giận, thật muốn giáo huấn Thẩm Ly một trận, Bích Thương vương này lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ. Nhưng nhìn thấy Thẩm Ly sau cơn đau đớn lại tiếp tục ngủ say giống như đã quen, hắn bỗng không giận nổi nữa, chỉ thấy lòng thất lại, máu huyết đẩy cơn đau trong tim lan khắp tứ chi, khiến hắn nhất thời không khống chế được sự run rẩy trên ngón tay.

Thời gian qua nhất định nàng đã sống vô cùng khổ sở. Vì không ai bảo vệ nàng nên nàng chỉ đành phải mạnh mẽ.

“... Ta sẽ bảo vệ nàng!” Hắn nhẹ giọng nói, bàn tay nhẹ xoa lên má Thẩm Ly vô cùng dịu dàng, giọng nói mang theo sự kiên định không cho phép chen lời, “Sau này bất kể Thiên ngoại thiên sập xuống hay Tam giới hủy diệt ta cũng nhất định bảo vệ nàng...”

Lời hắn vừa dứt bỗng cảm thấy hơi thở người trong lòng nặng đi, nàng lắc lắc đầu tỉnh lại.

Trước mắt Thẩm Ly tối đen một mảng, nàng không nhìn thấy gì, tai cũng không nghe âm thanh nào, nhưng xúc giác cho nàng biết phía trước nàng có một người, khứu giác ngửi được mùi của biển nồng đậm trên người kẻ đó: “Tự ta có thể đi!” Nàng lạnh lùng nói, “Đến nước này rồi chúng ta đã là người xa lạ, lần sau nếu gặp mặt trên chiến trường, Thẩm Ly nhất định không thủ hạ lưu tình với người, hôm nay người không giết ta thì hãy đi đi.”

Người đối diện không đáp, đương nhiên, cho dù đối phương có đáp thì hôm nay nàng cũng không nghe thấy. Nhưng người phía trước không hề động đậy, Thẩm Ly có thể cảm giác được.

Một ngón tay băng lạnh chạm nhẹ vào mắt nàng, Thẩm Ly nhú mày nghiêng đầu né tránh, nhưng bàn tay đó lại quyền luyến không rời mà bóp lấy tai nàng, Thẩm Ly hơi giận, muốn đưa tay đánh hắn ra, nhưng cánh tay cử động lại là đau đớn xuyên tim, sắc mặt nàng càng tái, nghiêng răng nhin cơn đau này, vừa cảm thấy bàn tay đó cuối cùng cũng tha cho nàng, Thẩm

Ly ần nhẫn nói: “Mặc Phương, nếu lòng ngươi còn nhớ chút tình ngày xưa thì hãy đi đi.”

Lòng tự tôn của Thẩm Ly rất sâu nặng, lúc này bắt Mặc Phương rời đi bầy phân là vì lập trường địch ta, ba phần là vì tự tôn kiêu ngạo.

Năm giác quan của nàng luân phiên biến mất, không thể nào hành động ngay cả đưa tay đi đường cũng cần người dìu, Bích Thương vương chật vật như vậy, lòng nàng không muốn ai nhìn thấy.

Người đối diện im lặng hồi lâu rồi lại đưa tay vòng qua cổ nàng, Thẩm Ly cả kinh, còn chưa phản ứng được hẳn muốn làm gì thì eo đã bị tay kia của hắn ôm lấy, người này dùng lực ôm xốc nàng lên, huyền thiết ở tay chân ma sát vào xương trong lúc hắn đi, nhưng hiện giờ Thẩm Ly vì tư thế này mà càng hoảng hốt hơn thêm.

Nàng và Mặc Phương từng nhiều lần ra chiến trường, cũng có lúc bị thương đi lại không tiện, Mặc Phương cũng từng giúp nàng, có dìu, có cõng, thậm chí là vác nàng trên vai, nhưng chưa từng thử tư thế này. Tư thế như vậy... nàng chỉ từng thấy một Tướng quân nào đó ẵm thê tử vào động phòng lúc thành thân.

Bởi vậy nàng hơi ác cảm với tư thế này, bị ôm như vậy giống như... giống như bị coi là một tiểu nương tử, khiến người ta cảm thấy ngượng ngùng.

Thẩm Ly tức giận, dùng hết sức lực cuối cùng trong người hét lên: “To gan! Bỏ bôn vương xuống!”

Người đó không đoái hoài, bấy giờ Thẩm Ly mới phát hiện có điều không đúng, Mặc Phương chưa từng đối với nàng như vậy bao giờ, cho dù sau khi hắn phản bội rồi cứu nàng, nhưng vẫn cung kính với nàng, hôm qua lúc đi còn khấu đầu hành lễ trước mặt nàng, sao hôm nay lại trở nên phóng đãng như vậy!

Lòng Thẩm Ly bất giác dậy lên một ý nghĩ không hay. Mặc Phương đặt nàng ở bờ biển, nói không chừng gần đây có thôn trang thành trấn gì đó, bây giờ tên này đối với nàng như vậy, lẽ nào là mấy kẻ ngư phụ sơn dã thô lỗ gì đó sao!

Mũi người thấy mùi biển nồng đậm trên người hắn, Thẩm Ly càng khẳng định suy nghĩ của mình hơn, sau đó sắc mặt càng thêm khó coi, bây giờ hắn ôm xác nàng như vậy, lẽ nào định giống như Tướng quân ôm nương tử kia, ôm nàng đi làm chuyện gì không nên làm sao!

Thẩm Ly càng nghĩ càng lo lắng, lập tức dùng hết toàn lực đưa khuỷu tay lên đánh mạnh vào cổ họng người này.

Bước chân người này khựng lại, Thẩm Ly giãy dựa muốn trốn chạy khỏi lòng hắn, nhưng còn chưa chờ nàng trốn đi, đau đớn khắp tứ chi đã khiến toàn thân nàng co giật, nàng cố nhắm nhin, nhưng thân thể đã quá sức chịu đựng từ lâu. Nàng không ngừng run rẩy, bỗng cảm thấy mình bị người ta đối tư thế. Người đó dường như tìm chỗ ngồi xuống, để nàng ngồi trong lòng hắn, sau đó một tay ôm eo nàng, một tay vỗ nhẹ lên lưng nàng.

Giống như đang thương xót an ủi nàng, cũng giống như đang nói với nàng rằng, không sao, ta sẽ không làm tổn hại cô đâu, ta sẽ bảo vệ cô.

Nhưng run rẩy truyền đến từ ngón tay của người này... khiến nàng cảm thấy người này cũng đang kìm nén ghê gớm lắm.

◊ Chương 57 ◊

Thẩm Ly đã liên tiếp ba ngày không hồi phục thị giác, trước đó ở trong ngục cũng đành, dù sao cũng bị xích lại, có nhìn thấy nghe thấy hay không cũng không quan trọng, nhưng bây giờ nàng đang ở bên ngoài, ở một nơi xa lạ, nàng phải nhanh chóng hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh, đây là đâu, có an toàn hay không, cách Ma giới bao xa, cách nơi nàng trốn thoát bao xa?

Quan trọng nhất là nàng muốn biết người cứu nàng rốt cuộc là ai.

Bây giờ nàng không có pháp lực, không thăm dò lai lịch đối phương được, chỉ có thể thông qua năm giác quan thỉnh thoảng thông suốt để biết được một ít thông tin hỗn loạn và mông lung, ví dụ như đối phương là một nam nhân, chắc là một ngư phủ, hẳn không thích nói chuyện, ba ngày nay cho dù nàng hồi phục thính giác cũng không nghe thấy hẳn nói với nàng điều gì. Với cảm giác bây giờ, người này chắc vô hại, nhưng đối với người chưa từng “gặp mặt” này, lòng Thẩm Ly vẫn có mấy phần đề phòng, hơn nữa, điều Thẩm Ly không hiểu nhất là tại sao hẳn lại cứu nàng?

Không tham tài cũng không vì sắc, cho đi không tính toán, đây mới mà điều khiến Thẩm Ly nghi ngờ nhất hiện nay.

Bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, Thẩm Ly mở mắt, trước mắt vẫn tối đen một mảng, huyền thiết trên tay chân khiến nàng không thể động đậy, lúc này nàng chỉ là một phé nhân, chỉ có thể nằm trên giường chờ người ta hầu hạ, chuyện này khiến nàng cảm thấy vô cùng suy sụp, thậm chí lòng nghĩ chờ khi nàng ổn rồi, nhất định sẽ giết ngư phủ này đi, tuyệt không thể để ai biết chuyện này.

Có tiếng động khe khẽ truyền đến, động tác của người này rất nhẹ, không giống những kẻ thô lỗ nơi sơn dã, Thẩm Ly ngửi thấy mùi thức ăn, chắc đến lúc ăn cơm rồi: “Cũng không biết là trưa hay tối...” Nàng vô thức lầm bầm, vốn không định bắt ai trả lời, nhưng tiếng lục lợi đồ đạc kia chợt dừng, một giọng nam khàn khàn nói: “Buổi trưa.”

Thanh âm này vô cùng xa lạ, Thảm Ly ngẩn ra trong một khắc, vừa hay hôm nay có thể nghe thấy, nàng tiếp tục hỏi: “Ở đây là đâu?”

“Bờ biển.” Hấn dừng lại, tiếp đó lại bổ sung, “Bờ Đông Hải.”

Mặc Phương đã đưa nàng đến bờ Đông Hải, lẽ nào hấn còn mong có ai nhặt nàng về sao... Tác phong hành sự của Ma tộc Mặc Phương và nàng đều rất rõ, chuyện một khi đã xác nhận rồi thì sẽ không ôm những ảo tưởng phi thực tế nào, nàng mất tích lâu như vậy, Ma quân chắc chắn sẽ cho rằng nàng đã chết, làm gì phái người đi tìm nữa, còn Thiên giới... chắc không ai đến tìm nàng đâu. Thảm Ly bất giác nghĩ đến Hành Chi.

Tuy sau khi gặp Hành Chi, hình như mỗi lần chiến đấu đều sẽ bị thương, nhưng mỗi lần như thế Hành Chi đều vừa hay cứu được mạng nàng, còn lần này...

Một muống cháo đặt bên miệng Thảm Ly, mùi vị rất thơm, Thảm Ly cảm thấy rất đói, nàng cảm thấy cháo này tuy không ngon bằng Hành Chi nấu, nhưng một phàm nhân có thể nấu được như vậy cũng khá lắm. Nàng động ngón tay nói: “Để tự ta làm.” Nhưng vai nàng khẽ động, vừa muốn đứng dậy thân thể đã co giật, tứ chi giống như những tảng đá kéo nàng trở lại giường, khiến nàng không thể động đậy. Hôm nay nàng không cảm thấy đau, nhưng lòng nàng dậy lên một cảm giác bất lực và suy sụp.

Bích Thương vương Thảm Ly... chưa từng chặt vật như thế bao giờ.

Một tiếng thở dài, ngư phụ đưa cháo đút vào miệng nàng, không nói thêm lời nào nữa.

Thảm Ly lặng lẽ ăn hết phần cháo ngư phụ đút, hết một chén, đôi phương nói: “Ăn nữa không?”

Thảm Ly im lặng hồi lâu, nàng đáp nhưng không trả lời câu hỏi: “Bốn thanh huyền thiết này được kết hợp trong ngoài mà thành, huyền thiết bên ngoài bọc lấy lõi sắt bên trong, lúc đó bọn chúng xuyên lõi sắt bên trong qua xương, sau đó lấy huyền thiết bên ngoài đóng lại, hai thứ này siết chặt, một đầu gắn xích sắt, khiến ta không thể nào thoát được.” Giọng nàng đậm mạc, thanh điệu không trầm không bổng, cứ như người bị xuyên qua xương không phải là mình, “Mấy ngày nay bên ngoài dần xóc, khớp sắt đã lỏng rồi, ta muốn nhờ người giúp ta bẻ bốn thanh huyền thiết này ra, lúc đó có lẽ

hơi khó coi, nhưng nếu sự thành, bổn vương sẽ hoàn thành một tâm nguyện của người để báo đáp.”

Đôi phương cả buổi cũng không đáp, Thẩm Ly đang trong bóng tối nên không nhìn thấy biểu hiện của hắn, cũng không biết đôi phương sẽ đáp thế nào, bởi vậy cảm thấy thời gian chờ càng dài thêm.

“Được!” Hắn đáp một chữ ngắn gọn, giống như hạ một quyết tâm còn lớn hơn cả nàng.

“Nếu vậy nhân lúc hôm nay ta không cảm thấy đau, người hãy bẻ giúp ta đi.”

Ngư phu thu dọn đồ đạc, lấy một chậu nước nóng đặt bên giường Thẩm Ly, sau đó đặt tay lên cổ tay nàng. Thẩm Ly cười nói: “Không ngờ người làm việc cũng tỉ mỉ lắm. Người có muốn tu đạo không? Nếu muốn thành tiên, chờ vết thương của ta khỏi rồi cũng có thể chỉ vẽ tìm đường giúp người.”

Đôi phương cười nhẹ: “Ta lại cho rằng tiên đạo không tự tại như bây giờ.”

Thẩm Ly như cảm thán: “Các tiên nhân thì vô cùng tự tại, người không tự tại nhất ở Thiên giới kia... e là chỉ có một mà thôi...”

Ngón tay đặt trên cổ tay Thẩm Ly khẽ run, người đó không nói gì nữa, nắm lấy hai đầu huyền thiết thò ra trên cổ tay Thẩm Ly thử vận, khớp sát quả nhiên đã lỏng, nếu dùng lực thêm chút thì phàm nhân cũng nhẹ nhàng bẻ ra được.

Ngư phu khuấy đảo mấy lần thôi đã khiến trán Thẩm Ly toát mồ hôi, nàng nhắm mắt điều chỉnh hơi thở: “Nhanh đi.” Nàng không đau nhưng cơ thể cũng có cực hạn.

Đôi phương dùng lực vặn lỏng huyền thiết và lõi sắt, cổ tay đã trắng xanh của Thẩm Ly nhỏ ra vài giọt máu, dường như máu đã sắp khô cạn hết, nếu lấy thứ này ra trễ một chút thôi thì tay chân nàng e là không thể nào sử dụng được nữa.

Huyền thiết trên một tay được rút ra, nặng nề rơi xuống đất, huyền thiết dường như rất nóng, rơi xuống đất “soạt” một tiếng nhẹ nhàng, khi trắng

bốc lên, nhưng sau đó lại nhanh chóng lạnh đi. Người đó dường như không cảm nhận được, tiếp tục dùng tay không bẻ huyền thiết trên tay kia của Thẩm Ly.

Lúc này toàn thân Thẩm Ly đang co giật, đâu còn thời gian chú ý đến những chi tiết này.

Nàng chỉ cảm thấy máu huyết trong thân thể chảy rất nhanh, tim đập nhanh như muốn nổ tung, phổi hô hấp cực kỳ khó khăn, đầu óc cũng dần dần hỗn độn, thế giới vốn tối đen bỗng thêm rất nhiều cảnh tượng hỗn loạn.

Nàng dường như nhìn thấy cảnh tượng lúc nhỏ Ma quân dạy nàng thương pháp và pháp thuật, nhưng bên cạnh họ có một con mắt âm hiểm đang nhìn, Thẩm Ly hoảng hốt lùi lại hai bước, kích động muốn quay người chạy đi, nhưng nàng vừa xoay đầu đã thấy Mặc Phương đứng sau lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, sau lưng Mặc Phương là con mắt âm hồn bất tán đang lơ lửng, cũng lạnh lùng nhìn nàng như Mặc Phương. Sau đó không biết bắt đầu từ lúc nào, mắt Mặc Phương dần trở nên khác với lúc đầu, nhưng ánh sáng trong con mắt kia lại ngày càng lạnh lẽo.

Thẩm Ly giật mình quay người chạy về một hướng khác, dường như phía trước dường như vô tận, chỉ có bóng tối vô biên, sau lưng nàng không ngừng truyền đến một tràng tiếng cười quỷ dị, giống như muốn ép nàng vào tuyệt cảnh. Thẩm Ly chạy nhanh đến mức không thở nổi, nàng bèn đứng lại vung tay, muốn bắt lấy ngân thương giao chiến với kẻ đến, nhưng chỉ nghe “keng” một tiếng, hai đoạn thương gãy rơi xuống trước mặt nàng, Thẩm Ly ngẩn ra, tiếng cười sau lưng ngày càng gần, Thẩm Ly nghiêng răng, quay đầu muốn xem thử rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào.

Nhưng tiếng cười chợt dừng, không khí xung quanh lắng xuống, dường như trong chốc lát bỗng không còn thứ gì, trước mắt nàng lại có một khe nứt hẹp, bên trong có gió nhẹ thổi ra.

Thẩm Ly chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn, nàng phát hiện ở đây là cửa của Khư Thiên Uyên, giống như tối hôm đó nàng một mình đến Khư Thiên Uyên nhìn thấy vậy, không có chương khí bốc ra, chỉ có một khe nứt hẹp.

Bỗng nhiên trong khe nứt có một con mắt bay ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Thẩm Ly, khiến nàng kinh hãi hít một hơi lạnh.

“Ta phải thí thân...”

Hắn âm trầm lên tiếng: “Ta phải thí thân! Ta phải thí thân!” Thanh âm ngày càng lớn, chấn động khiến lòng Thảm Ly không yên: “Im đi!” Nàng khó chịu nặn ra hai chữ, chướng khí màu đen bay ra từ trong Khư Thiên Uyên, Thảm Ly bị chướng khí này ép lùi về phía sau, thanh âm kia càng to hơn, Thảm Ly hét lớn: “Im đi!” Hai mắt nàng đỏ rực, toàn thân bốc lên một ngọn lửa, dường như muốn thiêu cháy tất cả thành tro bụi.

“Thảm Ly!” Một tiếng gọi nhẹ nhàng lãnh đạm từ một hướng khác truyền tới, đôi mắt đỏ rực của nàng nhìn về phía đó, là tiểu viện dưới giàn nho, nam nhân áo xanh quần trắng đang nằm trên chiếc ghế trúc màu trắng đưa tay ra với nàng, “Nào, phơi nắng đi.” Hắn nói thật đơn giản, giống như không nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn chỗ nàng.

Thảm Ly ngây người nhìn hắn, sau đó nghiêng đầu nhìn ngọn lửa quanh mình, lắc lắc đầu: “Ta không qua đâu, ta sẽ làm hại chàng.”

Nụ cười trên gương mặt người đó không giảm, nhưng hắn quả nhiên thu tay lại.

Thảm Ly yên lặng cúi đầu.

Trong ngọn lửa đỏ rực bỏng rát, nàng bỗng cảm thấy có một luồng khí mát mẽ phủ lên cả người, nàng ngo ngác ngẩng đầu, người đó đã đổi y phục trắng đi đến trước mặt nàng, sau đó mỉm cười ôm nàng vào lòng, hắn nhẹ vỗ vào lưng nàng, an ủi nàng như đang an ủi trẻ con: “Ta lợi hại lắm, không sao đâu!”

Sắc đỏ trong mắt Thảm Ly dần lui đi, nàng biết mình nên rời xa vòng tay này, trách nhiệm của nàng và trách nhiệm cả hắn đều ép hai người càng đi càng xa, nhưng mà... mong ông trời nhân từ, tha thứ cho một khắc không thể nào vùng ra và mặc kệ tất cả này của nàng.

Hãy để nàng... mơ hết giấc mộng này thôi.

Nàng thả lỏng cơ thể, để mặc Hành Chi ôm lấy, dường như muốn hòa vào thân thể hắn trong không gian tăm tối này...

Bừng mở mắt, ánh mặt trời hơi chói, Thảm Ly nhìn thấy một người ngồi trên ghế bên cạnh bàn, một tay hắn chống lên đầu ngủ say, bạch bào to rộng phết đất, trâm ngọc xanh nhẹ nhàng cài mấy lọn tóc trên đầu, những sợi tóc

xõa xuống che mắt nửa mặt hấn, trong ánh sáng phản chiếu, hấn đẹp không lời nào tả xiết.

Làm gì... có ngư phụ nào... đẹp tuyệt mỹ đến vậy...

Lòng Thẩm Ly khẽ động, nhất thời không biết mình nên có biểu hiện gì, nhưng sau khi ngơ ngẩn hồi lâu, nàng âm thầm nhếch khóe môi bật cười: Hành Chi à Hành Chi, ta thật sự lại bị ngài nhật được rồi, ông trời thật bất nhân, sao lại kết cho chúng ta nghiệt duyên thế này!

Huyền thiết ở tứ chi đã bị lấy ra hết, vết thương được vải trắng băng lại, đây không phải là chất liệu ở Nhân gian, xem ra vải này đã được xé trên người hấn xuống. Vết thương ở tứ chi đều có cảm giác mát lạnh, đã được hấn trị liệu rồi.

Thẩm Ly quay đầu nhắm mắt, không nhìn Hành Chi nữa, nàng làm sao không biết Hành Chi đang nghĩ gì, hấn đoán chắc rằng sau khi Thẩm Ly biết được người chăm sóc mình là hấn, nhất định sẽ lập tức yêu cầu rời đi. Quyết tuyệt như hôm đó nàng hất tay hấn ra vậy.

Họ đều rõ trách nhiệm của đối phương, cũng đều đoán được đối phương sẽ lựa chọn thế nào.

Nhưng mà...

Hành Chi chưa từng nghĩ, Bích Thương vương Thẩm Ly không phải người vô tâm, nàng... cũng có lúc yếu đuối, cũng muốn chìm đắm trong ấm áp.

Thẩm Ly không mở mắt, coi như lúc này mình chưa từng nhìn thấy Hành Chi, coi như mình vẫn đang tiếp tục mơ giấc mơ vừa rồi, coi như ông trời nhân từ, tha thứ cho một khắc buông bỏ trách nhiệm, mặc kệ tất cả này của nàng.

Trước khi vết thương khỏi, có thể để Bích Thương vương không còn là Bích Thương vương nữa không? Nàng muốn mình chỉ là một Thẩm Ly, được một ngư phụ thanh âm khàn khàn trầm mặc ít nói nhật trên bãi cát về nhà, sau đó bình yên sống ở phàm gian này.

◊ Chương 58 ◊

Thẩm Ly nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi của Hành Chi đang nấu nước bên ngoài, đoán đã đến lúc hắt nấu nước sắp xong, Thẩm Ly tự mình lẩm bẩm: “Hôm nay có thể nhìn thấy rồi, không ngờ một ngư phủ như ngươi mà nhà cửa bài trí cũng khá quá.”

Vạt áo trắng lướt qua cửa, bóng người đó lập tức trốn sang một bên, Thẩm Ly nghe thấy một hồi âm thanh lộc cộc leng keng vang lên, chắc là người bên ngoài trong lúc hoảng loạn đã đánh đổ chậu nước, lúc này đang bồi rồi lắm.

Thẩm Ly chờ một lúc cũng không nghe bên ngoài có tiếng động gì, nhưng nàng có thể tưởng tượng được bộ dạng nhũn nhẽo mặt mày của Hành Chi.

Thật khiến cho người ta... vô cùng sảng khoái.

Thẩm Ly nghiêng đầu vào trong cong khóe môi, còn chưa vui đủ đã có tiếng bước chân tiến vào, nàng quay đầu ra nhìn, nhưng lại thấy một thanh niên đen đúa mặc áo vải thô, thật sự giống hệt một ngư dân quanh năm đánh cá trên biển, Thẩm Ly chớp chớp mắt, nghe hắt dùng thanh âm khàn khàn thường ngày nói: “Mắt cô nương khỏi rồi sao?”

Thẩm Ly nhìn hắt từ trên xuống dưới: “Năm giác quan này của ta lúc tốt lúc hỏng, hôm nay vị giác khứu giác xúc giác đều hỏng, nhưng lại có thể nói có thể nghe có thể nhìn, coi như là một ngày may mắn.”

Thanh niên khẽ nhíu mày: “Sao lại như vậy?”

“Nguyên do cụ thể ta cũng không rõ lắm. Dù sao bây giờ cũng không còn cách nào, cứ tạm thời vậy đã.” Thẩm Ly nhìn vào mắt hắt nói, “Đa tạ công tử đã giúp ta lấy huyền thiết ở tứ chi ra, thật sự làm phiền ngươi rồi, Thẩm Ly vốn không nên tiếp tục quấy rầy, nhưng bây giờ ta vẫn không đi được, e là vẫn phải nhờ ngươi chăm sóc mấy ngày.”

Hắn nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng rồi ngồi xuống, cầm ly trà chuẩn bị uống, nhưng dường như cảm giác lúc này mình không nên ra vẻ điềm nhiên như vậy, bàn tay lấy ly trà của hắn khựng lại, suy nghĩ một lúc, hắn hắng giọng nói: “Mỗi ngày ta đều phải ra biển đánh cá, vì cô nương bị thương nặng, mấy ngày trước chăm sóc cô nương đã chậm trễ không ít thì giờ, mấy ngày sau này không thể chậm trễ nữa.”

Thẩm Ly khẽ động khóe môi: “Ta trả tiền cho ngươi là được rồi.”

“Không phải là vấn đề tiền tài mà là thời gian đã mất, cô đã làm chậm trễ cuộc đời của tại hạ.” Cổ họng Thẩm Ly nghẹn lại, lòng nghĩ mình không nên hòa theo lời hắn nữa, nào ngờ lúc này dù nàng đã dùng im lặng để đáp trả, nhưng Hành Chỉ vẫn mặt dày vô sỉ nói, “Chi bằng thế này, trước đó cô nương đã đồng ý một nguyện vọng của tại hạ rồi, nhưng chuyện gì cũng phải thành đôi mới hay, hay là cô đồng ý thêm một nguyện vọng nữa của ta được không?”

“Ngươi muốn gì?”

“Bây giờ cho dù tại hạ nói ra e là cô nương cũng không làm được, cứ để đó trước đã. Nếu vậy ta cũng có thể tận tâm giúp cô nương dưỡng thương.”

Thẩm Ly nghiêng đầu nhìn hắn hồi lâu: “Thì ra công tử là người nói nhiều như vậy.”

“Trước khi lấy huyền thiết ra, cô nương giống như người chỉ cần nói thêm một lời thì sẽ đoạn khí mà chết, đương nhiên ta không dám nói nhiều. Còn nay...” Hắn dừng lại, cuối cùng vẫn uống ly trà trong tay, mép ly che mất độ cong trên khóe môi hắn, “Đây chẳng phải để dụ cô nương đồng ý nguyện vọng của tại hạ đó sao.”

Cho dù Thẩm Ly không đồng ý hắn cũng không rút nàng ra ngoài, lòng Thẩm Ly hiểu rất rõ, nhưng nàng vẫn nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của hắn nói: “Được, ta đồng ý với ngươi hai nguyện vọng. Chỉ cần trong khả năng của Thẩm Ly thì nhất định giúp ngươi đạt thành.”

Hắn đặt ly trà xuống, độ cong trên khóe môi vẫn như trước, nhưng chỉ cười trong một khắc, hắn khẽ quay đầu về hướng Thẩm Ly không nhìn thấy, mí mắt thay đổi nụ cười rồi nói: “Ta nấu cháo cá rồi, cô nương có muốn nếm thử không?”

Thẩm Ly gật đầu, hôm nay đối với nàng thì ăn cháo cá hay uống nước lạnh cũng đều chẳng có cảm giác gì...

Ở trong ngôi nhà nhỏ này một thời gian, tứ chi của Thẩm Ly bị thương quá nặng, tốc độ hồi phục cũng chậm hơn bình thường nhiều, năm giác quan của nàng cũng chưa hồi phục, nàng tự nói với mình rằng không được vội, nhưng mỗi lần ăn cơm đều cần có người đút, nàng vô cùng cảm hận Phù Sinh, càng quan trọng hơn là...

“Ta muốn đi nhà xí...” Giọng Thẩm Ly cứng đờ nói ra câu này.

Thật ra chuyện này họ đã làm rất nhiều lần rồi, chỉ là trước đó không biết Hành Chỉ là Hành Chỉ, Thẩm Ly chỉ coi hắn là một ngư phụ bình thường, khi vết thương khỏi rồi giết hắn đi là xong, nhưng bây giờ biết là Hành Chỉ, thứ nhất, nàng khỏi rồi cũng không giết nổi hắn. Thứ hai... nàng... tốt xấu gì cũng biết xấu hổ chứ...

Thứ ba, Hành Chỉ, hắn là Thần quân mà, nên được người ta cung phụng, hắn vốn không nên vì bất kỳ ai mà làm những chuyện thế này...

Trong lúc Thẩm Ly còn đang tranh đấu tư tưởng, Hành Chỉ giống như đã quen lấy chiếc bô đặt ở góc tường ra, hắn đã đặc biệt giúp Thẩm Ly sửa đổi cho tiện với cơ thể hiện nay của nàng, để nàng có thể ngồi lên. Hành Chỉ đưa tay vào trong chăn của Thẩm Ly, cởi thắt lưng cho nàng, sau đó kéo quần xuống, vạt áo Thẩm Ly dài, hắn chỉnh sửa vạt áo của nàng trong chăn, sau đó mới ôm xóc nàng từ trong chăn ra đặt trên bô để nàng ngồi vững, cuối cùng mặt không đổi sắc bước ra ngoài.

Thẩm Ly ngồi điều chỉnh cảm xúc hồi lâu, sau đó mới thả lỏng bản thân. Nhưng chuyện xử lý cuối cùng, nàng thà chết cũng không để Hành Chỉ làm nữa. Mặc kệ đau đớn do vết thương rách ra, nàng tự mình thực hiện, sau đó cúi đầu gọi: “Xong rồi.” Hành Chỉ từ ngoài bước vào, làm ngược lại một lần tất cả những chuyện lúc này.

Lúc hắn đắp chăn cho Thẩm Ly, thấy cổ tay nàng thấm máu, hắn khẽ nhíu mày, miệng mấp máy, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Mỗi lần xong chuyện Thẩm Ly luôn ngượng nghịu một hồi. Sau khi Hành Chỉ đặt nàng xuống thường để lại không gian cho nàng, còn mình thì ra ngoài sân, thật ra hắn cũng không làm gì, chỉ ngây ngốc nhìn vào trong phòng.

Lại qua một thời gian nữa, Thẩm Ly có thể miễn cưỡng đi lại được, lòng nàng khó tránh hơi nóng vội muốn mình có thể chạy được, chỉ là bây giờ nàng đi vài bước vẫn té ngã, gặp hôm không có xúc giác thì may mắn là không đau, bò dậy tiếp tục đi là được, nhưng một khi xúc giác hồi phục, nếu nàng ngã xuống đất, mặc dù chỗ ngã khác nhau nhưng khớp xương tứ chi vẫn truyền đến cái đau thấu tim, cho dù nàng có thể nhịn cũng phải run rẩy trên mặt đất hồi lâu.

Mỗi lần nàng tập đi trong nhà đều lựa lúc không có Hành Chi. Nàng đã chật vật lắm rồi, không muốn trước mặt người khác, đặc biệt là trước mặt Hành Chi, chật vật thêm một chút nào nữa.

Thời gian Hành Chi không có mặt càng lúc càng nhiều, buổi sáng ăn xong đã không thấy bóng dáng đâu, Thẩm Ly cũng ngày ngày không ngừng luyện tập, nhưng tốc độ hồi phục của gân cốt đâu thể miễn cưỡng được.

Hôm nay thị giác của Thẩm Ly không hồi phục, nàng men theo bàn mà đi, đi mệt rồi muốn uống chút nước, nhưng sờ vào bình trà trên bàn lại phát hiện ngón tay nàng không chịu sự khống chế của mình, nàng dùng hết sức lực nắm lấy quai bình, nhưng cuối cùng vẫn không nắm được.

Khó hơn hồi phục đi và chạy chính là sự hồi phục độ linh hoạt của ngón tay, những khớp xương nhỏ này nếu không hồi phục hoàn toàn thì việc cầm ly trà hay nắm đôi đũa còn khó hơn đi lại gấp trăm lần.

Lúc này Thẩm Ly như chìm vào chấp niệm, nàng cố gắng muốn cầm lấy ly trà, nhưng vẫn không thể nào thành công, nếu cứ như vậy... nếu cứ như vậy sau này nàng làm sao cầm thương nữa, làm sao bảo vệ tộc thân, nàng dùng cánh tay hất ly trà bên cạnh xuống đất, tiếng nứt vỡ thật chói tai.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vã, Thẩm Ly lòng đang tức giận, nàng vung tay hất hết đồ trên bàn ra: “Cút!”

Cửa vừa mở ra, ly trà rơi xuống khung cửa, một mảnh gốm vỡ cắt qua xương mào người đến, máu lập tức trào ra.

Nhưng Hành Chi không hề nhíu mày mà tiến tới vài bước, giữ lấy Thẩm Ly sắp ngã xuống đất, dìu nàng về ngồi bên giường, lúc cúi đầu, máu trên xương mào nhỏ xuống mấy giọt lên cánh tay Thẩm Ly, lúc không nhìn thấy,

xúc giác của nàng luôn nhanh nhạy hơn một chút. Khi hắn quay người muốn đi thu dọn những mảnh vỡ khác trong nhà, Thẩm Ly kéo tay hắn lại.

Hành Chỉ quay đầu nhìn nàng, khóe môi Thẩm Ly mấp máy nhưng vẫn không nói lời nào, chỉ nắm tay hắn ngày càng chặt, không chịu buông ra. Hành Chỉ khom xuống trước mặt nàng, khẽ ngẩng đầu nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

Thẩm Ly im lặng hồi lâu, nàng ngoảng mặt đi khẽ cúi đầu nói: “Làm... làm người bị thương rồi... Xin lỗi.”

Biết hôm nay Thẩm Ly không nhìn thấy, hắn cười nhẹ trước mặt nàng: “Không sao!”

Cho dù hắn đáp như vậy Thẩm Ly cũng không buông tay: “Vì cơ thể... nên gần đây ta hơi nóng nảy.”

“Ừ.”

Giữa hai người lại là im lặng, không biết bao lâu sao, Thẩm Ly buông một tay, sờ lên mặt Hành Chỉ, chìa ngón trỏ chọc chọc vào má hắn: “Bị thương ở đây à?”

Hành Chỉ để mặc ngón tay Thẩm Ly làm bừa trên mặt mình, nhưng không chỉ chỗ cho nàng mà chỉ híp mắt cười nói: “Không phải.”

“Ở đây?”

“Không đúng.”

“Ở đây?”

“Cũng không đúng.”

Phát giác được hắn dường như đang trêu đùa mình, Thẩm Ly hơi giận, nàng chọc mạnh: “Ở đây!” Ngón tay truyền đến cảm giác ẩm ướt, nghe Hành Chỉ hự một tiếng, Thẩm Ly thu tay: “Xin lỗi... chọc trúng mắt người rồi...”

Hành Chỉ thở dài nắm tay nàng đặt lên xương máy: “Là ở đây!”

Hình như máu chảy không ít... Thẩm Ly hỏi: “Đau không?”

Hành Chi im lặng một hồi rồi gật đầu: “Đau.” Giống như một thanh đao cắt qua, sau cái lạnh băng băng là cái đau bỏng rát như lửa. Giống như cảm giác trong lòng.

Thẩm Ly im lặng: “Ta sẽ cố sức... không chế tính tình của mình.”

“Không cần không chế.” Hành Chi nhẹ giọng nói, “Lúc ở đây, không cần không chế.” Hấn muốn nàng có thể thích gì làm nấy.

Sau khi trút giận, Thẩm Ly bình tĩnh nghĩ lại, cưỡng cầu cũng vô ích, mỗi ngày nàng vẫn kiên trì tập luyện, nhưng không nôn nóng như lúc trước nữa, luyện như vậy cơ thể lại hồi phục nhanh hơn một chút, nhưng năm giác quan của nàng vẫn lúc tốt lúc xấu, lúc không có xúc giác nàng bèn thiên về thị giác thính giác, lúc không có thính giác thì xúc giác của nàng được rèn luyện nhanh nhạy hơn, không lâu sau, năm giác quan của nàng lại sắc bén hơn một cách bất ngờ, đối với Thẩm Ly đúng là Tái ông thất mã.

Cuối cùng có một ngày, Thẩm Ly không cần vịn bàn ghế nữa cũng có thể vững vàng bước đi, nàng đột nhiên muốn xem thế giới bên ngoài, trong tình trạng không hề báo trước, nàng đẩy cửa bước ra ngoài.

Chỉ một bước này thôi, nàng đã thấy Hành Chi đang đứng trong sân, hấn không làm gì cả, chỉ đứng dưới nắng trong bộ dạng một thanh niên sống bên bờ biển, lạng lẽ nhìn nàng.

Hấn chưa bao giờ rời khỏi.

Hấn vẫn luôn dùng cách thức trầm lặng này để ở bên nàng.

“Ta đói rồi!” Thẩm Ly nói vậy.

“Ta nấu canh cá rồi!”

Đối thoại rất bình thường nhưng lại khiến lòng người ấm lại.

Từ sau hôm đó, Thẩm Ly hoàn toàn có thể tự lo liệu cho mình, Hành Chi bèn thật sự rời đi, mỗi sáng sớm hấn nấu cơm sáng đặt trên bàn gọi Thẩm Ly dậy ăn, mình thì thu xếp đồ thật sự ra biển đánh cá cùng các ngư dân khác, buổi trưa lại một mình quay về, xách theo cá bắt được, chế củi nhóm lửa nấu cơm trưa cho Thẩm Ly.

Lúc khúu giác của Thảm Ly hồi phục luôn ngửi được mùi tanh của biển trên người hấn, chỉ là mùi này không giống với mùi lúc ban đầu, lúc đó trên người hấn toàn là mùi gió biển, không nhuốm chút mùi tanh của cá, giống như là hấn hóng gió trên biển mấy tháng vậy, nhưng bây giờ trên người hấn mùi gì cũng có, mùi mặn, mùi cá tanh, mùi máu tanh...

Hấn đang nghiêm túc làm một ngư dân...

Giống như hấn đầu thai thành phàm nhân vậy, tuy vẫn mang ký ức của Thiên giới, nhưng hấn vẫn chăm chú làm những việc mà một phàm nhân hay làm.

Gần đây Thảm Ly rảnh rồi buồn chán, buổi sáng chờ Hành Chỉ đi rồi, nàg dạo vài vòng quanh sân, cảm thấy thật quá vô vị nên bước ra khỏi cửa, muốn đi xem thường ngày những ngư dân gần đây đánh bắt thế nào, bây giờ nàg đi không nhanh, bởi vậy khi nàg đến được ngư thôn gần nhất, người đi đánh cá buổi sáng đã về hết, họ đang dỡ cá trong thuyền mình ra, chỉ có Hành Chỉ vẫn đứng trên thuyền mình, nhìn chiếc thuyền xoa xoa mi tâm như đang đau đầu điều gì đó.

Thảm Ly cũng hơi hiếu kỳ, nàg bước lên cầu đi đến chỗ Hành Chỉ neo thuyền: “Không bắt được cá sao?” Vừa dứt lời, Thảm Ly nhìn thấy vật trên thuyền hấn, cả thuyền toàn là ngọc trai và kỳ trân dị bảo, nhưng không thứ nào có thể ăn được.

Bây giờ Thảm Ly chưa hồi phục pháp lực, bởi vậy không phát giác được khí tức thần minh trên người Hành Chỉ, nhưng Long vương đầu phải kẻ ngốc, biết Thần quân đang giăng lưới trên biển của mình, làm sao bỏ qua cơ hội tốt để tặng lễ vật, thiết nghĩ cá mắc vào lưới của Hành Chỉ cũng bị Long vương kéo đi mất, đổi lại một đống đồ này, Thảm Ly không nhìn được mà phì cười một tiếng.

Hành Chỉ vốn đang không vui, nhưng thấy Thảm Ly cười hấn cũng cong mắt: “Sao cô lại ra đây?”

“Ta muốn xem thử đánh cá thế nào.” Thảm Ly chỉ chiếc thuyền không có con cá nào nói, “Nhưng mà xem ra hôm nay ngưi không bắt được cá rồi.”

Hành Chỉ gật đầu: “Không sai, hôm nay ta cố ý bắt những thứ này.”

Người này nói dối mà cũng không nắc lẩy một cái. Thảm Ly ngồi xuống cầu: “Ta thấy nhiều bảo vật như vậy chi bằng lấy mấy cái đem bán đi.”

Hành Chi lắc đầu, chỉ nhặt mấy con trai: “Nhiều quá lấy cũng vô ích, chiều ta sẽ vớt hết xuống biển.”

“Đừng nha!” Thảm Ly gọi hắn, “Ta chọn mấy cái đã!” Nàng vội nhảy vào trong thuyền, Hành Chi đến dìu nàng, lúc này các ngư dân sau lưng đi lại vội vã, có người không chú ý va phải Thảm Ly, Thảm Ly bị bỏ nhào tới phía trước, đầu đập vào ngực Hành Chi, bị hắn ôm thật chặt, ngực áp vào ngực gần như có thể cảm nhận được nhịp tim của đối phương.

Cái ôm này, khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp và an toàn, giống như trong giấc mơ kia.

◊ Chương 59 ◊

Cái ôm quá chân thực, tim đập quá điên cuồng, Thẩm Ly bị nhịp tim của mình chấn động bàng hoàng sức tĩnh, nàng dùng lực đẩy Hành Chỉ ra, nhưng thân mình lại suýt chút vướng vào lưới cá đằng sau, Hành Chỉ đưa tay giữ lại, giọng mang vài phần than thở: “Hấp tấp như vậy lỡ như rơi xuống nước lại phải chờ người ta đến cứu nữa sao?”

Vừa dứt lời, Hành Chỉ ngăn người, hấn quay đầu mắt tự nhiên ho vài tiếng, Thẩm Ly lại vờ như không nghe thấy, chỉ cúi đầu nhìn đám kỷ trân dị bảo nói: “Ta không khách sáo đâu, ta tự chọn nhé.”

Hành Chỉ hơi kinh ngạc nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Thẩm Ly, tiếp đó ánh mắt dịu đi: “Ừ, nếu thích thì cho cô hết, không trả lại nữa.”

Bàn tay đang lục lọi của Thẩm Ly khựng lại, tuy rằng ở Thiên giới không lâu nhưng cũng biết con người Hành Chỉ xưa nay không thích nhận lễ vật, đồ của Long vương tặng nếu lấy một hai cái thì không sao, coi như nể mặt Long vương, nhưng nếu nhận hết thì lại khác.

Thẩm Ly không đáp, chỉ cúi đầu tìm một lúc, trong chiếc thuyền đầy ngọc ngà châu báu, có một miếng đá trắng hình tròn trông như ngọc nhưng không phải ngọc là có vẻ bình thường một chút, Thẩm Ly nhặt nó lên nói: “Xem tới xem lui chỉ có viên đá này là vừa mắt, ta lấy nó nhé, những thứ khác tùy người.”

Hành Chỉ gật đầu: “Ta đem trai đi đổi mấy con cá rồi chúng ta về nhà ăn cơm.”

Hai người bước lên cầu, Hành Chỉ vừa đang lấy trai tìm người đổi cá, vừa nói với một ngư phủ thật thà được vài câu, bên cạnh thuyền đến một giọng nói nam nữ bất phân: “Vị tiểu ca này lại vớt được trai rồi.” Hấn đi tới phía trước, hung ác trừng ngư phủ thật thà một cái, cá trong tay ngư phủ đang định đưa cho Hành Chỉ, vì bị hấn trừng như vậy, ngư phủ rút tay lại, người kia đẩy ngư phủ một cái rồi khinh khinh nói, “Đi đi, đồ không có mắt, cản đường lão tử.”

Ngư phu vội lấy cá, nhìn Hành Chi như xin lỗi rồi nhanh chóng rời đi.

Ánh mắt Hành Chi lúc này mới nhìn nhẽ dừng trên người kẻ đó, hần không nói gì mà chỉ cười, lại thấy hần xốc xốc thất lung nói: “Chắc người không biết ta đâu, ta là Vương Bảo trưởng tử của Vương gia Trưởng thôn, ta thấy tiêu ca ngày ngày lấy trai đổi cá, thiết nghĩ chắc người không thích trai, trùng hợp là chỗ ta có không ít cá, người cứ đổi với ta được rồi. Chỗ trai này, à, còn trên thuyền người nữa, đưa hết cho ta đi.”

“Không đổi.” Hành Chi nhàn nhạt nói, “Ta định vứt đi.”

Lời hần đúng là sự thật, nhưng nghe vào tai Vương Bảo lại mang một ý khác, hần khẽ cao giọng: “To gan, ta là trưởng tử của Trưởng thôn! Tại sao người vứt những bảo vật đó đi cũng không chịu cho ta! Người có ý kiến gì với ta sao? Người có ý kiến với ta chính là có ý kiến với Trưởng thôn! Coi chừng ta ăn không được thì đập đổ đó!”

Thẩm Ly sau lưng Hành Chi khẽ nhíu mày. Nàng không vừa mắt những kẻ ỷ thế hiếp người như vậy, vừa định lên tiếng mắng thì Hành Chi giật tay nàng lại, làm như không thấy kẻ kiêu căng hống hách trước mắt, kéo Thẩm Ly định rời đi.

Vương Bảo tức giận, hần xông tới chặn trước mặt Hành Chi: “Đứng lại! Không nghe thấy đại gia đang nói chuyện với người sao!” Vừa dứt lời, ánh mắt hần rơi trên người Thẩm Ly đang đứng sau Hành Chi, hôm nay Thẩm Ly mặc áo trắng vải thô Hành Chi đưa cho nàng, vì bị thương nên sát khí trên người thu lại không ít, mặt mũi tiêu tụy, trông có vẻ yếu ớt, người đó bỗng sáng mắt, xem xét Thẩm Ly từ trên xuống dưới: “Kẻ không biết lễ nghĩa như người mà kiếm được nương tử cũng khá nhỉ.”

Thẩm Ly cười lạnh một tiếng, nếu nàng không bị thương thì tên buồng lời ngông cuồng này đã bị nàng đạp dưới chân từ lâu.

“Tầm nhìn của người cũng khá lắm.” Giọng Hành Chi nhàn nhạt nhưng lạnh lùng hơn thường ngày mấy phần, Thẩm Ly cũng cảm giác được, theo nàng thấy thì Hành Chi là một vị thần chưa bao giờ lộ ra cảm xúc thật sự trong lòng, đôi khi có lộ ra thì cũng là cảm xúc đã được lựa chọn để người khác biết. Nhưng lúc này, Thẩm Ly nhạy cảm phát giác rằng, cảm xúc của Hành Chi không phải do lý trí lựa chọn rồi lọc ra, “Người nên cảm tạ đôi mắt này của mình.”

Chưa dứt lời thì Hành Chi đã một quyền đâm vào mặt Vương Bảo khiến hắn ngã lăn ra đất, không giãy dụa được một cái mà nhắm mắt ngất đi, chỗ bị Hành Chi đánh trên mặt sưng rất to. Hành Chi không thèm liếc nhìn mà đạp lên mặt hắn, mặt không đổi sắc bước qua.

Thẩm Ly ngẩn người nhìn Hành Chi. Cứ ngỡ ngác nhìn mãi đến khi Hành Chi mặt không biểu hiện nắm tay Thẩm Ly về tới nhà, lúc này hắn mới nói: “Ta cũng bị đánh sưng mặt sao? Sao cô cứ nhìn ta mãi vậy?”

Lúc này Thẩm Ly mới chớp chớp mắt nói: “Không, chỉ là... ta không ngờ người sẽ dùng cách trực tiếp như vậy.”

Hành Chi hắn... không phải là loại người sử dụng độc chiêu sau lưng người ta như vậy.

Hành Chi khựng lại, đáy mắt lóe lên vài cảm xúc phức tạp, ần ần một hồi, hắn quay đầu sang nhìn Thẩm Ly: “Hắn khinh bạc cô.”

Thẩm Ly hơi khựng lại: “Áy... Coi như là vậy...”

“Nếu là cô thì cô sẽ xử lý thế nào?”

“Đánh ngất cho xong chuyện...”

“Nếu vậy thì ta chỉ lựa chọn cách cô sẽ chọn thôi.” Hắn quay đầu đi ho một tiếng, dường như có hơi uất ức vì không được công nhận, hắn nhỏ giọng lầm bầm, “Ta còn tưởng cô sẽ vui hơn một chút chứ.”

Thẩm Ly nhìn bóng hắn khẽ thất thần, đến khi phản ứng được ý trong lời hắn, Thẩm Ly đỏ bừng mặt... Ý là hắn đang... đang lấy lòng nàng sao...

“Vui, vui chứ!” Nàng nói, “Thật ra là vui lắm!” Nàng lặng lẽ cụp mắt nhìn xuống đất, ánh mắt kiên định lạnh lùng mềm đi, cảm xúc trong lòng cứ như sóng biển, từng cơn từng cơn xô vào nhau ướm dẫm, nhưng Thẩm Ly cũng biết, có lẽ chỉ khi Hành Chi khoác lên lớp áo này mới có thể đối với nàng tốt như vậy. Hắn muốn để nàng không hề kiêng kị gì, nhưng lẽ nào không phải cũng để hắn tự tại một thời gian sao...

Đêm, Thẩm Ly vẫn chưa ngủ, tai bỗng nhiên động đậy, thời gian gần đây thính lực của nàng nhạy bén hơn nhiều, thính thanh biện vị[1] chính xác hơn trước một chút, nàng nghe thấy có người bước vào trong sân. Chắc có

bốn người, bước chân khoa trương này vừa nghe đã biết kẻ đến chưa từng tập võ công, Thẩm Ly nằm trên giường tiếp tục ngủ.

[1] Dựa vào âm thanh xác định vị trí.

Sân nhà Hành Chỉ buổi tối làm sao có thể không có phòng bị...

Quả nhiên bốn người kia còn chưa bước vào nhà bỗng nghe mấy tiếng hự, dường như có hai người đã ngã xuống, hai người kia hoảng hốt, hơi thở đại loạn chia nhau ra chạy, một người xông vào phòng Hành Chỉ, Thẩm Ly chỉ đành thở dài, người còn lại xông về phía nàng. Cửa phòng bị mở ra, Thẩm Ly không mở mắt, chỉ ngửi mùi trên người hắn đã đoán được người này là Vương Bảo ý thể hiệp người gặp lúc sáng.

Hắn thở dốc, dường như vô cùng sợ hãi, nhưng sau khi thở dốc một hồi, dường như nhìn thấy Thẩm Ly trên giường, hắn chậm chậm lại gần, khi đến bên giường rồi, Thẩm Ly nghe hắn nuốt nước bọt “ực” một tiếng. Lòng cảm thấy ghê tởm, Thẩm Ly mở mắt, ánh mắt lạnh như băng phản chiếu ánh trăng ngoài cửa sổ, sát khí bức người.

Vương Bảo bị ánh mắt nàng làm cho kinh hãi lùi về phía sau, đến khi phản ứng lại được hắn lập tức nói: “Mỹ nhân đừng kêu mỹ nhân đừng kêu!” Hắn thấy Thẩm Ly quả nhiên không lên tiếng, lòng hơi yên tâm, hắn lại nói, “Các người chia phòng mà ngủ sao.” Hắn làm như hiểu ra, “Ta... ta là trưởng tử của Trưởng thôn, không biết còn mạnh hơn tên phu quân đánh cá của cô bao nhiêu lần nữa, chi bằng hôm nay mỹ nhân theo ta đi.”

“Người thì làm sao có thể so với hắn được.” Thẩm Ly ngồi dậy nói, giọng nhẹ nhàng, “Đó không chỉ là cách biệt giữa mây và bùn thôi đâu.”

Vương Bảo ngẩn ra, ngây ngốc nhìn Thẩm Ly, nghe nàng lạnh lùng nói: “Bỏn vương sống cả ngàn năm rồi, đây là lần đầu tiên bị người ta trêu chọc, thể nghiệm này cũng hiếm lắm, chỉ tiếc là người thật sự quá khó coi rồi, khiến bỏn vương chẳng có chút thương xót nào cả.”

“Ngàn năm gì?” Vương Bảo ngờ ngác.

Thẩm Ly không buồn nói nhiều với hắn, đứng dậy vung tay tát một cái, tuy nay thương thể của nàng chưa hoàn toàn hồi phục, cái tát này cũng tiết kiệm hơi sức, nhưng Vương Bảo cũng không thể nào chịu nổi, buổi sáng bị một quyền của Hành Chỉ, mặt vẫn chưa hết sưng, một tát này của Thẩm Ly

đã đánh cho hắn hai bên đối xứng. Vương Bảo kêu thảm một tiếng, lùi lại phía sau, Thẩm Ly nào dễ dàng tha thứ cho hắn, nàng đưa tay kéo hắn lại, nhưng trong lúc không để ý đã tóm lấy thắt lưng hắn, Vương Bảo bị kéo xoay mòng mòng, thắt lưng rơi vào tay Thẩm Ly, quần hắn tụt xuống, hai chân lộ ra.

Thẩm Ly vốn không định làm vậy, nhưng nghe Vương Bảo kinh hô: “Sao mỹ nhân lại nóng lòng như vậy?” Khóe miệng Thẩm Ly giật giật, bỗng cảm thấy trước mắt tối đi, một bàn tay lạnh lạnh phủ lên mắt nàng. Nam nhân sau lưng thở dài: “Dơ lắm, đừng nhìn.”

Thẩm Ly thả lỏng lực đạo toàn thân, mặc cho mình dựa vào lòng người phía sau. Đến khi hắn buông tay, cửa phòng mở toang đã nói lên sự sợ hãi của kẻ chạy đi, Thẩm Ly quay đầu nhìn Hành Chỉ: “Những tình huống như vậy ta có thể ứng phó được, không cần người khác xen vào.”

Hành Chỉ cười cười: “Ta biết, nhưng cô có thể tạm thời chọn không thể ứng phó.”

Bởi vì, hắn sẽ giúp nàng.

Thẩm Ly cúi đầu không nói. Thật ra... cơ thể nàng đã chọn như vậy rồi.

Hôm sau, Hành Chỉ như thường lệ dậy sớm đi đánh cờ, Thẩm Ly ngủ trong chăn đến khi tự nhiên tỉnh dậy, nhưng vừa mở mắt nàng đã phát giác có điều không đúng, nàng không nhìn thấy, không nghe thấy, cũng không tiếp xúc được bất kỳ sự vật nào, mũi không có khứu giác, nàng muốn mở miệng lên tiếng, nhưng cổ họng như bị thít chặt, nàng biết bây giờ nhất định nàng cũng không nói được. Nàng càng không thể nghiệm chứng được bây giờ vị giác có tồn tại không.

Nàng như rơi vào một không gian vô tận, bên trong không có gì cả, có khi bây giờ bị người ta giết... nàng cũng không biết.

Thẩm Ly không chế cảm xúc của mình, để mặc mình bồng bềnh trong không gian tăm tối này. Nàng không hoảng loạn, chỉ nghĩ qua hôm nay là sẽ ổn, nhưng ngày hôm nay rốt cuộc dài bao lâu, bây giờ là giờ gì, nàng không biết, Hành Chỉ đã về chưa, nhìn thấy nàng sẽ có phản ứng thế nào, nàng cũng không biết.

Trời đất dường như chỉ có một mình nàng, khắc khoải trong hư vô như vĩnh viễn không bao giờ bước ra được.

Lòng nàng bắt đầu sợ hãi, nếu nàng không khởi thì phải làm thế nào đây? Nếu từ nay về sau nàng cứ như vậy thì phải làm thế nào đây? Nàng còn có rất nhiều việc chưa làm, còn có rất nhiều lời chưa nói, còn có rất nhiều điều không cam... Nàng làm sao có thể sống hết quãng đời còn lại ở đây.

Thẩm Ly muốn khởi nơi này, nàng bắt mình không ngừng trốn chạy, nhưng trong bóng tối vô tận này, nàng vốn không biết có phải mình đang chạy không, nàng không nhìn thấy phương hướng, không nhìn thấy đường, thậm chí không nhìn thấy cả bản thân, không biết sống chết...

Thời gian dường như trôi cực nhanh rồi lại cực chậm, nàng không biết mình ở trong bóng tối bao lâu, bên tai bỗng có thể nghe thấy một tiếng động khe khẽ, có người đang gọi nàng: “Thẩm Ly, đừng sợ, ta ở đây, đừng sợ!” Người đó đang gắng sức đè nén cảm xúc của hắn, nhưng Thẩm Ly nghe được sự đau xót trong lời nói, đau xót đó cứ như muốn nhấn chìm lấy nàng.

Mũi ngửi được mùi của thế giới bên ngoài, mùi tanh của biển trên người hắn, còn có một mùi ám hương rất nhạt, đó là mùi chỉ Hành Chi mới có, mùi thuộc về thân mình, mùi khiến người ta yên lòng...

Tứ chi dần dần hồi phục cảm giác, nàng biết mình đang được ôm trong một vòng tay, ôm thật chặt, giống như đang bảo vệ nàng, nhưng cũng như đang dựa dẫm vào nàng. Nàng dùng sức đưa cánh tay lên ôm lại hắn, nhẹ phủ lên vai hắn.

“Người sẽ ở mãi đây chứ?” Nàng nghe thấy giọng mình khàn đặc, rã rời như không thể nói được câu tiếp theo.

Vòng tay càng chặt hơn, khiến Thẩm Ly cảm thấy xương cốt bị siết đến đau, nhưng đau đớn như vậy lại khiến nàng dậy lên một cảm giác vô cùng ấm áp: “Ta ở đây.” Hắn nói như lập lời thề bên tai nàng, “Ta sẽ mãi ở đây.”

Thẩm Ly cười cười: “Vậy lần sau ta sẽ không sợ như vậy nữa.”

Cổ Hành Chi nghẹn lại, nhất thời không nói được lời nào...

◊ Chương 60 ◊

Sau hôm đó, trước lúc Hành Chỉ ra ngoài đều gọi Thẩm Ly dậy, xác nhận hôm nay có phải nàng có thể cảm nhận được sự vật không. Hai ngày đầu Thẩm Ly còn tương đối phối hợp, nhưng không được mấy ngày thì Thẩm Ly hết kiên nhẫn, lúc Hành Chỉ gọi nàng chỉ trùm chặn lại: “Nhìn thấy nghe thấy nhưng không có xúc giác, không có vấn đề gì hết, đi đi đi đi.”

Bàn tay đưa ra của Hành Chỉ dừng lại trong không trung, nghe thấy hơi thở đều đều của Thẩm Ly, hấn đỡ khóc đỡ cười nhìn nàng, nhìn dáng vẻ hôm nay của nàng, ai ngờ được hôm đó nàng lại sợ hãi như thế. Sắc mặt trắng bệnh, toàn thân run rẩy, tay chân lạnh băng, có lẽ trong lúc vô thức nàng mới lộ ra những cảm xúc như vậy, Hành Chỉ nghĩ, Thẩm Ly này nếu còn có chút thần trí sẽ tuyệt đối không cho phép bản thân bày ra bộ dạng yếu đuối như vậy.

“Trong nhà hết thức ăn rồi, ta không nấu cơm sáng, bây giờ ta đi chợ mua thức ăn đây, một lúc nữa sẽ về, cô đói thì lấy nước lã bụng đi nhé!”

Trong chặn lại ừ hừ đáp vài tiếng.

Hành Chỉ lắc đầu bước ra ngoài.

Nhưng Hành Chỉ đi ra ngoài không lâu thì Thẩm Ly tỉnh lại, giở chăn nằm trên giường ngậy người, nàng cảm thấy hiện giờ tình cảm nàng trao cho Hành Chỉ thật sự đã quá nhiều, nhiều đến mức gần như không chịu sự khống chế của nàng nữa, bây giờ nàng đang nghĩ, qua hết thời gian này sẽ thu tất cả cảm xúc lại, nhưng mà... có thật sự là thu lại được không?

Chưa bao giờ dựa dẫm vào ai nhiều đến vậy, Thẩm Ly có cảm giác nàng đang đốt lửa thiêu mình...

Nàng thở dài, đi ngủ không được nữa nên tung chăn xuống giường rửa mặt, nhưng vừa ra sân định lấy nước, bỗng nghe mấy tiếng động khe khẽ, ánh mắt Thẩm Ly trầm xuống, biết hôm nay kẻ đến tuyệt đối không vô dụng như mấy tên lưu manh hôm trước. Nàng khẽ nghiêng đầu: “Kẻ đến là ai?”

“Soạt, soạt” mấy tiếng đáp xuống, trong sân có năm hắc y nhân chia nhau ra đứng: “Vương gia để bọn ta tìm khổ quá!”

Thẩm Ly quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn người đang nói, khiến hắc y nhân đi, người đó lập tức đưa mắt sang bên cạnh, mấy người xung quanh nối tiếp nhau nuốt nước bọt, trước đó Thẩm Ly đốt Phù Sinh bị thương, diệt mấy chục ma nhân và đồng bọn của chúng, sự tích này mọi người đều từng nghe đến, thảm trạng của nàng ở trong lao bọn chúng cũng từng thấy, nhưng người bị thương thành như vậy mà nay tứ chi toàn vẹn đứng trước mặt chúng, khiến người ta không khỏi nảy sinh sợ hãi, chúng nhân nhất thời không dám tiến tới.

Kẻ cầm đầu nghiêng răng nói: “Sợ cái gì, Phù Sinh đại nhân nói hiện giờ cô ta chưa chắc đã hồi phục pháp lực, chẳng qua chỉ là một phế nhân, lúc này tìm được mà không bắt, các người muốn về thọ hình hết sao?”

Câu cuối cùng đã chọc vào sự sợ hãi trong lòng chúng nhân, mấy người nhìn nhau, vừa muốn ra tay lại nghe Thẩm Ly cười lạnh một tiếng: “Chủ nhân các người chưa từng dạy là tình thế chưa rõ thì đừng nên manh động sao?”

Mấy kẻ này lòng vốn nhát gan, bị Thẩm Ly nói vậy nên càng hoảng, kẻ cầm đầu hét lên: “Nhất định là cô ta đang hù dọa, ra tay đi!”

Trước sau cũng là chết, bọn chúng bèn hạ quyết tâm, đưa tay niệm khẩu quyết, một luồng khí trắng bốc ra từ ngón tay chúng, chậm chậm ngưng tụ lại phía trước, khi bọn chúng ngừng đọc, luồng khí trắng kia bỗng hóa thành màn tên dày đặc bắn về phía Thẩm Ly.

Trôn không được, Thẩm Ly biết, nhưng trong tích tắc, một bức bình phong bỗng mở ra trước người nàng, y bào màu trắng phát phơ phát ra gió thổi vào mặt Thẩm Ly.

Sau khi bụi rơi xuống, Hành Chỉ đứng chắn trước mặt Thẩm Ly, sắc mặt lạnh lùng.

Mấy kẻ trước mặt ngạc nhiên: “Không thể nào... Hắc chỉ vung tay thôi đã chặn được Chỉ thủy thuật...”

“Chỉ thủy thuật?” Hành Chỉ bật cười, “Người nói là thuật này đây sao?” Hành Chỉ lắc tay áo, một luồng khí lạnh bay ra nhưng không nhìn thấy được hình dạng, đến khi phản ứng lại được thì hắc y nhân cầm đầu đã bị đông thành một tượng băng, không kịp kêu lên một tiếng.

“Phường trộm cắp mà dám cuồng vọng tập pháp thuật của thần minh.” Sắc mặt Hành Chỉ vẫn lãnh đạm như thường, nhưng nghe vào tai lại khiến người ta kinh hồn bạt vía: “Cút về nói với Phù Sinh, thần Hành Chỉ, ngày khác sẽ đăng môn bái phỏng.”

“Hành... Hành Chỉ thần quân.” Một người sợ đến nhũn chân, loạng choạng lui về phía sau đến khi ngã ra đất, ba người kia cũng sợ vỡ mật, vội vã lăn lê bò toài chạy mất, kẻ bị ngã bò dậy chạy ra ngoài, Hành Chỉ hét nhỏ một tiếng: “Đứng lại!”

“A... A...” Người kia hai chân run rẩy, đày quần ướt đẫm một mảng, hấn đã tè ra quần...

“Dem vật này đi!” Hấn chỉ vào tượng băng, hắc y nhân vội vã gặt đầu, gắng sức cõng tượng băng, chật vật dõn đi.

Thẩm Ly sau lưng hấn nhìn đến ngậy người: “Ta chinh chiến sa trường bao năm nay nhưng chưa từng biết rằng một cái tên lại có thể khiến đối phương sợ hãi đến vậy. Xưng hiệu của ngài quả nhiên oai phong.”

“Oai phong thì làm sao, trước đây cần dùng thì ta lại không dùng kịp, khiến nàng bị thương đến mức...” Trong câu nói đậm mạc này của Hành Chỉ chứa đựng sự phẫn hận, hấn chưa nói hết đã tự mình nuốt nửa câu sau xuống. Thẩm Ly vốn chỉ nói đùa, nào ngờ lại khiến Hành Chỉ nói ra câu này, nàng nghe mà khẽ thất thần.

Nàng mơ hồ cảm thấy từ khi mình bị thương đến nay, Hành Chỉ hình như không còn giống như lúc trước nữa, những lời như vậy nếu là lúc trước, chỉ e là bất luận thế nào hấn cũng không nói ra đâu.

Thẩm Ly không nói gì, trong sân im lặng một hồi, Hành Chỉ nói: “Thân phận của ta... trước đó nàng đã biết rồi sao?”

Thẩm Ly hơi ngẩn ra, nói như đánh đố: “Chẳng phải từ lâu ngài đã biết là ta biết rồi ư?”

Hành Chi im lặng.

Có những lời đôi bên ngầm hiểu trong lòng là một chuyện, nói rõ ra lại là một chuyện khác.

Lúc này Hành Chi không thể tiếp tục đóng vai một ngư phụ bình thường nữa, còn Thảm Ly cũng không thể nào là Thảm Ly sống nhờ ở nhà ngư phụ kia nữa, mà một người là Hành Chi thần quân của Thiên ngoại thiên, một người là Bích Thương vương của Ma giới, Thảm Ly mang trách nhiệm bảo vệ Ma giới, còn Hành Chi thân gắn liền với an nguy của Tam giới. Nay truy binh của Phù Sinh đã đến, họ cũng nên tỉnh lại từ trong giấc mộng kia rồi, đến lúc đối diện với những chuyện khác rồi.

“Hiện giờ thân thể ra đã gần khỏi, chỉ là pháp lực chưa hồi phục, ở Nhân giới cũng không phải là cách, phiền Thần quân hôm nào đưa ta về Ma giới đi.”

Hành Chi không thèm nhìn nàng đã cự tuyệt ngay: “Không đưa!”

Câu trả lời thẳng thừng gọn gàng như vậy khiến Thảm Ly khựng lại: “Tại sao?”

Hành Chi giống như đang ăn vạ, vừa đi vào nhà vừa nói: “Không muốn đưa, nếu Vương gia có bản lĩnh thì tự mình về đi.”

Thảm Ly hơi giận: “Bộ dạng ta như vậy ngài bảo ta làm sao tự mình về được!” Bây giờ ngay cả cửa vào Ma giới ở đâu nàng cũng không tìm ra, nói gì đến việc cưỡi mây đạp gió, xuyên qua hai giới, “Ngài vậy là đang làm khó ta đó!”

Hành Chi bật cười: “Vương gia nhìn ra rồi!”

Thảm Ly im lặng, hít một hơi thật sâu: “Ta muốn về Ma giới, thứ nhất, hiện nay tình thế hỗn loạn, khoan nói đến việc Ma giới nội ưu ngoại hoạn, không khí trên Thiên giới gần đây chắc cũng căng thẳng lắm, giờ đang là lúc Thiên Ma lưỡng giới thắt chặt quan hệ, ta trở về tuy không làm được gì, nhưng vẫn còn hôn ước với Phát Dung quân, nếu cứ hành hôn lễ lúc này, nhất định có thể xoa dịu hiềm khích giữa hai giới, đối với đôi bên cũng là chuyện tốt. Thứ hai, có khi ở Ma giới có cách để ta tìm lại pháp lực, khôi phục năm giác quan, còn đỡ hơn cứ ở mãi chỗ này...”

“Thứ nhất, hủy bỏ rồi.” Hành Chi rót một ly trà nhẹ giọng nói, “Hôn ước của Bích Thương vương và Phát Dung quân bị hủy bỏ rồi.”

Thẩm Ly ngẩn ra: “Cái... Khoan đã! Tại sao?” Lúc nàng liếc mình đào hôn thì bọn họ sống chết cũng bị trói chặt lại với nhau, nhưng đến khi cuối cùng Thẩm Ly nghĩ thoáng nghĩ thông rồi thì người này lại cho nàng biết hôn ước giữa nàng và Phát Dung quân... bị hủy bỏ rồi?

“Tam giới đều biết Bích Thương vương Thẩm Ly chiến tử.” Hành Chi nhàn nhạt nói, “Tôn nhi của Thiên đế làm sao có thể liên hôn với một người chết, bởi vậy, hôn sự của các người bị hủy bỏ rồi, Thiên đế và Ma quân cũng gật đầu rồi.”

Thẩm Ly ngây người trong một khắc, không biết vì sao, ý nghĩ đầu tiên lại là: “Tên Phát Dung quân kia nhất định cười đến rách miệng rồi nhỉ.”

Hành Chi nhấp một ngụm trà rồi lắc đầu: “Không, trước đó nghe nói Mặc Phương chết, hấn đau lòng tuyệt vọng, hình như là tuyệt thực vài ba ngày, sau đó lại nghe nói Mặc Phương là phản tướng gian tế, hấn càng tổn thương hơn, suýt nữa thì khóc.”

Nghe thấy tên Mặc Phương, mắt Thẩm Ly cũng tối lại, nhưng không cho nàng thời gian nghĩ kỹ, Hành Chi lại nói: “Thứ hai, cách hồi phục pháp lực và năm giác quan thì ta có. Hơn nữa cách này chính là ở Nhân giới, ta vốn định chờ nàng khá hơn một chút mới cho nàng biết, nhưng nếu nàng nóng lòng như vậy thì ta cho nàng biết trước cũng không sao.”

Thẩm Ly vui mừng: “Thật sao?” Tuy Thẩm Ly chưa từng than thở gì về hiện trạng mất hết pháp lực và năm giác quan của mình, nhưng tự đáy lòng vẫn rất hi vọng chúng có thể sớm hồi phục, dù sao sự kiêu ngạo của Bích Thương vương cũng đều ỷ vào pháp lực và võ công, nếu không có bọn chúng, Thẩm Ly sẽ không còn là Thẩm Ly nữa.

“Từ đây đi về hướng Bắc, vượt qua Bắc Hải, vòng qua một bình nguyên băng tuyết sẽ thấy một ngọn núi tuyết, có một đại yêu sống ở đó, ở đó có thể mua bán rất nhiều vật quý hiếm, còn nhiều hơn ở Thiên giới nữa. Ở đó có khi có thể tìm được cách hoặc phương thuốc khiến nàng hồi phục pháp lực.”

Mắt Thẩm Ly sáng lên: “Nếu vậy có khi còn có thể tìm được một ngọn thương vừa tay!”

Hành Chi ngân ra, bỗng ho nhẹ vài tiếng, dường như nghĩ đến một chuyện hơi ngượng: “Vây thì không cần mua, thương gãy của nàng ta đã nói lại rồi. Chỉ là ta đã để nó ở Thiên ngoại thiên, sau khi nàng khỏi ta sẽ đưa nàng đi lấy.”

Thương gãy của nàng được Hành Chi nói lại rồi?

Chuyện này vừa nghe thì không có gì kì quái, nhưng nghĩ kĩ thì thật sự rất lạ, nàng là Vương gia của Ma giới, theo lý thì sau khi nàng chết chẳng phải đồ vật của nàng nên giao cho Ma giới bảo quản sao, tại sao Hành Chi lại có hai đoạn thương gãy đó, hơn nữa còn nói lại rồi đặt ở Thiên ngoại thiên? Thương của nàng quanh năm bị Ma khí hun đúc, lại giết người vô số, sát khí bức người, phải tương khắc với thần khí của Hành Chi mới đúng. Nếu Hành Chi nói lại thương chẳng phải sẽ đại thương nguyên khí sao? Khoan nói đến điểm này, chỉ nói việc hắn nói lại thương rồi đặt ở Thiên ngoại thiên thôi, làm sao Ma quân cho phép được.

Người ngoài không rõ nhưng lòng Thẩm Ly biết, đối với Ma quân, về công thì nàng là Bích Thương vương, nhưng về tư thì nàng là đệ tử của bà, cũng giống như con gái của bà vậy, đối với “di vật” của con mình làm sao Ma quân dễ dàng đưa cho người khác chứ?

Thẩm Ly nhíu mày, nghi hoặc xem xét Hành Chi. Hành Chi ngoảnh đầu đi: “Nghỉ ngơi vài ngày rồi ta sẽ đưa nàng lên phía Bắc.” Nói xong hắn đứng dậy định đi.

“Này, chờ đã.” Thẩm Ly gọi hắn lại, “Trên người ngài... có phải bị thương rồi không?”

Hành Chi quay đầu cười cười: “Ta thì có thể bị thương gì chứ?”

Phải rồi, hắn là một thần minh lợi hại như vậy, làm sao hắn có thể bị thương...

Trong căn phòng tối đen, một người lặng yên đứng đó, y bào to rộng gần như che mắt mặt hắn: “Thần Hành Chi...” Hắn nhẹ giọng lầm bầm, “Kế hoạch chưa thành, hắn xuất hiện quá sớm rồi.” Hắn nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn thanh niên hắc y bên cạnh, “Thiếu chủ, đây là kết quả người muốn sao?”

Mặc Phương chỉ lạnh lùng nói: “Chuyện khác thì được, chỉ riêng Thẩm Ly không thể động vào.”

Phù Sinh bật cười mỉa mai: “Sự nhân từ này của Thiếu chủ tại sao lúc thoát khỏi Ma giới không dùng đến! Ta còn nhớ rất rõ là có Tướng quân muốn “cứu” người từ trong tay ma nhân, là người dùng kiếm lén giết chết hắn! Lúc đó tại sao không thấy người nhân từ như vậy!”

Mặc Phương lặng lẽ nhắm mắt, Phù Sinh tiếp tục nói: “Không thể động vào Thẩm Ly. Người biết rõ Phụng hỏa châu là thứ không thể thiếu trong kế hoạch mà vẫn thả cô ta đi! Thiếu chủ ơi Thiếu chủ, nhi nữ tư tình thật đã làm mờ mắt người rồi sao? Những gì bỏ ra mấy trăm năm nay cứ vậy mà chôn hết ở chỗ Thẩm Ly sao? Nếu Chủ thượng biết được nhất định sẽ đau lòng lắm.”

“Ta sẽ tìm cách thay thế.” Mặc Phương im lặng hồi lâu mới nói, “Lần này người muốn lên phía Bắc tìm chỗ của Kim xà đại yêu, ta nghe nói ở đó có rất nhiều kỳ trân dị bảo, ta tự sẽ đi tìm, nếu có thể tìm được vật thay thế Phụng hỏa châu thì người không được động vào Thẩm Ly nữa.”

Phù Sinh cười lạnh: “Nếu có thể tìm được đương nhiên thuộc hạ sẽ không động vào Thẩm Ly nữa.”

Mặc Phương gật đầu quay người rời đi.

Phù Sinh yên lặng ngồi một lúc, bỗng có người đến báo: “Đại nhân, trong một trăm người bắt về kia, sau khi uống đan dược thì chết hết chín mươi lăm người, có ba người hoàn toàn biến thành ma nhân, còn có hai người hôn mê.”

“Phế vật, giết.” Phù Sinh phẩy tay, cho kẻ đó đi, hắn nghĩ một lúc lại nói, “Cho mấy kẻ thoát khỏi tay Hành Chỉ uống đan dược đi. Bọn chúng từng tập pháp thuật, nếu thành chắc sẽ lợi hại hơn.”

“Dạ, đại nhân, còn một chuyện nữa, Tam hoàng tử Bắc Hải đã không còn cơ mật gì có thể tiết lộ nữa.”

Phù Sinh gật đầu: “Nếu vậy thì moi nội đan ra, đặt chung với hai vật kia, bảo quản cho kỹ.”

◊ Chương 61 ◊

Gió lạnh rít gào, một cánh cửa đá lớn sừng sững giữa sơn cốc, chắn toàn bộ đường lên núi, rất nhiều người đang chờ trước cửa, có người nhắm mắt dưỡng thần, có người tùm năm tùm ba trò chuyện.

“Lạnh không?”

“Ngài thấy sao?” Thảm Ly cười áo khoác lông hồ Hành Chi mặc cho mình, đặt vào lòng Hành Chi, “Ngài tự khoác đi. Ta cảm thấy nhiệt độ vừa đẹp!”

Lời này của Thảm Ly thu hút rất nhiều ánh mắt của những người bên cạnh. Người lên Đại tuyết sơn này mua bán, ai mà không có chút tu vi, có yêu quái bá chủ một phương, có cao thủ trong môn phái tu tiên, thân thể họ đều mạnh hơn người thường cả trăm lần, nhưng giá lạnh nơi đây không như những nơi khác, trong gió tuyết còn có vài phần pháp lực, cắm vào tận xương tủy, cho dù là pháp chương cũng không chống được, nếu ở nơi này mà không dùng ngoại vật để tránh lạnh thì đích thực là quá nổi bật.

Hành Chi cầm áo lông không khách sáo khoác lên người mình, Thảm Ly phải chờ đợi nên có chút bực bội, nhìn cánh cửa lớn phía trước hỏi: “Chẳng phải nói trời tối sẽ mở cửa sao? Mặt trời xuống núi không biết đã bao lâu, sao còn chưa cho vào?”

Hành Chi nhìn sắc trời: “Chắc là chủ nhân... quên rồi!”

Vừa dứt lời, đèn đuốc trên cửa tự động sáng lên, cửa đã “cách” một tiếng mở ra, bên trong có bậc thang hướng lên, đuốc hai bên đường đã được đốt sáng, dòng người từ từ đi vào trong. Đường núi dài nhìn mãi không thấy đích, Thảm Ly cau mày: “Kim xà yêu của Tuyết sơn này có lai lịch thế nào mà làm cao quá vậy? Trước đây sao ta chưa từng nghe nói đến.”

Hành Chi bật cười: “Vậy chỉ có thể chứng minh là nàng không thích mua bán bảo vật.” Hành Chi nói, “Tuổi của xà yêu này có khi còn nhiều hơn cả ta, nàng cứ đi vào đi, coi như tôn kính trưởng bối vậy.”

Thẩm Ly khẽ kinh ngạc: “Già hơn ngài ư? Là yêu từ thời Thượng cổ à?”

Hành Chi nghe bốn chữ phía trước của Thẩm Ly, thân hình cứng đờ, khẽ quay đầu nhú mày, nhìn chăm chăm Thẩm Ly một lúc rất lâu. Thẩm Ly bị nhìn đến sồn gai ốc, cũng quay lại nhìn về phía sau, cuối cùng xác nhận người Hành Chi nhìn là mình, Thẩm Ly vừa định hỏi hấn sao như thế, nhưng chợt nhận ra kịp, vừa rời hình như nàng đã buột miệng nói lời không nên nói...

“A...” Thẩm Ly suy nghĩ một lúc rồi an ủi, “Ta cảm thấy, không có ai từng tuổi như ngài mà vẫn có dáng vẻ giống ngài...” Lời này hình như cũng không đúng... Thẩm Ly gãi gãi đầu, bảo nàng nói lời ác độc hay giết người thì được, nhưng chuyện an ủi này đích thực nàng có chút lực bất tòng tâm, “Ta muốn nói... thật ra tuổi của ngài, nếu ngài không nói thì không ai nhìn ra được.”

Thấy mày Hành Chi khẽ nhếch, Thẩm Ly vô trán thờ dài: “Thôi được rồi, xin lỗi, ta nói sai rồi.” Quả nhiên chuyện vòng vèo an ủi người khác này đúng là không thích hợp với nàng chút nào!

“Nàng có ngại không?”

Hành Chi nhìn chăm chú hồi lâu, mới nhàn nhạt hỏi.

Thẩm Ly vội xua tay: “Không ngại, đương nhiên không ngại.” Nàng ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt mang ý cười của Hành Chi, đôi mắt khẽ cong phản chiếu ánh lửa nhảy nhót khiến tim Thẩm Ly run lên, nhịp tim có chút hỗn loạn.

Hành Chi không dây dưa với chủ đề này: “Đường núi dài quá, vết thương của nàng vừa khỏi, không tiện leo núi, ta cõng nàng lên đó nhé?”

Hấn đưa tay ra, Thẩm Ly ngẩn người hồi lâu, bỗng sực tỉnh lại, nàng khẽ loạng choạng lui về phía sau một bước: “Việc này... như thế sao được. Đường này ta tự đi được rồi.”

Dường như liệu được là nàng sẽ cự tuyệt, bàn tay Hành Chi càng tiến tới phía trước: “Vây ta dắt nàng.” Không chờ Thẩm Ly lắc đầu, Hành Chi đã chộp lấy tay Thẩm Ly, nắm gọn trong lòng bàn tay mình, không nhìn nàng thêm lấy một lần, bộ dạng vô cùng tự nhiên.

Thẩm Ly từ ngây ngốc đến ngạc nhiên, nhưng nàng muốn rút tay ra thì nào có dễ dàng, Hành Chi giống như đã thi pháp vào tay hai người, khiến nàng có giãy dụa thế nào cũng không rút ra được. Chi đành nhìn theo bóng hấn, bước theo bước hấn, từng bước từng bước đi lên. Tóc hấn theo bước đi khẽ khàng lướt qua má Thẩm Ly, nàng cảm thấy Hành Chi trước mặt mình hình như không còn là Hành Chi trước đây.

Một Hành Chi như thế này bảo nàng sao có thể vạch rõ ranh giới với hấn...

Lên đến đỉnh núi, gió tuyết càng mạnh, người đến giao dịch đều theo ánh đuốc đi vào một đại điện lớn như cung điện, Thẩm Ly vốn cũng đi theo dòng người, nhưng Hành Chi siết chặt tay nàng, chỉ vào con đường nhỏ trong lùm cỏ bên cạnh: “Chúng ta đi bên này.”

Hành Chi nói chắc không sai, Thẩm Ly y lời bước theo, quả nhiên bước lên con đường nhỏ chỉ mấy bước, cảnh sắc trước mắt chợt thay đổi, bầu trời băng tuyết trên nóc đại điện bỗng xuất hiện một mặt hồ mênh mông lấp lánh, giữa lòng hồ sừng sững một gác lầu xinh đẹp lặng lẽ, hai bên tròng đào và liễu, nét đẹp có vài phần yêu mị, tựa như ảo ảnh.

“Phù phù” mấy tiếng, Thẩm Ly cúi đầu nhìn, thấy một cô bé từ dưới đất gượng sức bỏ lên, cô bé đứng dậy phỉ phỉ bụi trên người, một cái đuôi nhỏ phe phẩy sau lưng: “Phía trước là nơi ở của chủ nhân, người ngoài không được vào!”

“Phiền thông báo giúp, Hành Chi thần quân đến bái phỏng.”

Cô bé nhìn Hành Chi một lúc, đột nhiên toàn thân cứng lại, đôi mắt lóe lên ánh sáng xanh, thanh âm biến đổi thành một giọng nữ yêu mị: “Ôi, ngọn gió nào thổi Thần quân đến đây?”

Thẩm Ly bị biến hóa của cô bé dọa đến giật mình, vừa có chút đề phòng thì Hành Chi quay sang nhìn nàng an ủi: “Không sao, chỉ là Thông hồn thuật thôi.”

“Ai da, Thần quân còn mang theo một cô nương xinh đẹp tới, mau mời vào mau mời vào.” Nói xong, cô bé phẩy tay, một thông đạo lấp lánh ánh sáng xanh từ dưới chân Hành Chi kéo dài đến giữa lòng hồ. Thẩm Ly kỳ quái: “Kim xà đại yêu này là một nữ nhân sao?” Nàng vừa hỏi vừa bước lên

thông đạo màu xanh, cảm thấy cảnh xung quanh bỗng xoay chuyển, chớp mắt đã đến giữa lòng hồ.

“Tại sao không thể là nữ nhân chứ?” Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai Thẩm Ly, Thẩm Ly khẽ quay đầu nhìn lại, một nữ nhân xinh đẹp mặc váy đỏ diễm lệ, tay cầm quạt tròn đang đứng sau lưng mình, nàng ta cười híp mắt nhìn Thẩm Ly, “Nô gia Kim nương tử hữu lễ!”

Thẩm Ly không thích đứng quá gần người mới gặp, nàng khẽ lui về phía sau một bước, Kim nương tử bật cười, thân hình như bay dịch chuyển đến bên cạnh Hành Chi: “Cô nương Thần quân mang đến, lòng phòng bị quá cao.”

Hành Chi cũng cười: “Trước mặt Kim nương tử đương nhiên không thể lơ lỏng phòng bị.”

“Thần quân thật xấu, sao có thể nói nô gia như vậy, bên ngoài trời lạnh, chúng ta hãy vào trong nói chuyện.” Nói xong Kim nương tử quay người vào nhà. Hành Chi cũng định đi theo nhưng bị Thẩm Ly kéo tay, nàng nhíu chặt mày: “Người này thật không có vấn đề gì chứ?”

Hành Chi suy ngẫm ý trong lời Thẩm Ly, cười hỏi: “Nàng nói vấn đề về mặt nào?”

Thẩm Ly nghiêm túc đáp: “Cô ta có biết những thuật pháp như là Mị thuật không...”

Hành Chi nghe vậy cúi đầu, bật cười giống như vui đến mức không thể khống chế được, hấn vỗ đầu Thẩm Ly: “Yên tâm, ta không bị dụ đi mất đâu.” Lời này quá sức thân mật, Thẩm Ly nghe đỏ cả mặt, Hành Chi nắm một lọn tóc của Thẩm Ly vân vê, nhẹ giọng lẩm bẩm, “Nhưng mà... nếu cô ta biết Mị thuật, người cần lo, chỉ e phải đổi lại là ta...”

Trong tiểu lâu, tuy không có chậu lửa sưởi ấm, nhưng nhiệt độ trong phòng và bên ngoài thật sự là một trời một vực. Hành Chi cởi áo khoác đưa cho cô bé đứng hầu bên cạnh. Kim nương tử đã ngồi xuống bàn, trên bàn bày một bàn cờ, nàng ta vẫy tay với Thẩm Ly: “Cô nương có muốn chơi một ván với nô gia không?”

“Xin lỗi, kỳ nghệ của Thẩm Ly thấp kém, không thể dùng được.”

Kim nương tử dẫu môi: “Được rồi được rồi, vậy Thần quân chơi nhé!” Hành Chi bật cười nhưng không có động tĩnh, Kim nương tử đặt bàn cờ qua một bên: “Vô sự không lên điện Tam bảo, nói đi, Thần quân có phiền phức gì mà ngay cả ngài cũng không thể giải quyết, phải đến tìm Nô gia?”

“Kim nương tử có cách trị khỏi cho nàng ấy không?”

“Cô nương xinh đẹp bệnh sao?” Kim nương tử bước đến trước mặt Thẩm Ly, quan sát nàng từ trên xuống dưới: “Ồ, khí sắc hư yếu, thiết nghĩ trước đây nhất định bị thương nặng, nhưng thương thế đã hồi phục, không còn trở ngại mới đúng. Thần quân muốn ta trị bệnh gì?”

“Pháp lực của nàng ấy chưa hồi phục, hơn nữa năm giác quan đôi lúc sẽ biến mất.”

“Ồ, đúng là kỳ lạ.” Kim nương tử cười nói, “Nào, cô nương, đưa tay ra cho nô gia bắt mạch xem.”

Thẩm Ly y lời đưa tay ra, Kim nương tử xắn tay áo nàng lên, khi nhìn thấy vết sẹo xấu xí trên tay Thẩm Ly, nàng ta hơi sửng sốt: “Sao... sao lại bị thương thành thế này!” Ngón tay nhẹ chạm vào chỗ da thịt nhăn nheo đó, nhưng vừa chạm vào, ngón tay nàng ta rụt về ngay: “Da thịt cô nương sao lại bỏng rát thế này?”

Nóng... lắm sao?

Thời gian này Hành Chi không ít lần tiếp xúc với nàng, mỗi lần đều mặt không đổi sắc, nàng vốn tưởng thân thể mình chỉ nóng hơn bình thường một chút, không bỏng rát như lúc trước, không ngờ vẫn... nóng đến bỏng người. Vậy Hành Chi...

Đang nghĩ thì tay Kim nương tử ngưng tụ một đám khí trắng, lúc này nàng ta mới dám chạm vào cổ tay Thẩm Ly, “Không đau, không đau, nô gia thôi cho nào.” Bộ dạng giống như đang dỗ trẻ con.

Nữ yêu này... đang trêu ghẹo nàng sao!

Khóe miệng Thẩm Ly giật giật: “Đa tạ, đã hết đau rồi.”

Bây giờ Kim nương tử mới nghiêm túc bắt mạch, Thẩm Ly chỉ cảm thấy có một khí tức cực mãnh từ cổ tay chui vào thân thể, thuận theo kinh mạch, chậm chậm đi khắp người nàng, nhưng lúc đang làm chính sự, Kim nương

tử vẫn không quên chu miệng oán thán: “Nhiều năm không gặp, sao Thần quân lại vô dụng hơn trước nhiều vậy, ngay cả một người cũng không sao bảo vệ nổi. Cô nương người ta bị thương thành thế này cũng không thấy ngài đau lòng, thật là lạnh lùng bạc tình mà.”

Hành Chi chỉ cúi đầu cười, không nói một lời, Kim nương tử thấy Hành Chi không nói gì đến mình liền nói với Thẩm Ly: “Cô nương đi theo ngài ấy nhất định không vui đâu nhỉ, chi bằng đá ngài ấy đi, đi theo nô gia có được không? Cùng là nữ nhân, nô gia sẽ rất chu đáo.”

Trán Thẩm Ly thậm chí chảy mồ hôi, cuối cùng nàng cũng hiểu lời Hành Chi nói trước khi vào cửa là có ý gì. Kim xà yêu này... hứng thú đối với nữ nhân còn nhiều hơn đối với nam nhân nữa...

“Ô!” Kim nương tử bỗng nhiên trầm ngâm thốt, “Thì ra là vậy!”

Thẩm Ly ngược mắt nhìn, Kim nương tử nói: “Cô nương là thân phụng hoàng. Theo nô gia thấy, cách đây không lâu ắt hẳn cô nương đã vừa Niết bàn, theo lý thì bất kể là thân thể hay linh lực đều sẽ tăng biến, nhưng trong thân thể cô nương hình như có một vật có sức mạnh to lớn, khi cô nương Niết bàn thì hóa kiếp đã thiêu đốt vật này hòa vào trong huyết mạch, vật này và linh lực trong người cô nương tương khắc, hai bên đối kháng khiến cô nương tạm thời mất đi pháp lực, năm giác quan lúc hồng lúc tốt. Nếu để lâu thì tình trạng này càng thêm nghiêm trọng, có khi cô nương sẽ thật sự trở thành phế nhân cũng không chừng.”

Thẩm Ly nhớ đến sự hoang mang trong lúc năm giác quan mất hết hôm đó, lòng trầm xuống.

“Cách duy nhất hiện nay là khiến hai sức mạnh trong thân thể cô nương dung hợp, đả thông kinh mạch, vậy mới có thể thật sự hoàn thành Niết bàn trùng sinh của cô nương.”

Mắt Thẩm Ly sáng lên: “Kim nương tử có cách sao? Nếu Kim nương tử bằng lòng giúp, ngày sau Thẩm Ly nhất định báo đáp.”

Kim nương tử che miệng cười: “Nô gia đích thực là có cách, còn về báo đáp ấy à... Cô nương lấy thân báo đáp có được không?”

“Việc này...” Cổ họng Thẩm Ly chột nghẹn, nhưng nghe Hành Chi lên tiếng: “Tinh tú ở Thiên ngoại thiên gần đây sáng hơn một chút, nếu Kim

nương tử bằng lòng trị cho Thảm Ly, Hành Chỉ nguyện hái sao báo đáp.”

Mắt Kim nương tử sáng lên: “Ai ôi, ai ôi, ai ôi! Tinh tú ở Thiên ngoại thiên mây ngàn năm trước nô gia có cầu thế nào Thần quân cũng không chịu cho, lần này lại đồng ý dễ dàng.” Nàng ta cười híp mắt: “Trước đó coi như nô gia đã hiểu lầm Thần quân ngài, thì ra ngài rất coi trọng cô nương này! Sao Thần quân không sớm biểu hiện ra chứ, nếu không nô gia đâu dám quang minh chính đại dụ dỗ cô nương này như vậy.”

Thảm Ly nghiêng đầu nhìn Hành Chỉ, mấp máy miệng muốn hỏi, những tinh tú đó chắc không thể tùy tiện hái đâu phải không? Nếu hái rồi ngài có gặp chuyện gì không?

Hành Chỉ cũng nhìn Thảm Ly, cười nhạt lắc đầu, tất cả nghi vấn của Thảm Ly đều bị nuốt xuống theo nụ cười của Hành Chỉ. Hắn không cho nàng lên tiếng hỏi, giống như đang sợ bị trả hỏi về sứ mệnh vậy.

“Được, nô gia trị bệnh giúp cô nương là được, nhưng hôm nay sắc trời không còn sớm nữa, các người lên núi cũng mệt, hãy về ngủ một giấc trước, ngày mai sẽ tính.” Kim nương tử đi vào trong vài bước, nhưng giống như nhớ ra điều gì, lại quay đầu nói với Thảm Ly, “Suýt nữa thì quên rồi, một khi trị liệu bắt đầu, trong vòng chín ngày ngày nào cũng phải tiếp nhận trị liệu, không thể thiếu ngày nào, nếu thiếu thì công sức trước đó bỏ phí không nói, có khi còn khiến mệnh cô nương xuống suối vàng.”

Thảm Ly ôm quyền: “Làm phiền Kim nương tử!”

◊ Chương 62 ◊

Hôm sau, gió tuyết bên ngoài vẫn sột soạt, Kim nương tử dẫn Thẩm Ly và Hành Chỉ xuyên qua đại điện dùng để giao dịch mua bán, trong điện không một bóng người, có lẽ ban ngày ở đây không mở cửa, trong đây kỳ trân dị bảo bày la liệt trên bàn, Thẩm Ly quay đầu quan sát, Kim nương tử bật cười: “Đồ ở đây nô gia dùng để bán, nếu cô nương thích, nô gia coi như bớt một mối làm ăn tặng cho cô nương vậy, nhưng nếu cô nương bằng lòng hôn nô gia một cái thì càng tốt hơn.”

Khóe miệng Thẩm Ly giật giật, Hành Chỉ sau lưng vắn đầu nàng thẳng lại, ép nàng nhìn về phía trước: “Đi thôi.”

Kim nương tử bật cười: “Chẳng qua nô gia chỉ nói đùa thôi, thế mà Thần quân đã ghen rồi sao, thật là bụng dạ hẹp hòi.”

Hành Chỉ đẩy Thẩm Ly bước về phía trước, không đếm xỉa đến nàng ta.

Xuyên qua đại điện, lại đi qua một khoảng trời tuyết, đến trước một sơn động, Kim nương tử quay người nói: “Thần quân nên dừng bước, bên trong là chỗ nô gia trị thương cho cô nương, mong Thần quân canh giữ ngoài động đứng cho ai vào.”

Hành Chỉ nói: “Ta cũng có thể vào trong canh giữ.”

“Vậy đâu có được.” Tay Kim nương tử hiện lên một luồng khí trắng, nàng ta đưa tay kéo Thẩm Ly: “Chút nữa nô gia phải cởi y phục cho cô nương, da thịt nữ nhân sao có thể để Thần quân tùy tiện nhìn thấy, cho dù ngài là Thần quân cũng không được. Nếu ngài kiên quyết muốn vào trong, vậy được thôi, ngài trị thương cho cô nương đi, ta đứng bên cạnh canh giữ chỉ đạo, chỉ là trong quá trình trị thương nhất định có tiếp xúc da thịt, Thần quân, ngài...” Đôi mắt tỏa ra nét yêu mị, giọng điệu ba phần đùa cợt, “Ngài làm được không?”

Ý cười trên mặt Hành Chỉ không giảm: “Vậy thì ta canh giữ bên ngoài là được.” Đối diện với khiêu khích trần trụi của Kim nương tử, Hành Chỉ lại

xuống nước nói một câu như vậy khiến Thẩm Ly không khỏi kinh ngạc, nàng đang ngây ngốc, lại nghe Hành Chi nói: “Nhưng mà mong Kim nương tử nên biết chừng mực, chớ nên có những hành động không cần thiết, chạm đến giới hạn của ta.”

Vừa dứt lời, Thẩm Ly cảm thấy khí lạnh xung quanh càng thêm lạnh hơn, Kim nương tử lại bật cười nói với Thẩm Ly, “Nào, cô nương, chúng ta vào thôi.” Sau đó đưa nàng vào một động huyệt tối đen. Lúc hoàn toàn vào bên trong, bước chân Thẩm Ly chững lại, ở trong này không nhìn thấy gì cả, thanh âm hình như cũng bị bức tường dày chắn hết, mũi cũng không ngửi được bất cứ mùi gì, giống như lần trước rơi vào tình cảnh năm giác quan mất hết, chỉ có tay vẫn bị Kim nương tử nắm lấy.

“Cô nương?” Kim nương tử nhẹ giọng hỏi.

“Chờ một chút...” Thẩm Ly cố gắng điều chỉnh cảm xúc, lúc mở mắt ra, nàng đã đẩy lùi tất cả yếu đuối, “Đi thôi.” Vì người dắt tay nàng không phải là Hành Chi, bởi vậy... nàng phải vũ trang mình thành Bích Thương vương kiên cường.

Đôi mắt ánh vàng của Kim nương tử sáng lên trong bóng tối, nàng ta cười nhẹ: “Nô gia thật thích tính cách của cô nương quá.”

Tiếp tục đi về phía trước, Thẩm Ly mơ hồ nhìn thấy một tia sáng, đó là một thạch thất đơn giản, có một chiếc giường đá trải rom khô, phía sau giường đá là một đại động sâu không thấy đáy, Kim nương tử đưa Thẩm Ly đến ngồi bên giường đá cười nói, “Đây là nơi thường ngày nô gia luyện công tinh tọa.”

Thẩm Ly khó hiểu nhìn xuống động huyệt đen ngòm kia: “Chỗ đó thông đi đâu vậy?”

“Chỗ đó à?” Kim nương tử tuy vẫn cười, nhưng giọng nàng ta mang ý cảnh cáo, “Chỗ đó không phải là nơi vật sống nên vào, cô nương cũng biết nô gia là yêu, đã là yêu thì khó tránh nảy sinh chút tà niệm, trong động huyệt đó chứa tà niệm và dục vọng mấy ngàn năm nay nô gia vút xuống, nô gia phong ấn chúng ở nơi sâu thẳm trong núi này, bao nhiêu năm nay không biết chúng trở đã thành bộ dạng gì dưới đó, nếu cô nương luyện tiếc mạng mình thì nhất định phải nhớ là đừng bao giờ vào đó, đừng bao giờ hiếu kỳ với nó.”

Thẩm ly gật đầu: “Vừa rồi là ta hỏi mạo muội.”

Kim nương tử bật cười: “Không sao không sao, đây cũng chuyện nên giao phó với cô nương. Nào, cô nương cởi áo đi.”

Thẩm Ly đặt tay lên thắt lưng, đột nhiên tựa như nghĩ ra điều gì, thân hình ngưng ngừng: “Phải... cởi hết sao?”

Kim nương tử cười cực kỳ vui vẻ: “Cởi hết cũng được cởi hết cũng được, nô gia không ngại đâu.” Nàng ta vừa dứt lời, một luồng sáng bên ngoài động mạnh mẽ xuyên vào, cắm phập thẳng tắp bên chân Kim nương tử, Thẩm Ly định thần nhìn lại, đó là một mũi tên băng sắc nhọn.

Đây... chắc là vật Hành Chi làm ra...

“Ai da, Thần quân giận rồi.” Kim nương tử cười khanh khách nói, “Nô gia suýt chút thì quên với pháp lực của Thần quân, muốn xuyên qua màn pháp lực nghe lén thì quá dễ dàng. Thôi vậy thôi vậy, cô nương chỉ cởi áo trên thôi là được.”

Hành Chi... đang nghe lén sao? Không biết vì sao, vừa nghĩ đến chuyện này, bàn tay cởi áo của Thẩm Ly khó lòng tiếp tục được, nhưng bây giờ nào phải lúc để ngưng ngừng, Thẩm Ly cắn răng lột áo. Đến khi quay đầu lại, Kim nương tử đã không còn trong thạch thất, Thẩm ly ngẩn ra: “Kim nương tử?”

“Nô gia ở đây.”

Chỉ nghe âm thanh sột sột soạt soạt, một cái đầu rắn màu vàng chui ra từ trong đồng rơm, nàng ta bò lên chân Thẩm Ly, quần vào eo Thẩm Ly, cuối cùng đầu rắn gác lên vai nàng: “Ô, với thân thể này, ngược lại nô gia cảm thấy nhiệt độ của cô nương vừa đẹp. Thật ấm quá.”

Thẩm Ly cảm giác thân rắn se lạnh đang cọ tới cọ lui trên người nàng, lúc chặt lúc lỏng, còn nàng lại đang lỏa thể, cho dù nàng năm lần bảy lượt nói rằng mình phải bình tĩnh, nhưng cũng khó tránh chút thẹn thùng: “Dám hỏi Kim nương tử trị liệu cho ta thế nào?”

“Nói ra cũng đơn giản, chẳng qua là để linh lực của nô gia truyền vào thân thể cô nương, giúp cô đả thông huyết mạch, quân bình hai sức mạnh trong người cô.” Nàng ta vừa nói xong chính sự thì lại lên tiếng: “Ai da,

lưng cô nương nhiều vết thương quá, nhìn thấy thật khiến nô gia đau lòng. Nhưng mà... nô gia cũng thích lắm, thật kích thích, thật oai phong quá, ô, không được không được, nô gia không cần tinh tú ở Thiên ngoại thiên nữa, nô gia vẫn muốn cô.” Nói xong, nàng ta thò lưỡi liếm liếm hai má Thẩm Ly.

Thẩm Ly im lặng đẩy đầu nàng ta ra, cũng may người này bây giờ đang là thân rắn, nếu không... có khi nàng sẽ không nhìn được mà đập nàng ta một trận.

“Soạt” một tiếng xé gió bay đến, vô số mũi tên băng nhỏ bắn vào, Kim nương tử vẩy đuôi chắn hết đám tên băng, cười khanh khách bên tai Thẩm Ly, “Cô nương, cô xem Thần quân nóng lòng vì cô kìa.”

Thẩm Ly nhần nhìn nói: “Trị thương.”

“Chẳng qua nô gia chỉ nói đùa thôi, phu phụ các người thật là vô vị hạng nhất, hứ.” Kim nương tử khẽ ngẩng đầu, “Trị thương thì trị thương, có hơi đau, cô nương gắng chịu nhé.”

Nói xong, thân rắn quấn chặt lấy người nàng, cổ truyền đến một cơn đau, Thẩm Ly có thể nhìn thấy rõ lúc hàm răng bén nhọn đâm rách da thịt nàng, có một luồng khí tức băng lạnh chui vào huyết mạch, theo dòng chảy của huyết mạch tả đi tứ chi, băng lạnh nhưng lại có cảm giác sáng khoái. Sau khi luồng khí tức kia di chuyển một vòng trong cơ thể nàng, nó bỗng dừng lại ở vùng bụng, dần dần, một luồng khí nóng trong cơ thể nàng bị khơi dậy, thân thể Thẩm Ly vốn không có pháp lực, nhưng sau khi luồng khí nóng kia xuất hiện, nàng bỗng cảm thấy pháp lực ngủ mê đã lâu trong thân thể cũng theo đó mà thức tỉnh, lập tức chiến đấu với luồng khí nóng kia, dường như chúng muốn cắn xé nuốt chửng nhau. Trán Thẩm Ly toát mồ hôi, bụng nóng đến mức ngay cả nàng cũng cảm thấy đau đốn, giống như lúc dục hỏa hôm đó, cái nóng như muốn thiêu đốt cả bản thân nàng...

Thân rắn của Kim nương tử đang quấn trên bụng Thẩm Ly bỗng phát ra khí lạnh, không chế cơn nóng nơi đó, luồng khí băng lạnh trong thân thể cũng đồng thời phát huy tác dụng, bao lấy hai luồng khí tức đang chiến đấu, dùng ngoại lực ép chúng dung hợp với nhau, cuối cùng hóa thành một luồng khí tức Thẩm Ly chưa từng cảm nhận được, ẩn náu trong cơ thể nàng.

Luồng khí băng lạnh tiếp tục tiến về phía trước, theo phương pháp này mà xử lý vài nơi có hai luồng khí tức chiến đấu với nhau.

Chừng một canh giờ sau, luồng khí tức đó được thu về miệng Kim nương tử. Nàng ta thở phào một hơi, vết thương bị nàng ta cắn trên vai Thẩm Ly cũng từ từ khép miệng. Kim nương tử nói: “Hôm nay là ngày đầu, trước tiên chỉ xử lý những nơi ấy thôi, chờ ngày mai thích ứng rồi nô gia sẽ dung hợp thêm vài nơi nữa, cô nương bây giờ có nơi nào không khỏe không?”

Thẩm Ly siết chặt quyền, sau đó thả lỏng bàn tay: “Không có... Chỉ là trong cơ thể hình như có gì kỳ quái.”

“Sao vậy?”

“Ta cũng không diễn tả được, nhưng cảm thấy đã sáng khoái hơn một chút.”

“Vậy được rồi.” Thân hình Kim nương tử lóe sáng, nàng ta lại hóa thành hình người trước mặt Thẩm Ly, “Vậy cô nương mặc y phục vào đi, ta đưa cô nương ra ngoài.”

“Nương tử... Ta muốn hỏi một chuyện.” Thẩm Ly trầm ngâm rất lâu, cuối cùng lên tiếng, “Có người từng nói Bích Hải Thương Châu... cũng chính là luồng khí nóng trong cơ thể ta, nó vốn là vật thuộc về ta, ta ngâm nó sinh ra. Tại sao bây giờ... nó lại tương khắc với linh lực trong cơ thể ta vậy?”

“Ngâm châu sinh ra?” Kim nương tử ngoẹo đầu nghĩ nghĩ, “Ô, thì ra cô nương chính là Bích Thương vương đỉnh đỉnh đại danh sao.”

“Sức mạnh này nếu Vương gia bẩm sinh đã có, vậy theo thiên kiến của nô gia, nhất định là linh lực pháp thuật mà cô tập sau này tương khắc với sức mạnh đó, bởi vậy mới khiến hai sức mạnh không thể dung hòa.”

Linh lực pháp thuật tập sau này... Tất cả nàng đều học từ Ma quân, nhưng Bích Hải Thương Châu cũng là Ma quân đưa cho nàng. Ma quân đã biết Bích Hải Thương Châu thì nhất định biết linh lực trong cơ thể nàng tương khắc với Bích Hải Thương Châu, nếu đã vậy... Tại sao bao nhiêu năm nay Ma quân vẫn dạy nàng như thế?

Năm ngày sau đó, Thẩm Ly ngày ngày ở trong động huyết cùng Kim nương tử, mỗi lần trị liệu, Kim nương tử luôn trêu ghẹo nàng không ít lần,

một hai lần đầu không quen, nhưng mấy lần sau Thẩm Ly cũng chai lì, dù sao Kim nương tử cũng biết chừng mực, không làm ra chuyện gì quá đáng, nhưng trong lúc trị liệu Kim nương tử cũng thường phân tâm trò chuyện với Thẩm Ly, những sự tích Thượng cổ được kể từ miệng nàng ta luôn mang một phong vị khác.

Nàng ta cũng bói móc rất nhiều chuyện Hành Chỉ từng làm trước đây, ví dụ như cái gì mà lúc mới sinh ra vì gương mặt quá đẹp nên bị chúng thần tặng hoa cài đầu trên chọc, rồi cái gì mà thi sắc đẹp với thần Thanh Dạ bị thua một phiếu, vậy nên phần hận mấy trăm năm không hề bước ra khỏi cửa phòng. Cuối cùng vẫn nhờ thần Thanh Dạ lấy mỹ tửu dụ dỗ nên mới nguôi ngoai.

Thẩm Ly cảm thấy rất buồn cười, thì ra trước đây Hành Chỉ là người như vậy, chỉ là sau này, thần minh từng người từng người chết đi, Thiên ngoại thiên càng trở nên cô tịch, chí hữu Thanh Dạ bị trời phạt vĩnh viễn đọa vào luân hồi, hẳn phải dùng sức một mình chống đỡ Thiên ngoại thiên, chỉ còn một mình đứng trong thế gian nhìn núi sông biển hóa.

Trải qua bao nhiêu mất mát như vậy bảo hẳn làm sao không đăm đăm.

Quan hệ của Thẩm Ly và Kim nương tử sau những chuyện này càng trở nên hòa hợp hơn, còn Hành Chỉ mỗi lần đứng canh ngoài động, nghe thấy họ nói những chuyện liên quan đến mình, hẳn hận không thể vĩnh viễn không nhớ lại những chuyện đó, võ trán thở dài: “Rắn mà trở thành yêu nhân lưỡi thật dài quá!”

Vậy là năm ngày sau, Hành Chỉ không dùng pháp thuật nghe lén nữa, chỉ canh giữ bên ngoài chờ Thẩm Ly ra.

Sau khi thân thiết với Thẩm Ly, Kim nương tử nói chuyện cũng thẳng thắn hơn nhiều, hôm nay trị liệu xong, nàng ta bỗng nói: “Hảo muội muội, tở tở suy nghĩ nhiều ngày, vẫn cảm thấy chuyện này nên nói với muội.”

Thẩm Ly nhìn nàng ta. Kim nương tử nói: “Không biết muội có cảm thấy không, luồng khí nóng trong cơ thể muội hình như không phải là Ma khí hay Tiên khí đơn thuần, thêm vào trước đó muội có nói với ta, khí tức này đến từ Bích Hải Thương Châu, thứ cho tở tở to gan suy đoán, Bích Hải Thương Châu này giống nội đan của yêu hơn.”

“Yêu?”

Kim nương tử gật đầu, sau đó lục lọi trong đồng rơm trên giường, lấy ra một viên châu lấp lém, nàng ta chùi sạch bụi đi: “Muội xem, đây là nội đan của ta.” Viên đan ánh sáng lấp lánh, Thẩm Ly chỉ giật giật khóe miệng: “Nương tử đem nội đan của mình tùy tiện vứt ở đây sao? Nếu ta không nhớ lầm thì yêu quái không có thứ này sẽ chết!”

Kim nương tử bật cười: “Tỷ tỷ đã không còn là yêu quái bình thường từ lâu rồi, đừng dùng lẽ thường để cân đo đong đếm ta.” Nàng ta khẽ nhíu mày, “Nhưng mà ta nói thật với muội nhé, muội muội không cảm thấy thân thể của mình có chút kỳ kỳ sao?”

◊ Chương 63 ◊

Thẩm Ly nhíu mày: “Ta chỉ biết mình được sinh ra trên chiến trường, phụ thân mẫu thân đều là người trong quân đội Ma tộc, ta được Ma quân nuôi lớn, ngàn năm nay chưa từng có ai nghi ngờ về thân phận của ta, ta cũng không cảm thấy thân thế mình ly kỳ.”

Kim nương tử im lặng: “Có lẽ Ma quân của muội vẫn còn nhiều chuyện giấu muội đấy, chi bằng chờ vết thương khỏi rồi muội về hỏi hẳn xem, có khi sẽ biết được.” Nàng ta đưa tay cởi thắt lưng Thẩm Ly, “Còn hai lần trị liệu nữa là không thể chạm vào muội thế này nữa, nô gia thật không nỡ.”

Thẩm Ly bật cười: “Kim nương tử có ơn với Thẩm Ly, chờ khi Thẩm Ly làm xong hết mọi việc nhất định tìm Kim nương tử uống trà đánh cờ, để giải nỗi cô đơn của nương tử.”

Kim nương tử che miệng cười: “Nếu vậy thì nô gia chờ nha!” Nàng ta vừa dứt lời, ánh mắt bỗng nghiêm lại, đáy mắt dấy lên sát ý, “Ai ôi, hôm nay thật là ngày hiểm thấy, có mấy kẻ không muốn sống đến chỗ nô gia làm càn.”

Sắc mặt Thẩm Ly nghiêm lại: “Có khó giải quyết không?”

“Chắc là hơi khó một chút, nhưng mà muội muội đừng sợ, có khó đến đâu thì đã vào tay ta và Thần quân, xương cũng biến thành thịt hàm thối, dễ tiêu hóa lắm. Muội hãy chờ ở đây, để tỳ tỳ ứng phó với bọn chúng rồi sẽ vào đưa muội ra.”

Thẩm Ly nhíu mày: “Ta cũng cùng đi.”

Kim nương tử ấn nàng xuống: “Nay pháp lực của muội đã hồi phục mấy thành đâu? Hôm nay không có xúc giác nữa phải không, vũ khí của muội đâu, muốn tay không ra trận sao?” Thẩm Ly bị Kim nương tử nói cho ngây người, cuối cùng Kim nương tử xoa đầu nàng, “Ngoan, trước khi hoàn toàn trị khỏi thì muội hãy yên tâm để người khác bảo vệ, để đó cho ta.”

Kim nương tử đi rồi, động huyết lại yên tĩnh không một tiếng động, Thẩm Ly nhìn bàn tay mình, cảm giác vô lực này thật khiến người ta không tài nào thích ứng nổi. Nàng không quên ngồi sau tấm khiên hưởng thụ tin tức thắng lợi, nàng nên...

Bên tai bỗng nghe một tiếng gió cực khẽ, nhưng trong động huyết gần như phong bế hoàn toàn này vốn không có gió. Mắt Thẩm Ly khẽ trầm, ánh nhìn dừng nơi một góc động huyết, động tĩnh cực nhỏ đã đánh thức thính giác vô cùng nhạy bén của nàng, nàng nên...

Chiến đấu!

Thẩm Ly lập tức ngẩng đầu, dường như có một lưỡi đao bay ngang đỉnh đầu nàng, có vài sợi tóc rơi xuống, ánh mắt nàng lập tức đuổi đến một hướng khác, ở đó có một thứ thoát ẩn thoát hiện, Thẩm Ly khẽ nhíu mày: “Kẻ đến là ai?”

Theo lý thì bên ngoài có Kim nương tử và Hành Chỉ canh giữ, cho dù là một con muỗi cũng không bay lọt mới đúng, tại sao tên này...

Hắn hiện hình, gương mặt đó Thẩm Ly vẫn nhớ, người này không lâu trước đây từng đánh lén ở căn nhà nhỏ bên bờ biển, Thẩm Ly còn nhớ lúc đó hắn vác người bị Hành Chỉ đóng băng chạy trốn, bây giờ lại tìm đến đây, chỉ là lần này... hình như hắn không giống lần trước.

Hắn khom lưng phục dưới đất, mặt mũi hung tợn, ranh nanh nhe ra, có nước bọt chảy ra từ khóe miệng hắn, nếu không phải có thân hình người, Thẩm Ly gần như tưởng hắn là một dã thú.

Tại sao... hắn lại biến thành như vậy?

Không chờ Thẩm Ly nghĩ ra kết quả, kẻ đó đã rú lên một tiếng rồi nhào về phía trước, Thẩm Ly tránh sang một bên thoát được, nhưng động tác của hắn cực nhanh, vừa đưa tay lên thì năm ngón sắc nhọn đã chộp đến lưng Thẩm Ly, Thẩm Ly nghiêng răng, tức tốc sử dụng chút pháp lực mới hồi phục trong cơ thể ngưng tụ thành pháp chương cản hắn lại, Thẩm Ly thừa cơ tránh đi, kẻ đó tức tốc bay theo, lực chiến đấu hoàn toàn không hề giống mấy ngày trước!

Thẩm Ly lòng biết không thể chọi thắng với hắn, nàng đảo mắt sang hai bên, nhìn thấy bên phải chiếc giường là thông đạo đen ngòm kia, Thẩm Ly

nghe ra một kế, nàng vừa tránh sang một bên vừa lui về bên phải chiếc giường, nàng cố ý kinh hô một tiếng, giả vờ nấp vào giường đá sau lưng, thân hình ngã ra sau, người đó quả nhiên phi thân nhào đến, Thảm Ly nằm lên giường đưa hai chân lên, mượn lực hấn nhào tới đập lên người hắn, đẩy vào trong thông đạo kia.

Thấy kẻ đó rơi xuống, Thảm Ly thở phào một hơi, bỗng nghe Hành Chi thở dốc gọi: “Thảm Ly!” Nàng quay đầu nhìn lại, thấy Hành Chi không biết chạy vào từ lúc nào.

“Bên ngoài thế nào...” Còn chưa nói dứt lời, Thảm Ly cảm thấy y phục sau lưng bị siết chặt lại, nàng kinh hãi quay đầu, thấy kẻ đó như lệ quỷ bò lên từ Địa ngục, túm lấy y phục nàng, sau lưng hắn còn có một đôi mắt đỏ rực nhìn nàng. Thảm Ly còn chưa nhìn rõ thì đã bị một sức mạnh cực lớn kéo đi, bên tay Thảm Ly trống không, cảm giác bị mất trọng lực ập đến, cả người bị lực đạo kia kéo xuống vực sâu.

Khoảng khắc rơi xuống, như có một luồng gió mát lướt qua tay nàng, nó được một sức mạnh ấm áp nắm chặt.

Có người bắt chập tất cả cùng nàng rơi xuống vực sâu...

Một giọt nước băng lạnh rơi xuống mặt, Thảm Ly mở mắt, chỉ thấy bốn phía là một mảng tối đen, nàng bây giờ... rơi vào hoàn cảnh này hay lại ở trong tình trạng mất hết năm giác quan? Thảm Ly vỗ vỗ mặt mình, có cảm giác hơi đau truyền tới, chắc hẳn bây giờ không phải năm giác quan mất hết, hơn nữa xúc giác đã hồi phục, chắc hẳn nàng rơi xuống đây cũng đã được một lúc. Cũng không biết đã đến lúc Kim nương tử đã thông kinh mạch cho nàng chưa, nếu bị gián đoạn thì hỏng bét.

Thảm Ly đứng dậy, tay sờ vào tường đá cứng cáp, chắc hẳn đây là trong thạch động ở cuối thông đạo kia, bây giờ pháp lực trong người không đủ để nàng bay ra ngoài, lẽ nào... phải sử dụng tay chân để leo lên sao?

Trong lúc bất lực, Thảm Ly bỗng nghe tiếng bước chân từ đầu kia của động huyệt truyền đến, nhẹ nhưng trầm ổn, là bước chân của Hành Chi, nàng vui mừng gọi: “Hành Chi!”

Bước chân bên đó càng nhanh hơn, chỉ một lúc đã đến bên cạnh nàng: “Nàng tỉnh rồi à?” Giọng hắn chột dưng, “Hôm nay mắt không nhìn thấy sao?”

Thẩm Ly sừng sờ: “Nơi này có ánh sáng?”

“Vốn không có, nhưng hòn đá lúc trước nàng chọn ở Đông Hải có thể phát ra ánh sáng, cầm nó cũng miễn cưỡng nhìn thấy mọi vật.”

Thẩm Ly gật đầu: “Vừa rồi ta còn đang nghĩ cách tự mình bay ra, bây giờ thì tốt rồi, nếu ngài đã tìm đến thì chúng ta cùng ra là được.”

Hành Chỉ trầm ngâm một lúc: “Chỉ e là không dễ gì ra được, trước lúc nàng tỉnh ta đã xem xét mấy vòng, đây có vẻ như chỉ là một thạch động bình thường, xung quanh có tám thông đạo, nhưng mấy thông đạo này đều bị phong kín, không ra được, còn trên đầu cũng không tìm thấy thông đạo chúng ta rơi xuống, chắc là chỗ này có phong ấn.”

“À... Hình như Kim nương tử từng nói đây là chỗ cô ấy vứt tà niệm dục vọng, cô ấy đã thi phong ấn ở đây.”

“Thì ra là vậy.” Hành Chỉ nói, “Cô ta đúng là khéo chọn chỗ, ở đây vốn là một phong ấn tự nhiên do trời đất tạo thành, dễ vào khó ra, thêm vào sức mạnh của cô ta, đích thực là nơi tốt để phong ấn yêu vật, chỉ là...” Giọng Hành Chỉ mang ý cười khổ, “Lần này lại hại chúng ta rồi.”

“Việc này... Lẽ nào Thần quân cũng không thể phá được?”

“Được thì được, nhưng cần thời gian, còn nàng thì không chờ được.” Giọng Hành Chỉ khẽ trầm, “Ba canh giờ nữa nàng phải tiếp nhận trị liệu, nhưng ba canh giờ ngắn ngủi ta lại không làm được gì.”

“Chi bằng cứ chờ đã.” Thẩm Ly nói, “Có lẽ Kim nương tử ở bên ngoài sẽ có cách cứu chúng ta ra.”

Hành Chỉ thở dài: “Hiện giờ cũng chỉ đành vậy.”

Trong động nhất thời tĩnh lặng.

Hành Chỉ bỗng hỏi: “Lạnh không?” Thẩm Ly lắc đầu, lại nghe Hành Chỉ nói, “Ta lại thấy hơi lạnh.” Thẩm Ly im lặng: “Thân thể Thần quân đúng là yếu đuối.” Nói xong nàng thuận theo khí tức của Hành Chỉ, chậm chậm dịch sang đứng gần hẳn: “Kim nương tử nói ta nóng như lò lửa vậy, đứng thế này ngài có thấy dễ chịu hơn không?”

“Ồ, gần chút nữa đi.”

Thẩm Ly lại dịch thêm một bước nhỏ,

Hành Chi ở sau lưng nàng khẽ cong khoe môi: “Gần thêm chút nữa.”

Thẩm Ly xù lông: “Ta đã áp sát vào ngài rồi còn gì!”

Hành Chi bật cười, khoảng cách quá gần khiến hơi thở hắt phà lên tai Thẩm Ly, vô tình khiến má nàng tê dại, khẽ đỏ bừng lên.

Thẩm Ly cúi đầu, im lặng một lúc bỗng nói: “Kim nương tử nói sức mạnh tương khác với linh lực trong người ta là yêu lực.” Giọng nàng hơi trầm, “Cô ấy cũng đã nhìn ra, Thần quân cũng đã tiếp xúc với ta một thời gian, không lý nào ngài không nhìn thấy.”

Hành Chi chỉ “Ừ” một tiếng, cũng không giải thích là ý gì.

Thẩm Ly mấp má môi, một câu “Tại sao ngài chưa từng đề cập với ta?” không dám nói ra. Thôi vậy, Thẩm Ly thầm nói, tại sao phải nhắc, mỗi người đều có cân nhắc của riêng mình.

Thời gian chậm chậm trôi, càng lúc càng đến gần thời gian trị liệu của Thẩm Ly, nhưng bên trên vẫn không chút động tĩnh. Hành Chi bỗng lên tiếng: “Thường ngày... cô ta trị cho nàng thế nào?” Lời này vừa dứt, Thẩm Ly đã biết ngay dự tính trong lòng hắn, bởi vì... nàng cũng nghĩ vậy, thật sự không được... chẳng qua chỉ là đả thông kinh mạch, Hành Chi cũng có thể làm được, chỉ là...

Thẩm Ly ổn định tất cả cảm xúc, bình tĩnh nói: “Cắn rách da cổ, truyền pháp lực vào, sau đó dùng pháp lực giúp ta đả thông nội tức.” Nàng giảm lực rất nhiều, vì nàng nghĩ bình thường tuy Kim nương tử có cởi áo nàng, nhưng cởi áo cũng chỉ vì tiện để nàng ta dùng thân rắn hạ nhiệt cho nàng, nhưng cách một lớp y phục cũng có thể hạ nhiệt được mà.

Hành Chi nhíu mày: “Chỉ vậy thôi sao?”

Thẩm Ly khẳng định: “Chỉ vậy thôi!”

Hành Chi im lặng trong một khắc: “Lần này để ta giúp nàng!” Lòng hắn biết chắc thời gian đã sắp tới, hắn vạch tóc Thẩm Ly, nhẹ kéo y phục trên cổ nàng sang một bên. Cổ nàng hiện hiện trước mắt hắn, hắn có thể nhìn thấy xương đòn của Thẩm Ly thoáng ẩn hiện. Nghĩ đến rất lâu trước đây, lúc hắn

vẫn còn là phạm nhân Hành Vân, con phụng hoàng trụ lông trong đêm gió lạnh kia biến thành thiếu nữ lỏa thể, lúc đó hấn mặt không đổi sắc tim không đập nhanh đập chần cho nàng, còn bây giờ...

Bây giờ chỉ là xương đòn thôi đã khiến hấn se sẽ thất thần...

Thật không ra gì.

Thẩm Ly chờ hồi lâu, phát giác hơi thở của Hành Chỉ vẫn nhẹ rơi trên da mình nhưng lại không cần xuống, nàng khó hiểu: “Cổ ta bần lăm sao?” Nói xong nàng đưa tay vuốt vuốt, nghe Hành Chỉ thở dài một tiếng, nắm tay nàng lại: “Sạch lăm.” Giọng hấn hơi khàn, nói xong liền cần xuống, rằng Hành Chỉ không sắc bén như Kim nương tử lúc biến thành thân rắn, da thịt Thẩm Ly cũng rất chắc chắn, vì vậy Hành Chỉ cần chỉ khiến Thẩm Ly đau chứ không rách được da nàng.

Thẩm Ly hít một hơi lạnh, có hơi giận nói: “Ngài đang đùa với bôn vương phải không? Không thể nghiêm túc một chút sao?”

Hành Chỉ chỉ muốn vỗ trán.

Cuối cùng hấn truyền pháp lực vào răng, khê cần rách da Thẩm Ly, mùi máu tươi lan tỏa trong miệng, hấn đưa pháp lực vào huyết mạch Thẩm Ly, theo dòng chảy của máy huyết chậm chậm truyền đi khắp cơ thể nàng.

Thế nhưng Hành Chỉ không ngờ rằng càng đi vào trong, khí tức của Thẩm Ly tranh đấu càng nhiều, nhưng mỗi lần gỡ bỏ một xung đột là cơ thể của Thẩm Ly lại nóng thêm một phần, chỉ trong chốc lát, khí tức còn chưa vận chuyển hết một vòng thì trán Thẩm Ly đã ướt đẫm mồ hôi, cơ thể càng nóng khôn tả xiết.

Hành Chỉ đương nhiên biết Thẩm Ly có chuyện giấu mình, hấn lập tức ngưng tụ khí lạnh vào lòng bàn tay, từ hai vai truyền vào khắp cơ thể Thẩm Ly, nhưng tốc độ vận chuyển của khí lạnh không sao theo kịp tốc độ khí nóng đang dâng lên trong cơ thể nàng.

Lòng Hành Chỉ trầm lại, hai tay trượt xuống, đưa tay ra trước người Thẩm Ly, cởi bỏ thắt lưng của nàng.

Lúc này Thẩm Ly đã nóng đến mơ hồ, để mặc cho Hành Chỉ cởi thắt lưng kéo áo xuống, nhưng khi lòng bàn tay Hành Chỉ dán lên người nàng,

hắn lại phát hiện, y phục của mình cũng cản trở việc truyền khí lạnh, nghĩ đến việc mình sắp làm, thân hình hắn cứng lại, khiến khí tức trong người Thảm Ly cũng dừng lại theo, Thảm Ly lập tức khó chịu khẽ rên rỉ, Hành Chi sực tỉnh, hắn nhắm mắt ngưng thần kéo áo xuống, thân thể trần trụi ôm Thảm Ly vào lòng.

◊ Chương 64 ◊

Cánh tay mang theo khí lạnh từ phía sau vòng qua, giữ chặt vai Thẩm Ly, da thịt trần trụi áp vào nhau khiến Thẩm Ly vô thức phát ra tiếng kêu thoải mái, luồng khí nóng rục trong cơ thể hơi lắng xuống, cùng lúc này một cánh tay khác vòng qua ôm một bên eo nàng, vì người sau lưng đang cắn cổ nàng nên người khẽ cong, lưng Thẩm Ly không chạm vào được da thịt mát lạnh của hắn, nàng vô thức cọ cọ về phía sau.

Người sau lưng phát giác được ý đồ của nàng, cánh tay vòng qua eo nàng khẽ dùng lực xiết lại, khiến lưng nàng áp vào người hắn.

Da thịt tiếp xúc, nhịp tim Hành Chi bất giác lỗi nhịp trong tích tắc.

Thẩm Ly...

Vùng ngực trần trụi của nàng đang ở giữa hai cánh tay của Hành Chi, chỉ cần Hành Chi mở mắt là có thể thấy hai thứ đặc thù chỉ nữ nhân mới có, đang nhô cao, đỉnh đầu và màu sắc khác biệt của da thịt giống như một nụ hoa đang chờ nở rộ, khiến người ta không kìm được mà muốn chạm vào.

Ngưng thần.!

Hắn cảnh cáo mình.

Hắn nhanh chóng phát giác được quanh người mình có tà niệm đang dần dần ngưng tụ, ở đây có tà niệm và dục vọng tích lũy mấy ngàn năm của Kim nương tử, thứ này không có thực hình, nhưng một khi lòng sinh tà niệm sẽ rất dễ dàng bị chúng bắt lấy và phóng đại lên. Giờ phút này hắn đang trong thời gian trị liệu cho Thẩm Ly, không thể gián đoạn, không thể xảy ra bất kỳ sơ sót nào!

Hắn nhắm mắt ổn định tâm thần, chuyên tâm đưa pháp lực của mình vận chuyển trong người Thẩm Ly, giải quyết lần lượt từng chỗ khí tức xung đột trong cơ thể nàng.

Theo dòng chảy của pháp lực Hành Chi, khí nóng khắp người dần dần bị áp chế, đầu óc bị nhiệt độ thiêu đốt đến mơ hồ của Thẩm Ly cuối cùng cũng tìm được chút lý trí, mắt nàng không nhìn thấy, nhưng xúc giác lại cực kỳ nhạy bén, nàng biết trước người mình đang có hai cánh tay trần trụi của nam nhân, sau lưng là một thân thể cứng cáp mát lạnh, không nghĩ cũng biết ai đang ôm nàng.

Thẩm Ly thừa nhận vào thời khắc này đầu óc nàng trống rỗng một mảng.

Sau khi ngây ngốc, lý trí của nàng dần trở lại, biết rằng Hành Chi đang trị thương cho mình, nhưng mà...

Đầu Hành Chi dường như dán bên tai nàng, hấn đang cắn vào cổ nàng, đây là một tư thế vô cùng nguy hiểm, vì chỉ cần Hành Chi khẽ dùng lực cắn đứt huyết mạch của nàng là có thể đẩy nàng vào chỗ chết, trong cảm giác đầy nguy hiểm thế này còn có pháp lực của hấn không ngừng truyền vào cơ thể nàng, khiến nàng càng nhận thức được sâu sắc hơn, rõ ràng hơn sự tồn tại của người này, nhận thức được rằng bây giờ họ...

Đang áp sát vào nhau trong một tư thế thân mật không thể nào tha thứ được.

Nàng cảm nhận được nhịp tim Hành Chi đang đập, vai nàng có hơi thở của hấn cổ nàng là bờ môi hơi ẩm ướt của hấn, thỉnh thoảng thậm chí còn có thể cảm nhận được sự nhấp nhô khi cổ họng hấn vô thức nuốt xuống. Tất cả vô cùng rõ ràng và chân thực. Cho dù Thẩm Ly không nhìn thấy gì nàng cũng cắn chặt răng, nhắm nghiền hai mắt, dường như làm vậy là có thể khiến nàng bớt mãi cảm được một chút, dường như làm vậy là nhịp tim nàng sẽ bình ổn lại một chút, dường như làm vậy... thì xung động lạ lẫm kia sẽ dần dần tan biến...

Thật là khốn nạn!

Tại sao trong thế giới tối tăm của nàng lúc này toàn bộ là giọng nói của Hành Chi, là nhịp tim, là hơi thở của hấn, là âm thanh ma sát phát ra lúc cánh tay hấn nhẹ nhàng dịch chuyển trên da thịt nàng. Tất cả đều khiến người ta...

Không kìm chế nổi.

Thẩm Ly khó chịu cử động thân hình, hơi thở của Hành Chi sau lưng trầm lại, cánh tay hấn ôm Thẩm Ly siết chặt hơn, dường như đang cảnh cáo nàng không được động đậy, sắp kết thúc rồi... Thẩm Ly có thể cảm nhận được khí tức kia đã vận chuyển trong cơ thể nàng hai vòng, chỉ còn một vòng nữa thôi là Hành Chi có thể buông nàng ra.

Thẩm Ly ép lòng mình lắng xuống, lúc này sao nàng có thể suy nghĩ lung tung được, Thẩm Ly nhẹ hít một hơi thật sâu, ngực nàng căng lên, Hành Chi như sợ siết nàng quá chặt nên khẽ lỏng tay, nhưng rồi lại ôm chặt, cánh tay vòng qua vai Thẩm Ly lại vô tình chạm vào một đầu ngực đang nhô ra của nàng.

Như có một dòng điện truyền khắp người, thân hình Thẩm Ly cứng đờ, dường như hơi thở cũng ngừng theo.

Nàng không biết Hành Chi sau lưng lúc này đang nghĩ thế nào, Thẩm Ly chỉ cảm thấy, nếu chạm vào một lần nữa... nàng e là mình sẽ phát điên. Nhưng hiện giờ nàng làm gì có tư cách để điên, cho dù nàng muốn điên cũng tuyệt đối không thể hại Hành Chi...

Tại sao lại không thể?

Trong đầu nàng bỗng chui ra một giọng nói, giống như là một Thẩm Ly khác đang nhìn nàng trong góc tối: “Thực sắc tính dã[1], nếu vậy cũng coi là hại người thì vạn vật trong thiên hạ chẳng phải đều do tội nghiệt sinh ra sao?”

[1] Chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người

Không được, Hành Chi thì khác. Thẩm Ly muốn phản bác Thẩm Ly kia, hấn là thần, thân gắn liền với thiên hạ, hấn không thể động tư tình...

“Hấn không thể, vậy tại sao cô phải đè nén cùng hấn? Hấn không thể động tư tình là việc của hấn, liên quan gì đến cô, cô là Thẩm Ly, không ai quy định rằng cô không thể động tư tình, cho dù hấn cần phải khắc chế, nhưng cô cưỡng bức hấn chẳng phải sẽ xong sao, vừa để hấn không phạm Thiên đạo, mà cô cũng thỏa mãn được tư dục của mình...”

Thẩm Ly kinh hãi.

“Ở trong sơn động này ai mà biết được.” Nàng nghe giọng của Thẩm Ly kia tràn đầy mê hoặc, “Xưa nay cô chỉ biết áp chế, khắc chế bản thân, thiên hạ chúng sinh gì chứ, lê dân Ma giới gì chứ, bọn họ có ai thật sự đối xử tốt với cô không, cứ ở đây, đời này phóng túng một lần này thôi, không ai biết...”

“Thiên đạo cũng sẽ không trách Hành Chỉ, đây chẳng qua chỉ là Thẩm Ly nhất thời... không khắc chế được.”

Giọng nói dần tan biến, mà cảm giác trên da thịt mỗi lúc càng mãnh cảm hơn, có lẽ là ảo giác của nàng, cánh tay vòng qua vai nàng của Hành Chỉ bỗng run lên một cách kỳ lạ, khí tức trong người vận chuyển hết vòng cuối cùng, pháp lực của Hành Chỉ cũng trở về miệng hần.

Hai người nên tách ra rồi, nhưng Hành Chỉ lại không hề buông nàng ra, răng hần rời khỏi da thịt Thẩm Ly nhưng môi vẫn ở đó, hần lặng lẽ lưu lại ở đó, nhưng không làm gì cả, giống như đang hôn lên cổ Thẩm Ly, ám muội đến nguy hiểm cùng cực.

“Hành Chỉ!” Nàng hiềm khi gọi tên hần như vậy.

“Ừ?” Hần đáp, giọng nói khàn khàn nhưng vô cùng quyến rũ phát ra từ cổ họng hần dễ dàng khuấy đảo trái tim vốn không an phận của Thẩm Ly.

Một tay nàng phủ lên bàn tay đang vòng qua eo mình của Hành Chỉ, một tay đưa ra sau ôm lấy đầu Hành Chỉ, khẽ dùng lực ấn đầu hần xuống, Thẩm Ly nghe thấy giọng nói khàn khàn của mình: “Đừng động đây, cứ vậy thôi... Đừng động đây.”

Hành Chỉ y lời, không hề động đây dán môi lên cổ Thẩm Ly, cảm nhận được sức sống đang nhảy nhót trong huyết mạch nàng, vì động tác của nàng, vết thương bị hần cắn có máu rỉ ra, ánh mắt Hành Chỉ khẽ tối đi, cũng không biết vô tình hay cố ý, lưỡi hần quét qua cổ Thẩm Ly, liếm sạch máu vừa rỉ ra của nàng.

Động tác dịu dàng và đầu lưỡi ấm nóng dễ dàng giật đứt sợi dây cuối cùng trong tâm Thẩm Ly. Bàn tay ấn đầu Hành Chỉ của nàng không hề buông xuống, cả người ngồi trong lòng hần xoay lại, tay kia ôm lấy lưng hần, gáp gáp ấn môi mình lên.

Mùi máu của nàng lưu chuyển trong hơi thở của hai người.

“Hành Chi!” Nàng khe khẽ gọi, thanh âm có chút mê man, nhưng câu tiếp theo lại vô cùng kiên định, “Ta muốn cưỡng bức chàng.”

Người nàng đang hôn dường như khẽ động khóe môi, một lúc sau mới mơ hồ đáp một tiếng: “Ừ”. Sau khi hắn nhận lời, Thẩm Ly rời môi hắn tìm đến cổ hắn mút thật mạnh, nơi đó của Hành Chi lập tức đỏ lên, Thẩm Ly nói: “Đây là ấn ký ta đã cưỡng bức chàng.” Nàng cường điệu, “Là ta cưỡng bức chàng.”

“Thẩm Ly!” Hành Chi bỗng nói, “Có ai cho nàng biết là lúc nữ nhân cứ cường điệu mãi một câu rất khiến người ta chán ghét không?”

Một tay hắn vòng ra sau gáy Thẩm Ly ấn nàng về phía trước, không khách sáo phủ lên môi nàng, khiến nàng không thể nói tiếp.

Thẩm Ly để mặc hắn hôn, một tay nắm lấy bàn tay khác đang vòng qua eo mình của Hành Chi đặt xuống trước ngực, sau đó ép Hành Chi ấn xuống.

Khi lòng bàn tay hắn tiếp xúc vào nơi mềm mại, thân hình Thẩm Ly cứng lại trong một khắc, nhưng chỉ sau một khắc, nàng vòng lấy cổ hắn, dùng tất cả kỹ xảo mình biết để khuấy đảo môi lưỡi hắn. Lòng bàn tay Hành Chi cũng phủ xuống ngực nàng, mãi đến khi sự chủ động lại bị Thẩm Ly tước đoạt, hắn lả lẫm chạm vào đỉnh nhọn kia, Thẩm Ly bất giác lại cứng người. Vậy là hắn lại chạm vào, sau đó càng to gan hơn, dùng hai ngón tay vân vê, thân hình Thẩm Ly mềm đi, cổ họng phát ra một tiếng ngâm đang cất lực áp chế. Trước khi nàng mềm oặt, Hành Chi đã ôm lấy eo nàng.

“Thẩm Ly!” Hành Chi nói, “Thật hi vọng nàng đừng hối hận.”

Thẩm Ly bật cười: “Người nên hối hận... phải là chàng mới đúng.” Tay nàng đưa xuống dưới kéo y phục mình ra, tay dần dà chạm vào vật nóng rực bên trong y phục của Hành Chi, thân hình Hành Chi khẽ cứng đờ, hắn bắt lấy tay Thẩm Ly, Thẩm Ly bỗng ngẩng đầu hôn lên môi hắn lần nữa, lần này không ngờ lại khiến thân hình Hành Chi ngửa ra sau ngã xuống đất, Thẩm Ly cũng sà vào ngồi lên trên ngực hắn, tay nhẹ nhàng xoa ngực và bụng hắn, cuối cùng ngón tay dừng lại ở một trong hai điểm trên ngực, “Không được cản ta.” Nàng nói rồi nhẹ cúi người xuống, bất ngờ nuốt đi một đống vào miệng, “Bản thân chàng cũng không được cản.” Nàng cắn nhẹ, cảm giác khẽ nhói khiến Hành Chi nhíu mày.

“Thẩm Ly!”

Nàng nghe hắn gọi tên mình, nhưng cũng không đoái hoài đến hắn, vì một tay của nàng đã xuyên vào nơi còn che đậy cuối cùng của hai người.

Nếu thật sự có Thiên đạo. Thẩm Ly nghĩ, vậy thì hãy trách xuống đầu nàng.

Là nàng phóng túng, là nàng tham thú hoan lạc, là nàng không khống chế được dục niệm trong lòng, là nàng quá muốn biết cảm giác khi “ở bên” người nàng yêu, người nàng ái mộ.

Nếu thật sự có Thiên đạo thì hãy trách xuống đầu nàng đi!

Thẩm Ly ngồi trên người Hành Chi, lặng lẽ chôn vùi vật đó trong cơ thể mình, cái đau đớn như bị xé rách gần như khiến nàng không thể nào tiếp tục, nhưng đau đớn như vậy cũng chỉ có một lần, bởi vậy có đau cũng phải tiếp tục cho dù xé rách bản thân, vụn nát máu thịt nàng cũng phải tiếp tục.

Lòng nàng muốn ở bên Hành Chi đến vậy, muốn ở bên hắn mỗi phút mỗi giây đến vậy!

Khoảnh khắc hoàn toàn tiến vào, Thẩm Ly bỗng như mất đi tất cả sức lực trong phút chốc, nàng thở dốc phủ phục trên ngực Hành Chi, lắng nghe nhịp tim cũng nhanh như mình của hắn, nàng cảm nhận được hắn đang nhẹ xoa đầu nàng, nghe thấy giọng nói che giấu đau xót của hắn: “Đau lắm sao...”

Mắt Thẩm Ly bỗng ướt đẫm. Nàng nằm sấp trên ngực Hành Chi, giọng nói khàn đặc run rẩy: “Đau lắm!” Nàng nói, “Đau lắm Hành Chi à!”

Ép mình phải rời khỏi hắn cũng đau đớn, nhưng ở bên hắn cũng đau đớn như vậy.

Thẩm Ly không biết làm sao và cũng không biết nên có biểu hiện thế nào.

Hành Chi nhẹ xoa đầu Thẩm Ly, cuối cùng vẫn dùng tư thế gắn kết với nàng mà ngồi dậy, ôm Thẩm Ly vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, ấn đầu nàng vào hõm cổ mình, áp sát bên tai nàng nói: “Ta ở đây, ta sẽ mãi ở đây, cho dù trời đất sụp đổ, Thẩm Ly, ta sẽ mãi ở bên cạnh nàng.”

Thẩm Ly đau đớn run rẩy không ngừng, cuối cùng há miệng cắn lấy vai hắn, trong tình trạng bất kỳ va chạm nào cũng vô cùng nhạy cảm này, da thịt toàn thân Hành Chi cứng lại, vật bên dưới không nhin được mà giật nhẹ trong người Thẩm Ly.

Toàn thân Thẩm Ly lại mềm oặt, cả người nàng đều do Hành Chi chống đỡ. Hành Chi ôm eo nàng giữ lại: “Đừng khóc nhé Thẩm Ly!”

Thật ra Thẩm Ly không khóc, lòng nàng cho rằng nước mắt là một thứ yếu đuối, có chảy ra cũng không thay đổi được gì, nhưng Hành Chi vừa dứt lời nàng bỗng có một cảm giác vô lực vì đã bại trong tay sự yếu đuối này, mặc cho nước mắt mình thấm ướt vai hắn: “Chàng đừng nói không đau lưng à?[2]

[2] Đừng nói không đau lưng: ý nói không hiểu tình hình thực tế, chỉ biết bề ngoài.

Hành Chi thở dài, thừa nhận như chấp nhận thua cuộc: “Ta cũng đau mà.”

Bên dưới quá chặt, vật bên trong chống lên khiến nàng cảm thấy vừa tê vừa mỏi vừa căng, nàng thậm chí có thể cảm thấy mạch đập của Hành Chi đang nhảy nhót, chắc là... bị siết chặt nên hắn cũng không dễ chịu. Thẩm Ly ôm hắn bật cười, nhưng sau khi cười một lúc, nước mắt lại chảy ra, nàng chùi nước mắt tiếp tục cười: “Hai chúng ta...” Thẩm Ly nói, “Thật không thể hiểu nổi.”

◊ Chương 65 ◊

“Phải, thật không thể hiểu nổi!” Hành Chỉ khẽ đáp, môi hắn mon trón nhẹ nhàng bên cổ Thẩm Ly, chậm chậm trượt xuống vùi vào ngực nàng, liếm láp giống như nàng làm lúc nãy, nhẹ nhàng kích thích đầu ngực Thẩm Ly, khuấy đảo sự kiên cường đã sụp đổ từ lâu của nàng.

“Hành Chỉ!” Nàng ôm đầu hắn, giác quan trong cơ thể đều tập trung trước ngực, Thẩm Ly cảm thấy đau đớn bên dưới đã dịu đi bớt, nàng đánh bạo khẽ chuyển động eo. Chỗ gắn kết của hai người chỉ khẽ khàng cọ sát một chút, nhưng toàn thân nam nhân đang vùi đầu vào ngực nàng lập tức căng lên, phát ra tiếng rên rỉ vô cùng ám muội.

Thì ra mình... Hành Chỉ áp vào cơ thể Thẩm Ly cười nhẹ, thì ra thân mình... chẳng qua cũng chỉ có vậy thôi. Hắn đã gắng sức khắc chế sự nhột nhạt trong tim đến vậy rồi, nhưng chỉ một động tác nhẹ nhàng của Thẩm Ly thôi đã khiến phòng tuyến của hắn trong phút chốc lập tức đổ sụp, không còn hàng ngũ.

Nhưng Thẩm Ly không có thêm động tác thứ hai, vì chỉ một cử động nhẹ như thế đã khiến thân thể nàng không tìm được lại run rẩy, chỉ có đau đớn, không còn cảm giác gì khác.

“Ta không hiểu...” Hơi thở nàng hỗn loạn, “Tại... tại sao lại có người nhiệt tình với chuyện này?”

Rõ ràng là khó chịu hơn dao cứa.

Hơi thở hai người đan quyện với nhau, sau khi họ bình tĩnh lại một lúc, Hành Chỉ nói: “Nếu đau quá thì thôi vậy.”

Thẩm Ly nghiêng răng: “Lời này mà chàng cũng nói ra được ư!” Hô hấp nàng trầm xuống, bụng căng lên, sau khi đau đớn qua đi, một cảm giác tê dại lan truyền giữa hai người, tay nàng siết chặt lưng Hành Chỉ, răng cắn

lên vai hấn: “Hôm nay cho dù có đau đến chết bôn vương cũng tuyệt đối không thôi!”

Đây là lần duy nhất, Thẩm Ly cắn răng, lần đầu tiên có lẽ cũng là lần cuối cùng hoàn toàn có nhau, triệt để thuộc về nhau, nàng dốc toàn lực buông bỏ trọng trách Tam giới lại sau lưng, bỏ hết tất cả thân phận, trách nhiệm, như cướp như trộm mà đổi lấy Hành Chỉ, sao có thể thôi được.

Nàng muốn hấn, cho dù xé rách bản thân, cho dù hồn phi phách tán, cho dù rơi xuống tầng cuối cùng của Địa ngục nàng cũng muốn hấn.

Đời này ít ra cũng có một khoảnh khắc như vậy, nàng chỉ làm Thẩm Ly, toàn tâm toàn ý trao mình cho một người, dung hòa người đó vào thân thể mình, nàng không dám ước mong quá nhiều, cũng không ước mong được quá nhiều như vậy, chỉ khoảnh khắc này thôi đã đủ lắm rồi.

Thân thể nàng run rẩy chuyển động lên xuống, sự cọ xát chỉ mang lại cho Thẩm Ly cảm giác đau đớn, nhưng đối với Hành Chỉ lại là cực khoái. Máu Thẩm Ly chảy ra từ nơi sâu thẳm của cơ thể, thấm ướt nơi gắn kết giữa hai người, Hành Chỉ mặt đỏ bừng, hơi thở không không chế được trở nên nặng nề, đôi tay ôm chặt lấy Thẩm Ly, cảm nhận thân thể đang run rẩy vì đau đớn của nàng, nghe nàng không nhận được ngân lên những tiếng rên rỉ trầm thấp.

Ngoài sự ngất ngây khi thân thể giao hoan mang lại, còn có cả sự đau đớn như trái tim bị bóp nát, hấn cảm nhận được sự tuyệt vọng của Thẩm Ly, không khó để hấn đoán được Thẩm Ly đang nghĩ gì. Cũng vì hiểu Thẩm Ly, hiểu thấu tâm tư nàng, nên Hành Chỉ càng không thể kìm nén nỗi đau lòng vì nàng...

Nàng là một người thích tỏ ra mạnh mẽ như vậy, hấn lại không tìm được lòng yêu một người như thế...

“Thẩm Ly!” Hấn ào ào gọi tên nàng, “Ta sẽ ở bên nàng.” Hấn nói như tuyên thệ, “Mãi mãi ở bên nàng!”

Động tác của Thẩm Ly càng mạnh mẽ hơn, nhưng Hành Chỉ biết, nàng không hề cảm thấy vui sướng, hấn ôm chặt lấy nàng, không chế tất cả giác quan đang bị Thẩm Ly chi phối, chỉ lặng lẽ ôm chặt lấy nàng, chặt đến mức khiến Thẩm Ly không thể nào tiếp tục động tác, hấn nhẹ vỗ vai nàng để

nàng bình tĩnh lại: “Bởi vậy, nàng đừng sợ. Nàng không cần sợ hãi như vậy.”

Thẩm Ly như vô lực ngồi trên người hắn, dần dần bình tĩnh lại. Nàng đưa tay xoa mặt Hành Chi bật cười: “Thật kỳ quái, tại sao rõ ràng tựa gần nhau đến vậy, ôm chặt nhau đến vậy, nhưng ta vẫn cảm thấy... sợ hãi.”

“Hãy tin ta!” Hành Chi đặt xuống cổ nàng một nụ hôn, hắn thở nhẹ, “Thẩm Ly, tin ta đi!”

Thẩm Ly không biết phải tin hắn thế nào, nàng chỉ biết biến bất an trong lòng thành hành động, nàng cúi đầu hôn thật mạnh lên môi Hành Chi một lần nữa.

Không suy nghĩ gì hết, bây giờ chỉ làm việc nàng nên làm là được, những chuyện khác chờ sau khi tỉnh táo lại sẽ thu xếp sau vậy.

Nàng muốn nắm quyền chủ động một lần nữa, nhưng không ngờ vật bên dưới bỗng bất chợt chuyển động, quyền sinh sát đột nhiên hoán đổi khiến Thẩm Ly không quen lắm, đằng nào cũng đau, nàng cũng không buồn dùng sức nữa, để mặc cho Hành Chi hầu hạ.

Nhưng động tác của Hành Chi lại vô cùng chậm chạp, lúc ở trong quân Thẩm Ly từng nghe các nam nhân thảo luận chuyện này, nàng biết, trong tình huống bình thường tuyệt đối không phải như vậy, thân thể bên dưới nóng rực, hơi thở của hắn cũng cất lực khắc chế, Thẩm Ly biết Hành Chi nhất định chưa “tận hứng”, trong tình huống thế này... hắn vẫn còn chăm lo cho nàng sao...

Thẩm Ly quyết tâm, lòng nói dù sao cùng đến nước này, ít nhất, phải để một trong hai người được vui vẻ chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Nàng đưa tay vòng qua lưng Hành Chi, môi lưỡi mút chặt động mạch nơi cổ hắn, nàng nghe thấy tiếng nuốt nước bọt khó chịu của Hành Chi, động tác ở thân dưới hơi nhanh hơn một chút, nhưng vẫn cất lực khắc chế, Thẩm Ly cắn tai hắn nhẹ giọng nói: “Nhanh chút nữa đi, không sao đâu.”

Hành Chi bật cười, giọng khàn đặc: “Không vội, nàng sẽ đau.”

Thẩm Ly ôm lấy hắn: “Ta không sao, có thể nhịn được.”

Động tác của Hành Chi khựng lại, hấn khê thở dài: “Sao nàng vẫn không hiểu vậy?” Hấn ngẩng đầu cắn vào cằm Thẩm Ly, ý như khiển trách, “Ta muốn để nàng... được vui mà.”

Họ đều muốn để đối phương vui hơn một chút.

Thẩm Ly cố nhịn cơn đau, giành lại quyền chủ động: “Hành Chi, chàng không biết bây giờ ta đã vui lắm rồi sao?” Động tác của nàng khiến Hành Chi không thể khắc chế nổi nữa, hấn xoay người kéo y phục bên cạnh lót dưới người Thẩm Ly, hoán đổi vị trí trên dưới, động tác của hấn cũng trôi chảy hơn nhiều.

Tay Thẩm Ly vạch vô số vết tích trên lưng Hành Chi, nhưng nàng chẳng hề kêu đau tiếng nào, chỉ thỉnh thoảng nặn ra tên hấn từ trong cổ họng, dường như hấn là điều duy nhất nàng có thể cảm giác được, dường như thế giới này chỉ có sự tồn tại của họ, triền miên đến chết: “Hành Chi!” Giọng nàng vỡ vụn, “Chàng không biết ta muốn được ở bên chàng đến đường nào đâu!”

“Vậy hãy ở bên nhau đi! ” Hấn cúi người, nhẹ nhàng chạm vào môi Thẩm Ly hơi thở hấn ngày càng gấp gáp, động tác ở thân dưới càng nhanh, Thẩm Ly cắn răng, cơ thể cũng bắt đầu co giật.

Cái nóng lan tỏa, hơi thở hỗn loạn.

“Nhưng mà không được...”

Hơi thở nàng hỗn loạn như vậy nhưng giọng nói lại vừa rõ ràng vừa lạnh lẽo, “Nhưng mà không được!”

Thẩm Ly rã rời nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, thị giác của Thẩm Ly đã hồi phục, nàng nhìn xung quanh, thì ra thạch động này có hình dáng như vậy. Thân thể nàng vẫn trần trụi, trong thạch động này không khí không lưu chuyển, khí tức vô cùng ám muội như vẫn còn đây, y phục của Hành Chi phủ lên hai người, Thẩm Ly bật cười, lòng nghĩ thế này chắc cũng coi như là đã từng chung chăn gối.

Nàng ngồi dậy, đưa tay kéo y phục của mình vẫn đang bị Hành Chi đè lên, nhưng Hành Chi vẫn bất động, để mặc cho nàng kéo rất lâu vẫn không kéo ra được, Thẩm Ly nhíu mày, nghe Hành Chi đang nhắm mắt than khê:

“Ta vẫn đang chònàng lên tiếng gọi ta đó” Hấn mờ mắt, đôi mắt trong vắt kia nào có dáng vẻ lúc mới tỉnh đâu.

Thẩm Ly im lặng nói: “Bây giờ tỉnh rồi thì hãy đưa y phục cho ta.”

Hành Chi vẫn bất động, hấn chỉ nói: “Bốn năm canh giờ nữa nàng lại phải trị liệu...”

Thẩm Ly nghe xong lời này, nhất thời vẫn chưa phản ứng được, đến khi phản ứng được, sắc mặt nàng hóa cứng, phải rồi, bốn năm canh giờ sau lại phải trị liệu rồi! Vậy thì sao? Hấn định để nàng cưỡng bức một lần nữa sao? Hấn nuốn họ trần trụi thế này ngồi đây bốn năm canh giờ sao? Hơn nữa... trong tình huống hiện giờ... mà nói những lời như vậy, da mặt ngài không bị thiêu cháy sao Thần quân?

Thẩm Ly im lặng hồi lâu, cuối cùng dùng lực kéo y phục dưới người Hành Chi ra: “Đến lúc đó trị là được.”

Kéo y phục ra, Thẩm Ly tự nhiên mặc áo trước mặt Hành Chi. Nhưng đến khi nàng quay lại thì thấy Hành Chi vốn cũng lỏa thể đã y trang chỉnh tề, hấn cười nhẹ: “Vương gia lấy lễ đối đãi, Hành Chi đương nhiên không thể đường đột.”

Thẩm Ly gật đầu ngồi xuống, nàng nghiêm mặt: “Chuyện hôm nay tất cả đều là lỗi của ta, Thần quân không cần tự trách.”

Thấy nàng nghiêm túc nói lời này, Hành Chi ngẩn người một lúc rồi lắc đầu bật cười: “Thứ nhất, ta không hề tự trách, thứ hai, nàng có lỗi gì? Thứ ba, Thẩm Ly, nàng lấy gì để cưỡng bức ta? Cuối cùng...” Hành Chi bỗng đứng dậy, chớp mắt đã lướt đến trước mặt Thẩm Ly, hấn quỳ một gối, cúi người nâng cằm nàng, trong lúc Thẩm Ly còn chưa phản ứng được gì, môi hấn in lên môi nàng, cọ xát chốc lát mới buông ra, hấn không hề tránh né ánh mắt ngây ngốc của Thẩm Ly, giọng cười có vài phần bất lực, “Ta biết ta đang làm gì, ta vẫn luôn rất tỉnh táo.”

Thẩm Ly như bị đóng băng, quên đi tất cả phản ứng.

Một lúc sau nàng mới đẩy mạnh Hành Chi ra, Hành Chi không động đậy, còn nàng lại ngã ra đất.

Thẩm Ly che miệng nhìn hấn: “Chàng điên rồi.”

Hành Chi cười nhẹ: “Có lẽ vậy, từ khoảnh khắc nàng “chôn thân Đông Hải”, hình như ta đã không được bình thường!”

“Không được!” Sắc mặt Thẩm Ly nghiêm lại, “Không được! Ta có thể điên, người khác có thể điên, thậm chí Tam giới đều có thể điên cuồng, nhưng chàng thì không được. Thân chàng gắn liền với Tam giới, chàng không thể điên.”

“Vậy ta biết phải làm sao đây?” Hành Chi nói, “Ta đã bước xuống vực sâu vạn trượng, ta đã giãy dụa, đã cự tuyệt, nhưng cuối cùng ông trời vẫn không tha cho ta, Thẩm Ly? Nàng nói ta phải làm sao đây?”

Thẩm Ly im lặng, Hành Chi nhìn nàng một lúc nói: “Nếu chỉ là động tình không làm chuyện nghịch hành Thiên đạo thì sẽ không bị Thiên đạo phản phạt. Thẩm Ly, nếu nàng bằng lòng tin ta...” Hấn cười, “Có lẽ nên nói nếu nàng bằng lòng giúp ta thì hãy thử ở bên ta được không? Thiên ngoại thiên không bị ngoại giới quấy nhiễu, chúng ta có thể mãi mãi ở đó.”

Thẩm Ly nhìn hấn, tiếp đó lắc đầu: “Ta không làm được!”

Bây giờ vẫn còn nhiều chuyện chưa giải quyết, Phù Sinh vẫn còn thì Ma giới vẫn còn bị uy hiếp, thân thể của nàng cũng dần dần trở nên ly kỳ mơ hồ, Thiên ngoại thiên tuy yên ổn, nhưng yên ổn không phải là trạng thái cuộc sống mà Thẩm Ly theo đuổi, trong thạch động này, nàng có thể nói với mình rằng nàng chỉ làm Thẩm Ly, có thể tha thứ cho một khắc tham thú hoan lạc của mình, nhưng một khi đã ra ngoài, nàng là Bích Thương vương, có nhà là Bích Thương vương phú ở Ma giới, trong tay nàng còn có rất nhiều tướng quân binh sĩ.

Cho dù Hành Chi có thể tiêu sái phóng khoáng, chỉ lên trời thề rằng hấn sẽ không vì tư tình mà nghịch hành Thiên đạo, nhưng Thẩm Ly không thể nào buông bỏ được trách nhiệm của mình.

Hơn nữa, cho dù lui một vạn bước, họ thật sự đến Thiên ngoại thiên, bên cạnh Hành Chi có một nữ nhân không biết lúc nào sẽ khiến hấn xảy ra chuyện như vậy, Thiên giới sao chịu để một Thiên ngoại thiên có thể sụp đổ bất cứ lúc nào treo trên đầu mình.

Lúc đó Thiên ngoại thiên vốn yên ổn e là cũng không thể yên ổn được nữa.

Hành Chi im lặng hồi lâu, cuối cùng cười nói: “Thôi vậy, bây giờ ở nơi này nói gì cũng đều không thật, sau khi ra ngoài sẽ tính sau.”

◊ Chương 66 ◊

Thạch động yên lặng rất lâu, Thẩm Ly bỗng như nghĩ ra điều gì đó: “Lúc này quên mất, cùng rơi xuống với chúng ta chẳng phải còn có một hắc y nhân thủ hạ của Phủ Sinh sao? Hắn đâu rồi?”

Hành Chỉ ngẩn ra, lắc đầu cười nói; “Thẩm Ly, dù ta sống lâu như vậy nhưng cũng chỉ gặp được một nữ nhân như nàng thôi, sau khi làm chuyện đó xong lại có thể lập tức trở mặt bàn ngay chính sự, thật chẳng hề đồ chửi nào.” Giọng điệu đùa cợt nửa như buồn cười nửa như bất lực của hắn khiến Thẩm Ly mất tự nhiên ho húm háng, Hành Chỉ ngấm nàng một lúc, thôi không cười nữa, nghiêm sắc mặt: “Lúc kẻ ấy rơi xuống đã tan biến ngay. Giống như sức lực tiêu hao hết nên hồn phi phách tán.” Nhớ lại tình cảnh lúc đó, Hành Chỉ khẽ nhíu mày, “Cảnh tượng như vậy lại khiến ta không khỏi nhớ đến chuyện xưa.”

Chuyện xưa nào mà có thể khiến Hành Chỉ nhíu mày, Thẩm Ly hiếu kỳ quan sát hắn, Hành Chỉ ngược lên, ánh mắt hai người giao nhau, đáy mắt ẩn giấu một cảm xúc gì đó, hắn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chuyện yêu thú làm loạn Ma giới năm xưa chắc nàng biết chứ.”

Ngàn năm trước yêu thú họa loạn Ma giới, thần Hành Chỉ khai phá Khu Thiên Uyên, phong ấn tất cả vào trong, Thẩm Ly đương nhiên biết chuyện này. Nàng yên lặng gật đầu.

Hành Chỉ khẽ cong môi: “Chỉ e là nàng không biết hết tất cả. Mấy ngàn yêu thú xuất hiện ở Ma giới, nhưng chúng không phải tự dưng xuất hiện, chúng do Ma quân đời trước Lục Minh dùng cấm thuật luyện thành. Lúc đó Lục Minh bắt mãn Thiên giới vô năng, không cam đứng dưới Thiên giới, muốn thay thế vị trí Thiên đế, nhưng kế hoạch điều quân công kích Thiên giới bị các đại thần trong triều cất lặc phản đối, lúc bấy giờ Thiên giới tuy không có công như Ma giới nhưng cũng không có tội, nếu hành binh e sẽ tổn tổn hại đến lê dân Ma giới.”

“Lục Minh không cam lòng, lên luyện ra mấy ngàn yêu thú muốn công đánh Thiên giới, nhưng số lượng yêu thú quá nhiều, hơn nữa sức mạnh to lớn khiến hắn không thể nào khống chế, từ đó yêu thú họa loạn Ma giới, Ma giới không chống đỡ nổi nên truyền thư đến Thiên giới, Thiên đế liền đến tìm ta. Rồi sau đây mới có chuyện phong ấn yêu thú.”

Thâm Ly ngẩn người, nàng nhớ đến trận chiến với Hạo vĩ hồ, chỉ là một con yêu thú chưa hồi phục pháp lực thôi đã khiến nàng và tướng sĩ Ma giới chật vật như vậy, có thể thấy sức mạnh của mấy ngàn yêu thú lúc đó lớn mạnh dường nào, nhưng sức mạnh to lớn như vậy lại được một người tạo ra, người đó... thật quá đáng sợ. Sự đáng sợ của hắn không phải xuất phát từ sức mạnh to lớn, mà là lòng tham vô đáy, không biết tiết chế mà chế tạo ra yêu thú, nếu không có Hành Chỉ phong ấn lại, e là hắn đã hại tất cả chúng sinh, bao gồm cả hắn trong đó.

“Lúc đó xuống Ma giới, lần đầu giao chiến cùng yêu thú ta cũng không biết chúng là vật gì, chiến ba ngày ba đêm mới phát hiện chúng rất khó bị đao kiếm pháp thuật giết chết, hơn nữa cho dù bị giết rồi, chúng cũng chỉ hóa thành một luồng khí đen, bị đồng loại gần đó nuốt vào bụng, tăng cường sức mạnh của một yêu thú khác.”

Nếu vậy... phong ấn chúng đích thực là cách giải quyết nhanh nhất. Thâm Ly bất giác cảm khái sự chuyển biến chiến thuật quả quyết nhanh nhạy của Hành Chỉ lúc ấy, nghĩ đến lúc trước mình còn vì chuyện này mà chất vấn Hành Chỉ, nàng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Đến đây nàng đã nghĩ ra điều gì chưa?” Hành Chỉ bỗng hỏi Thâm Ly, Thâm Ly ngẩn ra, lúc này mới nhớ lại lời hắn vừa nói, sau đó sắc mặt tái đi, “Đám ma nhân và hắc y nhân đuổi đến, tất cả đều có điềm giống những yêu thú đó sao?”

Hành Chỉ gật đầu: “Lần đầu tiên chúng ta gặp chúng ở Dương Châu, có lẽ bọn chúng còn chưa hoàn chỉnh, nhưng tiếp xúc hết lần này đến lần khác khiến ta cảm thấy rằng người tạo ra chúng kĩ thuật đã có tiến bộ.”

Thâm Ly nghiến răng: “Nhất định là tên Phù Sinh kia giờ trò, nhưng tại sao hắn lại biết cách chế tạo yêu thú năm xưa? Còn Chỉ thủy thuật của chàng nữa... Rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì...”

Hành Chỉ xoa đầu Thẩm Ly: “Nàng không rành tâm kế, hơn nữa lại rất dễ quên, muốn nàng hiểu được toàn cuộc thật hơi khó cho nàng rồi.”

Thẩm Ly bất mãn nhíu mắt, Hành Chỉ bật cười, giống như đang đùa với một con mèo, hắn nói: “Trả lời từng câu hỏi của nàng, theo ta thấy, Phù Sinh này chưa chắc biết toàn bộ cách chế tạo yêu thú, nếu không hắn đã có thể trực tiếp luyện ra được yêu thú rồi, hà tất làm ra những ma nhân trông có vẻ như là bán thành phẩm này, chắc hắn chỉ biết một phần, còn một phần khác vì nguyên nhân nào đó mà hắn không biết hết. Bây giờ điều ta thấy lạ là phần hắn biết từ đâu mà có, ta nhớ lúc đó Lục Minh đã bị chém dưới kiếm của ta, trên thế gian này chắc không còn ai biết thuật này nữa...”

Hành Chỉ trầm ngâm một lúc, tạm thời vứt bỏ nghi điềm này, “Còn vấn đề thứ hai và thứ ba có lẽ có thể đáp chung, cái mà bọn chúng gọi là “Chỉ thủy thuật” theo ta thấy chẳng qua chỉ là trò “Ngung băng quyết” của trẻ con thôi. Không có thần lực làm sao có thể thao túng thần thuật. Thêm vào đó, nàng có còn nhớ Duệ vương mà chúng ta gặp lúc trước không?”

“Đương nhiên là nhớ!”

“Lần trước nàng cũng nghe hắn trò chuyện với ta về chuyện thể của hắn rồi, hắn là thần Thanh Dạ vĩnh viễn bị đọa vào luân hồi, cùng là chí hữu của ta, Chỉ thủy thuật tuy là pháp thuật của ta nhưng ta có dạy cho Thanh Dạ một ít, nàng có nhớ kiếp đó của hắn Phù Sinh cũng xuất hiện không? Có lẽ Phù Sinh tìm cách nhìn trộm những ký ức liên quan đến thân mình của Thanh Dạ, học được một vài chiêu của Chỉ thủy thuật.”

Thẩm Ly hiểu ra: “Bây giờ nghĩ lại, lúc đầu có nhiều chuyện có lẽ đều là do hắn lén lút giở trò, ví dụ như Hoàng thái tử tìm đến Hành Vân là chàng lúc đó, ví dụ như việc đốt tiểu viện của chàng, ép chúng ta đầu quân cho Duệ vương, lúc đó khi chúng ta vừa đến Duệ vương phủ, ta cảm nhận được một luồng Ma khí... Thì ra là hắn.”

Hành Chỉ gạt đầu: “Nàng cũng có lúc nhớ rõ lắm, nàng tiếp tục đoán thử xem hãm làm những chuyện này là vì mục đích gì?”

Thẩm Ly đảo đảo mắt: “Ép ta không thể rời khỏi chàng, sau đó bị truy binh của Ma giới bắt về thành thân với Phát Dung quân... Hắn muốn ta thành thân với Phát Dung quân?” Thẩm Ly kỳ quái, “Điều này có ích lợi gì cho hắn?”

“Ích lợi đương nhiên không phải nằm ở chỗ nàng thành thân với ai, mà là sau khi nàng thành thân sẽ đi Thiên giới.” Hành Chỉ cong môi. “Hắn muốn nàng rời khỏi Ma giới.”

Lòng Thảm Ly bỗng sáng ra, nhưng sau đó lại có thêm nhiều điều càng khó hiểu hơn. Thấy Thảm Ly nhíu chặt mày, Hành Chỉ cười cười tiếp tục dẫn dắt nàng: “Thời gian đó nếu ta không lười hôn kỳ của nàng và Phát Dung quân chắc chắn nàng đã gả đến Thiên giới rồi, lúc đó Ma giới xảy ra chuyện gì?”

Thảm Ly vừa nhớ ra thì sắc mặt lập tức tái đi, đứng bật dậy: “Khư Thiên Uyên... Mục đích của bọn chúng là Khư Thiên Uyên!”

Lúc đó yêu thú thoát ra, quân trấn thủ biên giới trọng thương, Ma quân lệnh cho Mặc Phương, Tử Hạ đi chi viện, sau đó Tử Hạ liền chết báo tin về Ma đô, kiệt sức chết trước Ma cung, Mặc Phương... Mặc Phương trọng thương, phải rời, Mặc Phương là người của chúng, làm sao hắn có thể chết được.

Không lâu sau đó, Hành Chỉ đến Ma giới vá lại phong ấn, rồi không lâu sau đó nữa, Địa tiên Sơn thần ở Nhân giới liên tục bị bắt, tuy không biết mục đích chúng bắt Địa tiên Sơn thần, nhưng nhất định có liên quan đến ma nhân bán thành thú do Phù Sinh tạo ra! Lúc đó nàng còn giao thủ với ba ma nhân ở thành Dương Châu.

“Nếu vậy bọn chúng muốn lấy được cách chế tạo yêu thú trong Khư Thiên Uyên...”

Thảm Ly xoa xoa mi tâm, đầu óc hơi hỗn loạn, nhiều việc như vậy nhưng những gì lúc đó nàng nhìn thấy chẳng qua chỉ là biểu hiện bên ngoài, giống như tất cả đều là tự nhiên, thì ra dưới bề mặt của những biểu hiện đó còn có một bàn tay khác đang thúc đẩy sự tình tiến triển.

Thảm Ly hỏi: “Những chuyện này chàng biết từ lâu rồi sao?”

Hành Chỉ lắc đầu, “Sau khi có nhiều manh mối ta mới từ từ liên kết lại với nhau.”

Thảm Ly vỗ trán: “Chúng ta phải nhanh chóng ra khỏi nơi này, ta muốn báo cáo sự tình cho Ma quân để người có đôi sách.”

Hành Chỉ cup mắt: “Tuy ta cũng không muốn nói như vậy, nhưng Ma quân của Ma giới hiện nay, ta khuyên nàng tốt nhất là nên có chút đề phòng với hắn.”

Thẩm Ly nghe vậy ngây ngẩn, Hành Chỉ ngược lên nhìn nàng, ánh mắt khẽ lạnh đi, “Ngàn năm trước sau khi phong ấn yêu thú, ta cũng đại thương nguyên khí, không thể nào lo chuyện ở Ma giới, tân nhiệm Ma quân là do Ma tộc tự tiến cử, lúc đó trong Ma tộc vẫn còn không ít người bất mãn chuyện Ma giới thần phục Thiên giới, lòng hướng về Lục Minh. Nhưng lúc đó Ma giới rất hỗn loạn, phải nhanh chóng chọn một người có tài và có thể đảm đương trọng trách để làm Ma quân, không chú ý nhiều đến lập trường của người đó, ta cũng không biết rõ Ma quân hiện nay là người thế nào, nhưng có thể khẳng định hắn có chuyện giấu nàng.”

Thẩm Ly không hề cau mày, thẳng thừng nói: “Cho dù Ma quân có giấu diếm ta cũng sẽ tuyệt đối không hại ta, ta tin người.”

Câu trả lời quyết đoán kiên định của nàng khiến Hành Chỉ hơi ngẩn ra, hắn lại cup mắt: “Nếu nàng cũng có thể tin ta như vậy thì tốt rồi.”

Giọng hắn rất khẽ, nhưng làm sao Thẩm Ly lại không nghe thấy, nàng ngoảnh đầu: “Chuyện này thì khác. Ma quân đối với ta vừa là thầy mà cũng là... cha. Không có người thì mạng này của Thẩm Ly không thể sống đến bây giờ, trong lúc nguy nan người đã cứu ta vô số lần, bây giờ cho dù biết người gạt ta cả đời. muốn lấy mạng này của ta, ta cũng sẵn lòng trả nó cho người.”

Hành Chỉ yên lặng nhìn nàng, tiếp đó bật cười, thấp giọng lầm bầm: “Làm sao ta có thể để nàng trả mạng cho hắn được. Chuyện đến nước này, nàng bảo ta...”

“.. làm sao nữa.”

Thạch động nhất thời yên lặng, Thẩm Ly quay đầu chuyển chủ đề: “Nói ra thì bọn Phù Sinh sao lại biết chúng ta đến đây? Với thân pháp của chàng nhất định không ai theo kịp mới phải.”

Hành Chỉ lắc đầu: “Nếu ta đoán không sai thì không phải bọn chúng đến tìm chúng ta...”

Thẩm Ly cả kinh, lẽ nào bọn chúng nhâm vào những kỳ trận dị bảo kia mà đến Đại tuyết sơn này? Nhưng cũng không đúng, nếu muốn lấy bảo vật tại sao lại đánh vào thạch động hỏ lánh này. Điều duy nhất có thể giải thích, đó là mục tiêu của chúng là Kim nương tử. Thẩm Ly nhíu mày: “Lúc chúng ta rơi xuống đây, chàng để một mình Kim nương tử trên đó chống đỡ với Phù Sinh, cô ấy không sao chứ?”

“Không cần lo cho cô ta, chuyện khác không nói chứ bản lĩnh chạy trốn thì cô ta đứng hạng nhất.”

“Ai ôi, lúc này nô gia đang định xuống cứu người đây, vậy mà lại nghe Thần quân nói người ta như vậy, thật khiến người ta đau lòng quá nha.” Giọng nói yêu kiều từ đỉnh đầu truyền xuống, Thẩm Ly ngẩng lên, đá bên trên vẫn kín như bưng, nhưng giọng nói của nàng ta giống như chỉ cách một lớp giấy, vô cùng rõ ràng, “Nô gia không chịu, Thần quân phải xin lỗi nô gia mới được, không thì nô gia không cứu các người lên đâu, hứ.”

Hành Chi suy nghĩ một lúc: “Nếu vậy, ta cứ không xin lỗi. Cô về đi.”

Thẩm Ly nghe vậy trợn to mắt, Kim nương tử ở trên bật cười: “Ôi, dám hỏi Thần quân bây giờ vẫn còn muốn ở bên muội muội sao, vậy thì nô gia càng không chịu.” Nói xong đỉnh đầu bỗng vạch ra một lỗ lớn, thông đạo đen ngòm xuyên thẳng lên trên, “Mau ra đi.” Ba chữ này vừa gấp rút vừa vội vã.

Hành Chi hiểu ý, thân hình khẽ lắc, ôm lấy Thẩm Ly xoay người bay lên thông đạo. Bên trên chính là thạch thất của Kim nương tử, nàng ta đứng bên giường, Hành Chi và Thẩm Ly nhảy ra, hai tay nàng ta kết ấn, một đạo kim quang phong trên cửa động, dán vách đá liền lại như cũ, chỉ nghe bên dưới có vô số tiếng gào thét chói tai âm ỉ, đập vào đạo kim quang kia muốn chui ra ngoài. Khi đạo kim quang đó bùng sáng, tất cả thanh âm dần dần biến mất.

Kim nương tử quẹt mồ hôi trên trán thở dài: “Cuối cùng cũng phong được chúng lại.” Nàng ta quay người nhìn Hành Chi và Thẩm Ly, ám muội nháy mắt “Hai người ở dưới đó không bị bọn chúng bắt nạt chứ?”

Thẩm Ly ho một tiếng, gỡ tay Hành Chi đang vòng qua eo mình ra, nghiêm túc nói: “Thần quân thân đầy chính khí, những tà niệm kia đương nhiên không thể làm cản.”

Kim nương tử nghe xong, mắt sụp xuống: “Không có à...” Nghe giọng điệu hình như rất thất vọng.

Rốt cuộc... nàng ta chờ mong họ bị đám tà niệm dưới kia giày vò lắm phải không... Thảm Ly âm thầm quệt mồ hôi lạnh.

Bỗng như nghĩ ra điều gì đó, mắt Kim nương tử sáng lên: “Hôm qua làm sao trị...” Nàng ta vừa mở lời, Hành Chỉ bỗng nhíu mày, trầm giọng hét lên: “Cẩn thận!”

Kim nương tử quay đầu, nghe sau lưng có một tiếng thét đình tai, khiến tai nàng ta đau nhói, vô ý ngã xuống đất, vào lúc này, một luồng khí đen từ thông đạo xông ra, lướt qua bên cạnh Kim nương tử, bắn thẳng ra ngoài như một mũi tên. Chỉ để lại một tròng cười điên cuồng của nữ nhân.

“Lần này nguy rồi...” Kim nương tử bịt tai nhìn người trên giường đá. Thảm Ly vội bước đến dìu, nghe Kim nương tử nhỏ giọng lầm bầm, “Không thể nào, nó lấy đâu ra sức mạnh để phá phong ấn...”

Hành Chỉ im lặng, một lúc sau mới nói: “Có lẽ nó đã ăn những cảm xúc và dục vọng trong lòng bọn ta.”

Kim nương tử ngược lên nhìn hắn: “Thần quân, dám hỏi dục vọng của ngài lớn đến dường nào! Lần này hại chết nô gia rồi đó!”

◊ Chương 67 ◊

“Nếu là lỗi của ta, vậy ta giúp cô đuổi bắt nó về là được.”

Hành Chỉ vừa dứt lời, Kim nương tử vội nói: “Đừng nha! Nô gia tự đi được, các người không biết tính nó, rồi lại trúng chiêu của nó nữa chẳng phải lỗ nặng sao!”

Thẩm Ly nhíu mày: “Vừa rồi rốt cuộc là gì vậy? Ta thấy thanh âm chói tai của nó hình như khiến nương tử tổn thương rất nặng.”

“Nô gia dù sao cũng vớt nó xuống đó mấy vạn năm, thời gian lâu dần, nó cũng có thể ngưng tụ thành hình, giống như một cái bóng của nô gia vậy. Vì nó là thứ chia ra từ người nô gia nên nó đương nhiên hiểu rõ nhược điểm của nô gia.”

“Nếu nói vậy chẳng phải nương tử càng không nên đối đầu với nó sao.” Thẩm Ly nói, “Họa này do ta gây ra, nên để ta đi thu xếp.”

Kim nương tử quay đầu, một đôi tay yếu đuối không xương sờ lên mặt Thẩm Ly, sóng mắt như nước: “Hảo muội muội, sao muội lại có trách nhiệm như vậy, thật khiến nô gia động lòng quá.” Nói xong, nàng ta chu môi sắp tới mặt Thẩm Ly, nhưng còn chưa dán vào được thì Hành Chỉ đã kéo Thẩm Ly ra, để Kim nương tử chộp vào khoảng không. Hành Chỉ bằng mặt không bằng lòng: “Nói chuyện cho tử tế.”

Kim nương tử bĩu môi: “Nó hiểu ta, đương nhiên ta càng hiểu nó hơn, chẳng qua là đồ ta vớt đi thôi, tưởng nô gia không xử nó được sao!” Nàng ta chỉnh sửa y phục bước trên giường đá xuống, “Chẳng qua thứ đó có thể mê hoặc nhân tâm, khơi gợi dục niệm và tà niệm trong lòng, sau đó không ngừng ăn sạch để lớn mạnh thêm. Lúc ở bên dưới chắc chắn các người đã trúng chiêu của nó.” Ánh mắt nàng ta ám muội quan sát hai người, Thẩm Ly bị nàng ta nhìn đến đỏ mặt, quay đầu đi, mắt tự nhiên ho một tiếng, Kim nương tử cười híp mắt: “Nói đến điểm này thì đúng là phiền phức, để đề phòng nó hại người, nô gia phải nhanh bắt nó về.” Nàng ta phẩy tay, “Nô

gia cáo từ đây, hai vị bảo trọng nhé.” Nói xong nàng ta lắc người, quyết đoán rời đi.

Một tiếng “Chờ đã” của Thảm Ly còn chưa kịp gọi ra, thấy trong thạch thất lại lóe lên một đạo kim quang, Kim nương tử lại xuất hiện trước mặt hai người: “À vừa rồi quên nói mất, sắp đến lần trị liệu cuối cùng, chắc hẳn lần trước Thần quân đã làm thay, vậy lần này lại làm thay lần nữa nhé. Sau khi trị xong, có thể muội muội sẽ hôn mê một thời gian, sau khi tỉnh lại nhất định năm giác quan có thể hồi phục, còn về pháp lực thì phải dựa vào việc ngồi thiền hít thở mỗi ngày để từ từ tìm lại.” Nàng ta chớp mắt với Thảm Ly, “Lần cuối đó, đừng lãng phí nhé.”

Một trận gió nổi lên, Thảm Ly nhìn nơi Kim nương tử biến mất, khoe miệng giật giật, tà niệm và dục vọng của người này đâu giống đã bị bỏ đi hết chứ! Rõ ràng là một ám thị trần trụi! Hơn nữa nói xong một câu ám muội như vậy đã trốn ngay, không thấy mình rất vô trách nhiệm sao!

Thảm Ly quay đầu nhìn Hành Chỉ, vốn muốn bàn chính sự, nhưng thấy Hành Chỉ sờ cằm, vẻ mặt nghiêm túc xem xét nàng, gật đầu nói: “Nói ra thì đúng là phải bắt đầu trị liệu lần cuối rồi... lại là trên đá nữa à...”

“Chàng không thể đứng đắn một chút sao!” Thảm Ly mặt đỏ tận mang tai, trầm giọng trách mắng, nhưng Hành Chỉ lại bật cười: “Vương gia, dám hỏi câu nào của Hành Chỉ không đứng đắn?”

Thảm Ly im lặng. Đang lúc ngượng ngùng, trong động lại lóe kim quang. Thảm Ly như chim sợ cành cong: “Còn muốn làm gì nữa!”

Kim nương tử vẻ mặt tôn thương: “Ôi, chẳng qua mới chớp mắt thôi... muội muội... sao muội muội lại đối với nô gia như vậy?” Đôi mắt nàng ta long lanh nhìn Thảm Ly, Thảm Ly vỗ trán: “Không... Nhất thời không tìm được, xin lỗi...”

“Nô gia muốn nói là ta đi bắt tà niệm kia chắc cũng mất ít công sức, mấy kẻ vừa đến gây sự là người của tên Phù Sinh gì đó, các người cũng sẽ tìm hẩn tính sở phải không, nếu tìm được hẩn thì nhớ là lấy nội đan của nô gia lại trước nhé.” Kim nương tử uất ức, “Hôm đó các người rơi xuống dưới, nô gia nóng vội, nhất thời bất cẩn, bị người của hẩn tìm được nội đan cướp đi mất, tuy nội đan này nô gia có hay không cũng không sao hết, nhưng dựa vào cái gì mà cho không hẩn chứ...”

“Phù Sinh lấy nội đan của nương tử sao?” Thảm Ly nghiêm túc cắt ngang lời kể lể của nàng ta, trầm giọng lắm bằm, “Tại sao hấn lại lấy nội đan của nương tử?”

“Nô gia cũng không biết,” Kim nương tử lại vẫy tay, “Lần này đi thật đó, trễ nữa thì nó sẽ chạy xa mắt.”

Kim nương tử lại hùng hù hỏ hỏ biến đi, sau khi Thảm Ly nghe những chuyện Hành Chỉ nói dưới thạch thất, biết Phù Sinh làm việc gì nhất định cũng có mục đích cụ thể, lúc này hấn lấy nội đan của Kim nương tử có liên quan gì với những chuyện lúc trước không, có liên quan gì với ý đồ của hấn không...

Thấy đôi mày Thảm Ly càng nhíu càng chặt, Hành Chỉ chìa ngón trở xoa xoa mi tâm nàng nói: “Chuyện này bây giờ nghĩ không ra thì thôi, sau này tự nhiên sẽ biết, việc cấp bách là phải trị khỏi cho nàng.”

Thân hình Thảm Ly khẽ cứng lại, nhưng trị liệu này lại không thể không làm, nàng gật đầu, sau đó quay lưng, chậm chậm cởi áo, cho dù vừa rời ở dưới kia Hành Chỉ đã thấy hết cả người nàng, nhưng đổi một chỗ khác, lại không hề ngăn cách đối diện nhau, vẫn khiến nàng có chút xấu hổ, sau khi cởi áo, nàng không dám quay người, chỉ nhẹ nhàng che ngực lại, nghiêng đầu liếc về phía sau: “Có thể bắt đầu rồi...”

Lúc này Hành Chỉ vẫn chưa cởi áo, nhìn lưng nàng, ánh mắt khẽ lạnh đi.

Ngón tay vuốt ve làn da sau lưng Thảm Ly, khiến Thảm Ly bất giác rùng mình, nàng nhíu mày, khó hiểu quay đầu: “Sao thế?”

Hành Chỉ lắc đầu thu lại ngón tay, cười như bất lực nói; “Ta đau lòng!”

Ba chữ này khiến Thảm Ly ngây ngốc, khóe môi nàng mấp máy, nhưng cuối cùng chỉ quay đầu, không nói lời nào.

Cánh tay hơi lạnh từ sau lưng vòng ra ôm nàng áp vào một vòm ngực man mát, da thịt tiếp xúc giống hôm qua, cảm nhận được rõ ràng nhịp tim của đối phương: “Thảm Ly!” Hấn nhẹ giọng lên tiếng sau lưng nàng, “Ta muốn bảo vệ nàng bình an vui vẻ một đời, nàng có bằng lòng không?”

Thảm Ly im lặng một hồi lâu, thở dài: “Trị thương trước đi.” Nàng nói, “Nhưng mà lần này, đừng vội nữa.. Ta không tha thứ cho mình được đâu.”

Hành Chi cười khẽ bên tai nàng: “Nàng tưởng ta là phường háo sắc sao? Lòng nàng không muốn, đương nhiên ta sẽ không cưỡng ép. Hơn nữa... hôm qua nàng mạnh mẽ như vậy, bây giờ chắc thân thể vẫn còn không thoải mái.” Lời hấn nói khiến Thẩm Ly đỏ mặt, nghĩ đến những tình tiết hôm qua, Thẩm Ly chỉ cảm thấy mặt mình như bốc cháy, môi Hành Chi đung trên cổ nàng trước khi cắn xuống, hấn nói, “Hoan lạc của thân thể chỉ là thứ yếu, điều ta muốn là khiến nàng được mãi nguyên.”

Biết rõ không nên, nhưng khoảnh khắc môi Hành Chi tiếp xúc với da thịt, lòng Thẩm Ly vẫn dậy lên một cảm giác dị thường, nàng biết lòng mình yêu hấn đến dường nào, thân thể khát vọng hấn đến dường nào.

Tri liệu xong, lúc pháp lực giúp Thẩm Ly đã thông kinh mạch quay lại miệng Hành Chi, Thẩm Ly chỉ cảm thấy cả người như bị rút sạch sức lực, mi mắt nặng nề không thể nào mở lên nổi. Trước khi thiếp đi, Thẩm Ly cựa quậy nói: “Ta phải... về Ma giới...”

Hành Chi ôm thân thể mềm nhũn của Thẩm Ly, yên lặng một lúc, cuối cùng đặt nàng trên giường đá, mặc y phục cho nàng, hấn xoa đầu Thẩm Ly: “Ta biết nàng sẽ giận, nhưng hôm nay bất luận thế nào ta cũng không cho nàng trở về Ma giới.”

Lúc Thẩm Ly tỉnh lại, cảm thấy bên người toàn là gió và mây, nàng xoa xoa mắt, có thị giác. Bên tai có tiếng gió thổi qua, có thính giác. Cảm giác được mình đang được người ta ôm, có xúc giác. Mũi ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người người đó, có khứu giác, Nàng liếm bàn tay mình, có chút mồ hôi hơi mặn, vị giác cũng có!

“Hành Chi!” Nàng hưng phấn gọi một tiếng, người bên cạnh nhẹ giọng đáp lời, nàng bật cười sáng khoái: “Cuối cùng năm giác quan cũng hồi phục hoàn toàn!”

Hành Chi bị cảm xúc của nàng lây nhiễm, hấn cũng khẽ híp mắt, lại nghe Thẩm Ly nói: “Thời gian còn lại chỉ cần tĩnh tọa, vài ngày nữa là có thể hồi phục pháp lực, lúc đó ta nhất định thay mình và Ma giới đòi món nợ này với Phù Sinh!” Nàng vừa dứt lời, độ cong trên môi Hành Chi khẽ thu lại, hấn nói: “Ta đòi thay nàng được không?”

Thẩm Ly ngẩn ra, nghiêm mặt lắc đầu: “Hấn bày kế hại Ma giới, lại hành hạ ta, mối thù này là phải đích thân đòi lại.”

Hành Chỉ tranh biện: “Mục đích của hấn là Khư Thiên Uyên, đó là họa căn do ta để lại, nên để ta xử lý.”

Thẩm Ly khó hiểu: “Hai chuyện này đâu có xung đột, chúng ta đối phó cùng một kẻ địch, ta muốn báo thù đâu phải không cho ai giúp, nếu chàng muốn đi thì chúng ta liên thủ là được.”

Hành Chỉ im lặng một khắc: “Ta muốn nói, chỉ có ta đi thôi.”

Lúc này Thẩm Ly mới phát giác có điều không đúng, nàng nhíu mày hỏi: “Đây là đâu?”

“Sắp đến Nam thiên môn.”

Thẩm Ly nhíu mày: “Chàng đưa ta đến Thiên giới làm gì! Chẳng phải ta nói muốn về Ma giới sao?” Nói xong nàng giãy dụa muốn rời khỏi người Hành Chỉ, nhưng bỗng cảm thấy thân hình cứng ngắc, không thể động đậy. Nàng tức giận, “Rốt cuộc chàng muốn làm gì!”

“Thiên ngoại thiên có kết giới, người ngoài đều không thể vào, ở đó là nơi an toàn nhất, nàng ở đó chờ ta, ta xử lý xong tất cả mọi việc tự nhiên sẽ thả nàng ra.”

Giọng Thẩm Ly khẽ nghiêm lại: “Chàng muốn giam lỏng ta sao?”

Hành Chỉ nhìn nàng: “Nếu nàng cứ muốn nói vậy bằng được, vậy thì ta giam lỏng nàng đó.”

“Hoang đường!” Thẩm Ly hét lên, “Chàng thật sự điên rồi sao?”

Hành Chỉ không nói nữa, đến khi vào Nam thiên môn, thị vệ giữ cửa nhìn thấy hấn, đang muốn quỳ xuống hành lễ, nhưng thấy người hấn ôm trong lòng, nhất thời nhìn đến ngây người, hai thị vệ vội tiến lên cản lại: “Thần quân! Thần quân! Đây là... Bích Thương vương?”

Thẩm Ly đang nóng giận, nàng hét lên: “Đương nhiên là bản vương, còn không bảo Thần quân của các ngươi tỉnh táo lại bỏ bản vương xuống!” Chưa dứt lời, nàng chỉ cảm thấy cổ họng cứng ngắc, ngay cả lên tiếng Hành Chỉ cũng không cho!

Thật là quá hay!

Một thị vệ ngậy người lấm bầm: “Thật sự tìm được rồi...”

Thị vệ kia trừng hấn, hấn hiệu ý, lập tức xoay người chạy về chỗ Thiên quân. Thị vệ còn lại giữ chân Hành Chỉ nói: “Thần quân, Thần quân, ngài muốn về Thiên ngoại thiên sao?”

Hành Chỉ không đếm xỉa đến hấn, vừa định bước đi, thị vệ vội vàng gọi: “Thần quân xin dừng bước! Thời gian vừa rồi ngài xuống Hạ giới... híc... hành vi ở Đông Hải... hơi kích động, Thiên ngoại thiên đã bị lung lay, lúc này Thần quân quay về e là không hay...”

Thiên ngoại thiên lung lay?

Thiên ngoại thiên lung lay nhất định là do vị thân duy nhất này bị Thiên đạo trừng phạt... Thảm Ly ngạc nhiên nhìn Hành Chỉ, tên này rốt cuộc đã làm gì ở Đông Hải! Thì ra trước đó trên người hấn đã bị thương, bị lực của Thiên đạo phán phạt sao...

Bước chân Hành Chỉ chững lại: “Có ai bị thương không?”

“Chỉ là một ít ngói rơi xuống, không làm người của Thiên giới bị thương, nhưng ngói ở Thiên ngoại thiên rất nặng, khiến Cửu Trùng Thiên thủng một lỗ nhỏ, rơi xuống Nhân giới, may là chỉ rơi xuống núi sâu, chưa làm hại đến lê dân ở Hạ giới.”

Chỉ là mấy miếng ngói rơi xuống thôi đã khiến người ta kinh tâm động phách...

Thảm Ly thầm cắn răng, đối diện với hiện thực thể này, nếu nàng còn vương bận tình cảm của riêng mình thì thật quá ích kỷ.

“Ừ, sau này ta sẽ tìm Đế quân thương lượng, người hãy đi gác Thiên môn.” Hành Chỉ nhàn nhạt để lại một câu định rời đi, thị vệ kia vẫn muốn lên tiếng cản, nhưng đã nghe thấy ở chân trời truyền đến một tiếng hét.

“Thần quân dừng bước! Thần quân xin dừng bước!” Thiên đế chưa kịp đáp ngữ liền, một mình cưỡi mây đến Nam thiên môn, Thiên đế xuống mây, nhìn Hành Chỉ đang ôm Thảm Ly, nặng nề thở dài: “Thần quân à! Ngài đây là... Ngài đây là... hà tất phải làm vậy!”

Hành Chỉ im lặng, sau lưng Thiên đế, mấy trăm văn võ bá quan của Thiên giới cưỡi mây đến, nhất thời tề tựu trước Nam thiên môn, mọi người

hết nhìn Thảm Ly đến nhìn Hành Chi, rồi lại quay sang nhìn nhau, ai nấy đều thờ dài, không biết trong lòng vòng vèo thăm mắng Thảm Ly bao nhiêu lần.

Sắc mặt của họ sao Thảm Ly có thể không hiểu, đôi lại là nàng, chỉ e lòng cũng thóa mạ hai kẻ này, nhi nữ tư tình sao có thể quan trọng bằng thiên hạ chúng sinh? Nhưng trong tình cảnh này Hành Chi lại bật cười, thăm nói với Thảm Ly: “Thảm Ly, chắc nàng chưa từng nghĩ có ngày mình cũng diễn vai “Yêu cơ họa quốc” này phải không?”

Thảm Ly ngẩn người, thật chỉ muốn thờ dài, tình huống này mà cũng còn nói đùa được, Hành Chi thần quân ngài... đúng là một nhân tài.

Chúng nhân thấy Hành Chi như vậy, ai nấy đều nghiêm mặt, cảnh tượng nhất thời lắng xuống. Thiên đế dẫn đầu, hai tay đặt phía trước, ôm quyền cúi người bái: “Mong Thần quân thương xót cho Tam giới khổ nạn, chúng sinh lầm than.”

Bá quan sau lưng Thiên đế cúi đầu quỳ xuống, phủ phục khấu đầu, thanh âm như sóng ập vào tai Hành Chi.

“Mong Thần quân thương xót cho Tam giới khổ nạn, chúng sinh lầm than.”

Những lời kết tội này, Thảm Ly không phản bác được, nói không ra lời, Hành Chi cũng im lặng không nói gì.

Thảm Ly nhìn những tiên nhân đang quỳ và Thiên đế đang cúi người, những tiên nhân này thường ngày không ai không kiêu ngạo, nay họ chịu khấn cầu Hành Chi như vậy, chắc hẳn họ cũng không biết làm thế nào với hắn nữa. Thảm Ly không biết tâm tình của Hành Chi khi nhìn cảnh này là thế nào, trong lòng thăm cười khổ.

Hành Chi, chàng xem, nếu chúng ta ở bên nhau, sẽ không ai nguyện ý chúc phúc cho chúng ta.

Dù là như vậy... chàng vẫn muốn mạo hiểm sao?

◊ Chương 68 ◊

Nam thiên môn, không khí nặng nề, các tiên nhân tề tựu đồng loạt quỳ xuống, Hành Chỉ cũng chưa lên tiếng bảo họ đứng dậy, chỉ ôm Thẩm Ly cười nói: “Ta biết Tam giới khổ nạn, ta cũng biết chúng sinh lầm than, nhưng nay Hành Chỉ vẫn chưa làm chuyện gì nguy hại đến chúng sinh, chúng tiên gia lấy chuyện chưa xảy ra để luận tội Hành Chỉ, thật sự không nên.”

Có tiên nhân nóng lòng ngắt đầu, hơi giận nói: “Trước đó Thần quân ở Hạ giới dùng Chỉ thủy thuật băng Đông Hải mười ngày mười đêm, nghịch hành Thiên đạo, tổn hại đến thân thể. Thiên ngoại thiên đã bị lung lay, ngôi sụp xuống xuyên qua Cửu Trùng Thiên rơi xuống Hạ giới, tuy chưa khiến ai bị thương nhưng cũng làm cho rừng núi bên dưới bị hủy; lửa trên núi ở Nhân giới cháy tròn nửa tháng! Mấy trăm Sơn thần Thổ địa ngày đêm thi pháp dập lửa, dám hỏi Thần quân, chuyện này có thể luận tội chăng?”

Băng phong Đông Hải mười ngày mười đêm!

Thẩm Ly ngạc nhiên, hẳn thật sự mất hết lý trí rồi sao!

Hành Chỉ im lặng một lúc: “Chuyện này là lỗi của ta, theo lý phải luận tội.”

Tiên nhân kia lại nói: “Thiệt nghĩ Thần quân không phải lúc nào cũng có thể khống chế cảm xúc của mình, lần này thôi cũng đành, dù sao cũng có người khuyên được. Nhưng lần sau liệu có còn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa không? Nay Thần quân tìm được Bích Thương vương, lại còn đưa cô ấy về, há chẳng phải treo họa trên đầu Tam giới sao, dám hỏi Thần quân sao chúng sinh có thể yên ổn được?”

Ánh mắt Hành Chỉ khẽ lạnh đi, Thiên đế thấy vậy vội vàng nói: “Thần quân đừng trách, Vật Nguyên tiên quân xưa nay luôn nóng nảy, lời nói có hơi kích động, mong Thần quân bớt giận, nhưng mà Thần quân... Lời Vật Nguyên quân không phải vô lý, vẫn mong Thần quân suy xét.” Thiên đế vừa lên tiếng, bá quan đang quỳ cũng nói theo: “Mong Thần quân suy xét!”

Thẩm Ly cũng theo bọn họ nhìn Hành Chỉ, Hành Chỉ nhìn chúng nhân, giọng lạnh lùng: “Chuyện này là lỗi của ta, không hề liên quan gì đến Bích thương vương. Vẫn mong chúng tiên gia đừng chỉ trích bừa bãi. Hơn nữa, Hành Chỉ có sai nhưng cũng chỉ sai ở chỗ lạm dụng thần lực nghịch hành thiên đạo, chứ không phải sai ở chỗ lòng này có chủ.”

Vừa dứt lời, chúng tiên nhân lập tức ồn ào, Hành Chỉ nói vậy nghĩa là hẳn định quyết làm theo ý mình sao!

Quả nhiên Hành Chỉ giống như không nghe thấy những lời nghị luận của họ, ánh mắt dời sang Thiên đế, giọng điệu quả quyết: “Lần này Thiên ngoại thiên lung lay, sau này ta sẽ tự có cách tu sửa. Rừng ở Nhân giới bị thiêu hủy ta cũng sẽ gánh chịu trách nhiệm. Chỉ mỗi Thẩm Ly, một bước ta cũng không lùi.” Hắn cup mắt, nhìn Thẩm Ly trong lòng cũng đang ngây ngốc nhìn mình, trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt bất giác trở nên dịu dàng.

“Đừng nói là họ, cho dù là nàng cũng không thể nói Không.”

Đúng là là bá đạo không nói lý lẽ mà.

“Nếu có ai không phục.” Hành Chỉ ngẩng đầu, môi cong lên một nụ cười, “Mượn lời của Bích Thương vương, cứ đến đây giao chiến.”

Thanh âm lạng hết, hoàn toàn yên tĩnh.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của chúng nhân. Hành Chỉ đưa Thẩm Ly về Thiên ngoại thiên, không ai dám cản.

Thiên ngoại thiên, tinh tú đầy trời, nơi ở của thần minh vẫn trấn định uy nghiêm ngàn năm không giảm.

Hành Chỉ đặt Thẩm Ly lên giường mình, sau khi đắp chăn cho nàng, Hành Chỉ nhìn Thẩm Ly, cười khỏ, than thở một cách hiềm thấy: “Hở một chút là lấy chúng sinh Tam giới ra ép ta, chúng sinh Tam giới này có ai bị trói buộc như ta chứ.”

Ánh mắt Thẩm Ly nhìn thẳng vào hắn, Hành Chỉ hiểu ý, ngón tay khẽ động, cổ họng Thẩm Ly nhẹ đi, nàng lên tiếng: “Chàng đứng ở nơi tối cao, được chúng sinh yêu kính, nhận được đại lực của trời, Tam giới này có ai được cung phụng như chàng.” Thẩm Ly nói, “Làm sao dễ dàng cho chàng vậy được.”

Hành Chi bật cười: “Chẳng qua ta chỉ than thở vài câu thôi mà đã bị nàng giáo huấn rồi.”

Thẩm Ly nhìn hấn một lúc, nghiêm túc nói: “Ở Ma giới ta chưa từng làm những việc nặng nhọc, cơm ăn áo mặc đều có người cung phụng, ta không có bản lĩnh gì khác, chỉ có vũ lực mạnh mẽ, đó là lý do để người ta tiếp tục cung phụng ta, giống như chỉ có nhờ vào việc dốc hết vũ lực này bảo vệ Ma giới bình an, thì những người làm việc nặng nhọc cam tâm tình nguyện hầu hạ ta mới được sống yên ổn.” Thẩm Ly dừng lại, “Hành Chi thần quân, mỗi người đều có những chuyện đời này phải làm. Đây là trách nhiệm, cũng là sứ mệnh.”

Hành Chi nhìn nàng, độ cong trên khóe môi vẫn như trước, nhưng màu sắc trong mắt khẽ tối đi: “Nàng nghĩ ta không biết đạo lý này sao?”

Thẩm Ly nhắm mắt, loại bỏ tất cả cảm xúc trong đáy mắt: “Ta yêu chàng, ta khát vọng ở bên chàng hơn ai hết, giống như lúc ở trong tiểu viện, ngồi dưới giàn nho phơi nắng hóng gió. Ta yêu chàng như vậy đó, hận không thể đem máu thịt mình hòa vào thân thể chàng, hận không thể mỗi giờ mỗi khắc đều có thể giao hòa cùng hơi thở chàng. Hành Chi, chàng không biết là có những lúc Thẩm Ly vì yêu chàng nên sắp biến thành bộ dạng mà ngay cả ta cũng không nhận ra nữa.” Từng chữ của nàng đều vô cùng nghiêm túc, nhưng mỗi chữ đều bị nàng cố tình tước hết cảm xúc: “Ta biết đời này của ta sẽ không thể yêu ai sâu đậm đến thế này, nhưng ta càng hiểu hơn, tình cảm không phải là tất cả lý do để ta sống.”

“Ta còn có những chuyện không thể không làm, chàng cũng có những trách nhiệm không thể không gánh. Bởi vậy, Hành Chi...”

“Không phải toàn bộ lý do nhưng ít ra nàng cũng là một trong những lý do để ta sống.” Hành Chi ngắt lời Thẩm Ly, hấn cười xoa đầu Thẩm Ly, “Đối với ta như vậy là đủ rồi.”

Hấn đứng dậy rời đi, không muốn nghe Thẩm Ly nói tiếp, ngang ngạnh nói: “Trách nhiệm của ta tự ta sẽ gánh, còn chuyện nàng không thể không làm ta cũng sẽ thay nàng hoàn thành. Bởi vậy nàng không cần suy nghĩ về sứ mệnh trách nhiệm nữa, những gì nàng muốn ta đều sẽ giúp nàng...”

“Nếu chuyện gì chàng cũng giúp ta vậy còn cần ta làm gì.” Thẩm Ly có hơi tức giận, thanh âm Hành Chi cũng lạnh đi: “Pháp lực của nàng vẫn chưa

hồi phục, không thể làm được gì, ngoan ngoãn nằm ở đây trước đã, dưỡng thương cho tốt rồi tính đến chuyện khác.”

“Pháp lực của ta hồi phục rồi thì chàng sẽ trả ân thương cho ta, sau đó thả ta về Ma giới sao?”

Hành Chi im lặng: “Không thả.”

“Lý nào là vậy!” Thảm Ly xưa nay chỉ chịu mềm không chịu cứng, thấy Hành Chi độc đoán như vậy, nàng lập tức nổi giận, “Ta làm gì tại sao phải cần chàng đồng ý, ta...”

“Ta sẽ đau lòng.” Hành Chi như buột miệng nói ra, “Ta sẽ thương xót”. Thảm Ly sững sờ, bộ lông xù lên dường như bị vuốt xuống, Hành Chi nói tiếp “Bởi vậy, những chuyện nguy hiểm hãy để ta làm, nàng chỉ cần ở đây là ta có thể yên lòng.”

Sắc mặt Thảm Ly hóa mềm, khẽ thở dài: “Hành Chi... Thảm Ly không phải là chim để người ta chơi đùa, không thể nhốt mãi trong lồng.”

Bước chân rời đi của Hành Chi chợt ngừng, hắn quay đầu nhìn Thảm Ly: “Nàng đã nói vậy...” Hắn vung tay, mấy chục cột băng mọc lên từ dưới đất, cắm thẳng lên nóc nhà, vây giường hắn thành một chiếc lồng nhốt Thảm Ly bên trong. Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Thảm Ly, Hành Chi bật cười, “Trước sau gì nàng cũng giận, như thế này có thể khiến ta yên tâm hơn một chút.” Ngón tay hắn khẽ động, khiến cho Thảm Ly khôi phục lại như thường. “Chút nữa ta sẽ mang cơm đến.”

Thật... thật là một tên khôn kiếp!

Hành Chi kiên quyết làm theo ý mình đến cùng. Thảm Ly bị giam ba ngày, mỗi ngày Hành Chi đều đưa cơm đến, thời gian còn lại hắn đều rất bận, không nói với Thảm Ly được mấy câu đã quay người đi ngay, Thảm Ly biết hắn muốn tuần tra một vòng hết Thiên ngoại thiên, xem thử còn chỗ nào lung lay không, không có Hành Chi bên cạnh, Thảm Ly cũng có thể yên tâm ngồi thiền điều dưỡng nội tức. Thiên ngoại thiên linh khí dạt dào, giúp ích cho Thảm Ly một cách bất ngờ, chỉ có ba ngày mà pháp lực của Thảm Ly đã hồi phục được sáu bảy thành. Hơn nữa sáu bảy thành pháp lực này còn tinh thuần hơn trước không ít, điều này khiến Thảm Ly vô cùng vui mừng, nhưng bị nhốt mãi trong lồng khiến một thân võ công pháp lực của nàng không có chỗ thi triển.

Nghĩ đến tình trạng Ma giới lúc nàng đi, Thẩm Ly lại thở dài, cũng không biết bây giờ họ thế nào rồi, vết thương của Ma quân có khỏi chưa, thành lũy bị hư của Đô thành có tu sửa lại chưa, Suyt Suyt và Nhục Nha ở Vương phủ sống thế nào, trước đó biết tin nàng “chết” họ nhất định đau lòng lắm, nay tin nàng được Hành Chỉ tìm thấy chắc cũng đã truyền về Ma giới, chắc họ cũng được yên lòng, nhưng không gặp được dù sao cũng nhớ lắm...

Thẩm Ly lại thở dài, bỗng nghe thấy tiếng bước chân hơi vội vã tiến về phía này.

Không phải Hành Chỉ, bước chân Hành Chỉ xưa nay không nhanh không chậm, Thẩm Ly nhíu mày, lập tức đề phòng.

Thân hình uyển chuyển của nữ nhân đập vào mắt Thẩm Ly, U Lan vừa đi vừa thở dốc, cuối cùng nhìn thấy Thẩm Ly, nàng ta cả mừng, nhưng thấy trước mặt Thẩm Ly là vô số cột băng, sắc mặt lại tái đi. Thẩm Ly nhíu mày nhìn nàng ta: “Cô đến đây làm gì?”

U Lan bước tới vài bước, nói với nàng: “Đế quân muốn ra tay với cô, ta đến đưa cô đi.”

Thẩm Ly không hiểu, cau mày bất động, U Lan thấy vậy lại bước tới mấy bước: “Hôm qua ta vô tình đi ngang Tẩm điện Đế quân, nghe thấy người và mấy võ tướng thương nghị, hôm nay bày kế dụ Hành Chỉ thân quân hạ giới, sau đó cho người đến Thiên ngoại thiên cho cô ăn Phúc tâm đơn.”

“Đó là thứ gì?”

“Thuốc này khiến người uống vào hồn phi phách tán, nhưng thân thể vẫn còn nguyên vẹn, hơn nữa sau khi người đó chết nó sẽ chiếm lấy thân thể này, hành động theo chỉ thị của chủ nhân, Đế quân muốn giết cô, sau đó biến thân thể cô thành con rối.” U Lan vội vã nói, “Tính thời gian chắc họ cũng đã sắp đến, nhưng mà... mấy... mấy cột băng này phải làm sao đây!”

Thẩm Ly im lặng: “Có hai nghi vấn, thứ nhất, Thiên ngoại thiên chẳng phải có kết giới sao, làm sao các người lên đây được? Thứ hai, tại sao ta phải tin cô?”

“Dòng dõi Đế vương của Thiên giới từ thời Thượng cổ đã được thần minh cho phép đến Thiên ngoại thiên. Mấy vị Tướng quân đó đều là thúc phụ của ta, cũng có huyết thống Đế vương như ta, vì thế có thể lên được Thiên ngoại thiên. Còn về việc tin ta...” U Lan ngưng lại, tiếp đó cup mắt, “Vương gia, nếu cô từng nhìn thấy bộ dạng đó của Thần quân, cô sẽ không nghĩ đến chuyện nếu cô không còn ngài ấy sẽ từ từ hồi phục. Ta chỉ... không muốn để tình hình càng tệ hại thêm.”

Thẩm Ly im lặng: “Người khuyên được chàng là cô sao?”

Ánh mắt U Lan bi ai: “Là Thần quân, lòng đã chết.” Nàng ta khẽ thở dài nhắm mắt lại, như có điều không nữa, “Nhưng cho dù là vậy, ngài ấy vẫn không ngừng quanh quẩn ở Đông Hải, trên thế gian này người gần với trời nhất cũng giống như người bị ông trời vứt bỏ vậy. Chỉ biết vô vọng tìm kiếm đợi chờ, nhưng cũng may...” Nàng ta ngược mắt nhìn Thẩm Ly, đáy mắt ẩn chứa vài cảm xúc khác, “Cũng may Vương gia bình an.”

Thẩm Ly cup mắt, nhớ lại hôm đó gặp nhau bên bờ biển, tâm trạng của Hành Chi e là cả đời này nàng cũng khó lòng hiểu được...

Thẩm Ly hít thật sâu nói: “Cô lui ra.”

U Lan y lời lui ra, thấy Thẩm Ly đưa tay đặt lên một trong những cột băng, lòng bàn tay nàng bùng lên một ngọn lửa vây lấy cột băng, nhưng sau khi ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt, cột băng chỉ rơi xuống vài giọt nước, không hề tan chảy. Thẩm Ly nhíu mày, U Lan nói: “Đây nhất định là Thần quân dùng Chỉ thủy thuật ngưng tụ thành, lửa bình thường vốn không làm gì được nó.”

Thẩm Ly hừ một tiếng: “Ai nói lửa của ta là lửa bình thường!” Nói xong, nàng nắm lấy cột băng, lòng bàn tay đỏ rực, trầm giọng hét lên một tiếng, cột băng bị nàng nắm lấy lập tức bốc lên khói trắng, trong chốc lát cột băng hóa mềm, Thẩm Ly một cước đạp gãy nó, xuyên qua khe hở lách ra ngoài.

Nhìn luồng khí băng lạnh bốc lên trong lòng bàn tay, Thẩm Ly lắc lắc tay: “Chỉ thủy thuật này đúng là có chỗ ghê gớm.” Thứ Hành Chi chỉ tùy tiện vung tay tạo thành đã khó hóa giải như vậy, nếu hắn nghiêm túc một chút, vậy chẳng phải nàng sẽ bị nhốt ở đây mãi sao.

“Đi thôi.” Thẩm Ly nói, “Tướng quân của Thiên giới tìm đến chỉ là chuyện nhỏ, nếu Hành Chi trở về thì thật sự không chạy nổi đâu.”

◊ Chương 69 ◊

Cùng U Lan bước ra khỏi đại điện của Thiên ngoại thiên, mũi Thảm Ly khễ nhếch, nàng lập tức quay đầu, bước chân chột ngừng lại.

U Lan đang vội vã dẫn đường phía trước nghe tiếng bước chân Thảm Ly xa dần nàng ta quay lại, thấy Thảm Ly thất thần nhìn vào trong đại điện, bên trong có một ngọn Hồng anh thương đang cắm phía trước. U Lan đã từng thấy, đó là thương của Bích Thương vương, nhưng mà... ngân thương này chẳng phải gãy rồi sao, lúc đầu tuy nghe nói Hành Chi thần quân ép buộc Ma quân đòi lấy thương, nhưng không thể ngờ rằng hắn đã sửa thương lại, còn đặt trong đại điện của Thiên ngoại thiên.

Ngân thương và Thảm Ly dường như liền tâm, Thảm Ly tiến lại gần thêm một bước, toàn thân ngọn thương phát ra tiếng ong ong kích động, giống như đang chào đón chủ nhân của mình.

Thảm Ly đứng trước ngân thương, tỉ mỉ xem xét nó hồi lâu rồi bật cười, đưa tay nắm lấy thân thương, giống như vạn lần cùng nó xông pha giết địch, ngân thương trong tay xoay chuyển, sát khí khuấy động bầu trời yên tĩnh của Thiên ngoại thiên, đuôi thương “keng” một tiếng cắm xuống nền đá cứng cáp, khí lưu bị kích động nổi lên cuộn cuộn, thổi tung tóc và y bào U Lan.

U Lan ngẩn người nhìn nữ nhân trong đại điện, thấy khóe môi nàng nở nụ cười, ngân thương trong tay ong ong, lóe hàn quang sắc bén như đang ngâm khúc hoan ca, Vương khí chói mắt toàn thân Thảm Ly khiến người ta không dám nhìn thẳng, nhưng cũng vì vậy mới tráng lệ vô cùng.

Đây mới là Thảm Ly.

Nắm ngân thương, lưng thẳng đứng, một Bích Thương vương tựa như trời có sập xuống cũng có thể dùng sức mình chống lên dựng lại.

“Hảo bằng hữu, ta còn tưởng không bao giờ được sánh vai tác chiến cùng ngươi nữa.” Thảm Ly vượt nhẹ Hồng anh thương, nhưng cảm khái chỉ

xuất hiện trên mặt nàng một khắc, nàng thu lại biểu hiện, nhẹ giọng lầm bầm, “Sau này còn phải phiền đến ngươi.” Nói xong, ngân thương trong tay hóa thành một luồng sáng rồi biến mất, nàng bước về phía U Lan, bước chân mỗi lúc càng thêm kiên định: “Mau đi thôi. Ta không muốn ra tay với người của Thiên giới các người vào lúc này.”

U Lan ngân ra, vội vã dẫn đường, đi được một đoạn, bỗng cảm thấy trong không khí có mấy luồng khí tức đang chuyển động, xem ra là người của Thiên giới đã tìm đến. U Lan quay đầu nhìn Thẩm Ly, có mấy phần hoang mang, là ảo giác của mình sao? Tại sao nàng ta cảm thấy Thẩm Ly bây giờ dường như nhạy bén hơn trước đây.

Thẩm Ly và U Lan bé khí tránh được mấy Tướng quân đó, bước khỏi lối ra tiến vào Thiên giới.

Từ sau lần bị tập kích, phòng bị của Thiên giới nghiêm ngặt hơn nhiều nhưng những cảnh vệ này vẫn không đủ phát giác hành tung của U Lan và Thẩm Ly, họ đi thẳng về Nam thiên môn, ngang qua một nơi, Thẩm Ly nhìn lại, bất giác hỏi: “Sau hôm đó, Thiên giới lại bị tập kích nữa sao?”

U Lan nhìn theo ánh mắt nàng, lập tức hiểu ra: “Vương gia không nhớ sao, đây là nơi ở của Phát Dung quân.”

Thẩm Ly khẽ ngẩn người: “Phát Dung quân? Nơi ở của hắn sao lại biến thành thế này?” Chỉ thấy tiểu viện không biết bị vật gì làm nổ, trên mặt đất có một cái hố, hoa đỏ lá xanh trong sân đều mất màu, trắng xám giống như bị vật gì tẩy rửa.

U Lan hận sắt không thành thép thờ dài, nhưng trong lời nói có vài phần cảm khái: “Đệ đệ không ra gì của ta từ nhỏ đã không làm được chuyện gì để người nhà kiêu ngạo, lần này biết Mặc Phương tướng quân của Ma giới... à, bây giờ không thể gọi là Tướng quân nữa. Sau khi biết người đó chết, đệ đệ ta như phát điên vậy, linh khí trong người bộc phát, khiến cả tòa tiểu viện này nổ tung. Linh khí của nó cực thuần, thanh tẩy hết tất cả hoa cỏ. Sau đó nó hôn mê rất lâu, rồi sau lại biết tin Mặc Phương phản bội, con người trầm mặc đi nhiều, cũng không cho ai dọn dẹp, bởi vậy mới có bộ dạng mà cô thấy đấy.”

Tên Phát Dung quân lãnh nhãng kia thật sự đau lòng sao? Hơn nữa... pháp lực của hắn lại thuần khiết như vậy sao, thì ra trước đó hắn huênh

hoang về năng lực của mình, thật sự không phải là khoác lác.

Thẩm Ly cũng không nghĩ nhiều, chỉ nhìn một lần rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đến Nam thiên môn, U Lan và Thẩm Ly trốn vào một chỗ tối, U Lan nói: “Thần quân bây giờ đang bận rộn ở Nhân giới, nếu cô muốn đi tìm ngài ấy thì hãy đi về phía Đông.”

Thẩm Ly lắc đầu: “Ta muốn về Ma giới.”

U Lan ngăn ra, nhưng lập tức hiểu ý Thẩm Ly, ánh mắt nàng ta khẽ tối đi: “Tuy ta không rõ cô kiên trì điều gì, nhưng nếu có thể, U Lan hi vọng các người có thể cùng nhau đối diện.” Thẩm Ly im lặng, U Lan hành lễ với nàng, “Ta dẫn dụ các thị vệ canh cửa đi trước, khi tìm được cơ hội, Vương gia hãy tự mình rời đi.”

Nói xong nàng ta bước ra, không biết nói gì với hai thị vệ, dụ họ đi về một hướng khác, trong chớp mắt, thân hình Thẩm Ly như một cơn gió, tung mình nhảy xuống khỏi Nam thiên môn, biến mất trong biển mây trùng trùng.

U Lan biết nàng đã rời đi, nhưng vẫn chưa quay đầu, ánh mắt cao xa: “Động tĩnh vừa rồi ở hướng kia hình như là ta nhìn nhầm.” Nàng ta nói. “Giống như một giấc mơ.”

Xuyên qua hai giới, bước vào Ma giới, Thẩm Ly vừa ngửi được không khí của Ma giới lập tức nhíu mày.

Từ sau khi Hành Chỉ vá lại phong ấn, Khư Thiên Uyên không còn bốc lên chương khí, không khí của Ma giới ngày một sạch hơn, nhưng hôm nay vừa ngửi đã thấy không khí này còn ô trọc hơn trước nhiều. Nghĩ cũng phải, trước đó Hành Chỉ bị Thiên đạo phản phệ, ngói ở Thiên ngoại thiên do thần lực của hắn duy trì bị rơi xuống, Khư Thiên Uyên do hắn tạo thành đương nhiên cũng không thể thoát khỏi, chắc phong ấn cũng lung lay.

Lúc này nhất định Ma quân đang đau đầu lắm.

Thẩm Ly lại nghĩ đến mục đích của Phù Sinh mà Hành Chỉ đề cập với nàng trước đó, tên đó có ý đồ với Khư Thiên Uyên, nếu hắn muốn phá phong ấn thả yêu thú ra ngoài thì đây chẳng phải là thời cơ tốt sao!

Nghĩ vậy, Thẩm Ly lập tức cảm thấy không thể chậm trễ thêm một khắc nào nữa, nàng cười mây bay thẳng đến Ma cung, nhưng chưa vào Ma cung, thân hình Thẩm Ly bỗng chột dừng lại.

Trong đầu bất giác hiện lên lời Hành Chỉ nói trước đó, Bích Hải Thương Châu Ma quân đưa cho nàng, năng lực mà Ma quân dạy nàng tương xứng với Bích Hải Thương Châu, Ma quân còn có chuyện giấu nàng... Dù cho lòng Thẩm Ly kiên định đến đâu, nhưng những chuyện này cũng không khỏi khiến nàng nghi ngờ.

Trong lúc phân vân bất định, bỗng nghe một tiếng kinh hô: “Vương gia!”

Tính cảnh giác của binh sĩ Ma giới luôn cao hơn binh sĩ Thiên giới rất nhiều, làm sao có chuyện có người đứng bên trên lâu như vậy mà không phát giác được. Thẩm Ly nhìn xuống dưới, là Nghĩa Thịnh tướng quân, vì tiếng gọi của hắn, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thẩm Ly, chúng nhân lập tức huyên não, cuối cùng, không biết là ai dẫn đầu, tất cả đều quỳ một gối cúi đầu khấu bái, hành nghi lễ cao nhất trong quân của Ma giới, chúng binh sĩ cũng đặt binh khí xuống cúi đầu bái lạy: “Cung nghênh Vương gia khải hoàn!”

“Cung nghênh Vương gia khải hoàn!”

Thẩm Ly không hề thắng lợi, trong trận chiến với Phù Sinh trước đó, có thể nói nàng đã thảm bại, mất đại tướng, bản thân bị bắt, nếu không được Mặc Phương phản bội tương cứu, nếu không gặp Hành Chỉ quanh quẩn ở Đông Hải, e là nàng đã chết từ lâu. Nhưng nàng lý giải được “khải hoàn” mà các tướng sĩ nói, “khải hoàn” này không phải dành cho nàng mà các tướng sĩ dành cho đại quân của Ma giới. Không biết đối với bao nhiêu binh sĩ, Vương gia chưa từng bại trận này là tín ngưỡng trong lòng họ, sự tồn tại của Thẩm Ly đối với họ là một lá cờ không bao giờ rủ xuống. Nếu Thẩm Ly chết, không chỉ thực lực của Ma giới thiệt hại mà sĩ khí của quân đội cũng tổn thương.

Nhưng nay nàng đã về, đối với Ma giới là đại hỉ, nàng bình an, đó chính là thắng lợi.

Mọi người đều kỳ vọng vào nàng biết bao, kỳ vọng này chính là lý do để nàng bất luận thế nào cũng phải bảo vệ cương thổ của Ma giới.

“Tất cả đứng dậy!” Nàng cao giọng hét lên, “Mau chóng về vị trí, ai vào việc nấy, không được chậm trễ!”

Chúng tướng tuân lệnh, trầm giọng đáp một tiếng “Dạ” vút lên tận mây xanh, Thẩm Ly bất giác cong môi, lại quay đầu nhìn Nghĩa Thịnh vẫn đang quỳ, nhìn hẩn mấy lần: “Trong quân vẫn ổn chứ?” Nghĩa Thịnh được Thẩm Ly nhìn đứng lên, gương mặt xưa nay chưa bao giờ có biểu hiện gì lại có vài phần kích động khó nén: “Hồi vương gia, tất cả vẫn ổn, chỉ là mọi người đều đang chờ cô về.”

Thẩm Ly gật đầu cười nói: “Ta về rồi!”

Nghĩa Thịnh lại quỳ sụp xuống đất. Thẩm Ly hơi ngẩn ra: “Sao vậy?” Nghĩa Thịnh im lặng rất lâu mới nói “Lúc trước có tin Vương gia chiến tử, thuộc hạ là người báo lên Thiên giới, lúc đó vừa hay có Hành Chỉ thần quân ở đây, trước mặt ngài ấy thuộc hạ đã thề là Vương gia chiến tử, nếu không sẽ bị sét đánh...” Thân hình hẩn nhũn ra ngồi bệt xuống đất, ngửa đầu lên nhìn Thẩm Ly dờ khóc dờ cười nói, “Vương gia, cô hại chết thuộc hạ rồi!”

Thẩm Ly nghe vậy bật cười lớn: “Nếu Hành Chỉ thật sự giáng sét đánh người thì ta sẽ chịu thay!”

Nghĩa Thịnh vội nói: “Vương gia vừa trở về, cần phải tịnh dưỡng, sét này để thuộc hạ gánh, thuộc hạ gánh là được! Nếu có thể bị vài đạo sét đánh mà đổi được Bích Thương vương của Ma giới ta, Nghĩa Thịnh cam nguyện ngày ngày bị sét đánh!”

Thẩm Ly thôi không cười nữa, vỗ mạnh vai hẩn: “Đi làm việc đi, ta có chuyện thương nghị với Ma quân, ta đi trước đây.”

Không biết Ma quân dự tính thế nào, bất kể bao nhiêu năm nay Ma quân có tâm tư gì với nàng, Thẩm Ly nghĩ, người có thể trị vì được một quân đội cam tâm tình nguyện dốc sức vì Ma giới như thế này, sao có thể bất lợi với Ma giới được, sao có thể tàn hại đứa con mình chính tay nuôi lớn được.

Gõ cửa Tẩm điện của Ma quân, Thẩm Ly yên lặng chờ bên ngoài, bỗng nhiên bên trong truyền ra mấy tiếng ho, sau đó vọng ra: “Chuyện gì?”

Giọng nói này Thẩm Ly đã nghe từ nhỏ đến lớn, nhưng hôm nay trong thanh âm trầm khàn này lộ ra sự mệt mỏi không thể nào che giấu, khoảnh khắc này âm mưu nghi kị gì cũng bị Thẩm Ly vút sang một bên, nàng đẩy

cửa bước vào, vòng qua bình phong quen thuộc bước tới bên giường, nhìn thấy Ma quân vẫn còn đang nằm, sắc mặt Thẩm Ly đau nhói: “Sao vết thương người vẫn chưa khỏi?”

Nhìn thấy Thẩm Ly, Ma quân lập tức đứng bật dậy, vì quá kích động nên lại ho vài tiếng nặng nề.

Thẩm Ly ngồi xuống bên giường, vỗ nhẹ vai Ma quân, Ma quân đưa tay nắm lấy cổ tay Thẩm Ly, siết thật chặt như sợ nàng sẽ chạy mất: “A Ly, ta biết là con không dễ chết như vậy.” Ma quân vừa ho vừa nói, “Su phụ luôn tin con vẫn còn sống.”

Thẩm Ly bỗng đỏ mắt: “Su phụ... Đồ nhi bất hiếu...”

Ma quân lắc đầu: “Về rồi... Khụ! Về rồi là tốt.”

◊ Chương 70 ◊

Lại là một tràng ho kịch liệt, dường như muốn văng cả lực phủ ngũ tạng ra ngoài, Thẩm Ly vỗ vai Ma quân nhẹ giọng hỏi: “Lần trước người bị thương vẫn chưa khỏi sao?”

Ma quân lắc đầu: “Chẳng qua là gần đây hơi mệt...” Ma quân chưa dứt lời, bàn tay đang nắm lấy cổ tay Thẩm Ly bỗng cứng lại, sau đó đẩy tay áo Thẩm Ly lên bắt mạch cho nàng, một lúc sau, Ma quân thở dài một tiếng, giọng điệu có vài cảm xúc khó phân, “Viên châu đó... cuối cùng cũng bị con bắt thu hoàn toàn rồi.”

Bàn tay vỗ vai Ma quân của Thẩm Ly khẽ ngừng, thanh sắc trầm đi: “Sư phụ, Thẩm Ly có chuyện muốn hỏi.” Nàng suy nghĩ một lúc, “Lần này gặp nạn, A Ly may mắn được Hành Chi thần quân tương cứu, sau đó lại gặp kỳ ngộ, vị cao nhân giúp con trị thương nói Bích Hải Thương Châu này là nội đan của yêu, còn pháp thuật linh lực sư phụ dạy con tất cả đều tương khắc với Bích Hải Thương Châu, sư phụ...”

“Con đã biết nhiều như vậy, sự tình cũng tiến triển đến nước này, ta cũng không nên giấu con nữa.” Ma quân ho vài tiếng, “Con dìu ta đến bên bàn, chúng ta tìm nơi khác nói chuyện.”

Lại chuyển đến trận pháp dưới bàn, giống như lần trước Ma quân đưa cho nàng Bích Hải Thương Châu, trận pháp đưa hai người đến Tế điện thần bí tịch tịch chết chóc, viên châu được thờ trên bục cao trong điện đã không còn, Ma quân đẩy Thẩm Ly ra, không để nàng tiếp tục dìu, bà chậm rãi bước tới phía trước, tháo mặt nạ biến đổi thân hình, khôi phục lại bộ dạng nữ nhân.

Trước bục cao, bà yên lặng đứng: “Chuyện đã lâu lắm, lâu đến mức ngay cả ta cũng không nhớ rõ chi tiết nữa, nhưng đáng vẻ lúc mẫu thân con cùng ta tham bái tiên sư ở đây thì ta vẫn nhớ đến bây giờ.”

“Mẫu... Mẫu thân con?”

“Mẫu thân con vào sư môn trễ hơn ta ba tháng, sau khi bá sư cùng ta ở chung một phòng, mỗi ngày đều cùng ta tham bá sư phụ, tính tình muội ấy ôn hòa rất được sư phụ yêu thích, vì vậy nên lúc nào cũng hầu hạ bên cạnh sư phụ, sư phụ thích luyện thuốc, thỉnh thoảng cũng truyền cho muội ấy một số thuật luyện thuốc chế vật, muội ấy bẩm sinh thông tuệ, không đến ba năm đã trở thành đệ tử học được nhiều bản lĩnh của sư phụ nhất. Đây vốn là một chuyện tốt, nhưng mà...” Ma quân cup mắt, “Tiên sư còn có lòng riêng, thuật chế tạo càng cao càng không thể nào giữ nguyên hiện trạng, cuối cùng ông ấy chế tạo ra một loại quái vật, mà quái vật đó con cũng đã từng giao thủ với chúng.”

Giọng Thẩm Ly nặng nề: “Là yêu thú trong Khu Thiên Uyên?”

“Không sai, sư phụ của mẫu thân con và ta chính là tiền nhiệm Quân vương của Ma giới, Lục Minh.”

Ma quân bước lên bục, ngón tay khẽ phủ bụi chỗ thờ hạt châu trên tế đài, “Lúc luyện thành con yêu thú đầu tiên, thân là đệ tử của sư phụ, người người đều vui mừng kích động, mọi người đều biết, đối với quân đội của Ma giới thì đây là một vũ khí cực mạnh. Nhưng sau khi yêu thú lần lượt được sư phụ không hề tiết chế mà luyện ra, tình hình bắt đầu bất ổn, thỉnh thoảng có lúc kiểm soát không thích đáng, yêu thú sẽ ăn thịt đệ tử đồng môn, cũng có yêu thú trốn ra ngoài tàn hại bá tánh Ma giới.”

“Trong triều dần dần có nhiều kháng nghị, nhưng sư phụ vẫn quyết làm theo ý mình, không ngừng chế tạo yêu thú. Giống như thật sự quyết tâm làm theo dự định mà ông ấy muốn, kiến lập một quân đội yêu thú, sau đó sẽ thống lĩnh “quân đội” này đánh lên Thiên giới, kéo những tiên nhân cao cao tại thượng kia xuống, cúi đầu trước Ma giới, để Ma tộc lên ngôi.”

Thẩm Ly lắc đầu: “Khi binh sĩ trở thành chủ tướng của quân đội thì Tướng quân sẽ không còn tác dụng, nhưng Tướng quân là đầu não, binh sĩ là vũ khí, quân đội không có đầu não chẳng qua chỉ là một cỗ máy giết chóc. Chỉ e là yêu thú không nằm trong sự khống chế của người đó nữa... Lúc đó Ma giới nhất định sinh linh đồ tán.”

Ma quân gặt đầu: “Lúc đó bất kể là trong triều hay trong môn phái đều có người phản đối, nhưng mẫu thân con lại cất lực ủng hộ Lục Minh...” Thẩm Ly ngắt ra, Ma quân lại thở dài, “Họ cũng thấy được sự nguy hại của yêu thú, pháp lực của Lục Minh không đủ để khống chế nhiều yêu thú như

vậy, ông dốc toàn lực chế tạo yêu thú vương, con này mạnh hơn các yêu thú khác rất nhiều, lúc mới sinh Yêu thú vương chỉ là một đứa trẻ, không khát gì những đứa trẻ bình thường. Lục Minh đặt tên nó là Phụng Lai, giao cho mẫu thân con chăm sóc, nó hấp thu linh khí của trời đất trưởng thành, so với các yêu thú được chế tạo sơ sài, nó càng giống một quái vật tự nhiên sinh ra hơn, vì vậy mà sức mạnh càng tinh thuần mạnh mẽ hơn.”

“Phụng Lai lớn rất nhanh, chỉ có ba tháng đã không khác gì thanh niên bình thường nhưng không ai ngờ được rằng, một con yêu thú lại nảy sinh tình yêu với người chăm sóc mình.”

Thẩm Ly ngạc nhiên, không dám tin vào ẩn ý đằng sau lời Ma quân, ánh mắt Ma quân trầm đi: “Càng không ai ngờ được rằng, mẫu thân con cũng yêu hẳn.”

Thẩm Ly hoang mang cúi đầu, nhìn lòng bàn tay mình, run giọng lẩm bẩm: “Con là... con của yêu thú sao? Con là...” Nàng nhớ đến bộ dạng của Hạt vĩ hồ thoát ra khỏi Khư Thiên Uyên, lập tức nhú mày, “Con của loại yêu thú đó...”

Ma quân im lặng trong chốc lát: “Nhưng không lâu sau, đại thần trong triều lên thông báo lên Thiên giới về họa yêu thú, Thiên giới cả kinh phái binh đến, nhưng lúc này Lục Minh đã chế tạo ra mấy ngàn yêu thú, binh sĩ Thiên giới thảm bại trở về, cuối cùng Thiên đế phái mời Hành Chỉ thân quân hạ giới. Hẳn một mình độc chiến mấy ngàn yêu thú, chém Lục Minh, bắt Phụng Lai, cuối cùng hợp lực với binh sĩ Thiên giới ép mấy ngàn yêu thú ra biên cảnh, khai phá Khư Thiên Uyên phong ấn toàn bộ yêu thú vào bên trong.”

“Sau khi Hành Chỉ phong ấn yêu thú, nguyên khí đại thương, phải lập tức trở về Thiên ngoại thiên, quân đội Thiên giới cũng nhanh chóng rời đi, lúc đó tuy yêu thú bị phong ấn hết, Lục Minh đã chết, nhưng Ma giới vẫn còn hỗn loạn, một phe lên tiếng muốn tôn đứa con trong bụng thiếp thất của Lục Minh lên làm vua, một phe quyết tâm bài trừ tác phong của đảng phái Lục Minh, muốn lập tân chủ. Hai phe không ngừng đấu tranh, gây nên cuộc chiến kéo dài mấy tháng, ta biết tác phong của đảng phái Lục Minh, nếu không đuổi cùng giết tận, ngày sau bọn chúng nhất định sẽ lại nổi lên, vì trong đó vẫn có người ủng hộ việc mượn tay yêu thú lật đổ Thiên giới, ta lập được công trên chiến trường, tuy vô tâm nhưng lại được mấy vị Trưởng

lão đề cử, đăng lên ngôi vị Ma quân. Còn lần cuối cùng gặp mẫu thân con...”

“Là ở chiến trường biên cảnh, lúc ta triệt để đánh tan phe cánh Lục Minh, bọn chúng đang âm mưu làm thế nào để phá Khu Thiên Uyên, trốn vào trong phong ấn. Mẫu thân con cũng đang ở đó. Lúc đó muội ấy đã sắp lâm bồn. Ta lên đưa muội ấy rời khỏi chiến trường, tìm một bụi cỏ giúp muội ấy sinh nở, lúc đó ta mới biết, sau khi mẫu thân con biết Phụng Lai bị phong ấn, muội ấy mang theo con một mình ra biên cảnh, nhưng sau khi đến nơi lại không thể vào Khu Thiên Uyên, biết được âm mưu của phe Lục Minh nên mới đi cùng chúng, muội ấy muốn vào phong ấn gặp mặt phụ thân con.”

Thẩm Ly nghiên răng siết chặt quyền, ả nhân không nói một lời.

“Sau khi sinh con ra, mẫu thân con xuất huyết không ngừng, còn trong người con yêu khí rất nặng, muội ấy biết mình không sống nổi, để bảo vệ con sau này không bị người của hai giới Thiên – Ma truy sát, muội ấy dùng sức lực cuối cùng của mình rút hết yêu khí trong người con ra, ngưng tụ thành Bích Hải Thương Châu. Sau khi giao con cho ta, cuối cùng kiệt sức qua đời. Tâm nguyện cuối cùng của muội ấy là mong đời này của con có thể ngao du chân trời góc bể, không bị thân phận trói buộc, không giống như phụ thân con, chịu nỗi khổ giam cầm. Bây giờ nghĩ lại... danh hiệu Bích Thương[1] vương này, cũng coi như là mẫu thân con ban cho con.”

[1] Chân trời góc bể, chữ Hán là Bích hải thương khung.

Từng có một người vì nàng mà từ bỏ tính mạng, nhưng nàng lại không biết gì cả, lúc nàng biết rồi, thì thời gian đã trôi qua quá lâu.

Thẩm Ly chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, nàng khàn giọng hỏi: “Bây giờ... hài cốt của người ở đâu?”

“Muội ấy nói muốn ở bên phụ thân con, nhưng lại không cho ta lập bia mộ, sợ là có người tìm được, đuổi hình bắt bóng làm liên lụy đến con. Ta chôn muội ấy bên cạnh Khu Thiên Uyên, bây giờ e là không tìm được nữa.”

“Bên cạnh Khu Thiên Uyên không có gì cả.” Thẩm Ly từng chiến đấu ở đó, giọng nàng khẽ lặng đi, “Không hề... có gì cả.”

Ma quân ngồi xuống bậc thang trên bực, vồ vồ vào vị trí bên cạnh mình, ra hiệu cho Thẩm Ly bước tới. Thẩm Ly cúi đầu ngồi xuống, Ma quân xoa đầu nàng: “Từ nhỏ con đã cùng ta tập luyện pháp thuật linh lực, tất cả thuật pháp ta dạy con đều tương khắc với sức mạnh yêu thú trong người con, ta cũng sợ như mẫu thân con, nếu có người ngoài biết được thân phận con thì có khi nào sẽ ghét bỏ con không? Nhưng thấy con trưởng thành từng ngày, sống thật mạnh mẽ, ta lại nghĩ con có quyền biết được thân thể của mình. Trước đó Hạng vĩ hồ thoát ra khỏi Khu Thiên Uyên, lòng ta vừa không muốn con đi, vừa muốn để con đi, sau đó biết con từng đến Khu Thiên Uyên bốt ra chướng khí nhưng lại không hề bị chướng khí xâm phạm, ta nghĩ năng lực khống chế của con rất tốt, đã đến lúc trả lại Bích Hải Thương Châu cho con. Nhưng sau khi trả cho con, ta lại luôn lo sợ, nếu con biến thành Thẩm Ly ta chưa từng quen biết, vậy ta phải làm thế nào đây...”

“Su phụ...” Thẩm Ly nói, “Sinh con có ơn, nuôi con cũng có ơn, Thẩm Ly làm sao có thể một sớm một chiều quên ơn dưỡng dục của người, bất kể xuất thân của con thế nào, Thẩm Ly vẫn là Thẩm Ly, không liên quan đến thân phận.”

Ma quân xoa đầu Thẩm Ly, lặng lẽ ngồi một lúc nói tiếp: “Đám người Phù Sinh chắc là tàn đảng của phe Lục Minh, tu dưỡng ngàn năm, cuối cùng bọn chúng cũng nổi dậy. Chuyện Mặc Phương ta đã nghe nói, nếu ta không đoán sai chắc hẳn là đứa con trong bụng thiếp thất của Lục Minh, ta biết con trọng tình, nhưng hẳn đã phản bội thì gặp trên chiến trường càng không thể thủ hạ lưu tình.”

Thẩm Ly nhớ đến hôm đó Mặc Phương cứu nàng trong ngôi nhà nhỏ ra, nhưng khoảnh khắc ngập ngừng này chỉ thoáng qua đầu nàng trong chớp lát, nàng gật đầu nói: “A Ly biết rồi.”

“Ngoài ra... Hành Chi thân quân và con...” Ma quân bỗng dừng lại, phát giác thân hình Thẩm Ly khẽ cứng, bà thở dài một tiếng, “Ngàn năm nay, ta luôn cảm kích Thần quân năm xưa đã cứu Ma giới trong chiến hỏa. Lúc đầu ngài ấy đề nghị Phát Dung quân cưới con, trước đó ta vốn không biết rốt cuộc ngài ấy có dụng ý gì, mãi đến khi chuyện Phát Dung quân bộc phát sức mạnh, thanh tẩy hoa cỏ trong nhà truyền đến Ma giới, lúc này ta mới biết Phát Dung quân có năng lực này, nếu con gả cho hắn, nhất định ngày ngày bị Tiên khí thanh tẩy, Ma khí trong người sẽ tiêu hết. Thiết nghĩ Hành

Chỉ thần quân lúc đó tuy không biết thân phận con, nhưng cũng phát giác được sức mạnh của con.”

“Ngài là Thần quân, trọng trách trên người quá nặng, nếu có một ngày ngài ấy biết thân phận con, e là sẽ vì chúng sinh mà giết con.”

Giọng Ma quân trầm đi, Thẩm Ly chỉ lặng lẽ cúi đầu nhìn xuống đất: “Con nghĩ... chàng đã biết từ lâu.”

Ma quân ngẩn ra, Thẩm Ly nói: “Phàm nhân Hành Vân con yêu lúc trước chính là chàng đầu thai xuống Hạ giới... Lúc đó canh Mạnh bà tẩy sạch tu vi của chàng, nhưng lại không xóa được ký ức của thần mình. Trong kiếp đó trước khi con theo người về Ma giới, để cứu mạng chàng, con đã độ cho chàng năm trăm năm tu vi.” Thẩm Ly bật cười. “Có rút sạch sức mạnh yêu thú thể nào đi nữa thì trong người trước sau vẫn còn lưu lại một ít khí tức. Chắc lúc đó chàng đã biết rồi.”

Lúc vá phong ấn ở Ma giới hắn đưa nàng đi cùng, lúc đó có lẽ hắn đã động sát tâm với nàng, nhưng cuối cùng lại không thể nào xuống tay...

Thẩm Ly hiểu ra, thì ra lúc đó Hành Chi đã bắt đầu không giống Hành Chi nữa, không còn là một Thần quân đăm đăm lòng chỉ có chúng sinh. Bởi vậy lúc đó... hắn đối với nàng lúc gần lúc xa...

Hành Chi, hắn cũng từng có lúc dao động.

◊ Chương 71 ◊

Mặt đất bỗng rung chuyển, sắc mặt Ma quân nghiêm lại, đeo mặt nạ biến đổi thân hình, hóa thành Quân vương hắc y lạnh lùng: “Chấn động có thể truyền đến chỗ này, bên ngoài nhất định có biến.” Cầm tay Thẩm Ly, Ma quân ngưng tụ trận pháp, chớp mắt đã về lại trong Tầm điện.

Còn chưa đẩy cửa ra ngoài, Thẩm Ly đã cảm giác được một luồng chướng khí nồng đậm lan tỏa trong không khí, nàng nhú mày, thấy Ma quân đã mở cửa bước ra trước.

Cho dù Thẩm Ly đã từng chứng kiến rất nhiều trận chém giết, nhưng Ma cung lúc này vẫn khiến nàng chấn kinh, cung điện mới đây còn nguy nga lúc này đã sụp đổ hoàn toàn, đỉnh đài lâu các hóa thành tro bụi, trong thành đầy rẫy xác chết, máu tươi lênh láng. Ở cách đó không xa, một con rồng lớn màu xanh ngửa đầu lên trời rồng dài, thanh âm như xuyên qua chín tầng mây, đỉnh tai như óc. Ma quân như không dám tin, thấp giọng lầm bầm: “Yêu thú... Khư Thiên Uyên.” Bà nghiêng răng, “Đã thoát ra rồi.”

Thẩm Ly cũng chấn kinh, đây... là yêu thú của Khư Thiên Uyên! Từ biên giới đã chạy đến Đô thành! Hơn nữa, nếu có yêu thú thoát ra ngoài, nhất định không chỉ một con này... Ngân thương trong tay Thẩm Ly biến ra, cản trước mặt Ma quân, nhưng bỗng nàng thấy trên đầu con rồng kia còn có một người đang đứng, nhìn rõ dáng vẻ hấn, Thẩm Ly siết chặt quyền, giọng như Tu La từ Địa ngục: “Phù Sinh!”

Cảnh tượng hỗn loạn này lại do hấn tạo thành, tính mạng của những tộc nhân này... lại mất dưới tay hấn! Thù mới hận cũ dâng trào trong lòng, đôi mắt Thẩm Ly lập tức biến thành màu đỏ, móng tay cũng mọc dài, không nghe thấy lời ngăn cản của Ma quân, nàng không nói tiếng nào, thân hình nhanh như chớp giết đến sau lưng Phù Sinh. Đưa ngân thương lên đâm thẳng vào gáy hấn.

Một thương đâm tới, chỉ thấy cổ Phù Sinh rách ra, máu tươi xối xả, nhưng Thẩm Ly không dừng tay, bóng “Phù Sinh” dần dần tan biến theo

gió, nàng quay người quét ngang một thương, mũi thương vạch qua tóc bên tai người sau lưng, tóc xanh xõa ra, Phù Sinh vội vã thoái lui vài bước, đứng thẳng trên lưng rồng, giọng cười âm trầm: “Tinh lực của Vương gia tiến bộ không ít nhỉ.”

Thẩm Ly chưa thu sức, rút ngân thương về, xoay trong tay như một nụ hoa nở rộ, nàng trầm giọng hét to, đuôi thương cắm vào sọ Yêu long phía dưới, lực đạo mạnh mẽ như một chiếc búa giáng xuống đầu Yêu long, đập đầu nó xuống đất thật mạnh, “âm” một tiếng thật lớn, bụi đất tung tóe, Yêu long quẫy đuôi, cuối cùng vô lực thõng xuống đất, yêu thú cực lớn đã bị một đòn này đánh ngất đi.

Thẩm Ly đáp xuống trong đám bụi mịn mù, nàng cầm ngân thương đứng trên đầu Yêu long, ánh mắt đỏ rực như kiếm rơi trên người Phù Sinh, đồng tử màu đỏ không ngừng loạn như mọi khi, lúc này trong mắt nàng hoàn toàn trấn định, vô cùng lý trí, sát khí trên người càng mạnh mẽ hơn.

Đuôi thương rút ra khỏi đầu rồng, Thẩm Ly chĩa mũi thương về phía Phù Sinh, “Đến đây chịu chết đi!” Từng chữ kiên định, pháp lực cuộn cuộn khiến Phù Sinh khẽ run sợ, nhưng càng run sợ thì nụ cười trên mặt hắn càng điên cuồng hơn.

“Ha ha ha ha! Hay! Hay lắm! Bích Thương vương nay lại trở nên lợi hại như vậy, thật là vinh hạnh của ta!” Thân thể hắn dường như đã hoàn toàn hồi phục sau lần bị thiêu cháy trước đó, trên mặt không hề còn chút vết tích. Hắn âm hiểm cong khóe môi, “Hôm nay ta đến vốn để dẫn dụ cô về Ma giới, nhưng cô đã ở Ma giới rồi, vậy thật không còn gì tốt hơn...”

Thẩm Ly nghe thấy lời này, đôi mày nhíu lại, không biết kẻ này lại có âm mưu quỷ kế gì, liếc nhìn yêu thú dưới chân, Thẩm Ly trầm giọng hỏi: “Người đã làm gì kết giới Khư Thiên Uyên?”

“Ha, Hành Chỉ thần quân phạm lỗi khiến phong ấn Khư Thiên Uyên lung lay, chuyện này cũng trách ta được sao?” Phù Sinh khẽ nhíu mắt, rồi lại bật cười, “Ồ, phải rồi, nguyên nhân Hành Chỉ thần quân phạm lỗi thì đích thực nên trách ta. Những lời này của Vương gia thật oan cho tại hạ rồi.” Hắn cười mờ ám, “Bây giờ trên thế gian này tại hạ là người không hi vọng phong ấn Khư Thiên Uyên bị hỏng nhất, nếu nó bị hủy, liên lụy Ma giới chỉ là chuyện nhỏ, khiến toàn bộ yêu thú trong đó chôn cùng thì ta thật phải đau đầu.”

Phong ấn Khư Thiên Uyên lớn mạnh, lúc xưa Hành Chỉ khai phá phong ấn đã mượn lực Ngũ hành, gắn liền nó với Ma giới, dựa vào lực tự nhiên mới tạo thành kết giới lớn như vậy. Ngàn năm nay Khư Thiên Uyên dĩ nhiên hòa cùng một thể với Ma giới từ lâu, nếu Khư Thiên Uyên biến mất, yêu thú bên trong đương nhiên cũng bị tiêu diệt hết, nhưng Ma giới cũng phải chôn theo chúng.

Thẩm Ly biết chuyện này, Phù Sinh nói không hủy phong ấn đối với Ma giới vốn là chuyện tốt, nhưng lời từ miệng hắn chỉ khiến người ta cảm thấy sẽ có một âm mưu đáng sợ hơn.

Thân hình lại chuyển động, Thẩm Ly vung thương chém xuống đầu Phù Sinh “Rốt cuộc ngươi đang có âm mưu gì?” Thẩm Ly nghiêm giọng hỏi.

Phù Sinh bật cười, vung kiếm đẩy Thẩm Ly ra: “Lần này ta đến mời Vương gia cùng thương lượng đại sự. Hãn giờ kiếm chủ động tấn công, tiếng binh khí va chạm vang lên cùng giọng hắn, “Vương gia là một bộ phận không thể thiếu trong kế hoạch này!”

“Bỏn vương há để ngươi toại nguyện!” Vừa dứt lời, ngân thương của Thẩm Ly mang theo ngọn lửa đậm về phía Phù Sinh, Phù Sinh vung kiếm đỡ, nhưng thân kiếm chưa chạm vào ngân thương đã mềm nhũn như bị tan chảy, Thẩm Ly đâm thương vào cổ họng Phù Sinh, trong lúc cấp bách, thân hình Phù Sinh ngửa về phía sau lăn tròn dưới đất, chật vật tránh được một đòn, hãn sờ cổ họng nóng đỏ của mình, giữa đôi mày vẫn là sự điên cuồng.

“Phải rồi... phải như vậy.” Hãn lẩm bẩm như thất thần, “Phải như vậy,” Hãn gần như điên cuồng nhìn Thẩm Ly, ngửa lên trời cười lớn, “Bích Thương vương! Hôm nay ta nhất định phải mang cô đi! Hoàn thành tâm nguyện ngàn năm của ta!”

Trong tay hãn bỗng xuất hiện một cây sáo ngắn, tiếng sáo trong trẻo vang lên, bầu trời bỗng kéo mây đen, trên đám mây đen đó là mấy ngàn ma nhân!

Mắt Thẩm Ly tối lại, nhớ đến lần trước từ Thiên giới trở về, nhìn thấy cảnh tượng ở Ma giới, thi thể các Tướng quân đặt trong doanh trướng, còn có hàng trăm nhà treo phướn trắng, nòng siết chặt ngân thương, nói như lập lời thề: “Lần này quyết không để các ngươi tùy ý làm bậy.”

Song khi Thảm Ly chuẩn bị xong tất cả, trước mặt có gió lướt qua, một thân ánh màu đen chắn trước mặt nàng, Ma quân lặng lẽ nói: “Con lui ra.”

Thảm Ly ngẩn người, có phen kinh ngạc: “Su phụ?”

Ma quân nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn nàng: “Rời khỏi đây, đến Thiên giới.”

Thảm Ly ngạc nhiên: “Su phụ... Tại sao?”

Ma quân còn chưa kịp đáp, Phù Sinh bỗng cười lớn: “Thảm Mộc Nguyệt ơi Thảm Mộc Nguyệt, đã lâu vậy rồi mà cảm giác của ngươi vẫn còn nhạy bén như vậy, không hổ là đệ tử đắc ý của Chủ thượng.” Ma quân im lặng, Phù Sinh cười nói, “Thảm Ly, không phải cô muốn cứu Ma giới sao? Ta có một cách có thể khiến Ma giới dứt bỏ quan hệ với Khư Thiên Uyên, nếu cô bằng lòng giúp ta, Ma giới sẽ không cần chịu sự trói buộc của Khư Thiên Uyên nữa.”

Thảm Ly nhíu mày, Ma quân ngắt lời Phù Sinh, nhắc nhở Thảm Ly: “Đừng để bị lời hấn mê hoặc.”

“Có phải mê hoặc hay không thì nên để Vương gia tự quyết định.” Phù Sinh nói, “Khư Thiên Uyên do Hành Chỉ mượn lực Ngũ hành liên kết với Ma giới, chỉ cần cắt đứt sức mạnh Ngũ hành này thì sẽ cắt đứt quan hệ giữa nó và Ma giới, trong Ngũ hành này, ta đã tìm thấy bốn vật thay thế Kim Mộc Thủy Thổ, chỉ còn thiếu Hỏa, chỉ cần thay thế vật Ngũ hành trong phong ấn thì phong ấn Khư Thiên Uyên sẽ không còn liên quan gì đến Ma giới nữa.” Phù Sinh cười âm hiểm, “Vương gia có bằng lòng giúp ta một tay không?”

Thảm Ly nhíu mày: “Ngươi muốn ta thay thế phong ấn Hỏa ư?”

Nụ cười trên mặt Phù Sinh càng điên cuồng, giọng Ma quân lạnh đi: “Đừng nghe hấn nói năng xằng bậy nữa, phong ấn Khư Thiên Uyên dựa vào sức mạnh trong trời đất của Ma giới, sớm muộn cũng sẽ suy thoái, trên thế gian này có vật gì so sánh được với sức mạnh của Thiên đạo, cho dù thật sự tìm được bốn vật thay thế cũng chỉ có thể chống đỡ Khư Thiên Uyên một thời gian, chẳng qua hấn muốn thả yêu thú ra trước khi Khư Thiên Uyên bị hủy diệt.”

Phù Sinh nhếch môi cười: “Sơn thần là Mộc, Địa tiên là Thổ, Bắc Hải Tam hoàng tử là Thủy, nội đan Kim xà là Kim, Vương gia, chắc cô biết ta đang nói gì chứ.”

Thẩm Ly sừng sốt.

“Ta giúp cô cắt đứt quan hệ giữa Khur Thiên Uyên và Ma giới, cô giúp ta thả yêu thú ra, lúc đó Khur Thiên Uyên có sụp đổ cũng không thể nguy hại đến Ma giới của cô.”

Biểu hiện sừng sốt chỉ dừng trên mặt Thẩm Ly trong một khắc, ánh mắt nàng trầm lại: “Vậy thì đã sao, mấy ngàn yêu thú vẫn khiến sinh linh Ma giới đồ thán. Cũng là bị hủy diệt, ta đương nhiên không thể để người vui sướng.”

Phù sinh khẽ ngừng cười: “Nếu vậy thì đừng trách ta độc ác.”

Hắn lại thổi cây sáo ngắn trong tay, tiếng chém giết vang lên trong không trung, ma nhân sà xuống, Ma quân cản Thẩm Ly lại: “Mục tiêu của chúng là con, trốn đến Thiên giới đi, đừng để chúng bắt được.”

Thẩm Ly nghiêng răng: “Lúc này sao con có thể đi!”

“Nếu bọn chúng có được con, thay đổi phong ấn, lúc đó Khur Thiên Uyên mở ra, yêu thú trốn thoát, họa loạn sẽ càng khó khống chế.” Giọng Ma quân nghiêm lại, “Đây là vương mệnh! Còn không mau đi!”

Ma quân đẩy nàng về phía trước, trong tay hiện lên một thanh trường kiếm màu bạc, Ma quân gỡ mặt nạ, thân hình biến đổi, trầm giọng hét một tiếng, vung trường kiếm trong tay lên trời, một trận pháp cực lớn triển khai ở chân trời, chặn đường tiến tới của các ma nhân.

Chính là thanh trường kiếm này, từ khi nàng còn nhỏ vẫn luôn dạy nàng võ thuật, từ cách đỡ đòn đơn giản nhất đến các chiêu thức phức tạp nhất, từ lúc ngay cả cành cây nàng cũng cầm không vững đến khi có thể đơn thương độc mã ra chiến trường, đối với nàng thì sư phụ không chỉ đã dạy nàng võ công mà còn là người luôn bên cạnh nàng gần như suốt cuộc đời, nàng chăm chỉ tập pháp thuật võ công như vậy là để sư phụ và Ma giới có được cuộc sống bình yên dưới sự bảo vệ của mình.

Nhưng bây giờ... bây giờ sư phụ lại còn vì nàng mà liều mình chém giết, Ma giới cũng vì nàng mà chịu bao kiếp nạn. Lúc này bắt nàng vứt bỏ những thứ nàng bắt luận thế nào cũng muốn bảo vệ, một mình trốn đi, đây chẳng phải là... điên đảo khinh trọng sao?

Làm sao nàng có thể đi được!

Phù Sinh cười điên cuồng: “Thảm Mộc Nguyệt! Ngươi đúng là ngày càng không tự lượng sức mình! Để ta xem ngươi với tám thân tàn này làm sao có thể cản được mấy ngàn ma nhân!”

Thảm Mộc Nguyệt bật cười, vẻ mặt vô cùng khinh miệt: “Chỉ là đám phế phẩm mà cũng dám phách lối làm càn sao?” Tính cách như vậy lại có vài phần giống Thảm Ly, hay nói đúng hơn là tính cách của Thảm Ly chịu ảnh hưởng của bà, vẫn luôn lấy bà làm mục tiêu, luôn sùng bái, khát vọng được trở thành người như bà.

Lời này của Thảm Mộc Nguyệt như chọc vào chỗ tâm tối nhất trong lòng Phù Sinh, sắc mặt hấn biến động, hận đến mức gương mặt méo mó: “Chết đến nơi rồi còn cứng miệng.”

Hấn lại thổi cây sáo ngắn trong tay, ma nhân trong không trung xông đến phá bức màn Thảm Mộc Nguyệt vừa mở ra, đáp xuống mặt đất, mấy chục ma nhân cùng xông tới, dường như muốn chôn vùi Thảm Mộc Nguyệt, ánh mắt bà lạnh đi, trường kiếm trong tay lóe lên những luồng khí băng lạnh, kiếm khí bắn ra, mấy chục ma nhân đều bị đâm vào cổ họng, nhưng chúng không chết, giãy dụa trên mặt đất vài lần rồi lại bò dậy, chưa giải quyết xong vòng vây này thì vòng ngoài lại có thêm mấy chục ma nhân, Phù Sinh cười điên cuồng.

Cổ tay Thảm Mộc Nguyệt chuyển động, ánh mắt xoay chuyển sang hai bên, dường như đang tìm cơ hội hạ thủ, nhưng lúc này ngực bỗng đau nhói, bà phun ra một ngụm máu đen, là vết thương lúc trước phát tác. Đau đớn kéo đến từng cơn khiến bà khẽ khom người.

Ma nhân chớp lấy cơ hội cùng xông lên bao vây bà vào giữa, dường như muốn phanh thây bà ăn thịt.

Lúc này một ngọn lửa bùng lên từ trung tâm vòng vây của các ma nhân, phàm là ma nhân bị lửa thiêu đều cháy đen, chỉ cần dính một chút lửa thì

lập tức sẽ lan ra toàn thân. Ma nhân xung quanh không ngừng kêu gào, nhất thời đều tản ra.

Thẩm Ly cảm ngân thương đứng trước mặt Thẩm Mộc Nguyệt, Thẩm Mộc Nguyệt ôm ngực, cắn răng: “Tại sao không đi?”

Thẩm Ly chỉ lạnh lùng nhìn Phù Sinh: “Tại sao Ma quân chỉ nghĩ đến việc Thẩm Ly bị chúng đem đi mà không nghĩ đến việc Thẩm Ly sẽ đuổi chúng đi thế nào?”

Phù Sinh nhìn ngọn lửa quanh người nàng, giọng cười càng thêm quỷ dị. Mắt Thẩm Ly tối lại: “Âm mưu của ngươi, hãy đi mà cho Diêm vương xem!”

◉ Chương 72 ◉

Trận chém giết được mở màn, mấy ngàn ma nhân bao vây Thẩm Ly và Ma quân ở giữa, Phù Sinh bay trên không trung, lạnh lùng nhìn xuống bên dưới ngắm cảnh tượng Thẩm Ly múa ngân thương máu bay tung tóe.

Thương của nàng cực nóng, sau khi đâm vào thân thể ma nhân, ma nhân liền bùng cháy, ma nhân bị lửa đốt thành tro bụi ngày càng nhiều, nhưng Phù Sinh lại không hề nóng vội, hấn đang chờ, chờ Thẩm Ly vốn chưa hồi phục toàn bộ pháp lực sức cùng lực kiệt.

Hiển nhiên ngọn lửa này rất tiêu hao thể lực, chỉ có một khắc mà sắc mặt Thẩm Ly đã khẽ tái đi, nhưng ma nhân kia giống như vĩnh viễn không giết hết được, từng đợt từng đợt ủa tới. Thẩm Mộc Nguyệt thấy vậy, bà quẹt máu trên khóe môi, kết ấn dưới đất, pháp lực mạnh mẽ càn hết ma nhân bên ngoài trận pháp hình tròn. Bà nặng nề ho, máu đen lại phun xuống đất, bà không ngẩng đầu nói: “Giết Phù Sinh!” Biết không khuyên được Thẩm Ly rời đi, bà phải thay đổi chiến thuật, chỉ huy Thẩm Ly. “Đám người này không có ý thức, giết hấn rồi ma nhân sẽ như một đồng cát chảy.”

Thẩm Ly ngẩng đầu nhìn lên, Phù Sinh đang đứng trên cao, ánh mắt lạnh lẽo. Thẩm Ly quay đầu nhìn Ma quân, nghiến răng nói: “Su phụ hãy cố chống chọi.” Có trận pháp ngăn cản, Thẩm Ly tạm thời yên tâm, tung mình nhảy lên, rời khỏi Thẩm Mộc Nguyệt.

Phù Sinh vừa thấy mắt hoa lên, ngân thương của Thẩm Ly đã giết tới trước mặt, hấn nâng kiếm lên đỡ, sức mạnh của Phù Sinh không yếu, nhưng nay phản ứng của Thẩm Ly đã nhạy bén hơn trước rất nhiều lần, binh khí tiếp xúc, chỉ ba bốn chiêu, ngân thương của Thẩm Ly đã cắm vào ngực hấn, nhưng trên mặt Phù Sinh không hề tỏ vẻ đau đớn, mắt hấn chỉ toàn sự điên cuồng, dường như đang chờ đợi điều gì.

Thẩm Ly cảm thấy không hay, đang định rút thương lại, bỗng cảm thấy ánh sáng sau lưng tối đi.

Tiếng “Cẩn thận!” của Ma quân còn chưa truyền đến tai, Thẩm Ly quay đầu nhìn thấy cái miệng đầy máu đã há to, là con Yêu long bị đánh ngất lúc nãy tỉnh lại, nó há miệng, chuẩn bị nuốt nàng vào bụng, tiếng cười điên cuồng của Phù Sinh và mùi máu tanh trong miệng Yêu long bao phủ năm giác quan của Thẩm Ly. Tròng mắt nàng co rút lại, trong khoảnh khắc này, bỗng có tiếng gió thổi đến, giống như tất cả mọi thứ đều dừng lại, một vòng tay quen thuộc ôm lấy nàng vào ngực, mùi hương nhàn nhạt gần như không thể nghĩ thấy kia xua tan tất cả tanh hôi một cách thần kỳ.

Cánh tay của nam nhân đặt ở eo siết chặt lấy nàng, lòng bàn tay của thần minh áo trắng ngưng tụ khí lạnh, đóng băng cái miệng đang há to kia, Yêu long bị đông thành một quả cầu băng, sắc mặt Hành Chi lạnh lẽo, nhàn nhạt thốt ra một chữ “Phá”, đầu Yêu long bị đóng băng lập tức nứt vỡ, chỉ nghe một tiếng động cực lớn vang lên, đầu Yêu long bị nổ tung, thần lực vẫn chưa giảm xuyên qua cả người Yêu long, xé nó ra thành từng mảnh vụn, máu thịt tung tóe văng khắp trời, đến khi tất cả rơi xuống, chúng nhân đang ngây ngốc mới bàng hoàng sực tỉnh.

Phù Sinh không cam lòng nghiêng răng, bất chấp ngàn thương của Thẩm Ly vẫn còn xuyên qua ngực mình, hấn nhảy lùi về phía sau, máu tươi trào ra, nhưng không phải màu đỏ tươi mà là màu xanh đen, hấn đứng ở xa xa, tay ngưng tụ pháp lực úp lên ngực, chờ vết thương từ từ liền lại. Hấn ngược mắt nhìn, Hành Chi ở bên kia không hề nhìn hấn lấy một lần, ánh mắt trầm xuống nhìn người trong lòng mình.

Thẩm Ly thấy Phù Sinh chạy xa, bất giác muốn đuổi theo, nhưng bàn tay ở eo dùng lực giữ lại, siết chặt lấy nàng, khiến nàng không thể động đậy được nữa. Thẩm Ly ngẩng đầu lên, thấy Hành Chi vẻ mặt lạnh băng nhìn mình, lưng Thẩm Ly bất giác cứng đờ, lòng bỗng dậy lên vài phần áy náy, tròng mắt nàng đảo đảo nhìn trái nhìn phải, sắc mặt không biết làm sao thật giống trẻ con khi làm chuyện xấu. Hành Chi thấy nàng như vậy, dù lòng đang bốc lửa ngút trời, cũng đành hóa thành một tiếng thở dài, cười khổ: “Song chắn của Chi thủy thuật mà cũng làm tan chảy được, nàng đúng là ngày càng bản lĩnh.”

Thẩm Ly ho húng hắng: “Thần quân quá khen.” Giữa chốn đông người mà bị Hành Chi ôm như vậy, lòng Thẩm Ly cảm thấy không được tự nhiên, nàng khẽ lắc người, muốn thoát khỏi gọng kềm của Hành Chi, nhưng không

ngờ Hành Chỉ lại càng ôm nàng chặt hơn, một tay kia nâng cằm Thẩm Ly, ép nàng ngược lên nhìn hắn.

“Thẩm Ly, ta dùng hết mọi cách để cứu mạng nàng, không phải để nàng tiếp tục đi vào chỗ chết.”

Thẩm Ly ngây ra, hai mắt tự nhiên dờ mắt: “Ta sẽ tự bảo vệ mình... Ta cũng đâu quý giá như chàng nghĩ...”

Ý cười trên mặt Hành Chỉ không còn, hắn thẳng thừng ngắt lời Thẩm Ly “Nàng quý giá hơn nàng tưởng tượng rất nhiều.” Nhìn bộ dạng ngây ngốc của Thẩm Ly, Hành Chỉ im lặng trong chốc lát, cuối cùng chỉ đành bất lực bật cười, vỗ đầu nàng: “Lúc nên trốn sau lưng để được bảo vệ, tốt xấu gì nàng cũng nên phối hợp một chút chứ, cho ta một cơ hội không được sao?”

Thẩm Ly bị hắn vỗ phải gật đầu liên tiếp, vô tình nhìn thấy trận pháp của Ma quân bên dưới đang nhỏ dần, lòng nàng bỗng thất lại, buột miệng nói: “Bây giờ không được.” Ngăn thương hiện lên trong tay, Hành Chỉ buông nàng ra nhưng vẫn giữ nàng sau lưng: “Bắt đầu từ bây giờ đi.”

Ánh mắt hắn nhàn nhã rơi trên người Phù Sinh, cười nói: “Ta không thích kẻ đeo bám mãi không thôi, cũng không thích chuyện dây dưa không dứt, bất kể các hạ có ý đồ gì, hôm nay cũng đều phải kết thúc.” Hắn cười cười, giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng: “Tự tận, hay để ta ra tay?”

Vết thương của Phù Sinh hồi phục cực nhanh, lúc này trên ngực đã không còn vết tích gì, hắn cười khàng khặc: “Tam giới này có ai không biết uy lực của Thần quân, sao ta có thể dám ra tay với ngài.” Hắn nhìn Hành chỉ, “Chỉ là chuyện đến nước này mà bắt ta tự tận... bảo ta làm sao cam...” Hắn chưa dứt lời, cây sáo ngắn trong tay lại phát ra tiếng, ma nhân bên dưới nhìn lên, lập tức thay đổi mục tiêu.

Ma nhân bay lên trên, bỏ trống chỗ Ma quân phía dưới, Ma quân dường như không còn sức chống đỡ, trận pháp bị phá, thân hình bà ngã về phía trước ngất đi. Thẩm Ly cả kinh, Hành Chỉ nói: “Bảo vệ Ma quân, đưa đến Thiên ngoại thiên, xử lý xong chuyện ở đây ta sẽ về tìm nàng.”

Thẩm Ly cắn răng, lòng tuy vẫn chưa bỏ được người ở Ma giới, nhưng lúc này nàng chỉ đành vậy.

Nàng lắc người rời khỏi Hành Chỉ, vừa lại gần Ma quân, Phù Sinh bỗng nhếch môi cười quỷ dị: “Thần quân quan tâm Thẩm Ly, ngài tưởng ta không liệu được là ngài sẽ đến sao...” Hắn vừa dứt lời, lòng Hành Chỉ bỗng lóe lên ý nghĩ không may, nhìn xuống dưới, chợt thấy một bóng đen âm thầm xuất hiện sau lưng Thẩm Ly. Lúc này Thẩm Ly đang dìu Ma quân, bóng đen kia bỗng đưa tay bịt mũi nàng, không biết trong lòng bàn tay hắn có gì, Thẩm Ly không kịp giẫy dụa một lần, hai mắt nhắm lại ngã vào ngực người phía sau.

Phù Sinh cười lớn: “Tâm nguyện ngàn năm! Tâm nguyện ngàn năm cuối cùng cũng thành rồi! Ha ha ha!” Bộ dạng điên cuồng kia giống như vui mừng đến phát điên. Nhưng tiếng cười của hắn đang lên cao bỗng chợt dừng lại, một thanh băng bén nhọn xuyên qua tim, Hành Chỉ không biết đã đứng trước mặt hắn từ lúc nào, mặt không biểu hiện, giọng nói lạnh lùng, “Đưa Thẩm Ly đi đâu?”

Ngực Phù Sinh trào ra máu đen, rơi trên thanh băng trong suốt, hắn nhìn Hành Chỉ nhếch môi cười: “Với bản lĩnh của Thần quân sao lại không đoán ra được chứ.” Hắn khàn giọng nói, “Ta muốn cô ta thay thế phong ấn Hỏa, muốn cô ta trở thành vật chôn theo khi Khư Thiên Uyên sụp đổ! Nhìn nữ nhân mình yêu chết trong phong ấn mình tạo ra, Thần quân cảm thấy thế nào? Ha ha!”

Ánh mắt Hành Chỉ lạnh lẽo, vô số thanh băng mỏng như ngân châm đâm vào tất cả mạch mạch trên người Phù Sinh, toàn thân Phù Sinh bất giác co giật, nhưng khóe miệng vẫn cong lên nụ cười điên cuồng. Hành Chỉ quay người rời đi, với tốc độ của hắn nhất định có thể đến Khư Thiên Uyên trước bóng đen kia, nhưng thân hình hắn bỗng bị giữ lại, toàn thân Phù Sinh bốc lên Ma khí níu lấy gót chân Hành Chỉ: “Ta không để ngài đi đâu. Trước khi Thẩm Ly thành công trở thành phong ấn, ngài không tới được chỗ cô ta đâu.” Ma nhân vây lại, ý đồ dùng Xa luân chiến níu giữ chân Hành Chỉ. (Xa luân chiến – đánh luân phiên, cày đồng hiệp yếu)

Mắt Hành Chỉ dậy lên sát khí, cơn giận của thần minh khiến trời đất cũng phải khóc than, tiếng gió rít gào, thổi bay thanh âm như vọng đến từ Địa ngục của hắn: “Muốn chết!”

Chỉ thủy thuật quét qua, rửa sạch đất trời.

Lúc này Thẩm Ly đã hoàn toàn không biết ở Ma cung xảy ra chuyện gì, chương độc lan tỏa trong cơ thể nàng, nàng biết loại độc này, lần trước ở thành Dương Châu của Nhân giới Phù Sinh đã từng dùng với nàng, lúc đó đã được Hành Chi trị khỏi, nhưng bây giờ... độc này lại được Phù Sinh luyện lợi hại hơn thêm!

Thẩm Ly nghiêng răng, liếc mắt nhìn người đang ôm mình chạy đi.

Đôi mắt hấn vô thần, trên mặt là vô số vằn đỏ, răng nanh rất dài, gần giống như răng nanh của loài thú, nhưng dù cho người này có biến thành bộ dạng thế nào, Thẩm Ly vẫn nhận ra hấn...

“Mặc Phương!” cô hống nàng nặn ra hai chữ này. Thân hình Mặc Phương chậm lại trong một khắc, nhưng cũng chỉ trong một khắc đó thôi, gương mặt không hề biểu hiện của hấn tiếp tục mang Thẩm Ly tiến về phía Khu Thiên Uyên, giống như các ma nhân khác, không hề có ý thức, chỉ nghe lệnh hành sự.

Nhớ đến dáng vẻ Mặc Phương khi đưa nàng ra khỏi địa lao lần trước, Thẩm Ly chỉ cảm thấy lòng bi thương, nàng khó nhọc nói: “Tại sao lại cam tâm biến thành như vậy...”

Ánh mắt đỏ rực dường như xúc động, nhìn Thẩm Ly, nhưng thân hình hấn vẫn liếp tục đi về phía trước, tốc độ cuời mây nhanh đến mức Thẩm Ly cũng không dám tin. Sau khi biến thành ma nhân, sức mạnh của hấn cũng có thể nâng cao sao...

“Vương...” Khóe môi Mặc Phương khẽ nhúc nhích, hình như vô cùng khó nhọc không chế miệng mình để nói ra lời hấn muốn, “Phun máu... trốn.”

Thẩm Ly ngẩn ra, trong lòng nhất thời không biết dâng lên mùi vị gì, người này đã phản bội Ma giới, phản bội nàng, nhưng cho đến giờ hấn vẫn giúp nàng, thế giới của Thẩm Ly rất đơn giản, bằng hữu, kẻ địch và những kẻ không quan trọng, nhưng bây giờ, nàng lại không biết nên xếp Mặc Phương ở vị trí nào, có lẽ lòng người vốn là một thứ phức tạp, đâu thể dùng tiêu chuẩn đơn giản để phân biệt rõ ràng.

Thẩm Ly cắn môi thật mạnh, cánh môi trào máu, quả đúng vậy, sức lực trong cơ thể hồi phục được một chút.

Nhưng tốc độ của Mặc Phương quá nhanh, Thẩm Ly đã có thể mơ hồ nhìn thấy dải núi ngăn cách Khu Thiên Uyên và Ma giới. Nàng lập tức dùng lực cắn rách môi, máu tươi bắn ra, sức mạnh nàng truyền khắp tứ chi, nàng bỗng nhảy lên đẩy Mặc Phương ra, xoay người đáp xuống đất.

Lúc này bên cạnh nàng đã là cửa lớn Khu Thiên Uyên.

Chướng khí mịt mù, thậm chí còn đậm hơn khi Hạt vĩ hồ thoát ra lần trước.

Mặc Phương đứng trong màn chướng khí dày đặc, đôi mắt đỏ rực vô cùng nổi bật. Thấy Thẩm Ly muốn trốn, cơ thể hắn như chủ động nhào tới phía trước nhưng chưa rút kiếm, tay không so chiêu với Thẩm Ly, hắn nghiêng chặt răng dường như đang cật lực không chế gì đó: “Đi...” Miệng hắn nặn ra hai chữ rất ngắn, “Đi mau!”

Nói xong, tay hắn hiện lên trường kiếm, cầm ngược trường kiếm đâm thẳng vào bụng mình.

Thẩm Ly nhìn đến ngây người, Mặc Phương phun ra một ngụm máu đen, quỳ một gối xuống, sắc đỏ trong mắt dần dần rút đi, hắn khó nhọc nói: “Vương thượng đi mau. Ta không không chế được quá lâu...”

“Tại sao...”

Mặc Phương nhắm nghiền mắt: “Số mệnh đẩy đưa, không thể không phản bội, nhưng... tình này đã gọi... Mặc Phương không dám, không thể, cũng không muốn hại cô.”

Khóe môi Thẩm Ly khẽ mấp máy, Mặc Phương bỗng mở hai mắt, nghiêm giọng hét lên: “Đi!” Nhưng hắn còn chưa dứt lời, chỉ nghe mấy tiếng cười quỷ dị vang lên: “Đứa con bất hiếu!” Chướng khí mang theo thanh âm bay ra từ Khu Thiên Uyên.

Nghe thấy thanh âm này, lòng Thẩm Ly chấn kinh, đây... đây chính là thanh âm lần trước nàng nghe ở Khu Thiên Uyên! Lúc đó hắn điên cuồng hét lên “Ta phải thí thân”, còn nay...

Thẩm Ly còn đang nhớ lại, trong Khu Thiên Uyên bỗng bắn ra một thứ dinh dính như lưỡi rắn, sắp bắt lấy Thẩm Ly, thân hình Mặc Phương khẽ

động chấn trước người nàng, vung kiếm chém tới, chiếc lưới kia bị chém thành hai mảnh.

Máu đen không ngừng trào ra từ bụng Mặc Phương, hắc hơi nghiêng đầu nhìn Thẩm Ly, giống như rất nhiều lần ở Ma giới, hắc ở sau lưng len lén nhìn nàng, chỉ có những lúc Thẩm Ly không biết, hắc mới dám để lộ cảm xúc của mình, nhưng lúc này, có thể đường đường chính chính nhìn nàng một lần... thật sự... còn gì tốt hơn thế này.

◊ Chương 73 ◊

Tiếp xúc với ánh mắt của Mặc Phương, Thẩm Ly lặng người, lòng nhất thời muôn vàn cảm khái, nhưng nào chờ nàng ổn định cảm xúc, giữa chiếc lưỡi bị Mặc Phương chém đôi kia bỗng bắn ra một chiếc lưỡi nhọn khác, đầu lưỡi như kiếm, chỉ nghe “keng” một tiếng, chiếc lưỡi như vũ khí sắc nhọn đã đánh nát trường kiếm đang chống đỡ của Mặc Phương, lúc thanh kiếm nứt gãy, chiếc lưỡi kia cũng xuyên thẳng qua tim Mặc Phương, hắt hẳn ra như một miếng giẻ rách.

Máu nóng trên người hắt bắn lên mặt Thẩm Ly ở phía sau. Thẩm Ly mở to mắt, cảnh tượng dường như chậm lại trong mắt nàng, nàng nhìn bóng người bị hắt ra xa, rất nhiều hình ảnh rời rạc lần lượt xoay vòng hiện hiện trong đầu nàng, cùng nhau chinh chiến sa trường, cùng nhau khải hoàn trở về, cùng nhau nâng ly cười nói trong tiếng đàn ca múa hát. Thậm chí nàng còn nhớ lại lần nàng đào hôn rời khỏi Ma giới, Mặc Phương đánh nàng trọng thương khiến nàng hiện nguyên hình, thả nàng trốn đến Nhân giới để người của Ma giới không thể tìm được.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó Phù Sinh hi vọng nàng được gả đến Thiên giới để tiện cho hắn hành động ở Khư Thiên Uyên, Mặc Phương lại thả nàng đi, làm trái ý Phù Sinh.

Người này... đã hại Ma giới, nhưng đối với Thẩm Ly, hắn chưa từng xuống tay hại nàng.

Người như vậy...

Trong Khư Thiên Uyên lại vang lên tiếng hú, chiếc lưỡi nhọn lại lao tới phía trước, muốn quán lấy Thẩm Ly. Cả người Thẩm Ly bừng lên sát khí, mắt đỏ rực, chiếc lưỡi kia còn chưa bắn đến trước mặt Thẩm Ly thì nàng đã ném ngân thương đi, mũi thương cắm chặt chiếc lưỡi xuống đất, trong cửa lớn có yêu thú kinh sợ kêu la, Thẩm Ly không còn lòng dạ để làm chuyện khác, nàng chạy đến bên cạnh Mặc Phương, nhìn máu đen trên người hắn

nhuộm thắm cả đất. Thảm Ly cúi người xuống, ánh mắt khẽ rói rời, nàng đưa tay ra nhưng không biết có nên chạm vào hắn không.

“Hôm nay, cuối cùng cũng không còn phải tiên thoái lưỡng nan.” Hắn khàn giọng lên tiếng, đôi mắt lặng lẽ nhìn Thảm Ly, sắc mặt nhạt đến mức gần như không có vui buồn, “Vương thượng, cô có bằng lòng tha thứ cho ta không...”

Khóe môi Thảm Ly run lên: “Không tha thứ, đứng lên cho ta, khi xong chuyện rồi ngươi còn phải chuộc tội cho sự phản bội của ngươi nữa.”

Mặc Phương cong khóe môi: “E là không thể được.”

Thảm Ly thẳng thừng ngắt lời hắn: “Đứng dậy cho bản vương! Chẳng phải ngay cả kiếp hỏa cùng không thiêu chết được ngươi sao? Chút vết thương nhỏ này, đừng hòng lừa được bản vương thương hại!” Tuy nói vậy nhưng Thảm Ly lại không cam mà siết chặt quyền, nàng từng chứng kiến rất nhiều cái chết, bộ dạng níu giữ này nàng rất đỗi quen thuộc.

“Từ nhỏ tim ta đã có khiếm khuyết, vốn không thể sống quá lâu, nhưng trong ba trăm năm tròn, Phù Sinh ngày ngày lấy máu nuôi ta, khiến ta cũng có năng lực chết đi sống lại như hắn, nhưng mà... trên thế gian này làm gì có sức mạnh nào mãi không cạn kiệt, sức mạnh của Phù Sinh đã sắp tiêu hao hết, còn ta... cũng không thể sống được nữa.”

Thảm Ly cắn chặt răng, cổ họng nghẹn lại, im lặng không nói một lời.

“Đời này của Mặc Phương mang thù hận sinh ra, sống vì kẻ mưu của người khác, ngay cả cầu chết cũng không thể. Chỉ có khoảnh khắc này mới được toại nguyện...” Sắc đỏ trong mắt hắn biến mất, đôi mắt đen trong suốt giống như sóng nước ở nơi sâu thẳm nhất của đáy hồ, dùng hết sức lực để phóng ra tất cả ánh sáng mình có: “Vương thượng... Ta thích nhất... là mái tóc buộc cao của cô, tung bay trong gió, giống như chiến kỳ không bao giờ ngã...”

Hắn nói: “Đừng thua nhé...”

Sau đó ánh sáng lụi tắt, yên lặng chết chóc lại trở về.

Nắm tay bóp chặt của Thảm Ly siết mạnh đến run rẩy. Chiếc lưới bị Thảm Ly ghim lại giống như hồi phục sức mạnh, lại bắt đầu chuyển động

không ngừng, Thẩm Ly lặng lẽ đứng lên, thả lỏng bàn tay, Hồng anh ngân thương ở bên kia vừa biến mất lại được nàng nắm chặt trong tay. Vết thương trên chiếc lưới nhanh chóng liền lại, trườn về phía Thẩm Ly như một con rắn.

“Tại sao...” Tóc trước trán che mắt mắt nàng, “Chẳng phải hẳn là Thiếu chủ của các người sao?” Ngân thương vung lên, đánh chiếc lưới đang quét tới bật ngược trở lại, toàn thân Thẩm Ly toát lên sát khí, “Ngay cả người của mình cũng không tha, thật là điên cuồng!”

“Ha ha ha ha.” Tiếng cười quái dị từ trong Khư Thiên Uyên truyền ra, “Đứa con bất hiếu, vì tư tình nhiều lần làm hỏng đại sự, mạng của hẳn ta đương nhiên phải giải quyết.”

Nghe thấy lời này, Thẩm Ly nhú chặt mày. “Lục Minh...”

“Lâu lắm rồi không nghe tên mình, thật khiến người ta cảm thấy xa lạ.” Thanh âm bên trong cười khằng khặc, “Mau, tiểu cô nương, còn không mau vào Khư Thiên Uyên, nếu không mau thì Thần quân kia sẽ đuổi đến.”

Hắn vừa dứt lời, bóng người áo trắng bỗng xuất hiện cách Thẩm Ly ba bước, Hành Chỉ vừa lộ mặt, chưa nói một lời đã đưa tay kéo lấy Thẩm Ly, nhưng lại có một luồng khí đen còn nhanh hơn hắn, vòng qua eo Thẩm Ly kéo nàng về phía Khư Thiên Uyên.

Toàn thân Thẩm Ly bùng lên ngọn lửa, chỉ nghe trong luồng khí đen kia truyền ra tiếng kêu thảm thiết, thanh âm rất giống Phù Sinh, ngọn lửa toàn thân Thẩm Ly càng hung vượng hơn, thiêu cháy hết luồng khí đen, nhưng bỗng chiếc lưới sau lưng lại chui ra, nó cũng rất sợ ngọn lửa này, nhưng do mệnh lệnh, nó mặc kệ nguy hiểm khi da thịt bị thiêu rụi cuốn lấy Thẩm Ly, kéo nàng vào trong khe nứt của Khư Thiên Uyên.

Hành Chỉ sắc mặt giận dữ, trong tay hiện lên một thanh kiếm băng màu lam, song vì nơi đây có phong ấn Khư Thiên Uyên, Hành Chỉ không dám tùy tiện sử dụng thần kiếm, thân hình hắn khẽ động, muốn đuổi tới phía trước, nhưng trong Khư Thiên Uyên bỗng phun ra chướng khí, trong phút chốc có mười mấy con yêu thú thoát ra! Bọn chúng vây lấy Hành Chỉ, chỉ chậm trễ một khắc này thôi mà Thẩm Ly đã bị kéo vào trong.

Thẩm Ly cảm thấy xung quanh tối đen, chiếc lưới quấn quanh người nàng lập tức co lại, ngọn lửa trên người nàng chiếu sáng hoàn cảnh xung

quanh, vô số yêu thú ẩn hiện trong bóng tối, bao vây lạnh lùng nhìn nàng. Thảm Ly quay đầu muốn thoát ra khỏi Khu Thiên Uyên, thế nhưng sau lưng là một mảng tối đen, không thể tìm được cửa ở hướng nào.

Thình lình một đóm lửa bay đến trước mặt Thảm Ly, hình dạng nó dần dần biến đổi, cuối cùng hóa thành một con mắt. Thảm Ly nhìn nó lạnh lẽo lên tiếng: “Lục Minh?”

Nó cười khăng khặc: “Tiểu cô nương, chúng ta lại gặp nhau.”

Thảm Ly nhíu mày: “Tại sao ngươi vẫn còn sống?” Lục Minh nhất định đã chết rồi, bị thần minh chém lẽ nào còn sống lại được. Nhưng con mắt này...

Con mắt kia khẽ nhíu lại, dường như đang mỉm cười, “Tiểu cô nương không cần đoán nữa, đích thực là thân ta đã chết, đây chẳng qua chỉ là một mảnh tàn hồn mà thôi.” Vừa dứt lời, bên ngoài Khu Thiên Uyên truyền đến một tiếng động cực lớn, Thảm Ly biết nhất định là do Hành Chi tạo ra. Yêu thú xung quanh khẽ động, có thêm nhiều con mắt biến mất, xem ra ắt hẳn đã chạy đi ngăn cản Hành Chi.

“Tiểu cô nương, bọn ta không giữ chân được vị bên ngoài bao lâu đâu, đại kế sắp thành rồi, mau theo ta đi.”

“Ha.” Thảm Ly cười lạnh, quanh người lại bùng lên ngọn lửa, hơi nóng ép Lục Minh không thể không lùi về phía sau một bước, Thảm Ly nói, “Tại sao bốn vương phải nghe ngươi sai khiến, Hôm nay cho dù đồng quy vu...” Định nói ra bốn chữ này, Thảm Ly bỗng nhớ lại lời Hành Chi nói trước đó, ánh mắt sâu xa, nhưng nàng lập tức kiên định trở lại, “Bất kể các ngươi có mưu đồ gì, Hành Chi nhất định không để các ngươi đạt được.”

Nàng tin một người, nguyện dùng tất cả của mình để tin hẳn.

“Tiểu cô nương, cô nghĩ thần minh thật sự không có gì không làm được sao?” Lục Minh cười lạnh, “Tại sao ngàn năm nay thần minh không ngừng biến mất, tại sao bao nhiêu lâu nay Thiên đạo không sinh ra thêm vị thần nào nữa?” Hắn cười quái dị, khiến lòng Thảm Ly bỗng nhiên trống rỗng, “Sức mạnh có thể đối kháng với Thiên đạo quá sức mạnh mẽ, vào thời Thượng cổ đất trời hỗn độn có lẽ còn cần họ để khai phá đất lành cho vạn vật trên thế gian, nhưng giờ đây thế gian này đã không còn cần sức của thần minh nữa. Họ chỉ có thể được cung phụng, hay chỉ có thể bị ràng buộc mà

thôi, bởi vậy thần minh không ngừng chết đi, vì họ đã không còn ý nghĩa để tồn tại thêm nữa.”

Lục Minh cười lạnh: “Cô biết không, họ đã thành những đứa con bị ruồng bỏ của ông trời. Hành Chi thần quân chẳng qua chỉ là minh chứng cho chút hơi tàn của thần Thượng cổ mà thôi.”

Thẩm Ly cả kinh, trong đầu hiện lên nụ cười nhàn nhạt của Hành Chi, bỗng cảm thấy lòng đau nhói.

“Ngàn năm trước hấn khai phá Khu Thiên Uyên, chẳng những mượn lực Ngũ hành mà còn phải nương nhờ đất trời của Ma giới mới tạo thành, nhưng ngàn năm nay thần lực của hấn không biết đã mất đi bao nhiêu, cô nghĩ hấn còn sức để khai phá ra một Khu Thiên Uyên nữa sao?” Nhìn thấy ngọn lửa xung quanh theo cảm xúc của Thẩm Ly lúc mạnh lúc yếu, Lục Minh tiếp tục nói, “Đám phé vật của Thiên giới đều ỷ vào sức mạnh của Hành Chi thần quân hoành hành khắp Tam giới, nếu chỉ có đám vô dụng kia thì làm gì có bản lĩnh đứng trên đầu Ma tộc. Chi bằng giết bọn chúng cho xong...”

Thẩm Ly nhắm mắt ổn định tâm thần: “Thiên giới vô năng là thật, Ma tộc thiết thời cũng là thật, nhưng ta không tán đồng cách làm của người, chế tạo yêu thú, trước khi hại được người thì đã tự hại thân mình, lê dân Ma tộc làm gì có lỗi? Tại sao phải chịu chết oan uổng vì sự không cam của kẻ cầm quyền.” Thẩm Ly mở mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn hấn, “Ta sẽ không giúp người.”

Lục Minh im lặng, “Cô cũng không giúp phụ thân cô sao?” Còn chưa chờ Thẩm Ly phản ứng, hấn lại nói, “Hơn nữa, giúp hay không, không do cô quyết định.” Hấn nhẹ giọng gọi, “Phù Sinh.” Một luồng khí đen bỗng vây quanh Lục Minh: “Có thuộc hạ.” Ngay cả hình thể hấn cũng không thể nào ngưng tụ được nữa, chỉ có thể xuất hiện trong bộ dạng này...”

“Người có thể chống được bao lâu?”

Luồng khí đen im lặng, cuối cùng vẫn cung kính đáp: “Vẫn có thể kiên trì được thời gian một nén hương.”

“Đủ rồi.” Giọng Lục Minh lạnh lẽo, “Đi thôi.”

Luồng khí đen dường như đang cúi đầu xuống đất: “Tuân mệnh.”

Thẩm Ly nhíu mày, thấy luồng khí kia ào tới như một miếng vải đen, trùm lấy ngọn lửa toàn thân nàng, Thẩm Ly cả kinh, nàng tận sức phóng hết pháp lực ra, trong Khu Thiên Uyên cũng vì vậy mà chấn động, nhưng luồng khí đen đó vẫn chưa tan hết, dường như hẳn muốn dùng tất cả sinh mạng vào thời khắc này, dùng lực đè nén ngọn lửa, mãi đến khi quán quanh hết người Thẩm Ly, khiến ngọn lửa chỉ có thể cháy trong luồng khí đen ấy.

Thẩm Ly giãy dụa, nhưng luồng khí đen vẫn bất động, Thẩm Ly nghiêng răng: “Hắn đã giết Mặc Phương, ngươi vẫn nghe hắn sai khiến sao! Hắn vốn chưa từng coi ngươi là người!”

Móng vuốt của một con yêu thú bắt lấy Thẩm Ly đang bị luồng khí đen bao vây, không có ngọn lửa thiêu đốt, yêu thú dễ dàng mang nàng đi.

Thẩm Ly tức giận: “Đúng là ngu trung!”

Nhưng Phù Sinh hóa thành khí đen chỉ im lặng không nói.

Tiếng cười của Lục Minh càng sáng khoái điên cuồng hơn: “Đây chính là mục đích ta tạo ra chúng, mãi mãi không phản bội, còn trung thành hơn cả chó.” Thẩm Ly hận đến nghiêng răng, Lục Minh bỗng đổi giọng, “Tiểu cô nương, có cảm nhận được chưa?” Theo lời nói vừa dứt của hắn, Thẩm Ly bỗng cảm thấy xa xa có một luồng sóng nhiệt ào đến, nhiệt độ này... Thẩm Ly ngẩn ra, ngo ngác nhìn về hướng đó.

Một quả cầu sáng bị xiềng xích níu giữ vô cùng chói mắt trong bóng tối, trong quả cầu đó là một con phụng hoàng cực lớn, đôi cánh diễm lệ, thân hình đẹp đẽ, mỗi một sợi lông đều nhuộm lửa đỏ rực, tư thế đó cho dù đang ngủ mê cũng khiến người ta cảm nhận được sự mạnh mẽ của nó.

Khí tức âm ỉ trên người nó truyền đến khiến Thẩm Ly cảm thấy quen thuộc một cách kỳ lạ, một sự rung động huyết mạch tương thông xuyên qua khoảng cách không gian khiến Thẩm Ly gần như không thể nào dời mắt. Lục Minh cười: “Đây là tác phẩm kiêu ngạo nhất của ta, cũng là phụ thân của cô – Phụng Lai.”

◊ Chương 74 ◊

Phụ thân của nàng...

Danh xưng này đối với Thẩm Ly quá đời xa lạ, sự nhận biết về người này chỉ qua vài lời miêu tả của Ma quân, thậm chí trước khi Ma quân cho nàng biết hết tất cả, Thẩm Ly vốn không biết phụ thân mình là một con yêu thú.

Nhưng huyết thống thật là kỳ diệu, chỉ đứng ở đây thôi, nhìn sự tồn tại giống hệt với nguyên hình của mình kia, Thẩm Ly có thể vô cùng khẳng định, giữa họ có một mối liên hệ.

Con mắt kia lướt đến chỗ quả cầu, không biết hẳn thấp giọng ngâm nga điều gì, bỗng quả cầu chuyển động: “Con ngoan, con ngoan.” Lục Minh kích động đến vỡ giọng: “Đã đến lúc ngươi tỉnh lại, đến lúc ngươi ra ngoài rồi.”

Thân hình Thẩm Ly khẽ động, nhưng luồng khí đen bao quanh người nàng càng kéo nàng lại mạnh hơn, thậm chí trùn lên mũi miệng Thẩm Ly, khiến nàng không thể lên tiếng.

Phụng hoàng đang say ngủ bỗng mở mắt, một tia sáng lóe lên trong mắt, ánh sáng từ trong Khư Thiên Uyên tỏa ra thật xa, xiềng xích níu giữ quả cầu rung chuyển, cả Khư Thiên Uyên cũng lắc lư theo. Lục Minh cười lên the thé, trong con mắt kia tràn ngập sắc thái điên cuồng: “Đứng dậy đi, bốn phong ấn kia ta đã lệnh cho người thay thế, sau khi thay cả người thì người không cần làm phong ấn của Khư Thiên Uyên nữa, ngươi sắp được tự do rồi.”

Dùng nàng để thay thế cha nàng sao... Thẩm Ly cười khổ, như vậy dù nàng có cự tuyệt thì lòng cũng không yên...

Ngọn lửa trên lông phụng hoàng bùng lên, đôi cánh không thể tung ra được trong quả cầu, bị trói buộc nhưng hẳn không hề tức giận, ngọn lửa trên người cháy bùng đến mức gần như hóa sắc bạc, chói mắt đến mức khiến Thẩm Ly không thể nhìn tiếp. Nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh sáng của

ngọn lửa giảm đi, Thẩm Ly quay đầu nhìn, thân hình phụng hoàng biến đổi, cánh nó dần dần biến thành cánh tay, trên mặt dần xuất hiện da thịt, hóa thành ngũ quan của người, lông vũ trên người biến thành một bộ y phục đồ cam liền nhau, vừa vạm như được may sát người.

Hắn ngửa đầu, yết hầu nhẹ nhàng chuyển động trong cổ, một tiếng thở dài cực khẽ bật ra khỏi vành môi. Hơi thở đó như tích lũy cái nóng ngàn năm, phun lên vách quả cầu, khiến quả cầu bỗng phát ra tiếng “rắc”.

“Lưu Vũ...” Hắn mở mắt, gọi tên này một lần, sau đó sắc mặt trong mắt dần trở nên rõ ràng, “Lưu Vũ.”

Lục Minh chậm chậm bay đến trước mặt hắn: “Con ngoan, người nhìn ta đi.” Ánh mắt Phụng Lai lúc này mới từ từ ngưng tụ, rơi trên người Lục Minh, Lục Minh kích động, “Người hãy chờ đó, ta sẽ thả người ra ngoài ngay.”

“Lưu Vũ đâu rồi?”

“Lưu Vũ... đã qua đời rất lâu.”

Thân hình Phụng Lai cứng lại, lặng lẽ cúi đầu: “Chết rồi?”

“Phải.” Lục Minh giọng điệu quý dị, “Bị thế gian ruồng bỏ, vì thân mình mà chết, người hại chết nó đang ở ngoài Khư Thiên Uyên...”

“Nàng sẽ không chết.” Phụng Lai siết chặt quyền, “Còn chưa chờ ta trở về, sao nàng có thể chết được.” Ngọn lửa toàn thân hắn thoát sáng thoát tối, khiến ánh sáng lay động không ngừng. Thẩm Ly muốn lên tiếng giải thích, nhưng khí đen vây quanh nàng giống như dùng hết sức lực của mình, khiến nàng không thể động đậy.

Quả cầu rạn nứt, con mắt của Lục Minh mở to, hưng phấn đến mức khiến thanh âm run rẩy kịch liệt: “Ra đi con ngoan, giết chết thân mình ngoài kia, báo thù cho Lưu Vũ, ra đi!”

Quả cầu tan vỡ, Phụng Lai như một mũi tên bật khỏi cung, xông thẳng về phía trước, Lục Minh chặn trước mặt hắn còn đang cười lớn, nhưng tiếng cười chợt im bật, vì ngọn lửa trên người Phụng Lai đã thiêu sạch mảnh tàn hồn còn lại của hắn!

Hương Phụng Lai rời đi chỉ còn lại một vệt sáng, Thẩm Ly nghe xa xa truyền đến một tiếng động cực lớn, ánh sáng bên ngoài khẽ lọt vào Khu Thiên Uyên tăm tối, khí tức trong Khu Thiên Uyên biến đổi, chấn động sụp đổ truyền đến, yêu thú nhón nhào, điên cuồng chạy theo hướng Phụng Lai rời đi.

Thẩm Ly cả kinh, muốn đuổi theo ngăn cản, nhưng Phù Sinh vẫn cố chấp kéo lấy nàng, lôi nàng về phía có xiềng xích, Thẩm Ly tức giận: “Lục Minh đã chết rồi! Ngươi tội gì phải theo mệnh lệnh của hắn làm những chuyện này!”

Đến gần xiềng xích, Phù Sinh không bám lấy Thẩm Ly nữa, nhưng ngọn lửa xung quanh nàng lập tức thu hút mấy sợi xích kia, chúng như có ý thức trói lấy tay chân Thẩm Ly. Giống như có thứ gì đó nối vào huyết mạch nàng, Thẩm Ly chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, tựa như bị xiềng xích rút hết sức mạnh.

Chấn động trong Khu Thiên Uyên ngừng lại, tất cả tạm thời lắng xuống, Phù Sinh lượn lờ quanh Thẩm Ly, thanh sắc như kiệt quệ: “Chúc mừng Chủ thượng đạt thành tâm nguyện.”

Nhưng ngoài đạt thành tâm nguyện thì chúng chẳng có được gì nữa cả.

“Thật là một lũ điên cố chấp.” Thẩm Ly lạnh lùng nói, nhưng chỉ đổi lại sự im lặng vô tận của Phù Sinh.

Bên ngoài Khu Thiên Uyên, hai bóng người đang giao chiến, băng cực lạnh và lửa cực nóng va vào nhau, mỗi một lần lực đạo tiếp xúc là mỗi một lần đất trời chấn động.

Bỗng thân ảnh màu đỏ bị kiếm chế thể công, thần minh áo trắng vung thân kiếm trong tay, Phụng Lai bị đánh từ trên không trung rơi xuống, tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất, nhưng bụi đất còn chưa kịp rơi, Hành Chi lại tấn công xuống, trong cát vàng mù mịt, lực đạo đả đấu của hai bóng người khiến mặt đất nứt vỡ ra những khe hở cực lớn.

Sau lưng hai người, Khu Thiên Uyên đã ngừng sụp đổ, cửa lớn mở rộng, yêu thú bên trong mặt mũi hung tợn nhào ra, nhưng giống như bị một sức mạnh vô hình ngăn cản, không thể nào trốn thoát. Đó là kết giới Hành Chi đã tạm thời bày, một mình hắn chống đỡ mấy ngàn yêu thú, lại một mình chiến đấu với Phụng Lai, vốn đã là cực hạn, nhưng trong lúc Hành Chi và

Phụng Lai đang giao chiến, một con yêu thú bỗng dùng vuốt sắc cào vào kết giới.

Kết giới lập tức rách ra một lỗ nhỏ! Sắc mặt Hành Chi không đổi, một tay vung lên không trung, vết rách trên kết giới lập tức liền lại, nhưng chỉ một khắc chậm trễ này thôi, trường kiếm trong tay Phụng Lai đã chém xuống, Hành Chi thu kiếm đỡ đòn, nhưng không kịp, trường kiếm mang theo độc hỏa chém xuống vai Hành Chi, máu tươi trào ra, mặc dù chịu một vết thương cực nặng, nhưng hắn không hề nhú mày lấy một lần, hóa thủ thành công, ép Phụng Lai không thể không lui về phía sau.

Độc hỏa thiêu đốt trên vai, tay trái Hành Chi ngưng tụ Chi thủy thuật úp lên vết thương, dập tắt ngọn lửa cầm máu, nhưng đến khi hắn xong chuyện ngẩng đầu lên thì Phụng Lai đã mất dạng từ lâu, không biết đi về hướng nào.

Hành Chi nhú mày, bây giờ không còn thời gian để đuổi theo bắt Phụng Lai. Hành Chi quay đầu, yêu thú trong Khu Thiên Uyên giãy dụa muốn xông ra, Hành Chi biết, nhưng ở sau lưng hắn, bên trong bóng tối của Khu Thiên Uyên, Thâm Ly vẫn còn ở đó.

Hắn thu lại thân kiếm bước về phía Khu Thiên Uyên, nhưng chỉ một cử động nhẹ này thôi, vết thương trên vai lại rách ra, máu tươi ướt đầm áo, Hành Chi lại ôm vết thương dùng Chi thủy thuật cầm máu.

Đứng trước Khu Thiên Uyên, yêu thú bên trong mặt mũi hung tợn, oán hận như muốn cắn xé Hành Chi, hắn ngẩng đầu nhìn bọn chúng, ánh mắt lạnh lẽo: “Không muốn chết thì tránh ra.” Hắn không nhìn bọn chúng nữa, ánh mắt hướng thẳng phía trước, bước vào trong kết giới, yêu thú chặn ở cửa nhất thời hoang mang không biết trốn về đâu, tản ra thành một đường để Hành Chi bước vào nơi tối tăm nhất của Khu Thiên Uyên, một con yêu thú ốm yếu trong đó thấy vai phải Hành Chi có vết thương, nó lén lút trốn sau lưng hắn, khi hắn đi qua nó bỗng nhào tới phía trước, nhưng không rõ Hành Chi ra tay thế nào, đến khi hồi thần lại, con yêu thú kia đã biến thành một đồng thít nát, lơ lửng trong không trung rồi hóa thành tro bụi.

Không con nào dám tiến lên phía trước nữa.

Yêu thú đều chen chúc ở cửa lớn của Khu Thiên Uyên, càng đi sâu vào trong càng yên tĩnh. Đến khi trước mặt hắn thấy được một nơi có ánh lửa

yếu ớt, bên trong có một bóng người lẻ loi đang bị xích lại.

“Thẩm Ly.” Hấn nhẹ giọng gọi.

Người đang nhắm mắt bỗng mở mắt ra, hấn đứng quá xa, ngọn lửa trên người Thẩm Ly không chiếu được đến hấn, Thẩm Ly bật cười: “Chàng đến trễ rồi, kẻ tính kế chúng ta, hãm hại chúng ta, không có tên nào chúng ta chính tay diệt trừ được hết.”

Chỉ một khắc trước khi Hành Chỉ đến, Phù Sinh chỉ còn lại một luồng khí đen kia đã hóa thành tro bụi biến mất trong bóng tối vô tận của Khu Thiên Uyên.

Hành Chỉ chậm bước tiến về phía trước, lúc này Thẩm Ly mới thấy vết thương trên vai hấn, nàng cả kinh, nhưng rồi lại cup mắt: “Là... người đó đã thương chàng sao?”

Hành Chỉ đưa tay xoa má nàng, nhưng máu trên tay lại vô tình bôi lên mặt Thẩm Ly, thấy mặt nàng bị mình làm lem luốc, Hành Chỉ bật cười: “Phải đó, bị nhạc phụ đại nhân đánh cho một trận. Sau đó nhạc phụ chạy mất rồi.”

Thẩm Ly không cười nổi, nàng im lặng một lúc rồi thở dài: “Vừa rồi chẳng qua chỉ bị giam ở đây có một lúc thôi mà ta đã cảm thấy cô đơn khó chịu, bốn bề chẳng có gì cả, giống như lúc mất hết năm giác quan vậy, ngay cả mình sống hay chết cũng không phân rõ nữa. Mùi vị này thật không dễ chịu. Nghĩ đến việc người đó bị giam ở đây hơn ngàn năm...”

Hành Chỉ buông tay, hỏi khẽ: “Nàng có oán ta không?”

Là hấn đã khai phá Khu Thiên Uyên, là hấn biến Phụng Lai thành phòng ần giam giữ ở đây hơn ngàn năm, nay cũng vì vậy mà Thẩm Ly mới chịu đại nạn này, trở thành vật thay thế...

“Oán à? Chắc có một chút.”

Cổ họng Hành Chỉ nghẹn lại, mắt khẽ cup xuống. Tay chân Thẩm Ly bị trói, nhưng thấy Hành Chỉ như vậy, nàng bật cười, dùng đầu cọ vào cằm hấn: “Chẳng qua ta chỉ vì tư tình cảm khái một chút thôi.”

“Chàng nghĩ Thẩm Ly là kẻ ngu xuẩn không nhìn rõ tình thế vậy sao?” Thẩm Ly nói, “Những gì chàng làm, đứng ở góc độ của chàng thì không thể

chê trách được, đổi một lập trường khác, nếu lúc đó Thâm Ly cũng đứng ở vị trí của chàng, ta cũng sẽ hành động như chàng. Chàng gánh trách nhiệm mình nên gánh, làm việc mình nên làm, giống như một anh hùng cứu được bao nhiêu người, chàng là thần minh lợi hại nhất trên thế gian này đấy.”

Lòng Hành Chi khẽ động, hấn đưa tay xoa đầu Thâm Ly, ấn nàng lên bờ vai không bị thương của mình: “Kiếp dài đằng đẵng này có thể gặp được một Thâm Ly, thật là may mắn của ta.”

Thâm Ly im lặng, nàng biết chắc hấn vẫn còn có lời muốn nói, đối diện với kết cuộc hôm nay, nhất định phải có cách giải quyết. Quả nhiên, một lúc sau, Hành Chi vỗ vai nàng nói: “Thâm Ly, ta...”

“Ta sẽ ở bên chàng.” Thâm Ly nói, “Bất kể xảy ra chuyện ra ta cũng sẽ ở bên chàng.”

Hành Chi ngẩn ra, gật đầu cười nhẹ: “Được.”

◊ Chương 75 ◊

“Thẩm Ly, nàg có nhớ trước đây ta từng nói với nàg, Khư Thiên Uyên sụp đổ sẽ chôn theo yêu thú bên trong không?” Hành Chỉ nhẹ nhàng ôm Thẩm Ly vào lòng, chậm rãi nói, “Nhưng Khư Thiên Uyên do ta mượn lực Ngũ hành mới có thể dựng lên được, ngoài phong ấn Hỏa là mượn sức mạnh của phụ thân nàg, bốn phong ấn còn lại đều dựa vào sức mạnh của đất trời Ma giới.”

Giọng nói bình thản của hãnh vô tình gọi ra những hồi ức được coi là ngọt ngào trong lòng Thẩm Ly, trắng trên núi ngoài Khư Thiên Uyên và nước trong hồ, lúc đó bọn họ một người lòng nhiều kiêng dè, một người lại mang sát ý, nhưng bất kể lúc đó trong lòng bọn họ ẩn giấu điều gì, bây giờ Thẩm Ly nhớ lại chỉ thấy lúc đó ánh trăng xua tan chướng khí thật đẹp hơn bất kỳ nơi nào khác.

“Lúc trước ta vá lại phong ấn Khư Thiên Uyên, nàg cũng đi cùng ta, chắc hãnh nàg cũng rõ. Lúc đó nếu Khư Thiên Uyên bị hủy, Ma giới cũng không thể bảo toàn.”

Thẩm Ly gật đầu: “Ừ, cây trên núi là phong ấn Mộc, nước trong hồ là phong ấn Thủy, tượng đá dưới đài luyện binh trong quân doanh là Phong ấn Thổ, còn xiềng xích trên Khư Thiên Uyên là phong ấn Kim. Ba thứ bên ngoài hợp thành chân vạc để chống Khư Thiên Uyên, còn Kim ở trên Khư Thiên Uyên, Hỏa ở trong Khư Thiên Uyên, vốn là một trận pháp vẹn toàn. Nhưng mà...”

“Ừ, nhưng đôi phương lại tìm được vật thay thế Ngũ hành này.” Hành Chỉ giữ lấy vai Thẩm Ly, nụ cười vẫn luôn trên mặt chợt tắt đi một cách hiem thấy, hãnh nghiêm túc nói, “Thẩm Ly, những điều ta sắp nói sau đây nàg phải nghe cho kỹ, vì nàg chính là người quyết định.”

Thẩm Ly nghiêm mặt, nghe Hành Chỉ nói: “Nàg và bốn vật khác đã thay thế phong ấn vốn có, nhưng sức mạnh Ngũ hành này không thể nào bị được với sức mạnh Ngũ hành do trời đất sinh ra, phong ấn như vậy chỉ có

thể chống đỡ được Khur Thiên Uyên, nhưng không thể nào giam giữ yêu thú bên trong, bởi vậy bây giờ cửa lớn Khur Thiên Uyên mở toang, tuy ta dùng kết giới miễn cưỡng phong lại lối ra khiến bọn chúng không thể nào thoát được, nhưng đây không phải là cách lâu dài. Chỉ có một cách duy nhất để giải quyết họa yêu thú.”

Thẩm Ly nhìn Hành Chỉ: “Chàng nói là chôn yêu thú cùng Khur Thiên Uyên?”

Hành Chỉ gật đầu: “Nhưng nay may mắn là bốn phong ấn khiến Khur Thiên Uyên gắn liền với Ma giới đã được thay thế, nếu Khur Thiên Uyên sụp đổ cũng sẽ không ảnh hưởng đến Ma giới, duy nhất chỉ liên lụy đến...” Hấn đưa ngón tay xoa má Thẩm Ly, “Mỗi mình nàng.”

Thẩm Ly im lặng hồi lâu rồi bật cười: “Lựa chọn như vậy chàng biết ta sẽ chọn thế nào mà.”

Lòng Hành Chỉ thất lại, thu ngón tay về: “Phải, ta biết.”

“Vậy hà tất phải do dự.” Thẩm Ly nói, “Hủy Khur Thiên Uyên đi.”

Hành Chỉ lặng lẽ nhìn Thẩm Ly hồi lâu, cuối cùng lại bất lực cười khổ: “Tốt xấu gì cũng là mạng mình, những lúc như vậy nàng phải do dự một chút rồi hãy đồng ý chứ...” Nhưng nếu do dự thì nàng sẽ không giống Thẩm Ly nữa, lúc cần quyết đoán, nữ nhân này luôn thẳng thắn vô cùng.

Thẩm Ly mấp máy môi, cuối cùng chì thốt ra được hai chữ “Xin lỗi”, nhưng thấy Hành Chỉ nhìn nàng, Thẩm Ly nói: “Cái mạng chàng trăm cay ngàn đắng cứu về lại sắp mất đi rồi. Lần này... chàng đừng băng phong Đông Hải nữa, ta vốn còn hiếu kỳ là lúc ở Đông Hải, tại sao Long vương lại khản trương tặng lễ vật cho chàng vậy... Chàng xem, chàng đã dọa họ đến mức...”

“Ha.” Hành Chỉ không kìm được lắc đầu bật cười, hấn vỗ đầu Thẩm Ly, sau khi khẽ thôi cười, hấn nói như lập lời thề, “Lần này sẽ không vậy đâu, sẽ không có ai bị dọa hết.” Hấn nói, “Ta sẽ ở bên nàng, ở bên nàng đến cùng.”

Thẩm Ly không dám tin nhìn hấn.

Hành Chi tự nói một mình: “Muốn xô đổ Khư Thiên Uyên cần phải tiêu hao thần lực cực lớn, nhưng nay thần lực của ta cũng ngày một giảm sút, vừa chống kết giới bên ngoài Khư Thiên Uyên vừa thi pháp hủy Khư Thiên Uyên e là vô cùng khó khăn. May là bốn phong ấn bên ngoài Khư Thiên Uyên đều có thể dễ dàng di chuyển, ta sẽ mang chúng đến Thiên ngoại thiên, gắn liền với Thiên ngoại thiên, vừa hay có thể mượn lực của Thiên ngoại thiên nhất yếu thú lại, đến cuối cùng, khi ta hủy Khư Thiên Uyên có thể hủy luôn Thiên ngoại thiên, từ nay Cửu trùng thiên không còn hậu hoạn. Nhất cử lưỡng tiện.”

Lúc đó Hành Chi thần quân sẽ vong thân, Thiên ngoại thiên và Khư Thiên Uyên cũng biến mất, không tồn tại đến Thiên Ma lưỡng giới.

Hắn đã... vạch kế hoạch rõ ràng đến như thế...

“Thật ra chàng... có thể làm những chuyện này bên ngoài Khư Thiên Uyên, chàng hà tất...”

Hành Chi cười nhạt, vết thương khiến sắc mặt hắn hơi tái, nhưng trong mắt lại là sự âm áp chưa bao giờ xuất hiện: “Bởi vì ta đã không thể nào tưởng tượng được thế giới không còn Thẩm Ly nữa. Đồng quy cùng nàng e là kết cuộc nhân từ nhất mà ta có thể nghĩ đến.”

Ngực Thẩm Ly đau nhói, nàng đưa tay muốn ôm lấy người trước mặt, có lẽ hắn là người sống bi quan hơn bất kỳ ai, bởi vậy nguyện vọng của hắn cũng nhỏ bé đến mức khiến nàng không thể không đau xót.

“Ta chỉ sợ, đến cuối cùng, ngay cả đồng quy cũng không thể...” Không chờ Hành Chi nói hết, Thẩm Ly đã ngược mặt lên, cắn lấy môi hắn, dịu dàng cọ sát môi hắn, khe khe nói: “Không đâu, ta sẽ bám lấy chàng, giống như kiếp chàng biến thành người vậy, mãi mãi ở bên cạnh chàng.”

Hành Chi thở dài, một tay ôm lấy eo Thẩm Ly, một tay ấn vào gáy nàng, khiến cái hôn này càng trở nên sâu thêm hơn, trong chốc lát dừng lại hít thở, hắn thở dài: “Lúc đó... rõ ràng là mỗi giờ mỗi khắc nàng đều muốn chạy mà.”

Rời môi nhau. Hành Chi tựa vào trán Thẩm Ly, nhẹ giọng nói: “Nơi đây sẽ hơi tối, đừng sợ, chờ ta xử lý xong bốn phong ấn kia rồi sẽ quay lại với nàng.”

“Ừ.”

Lúc Hành Chi ra khỏi Khu Thiên Uyên. Thiên giới đã phái thiên binh đến bên ngoài, thấy thân mình xưa nay cao cao tại thượng máu tươi ướt đẫm nửa người, chúng nhân đều cả kinh, có Tướng quân bước lên hỏi thăm tình hình Hành Chi, Hành Chi chỉ xua tay nói: “Chút nữa ta sẽ rời khỏi đây một lúc có khi thân lực sẽ yếu đi, kết giới tạm thời bên ngoài Khu Thiên Uyên này e là phải phiền các vị chống đỡ một lúc.”

Tướng quân ngẩn ra, “Đương nhiên là nghĩa bất dung từ, nhưng không biết chúng tôi có thể đảm đương trọng trách được không...”

“Có thể.”

Hành Chi còn chưa lên tiếng, bên cạnh bỗng có một giọng nói chen vào, Phát Dung quân mặc y phục tơ trắng bước lên phía trước, sau lưng hắn còn có U Lan và Vật Nguyên tiên quân đã xúc phạm Hành Chi lúc ở Thiên giới, ba người cùng kính bái Hành Chi: “Chúng tôi nhất định không phụ phó thác của Thần quân, tử thủ kết giới Khu Thiên Uyên.”

Hành Chi quan sát Phát Dung quân từ trên xuống dưới rồi cười nói: “Sau này có lẽ Phát Dung quân sẽ có thành tựu.” Nói xong, hắn quay người định rời đi, nhưng bất chợt ngừng bước, nói: “Phụng Lai... Yêu thú phụng hoàng đó bây giờ đang ở đâu?”

“Hình như là đi về hướng Đô thành của Ma giới, tốc độ hắn quá nhanh nên không ai đuổi kịp, chỉ đành chờ hắn dừng lại mới truy kích.”

“Nếu sau này...” Hành Chi mở lời, dừng lại hồi lâu, cuối cùng chỉ cười nhẹ, “Đành phải xem bản lĩnh của các vị thế nào rồi.” Nói xong hắn không chậm trễ lập tức rời đi.

Bên ngoài Ma cung một màn hỗn loạn, máu nhuộm đầy đất, quân lính Ma giới đang dọn dẹp chiến trường, ai nấy vẻ mặt nặng nề. Thảm Mộc Nguyệt đang cùng mấy vị Tướng quân đi trên đường cái ở Đô thành, tra xét xem có còn ma nhân nào sống sót không. Lúc ngang qua Bích Thương vương phủ, bước chân Thảm Mộc Nguyệt dừng lại, thấy Nhục Nha hầu hạ Thảm Ly đang đứng ở cửa, lo lắng chờ đợi.

Sau lưng có Tướng quân gọi: “Ma quân...”

“Đi thôi.” Bà phẩy tay, “Nếu nó đến hỏi, e là ta không còn mặt mũi đối diện.”

Các Tướng quân sau lưng im lặng, có người an ủi: “Thần quân nhất định có thể đưa Vương gia bình yên trở về.”

Chưa dứt lời, bỗng thấy trong không trung có một luồng sáng bắn đến. Thảm Mộc Nguyệt nhíu mày, sắc mặt trông rỗng, lẩm bẩm nói: “Không về được nữa rồi... Không về được nữa rồi.”

Luồng sáng trong không trung giống như phát giác được khí tức gì đó, bỗng quay lại đáp xuống trước mặt Thảm Mộc Nguyệt, các Tướng quân lập tức đề phòng. Thảm Mộc Nguyệt đưa tay ngăn cản, nhẹ giọng nói: “Lui hết đi.” Sau khi bụi rơi xuống, một nam nhân xích bào lặng lẽ đứng đó, ánh mắt dừng trên người bà: “Thảm Mộc Nguyệt?”

“Phụng Lai.” Bà cup mắt, “Không ngờ rằng đời này còn có ngày gặp lại ngươi.”

Phụng Lai hỏi thẳng: “Lưu Vũ đâu?”

Thảm Mộc Nguyệt ngược lên nhìn hắn: “Chết.” Bà cực kỳ bình tĩnh, “Ngàn năm rồi, chỉ e ngay cả thi cốt cũng không tìm được nữa.”

Ánh mắt Phụng Lai rã rời, hắn nghiêng răng, nói như đang giã dũa: “Ta không tin...” Trong thanh âm khàn khàn có vài phần yếu đuối, “Nàng nói nàng đã ăn tiên đan, bất lão bất tử, nàng sẽ sống mãi...”

“Cho dù là thần minh cũng có ngày quy thiên, huống gì là Lưu Vũ.” Thảm Mộc Nguyệt nhìn người sau lưng, mấy vị Tướng quân hiểu ý, tất cả đều lui. “Ngàn năm trước, sau khi ngươi bị phong trong Khư Thiên Uyên, Lưu Vũ một mình tìm đến Khư Thiên Uyên muốn vào trong phong ấn cùng ngươi, nhưng cuối cùng lại chết trước Khư Thiên Uyên, chính tay ta đã chôn muội ấy.”

Phụng Lai siết chặt quyền, Thảm Mộc Nguyệt nhìn hắn rồi lại nói: “Muội ấy đã để lại cho ngươi một đứa con gái.”

Phụng Lai ngẩn ra, hai mắt ngây ngốc nhìn Thảm Mộc Nguyệt: “Ngươi nói gì?”

“Muội ấy đã để lại cho ngươi một đứa con gái, tiếp nối sinh mệnh của muội ấy theo một cách khác.” Thảm Mộc Nguyệt lặng lẽ nhìn hắn, “Chỉ là bây giờ ngươi đã ở đây, chắc A Ly đã thay thế ngươi trở thành phong ấn của Khư Thiên Uyên rồi.”

Phụng Lai kinh ngạc đến ngẩn người, hắn nhíu mày nhớ lại, lúc mới tỉnh, hắn chỉ thấy Lục Minh ở trước mặt, ngoài ra... ngoài ra... còn có một ánh sáng bị một luồng khí đen chụp lấy, lẽ nào trong đó...

“Nếu ngươi không tin thì ở đây chính là Bích Thương vương phủ A Ly ở, ngươi có thể vào trong xem thử, bên trong chắc vẫn còn sót lại khí tức của nó, chắc ngươi có thể cảm giác được rốt cuộc nó là ai.”

Phụng Lai nhìn tấm bảng, sau đó bước vào trong Vương phủ, Nhục Nha ó cửa nhìn thấy hắn, đang do dự là có nên cản lại không, nhưng lại nghe một giọng nói: “Để hắn vào đi.”

Nhục Nha ngẩn người, không biết nữ nhân áo đen đang lên tiếng là ai, chỉ gãi gãi đầu nói: “Nhưng mà... Vương gia nhà tôi không có nhà. Không biết cô ấy lại đi liêu mạng ở đâu nữa...” Phụng Lai không đoán hoài đến Nhục Nha, bước thẳng vào cửa, Nhục Nha vội gọi: “Này này, ngươi đừng đi bừa. Vương gia nhà ta về sẽ giận đó!”

Phụng Lai dường như hoàn toàn không nghe thấy giọng nàng ta, rào quanh phòng một lúc, bước chân hắn bỗng dừng lại: “Quả thật là vậy... Quả thật...”

Thảm Mộc Nguyệt cũng bước vào, lặng lẽ nói: “Ta chôn Lưu Vũ ở trước Khư Thiên Uyên, A Ly giờ đây cũng ở trong Khư Thiên Uyên, hai mẹ con họ cũng coi như được ở bên nhau.”

Phụng Lai sụp mắt: “Lưu Vũ, yêu con không...”

“Còn yêu hơn cả mạng sống của muội ấy.”

Phụng Lai nhắm mắt, không nói thêm lời nào, chỉ hóa thành một luồng sáng, rời khỏi Đô thành như lúc đến.

Thảm Mộc Nguyệt lặng lẽ nhìn lên trời: “Ta dùng cách như vậy để đổi lấy mạng A Ly, muội có trách ta không? Nếu muội trách ta... cũng không sao...”

Gió nhẹ thổi qua, giống như tiếng ai đang thổi dài bất lực.

○ Đại kết cục ○

Thiên ngoại thiên, sự cô tịch vạn cổ bất biến vẫn âm thầm lưu chuyển, bước lên bậc thềm lót đá ngọc xanh, máu trên vai Hành Chỉ nhỏ giọt suốt dọc đường. Bỗng nhiên không biết mắt hoa hay chân mềm, Hành Chỉ ngã xuống bậc thềm, vết thương dùng Chỉ thủy thuật đóng băng bỗng lại rách ra, một ngọn lửa phun trào, Hành Chỉ nhú mào, một lần nữa ngưng tụ pháp thuật cố gắng áp chế ngọn lửa đỏ.

Vết thương không thể nào liền lại... Thì ra thần lực của hắn đã cạn đến mức này rồi sao...

Xem ra cho dù không có kiếp nạn này, sinh mạng thần minh của hắn cũng sắp đi đến hồi kết.

Thần... thật sự đã bị ông trời ruồng bỏ!

Hành Chỉ ngẩng đầu nhìn tinh hà lơ lửng trên Thiên ngoại thiên, bật cười thành tiếng: “Nếu luận về lạnh lùng bất nhân, thế gian này có ai hơn được ông, tạo ra để dùng, phế rồi lại vứt... Sức mạnh thần minh sánh ngang với Thiên đạo gì chứ, đúng là hồ ngôn loạn ngữ, bây giờ nghĩ lại, bất luận là ai cũng đều là vật bị ông đùa giỡn trong bàn tay.” Hắn thở dài, hơi thở bay đi thật xa trong bầu trời Thiên ngoại thiên, “Trời cao bất nhân!”

Cảm khái xong, Hành Chỉ nhìn lên bậc thềm dường như vô tận, một tay ôm vết thương trên vai để ngọn lửa xuống, tiếp tục từng bước từng bước đi lên.

Không biết đi bao lâu, bậc thềm dài cuối cùng cũng kết thúc, ở đó có một bình đài[1] rộng, Hành Chỉ bước lên thần đàn, bước chân trang nghiêm, đến giữa thần đàn, kim quang rực rỡ lập tức bao bọc cả người hắn, lấp lánh trong đôi mắt đen.

[1] Bình đài: nền đất bằng phẳng trên cao

Hắn cúi người quỳ một gối xuống đất, thần lực truyền vào thềm đá ngọc xanh, trên thần đàn hình tròn, có ánh sáng khác hiện lên từ dưới đất, giống

như lần lượt chiếu rọi theo quy luật sắp xếp của tinh tú trên trời, bố cục tuy không trật tự nhưng lại hài hòa một cách bất ngờ. Theo pháp lực của Hành Chi truyền xuống, trong ánh kim quang kia có thể mơ hồ nhìn thấy những bóng người, họ cũng như Hành Chi, thân mặc áo bào to rộng, động tác tư thế mỗi người một vẻ.

Đây vốn là nơi các thần minh đến mỗi khi thương nghị những chuyện trọng đại, mỗi vị thần đều có vị trí của mình, cảnh tượng này là tàn tích của ngàn năm trước còn để lại ở đây. Rất lâu trước đây, chúng thần vẫn còn, mỗi một quyết định đều phải thông qua sự đồng ý của nhiều người mới có thể thực hiện, nhưng nay chỉ còn một mình Hành Chi ở đây...

Hắn muốn đặt bốn phong ấn bên ngoài Khu Thiên Uyên ở nơi này.

Gắn kết phong ấn và Thiên ngoại thiên vốn không khó. Chỉ trong chốc lát, Hành Chi đã cảm nhận được trong không khí vạn năm bất biến của Thiên ngoại thiên có một luồng gió nhẹ, mang theo chương khí của Khu Thiên Uyên, vô cùng nhỏ bé nhưng lại khiến người ta dễ dàng bắt được.

Hắn có thể tưởng tượng được ở ngoài Khu Thiên Uyên lúc này, các tiên nhân sẽ có biểu hiện vui mừng thế nào, lập tức phá kết giới, sau đó sập cửa Khu Thiên Uyên xuống, yêu thú sẽ không thoát ra nữa...

Hành Chi đã rời quỳ trên mặt đất một lúc, cuối cùng áp chế tất cả đau đớn, ánh mắt ngưng tụ, không nhìn những bằng hữu xưa lấy một lần, chỉ nhìn chăm chú vào bậc thang, giống như lúc đến, từng bước từng bước đi xuống, ai cũng có thể mềm yếu, ai cũng có thể luyến tiếc dĩ vãng, nhưng Hành Chi không được, hắn còn có việc phải làm, còn có người phải cứu.

Máu trên vai thấm ướt áo, theo cánh tay chảy xuống ngón tay, nhỏ giọt xuống đất, Hành Chi quá chăm chú vào đường đi nên không hề quay đầu, hắn không thấy trên thân đàn nhuộm đẫm máu mình, kim quang rực rỡ kia rất lâu không tắt.

Rời khỏi bậc thềm ngọc xanh, Hành Chi lập tức cưỡi mây bay đi, lúc này Thiên ngoại thiên đã gắn liền với Khu Thiên Uyên, hắn tìm đến nơi chương khí nồng đậm nhất, chẳng mấy chốc đã vào trong Khu Thiên Uyên, trong bóng tối rất khó phân biệt phương hướng, hắn tìm một lúc mới thấy một đốm sáng nhỏ. Hắn tức tốc tiến về phía trước, nhưng lúc đến được bên cạnh Thẩm Ly thân hình bỗng chững lại.

Hắn thấy nàng đang nhắm mắt, lặng lẽ ngủ say, sắc mặt bình yên, dường như đã mơ một giấc mộng đẹp.

Hành Chi nhất thời không nỡ gọi nàng, hắn đã từng thấy dáng vẻ Thẩm Ly khi ngủ, mày nhíu chặt, hơi thở mỏng manh, giống như lúc nào cũng đang đề phòng, chỉ cần bên cạnh có người mưu đồ bất chính, nàng có thể lập tức nhòem dậy bóp chết đối phương ngay.

Dáng ngủ an nhiên thế này thật vô cùng hiếm thấy.

Hắn lặng lẽ đứng bên cạnh nàng, tiêu hủy Khư Thiên Uyên chẳng qua chỉ là một pháp chú, nhưng niệm xong pháp chú rồi, mỗi một bộ phận sụp đổ của Khư Thiên Uyên sẽ rút đi một phần thần lực của hắn, nếu là trước đây, thần lực bị rút đi chỉ khiến hắn có chút mệt mỏi thôi, nhưng bây giờ không được nữa rồi. Khư Thiên Uyên biến mất sẽ tiêu hao toàn bộ sức mạnh của hắn...

Rèm mi Thẩm Ly khẽ động, nàng chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Hành Chi cười nhạt đứng trước mặt mình, Thẩm Ly cũng không nhin được mà cong khóe môi: “Mơ một giấc mộng đẹp, tỉnh lại đã thấy chàng, thật còn gì bằng nữa.”

Vậy sau này ngày ngày ta sẽ cho nàng những giấc mơ đẹp, ngày ngày để nàng tỉnh lại bên cạnh ta...

Hành Chi mấp máy môi, những lời hứa này cuối cùng không thể nào thốt ra được. Hắn chỉ cười cười rồi nhẹ giọng hỏi: “Mơ thấy gì mà vui như vậy?”

“Vừa rồi ấy...” Nàng nói, khóe môi lại cong lên nụ cười mỉm không kìm nén được: “Ta thấy chàng nằm trên chiếc ghế lắc phoi nắng dưới giàn nho, trong tay cầm quyển sách chưa đọc hết, ngủ rất bình yên. Ánh nắng thật ấm áp, xuyên qua giàn nho, từng đốm từng đốm rải xuống mặt chàng, đẹp đến mức khiến ta không dời mắt đi được.”

Hành Chi đưa tay xoa lên gương mặt cười nhạt của nàng, hắn cũng mỉm cười theo, nhưng cổ họng lại tắc nghẽn không nói nên lời.

Hiểu được cảm xúc trong lòng hắn, Thẩm Ly lại hỏi: “Lúc đó sao chàng lại nhạt ta về vậy?”

Hành Chi dường như nhớ ra điều gì đó, lắc đầu cười nói: “Thật sự chưa từng thấy con phụng hoàng nào xấu đến mức không giống ai như vậy, nên muốn nhặt về để quan sát kỹ xem.” Giọng hắn dừng lại một chút, “Nhưng thật may là vì hiếu kỳ nên đã nhặt về.”

Thẩm Ly hơi bất mãn lắm lắm: “Sau khi ta mọc lông cũng đẹp lắm mà...”

“Thế này là đẹp nhất rồi.” Hành Chi ôm Thẩm Ly vào lòng, lặng lẽ tựa vào nhau một lúc, “Thẩm Ly, nàng có sợ không?”

“Có một chút. Nhưng được chàng ôm thì sẽ không sợ nữa.”

“Ta sợ lắm.” Có lẽ Thẩm Ly sẽ có kiếp sau, nhưng sau khi hắn chết, có khi sẽ hồn phi phách tán, có khi sẽ hóa thành một dải sinh cơ trong đất trời... Hắn ôm chặt Thẩm Ly hơn, “Nàng trốn đi cùng người khác thì ta sẽ nghĩ quân đó...”

Thẩm Ly ngẩn ra, tiếp đó cười nói, “Hành Chi thần quân mất tự tin vào bản thân như vậy từ bao giờ, trong Tam giới này còn ai có thể sánh được với chàng?”

Hành Chi không đáp, Thẩm Ly chỉ nghe bên tai có tiếng tụng niệm pháp chú khe khẽ, những chú văn đó giống như hóa thành một đạo kim quang, lướt qua bóng tối của Khư Thiên Uyên rồi biến mất xung quanh, Thẩm Ly ngẩn người, đột nhiên xiềng xích trời nàng truyền đến nhiều chấn động, Thẩm Ly hỏi: “Khư Thiên Uyên sắp sập rồi sao?”

“Khu Thiên Uyên quá lớn, nếu lập tức đổ sập e là sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, pháp chú này sẽ khiến nó dần dần sụp đổ từ ngoài vào trong.”

Thẩm Ly bất lực bật cười: “Nhìn mình từ từ chết đi thế nào sao... Hành Chi, thật sự quá nhẫn tâm.”

Nơi mềm yếu nhất trong tim Hành Chi như bị câu nói này đánh vào thật mạnh, hắn chỉ thở nhẹ, đè nén đau đớn khắp cơ thể, vết thương trên vai lại rách ra, hắn không kêu rên mà nén lại, không nhíu mày lấy một lần, chỉ xoa đầu Thẩm Ly nói: “Xin lỗi... Để nàng phải cùng sợ với ta...”

Thẩm Ly nhìn hắn một lúc, cuối cùng dùng đầu đập nhẹ vào ngực hắn, bất lực nói: “Ai bảo chàng xin lỗi, ta đang xót cho chàng mà!”

Phải gánh vác quá nhiều, ngay cả chết cũng không thể chọn cách thống khoái hơn một chút, đời này của Hành Chi đã bị sức mạnh không nhìn thấy của Thiên đạo kia trói buộc... Hành Chi nghe lời này, ánh mắt dừng trên người Thẩm Ly, cuối cùng chỉ cười cười, “Cảm giác được thương xót, cũng được lắm.”

Thần minh đứng quá cao, đừng nói là phạm nhân, ngay cả tiên nhân cũng chỉ có thể ngược nhìn, bọn họ sẽ ngưỡng mộ, sẽ sùng bái, sẽ kính sợ, nhưng sẽ không dùng thái độ khi nhìn kẻ yếu mà nhìn họ, ai lại bị thương vì sự bất lực của thần minh, ai lại thương xót cho sự cô tịch của họ, tất cả đều quên rằng thần minh vô tình không phải vì không có trái tim có thể động tình, mà chỉ vì bị trói buộc quá chặt.

Nàng khẽ động tay, nhưng lại bị xiềng xích khổng chế động tác, Thẩm Ly cup mắt, bỗng thấy xiềng xích lại rung lên, Thẩm Ly nghe thấy tiếng “rắc rắc” từ xa truyền đến, xiềng xích khóa đôi tay nàng bỗng vỡ vụn, biến thành những khối sắt vô tri rơi xuống một nơi sâu thẳm nào đó.

Thẩm Ly ngẩn ra nhìn Hành Chi, có lẽ là ảo giác, nàng cảm thấy huyết sắc trên mặt Hành Chi đang chậm chậm bị rút đi từng phần. Hành Chi quay đầu, tránh ánh nhìn của nàng, không biết nhìn về hướng nào: “Có lẽ cửa lớn của Khu Thiên Uyên đã sập rồi. Xiềng xích này từ cửa lớn thông đến, dùng để khổng chế phong ấn Hỏa, cũng để rút đi sức mạnh của phong ấn Hỏa, cân bằng lẫn nhau.” Hắn dừng lại, “Thẩm Ly... Cửa lớn sập rồi, chắc chúng ta không ai ra ngoài được nữa.”

“Ừ.” Thẩm Ly gật đầu, nàng đưa tay vòng qua eo Hành Chi, “Ngay từ đầu đã không định ra rồi. Như vậy thật tốt quá.” Nàng tìm một vị trí yên ổn trong ngực hắn, áp mặt mình vào, thoải mái thở phào một tiếng, “Từ lâu đã muốn làm như thế này, chàng không biết ta nhẫn nhịn khổ sở đến thế nào đâu.”

Hành Chi khẽ ngậm ngẫn, bỗng hắn bật cười ôm lấy Thẩm Ly.

Âm thanh sụp đổ trong Khu Thiên Uyên càng lúc càng đến gần, nhưng Hành Chi và Thẩm Ly dường như không hề nghe thấy gì cả, chỉ lặng lẽ tựa vào nhau, giống như trốn được vào một cảng tránh gió an toàn nhất, mặc kệ bão táp mưa sa bên ngoài.

Một tiếng “Bùm!” khác với những âm thanh sụp đổ trước đó truyền đến.

Hành Chi nhíu mày, quay đầu nhìn, một ngọn lửa cực nóng chém đôi bóng tối hỗn độn trong Khu Thiên Uyên. Thảm Ly thò đầu ra khỏi ngực Hành Chi, thấy bóng tối bị ngọn lửa sáng rực đốt thủng một lỗ, nàng nhìn thấy sắc mặt ngạc nhiên của các tiên nhân bên ngoài, cũng nhìn thấy Phụng Lai đang từng bước đạp trên bụi đất tiến đến.

Khóe môi Thảm Ly khẽ động, ánh sáng trên người hắn quá chói mắt, khiến Thảm Ly không nhìn rõ tướng mạo của hắn, nhưng hơi thở kia chỉ cần cảm nhận một lần là nàng biết ngay.

Mỗi một bước của hắn đều không nhanh không chậm, nhưng phút chốc đã đến bên cạnh Thảm Ly, hắn xoay bàn tay, trong chớp mắt đã thu đi độc hỏa trên vai Hành Chi, hắn nhìn Hành Chi, tiếp đó ánh mắt lại dừng trên người Thảm Ly, nhìn kỹ ngữ quan của nàng một lượt, Phụng Lai mấp máy môi, nhưng cuối cùng lại quay đầu đi, nhìn bóng tối thăm thẳm của Khu Thiên Uyên, tiếp tục đi về phía trước: “Hãy mang cả phần của mẫu thân con mà sống tiếp.”

Vừa dứt lời, Thảm Ly bỗng cảm thấy một sức mạnh cực lớn quán quanh thân mình, một ngọn lửa đỏ rực bao bọc lấy nàng và Hành Chi, kéo họ về hướng có ánh sáng bên ngoài Khu Thiên Uyên.

Đến khi Thảm Ly sực tỉnh lại mới biết hắn muốn làm gì, lòng nàng vô cùng rối loạn, xuyên qua màn lửa chỉ thấy bóng dáng chói mắt của người đó mỗi lúc xa dần, không được... nàng còn chưa nhìn rõ, còn chưa cảm nhận được rõ, không được...

Nàng muốn thoát ra khỏi sự bao bọc của ngọn lửa, nhưng toàn thân lại không chút sức lực, bóng tối trong Khu Thiên Uyên càng xa dần hơn, sức mạnh này đặt họ yên ổn trên mặt đất rồi mới biến mất, Thảm Ly đưa tay níu giữ, nhưng chỉ kịp chạm được vào một tia ấm áp cuối cùng.

Rõ ràng là ngọn lửa nóng bỏng đến vậy, nhưng lại chẳng khiến người ta mảy may thương tổn...

Ánh mắt nàng đuổi theo hướng ngọn lửa biến mất, cửa lớn của Khu Thiên Uyên đã không còn, chỉ để lại một động huyệt màu đen trong không trung giống như xé ra một vết thương trên bầu trời, còn luồng ánh sáng Phụng Lai đưa họ ra cũng mất tăm mất tích.

Ngón tay Thẩm Ly khẽ run, trong lúc hoang mang, bỗng vai nàng nóng lên, Thẩm Ly ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Hành Chi dựa lên vai nàng, máu từ miệng hắn tuôn trào như suối.

Máu tươi không ngừng trào ra từ miệng Hành Chi, hắn bịt miệng muốn đẩy Thẩm Ly ra, nhưng tay lại không chút sức lực, chưa đẩy được Thẩm Ly ra, hắn đã ngã sang bên cạnh nằm sấp dưới đất, rồi lại phun ra một ngụm máu. Bạch y không nhuốm chút bụi trần kia, ngón tay thon dài tinh khiết kia, còn có gương mặt luôn treo nụ cười nhàn nhạt kia lúc này đã bị máu tươi nhuốm thành một mảng hỗn loạn.

“Hành Chi...” Thẩm Ly ngây ngốc gọi hắn, lòng tràn ngập sợ hãi và hoảng hốt chưa từng xuất hiện, nàng gần như quỳ gối dịch đến bên cạnh Hành Chi, ôm hắn đặt lên chân mình, ngón tay và đôi môi nàng còn run rẩy dữ dội hơn Hành Chi, “Tại sao...” Nàng đưa tay chùi máu trên khóe môi Hành Chi, nhưng lập tức lại có máu trào ra, nhuốm ướt tay áo nàng, “Chẳng phải đã ra ngoài rồi sao?” Giọng nàng vô cùng run rẩy, “Người đó đã thay ta chôn theo Khư Thiên Uyên rồi... Người đó...” Thẩm Ly nghẹn ngào, “Tại sao chàng vẫn thế này?”

Bàn tay băng lạnh bị nắm chặt, Hành Chi lặng lẽ nhìn Thẩm Ly, trong đôi mắt không chút hoảng loạn kia dường như ẩn giấu sức mạnh khiến người ta bình tĩnh lại, hắn nuốt xuống khí tanh đang cuộn trào trong cổ họng, hơi thở yếu ớt, nhưng sắc mặt lại không chút yếu đuối: “Thần minh... không còn lý do để tồn tại nữa.”

Thiên ngoại thiên sẽ biến mất theo Khư Thiên Uyên, không còn thứ gì có thể uy hiếp sự tồn vong của Tam giới, trời đất bây giờ không cần sức mạnh để đối kháng với Thiên đạo nữa. Chức vị Thần do trời sinh ra này cũng đã đến lúc hoàn tất rút lui rồi.

“Thần minh không còn lý do tồn tại thì đã sao!” Thẩm Ly nắm chặt tay hắn, giọng khô đắng như cảm giác trong cổ họng lúc này, “Hành Chi vẫn còn lý do để tồn tại! Không phải thần minh, chỉ là chàng, chỉ là Hành Chi thôi, chàng vẫn còn rất nhiều lý do để sống tiếp...”

“Nếu còn có thể...” Hành Chi cười cười, “Lý do để ta sống tiếp chỉ còn duy nhất mỗi Thẩm Ly nàng.”

Khư Thiên Uyên trong không trung bỗng rung chuyển dữ dội, phạm vi của bóng tối dần dần thu hẹp. Cho dù Hành Chỉ có nghiến răng chặt đến đâu máu tươi vẫn trào ra từ khóe miệng hắn, hắn cảm giác được bàn tay không ngừng run rẩy của Thẩm Ly, hoảng loạn đến mức không còn chút oai phong thường ngày.

“Sinh vật Thẩm Ly này, rất không biết chăm sóc bản thân... rất không biết thương xót bản thân...” Hành Chỉ ho mấy tiếng, “Nếu có thể, ta muốn thay nàng chăm sóc nàng, thay nàng thương xót nàng...”

Ngực Thẩm Ly quặn đau, giống như huyết mạch bị bóp nát: “Chàng nói được thì phải làm được!”

Hành Chỉ bật cười lắc đầu, bỗng lại ho dữ dội, quá nhiều máu tươi khiến Thẩm Ly gần như không cầm chắc được tay hắn, có lẽ biểu hiện của nàng quá bi thương. Hành Chỉ cười nói, “Từng chữ nhỏ máu... Hôm nay ta phải chơi đến cùng, coi như làm Tử quy[1] một lần, làm đồng loại của nàng một lần vậy.”

[1] Tử quy, hay còn gọi là đồ quyên, tương truyền là do hôn Đồ Vũ vua nước Thục hóa thành. Cuối xuân đầu hè thường kêu đêm ngày, tiếng kêu bi thảm, đến thổ huyết mới thôi. Có câu thơ: Đồ Quyên khóc thành máu | Quay về kêu ảo não

Thẩm Ly nghiến răng: “Lúc thế này cũng chỉ có chàng mới đùa giỡn được...”

Một câu nói khơi gợi biết bao hồi ức, ngay cả Hành Chỉ cũng lặng đi, sau một hồi im lặng, hắn nhếch môi, ba phần thờ dài, ba phần bất lực, còn lại vài phần khẩn cầu: “Vậy, Thẩm Ly, nàng hãy cười đi.”

Một giọt nước mắt rơi xuống trên mặt Hành Chỉ, giọt nước mắt ấm nóng quét qua gò má đẫm máu tươi của hắn, tẩy ra một vệt trắng bệch. Thẩm Ly nhếch môi mỉm cười.

Hành Chỉ ngoảnh đầu, nhắm mắt thờ dài: “Thật là... thảm thiết vô cùng...”

Nói xong lời này, sắc mặt Hành Chỉ bỗng tái đi, cơ thịt toàn thân bỗng co lại. Lúc này Khư Thiên Uyên rung chuyển kịch liệt, thanh âm nứt vỡ trên bầu trời truyền xuống, Thẩm Ly ngậy ngốc quay đầu, thấy không gian màu

đen trong bầu trời kia bị một sức mạnh vô hình đập nát như một thứ đồ gốm, mảnh vụn hóa thành tro bụi, yêu thú phong ấn bên trong cũng vậy, đã lâm cũng thế, tất cả đều theo gió bay đi, mất tăm mất tích nơi chân trời, ánh nắng xuyên qua chướng khí, chiếu rọi lên mảnh đất bị bóng tối của Khu Thiên Uyên che phủ ngàn năm, quét sạch đi tất cả tối tăm.

Trong ánh nắng chói mắt, Thẩm Ly dường như nhìn thấy một ngọn lửa yếu ớt nhảy nhót trong không trung, nó như một chiếc lá, chầm chậm rơi xuống chìm vào lòng đất.

“Thẩm Ly!” Nàng nghe Hành Chi nhẹ giọng hỏi, “Đây có phải là ánh nắng trong giấc mơ của nàng không?”

Thẩm Ly nhìn hẩn, không thấy trên môi hẩn trào ra máu nữa, nhưng không biết vì sao, lòng nàng lại càng hoảng loạn hơn, “Không phải.” Nàng nói, “Không phải, chàng phải cùng ta đi tìm ánh nắng đó, đi tìm hình ảnh đó.”

“Thật đáng tiếc... nhưng mà... ta tin, sau này nàng nhất định sẽ tìm được...”

Hẩn từ từ nhắm mắt như vô cùng mệt mỏi, “Ánh nắng như vậy...”

Bàn tay nắm lấy tay Thẩm Ly của Hành Chi dần dần vô lực, Thẩm Ly cúi đầu, nắm tay hẩn để mu bàn tay áp lên má mình: “Khốn kiếp...” Giọng nàng khàn đặc, thanh âm cực thấp, “Chàng biết rõ là ta muốn tìm Hành Chi phôi mình dưới ánh nắng đó mà... Khốn kiếp.”

Chàng bảo ta phải đi đâu tìm một Hành Chi nữa đây!

Nhưng không ai đáp lại lời nàng...

Trong không trung không biết từ đâu rơi xuống vô số kim quang lấp lánh, giống như tuyết lớn giữa trời đông, phủ khắp đất trời.

Các tiên nhân đang đứng yên bên cạnh đều ngẩng đầu, không biết ai hô lên một tiếng: “Là thần quang! Là thần quang Hành Chi thần quân quy thiên!” Các tiên nhân đồng loạt quỳ xuống, dập đầu khấu bái, “Cung tiễn Thần quân.”

“Cung tiễn Hành Chi thần quân!”

Vị thần cuối cùng trong trời đất, đã biến mất.

Thiên đạo cuối cùng cũng thừa nhận hẳn ra đi với thân phận thần minh rồi sao, Thiên đạo cuối cùng cũng để hẳn hóa thành một dải sinh cơ trong trời đất, tồn tại cùng vạn vật, đồng thọ cùng trời đất rồi sao... Vậy còn nàng, chẳng phải là dù có vào luân hồi cũng không thể nào gặp được Hành Chi nữa.

Thẩm Ly ngẩng đầu nhìn kim quang đầy trời, trong hào quang lấp lánh đó, tất cả ánh sáng trong đôi mắt nàng dần dần lụi tắt.

Không còn một người như vậy nữa...

Nàng ôm cơ thể dần dần băng lạnh trong lòng, nhẹ áp vào má hẳn, giống như muốn tắt lụi cùng hơi thở hẳn.

Không biết qua bao lâu, có người bước lên phía trước, nhẹ giọng gọi: “Bích Thương vương!” Thẩm Ly không đáp, người đó dừng lại một lúc, lại nói, “Bích Thương vương Thẩm Ly, Thần quân đã quy thiên, thần thức không còn, thân thể của ngài ấy không thể tùy tiện để lại ở Hạ giới, các đời Thần quân sau khi quy thiên đều phải dùng Tam muội chân hỏa để độ hóa thành vô hình. Bích Thương vương, hãy giao Thần quân cho ta.”

Lúc này Thẩm Ly mới ngẩng đầu nhìn người đến, là Thiên đế đích thân xuống Ma giới đòi người. Nàng cúi đầu, vẫn dùng tư thế đó áp sát vào Hành Chi: “Không được.”

Sắc mặt Thiên đế khẽ biến, nhưng thấy Thẩm Ly như vậy cũng không giận mà chỉ nói: “Tôn thể Thần quân, chỉ có dùng Tam muội chân hỏa hóa táng mới có thể bảo vệ thể gian được chu toàn.”

“Ha.” Thẩm Ly cười lạnh, “Lúc chàng còn sống, chuyện gì các người cũng bắt chàng bảo vệ Tam giới chu toàn, bảo vệ thiên hạ chúng sinh, chàng chết rồi ngay cả thi thể các người cũng không tha, còn muốn bắt thi thể chàng cống hiến cho bình an của Tam giới nữa sao?” Bàn tay đang ôm Hành Chi của nàng siết chặt, mắt lóe ánh đỏ, đốt lên một thành lũy trước mặt Thiên đế, ngọn lửa nóng rực đốt cháy vài sợi tóc mai của Thiên đế, ép Thiên đế không thể không lùi lại vài bước.

“Các người có bản lĩnh thì cứ cướp người trong tay bọn vương đi.”

Ánh mắt Thiên đế trầm xuống, lại nghe Thảm Ly nói: “Nếu hôm nay các người thật sự cướp chàng đem thiêu, ngày sau Bích Thương vương Thảm Ly ta nhất định hỏa công Cửu trùng thiên, nhất định đốt cho Thiên giới các người không còn manh giáp!” Giọng nàng không lớn, nhưng sự quyết đoán dứt khoát trong lời nói khiến những người có mặt không ai không kinh sợ.

Cách một bức tường lửa, chúng tiên nhân đều thấy đôi mắt nhuộm sắc máu của Thảm Ly lạnh lùng nhìn họ. Trong lúc giằng co, U Lan bỗng bước đến bên cạnh Thiên đế bái: “Đế quân, Hành Chi thần quân bị chúng sinh Tam giới trói buộc cả đời, đến giờ cũng nên trả lại tự do cho ngài ấy rồi.” Nàng ta cúi người quỳ xuống, “U Lan khẩn cầu Đế quân khoan hồng đại lượng!”

“Hoàng gia gia!” Phát Dung quân cũng vén áo quỳ bên cạnh U Lan, “Thần quân tuy đã quy thiên, nhưng vừa rồi mọi người đều chứng kiến, nhất định là Thần quân muốn ở bên Bích Thương vương. Hoàng gia gia vô cùng tôn trọng Thần quân, tại sao lúc này không tôn trọng và khoan dung cho ngài ấy thêm một lần. Phát Dung cầu Hoàng gia gia khai ân!”

Thiên đế thấy hai tiểu bối như vậy, mày khẽ nhíu lại, bỗng sau lưng lữ lượt truyền đến tiếng quỳ gối cầu xin, Thiên đế ngẩn ra, quay đầu lại, các tiên nhân có mặt không ai không cúi đầu quỳ xuống. Thiên đế đảo mắt một vòng rồi thở dài, quay đầu nhìn Thảm Ly sau bức tường lửa, cuối cùng ánh mắt xoay chuyển, dừng trên gương mặt nhắm mắt an nhiên của Hành Chi: “Thôi vậy!” Thiên đế thở dài, “Thôi vậy thôi vậy!” Nói xong, Thiên đế phẩy tay áo bỏ đi.

Lúc này Phát Dung quân và U Lan mới đứng dậy, hai người nhìn Thảm Ly sau bức tường lửa, không nói một lời cười mây bay đi. Các tiên nhân cũng dần dần theo họ rời khỏi.

Mãi đến khi tất cả đi hết, Thảm Ly mới rút lại ngọn lửa, ôm lấy Hành Chi lặng lẽ ngồi đó: “Chàng tự do rồi.” Giọng nàng khàn đặc, “Chàng xem, không ai dùng thân phận thần minh để trói buộc chàng nữa rồi.”

Nhưng Hành Chi đã không còn phản ứng gì nữa, Thảm Ly ôm lấy hắn, vùi đầu vào hõm cổ lạnh băng của hắn, ngửi mùi hương nhạt nhạt trên người hắn, ảo tưởng rằng một khắc sau hắn sẽ tỉnh lại.

Kim quang khắp trời dần dần tan biến, cát vàng bị gió cuốn đến từng trận từng trận, Thẩm Ly không biết ngồi đó bao lâu, mãi đến khi xa xa có người đến gọi: “Vương gia!”

Là người của Ma giới tìm đến. Thẩm Ly ngẩng đầu lên, người đi đầu chính là Ma quân, bà không đeo mặt nạ cũng không hóa thân nam nhân, vội vã bước đến, bà nhìn Thẩm Ly, im lặng rất lâu, cúi cùng khom xuống nhìn vào mắt nàng, nói như an ủi: “Con bé ngọc, phải về nhà rồi.”

“Sur phụ...” Nàng ngẩng đầu nhìn bà, trong mắt hoàn toàn không còn chút ánh sáng ngày nào, “Con đã đánh mất hai người không nên để mất.”

Giọng nàng khàn đặc, khiến Thẩm Mộc Nguyệt nghe mà lòng chột mèm: “A Ly...” Bà không biết nên nói gì, dừng lại một lúc, chỉ nói, “Về nhà đi đã.”

Một năm sau.

Khu Thiên Uyên biến mất, chương khí ở Ma giới giảm đi nhiều, quái vật bị nhiễm chương khí rồi ma hóa, yêu hóa cũng ngày càng ít đi, bên ngoài không còn chiến sự, phân tranh lợi ích trong triều đình ngày càng dữ dội, Thẩm Ly không thích những minh tranh ám đấu này, cả ngày báo bệnh không thượng triều, cũng không đến Nghị sự điện, dù sao cũng không còn chiến sự gì cần nàng nhọc lòng, ngày ngày nàng dạo chơi trong Đô thành Ma giới, thỉnh thoảng bắt vài Tướng quân lười biếng trốn đi uống rượu, xử lý vài tân binh ý thể hiếp người, người ta đặt danh xưng mới cho nàng là “Gặp vận xui”.

Nhục Nha nghe thấy rất bất bình cho Thẩm Ly: “Nhà hấn mới gặp vận xui ấy! Đừng để Nhục Nha biết là kẻ xui xẻo nào truyền ra lời này, biết rồi nhất định cho Suyt Suyt mổ trọc đầu hấn!”

Thẩm Ly ngồi trên ghế nhàn nhã uống trà: “Có gì không hay đâu.” Nàng nói, “Ta vốn là một kẻ rất xui xẻo mà.”

Nhục Nha nghe vậy ngẩn ra, sụp mắt xuống.

Nhục Nha còn nhớ lúc Vương gia toàn thân đầy máu mang thi thể Hành Chỉ thần quân trở về, Thẩm Ly lúc đó cứ như mất hồn. Sau khi đưa Hành Chỉ thần quân đến Tuyệt Tế điện, nàng để cả người đầy thương tích một

mình ở trong Tuyết Tế điện ba tháng, cuối cùng là Ma quân không chịu được nữa mới cưỡng ép kéo nàng ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, một trận bệnh nặng liên tục bám lấy nàng, ba bốn tháng sau khi khỏi bệnh, Thẩm Ly giống như đã nghĩ thông, lại khôi phục dáng vẻ trước kia, nhưng Nhục Nha biết, Thẩm Ly này, lòng đã nát tan.

“Ngày mai ta sẽ không về phủ.” Thẩm Ly uống hết trà, nhẹ giọng lên tiếng, “Chỉ chuẩn bị thức ăn cho mình người là được rồi.”

Nhục Nha ngẩn ra, bỗng nhớ lại, ngày mai chẳng phải là tròn một năm Thần quân quy thiên sao.

Nhục Nha hơi lo lắng gật đầu. Thẩm Ly liếc nhìn Nhục Nha, sau đó vò tóc nàng ta: “Đừng lo, đã qua hết rồi. Ta biết mà.”

Mạng này là do Hành Chi và phụ thân nàng cùng nhật về, cho dù nàng không sống cho mình, cũng phải vì họ mà sống thật tốt, phải chăm sóc bản thân, phải thương xót bản thân, nếu Hành Chi không có cách giúp nàng, vậy nàng chỉ đành tự chăm lo cho chính mình.

Nhục Nha gật đầu, nhìn Thẩm Ly đi xa, chỉ còn lại một tiếng thở dài.

Cửa lớn của Tuyết Tế điện lại được mở. Khí lạnh bên trong ủa ra, Thẩm Ly khẽ nhắm mắt, khí lạnh như thế này có thể khiến nàng nhớ đến Hành Chi, nàng bước vào trong Tuyết Tế điện, nàng đặt thi thể của Hành Chi trong phong ấn tự nhiên của trời đất này, vừa bảo vệ thi thể của hắn không hỏng, lại không để những kẻ mưu đồ bất chính trộm mất.

“Hành Chi.” Nàng vạch từng tầng sương tuyết ra, ngẩng đầu nhìn lên cột băng ở giữa, nhưng trông mắt bỗng co lại.

Trong cột băng... không có người!

Thẩm Ly ngạc nhiên, nàng bước tới phía trước, rào quanh cột băng một vòng cũng không thấy bóng dáng Hành Chi, lòng nàng hoảng hốt, nhưng lại âm ỉ đốt lên một tia hi vọng mới, nàng siết chặt quyền ép mình bình tĩnh lại, đúng lúc này bỗng bên ngoài Tuyết Tế điện truyền vào tiếng gọi của Nhục Nha: “Vương gia! Vương gia!”

Thẩm Ly ra khỏi Tuyết Tế điện, thấy Nhục Nha thở dốc chạy đến trước mặt: “Có... có... có yêu thú! Đang ở trên phố chính đó!”

“Là một Tuyệt yêu!”

Thẩm Ly đẩy Nhục Nha ra, cất bước rời đi, vì run rẩy nên bước chân hơi loạng choạng, nàng chỉ nhìn về phía trước tìm kiếm hơi thở quen thuộc, một mạch chạy đến phố chính của Đô thành, như điên cuồng tìm kiếm phía trước mặt, bỗng nhiên nàng nghe thấy trước mặt có âm thanh huyền ảo, có tiếng kinh hô của dân chúng, có tiếng quát mắng của quan binh, nàng len vào giữa đám đông, thấy một bóng người màu trắng đang đứng trên đường, hấn quay lưng về phía nàng, mái tóc xanh đã trắng như tuyết, nhưng Thẩm Ly biết, là người đó, không sai.

Nàng lập tức bước tới, ôm lấy hấn từ phía sau.

“Ta biết là chàng.” Nàng nói, “Ta biết là chàng mà!”

Người xung quanh phản ứng thế nào Thẩm Ly không biết, nàng chỉ cảm thấy tay mình bị một bàn tay băng lạnh phủ lên: “Nhẹ thôi!” Hấn nói, “Siết đau quá.”

Lúc này Thẩm Ly mới dám khẽ buông lỏng, người đó quay lại, vẫn là đôi mắt quen thuộc, vẫn là nụ cười nhàn nhạt ngày xưa “Thẩm Ly, những lúc thế này nàng phải cười chứ.”

Thẩm Ly nghe vậy, nước mắt lại rơi càng nhiều hơn: “Cứ... không cho chàng toại nguyện đó.”

Hành Chi thở dài: “Nàng không thể nghe lời được một lần sao.” Hấn cúi người nâng cằm Thẩm Ly, sau đó ấn môi lên, “Dù sao cũng là tướng công nhà mình mà.”

Tiếng kinh hô xung quanh trở thành ảnh nền, Thẩm Ly cứ vậy mà mặc kệ tất cả ôm hôn Hành Chi giữa phố.

Hành Chi thân quân trở về, nhưng thân lực rất yếu, yếu đến mức chỉ như một tiên nhân bình thường, nhưng thân thể lại không bằng cả một tiên nhân bình thường. Thẩm Ly lo chướng khí còn sót lại ở Ma giới sẽ tổn hại đến hấn, nàng đưa hấn đến Nhân giới, mua một ngôi nhà nhỏ, giống như lúc xưa vẫn còn là Hành Vân.

Người của Thiên giới đến tìm hấn mấy lần, Hành Chi tránh không gặp, tỏ thái độ tránh đời, người của Thiên giới cũng biết điều, không đến tìm hấn

nữa.

Thẩm Ly cùng Hành Chi ở trong ngôi nhà nhỏ. Cuộc sống dường như trở lại lúc ban đầu, thư sinh bệnh tật và nữ Vương gia bá khí, họ trông một giàn nho ở sân sau, hai người cùng ra tay, vừa trông vừa trò chuyện: “Nàng không hiểu kỳ là làm sao ta trở về được à?” Hành Chi hỏi Thẩm Ly.

Thẩm Ly dừng lại: “Hiếu kỳ, nhưng không dám hỏi.” Nàng thẳng thắn nói, “Nếu hỏi rồi, phát hiện đây chỉ là một giấc mơ, vậy ta phải làm sao đây.”

Hành Chi ngẩn ra, trầm nghĩ lần này Thẩm Ly nhất định sợ hãi lắm, hấn cười cười, không nói thêm gì, không vội, hấn vẫn còn nhiều thời gian để cho Thẩm Ly biết, đây là hiện thực.

Chi là... hấn nhìn lên trời, Thiên ngoại thiên sụp đổ, kim quang còn sót lại của đám lão hữu... Hấn cúi đầu, xới xới đất, những ký ức về thần Thượng cổ đối với người đời sau sẽ chỉ còn là một giấc mộng mà thôi. Hấn có thể tưởng tượng được, trong Tây uyển ở Thiên giới, những linh vị nương nhờ vào chút thần lực còn sót lại của chúng thần kia lúc này chắc cũng đã tan thành mây khói. Bởi vì... bọn họ đã dùng thần lực còn sót cuối cùng để biến thành sức mạnh cho hấn sống tiếp tục.

Bằng hữu, quá khứ của hấn, không thể nào tìm lại được nữa.

“Thẩm Ly!” Hấn bỗng gọi, “Ta không còn mạnh mẽ như xưa, nàng có chê bai ta không?”

Thẩm Ly liếc hấn, tự nhiên hỏi lại: “Tại sao lại chê bai? Lúc đầu người ta yêu chỉ là một phạm nhân yếu đuối thôi mà.”

Họ rào một vòng, hóa ra chính là quay về khởi điểm.

Hành Chi ngây người, tiếp đó bật cười, không nói thêm gì.

Vị thần cuối cùng trên thế gian này không còn nữa, nhưng lại có thêm một tiên nhân nhân tản.

Ngày tháng qua đi, thời gian ở Nhân giới rất chậm, giàn nho trong tiểu viện của Thẩm Ly và Hành Chi đã bắt đầu trở những chùm nho thật lớn.

Một ngày nọ, ánh nắng xuyên qua giàn nho chiếu xuống gương mặt Hành Chi đang nằm trên ghế lắc, hần nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng nghe một giọng nói: “Ném thử nho đi!” Hành Chi mở mắt, thấy Thẩm Ly đang đứng cạnh mình, trong ánh sáng phản chiếu, bóng dáng nàng thật đẹp vô cùng. Hành Chi đưa tay đón lấy chùm nho, bỗng nhớ ra điều gì đó: “Thẩm Ly, lúc trước nàng vẫn còn nợ ta hai nguyện vọng.”

Thẩm Ly ngây ngốc, nghĩ một hồi, dường như nhớ ra chuyện này: “Chàng còn có nguyện vọng gì nữa?”

“Nguyện vọng thứ nhất, sau này mỗi mùa hạ nàng đều phải giúp ta hái nho.”

Thẩm Ly nằm xuống chiếc ghế lắc bên cạnh hần, gật đầu đồng ý: “Được thôi.”

“Nguyện vọng thứ hai...”

Thẩm Ly nghiêng đầu nhìn hần: “Hôm nay chàng muốn ước hết luôn sao?” Lúc này vừa hay Hành Chi cũng quay đầu sang, hơi thở hai người rất gần, Hành Chi cười nói: “Bởi vì nguyện vọng thứ hai này phải tốn rất nhiều thời gian mới thực hiện được.” Hần sáp lại lặng lẽ đặt trên môi Thẩm Ly một nụ hôn.

“Sinh cho ta thật nhiều con như chùm nho này nhé!”

Thẩm Ly giật mình, đẩy hần ra chạy mất: “Bệnh hoạn điên cuồng!”

Trong sân chỉ còn lại tiếng cười nhẹ không dứt của Hành Chi.

Lúc này, ánh nắng thật đẹp.

●●● _____ ●●● _____ **Hoàn Chính Văn** _____ ●●● _____ ●●●

NGOẠI TRUYỆN

◊ Phụng Lai ◊

Một tiếng động cực lớn, mặt đất trong Địa thất rung chuyển, dường như có một luồng sóng nhiệt cực nóng tỏa ra từ nơi sâu nhất. Lưu Vũ nghiêng người, phải vịn vào tường mới không ngã xuống đất. Đến khi chân động dịu đi, môn nhân phía sau đều đang thì thầm to nhỏ, đồn đoán lần này Ma quân lại làm ra yêu thú gì mà vừa mới sinh đã gây nên động tĩnh lớn như vậy. Mọi người đều lo lắng không yên.

Lưu Vũ liếc bọn họ, âm thầm đi về phía trước, đẩy cánh cửa gỗ chắc chắn ra, con đường phía trước chỉ có người được đặc cách mới có thể bước vào.

Hai bên thông đạo kín mít đều có đuốc, có lẽ là ảo giác của Lưu Vũ, dường như nàng cảm thấy ánh lửa hôm nay sáng hơn thường ngày một chút. Đi đến cuối thông đạo, cửa đá phía trước đóng chặt, Lưu Vũ đưa tay gõ vòng kéo cửa, nhưng chỉ gõ một cái thôi mà cửa đá đã đổ sụp, Lưu Vũ ngạc nhiên, ánh sáng chói mắt trong phòng xuyên qua bụi đất dày đặc chiếu ra, nhức nhối đến mức khiến Lưu Vũ phải khẽ nhủ mắt.

“Làm ra rồi! Ha ha ha! Cuối cùng cũng thành rồi! Cuối cùng cũng thành rồi!”

Trong giọng nói khàn đặc của Lục Minh là sự hân hoan gần như điên cuồng, bóng hắt phản chiếu trong ánh lửa có vài phần đáng sợ, Lưu Vũ chậm rãi bước đến bên cạnh hắn: “Su phụ...Ánh mắt nàng vòng qua thân hình Lục Minh, nhìn thấy một mảng hỗn loạn trong phòng, lò luyện đan lật ngửa, lửa cháy khắp nơi, nhưng trong ánh lửa có một đứa trẻ đang yên lặng đứng đó, nó nhắm mắt như đang say ngủ, hình dáng có vẻ như không quá sáu bảy tuổi, chẳng khác gì đứa trẻ bình thường, nhưng trên người nó lại là ngọn lửa đang cháy.

Lưu Vũ khẽ chần kinh: “Su phụ... đây là?”

“Phụng Lai.” Trong mắt Lục Minh là ánh lửa sáng rực, hấn nhếch miệng cười, “Nó tên là Phụng Lai.”

Lục Minh bước lên phía trước, đạp qua ngọn lửa, dừng lại trước mặt Phụng Lai, ôm nó ra khỏi biển lửa. Phụng Lai vẫn ngủ say, Lục Minh nhìn nó cười quý dị: “Có nó rồi thì ta có thể làm ra nhiều yêu thú hơn nữa, cũng không cần lo lắng không có cách khống chế bọn chúng, ta chỉ cần khống chế đứa trẻ này là được rồi.”

Đứa trẻ nhỏ nhắn này... là yêu thú su phụ dốc hết sức lực luyện ra sao?

“Nhưng nó vẫn chưa tỉnh.” Lục Minh đẩy Phụng Lai vào lòng Lưu Vũ, “Con ôm nó về nằm trước đi, ta kiểm tra xem có sai sót chỗ nào không.” Nói xong hấn lại tìm kiếm trong căn phòng lửa vẫn đang cháy.

Lưu Vũ ngẩn ra nhìn Lục Minh, rồi lại nhìn đứa trẻ trong lòng mình, cuối cùng chỉ đành thở dài một tiếng, nhận lệnh rời đi.

Ôm đứa trẻ ra khỏi thạch điện, các môn nhân đều chỉ trở sau lưng nàng, có người nói su phụ điên rồi, có người chỉ lắc đầu thở dài. Lưu Vũ đều mặc kệ, ôm Phụng Lai quay về phòng mình, nhìn gương mặt non nớt của đứa trẻ, Lưu Vũ cũng cảm thấy có lẽ su phụ không được bình thường, đứa trẻ nhỏ nhắn như vậy làm gì có năng lực khống chế đám yêu thú kia.

Đang nghĩ ngợi, bỗng thấy mí mắt đứa trẻ khẽ động, Lưu Vũ sáp lại gần nó, đứa trẻ đột nhiên mở mắt, gương mặt nàng phản chiếu vô cùng rõ ràng trong đôi mắt đỏ rực.

“Phụng Lai?” Lưu Vũ nhìn nụ cười mình trong đôi mắt mở to của nó, đôi mắt của đứa trẻ này còn trong hơn cả nước suối, “Ta tên Lưu Vũ.”

Phụng Lai chớp mắt nhìn nàng, dường như không hiểu nàng đang nói điều gì. Lưu Vũ suy nghĩ một lúc, lòng nghĩ đứa trẻ này được su phụ chế tạo ra, giống như một đứa trẻ bình thường, không hiểu gì về thế gian, chắc cũng nghe không hiểu lời nàng nói.

Lưu Vũ định đứng dậy rời đi, muốn rót cho nó một ly trà, nhưng nàng còn chưa cất bước, tay áo bỗng bị níu lại, đứa trẻ chớp mắt nhìn nàng, một

bàn tay nhỏ kéo chặt tay áo nàng không buông. Lưu Vũ ngẩn ra, nàng cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Phụng Lai không nói.

Chắc là... sợ ở một mình. Lưu Vũ nghĩ vậy, nàng cúi người ôm nó từ trên giường xuống, Phụng Lai ngỡ ngác để nàng ôm, nhưng lại vô thức vòng tay qua cổ Lưu Vũ, nó nghiêng đầu, hơi thở phun lên má Lưu Vũ.

Lưu Vũ ôm nó đến ngòai bên bàn, để Phụng Lai ngồi trên chân mình, nàng lấy ly rót trà, sau đó đặt bên miệng Phụng Lai: “Uống trà không?”

Mùi thơm nhẹ bay vào mũi Phụng Lai, nó chớp chớp mắt, ánh mắt cuối cùng cũng rời khỏi mặt Lưu Vũ, rơi trên ly trà xanh nóng boils, nó há miệng cẩn thận nếm một hớp, cảm giác từ vị giác mang đến khiến nó kinh ngạc mở to mắt, ánh mắt lại rơi trên mặt Lưu Vũ.

Lưu Vũ bật cười: “Trà.” Nàng dạy nó, “Đây là trà.”

“Tạ?”

“Trà.”

“Chà...”

“Không đúng, là trà.”

“Trà.”

Chỉ có một lúc mà nó đã đọc đúng, Lưu Vũ cũng cảm thấy kinh ngạc: “Người thông minh quá!”

“Thông minh quá.”

Lưu Vũ xoa xoa đầu nó, đang trò chuyện vui vẻ, cửa bỗng bị đẩy ra, người đến sắc mặt âm trầm bước vào phòng, gần như dùng giọng điệu chất vấn nói: “Su phụ lại luyện ra yêu thú gì nữa vậy?”

Nụ cười trên mặt Lưu Vũ khẽ thu lại, nàng xoa đầu Phụng Lai, nhẹ giọng; “Su tử!”

Thẩm Mộc Nguyệt tức giận nói: “Su phụ có biết trước đó đám quái thú kia đã hại bao nhiêu con dân Ma tộc rồi không? Đã có bao nhiêu binh sĩ vì bắt yêu thú mà hy sinh rồi!” Nàng ta vòng qua bình phong, thấy đứa trẻ

màu mắt yêu dị Lưu Vũ đang ôm trong lòng, nàng ta khẽ ngậy người, “Đây là con nhà ai vậy?”

Lưu Vũ im lặng, tiếp đó thở dài: “Đây chính là yêu thú sư phụ mới luyện ra.”

Thẩm Mộc Nguyệt ngẩn ra, lập tức tức giận: “Hoang đường!” Nàng ta hất tay áo, lực đạo khiến bình phong nát vụn, sau một tiếng động lớn, trong phòng yên tĩnh lại, Thẩm Mộc Nguyệt lặng lẽ nhìn Lưu Vũ, “Muội vẫn định giúp sư phụ sao?”

Lưu Vũ im lặng.

Không thấy câu trả lời, Thẩm Mộc Nguyệt xanh mặt xô cửa bước ra.

Mảnh vụn của bình phong hỗn loạn trên đất, Lưu Vũ rã rời ngồi xuống, lòng trầm buồn không nói nên lời, thật ra... nào phải nàng chưa từng nghi ngờ sư phụ. Nhưng hiện nay số lượng yêu thú đã vượt quá sự khống chế của họ rồi, so với việc nghĩ cách hủy diệt chúng, chi bằng theo lời sư phụ, chế tạo ra một yêu thú lợi hại hơn để nó khống chế...

Buồn phiền trong lòng còn chưa nghĩ xong, Lưu Vũ bỗng cảm thấy mi tâm ấm lên, ngón tay nhỏ của Phụng Lai nhẹ nhàng đặt trên mi tâm nhú lại của nàng, xoa xoa vài cái, kéo giãn những nếp nhăn kia ra.

Lưu Vũ khẽ ngẩn ra, nàng bật cười: “Không sao.” Nàng nắm tay Phụng Lai, có hơi bất lực nghĩ, nhưng sư phụ tạo ra một đứa trẻ như thế này đây, vậy... bảo nàng làm sao yên tâm vớt bao nhiêu yêu thú như vậy cho nó.

Phụng Lai dường như rất thích Lưu Vũ, cứ luôn bám trên người Lưu Vũ không chịu xuống, Lục Minh thấy vậy bèn giao Phụng Lai cho Lưu Vũ chăm sóc, còn mình lại càng bận rộn với quá trình chế tạo yêu thú hơn. Lục Minh chưa từng dặn dò Lưu Vũ phải dạy Phụng Lai thế nào, cũng chưa từng nói phải nuôi nó thế nào, dường như chỉ cần có người cho nó ăn cơm để nó sống là được rồi. Nếu nghĩ kỹ thì điều duy nhất Lục Minh từng dặn dò là cho Phụng Lai tiếp xúc nhiều với yêu thú hơn.

Nhưng một đứa trẻ chẳng biết gì cả như vậy, Lưu Vũ làm sao yên tâm cho nó đơn độc tiếp xúc với yêu thú.

Nàng bèn mang theo nó mọi lúc mọi nơi. Phụng Lai cũng rất thông minh hiểu chuyện, chuyện gì cũng học rất nhanh, chỉ có mười mấy ngày mà nó đã có thể cùng Lưu Vũ ra vào phòng luyện đan, thỉnh thoảng còn có thể giúp nàng. Nhưng cho dù có sự giúp đỡ của Phụng Lai, Lưu Vũ vẫn vô cùng bận rộn, thêm vào đó phải chăm sóc việc ăn uống ngủ nghỉ cho Phụng Lai, chỉ nửa tháng thôi đã khiến nàng tiêu tụy đi nhiều.

Trong triều ngày càng có nhiều nghị luận đối với yêu thú, các Trưởng lão liên tục mời đệ tử của Lục Minh đến Nghị sự điện thương nghị chuyện yêu thú, lần nào Lưu Vũ cũng sắp xếp thức ăn cho Phụng Lai thỏa đáng rồi mới vội vã rời đi.

Không ngờ hội nghị này lại thảo luận tròn ba ngày, các trưởng lão muốn thuyết phục Lục Minh từ bỏ chuyện yêu thú, nhưng Lục Minh không chịu lùi bước, giảng co ba ngày, cuối cùng Lục Minh phẩy áo bỏ đi, chỉ nói: “Chuyện ta dùng yêu thú công đánh Thiên giới đã thành định cuộc, kẻ nào phản đối có thể ra đi.”

Chúng Trưởng lão bất lực, chỉ đành giải tán hội nghị.

Lúc này Lưu Vũ mới có thể rời Nghị sự điện, nhưng khi về phòng lại không thấy Phụng Lai đâu, hỏi mới biết hẳn[1] đã ở trong phòng luyện đan ba ngày ba đêm. Lưu Vũ tìm đến, vừa đẩy cửa vào đã thấy Phụng Lai thò tay lấy đồ trong lò lửa còn đang cháy, Lưu Vũ giật mình vội ôm lấy eo hắn, không nói lời nào kéo hắn ra ngoài, Phụng Lai la lên: “Khoan đã! Khoan đã Lưu Vũ! Sắp lấy được rồi!”

[1] Lúc này Phụng Lai đã lớn

Phụng Lai mạnh mẽ, Lưu Vũ không địch lại được hắn, đến khi lấy được đồ ra, trên gương mặt lấm lem của hắn tràn ngập ý cười, Lưu Vũ lại chỉ lo xắn tay áo hắn, bóp từ trên xuống dưới cánh tay kiểm tra một lượt, mãi đến khi chắc chắn không bị bỏng nàng mới yên tâm, nhưng vừa yên tâm thì lửa giận lại không kìm được mà dâng trào, nàng nghiêm giọng hét lên: “Người không cần cánh tay này nữa sao! Đưa đao cho ta, ta cắt đi!” Ngôn từ kịch liệt, chắc hẳn chắc giận lắm rồi.

Phụng Lai bị mắng ngẩn ra, đồ trong tay vừa định đưa đến trước mặt Lưu Vũ lại âm thầm thu lại, thật thà lấy bên lò đan ra một thanh đao đưa cho Lưu Vũ, sau đó chìa tay ra.

Lưu Vũ ngây người, trừng Phụng Lai: “Người tưởng ta không dám cắt sao? Người đang ép ta sao?”

“Cô muốn cắt thì cho cô cắt.” Ánh mắt hắn không hề tránh né, dường như đang nói cô muốn gì ta đều cho cô hết.

Lưu Vũ nhìn hắn, nhất thời trong lòng không biết dâng lên mùi vị gì. Đứng trước mặt Phụng Lai hồi lâu, cuối cùng đoạt thanh đao trong tay hắn ném sang một bên, một cái tát sắp rơi xuống đầu Phụng Lai, nhưng cuối cùng lực đạo lại nhẹ đến mức không thể tưởng tượng được, Phụng Lai yên lặng nhìn nàng, chỉ thấy trên mặt nàng là ý cười bất lực: “Tiểu tử thôi.”

Phụng Lai để mặc bàn tay Lưu Vũ vò loạn trên đầu mình, cũng không biết sắc mặt trong mắt mình bị nàng vò thành những đốm sáng vỡ vụn.

Lưu Vũ bỗng dừng tay, sau đó so sánh một lúc: “Có phải người lớn quá nhanh rồi không.” Nàng hỏi, “Sao cảm thấy đột nhiên cao lên nhiều vậy?”

Phụng Lai không đáp câu hỏi này, chỉ đưa vật trong tay cho Lưu Vũ: “Đan dược.” hắn nói, “Chắc có thể tiêu trừ mệt mỏi.”

Mày mò ba ngày nay, đưa tay vào lửa lấy ra chính là vật này đây sao. Lưu Vũ đón lấy đan dược, đặt bên mũi hít nhẹ rồi thở dài: “Cái này... có độc đó”

Phụng Lai ngẩn ra, giống như trong khoảnh khắc bị rút hết sức lực, Lưu Vũ nhìn biểu hiện của hắn, tiếp đó bật cười, ngửa đầu nuốt đan dược xuống, Phụng Lai cả kinh, đưa tay muốn cản lại, nhưng Lưu Vũ đã nuốt xuống rồi, lòng hắn thất lại: “Lưu Vũ!”

“Không sao không sao!” Lưu Vũ bật cười, “Tuy có chút ít độc tính, nhưng tiêu trừ mệt mỏi lại vô cùng có ích, cảm ơn Phụng Lai.”

Phụng Lai ngây ngốc nhìn nàng, hôm nay hắn đã hiểu được hai loại cảm xúc, một loại gọi là thất vọng, còn một loại là đau lòng, hay có lẽ nên gọi là động lòng.

Chỉ một tháng mà Phụng Lai đã lớn như một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, cùng trưởng thành với cơ thể còn có tâm trí và sức mạnh! Sau lần đầu tiên Phụng Lai vô tình tiếp xúc với lò lửa, Lưu Vũ biết hắn có sức mạnh

to lớn, nhất định không bị yêu thú ức hiếp, bởi vậy nàng cũng không trông chừng hấn kĩ càng nữa.

Nhưng Phụng Lai vẫn thích theo sát bên cạnh Lưu Vũ, trừ khi Lưu Vũ bảo hấn đi làm chuyện gì đó, còn ngoài ra hấn luôn ngồi bên cạnh ngân ngậy nhìn Lưu Vũ, không muốn đi chỗ nào khác. Lưu Vũ rất yên tâm về hấn, xưa nay chưa từng nhìn Phụng Lai bằng ánh mắt nhìn yêu thú, nhưng mà...

“Dù sao hấn cũng mang trong người dòng máu yêu thú, sao muội lại để hấn chạy khắp nơi như vậy!”

Ban ngày, Lưu Vũ đang lục lợi đan dược trong phòng luyện đan, bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, Thẩm Mộc Nguyệt sắc mặt tức giận bước vào, nàng ta hét lên: “Mau theo ta ra sân trước!”

“Làm sao vậy?” Thẩm Mộc Nguyệt kéo tay Lưu Vũ đi phía trước, lôi nàng về phía cửa, thuộc Lưu Vũ đang cầm rơi đây đây, nàng khẽ nhíu mày, nhưng vừa bước ra cửa nàng đã ngẩn ra, sân trước lửa cháy ngút trời. Lưu Vũ ngậy người, Thẩm Mộc Nguyệt còn chưa nói, bỗng thấy Lưu Vũ lắc người biến mất.

Đi đến sân trước, đôi mắt đen của Lưu Vũ bị lửa nhuộm đỏ rực, cây cỏ trong nhà đều bốc cháy, có người cũng đang bị lửa thiêu, kinh hoàng lăn lộn trên đất, người chưa bị đốt cháy trốn khắp nơi, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Ánh mắt Lưu Vũ hoảng loạn đảo qua, trong ánh lửa trùng trùng, bỗng thấy Phụng Lai một thân hắc y đang lặng lẽ đứng đó, trước mặt hấn có bốn năm người bị vây trong một vòng lửa, hình như có người đã ngạt thở ngất đi, Phụng Lai nhìn bọn họ, đôi mắt đỏ đến đáng sợ, nhưng trong đáy mắt không có chút thần tình nào, giống hết những yêu thú khác được Lục Minh chế tạo ra, là quái vật khát máu không có tình cảm.

“Phụng Lai” Giọng Lưu Vũ khẽ run, nàng vội vã chạy về phía trước, đưa tay muốn bắt lấy cổ tay Phụng Lai như thường ngày, nhưng không ngờ Phụng Lai bỗng quay đầu lại, đôi mắt đỏ tươi đáng sợ nhìn vào mắt Lưu Vũ, sát khí của ngọn lửa bỗng rất kia như kiếm đâm vào tim Lưu Vũ, Lưu Vũ ngậy người, còn chưa phản ứng được gì thì Phụng Lai bỗng đưa tay, một ngọn lửa như lưỡi dao xoẹt qua cổ Lưu Vũ, trong tích tắc, Lưu Vũ chỉ

cảm thấy vật áo sau siết lại, nàng được một người kéo lùi mấy bước, tránh được đòn đoạt mạng vừa rồi.

“Điên rồi sao? Không biết hấn là yêu thú sao!” Tiếng hét của Thảm Mộc Nguyệt vọng ra từ sau lưng.

Lưu Vũ khẽ quay đầu, ánh mắt ngơ ngác nhìn nàng ta: “Su tử... Muội...” Nàng chỉ không ngờ Phụng Lai sẽ làm hại mình.

Nhưng lời này còn chưa nói hết, bỗng một ngụm máu nóng trào ra từ trong miệng, Thảm Mộc Nguyệt cả kinh: “Lưu Vũ.”

Lưu Vũ cũng kinh ngạc: “Tại sao...” Nàng còn chưa dứt lời, bỗng thân thể vô lực, chân nhũn đi, ngã vào lòng Thảm Mộc Nguyệt, hơi thở nặng nề, nàng ôm ngực, cảm thấy khó chịu như có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

“Bị thương ở đâu?” Thảm Mộc Nguyệt kiểm tra cổ nàng, thấy một vết bỏng đỏ hồng in trên cổ, những nơi khác không hề có vết thương, nhưng Lưu Vũ dường như vô cùng đau đớn, ôm ngực không nói được lời nào, Thảm Mộc Nguyệt cuống lên, thấy Lưu Vũ sắp nhắm mắt, nàng ta không ngừng gọi tên Lưu Vũ, đang lúc dầu sôi lửa bỏng, bên cạnh bỗng có một người quỳ xuống. Thân hình Thảm Mộc Nguyệt cứng lại, vừa định đưa Lưu Vũ trốn đi, không ngờ một đôi tay vẫn còn non nớt kéo chặt lấy tay Lưu Vũ.

Đôi tay đó dường như đang rút đi hơi nóng trong người Lưu Vũ, khiến hơi thở Lưu Vũ dần dần thông suốt lại.

Lửa xung quanh cũng từ từ lụi tắt, Thảm Mộc Nguyệt khẽ nhíu mày, trong mắt vẫn là sự đề phòng không giảm, nàng ta quay đầu nhìn Phụng Lai, nhưng thấy thiếu niên này bỗng cúi đầu, nước mắt lộp bộp rơi trên tay Lưu Vũ, không ngừng xin lỗi: “Không phải ta cố ý đâu, không phải ta cố ý đâu..”. Hoảng sợ như một tội phạm sắp bị xử chết.

Thảm Mộc Nguyệt khẽ ngậy ra, thấy hơi thở Lưu Vũ đã bình ổn lại, lại thấy Phụng Lai như vậy, lúc này nàng ta mới quay đầu hỏi những người bị nhốt trong lửa vừa rồi: “Chuyện gì vậy?”

Năm người đó có một người đã ngạt thở ngất đi, bốn người còn lại toàn thân mềm nhũn ngồi dưới đất, một người run giọng nói: “Chúng... chúng tôi chỉ nghi ngờ một chút về cách làm hiện nay của Ma quân thôi.” Đường

như hấn vẫn còn sợ, “Chẳng qua chỉ nói Ma quân vài câu không phải thôi... chúng tôi tội đáng chết sao?”

Thẩm Mộc Nguyệt im lặng, quay đầu nhìn Phụng Lai.

Phụng Lai không biện giải một lời, chỉ chăm chú nhìn Lưu Vũ, giống như những chuyện khác đã không còn liên quan đến hấn. Đến khi đôi mắt nhắm nghiền của Lưu Vũ khẽ run vài cái, hấn nhẹ hít thở, giống như sợ sẽ làm Lưu Vũ giật mình.

“Thật vậy sao?” Lưu Vũ mở mắt nhìn Phụng Lai, hơi thở vẫn còn yếu ớt, “Đây là... lý do để người giết họ sao?”

Phụng Lai thờ người, nhìn vào mắt nàng hồi lâu mới cúi đầu nói: “Bọn họ còn nói xấu cô nữa...”

Chuyện này vốn nên dạy dỗ hấn, nhưng Phụng Lai nói vậy, Lưu Vũ dường như bỗng mất hết tất cả lý do để giáo huấn, đứa trẻ này vì nàng nên mới nổi nóng như vậy... Lưu Vũ cự quạ ngời dậy, nhìn bốn phía thờ dài: “Vậy cũng không nên.”

“Ta sai rồi.”

Lưu Vũ lặng lẽ nhìn hấn: “Còn gì nữa?”

“Xin lỗi.”

Chuyện đến nước này, chúng nhân cũng không còn gì để nói, Phụng Lai là yêu thú Lục Minh chế tạo ra, không ai có tư cách phạt hấn, cho dù có là Lưu Vũ đi nữa. Có thể có được một câu xin lỗi, so với các yêu thú ăn thịt người khác thì đã tốt lắm rồi.

Thẩm Mộc Nguyệt nhẹ giọng hỏi Lưu Vũ: “Còn đi được không?” Lưu Vũ gật đầu, Thẩm Mộc Nguyệt không chậm trễ nữa, lập tức đứng dậy bố trí nhân thú xử lý hiện trường, cứu chữa người bị thương.

Lưu Vũ lặng lẽ nhìn bóng nàng ta, cảm khái nói: “Nếu có một ngày sư tỷ có thể đăng lên ngôi cao, nhất định rất có bản lĩnh và khí phách.”

“Về nghỉ ngơi đi.” Thẩm Mộc Nguyệt nhàn nhạt để lại một câu rồi cất bước rời đi.

Lưu Vũ cười cười nhìn theo bóng nàng ta, nàng cũng muốn đứng dậy nhưng chân vẫn vô lực, Phụng Lai bên cạnh âm thầm ngồi xuống, quay lưng về phía Lưu Vũ, Lưu Vũ ngẩn ra, nhưng rồi lại bật cười, không khách sáo mà ôm lấy cổ hắn, để hắn cõng mình đi.

“Phụng Lai.” Rồi sân trước, bước lên con đường nhỏ vắng vẻ, Lưu Vũ nhẹ giọng lên tiếng, “Tại sao... lại ra tay với ta? Không không chế được à?”

Bước chân Phụng Lai khựng lại: “Thân thể cô... vẫn không thoải mái sao?”

Lưu Vũ lại ngẩn ra, tiếp đó cười nói: “Hiện giờ thì không sao rồi.”

Phụng Lai im lặng một lúc: “Lúc đó nghe thấy lời bọn họ nói chỉ cảm thấy rất giận, sau đó không biết xảy ra chuyện gì nữa.” Giọng hắn khẽ trầm đi, “Hình như ta... đã biến thành một người khác.”

“Không phải là người khác.” Lưu Vũ phát giác được sự bất an của hắn, cánh tay ôm cổ hắn khẽ trượt xuống dưới một chút, bàn tay đặt trên ngực hắn, sau đó vỗ nhẹ, “Chỉ là sức mạnh của ngươi quá lớn nên không không chế nổi thôi.”

“Sức mạnh của ta lớn lắm sao?” Hắn do dự một hồi rồi hỏi, “Cô... không thích sao?”

“Đối với sức mạnh to lớn, ta không thể nói là thích hay không được.” Lưu Vũ suy nghĩ rồi nói tiếp, “Giống như dao, ta không thể nói là thích nó hay không được, nếu nó dùng để cắt rau, thì ta thấy nó sẽ thích, nếu nó dùng để giết người, ta thấy nó tự nhiên sẽ hoảng sợ. Sức mạnh của ngươi là vậy đó, có thể dùng để giết chóc, cũng có thể dùng để bảo vệ. Hiểu không?”

Phụng Lai nghĩ một lúc: “Tức là ta bảo vệ cô thì cô sẽ thích ta sao?”

“Ồ... Cũng có thể nói là vậy.”

Phụng Lai gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nắng chiều rực rỡ, sau khi Lưu Vũ hỏi phục liền vội thu xếp một căn phòng khác trong nhà mình, sau đó dọn toàn bộ đồ đạc của Phụng Lai sang phòng đó. Lưu Vũ cũng gọi Phụng Lai đến giúp mình, Phụng Lai âm thầm làm hết việc Lưu Vũ giao, mãi đến khi Lưu Vũ nhìn căn phòng chỉnh tề,

cười cười nói với hắn: “Được rồi, bắt đầu từ hôm nay ngươi hãy dọn ra khỏi phòng ta, vào ở đây đi.”

Trước đó Phụng Lai vẫn ở trong phòng Lưu Vũ, một là vì hắn còn nhỏ, mà nàng cũng lười thu xếp phòng ốc, nhưng nay Phụng Lai đã lớn như vậy rồi, tiếp tục ở chung e là không thỏa.

Phụng Lai nhìn căn phòng, sau đó lại nhìn Lưu Vũ: “Ta... dọn ra sao?”

“Ừ, tối nay ngươi ngủ ở đây đi.”

Phụng Lai quan sát sắc mặt Lưu Vũ, như muốn xác nhận có phải nàng đang giận hay có cảm xúc gì khác không, nhưng những gì hắn thấy chỉ có nụ cười vui vẻ sau khi giải quyết xong sự việc của Lưu Vũ. Nàng... không muốn ở bên hắn nữa...

Nhất thời góc mềm yếu nhất của trái tim hắn dường như bị vật gì đó đánh vào, khiến hắn mím môi, bất giác lui về phía sau một bước.

Lưu Vũ khó hiểu: “Không thích sao?”

Phụng Lai không ngược lên nhìn nàng, chỉ gật đầu nói: “Ừ, thích.”

Lưu Vũ vỗ vỗ vai hắn, trở về phòng mình đóng cửa lại, cũng chặn luôn ánh mắt dõi theo của Phụng Lai ngoài cửa. Phụng Lai mấp máy môi, cuối cùng cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thật ra là... không thích.”

Đêm đó, Lưu Vũ trần trọc trên giường đến nửa đêm cũng không ngủ được, hơn một tháng nay luôn có một hơi thở theo mình vào giấc ngủ, hôm nay đột nhiên không còn khiến nàng có chút không quen.

Không biết qua bao lâu, Lưu Vũ vẫn chưa ngủ, nàng bỗng nghe thấy cửa vang lên một tiếng “cách”, trở mình ngồi dậy, rón rén bước đến kéo mạnh cửa ra, thiếu niên đang dựa vào cửa ngủ bỗng ngã nhào, tỉnh giấc mộng đẹp, hắn quệt quệt khóe môi, sau đó ngược mắt nhìn Lưu Vũ, không dám lên tiếng.

Lưu Vũ khó hiểu ngồi xồm xuống, ngang tầm nhìn hắn: “Tại sao không về phòng mình ngủ?”

Phụng Lai im lặng hồi lâu, cuối cùng ngược lên nhìn Lưu Vũ: “Có phải cô vẫn còn giận vì lần trước ta đã thương cô không?”

Lưu Vũ sừng sờ: “Không giận, đâu có giận, nhưng mà... tại sao bỗng dưng ngươi lại nhắc đến chuyện này?”

“Vậy có phải cô ghét ta không?”

“Cũng không có.”

Phụng Lai cup mắt, có hơi uất ức: “Vậy tại sao lại đuổi ta đi?”

Lưu Vũ hiểu ra, tiếp đó bật cười: “Không phải ghét cũng không phải giận, cho ngươi ở một phòng khác chỉ vì ngươi đã trưởng thành rồi, chúng ta nam nữ khác biệt mà.”

“Ta vẫn còn nhỏ.”

Nghe thấy câu này Lưu Vũ thật dở khóc dở cười: “Ngươi đã lớn lắm rồi!”

Phụng Lai dường như vô cùng thất vọng: “Rốt cuộc phải làm sao thì sau khi trưởng thành vẫn có thể ở cùng cô?”

“Chuyện này à... ” Lưu Vũ bóp bóp mũi hần, “Vậy hãy cưới ta đi.”

Phụng Lai hoang mang nhìn Lưu Vũ: “Cưới là gì?”

Lưu Vũ cười cười vỗ nhẹ đầu hần: “Chuyện này chỉ có thể cảm nhận chứ không thể nói thành lời, chờ đến lúc ngươi nên hiểu tự dung sẽ hiểu thôi. Bởi vậy trước khi hiểu được, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn về ngủ đi.”

Phụng Lai bất động, Lưu Vũ nhìn hần một lúc, cuối cùng thở dài như nhận thua: “Được rồi, ta sẽ ở bên cạnh ngươi đến khi ngươi ngủ được mới thôi, nào, về phòng đi.” Nàng dặt tay Phụng Lai về phòng hần, Phụng Lai vẫn đứng đó không chịu dời bước, hần nhìn Lưu Vũ, đôi mắt đỏ in bóng trắng và hình dáng Lưu Vũ, “Vậy ta không ngủ nữa.”

Không ngủ thì Lưu Vũ sẽ mãi ở bên cạnh hần.

Lưu Vũ ngây ngốc, nhìn vào đôi mắt thiếu niên, bỗng cảm thấy có phải nàng đã để đứa trẻ này dựa dẫm vào mình quá rồi không...

Chuyện ngủ riêng Lưu Vũ đã hạ quyết tâm, Phụng Lai bám lấy Lưu Vũ mấy ngày, Lưu Vũ nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy có lẽ là thế giới của Phụng Lai quá đơn điệu, ngoài nàng ra thì không còn vật gì khác nữa, Lưu Vũ bắt một

con chim cho Phụng Lai, vốn chỉ định cho hắn làm đồ chơi, không ngờ sau khi có được con chim nhỏ, Phụng Lai thật sự vui vẻ đến mức không bám lấy Lưu Vũ nữa.

Lưu Vũ cũng rất vui mừng, nhưng không được mấy ngày, con chim nhỏ đột nhiên chết đi, thiết nghĩ chắc do yêu khí ngày càng lợi hại trên người Phụng Lai.

Phụng Lai nâng xác con chim nhỏ trong tay đến tìm Lưu Vũ: “Lưu Vũ, nó làm sao vậy? Tại sao lại bất động, cũng không nhìn ta nữa?” Đôi mắt bi thương của Phụng Lai khiến Lưu Vũ không nỡ nhìn, nàng xoa đầu Phụng Lai nói: “Chim nhỏ chết rồi.”

Phụng Lai nhìn nàng: “Chết là gì?”

“Là nó sẽ không động đây nữa, cũng không mở mắt nhìn ngươi nữa.” Lưu Vũ giải thích cho hắn, “Tức là... mất đi nó!”

“Tại sao...?”

“Đại khái là... ngươi vẫn chưa biết không chế sức mạnh của mình.”

Sắc mặt Phụng Lai trở trời, cũng không hỏi Lưu Vũ thêm gì, chỉ cùng nàng chôn con chim nhỏ, từ đó trở đi, Phụng Lai không nuôi chim nữa, cũng không bám lấy Lưu Vũ đòi nàng ngủ cùng hắn nữa.

Sức mạnh của Phụng Lai vẫn không ngừng trưởng thành, Lục Minh lệnh cho Lưu Vũ ngày ngày đưa Phụng Lai đến nơi thuần dưỡng yêu thú để Phụng Lai quen thuộc với các yêu thú khác, đồng thời học cách làm sao hàng phục chúng. Lưu Vũ tuy vẫn không yên tâm, nhưng nghĩ đến sức mạnh của ngọn lửa lúc trước, nàng vẫn đưa Phụng Lai đến đó, chỉ là nàng luôn ở bên cạnh Phụng Lai một bước không rời, sợ có yêu thú xuất hiện, một khi bất cẩn sẽ khiến Phụng Lai bị thương.

Nhưng Lưu Vũ không ngờ rằng, cuối cùng người bị thương là nàng, còn người được bảo vệ... cũng là nàng.

Khi bức tường bằng lửa được mở ra bên cạnh mình, Phụng Lai hai mắt đỏ rực nhìn các yêu thú bên ngoài.

Bên ngoài bức tường là những yêu thú khát máu đang vây lấy họ, Lưu Vũ ôm cánh tay vô ý bị răng một con yêu thú cắn rách: “Đều tại ta sơ ý!”

Nàng nhìn con yêu thú nhỏ đã bị Phụng Lai đốt thành tro bụi thờ dài, “Bọn chúng đã ngửi được mùi máu, hôm nay e là không hay rồi!” Ngoài vòng vây có ít nhất mấy chục yêu thú đang nhìn nàng và Phụng Lai như hổ rình mồi, chỉ cần tìm được thời cơ sẽ nhào đến cắn xé nàng và Phụng Lai sạch sẽ.

Lưu Vũ nhíu chặt mày, dù sao Phụng Lai vẫn chưa trưởng thành, đối phó với nhiều yêu thú như vậy khó tránh rơi vào thế hạ phong... Nàng thầm lo lắng, nhưng Phụng Lai quay đầu đầu nhìn nàng: “Cô đừng sợ!” Hấn nói, “Bất luận thế nào ta cũng sẽ đưa cô ra ngoài!”

Ánh lửa chiếu sáng gương mặt quá đổi xinh đẹp của thiếu niên, lòng Lưu Vũ khẽ động, nàng vội quay đầu, lòng thầm mắng sự kỳ lạ của bản thân, đến khi hồi thần, lúc còn đang định thương lượng đối sách với Phụng Lai, bỗng thấy Phụng Lai một mình bước ra ngoài tường lửa, trước khi Lưu Vũ kêu lên, hấn vung tay, một ngọn lửa cực lớn phun ra từ lòng bàn tay hấn, đốt thành một đường thẳng cháy đen dưới đất, bất kể là yêu thú hay cây cối chắn trước mặt đều bị một đòn này thiêu trụi.

Nhưng hiển nhiên, đối với Phụng Lai lúc này, việc sử dụng sức mạnh lớn như vậy khiến hấn vô cùng mệt mỏi, bức tường lửa của hấn lập tức yếu đi nhiều. Phụng Lai quay đầu, một chữ “Đi” còn chưa thốt ra, bỗng thấy một vật đen ngòm xuyên qua bức tường lửa của hấn, đánh vào lưng Lưu Vũ từ phía sau, trùm lấy cả người nàng.

Tròng mắt Phụng Lai co lại, đưa tay muốn kéo lấy Lưu Vũ, nhưng động tác của vật dài dài màu đen kia còn nhanh hơn hấn vài phần, nó kéo Lưu Vũ ra ngoài, thì ra là một con yêu thú hình ếch, vật dài màu đen kia chính là lưỡi nó! Nó kéo Lưu Vũ vào miệng, Phụng Lai chỉ nghe “ực” một tiếng, không nghe Lưu Vũ phát ra thanh âm nào đã bị nó nuốt vào bụng.

Phụng Lai ngậy người đứng nguyên tại chỗ, con ếch kia không nhìn Phụng Lai thêm một lần nào đã quay người nhảy đi mất.

“Đứng lại!” Giọng Phụng Lai khàn đặc, giống như lệ quỷ từ Địa ngục tìm đến, “Đứng lại!” Hấn lắc người, chỉ trong phút chốc đã thấy con ếch đang nhảy trong không trung bỗng bị xé thành hai mảnh, ngực bụng rách toang, nội tạng rơi vãi đầy đất. Trong máu thịt có một vật bị da bọc lại đang giãy dụa, Phụng Lai xông tới phía trước, dùng vuốt sắc xé nó ra, cẩn thận kéo Lưu Vũ bên trong ra ngoài.

“Luu Vũ... Giọng hắn run rẩy, trong đôi mắt đỏ rực có muôn vàn đốm sáng nhảy nhót.

“Khụ!” Luu Vũ bò trên mặt đất, ho như xé tim xé phổi.

“Luu Vũ...” Hắn bơ vơ đến sắp khóc, “Cô...” Hắn nắm tay Luu Vũ thật chặt, nhưng lại sợ nắm quá chặt sẽ khiến nàng bị thương, hắn đã dần dần hiểu ra Luu Vũ khác với mình, hắn bị thương không cảm thấy đau đớn gì, vết thương cũng có thể liền lại rất nhanh, nhưng Luu Vũ thì không được, so với hắn, Luu Vũ giống như một thứ đồ gốm, rất dễ dàng bị vỡ, “Có phải cô sắp chết rồi không...”

Trên người Luu Vũ đều là dịch thể trong bụng yêu thú ếch, dịch thể có độc khiến nàng hít thở khó khăn, nàng bầm Hộ tâm quyết bảo vệ tâm mạch, quay đầu nhìn lại, Phụng Lai đang hoảng hốt bơ vơ nhìn nàng, giống như hôm đó hắn nâng xác con chim nhỏ đến tìm nàng vậy, trong đáy mắt tràn ngập lo sợ và quần bách.

Chỉ vậy thôi đã khiến Luu Vũ đau lòng rồi.

“Ta sẽ không chết đâu!” Nàng cố gắng để hơi thở mình bình ổn lại, “Ta sẽ không chết đâu, ta từng ăn tiên đan, bất lão bất tử.” Nàng dùng hết sức lực đưa tay sờ lên má Phụng Lai, “Bởi vậy đừng có biểu hiện như vậy, ta không sao...”

Cơ thịt trên mặt Phụng Lai không kìm được mà run rẩy, tàn tích của con ếch trên mặt đất dường như sắp phục hồi, ánh mắt Phụng Lai lạnh đi, một ngọn lửa bùng bùng lên trong không trung, thiêu cháy đồng thịt đó thành tro bụi, hắn ôm xúc Luu Vũ lên, quay người lại nhìn đám yêu thú sau lưng, toàn thân tỏa ra sát khí khiến đám yêu thú đều chấn kinh lùi sang bên cạnh. Lúc này Phụng Lai mới cúi đầu nhìn nàng: “Ta đưa cô ra ngoài.” Khoảnh khắc này giọng hắn bỗng dịu đi.

Luu Vũ đang được Phụng Lai ôm trong lòng lúc này mới ý thức được rằng, thì ra đứa trẻ này đã bất tri bất giác trưởng thành như vậy rồi.

Lúc này Phụng Lai chỉ mới được tạo ra có hai tháng, lại thêm nửa tháng nữa. ngoại hình của Phụng Lai đã không khác gì thanh niên bình thường, đứng chung với Luu Vũ nghiêm nhiên giống một đôi tình lữ, trong môn phái dần dần truyền đi lời đồn về quan hệ của Luu Vũ và Phụng Lai, không

phải Lưu Vũ chưa từng nghe thấy, nàng không muốn để tâm, hay nói đúng hơn là... không thể phủ nhận, hình như nàng đối với Phụng Lai đích thực có một cảm giác kỳ quái, hơn nữa nàng cũng không thể khống chế được nó.

Cũng vào lúc này, thế lực phản đối yêu thú trong triều ngày càng lớn mạnh.

Lục Minh hoàn toàn bỏ mặc, mấy ngày sau, các yêu thú trốn ra khỏi nơi thuần dưỡng chúng, giết chết mấy trăm người, các Trưởng lão trong triều tức giận, bá quan và các đệ tử của Lục Minh cũng dâng tấu yêu cầu diệt yêu thú, Lục Minh không để tâm, Thẩm Mộc Nguyệt thẳng thừng đoạn tuyệt quan hệ sư đồ với Lục Minh, cùng những người phản đối thương nghị chuyện diệt trừ yêu thú.

Lưu Vũ lúc này lòng cũng dao động, cuối cùng chọn được một ngày muốn tìm sư phụ bàn tính rồi khuyên hấn, nhưng tìm mãi cũng không thấy Lục Minh, trong lúc bất lực nàng đành bỏ qua, nhưng vào ngày này, Phụng Lai cũng không thấy tăm hơi, mãi đến hôm sau, Phụng Lai toàn thân đầy máu từ bên ngoài trở về.

Lưu Vũ ngạc nhiên nhìn vết máu trên y phục hấn: “Đây là... làm sao vậy?”

“Lục Minh bảo ta chỉ huy yêu thú, giết hết những người phản đối.” Lưu Vũ bỗng thấy toàn thân vô lực, đầu gối nhũn đi ngã ngổ trên ghế, Phụng Lai vội bước tới dìu nàng, hấn khom người ngồi xuống, khẩn thiết nói, “Ta không nghe lời ông ấy, Lưu Vũ, đừng hoảng, ta vẫn luôn nhớ lời cô nói, ta không giết người.”

Lúc này ánh mắt Lưu Vũ mới nhìn Phụng Lai: “Vết máu này...”

“Là của ta!” Hấn nói vô cùng nhẹ nhàng, “Lục Minh rất giận, lấy đao chém ta, nhưng không sao hết, vết thương đã liền lại rồi, ta cũng không đau.”

Lưu Vũ kéo tay áo Phụng Lai, nhìn vết máu cả người hấn, lúc đó không biết hấn đã chịu bao nhiêu đao, đau đớn trong tim như len vào tận xương tủy: “Sao ngươi không tránh đi vậy, ngươi...”

“Vì ông ấy là sư phụ cô, chuyện khác ta không thể nghe lời ông ấy, nhưng nếu chỉ đánh mấy cái để trút giận thì không sao hết.”

“Có!” Lưu Vũ cúi người, lấy tay áo chùi vết máu trên mặt hấn, càng chùi tay càng run rẩy, “Lần sau phải tránh, bất kể là ai đã thương người cũng đều phải tránh, không tránh được thì phải dùng hết sức bảo vệ bản thân, biết chưa?”

Nhìn nỗi đau trong mắt Lưu Vũ, ánh mắt Phụng Lai khẽ lạnh đi nhìn nàng: “Ta bị thương Lưu Vũ có đau lòng không?”

“Có!” Lưu Vũ nhìn vào mắt hấn, nghiêm túc nói, “Có!”

Cự ly gần như vậy, đôi mắt trong suốt như vậy, Phụng Lai nghe thấy nhịp tim mình không thể không chế mà điên cuồng nhảy nhót, không biết làm sao, hấn bỗng sáp tới phía trước, dùng môi chạm nhẹ vào môi Lưu Vũ, sau đó đỏ mặt: “Ta sẽ không để Lưu Vũ đau lòng đâu!”

Chưa dứt lời hấn đã quay người rời đi, để lại một mình Lưu Vũ ngồi trong phòng, ôm miệng thất thần.

Lúc chiều tối, cửa phòng có tiếng gõ, Phụng Lai bước vào, nhìn thấy Lưu Vũ vẫn ngồi đó như lúc sáng, hấn khẽ ngăn ra: “Lưu Vũ, cả ngày nàng không ra khỏi phòng, cũng chưa ăn gì cả.” Hấn đặt chiếc mâm trong tay lên bàn, Lưu Vũ dường như lúc này mới bị tiếng động thức tỉnh, ngơ ngác quay đầu nhìn hấn.

Phụng Lai đã thay y phục sạch sẽ, đang đứng bên cạnh đưa đĩa cho nàng, Lưu Vũ đón lấy đĩa, nhìn thức ăn nhưng vẫn không ăn, dường như suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nhìn Phụng Lai: “Có phải người... Có phải người...” Một câu quanh quẩn bên miệng nhưng không thể nào nói ra được.

Phụng Lai cúi người, khẽ ngược lên nhìn Lưu Vũ: “Ta thích nàng.” Hấn nói, “Mấy ngày nay đã nghe được không ít chuyện, ta đã hiểu cười nàng nghĩa là gì, cũng biết thích là gì, Lưu Vũ, ta thích nàng, chỉ thích nàng thôi. Còn nàng?”

“Ta?” Bỗng nhiên bị đưa trẻ mình nuôi lớn bày tỏ lòng, trong phút chốc còn vút lại câu hỏi cho mình, Lưu Vũ không biết nên đáp thế nào, “Ta...” Sự do dự của nàng khiến Phụng Lai nảy sinh nghi ngờ đối với bản thân, mắt dần lộ ra vẻ thất vọng. Lòng Lưu Vũ nhói đau, nàng không ngồi trên ghế để Phụng Lai nhìn lên nữa mà cùng khom xuống với hấn, nàng kéo tay Phụng Lai, để hấn chạm vào ngực mình, nghe được nhịp tim đang đập rất nhanh

của mình, nàng nói: “Nếu thích là lòng không thể chịu được khi nhìn thấy người đó buồn bã uất ức dù chỉ một chút, thì chắc ta cũng như chàng...”

Mắt Phụng Lai bỗng sáng lên, hấn nhìn nàng, nụ cười trên môi không thể nào kìm được nữa.

“Tá thích nàng!” Hấn nhào tới phía trước ôm Lưu Vũ vào lòng, “Ta thích nàng!” Hấn hôn lên môi Lưu Vũ, nhưng chỉ là chạm nhẹ, không có động tác nào khác. Xong rồi hấn lại hỏi, “Lưu Vũ, ta cưới nàng thì có thể ngủ chung với nàng lại không?”

Tim Lưu Vũ đập như gióng trống: “Có... có thể.”

Hôm sau, Lưu Vũ đã trở thành thê tử của Phụng Lai, nhưng không ai cử hành hôn lễ cho họ, cũng không ai đến chúc mừng, hai người thậm chí còn không mặc lễ phục phu thê nên mặc, trở thành phu thê ở một nơi chỉ có hai người biết.

Tháng thứ ba Phụng Lai được tạo ra, trong triều lại dậy lên tiếng phản đối, Lục Minh một lần nữa đến tìm Phụng Lai, Phụng Lai vẫn không nghe lời hấn, Lục Minh tức giận, rút kiếm muốn chém Phụng Lai, nhưng lần này Phụng Lai không ngoan ngoãn chịu đòn nữa, Lục Minh bất lực phải áo bỏ đi, không lâu sau bèn chế tạo ra Phù Sinh, dùng để thay thế Phụng Lai, Phù Sinh dễ khống chế hơn Phụng Lai nhiều, nhưng sức mạnh lại không to lớn bằng Phụng Lai, nếu muốn hấn khống chế yêu thú chỉ e thực lực không đủ.

Lục Minh nghĩ cách chế tạo ra thuốc để biến Phụng Lai thành con rối.

Lúc này, trong triều có người thông báo loạn yêu thú lên Thiên giới, thiên binh thiên tướng hạ giới nhưng không địch nổi mấy ngàn yêu thú, Thiên đế mời Hành Chỉ thần quân hạ giới. Lục Minh nóng lòng, đem thuốc chưa điều chế hoàn tất bỏ trong thức ăn của Phụng Lai, sau khi Phụng Lai uống thuốc thì hôn mê bất tỉnh.

Hành Chỉ thần quân một mình cầm mấy ngàn yêu thú, bắt Phụng Lai, chém Lục Minh, khai phá Khư Thiên Uyên...

Thanh âm bay xa dần trong bóng tối.

Thẩm Ly mở mắt, nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu vào, nhất thời mơ màng không biết mình đang ở đâu.

“Sao vậy?” Hành Chỉ bên cạnh đặt tay lên eo nàng, giọng khàn khàn lúc mới tỉnh, “Thấy ác mộng sao?”

Thẩm Ly lắc đầu: “Ta mơ thấy họ.”

“Ai?”

“Rất nhiều người!” Thẩm Ly nói, “Một giấc mơ thật dài!”

Thẩm Ly khe khẽ nói, hình như nàng nhìn thấy Lưu Vũ một thân một mình, bụng càng lúc càng to, vất vả băng qua trăm sông ngàn núi trong chiến loạn, tìm đến trước Khư Thiên Uyên, ở bên ngoài cửa lớn của Khư Thiên Uyên mong được gặp Phụng Lai bên trong, nhưng cuối cùng lại chết ở nơi chỉ cách Phụng Lai một cánh cửa, chôn thân trong cát vàng.

Thẩm Ly nhắm mắt, bỗng nhớ lại hôm đó trong Khư Thiên Uyên, khoảnh khắc Phụng Lai mở mắt, tiếng thở dài vô cùng nóng bỏng đó ẩn chứa nỗi thương nhớ ngàn năm, đối với Phụng Lai, thời gian ngàn năm đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng, sau khi mộng tỉnh, Phụng Lai đã mất đi bảo vật quý giá nhất của mình.

Bởi vậy... cuối cùng mới không hề quay đầu bước vào Khư Thiên Uyên sao?

Có lẽ là vì cứu đứa con gái chưa từng gặp mặt này, có lẽ là vì đuổi theo bước chân Lưu Vũ... Nhưng bất kể là vì điều gì cũng không ai có thể nghiệm chứng được nữa rồi. Tất cả đều bị chôn vùi theo sự biến mất của Khư Thiên Uyên...

“Hành Chỉ!” Nàng nghiêng người, tựa đầu lên vai Hành Chỉ, đưa tay vòng qua eo hắn, “Ngày mai chúng ta đi Ma giới xem thử nhé!”

“Hả?”

“Ta muốn nhìn lại nơi họ ra đi!”

○ Vấn vương... ○

1. “Có ta ở đây, chàng sẽ không chết; Bồn Vương ở đây, nhất định sẽ bảo vệ chàng”; Thảm Ly truyền 500 năm pháp lực cho Hành Vân.

=> Yêu không chỉ là một danh từ – Nó là một động từ; Nó không chỉ là cảm xúc – Nó là quan tâm, chia sẻ, giúp đỡ và hy sinh.

2. “Hành Chỉ thăm nghĩ, cho dù Thảm Ly hóa thành tro bụi hãh cũng phải tìm hết tro của nàng trên biển này về. Hãh từng bước từng bước tiến về phía trước, bất kể thời giờ, bất kể ngày đêm, mỗi một bước đều vô cùng chăm chú, nhưng Đông Hải cứ như vô tận, bất luận hãh đi bao lâu, phía trước cũng chỉ là mặt biển đóng hãh, không còn gì khác.”

=> Anh nghe thấy ai đó thì thầm gọi tên anh, nhưng khi anh quay lại, anh chỉ thấy đơn độc mình em. Và rồi, anh nhận ra, chính là trái tim anh đang bảo với anh rằng: Anh nhớ em.

=> Nhớ một người là cách trái tim nhắc nhở rằng bạn đang yêu người ấy.

3. “...Ta ưng người rồi đó!”

=> Mưa rơi, gió thổi, mặt trời tỏa nắng... Tất cả diễn ra một cách tự nhiên, cũng như em yêu anh.

4. Thảm Ly né tránh Hành Chỉ, Hành Chỉ tránh né Thảm Ly

=> Sự thật là... chúng ta trốn chạy vì muốn được tìm thấy. Chúng ta bỏ đi vì muốn biết ai sẽ theo mình. Chúng ta khóc để xem ai sẽ lau đi giọt lệ. Và chúng ta để trái tim tan vỡ, để muốn thấy ai sẽ đến và chữa lành trái tim ta.

5. Mặc Phương yêu Thảm Ly

=> Vì sao chúng ta lại nhắm mắt khi ngủ, khi khóc, khi tưởng tượng, khi hôn nhau, khi cầu nguyện? Bởi vì những gì đẹp nhất trên thế gian này

chẳng thể nào nhìn thấy bằng mắt mà phải được con tim cảm nhận. Và với anh, em là điều đẹp đẽ nhất trên thế gian này.

6. Tình yêu của người binh sĩ đã hy sinh trên chiến trận, hóa thành hồn ma ở bên cạnh vợ mình suốt 15 năm, cam tâm bỏ đi khi biết vì sự chấp niệm của mình mà có thể khiến người mình yêu thương nhất phải suy giảm tuổi thọ. Người vợ này cũng đã chờ mong chồng mình suốt 15 năm.

=> Chỉ mất một phút để có cảm tình, một giờ để thích, một ngày để yêu – nhưng cả đời để quên đi ai đó.

=> Thời gian

Trôi quá chậm đối với ai đang chờ đợi

Trôi quá nhanh đối với ai đang sợ hãi

Quá dài đối với ai phiền não

Quá ngắn đối với ai hân hoan

Nhưng đối với hai người yêu nhau

Thời gian là vĩnh cửu.

7. Tình yêu của cô gái Tiểu Hà dành cho Duệ Vương. “...Tuy trong mắt ngài ấy ta chẳng là gì cả, nhưng từ thời khắc đầu tiên nhìn thấy thế giới này, ngài ấy chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời ta.”

=> Trao cho ai đó tất cả tình yêu không bao giờ đảm bảo được rằng họ sẽ yêu lại bạn! Đừng trông chờ tình yêu được đáp lại, chỉ đợi nó lớn dần trong trái tim đối phương. Nhưng nếu nó không lớn lên, hãy cảm thấy hài lòng rằng nó đã lớn lên trong trái tim bạn.

8. Hành Chi ghen với Mặc Phương

=> Tình yêu là một vị thần trẻ con. Hễ khi yêu thì dù là bậc thánh nhân cũng biến thành một đứa trẻ con không hơn không kém.

9. Tình yêu của U Lan dành cho Hành Chi

=> Khi một cánh cửa hạnh phúc đóng lại, một cánh cửa khác sẽ mở ra. Nhưng thường ta cứ ngắm mãi cánh cửa đóng lại để rồi không thấy cánh cửa đang mở ra.

10. Tình yêu của Hành Chỉ và Thẩm Ly trong truyện

=> Bước đường của tình yêu chân thật chẳng bao giờ bằng phẳng cả.

=> Yêu nhau không phải là nhìn nhau, mà là cùng nhau nhìn về 1 hướng.

=> Tình yêu là chiếc chìa khóa mở được mọi cánh cửa dẫn vào hạnh phúc.

Toàn Văn Hoàn

The End

REVIEW

Review by Hoa Ban

Khi Atlas muốn vút bầu trời, chọn tình yêu

Một cái duyên lạ lùng khi đọc tác phẩm này là tôi nhớ nhiều tới Atlas. Trong Thần thoại Hy Lạp, Atlas là hậu duệ người Titan, con trai của Gaia. Vì chống lại Olympus mà mang hình phạt “gánh trời”. Trong khu vườn táo vàng của Hera, nằm xa phía tây dãy Atlas, nơi trời tiếp đất, ông ta đã gồng mình hàng triệu năm để đỡ cả thiên hà, giữ cho bầu trời không “rơi xuống”. Tôi không bàn về quá khứ và hình phạt mà Thần Zeus ban ra, tôi chỉ nghĩ tới cảm xúc của Atlas khi sống trong vĩnh hằng với trọng trách bảo vệ thế giới. Bao nhiêu nhân loại sống ở dưới kia, họ có nhớ rằng mỗi giờ mỗi khắc, một Atlas vẫn đờ đẫn trụ trời giữ đất, tồn tại để nâng đỡ mọi thứ, gánh hết sức nặng... Và nếu có một ngày Atlas phải lòng ai đó, ông ấy có dám vút cả bầu trời để đi theo nàng không?

Hành Chi trong “Bôn vương ở đây” là một người như thế. Khi mà trí nhớ không đủ chứa hết hồi ức từ thuở man sơ, khi mà dòng loại của ngài đều lần lượt chết đi – biến mất, khi mà kiếp số bất tận luân hồi, biển cả thành nương ngô, rừng đào hóa hoang mạc... Mọi thứ đều thay đổi, ngài trở thành linh hồn già cỗi và đơn độc giữa tam thế. Tựa như một Atlas thứ hai, Hành Chi chống đỡ âm dương, duy trì Khư Thiên Uyên giam giữ yêu thú, bảo vệ Thiên Ngoại Thiên như lãnh địa cuối cùng của Thần tộc, ngài tồn tại để làm biểu tượng và niềm tin của thế gian này. Hành Chi quyền cao chức trọng, pháp lực vô biên nhưng có ai hay, ngài cũng là vị Thần tịch mịch nhất, gò bó nhất, mệt mỏi nhất. Làm phạm nhân ít ra họ còn có quyền lãng quên, có sự khởi đầu và kết thúc. Hành Chi làm Thần, cái chết không do ngài định, cái sống phục vụ tạo hóa, canh Mạnh Bà cũng không giúp ngài quên...

Sẽ là bạc bẽo cỡ nào khi người thân – bạn bè lần lượt qua đời, Hành Chi vẫn trợ trọi mà sống. Ngài không có quyền chết vì ngài phải gánh gồng sự cân bằng của đất trời, làm cái bia đỡ đạn cho nhân sinh, làm cây cột chống nhà cho tam thế. Nếu ngài chết, thế gian sẽ hỗn độn, vạn vật sẽ lâm than. Hành Chi không có quyền sống cho riêng mình!

Thời gian dài bất tận, Atlas ấy cảm lạnh thực hiện sứ mệnh cả đời, mong rằng một ngày mình được buông tha, đơn giản là được an nghỉ. Nhưng có ai ngờ trăm vạn năm sau đó, khi tâm hồn tưởng đã trở lìa và cần cỗi, Hành Chi gặp được Thẩm Ly.

Nàng là một nữ trung hào kiệt. Nàng rực cháy như ánh lửa, dũng mãnh như chiến mã, thẳng tắp như cây tùng. Nàng quá mạnh tới nỗi luôn quên mình là một cô gái, mà con gái thì trước sau vẫn cần một bờ vai.

“Có ta ở đây, chàng sẽ không chết”

“Bỏn vương ở đây, nhất định bảo vệ chàng.”

Cô ấy là vậy, luôn chủ động, luôn thẳng thắn, luôn biết mình muốn gì cần gì. Nếu nàng là ngọn lửa thì ngài là tảng băng. Thẩm Ly nóng rực, chói sáng còn Hành Chi mát lạnh, ôn hòa. Thật ra trên đời này ai cũng có một người sinh ra dành cho mình, vấn đề là ta có tìm thấy, có đợi được, có nhận ra hay không.

Duyên phận kéo họ lại với nhau nhưng hoàn cảnh và thân thế khiến cả hai không dám gần, không dám yêu. Thẩm Ly có một giang sơn phải bảo vệ, Hành Chi có cả tam giới phải lo toan. Họ đều là “kẻ mạnh” cho nên vô cùng yếu. Có những chân lý giản đơn như trai gái thích nhau, long phụng nên đôi, ấy thế mà thật gian nan! Người phạm làm được còn bọn họ không dám.

Thần minh không thể động tình. Một khi biết yêu thương ai đó, bản năng con người đều nảy sinh lòng ích kỷ, tình cảm thao túng lý trí. Nó thơm như hoa anh túc nhưng cũng độc giống hết chất dịch trong cánh hoa này. Ngài là vị Thần điềm tĩnh thông thái nhưng bởi vì lỡ yêu một người, ai có thể ngăn cản Đông Hải vạn dặm hóa băng đẳng? Đại dương rộng hơn lục địa nhưng vì thân xác nàng chôn vùi nơi này, buộc sóng ngừng vỗ, biển ngừng reo, cá tôm ngừng lội... cái gì cũng dám làm!

Có lẽ một ngày nào đó, trong linh miếu sẽ có thêm bài vị khắc tên “Hành Chi”, ngài chỉ hy vọng nàng thường xuyên bước đến nơi này, quét hết lá vàng, lau đi bụi bặm, ngài yêu nàng nhiều như thế, dù có chết vẫn mong được nhớ, được gọi tên...

Với Ma giới, Thẩm Ly là vương, là thần tượng.

Với Thiên giới, nàng là đối thủ, là một dũng sĩ oai phong.

Còn với chàng, nàng... đơn giản là người con gái. Là một mái đầu mềm mại tựa trên ngực, là một mối “phiên phức” khiến chàng phải sầu, phải lo, phải đau, phải khổ.

Như vậy, nếu một Atlas rơi vào chữ TÌNH, hấn sẽ làm gì? Vứt bỏ bầu trời chăng?

Câu trả lời là không. Ngài sẽ vứt bỏ chính mình để gìn giữ cả thế giới, để bảo vệ cho người mình yêu. Hành Chi không phụ lòng chúng sinh, cũng không phụ tình Thẩm Ly, ngài chỉ nợ nần hai tiếng “hạnh phúc”. Sống cả đời cho tam thế, kết cuộc đời cho tình yêu, tôi nghĩ Hành Chi xứng đáng gọi là vĩ đại. Hãy tin vạn sự luôn có kỳ tích, hãy tin người yêu nhau sẽ đến cùng nhau, bởi vì Hành Chi Thẩm Ly đã làm được như vậy!

Khép lại toàn truyện, tôi chỉ còn nhìn thấy một bờ biển dài... Nơi đó sóng dữ đã hóa băng, trăm dặm rét lạnh... có một bóng hình đơn độc dạo bước... càng đi càng xa... biết ở đâu đó trên mặt băng bất tận này, chàng sẽ tìm thấy người thương?

.....

Nguồn: <http://hoabanland.wordpress.com/2013/12/27/bon-vuong-o-day-cuu-lo-phi-huong/>

Review by Smile Everyday

Trong tim ai chẳng có một toà thương thành

Trong thế giới này có rất nhiều thứ phải thuận trời, thuận đất, mấy ai có thể thuận theo ý mình. Là người, là ma hay là thần đều có những thứ muốn mà chẳng thể có được, là ý trời sắp đặt, là có duyên mà không có phận. “Bôn Vương ở đây” của Cửu Lộ Phi Hương là câu chuyện tình duyên của một Bích thương Vương thống lĩnh tam quân của Ma giới, một phạm nhân chốn hồng trần hay là vị thần thượng cổ - người trên vạn người, dù yêu dù đau cũng đều vì một chữ “tình”.

Nhân sinh là hữu hạn, tam giới rộng lớn là vậy nhưng một kiếp này lại khiến Thẩm Ly vì sa cơ mà gặp được Hành Vân , gặp chàng rồi yêu chàng Thẩm Ly chỉ nói “ta ưng chàng rồi đó”. Cứ ngỡ tình cảm đó như cánh phù dung sớm nở tối tàn ấy vậy mà lại khiến một nữ tử luôn lạnh lùng trên sa trường động lòng khó quên...

“Nam nhân này là người đã đánh thức nàng từ trong ác mộng hỗn độn, là người che dù cho nàng bên bờ sông mưa bay lất phất, là nam nhân nhắm mắt nằm nghỉ dưới ánh nắng xuyên qua giàn nho, rõ ràng hẳn yếu đuối hơn nàng rất nhiều, nhưng lại có thể khiến nàng yên tâm...” thậm chí khiến cho một nữ tử luôn kiên cường mạnh mẽ như Thẩm Ly cảm nhận được nóng lạnh của đời người, chàng nói “Thẩm Ly, ăn cơm thôi”, họ.... cũng đã từng như một đôi vợ chồng chốn nhân giới bình thản sống qua ngày.

Người vì tình, thần cũng vì một chữ “tình” chẳng lẽ một Bích Thương Vương thống lĩnh Ma giới lại chẳng thể vì tình mà quên đi bản thân sao? Trên vai nàng gánh vác trọng trách lớn lao, hôn nhân của nàng cũng là liên hôn vì sự tồn vong của Ma giới. Nàng - một Vương Thượng không gì là

không thể làm được giờ đây lại bất lực đến bi thương, có những thứ chẳng thể cưỡng cầu.

Dù đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết Thẩm Ly luôn là một người con gái ngang ngược, bất chấp, chẳng phải vì không muốn lấy người không yêu nàng mới lựa chọn đào hôn hay sao, chỉ trách gặp đúng người sai thời điểm cũng là một loại bi thương.

Nàng dùng máu của mình bảo vệ cho người nàng yêu, dùng năm trăm năm tu vi tặng cho chàng chỉ mong đời này chàng bình an mà sống tiếp, cũng để khiến lòng mình an ổn. Dầu chỉ là mây khói lướt qua người, là đoạn tình duyên ngắn ngủi nhưng lại - Khắc cốt ghi tâm - Chẳng qua là gửi lại nhân gian một chữ “Tình”

Ma quân cũng từng nói với nàng: “Chỉ là một phạm nhân thôi, nhập luân hồi thì kiếp trước cũng chỉ là chuyện của mấy chục năm” Quên đi cũng tốt, cưới vợ sinh con cũng được, chàng là chàng mà Thẩm Ly lại trở về là Bích thương Vương của trước kia, chỉ là trong tim lại thêm chút vẩn vương... Hãy coi đó như một đoạn tình duyên chôn nhân gian này... đi qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà chàng cũng không còn nhớ một người con gái vì chàng mà hi sinh.

Hoa sen dù đẹp cuối cùng cũng có ngày tàn phai...

Thẩm Ly là nữ nhi nhưng không có chút yếu đuối của nữ nhi, nàng ra trận dũng mãnh, sinh khí như nam nhân, cũng chỉ có người đó mới nhìn ra chút yếu đuối còn sót lại của nàng, lại nhẹ nhàng hờn trách một nữ tử sao không biết tự bảo vệ bản thân?

Đối mặt với sinh tử lúc mệt mỏi rồi, nàng quay đầu nhìn lại là bóng hình đó, thân ảnh màu trắng lẳng lẳng trong màn sương dày đặc nhẹ giọng nói với nàng “Thẩm Ly, ăn cơm thôi” quen thuộc biết bao, nhớ nhung nhường nào, trước mặt chàng chẳng cần tỏ ra kiên cường mạnh mẽ nữa. Chẳng phải

sao? Như một vòng luân hồi, nghịch thế chuyển kiếp, vật đổi sao dời, đã chẳng còn là nữ tử thân mặc chiến bào công một nam tử mang trọng thương trong người nữa mà giờ đây là chính nàng đang nằm trong vòng tay của người xưa, vẫn câu nói đó “có ta ở đây, nàng sẽ được sống tiếp” chỉ trách cảnh mất người xưa cũng chẳng còn. Đời người có mấy lần yêu và được yêu, nhìn người mình yêu sinh mạng dần trôi đi cũng là một loại đau thương, bất lực.

Hành Vân – Hành Chỉ, ngay cả Thẩm Ly cũng không thể phân rõ được nữa rồi, thế nhưng vẫn thói quen cũ nàng vô tình mà bảo vệ chàng như bảo vệ Hành Vân yếu ớt của trước kia. Yêu một người chẳng phải là ban cho người ấy quyền năng làm mình đau hay sao? Nếu không yêu, không nhớ nhưng thì có sao còn nổi nóng, còn nói lời hờn trách. Hành Chỉ - chàng là Thần, là thần minh thì chẳng thể sinh tình, chẳng thể động lòng, thế nhưng đã có lúc chàng muốn từ bỏ tất cả “Sau này bất kể Thiên ngoại thiên sập xuống hay tam giới huỷ diệt ta cũng nhất định bảo vệ nàng”. Vì người mình yêu mà si mà say thì có gì sai?

Người có tình chẳng phải cuối cùng cũng sẽ được bên nhau hay sao? Là hi sinh? Là từ bỏ? Con đường phía trước phải đi như thế nào hãy để họ tự lựa chọn, nhắm mắt lại hai trái tim yêu thương luôn đồng điệu.

Review by Vũ Huyền My

Nàng và hắn gặp nhau trong những phút giây yếu đuối nhất, bé nhỏ nhất. Không phải Thẩm Ly Bích Thương vương đứng đầu Ma Tộc, chỉ là một con gà trụi lông không chút phép thuật. Không phải là Hành Chỉ thượng thần thiên cô, gánh cả tam giới trên vai, chỉ là một Hành Vân người phạm yếu đuối bệnh tật. Chẳng phải được sống nơi thiên giới nguy nga, thành trì ma tộc tráng lệ, chỉ đơn giản là ngôi nhà nhỏ đơn sơ. Cuộc sống giản đơn như thế mà khiến con người ta tham luyến khôn nguôi không muốn dứt bỏ. Đoạn tình vô vọng như thế mà chỉ vì 1 chữ "ung" khiến Thẩm Ly muốn làm trái cả ý thiên đình. Chỉ đơn giản là sớm tối được bên nhau, khó đến vậy sao?

Nàng và hắn nhớ đến nhau trong những giây phút yếu đuối nhất cuộc đời mình. Hành Vân đứng giữa ranh giới sinh tử, cái chết đang đến thật gần, lối đi lên cầu Nại Hà mờ mờ ảo ảo hiện trước mắt, điều mà chàng hỏi chỉ là: "Thẩm Ly có khoẻ không". Chấp niệm sâu như thế, đâm đến tận gốc rễ trái tim, cả một đời phạm trần chẳng dứt được một đoạn tình duyên. Thẩm Ly vì chiến đấu với yêu thú mà bị thương nặng, đôi mắt mờ dần đi, trước mắt hư hư thực thực chẳng thể phân biệt được. Con người ta khi yếu đuối nhất cũng là lúc thật lòng với trái tim mình nhất. "Ừ, nàng muốn ăn cơm hắn nấu rồi. Nàng nhớ hắn rồi". Hành Vân chết, nàng chẳng hề rơi một giọt nước mắt. Chẳng ai biết được nỗi nhớ, tình yêu của nàng mạnh mẽ đến thế nào, được khéo léo che giấu thế nào. Người phạm có một kiếp để sống, thần tiên lại sống đời đời kiếp kiếp chẳng để tâm tháng năm. Một kiếp qua đi uống một bát canh Mạnh Bà, tình duyên chấm hết, người phạm là vậy. Còn Thẩm Ly? Chẳng có bát canh nào để quên đi đoạn tình này, chỉ còn nỗi đau khổ dần vật con tim. Năm năm tháng tháng, chữ "Duyên" ấy còn vương vấn mãi...

Khi ở bên nhau có lẽ là lúc hai người sống thật với bản thân mình nhất. Thảm Ly không còn là Bích Thương vương thống lĩnh tam quân, lúc nào cũng nghĩ đến binh đao, chỉ còn là một nữ tử biết yêu, biết giận, biết nhớ mong. Hành Chi không còn là vị thượng thần cao cao tại thượng không màng chuyện nhân gian, chỉ còn là một nam tử phúc hắc, giao hoạt mong muốn được bảo vệ nữ tử của mình.

Có lẽ trong đoạn tình trắc trở này Thảm Ly đã hạnh phúc hơn Hành Chi một chút. Yêu thì nói yêu, nhớ thì nói nhớ, muốn ở bên thì sẽ chẳng rời đi, chẳng cần phải khéo léo che đậy như Hành Chi. Hẳn lúc nào cũng một vẻ mặt vân đạm phong khinh như thế, lặng lẽ yêu lặng lẽ bảo vệ người trong lòng, Thảm Ly như điểm yếu chí mạng của hắn, chỉ vì nàng hắn mới có thể đau lòng, chỉ vì nàng hắn mới lần đầu làm nghịch ý trời đóng băng Đông Hải mười ngày mười đêm, lần đầu tiên trong suốt cuộc đời dài đằng dặc của mình hắn luyện tiếc thời gian, luyện tiếc từng giây phút bên nàng. Hắn với nàng khi gần khi xa, có những lúc chẳng thể kìm nén được khát khao của mình. Tình yêu không lời đôi khi mới là tình yêu sâu đậm nhất, hẳn chẳng thể nói với nàng chữ "yêu" nhưng liệu có ai có thể yêu một người con gái nhiều như hắn?

Sự an bình tam giới đổi lấy tình yêu của họ, tình ích kỉ như thế sao có thể giữ?

Đoạn tình kéo dài từ phạm trần ,thiên giới rồi ma giới, như đoá sen tích tụ hương đất khí trời chỉ chờ ngày nở rộ. Tình đẹp như thế, sao có thể buông?

Đoạn tình mỏng tang như sợi chỉ nhưng chẳng thể đứt, cứ mãi vẫn vương như thế mặc kệ sóng gió cách trở. Thảm Ly, Hành Chi với những gì họ đã làm vì tam giới, họ xứng đáng được quyền yêu, họ xứng đáng được hưởng niềm hạnh phúc hơn bất cứ ai. Chỉ đơn giản là sớm tối được bên nhau, khó đến vậy sao?

Nếu chỉ có một lần để yêu, cầu cho tôi yêu mạnh mẽ như Thắm Ly, cầu cho chàng trai của tôi yêu tôi như cách mà Hành Chỉ đã yêu...

.....

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.

